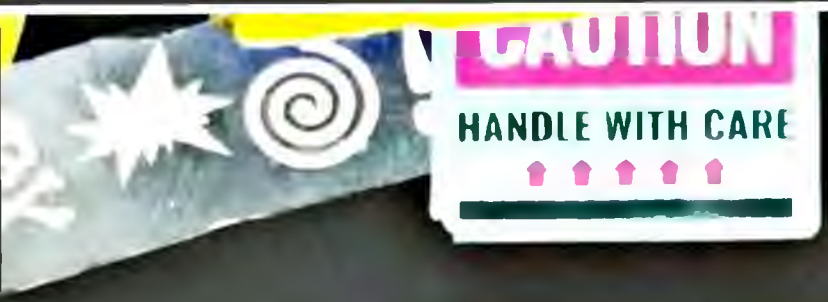

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
KRISTA & BECCA
RITCHIE

Herkes Hale ailesini tanırdı.

Aşırı zenginlerdi.

Ayrıca skandallarla anılıyor, göz önünde yaşıyorlardı.

Fakat kimse utangaç ve sessiz Willow Moore'u tanımıyordu.

Ta ki dünyasını sonsuza dek değiştirecek

cesur bir adım atana kadar.

On yedi yaşındaki Willow, ünlü ağabeyi Loren Hale ile bağ kurmak için ülkenin bir ucundan diğerine taşınmıştı. Ancak ona merhaba bile diyemeden, Loren'ın evine bir grup sorunlu arkadaşıyla birlikte zarar veren bir gençle karşılaşmıştı*

Garrison Abbey onun için yasak bölgeydi.

Aşırı korumacı ağabeyinin bu konuda kesin emri vardı.

Ama Garrison gerçekten söyledikleri kadar kötüyse... neden Willow'a karşı bu kadar sıcak ve

samimi davranıyordu?

Willow, yan komşusu olan gizemli çocuğa karşı koyamıyordu.

Ancak Garrison Abbey'nin kötü bir şöhreti vardı.

Willow'un ise henüz kendine ait bir hikâyesi bile yoktu.

Yolları kesiştikçe Willow bir şeyin farkına varmaya başlamıştı. Belki... sadece belki... birbirlerinin tam olarak ihtiyaç duyduğu kişilerdi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-366-264-6

KÖTÜ ŞÖHRET

Özgün Adı: Bad Reputation
Krista & Becca Ritchie

Çeviren	: Özlem Gültekin
Yayın Koordinatörü	: Derya Sevim
Editör	: Kemal Tokgöz
Düzelti	: İrem Şimşek, Elif Çınar
Son Okuma	: Öznur İlter, İrem Doruk
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin ⋆Romantik
Kitap No: 2827

1. Baskı: Şubat 2026
ISBN: 978-625-366-264-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2022 BAD REPUTATION by Krista & Becca Ritchie
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San.⋆Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt.
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 613 17 33
Sertifika No: 46025

KRISTA & BECCA
RITCHIE

KÖTÜ ŞÖHRET

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Özlem Gültekin

Ninova

Yazarlardan Mesaj

Kötü Şöhret bir Yeni Yetişkin romantik romandır. Her ne kadar hikâyenin büyük kısmında karakterler 17 yaşında olsalar da biz bu kitabı genç yetişkin kategorisinde görmüyoruz. Kitapta yetişkin dili, açık ve net cinsel içerik vardır. Bu yüzden +18 okurlar için uygundur.

Ayrıca şunu da belirtmeliyiz; Wakefield Üniversitesi, Londra'da yer alan ve çok sayıda uluslararası öğrenci barındıran, sömestr bazlı müfredatı olan kurgusal bir okuldur. Willow, Amerikalı olduğu için üniversiteye dair İngiliz öğrencilerin kullanmayabilecekleri çok sayıda günlük Amerikan terimi kullanmaktadır.

İçerik Uyarısı

Bu kitap ağabeylerin erkek kardeşlerine uyguladıkları fiziksel tacize dair açık ve net sahneler ile bazı okurlar açısından can sıkıcı bulunabilecek sözlü istismar içermektedir.

I ♥ Kısım Bir

"Bu dünyadaki en eski hikâye.
Bir gün on yedi yaşına giriyorsun ve herhangi
bir gün için plan yapmaya başlıyorsun.
Sonra da sessizce ve sen daha gerçek anlamda farkına varmadan o günlerden biri bugün oluyor.
Sonra o gün düne dönüyor.
İşte bu senin hayatın haline geliyor."

-One Tree Hill

Willow'un Tumblr Anketi

Kurallar: *Her bölümü dürüstçe yanıtlayarak formu doldurun. Bitirdiğinizde görevi tamamlamaları için diğer kullanıcıları etiketleyin. İşe sizi etiketleyen kişiyi bulmakla başlayın.*

Siz hiç...

Aldatıldınız mı: *hiç kimseye bu fırsatı vermedim*

Birini öpüp pişman oldunuz mu: *hiç öpülmedim (yargılamayın)*

Sert içki içtiniz mi: *Birkaç kez. Tadını sevmedim*

Sarhoş olup kustunuz mu: *hayır*

Sizi değiştiren birisiyle tanıştınız mı: *Bir kere Loren Hale'i görmüştüm (ünlü birisiyle tek karşılaşmam). Giriş kapımın önünde dikiliyordu (uzun hikâye). Loren Hale beş dakika içerisinde ayrıldı ama benimle gerçekten konuştu. Mutants & Proud rozetimi fark etti, ben de X-Men Evolution'ı (çizgi film) sevdiğimden bahsettim. Sonra çizgi romanlar ve Lily Calloway hakkında bir yorumda bulundu. Ondan kız arkadaşı olarak bahsetti ama Ünlü Takipçisi'ne göre nişanlanmışlardı ve hâlâ öyleydiler. Bu bana kızların da çizgi roman okuyabileceklerini düşündürdü. Ayrıca konuşma tarzına bakılırsa, zaten benim okuduğumu varsayıyordu. O ana kadar çizgi roman okumayı hiç denememiştim, ta ki o gidene ve evet, benim de bunları okuma iznim var diye düşünene kadar.*

New X-Men'e başladım ve Wallflower'la kendimi o kadar özdeşleştirdim ki. O benim bir yıl önce, babamın annemden boşandığı dönemde ihtiyaç duyduğum bir kızdı. Ayrıca eğer Loren Hale'le tanışmamış olsaydım, kesinlikle çizgi roman okumaz ve onlara âşık olmazdım

Hiç aşkınız bitti mi: *hiç âşık olmadım ki bitsin*

Gerçek arkadaşlarınızın kim olduğunu öğrendiniz mi: *İşte bu yüzden çevremi küçük tutuyorum. Maggie olabilecek en gerçek arkadaşım*

Gözlük kaybettiniz mi: *Birçok kez. Kız kardeşim onları bazen komiklik olsun diye alıyor*

İlk buluşmada seks yaptınız mı: *Bilmiyorum, belki yapardım? Bunu düşünmek beni geriyor...*

Tutuklandınız mı: *bir kâbusta*

Birini reddettiniz mi: *ne için? Çıkmak gibi mi?*

Bir arkadaşınıza âşık oldunuz mu: *Hayır. Okulumdaki erkeklerden o şekilde hoşlanmıyorum (yerimde olsaydınız, siz de hoşlanmazdınız)*

Sizin...

Son içkiniz: *Fizz Life*

Son telefon görüşmeniz: *Hımm, büyükannem Ida. Gelecek kış için bana bir atkı örmek istedi ve hangi renk iplik alacağını bilmesi gerekiyordu. Ona mavi dedim*

Son mesajınız: *Maggie'ye Scott McCloud'un yazdığı Understanding Comics kitabı için attığım, "Satın aldım! Satın aldım!" mesajı. Çizgi romanı alabilmek için çocuk bakıcılığından kazandıklarımı biriktiriyordum. Loren Hale'in (benim çizgi roman gurum) önerdiği HER ŞEYİ okudum, bunu da geçenlerde sosyal medyada önermişti*

Ek sorular...

Evcil hayvanınız var mı: *Babam evcil hayvanlardan nefret eder ama bir yıl önce evden ayrıldığında annem Ellie'nin hamster almasına izin verdi. Gerçekten kötü kokuyor*

Son doğum günü partinizde ne yaptınız: *Annem, kız kardeşim ve Maggie'yle birlikte Noodle House'ta yemek yedik. Büyük partileri sevmem, özellikle de benim için verilenleri*

Sabırsızlıkla beklediğiniz bir şey: *NEW X-MEN'İN YENİDEN BAŞLAMASI (LÜTFEN OLSUN!!! HER ŞEYİ YAPARIM!!!) Bir de Maggie'nin bir gün Scarlet Witch (Elizabeth Olsen) ile tanışması*

Sizi rahatsız eden şey: *Kalabalık gruplar karşısında konuşmaya zorlanmak*

Takma ad(lar): *Yok (o kadar havalı değilim)*

İlişki durumu: *Bekâr*

En sevdiğiniz TV programı: *Gravity Falls ve X-Men: Evolution arasında kalıyorum. Onları seviyorum*

Lise: *Süresinin dolmasına hazırım*

Üniversite: *Keşke gidebilsem. Üzerinde çalışıyorum*

Saç rengi + uzunluğu: *Açık kahverengi, düz ve neredeyse göğüs hizamda?*

Boy: *1. 63*

Hoşlandığınız kişi: *TOM HIDDLESTON!!! (Yani Loki)*

Dövmeler: *Babam hayır diyor*

Sağ ya da sol el: *Sağ*

Herhangi bir ameliyat: *Ciddi bir şey yok*

Herhangi bir *piercing*: *İki tarafta çifte kulak memesi deliği, sadece dört küçük çivi küpesi, iki yarasa ve iki yıldız*

En sevdiğiniz spor: *Spor mu? *kaçar ve saklanır**

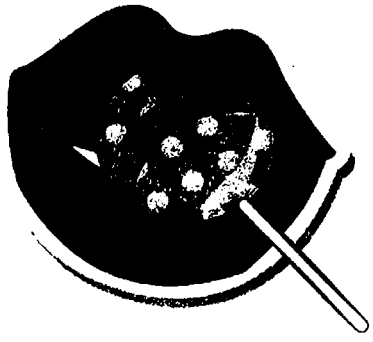
İlk tatil: *Maine'den hiç ayrılmadım ama çok küçükken sahile giderdik. Caribou'dan 4+ saat uzakta. Bir keresinde de yelkenliyle açıldık. Tam olarak hatırlayamıyorum ama annemde fotoğrafları var. Herkes mutlu görünüyor.*

Ne seversin...

Sarılmak ya da öpmek: *Şimdilik sarılmak*

Kısa ya da uzun: *Benden uzun. Birazcık bile olsa. O da işe yarar.*

Yaşı daha büyük ya da küçük: *Büyük ama çok değil. Ben Daisy Calloway'in kendisinden yedi veya sekiz yaş büyük (hatırlayamıyorum) erkek arkadaşıyla yaptığını yapamam*

1

WILLOW MOORE

Ağustos

Sadece babam yakınlardayken kullandığı o tanıdık ses tonuyla, "Bu konuşmayı yapmıyoruz! Bugün Ellie'nin doğum günü!" diye bağırdı annem.

Fakat babam, "Doğum günü *yirmi* dakika önce bitti!" diye haykırdı. Boşandıklarından bu yana birbirlerinin varlığına katlanabildiklerini hiç görmemiştim. Babamı geçen mart ayında on yedinci yaş günü yemeğime davet etmiştim ve gelmeyeceğini söylemişti. Kullandığı kelimeler çok netti. *Annen oradaysa olmaz.* Şimdiyse aylardan ağustostu, Ellie -onun neşe yumağı küçük prensesi- uğruna anneme katlanmaya hazırdı.

Hiçbir zaman onun istediği gibi birisi olabileceğimi sanmıyordum. Söylediği şeyler, yıllar içinde kafama kazınmıştı.

Kızların hoşlandığı şeyleri daha çok sevseydin, daha fazla arkadaşın olurdu, Willow.

Normal kızlar gibi partilere gitseydin, daha çok arkadaşın olurdu, Willow.

Daha fazla makyaj yapıp çaba gösterseydin, erkek arkadaşın olurdu, Willow.

Süper kahraman çizgi filmlerini seyretmeyi bıraksaydın, erkek arkadaşın olurdu, Willow.

Senin yaşındaki her kızın olduğu gibi.

Yine de en çok bizi bırakıp gitmiş olmasından nefret ediyordum. Annemi öylece terk etmesinden, kız kardeşimin kalbini kırmasından ve her ne kadar benimkini çoktan yıkmış olsa da onların hayatlarını parçalayıp yerle bir etmesinden nefret ediyordum.

"Annenle yaşayamam," demişti sadece. Ergenliğine yeni girmiş biri olarak her ne kadar detayları bilmesem de ebeveynlerimin eksikliği, duyduğum nefretin annemden çok babama yönelmesine yol açmıştı.

Çekip gitmesi yüzünden annemin üç ay boyunca her gece ağlamasından *nefret ettim.* Ellie'nin sürekli, *"Babam ne zaman eve gelecek?"* diye sormasından *nefret ettim.* Gerçeği tekrar tekrar söylemek zorunda kalanın ben olmamdan ve her seferinde gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüşünü seyretmeye mecbur olmaktan *nefret ettim.* Babamın onların acısına destek olmak için orada olmamasından, benim yaptığım gibi bu üzüntüyle uyanıp yine bununla uyumamasından *nefret ettim.* Babama baktığımda sadece en sevdiğim iki insanı kırarak beni de inciten bir adam görüyordum.

Ellie bileğimi çekiştirdi. "Willow?" diye tekrar fısıldadı. Başımı eğerek altı yaşındaki kız kardeşime baktım, gözleri kocaman açılmıştı. "Onlara durmalarını söyler misin?" diye mırıldandı.

Sola kaymış plastik tacını düzelttim. "Sen burada beklersen, evet."

"Beklerim. Söz veriyorum." Ardından Ellie yatağıma atladı ve dizüstü bilgisayarımın hemen yanma devrildi. Elinde bir *Barbie* bebek olduğunu fark ettim. Yeni olmalıydı.

Çıplak ayaklarımla eski halıya basarak hızla yanından ayrıldım ve dar merdivenlerden mutfağa doğru ilerledim.

"Bunu burada konuşmayacağız, Rob!"

Babamın sesi hararetli bir hırıltıya dönüştü. "Evet, *konuşacağız.*"

Mutfağa gelmeden durdum, kapı çerçevesinin kenarından

içeriyi görebiliyordum. Sarı linolyum zeminin yarısı ambalaj kâğıtları ve pembe balonlarla, çöp tenekesi de kirli kâğıt tabaklarla doluydu. Annem mutfak lavabosuna tutunmuştu, parmak eklemleri bembeyazdı.

Orada olduğumu fark etmeyen ya da varlığımı tamamen unutan annemde başka bir duygu dışavurumu gözlemlemedim. Boşandıktan sonra onun bu yönüne daha sık şahit olmaya başlamıştım. Normal bir günde tatlı ve sakin bir insandı. Nadiren kızardı, neredeyse hiç öfkelenmezdi. Şu anda karanlık duygularının çoğunu bastırmaya çalışıyordu, bu benim de yapmayı öğrendiğim bir şeydi.

Köşeden yavaşça çıkınca annemi daha iyi görmeye başladım.

Henüz kırk yaşındaydı. Nazik gözleri, pürüzsüz soluk bir teni ve pembe yanakları vardı. Her zamanki sağlam kişiliği gözlerinde toplanan yaşların altından belli oluyordu. Orta yaşlı, biraz pasaklı, gözleri kısık ve üzerinde *Miller Lite* tişörtü olan bir adamın karşısında dikiliyordu. İçimden hemen taraf tuttum, her ne kadar tarafsız kalmam gerekse de *annemi* seçtim.

Babamı gördüm.

Annemi incittiğini gördüm.

Onun ağlamasına sebep olduğunu gördüm.

Yetersiz kaldığımda bile benden daha fazlasını istemeyen annemi...

Babamın kollarını iri göğsünde kavuşturmasını seyrederken kapı pervazına tutundum.

"Avukatın ertelemeye devam ederse, bu kahrolası boşanmayı hiçbir zaman sonlandıramayacağız."

Annem titrek bir nefes aldı. Burun delikleri genişledi ve yine gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Öfkeden çok üzüntü doluydu.

Hayır. Ona siktirip gitmesini söyle, anne. Ona onu istemediğini söyle. Kendini savunacağını umarak dilimi tuttum.

"Lütfen, Rob..." diye hıçkırdı. "Eve dön."

Midem bulandı. Sadece onu kovmasını, çektiği acıya sebep olan şeyi paramparça etmesini istiyordum. *Hadi, anne. Yapabilirsin.*

Keşke ona yardım edecek cesaretim olsaydı. Ancak ayaklarım katran dolu balonlarla prangalanmış gibi ağırdı, olduğum yere çivilenmiştim.

Babam dişlerinin arasından, "On yedi yılını bana aralıksız yalan söyleyerek geçiren bir kadınla birlikte olmaktansa, siktiğimin *cehenneminde* yanmayı tercih ederim," diye homurdandı.

Kollarımda bir ürperti dolaştı, boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Bunun seninle bir alakası yok, Rob." Annemin sesi titredi, ardından boğazından gelen bir çığlık eşliğinde gözyaşları boşaldı. Bu hali göğsümü delip geçti ve sendeledim. Geriye savruldum.

Bu sırada *o herif* orada öylece dikiliyordu.

Sadece tiksinti içinde izliyordu.

Nasıl olur da...

"Sen *oğlunu* terk ettin." Bunu o kadar tutkulu, içten ve öyle nefret dolu bir tavırla söyledi ki, yüzünün rengi kan kırmızısına döndü.

Tamamen donup kaldım.

Cam gibi gözleriyle, "Lanet olası *oğlun*," diye tekrarladı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim oğlun!" Parmağıyla kendi göğsünü işaret etti. Öfke ve acı içinde titriyordu.

Ben de titriyordum.

Anlamıyordum...

Babam dudaklarını yaladı. "Nasıl oluyor da oğlunun babasıyla yirmi yıl boyunca *on iki* kere görüşmen beni etkilemiyor?" diye ekledi.

Hayır.

Geriye doğru sallandım.

Suçlu olan babam.

Değil mi?

Öyle olmalıydı.

Gerçeği görmezden gelmeye çalışırken gözlerimden yaşlar süzüldü. *Hayır.*

Bir düşün, Willow.

Düşünmek istemiyordum. Bir şeye uzun süre inanmak, tüm duygularımı en mantıklı gelen çekmeceye kilitlemek kolaydı. Birisinin gelip o çekmeceyi açması ve içindekileri ortalığa saçması, gerçek olduğunu düşündüğüm şeyleri yok etmesi çok *can yakıcıydı.*

Annem benim müttefikimdi.

O benim sırdaşım ve arkadaşımdı.

O benim *annemdi.*

Yalan söylemezdi. O hiç kimseyi *terk etmezdi.* O benim annemdi... Sekizinci sınıftaki bilim fuarı projesinde bana beş saat yardım eden kişiydi. Beni ertesi sabah erken saatte işi olmasına rağmen *Avengers*'ın gece yarısı gösterimine götüren de oydu.

O iyi kalpli, sevgi dolu biriydi. Tatlı ve cömertti.

Bırakın bir insanı, bir köpek yavrusunu bile terk edebileceğini düşünemiyordum... Özellikle de *kendi* kanından birisini...

Bu gerçek değildi.

Düzensiz nefesler alarak, "Babasını bebeğin doğduğu günden sonra hiç görmedim..." dedi annem. Bunun doğru olup olmadığını anlayamadım. Gözlerini *utanç* içinde yere dikmişti, babamla kesinlikle göz göze gelmiyordu.

"Yine yalan söylüyorsun," diye homurdandı babam.

Annem yere bakmaya devam ederek, "Söylemiyorum!" diye haykırdı. "Bunlar ondan gelen çeklerdi ama onu son gördüğümden bu yana yirmi dört yıl geçti. Asistanını uçakla yolladı... bana çekleri o getirdi. En sonuncusu beş yıl önceydi. Bunu sana söyledim. Lütfen, Rob..." Babamın kolunu tutmaya çalıştı ama o irkilerek geri çekildi. Annemin eli havada asılı

Nihova

kaldı, ardından destek için tekrar lavabonun kenarına tutundu.

Ağırlığımı kapı pervazına verdim. Gözyaşlarım yüzünden buğulanan gözlüğümü titreyen ellerimle yüzümden çekip çıkardım ve yeşil çizgili gömleğime sürttüm. Gürültü yapmamaya büyük özen gösterdim. Burnum akıyordu. Kolumun tersiyle sildim. Titriyordum.

Titremeyi kes, Willow. Sorun yok...

Çenem titredi.

Hep yanlış tarafta oldun, seni aptal.

Babamın beni incitmesini beklerdim.

Annemin böyle bir şey yapacağı ise hiç aklımdan geçmemişti.

Babam tekrar patlamadan önce sessizce homurdandı. "Peki neden sana sadece çek verdi?" Ellerini beline koyup acı bir kahkaha attı. "Bana bu işin içinde başka bir iş olmadığını mı söylüyorsun? Karşılığında herhangi bir şart yok muydu?" İnanmayarak başını iki yana salladı.

"Sana söyledim, benden sessiz kalmamı istedi. Acıdığından mı, bilmiyorum. Bunları yollamaya devam etti, bizim de senin araban ve bu ev için paraya ihtiyacımız vardı..."

"Şaka yapıyor olmalısın..." Öfkeyle, ciğerleri patlayacakmış gibi haykırdığında irkildim. Ardından yakınında duran portakal dolu kâseyi alıp şiddetle duvara fırlattı.

Seramik, linolyum zeminde paramparça olurken yerimde sıçradım.

"*Benim* evimin, *benim* arabamın parasını o mu ödedi?!" Parmağıyla tekrar kendi göğsünü işaret etti. Aralarında hâlâ belli bir mesafe vardı, sanki annemin yakınında durmak bile onu hasta ediyordu.

"Lütfen..."

"Beni aldattın mı?" diye sordu aniden. Boynundaki damarlar şişmişti. "Bana lanet olası doğruları söyle, Emily!" Ağlıyordu.

Daha önce babamın -öfkeden bile olsa- tek damla gözyaşı döktüğüne şahit olmamıştım, bana veda ederken bile ağlamamıştı.

Annem yavaşça geriye sallandı, sanki babamın sarf ettiği sözler ve ses tonu onu sertçe savurmuştu. Uzun süren sessizliği boyunca sırtımı duvara yaslamak ve aşağıya kayıp sıkı bir top halini almak istedim. Saklanmak istiyordum ancak bir türlü çözülemiyordum. Hareket edemiyordum.

"Ben yapmadım..." Sesinin zayıflayıp kesilmesine bakılırsa ona inanmak çok zordu, yine de inanmak istedim. Onun bunu yapmadığına inanmak istiyordum.

Babamı aldatmadı. Yapmadı.

Buna inandım. *Gerçekten.* Onun tarafında olmak istedim.

Babam derin derin nefes alırken göğsü inip kalkıyor, gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Sonra, "O benim kızım mı?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi. *Babamı aldatmadı. O yanlış anladı.*

Belki de sadece annemin bana güvenmesini istiyordum. *Bana doğruyu söylemesini.* İçimdeki bu güç beni itti ve köşeyi döndüm. "Anne?" Sesim çok zayıf çıkmıştı.

Bir anneme bir babama bakarken öfkeleri, acıları ve sıkıntıları sanki içeri girmemi engelleyen opak bir perdenin arkasında hapsolmaya başladı.

Gözlerimi kırptım, kirpiklerim sırılsıklamdı.

O an bana hiçbir şeyi belli etmediklerinden dolayı ikisinden de nefret ettim, olanları görebilmek için gözetlemek zorunda bırakılmaktan...

Annem doğruldu, yanaklarını elinin tersiyle sildi. "Odana çık, tatlım." Sesi çatlamıştı.

"Benim babam kim?" diye sordum.

"Baban Rob Moore, Elle'ninki de öyle," dedi katı bir tavırla. "Düşündüğün gibi değil..."

"Ben gidiyorum," dedi babam. Gözyaşları kurumuştu. Yüzünde başka bir sert bakış vardı.

Beni zar zor fark etti.

Kapı girişine ulaşmak için yanımdan geçti, bedenlerimiz birbirinden uzaklaşıyormuş gibiydi. Sanki mıknatısın zıt kutuplarıydık ve birbirimize yaklaşamıyorduk.

Bana karşı açık bir nefreti vardı ve artık bunun sebebini bildiğimi düşünüyordum. Aslında öyle olmama rağmen öz çocuğu olmadığıma inanıyordu.

Ayak seslerini oturma odasına kadar dinledim. Çok geçmeden kapı çarpılarak kapandı. Annem sırtını bana dönüp lavabodaki birkaç kirli bardağı yıkamaya başladı. Bu şekilde, hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı.

"Anne!" diye haykırdım.

"Konuşma bitti..." Kolları benimkiler gibi titriyordu. Bundan bir yıl önce olsa sessiz kalır, ortadaki detayları bir araya getirerek kendi korkunç sonucumu çıkarırdım. Artık bu bilinmezlikle yaşamak istemiyordum. Etrafı bulutların, renkli camın ve opak perdelerin gerisinden görmek istemiyordum. *Hayatımın* tamamen şeffaf olmasını istiyordum ve bunu bana ancak o sağlayabilirdi.

"Benim sözüm daha bitmedi." Ses tonum istediğimden daha yumuşaktı. Arkasına dönmedi. Derin, güçlü bir nefes aldım. "Anne," dedim boğazım düğümlenerek. "Ben konuşmamı *bitirmedim*."

Yavaşça bana döndü. Elindeki bulaşık havlusunu sıkı sıkı tutuyordu, gözleri kıpkırmızıydı. Bu kez konuşmamı bekledi.

Dudaklarımı ıslattım. "Benim erkek kardeşim mi var?" diye sordum. Annem onun hakkında yalan söylemişti. Ona güvenebilir miydim, bilmiyordum. Onu sevmeli miydim, bunu da bilmiyordum. Yine de seviyordum ve ona hâlâ güveniyordum. Böyle bir şey hemen kaybolmuyordu.

Ancak o an ona çok öfkeliydim. Hayatımda ilk defa gerçekten gücenmiştim. Bu durumdan nefret ediyordum.

"Willow..." Başını iki yana salladı, uzun zamandır sır olarak sakladığı şeyi açıklamakta zorlanıyordu.

Gözlüğümün arkasında yanan gözlerimi sildim. Ayaklarımı kaydırdım, yanlışlıkla bir balona bastığımda büyük bir gürültüyle patladı ve ikimiz de irkildik.

Resmen soyağacım alev almıştı ve bana tekrar mantıklı gelmesi için eksik olan *tek* dalı umutsuzca bulmaya çalışıyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

O her kimse. Nasıl birisi olduğunu bilmeliydim. *Kaç yaşında olduğunu. Adını. Nerede olduğunu.* Belki de benim anlamadığım şeyleri anlıyordu. Belki hepsini çözmüştü.

"Uzun zaman önceydi," dedi annem. "Gençtim, hemen hemen senin yaşlarındaydım. Hatta hamile kaldığımda senden bile küçüktüm." Hafif, kırık dökük bir tavırla güldü. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin..."

Lavaboya yaslanıp tezgâhın üzerinde dengesiz bir şekilde duran, yarısı yenmiş vanilyalı pastaya boş boş bakışını seyrettim. "Hâlâ hayatta mı? Biliyor mu..."

"Loren Hale," dedi. Sesi aniden soğuk ve kayıtsız bir tona bürünmüştü. "O senin ağabeyin."

Bacaklarım bükülecekmiş gibi oldu ama dik durmaya devam etmeyi başardım. Büyük bir yapbozun parçaları yerine otururken zihnim deli gibi çalışıyordu. "Biliyordu..." O *evimize* dört yıl kadar önce gelmişti. Annem bana onun babasını tanıdığını söylemişti. Rasgele bir ziyaret olmadığını şimdi fark ediyordum. Gelmiş ve aynı hızla da gitmişti. "Ona bana söylememesini mi söyledin?" diye merakla sordum.

Dudakları bir çizgi oluşturacak şekilde sıkıca kapandı, sessizliğini bir onay olarak kabul ettim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çenem tekrar titredi. Onu benden uzak tutmuştu. Bunu neden yapmıştı?

Loren Hale benim üvey kardeşimdi. Bunca zaman boyunca... Konuşabilir, ilişki kurabilir ve arkadaş olabilirdik. Birbirimizi görebilirdik. Bunun yerinde sadece siyah bir *hiçlik* çukuru vardı, boş ve ıssızdı.

Kendimi bomboş hissettim.

"Bunu unutamaz mısın?" diye sordu annem.

Başımı sersemlemiş bir halde iki yana salladım. "Hayır... Onunla tanışmak istiyorum." Ona gerçeği artık bildiğimi söylemeliydim. Kaybettiğim o parçayı geri kazanmak istiyordum.

"Bunu yapamazsın," dedi annem yorgun bir tavırla. Saçını alnından geriye itti. "Haleler artık ünlü, Willow. Medya, Loren'ın seninle akrabalığını öğrenir öğrenmez ailemizi rahatsız etmeye başlayacaktır. Kızlarıma normal bir hayat yaratmak için *çok* uğraştım. Sen daha sonra o dünyada yaşamaya karar verebilirsin ama Ellie daha küçük ve bunu yapmayacak. Tamam mı?"

Söylediklerini elimden geldiğince hızlı anlamlandırmaya çalıştım. *Hale Co.*, Jonathan Hale'in statüsünü *zengin milyarder* seviyesine yükseltmişti ve oğlunu da onun vârisi konumuna getirmişti. Ancak sahip oldukları ün sonuç olarak Loren'm nişanlısı Lily Calloway'i de kapsayan açık saçık skandalla kazanılmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra Calloway kız kardeşler ve erkekleri halkın ilgisini çekip ilham vermişti. Hepsi her gün en az üç sansasyonel gazetede yer almıştı. Paparazziler onları asıl yaşadıkları yer olan Philadelphia'da takip etmişlerdi.

İnsanlar onları hem sevmiş hem de nefret etmişti.

Annemin neden bizi tüm bunlardan korumaya çalıştığını anlıyordum ama Loren Hale en fazla birkaç yıldır bu kadar ünlüydü. Annem o henüz Philadelphia'daki zengin bir çocukken bizi tanıştırabilirdi.

Benim onunla karşılaşmamı, onu tanımamı hiç istememişti...

Artık söylediği herhangi bir şeye nasıl inanabilirdim?

"Willow," dedi yalvarırcasına. "Bu konuyu unutalım. Jonathan yıllar boyunca bize büyük miktarda para yolladı. Bu iş bitti, tamam mı? Hiç kimse Loren'ın benim..." Yüzü aniden buruştu. Cümlesini tamamlayamadı.

Kalbim hızla atıyordu. Tekrar bastıran gözyaşları eşliğinde, "Oğlun olduğunu bilmemeli," diye fısıldadım.

Yüzünü göremeyeceğim şekilde döndü. Kısa bir sessizliğin ardından yumuşak bir ses tonuyla, "Sadece on altı yaşındaydım, Willow," dedi usulca.

Çok küçüktü.

Ayrıca haklıydı, hayal bile edemiyordum.

Jonathan Hale de çok büyük olmalıydı. Zihnimde şekillenenlere, bir parçası olduğumu bilmediğim çarpık ve tuhaf gerçekliğe utançla baktım. Annem için üzülmüştüm ama bu kederin içinde boğulursam, o zaman ağabeyimle tanışma gücünü kendimde hiçbir zaman bulamayacağımdan endişeleniyordum. Boşanma gününden bu yana yaptığım gibi annemin hüznünde kaybolacak, acısına tutunacaktım.

"Ben gidiyorum," dedim aniden ve bunların babamın birkaç dakika önce söylediği kelimelerin aynısı olduğunu fark ettim. Annem gözlerini kırpıştırarak duygularını tekrar bastırdı, bense yanımda ne götürmem gerektiğini planlamaya çoktan başlamıştım. Dolabımda bir spor çantası, birkaç kot pantolon ve gömlek, sırt çantamla cüzdanım vardı.

Ben gidiyorum.

Hayatımda hiç bu kadar cüretkâr olmamıştım. Hiç bu kadar cesur olmamıştım. Kendimi hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim ama burada -Caribou, Maine'de- benim için acıdan başka bir şey olmadığını biliyordum ve bundan daha iyi şeyler hissetmek istiyordum.

Philadelphia'ya gidecektim.

"Ünlü olmasaydı," dedi yavaşça. "Onunla tanışmayı bile düşünmezdin." Bunu yüzüme vurdu.

Bu doğru değil. Aklımdan geçene tüm kalbimle inanmak istedim ama annem içime bir şüphe düşürmüştü.

"Ünlü olmasaydı," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "O zaman bu çok daha kolay olurdu." Onu telefonla arayabilirdim. Onu görmeye geleceğimi daha önceden söyleyebilirdim. Hat-

ta Philadelphia'ya kadar onca yol gideceğime onu Skype'tan arayabilirdim.

Loren Hale uluslararası alanda tanınmış birisi olduğu için bunların hiçbirini yapmam mümkün değildi.

Sırtımı anneme dönüp merdivenlere doğru ilerlerken ona yaklaşmanın dahi zor olacağını biliyordum.

Ancak denemek zorundaydım.

Bu şansı kaybetmeden denemeliydim. Bu yüzden hızla odama çıktım, Ellie'nin yatağımda uyuduğunu fark ederek çantamı hazırladım. Beş dakika sonra silindir spor çantamın fermuarını çektim ve rengi solmuş *JanSport* sırt çantamı omzuma attım.

Aşağıda annemin etrafı temizlediğini duydum, beni kalmam için ikna etmeye çalışıp çalışmayacağını merak ettim. Acaba beni burada tutacak kadar umursuyor muydu?

Bir yanım onun sevgi ve kaybetme korkusuyla benim için savaşmasını istiyordu.

Diğer yanımsa özgür olabileyim diye onun beni serbest bırakmasını umut ediyordu.

Tereddüt ettim. Ellie'nin plastik tacı başından kısmen kaymıştı, uyurken dudakları hafif aralıktı. Yanına çömeldim ve kulağına, "Seni seviyorum, küçük prenses," diye fısıldadım. Yanağını onu uyandırmayacak şekilde hafifçe öptüm. Bir süre bensiz idare edebileceğini biliyordum.

Bu evi ayakta tutan enerji oydu.

Ben sadece köşedeki gölgeydim.

Sıkı sıkı tuttuğum çantamla dar merdivenlerden inerken musluk kapandı, ardından annem oturma odasında belirdi. Onunla kapı arasında yavaşladım.

Ellerini bir havluyla kuruladı, yüzü ifadesiz ve çok daha kendinden emindi. "Parasını ödemeyeceğim," dedi. "Artık kendi başınasın."

Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü. "Peki." Sanırım parasız kalmaktan korkup döneceğimi umuyordu. Vazgeçmeyecek

kadar cesur olmak istedim ama böyle birisi olduğumdan emin değildim.

"İstediğin şeyi yapacak yaştasın, aynı zamanda kendi hatalarına katlanacak kadar da büyüksün," diye ekledi.

Onu benim yaşlarımda, hamile ve yapması gereken zor seçimlerin bazılarına karar verirken hayal ettim. Sanırım tekrar o zamanlar olsaydı, benim şimdi bir yetişkin olduğuma inanırdı. Korkuyordum. Kendimi oyuncak arabaya doğru ilerleyen, içinde bulunduğum plastik poşetin dışını görmekten âciz oyuncak bir bebek gibi hissediyordum. İleride ne olduğunu bilmiyordum.

"Bana ihtiyaç duyarsan," dedi. "Eve kendin dönmelisin." Postanede çalışıyordu, neredeyse hiç tatil günü yoktu. Peşimden Philadelphia'ya kesinlikle gelemezdi ve ben de ondan bunu yapmasını istemiyordum.

İçimin acı-tatlı bir sevgiyle dolu olduğunu söyleyebilmek isterdim ama daha çok kasvetli ve küskündüm. Büyük bir kısmım *öfkeliydi*. Annemin gözlerine kendimi kandırılıyor, aptal yerine konulup aldatılıyormuş gibi hissetmeden bakmakta zorlanıyordum.

Doğrular ve hassasiyetle dolu, ona ait olmayan farklı bir çift gözle karşılaşmak istiyordum.

Sadece başımı salladım, arkamı döndüm ve giriş kapısını açtım. Güneş çoktan batmıştı. Sokak lambaları yanıyordu. Altın rengi 90 model *Honda*'mın kilidini açıp kapı koluna bastırdım. Araba bir zamanlar büyükannem Ida'nındı ve şimdi bana ait olduğu için minnettardım, onu buradan giderken kullanacaktım.

"Dikkatli sür." Sanırım annem böyle seslenmişti.

Dönüp giriş kapısına baktım ama çoktan kapanmıştı. Işıklar söndürülmüştü. Gittiğim için mutlu olup olmadığını, bu kadar zamandır onun için kötü bir anı olup olmadığımı merak ettim.

Tıpkı Loren Hale'in olduğu gibi.

Calloway Kız Kardeşler ve Erkekleri: Hayran Sayfası

Takipçiler: 11 bin

Burada yeni misin? Hoş geldin! Bu, Calloway Kız Kardeşler & Erkekleri ile ilgili her şeyin yer aldığı hayran sayfası. Bu "resmi" bir hayran sayfası değil. Ayrıca kesinlikle Callowayler, Meadowslar, Cobaltlar veya Halelerle bağlantısı yok. Sadece Callowaylerle alakalı her şeye âşık olan adanmış bir blog yazarı -yani ben, Olive!- tarafından yönetiliyor!

Onların kim olduklarını bilmiyor musunuz? Size hızlı bir özet geçeyim...

Dört Calloway kız kardeş var ama sadece en küçük üç kardeş büyük bir skandalın ardından üne kavuştu. *Her yerde* manşet oldular, hatta ulusal haber kanallarında bile! Lily Calloway'in gerçek bir seks bağımlısı olduğu haberi sızdı. Eğer hepsi vâris olmasaydı, bu haber muhtemelen medya tarafından göz ardı edilirdi. Babaları *Fizzle*'ın sahibiydi. Yani içtiğiniz şu *Fizz Life* veya *Diet Fizz* var ya evet, Calloway kız kardeşler *o* gazoz servetinin vârisleri.

Calloway Kardeşler (ve şu andaki yaşları):

Poppy Calloway (30)
Rose Calloway (26)
Lily Calloway (24)
Daisy Calloway (19)

Doğru, ebeveynleri onlara çiçek isimleri vermiş!* Ne kadar tatlı, değil mi? Şimdi en büyük mesele Rose, Lily ve Daisy'nin şu anda Philadelphia'da bir malikânede -erkekleriyle birlikte- yaşıyor olmaları. Bu tıpkı gerçek hayatta yaşanan bir *Friends* bölümü gibi! Onlara dair çok sayıda hayran sayfası bulmanız mümkün ama ben Calloway kız kardeşler hakkındaki en son ve en iyi haberleri size sunacağıma söz veriyorum. Şimdi erkeklerine gelelim...

Çıkıyorlar

Daisy Calloway ve Ryke Meadows (25). Maceraperest çift. Daisy eski bir model, Ryke ise profesyonel bir dağcı ama sık sık birlikte motosiklet üzerinde yakalanıyorlar!

Nişanlı

Lily Calloway ve Loren Hale (24). Zeki ama antisosyal çift. Lily *Superheroes & Scones*'un sahibi, Loren da *Hale Co.* ve Halway Çizgi Romanları'nın CEO'su.

Evli

Rose Calloway ve Connor Cobalt (26). Dâhi çift. Rose, hedef kitlesi iş kadınları olan moda şirketi Calloway Modaevi'nin sahibi ve Connor da Cobalt Şirketi'nin CEO'su.

Poppy Calloway ve Sam Stokes (30). Özel çift. Her ikisi de gözlerden uzak durmayı tercih ediyor ama bildiklerimiz şöyle; Poppy bir ev kadını ve anne. Sam de *Fizzle*'da çalışıyor.

Çocuklar

Lily & Loren: Maximoff Hale (2 aylık)
Rose & Connor: Jane Eleanor Cobalt (3 aylık)
Poppy & Sam: Maria Stokes (7)

* İngilizcede "*poppy*", "gelincik"; "*rose*", "gül"; "*lily*", "zambak" ve "*daisy*" de "papatya" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Temel bilgiler bunlar. Bilmek isteyebileceğiniz diğer önemli bir şey de Loren Hale ve Ryke Meadows üvey kardeşler. Babaları aynı, Jonathan Hale. Son zamanlarda Jonathan Hale hakkında basında korkunç iddialar var. Burada onları tekrarlamayacağım çünkü gerçekliklerine dair *hiçbir* kanıt yok ve dediğim gibi bunlar *ciddi* iddialar.

Daha fazla bilgi geldikçe paylaşacağım. O zamana kadar fotoğraflara ve *gif* sayfasma bakın!

Sizi Loren'ın Lily'yi sevdiği gibi seviyorum.

Öpücükler, *Olive*

2

GARRISON ABBEY

Annem: *Neredesin?? Kardeşlerin yarın gidiyor, çok geç olmadan burada olmalısın. Akşam yemeğini çoktan kaçırdın.*

"Garrison, sıra sende." Nathan Patrick bir yandan dişlerinin arasındaki kürdanı ısırırken diğer yandan bana alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. Özenle taranmış kızıl saçları, benim baktığım açıdan lanet derecede kahverengi görünüyordu. Sigara ve esrar dumanından oturma odası bir pus tabakasıyla kaplanmıştı. İnsanlar sarhoş bir şekilde içeri girip çıkarken kapı açıktı.

İki parmağımın arasında tuttuğum esrardan bir nefes çektikten sonra ayağa kalkıp kâğıtlarımı poker masasma açtım ve elimdeki iki kız, Nathan'ın üç papazı karşısmda kaybetti.

On kişi arasındaki üç kız kısa sevinç çığlıkları attı. Üzerlerinde sadece sutyen ve iç çamaşırıyla duran diğer iki kız gülümsedi ama bağırmadı. İçlerinden biri yanıma oturdu. Rachel Barnes. Elmas küpeler takan, kız kardeşi gibi üniversitede *Zeta Beta Zeta* hayalleri olan bir esmerdi.

Ailesinin mirasına son derece uygun, esrar ve bir şişe votka içmeden midemin kaldıramayacağı bir tipti.

Kartlarımı çevirip açtıktan sonra siyah tişörtümü kaldırdım, lakros sayesinde yaptığım karın kaslarımla kolumdaki siyah kafatası dövmemi sergiledim. *Interpol*'ün en sevdiğim

şarkısı *Rest My Chemistry*'nin sözleri, küçük puntolarla özel tasarım dövmemin dış hatlarını çevreliyordu.

Kimseyle göz teması kurmadım. Öylece dikilip tavana doğru gri bir duman üfledim, zihnim bulanıklaşırken göz kapaklarım yavaşça kapandı. Etrafım neredeyse hemen her zaman insanlarla çevriliydi. Dalton Akademisi'nden arkadaşlar ve tanıdıklar daima yanımdaydı. Onlarla fiziksel olarak aynı odada bulunsam bile daima zihnimde birkaç saniyeliğine oradan ayrılıyordum.

Hatta elimden gelirse daha da uzun bir süre.

Hep yalnız kalmak ama sonra bu gerçekleştiğinde de insanlarla birlikte olmak istiyordum. Bu kahrolası bir lanetti.

Zihnimi her kim inşa ettiyse telleri yeniden, en baştan döşeyip daha iyi bir denge kurmalıydı çünkü dengesizdim. Yana yatmıştım, çarpıktım ve inanılmaz derecede berbat durumdaydım. Üstelik bu daha yarısı bile değildi.

Ot seni paranoyak bir pisliğe çeviriyor.

Esrardan son bir nefes daha alıp sigarayı dudaklarının arasına yerleştirmeden önce bir an tereddüt eden Rachel'a uzattım. Kız kısa bir fırt çekti, ardından avucuna öksürdü.

Nathan ve diğer iki adam sırf bu yüzden kızın üstüne gittiler. Ona yardım etmedim, ne de olsa kız öğrenci yurdunda kalacaktı. Esrarın nasıl içileceğini öğrenmesine gerek yoktu.

Kartları masanın karşısmdan bana uzatarak, "Senin sıran, Abbey," dedi Nathan. Karıştırmaya başladım.

Bir kız yüksek sesle boğazım temizledi, neredeyse yanımdaydı. "Merhaba, şey..." Rachel'ın omzuna dokundu. Şaşırmadım. Rachel ortamda en yaklaşılabilir kişiymiş gibi görünüyordu.

İçerideki erkeklerin çoğu sigara ve içki içiyor, hatta içlerinden biri Cadılar Bayramı dükkânından alınma bir yaratık maskesi takıyordu. Arkasındaki deri koltukta daha fazlası duruyordu. Kızların üzerinde ise düşük kesim askılı tişörtler, burunlarında da *piercing*'ler vardı.

Oradakilerin arasında, insanın ebeveynleriyle tanıştırmak için evine götürebileceği birine benzeyen tek kişi Rachel'dı. Buna rağmen kızların hepsini daha önce evimde ağırlamıştım. *Ayrım yapmam.*

Kızın yüz hatlarını dumanın arasında zar zor seçebiliyordum. Söyleyebileceğim tek bir şey vardı, ev boyarken üzerinize geçireceğiniz türden bol bir tulum giymişti.

Kaşlarımı çattım. Buralarda yaşıyor olamazdı.

"Merhaba?" dedi Rachel tereddütle.

Nathan sandalyesinden kalkarak kontrolü ele aldı, bu hiç de şaşırtıcı değildi. "Sen buraya nasıl girdin?" Verdiği parti sanki sadece davetlilere açıkmış gibi davranıyordu, oysa Dalton Akademisi'nin büyük çoğunluğu tüm gece boyunca içeri girip çıkmıştı.

"Ben... ah, giriş kapısı açıktı."

"Yani bu tarafa demek istedim. Burası *kapalı* bir site."

Kız geri adım attı, bana biraz daha yaklaşmıştı ama yerimden kımıldamadım. En az o ve diğerleri kadar kararsızdım. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, bu da koltuğuma gömülmemi engellemek için kendimi kontrol altında tutmamı iyice zorlaştırıyordu.

"Kapı açıktı... Birisi içeri giriyordu, ben de onu takip ettim," diye açıkladı kız. "Sadece birini arıyorum. Bu civarda yaşadığını biliyorum ve sizin bana onun evini gösterebileceğinizi düşündüm..."

Nathan homurdandı, diğer iki arkadaşım ise kıs kıs gülmeye başlamışlardı. "Dur tahmin edeyim, Loren Hale'i görmek istiyorsun."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Evet," dedi kız.

Yüzümü buruşturup başımı başka tarafa çevirdim. *Sikerler onu*, diye düşündüm. *Zengin piç.* Kinimi bastırdım. Etrafıma bakındığımda bin dolarlık tablolar görüyordum, antika dünya

küresi ise muhtemelen bir servet değerindeydi. Rachel'ın *Cobalt* elmas küpelerini, Henry'nin *Rolex* saatini gördüm. Benim *Balmain* tasarımcı kot pantolonum ise özellikle eskitilmişti.

Hepimiz zengindik.

Lanet olası zengin çocuklar. Sikerler.

O an yalnız kalmak istedim.

Fakat insanlarla birlikte olmak da istiyordum.

Ne yapmak istediğimi bilmiyorum.

"Yani..." dedi kız. "Bana yardım edebilir misiniz?" Alçak sesini duyabilmek için kendimi zorlamam gerekmişti.

Ona yardım et. Yapmam gereken tek şey, tam olarak sokağın aşağısındaki evi parmağımla işaret etmekti. Hangisi olduğunu biliyordum. Arkadaşlarımla o evin etrafında çok fazla dolaşmıştım. Ancak bir şey beni sessiz kalmaya itti, dudaklarımı sıkıca kapatmaya ve boş boş bakmaya zorladı.

"Sen ucube bir sapık mısın?" diye sordu Carly. Hafif bir kahkaha attı. "Mesela ona saç tokanı falan mı vereceksin?"

"Carly." Rachel ona fısıldadıktan sonra onunla birlikte gülmeye başladı.

Çocuklar araya girdi ve tekrar güldüler.

Hep birlikte kıza odaklanmışlardı. Ona dik dik bakarlarken başımı öne eğdim. Keşke kapüşonum olsaydı. Keşke herkesi bir saniyeliğine görmezlikten gelebilseydim.

Kartlar elimden kayıp düştüğünde toplamak için çömelmek zorunda kaldım. Reflekslerim esrarın etkisiyle lanet bir kaplumbağa gibi yavaşlamıştı.

Kız son bir kez, "Yani bana yardım edemeyeceksiniz, öyle mi?" diye sordu. Sesi kulağa ilk geldiğinden daha silik çıkıyordu, bu da onun ne kadar utangaç göründüğü göz önüne alındığında zor bir şeydi.

"Sen salak mısın?" dedi Nathan gülerek.

Masanın altından maça papazını alırken yüzüm alev alev yanıyordu. Yeterince dikkat etseydim ben de aynı yorumu ya-

par mıydım, diye merak ettim. Sanırım yapmazdım ama ben de iyi bir insan değildim.

En az onun kadar kötü biriydim. Hepimizin ne kadar zalim olduğunu bilen tek kişinin ben olup olmadığımı merak ettim. Hepimizin ne kadar rezil göründüğümüzü...

Eğer bunu gören sadece bensem, o zaman iki kat lanetli olmalıydım.

Kız gitmek üzereydi ama Nathan, "Bilgi karşılığında *strip* poker* oynamak ister misin?" diye sordu.

Tekrar kıza baktım. Dudakları tereddütle aralanmıştı, solgun görünüyordu ve ter içindeydi. Saç rengini zar zor ayırt edebiliyordum. Sanırım açık kahverengiydi, gevşekçe örülmüştü. Demode siyah çerçeveli gözlüğü küçük yüzünü kaplıyordu ve ağırlığının çoğunu tek ayağına vermişti. Bu civarda büyüyen çoğu sosyetik kızın aksine sinirli, hafif erkeksi bir duruşu vardı. Buradaki kızlar böyle olsaydı, anneleri altlarına sıçardı.

Kız bir de sürekli kaygıyla omzuna uzanıyordu, sanki orada olmayan bir çantanın askısını tutmaya çalışıyordu. Aman Tanrım, bu kız gerçekten çok garip görünüyordu.

O yanıt almayı beklerken ben de kendisinin *strip* poker oynamayı ciddi ciddi değerlendirdiğini düşündüm.

Resmen alay konusu olurdu. Çıplak kalır, Nathan da ona istediği bilgiyi asla vermezdi. Oyunu kazansın ya da kazanmasın, bu bilgiyi ona hiç kimse vermezdi. Bunu da komik bulurlardı.

Son kartları da toplayıp doğruldum. Duruşum kıza göre daha kendinden emindi ama Rachel gibi yıllarca bale yapmış ya da sosyete takdim balosuna katılmış gibi de görünmüyordum.

Yüksek sesle, "Birine daha yer açmıyorum, adamım. Dağıtmaya zaten başlamıştım," dedim Nathan'a. Gerçekten de başladım. *Hemen. Bunu yaparken tam bir pislik gibi görünerek.*

* *Strip* poker, striptiz ve poker karışımı bir oyun olup pokerde el kaybedenlerin birer parça kıyafetlerini çıkarmasını gerektirir. (ç.n.)

Nathan daha itiraz edemeden kız omzuna bira döken dikkatsiz, sarhoş bir adamın etrafından dolaşarak gitti. Sanki *Bambi*'nin annesini kaybedişini seyrediyorduk. Ayrıca kendimi geyiği vuran bizmişiz gibi hissediyordum.

Sonra ne mi yaptım? Kartları dağıtmayı bitirdim ve hissiz bir şekilde bir sonraki ele başladım.

✳

Sabah 02.30 gibi sonunda Nathan'm evinden çıktım. Bisikletimi kaparak *yavaşça* -lanet derecede yavaş- sadece lambalarla birkaç evin ışığı sayesinde aydınlanan loş sokaktan aşağıya yol aldım. Birbirine yakın ve dip dibe yığılmış evler yerine, her biri dönümlerce alana sahip malikânelerin yer aldığı bu sokak mahalleyi ıssız gösteriyordu.

Birkaç çimenlik alanla ağacın yanından geçtim.

Çok ilerlemeden doğruca Cider Creek Pass'e döndüm. Ben de Nathan Patrick'le aynı, girişi korumalı sitede yaşıyordum. *Loren Hale ve Calloway kız kardeşlerle birlikte.* Buraya taşındıklarından beri paparazziler site giriş kapısının önüne kamp kurmuş, onların çıkmalarını bekliyorlardı. Acınası bir durumdu ama kimin açısından olduğunu gerçekten bilmiyordum.

O insanları düşünmemeye çalışarak ellerimi gidondan çekip sadece pedal çevirdim.

İşte geldim.

Projektörler ön bahçemi aydınlatıyordu. Beyaz güller, gri taştan inşa edilmiş aykırı Viktorya dönemi malikânenin ana hatlarını ortaya çıkarıyordu. *Sanki İngiliz kraliyet ailesindendik.*

Üç ağabeyimi girişteki taş merdivenlerde gördüğüm an -düzensiz bir şekilde dikilmiş, demir korkuluğa yaslanmışlardı- oradan çekip gitmeyi düşündüm. Ancak benim sorunum da buydu. Gerçekten gidecek başka bir yerim yoktu.

"İşte geldi." En büyük ağabeyim Davis'in boğuk sesini

duydum. İlk o ayağa kalktı, elinde futbol topu vardı. "Nerede kaldın?" diye sordu hemen. Yüzündeki ifadede endişeden çok öfke okunuyordu.

Pedalları çevirip bahçeye girdikten sonra yavaşça indim, bisikleti dikkatle yere bıraktım. Merdivenleri çıkma ve yanlarından geçip eve girme isteğiyle, "Dışarıdaydım," demekle yetindim. Ancak daha beş adım atmıştım ki, bahçede hep birlikte yanımda belirdiler. Sessizce "*hiçbir yere gitmiyorsun*" diyorlardı.

Her birimizin arasında iki yaş vardı ama bir şekilde hepsi aynı görünüyordu. Kısa saçlar, yakalı gömlekler, haki pantolonlar ve *Sperry* botlar.

Davis yirmi üç yaşında, üniversite mezunuydu. İşletme yüksek lisansı yapıp babamın milyon dolarlık teknoloji şirketinde bir pozisyon kazanmaya uğraşıyordu. Bu arada bilgisayarlar konusunda en ufak bir bilgisi yoktu. Kod bile okuyamazdı ama karizmatik ve *eril* olduğu için diğer hiçbir şey önemli değildi.

Hunter, herkesin suçu *bastırılmış testosteronlara* attığı öfke sorunları olan yirmi bir yaşındaki bir sporcuydu çünkü lakros sezonu bitmeden birisiyle cinsel ilişkiye girmeyi ya da mastürbasyon yapmayı reddediyordu. Tam bir pislikti ve bunu en ufak bir kardeş sevgisi hissetmeden söylüyordum. Bu duyguyu ben çocukken yok etmişti.

Mitchell, Davis'ten daha az çekici olan on dokuz yaşındaki yakışıklı çocuktu. Fakat ondan daha zekiydi, bu yüzden başı beladaydı. Davis ve Hunter'a altın at arabaları kullanıyorlarmış gibi davranmasa, onu daha çok severdim.

Ben de -Garrison Abbey- on yedi yaşında, katılmaktan daha çok dersleri asan, *burada* -hayatta- olmanın anlamını aramaya devam eden dejenere çocuktum. Onların izini takip etmezsem başka ne yapabileceğimi bilmiyordum ama onların peşinden gidip yaptıklarını da sindiremiyordum.

"Adamım," diye konuşmaya başladı Mitchell. "Annem bu-

nun bir *aile* yemeği olmasını istemişti." Yaz tatili o gün sona ermişti, bu yüzden hepsi de Pennsylvania Üniversitesi'ne dönmek zorundaydı.

Sahte bir pişmanlıkla ensemi kaşıyarak, "Üzgünüm," dedim kuru bir ses tonuyla. "Sanırım ekmeği böldüğümüz ve el ele tutuşup şükrettiğimiz kısmı kaçırdım. Belki bir dahaki sefere." Adım atmaya çalıştım ama Hunter elini göğsüme koyup beni durdurdu. Vurarak elini ittim ve midem düğümlenirken hemen geri çekildim. "Bana dokunma, adamım."

"O zaman sen de annemi ağlatma, salak."

Bir an için gece göğüne baktım ve gözlerimi devirdiğimi hissettim. Aynı zamanda Hunter'ın tedirgin bir şekilde nefes verdiğini, bana daha da yaklaşmaya çalıştığını fark ettim. Fakat tekrar geri adım attm, bisikletime yönelmek üzereydim.

"Hey." Davis omzumu tutup beni kendine çevirdi, parmakları tenime batıyordu. Futbol topunu hızlı bir maç yapmayı öneriyormuş gibi başımın yanına kaldırdı. Bunun yerine burnunu çekti. Dönerek ondan sıyrılmaya çalıştım, dağınık saçlarım gözlerime giriyordu.

Tutuşu sıkılaştı.

"Esrar kokuyorsun." Öfkesi iyice artmıştı, muhtemelen ebeveynlerimize çok büyük zorluk çıkardığımı düşünüyordu. Ben kardeşlerim gibi kolay biri değildim. Nasıl var olacağımı ve *ruhumu* nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi yaptım. Tek savunmam yavan alaycılıktı. "Ben de şey gibi koktuğumu sanmıştım, kız arkadaşının am..."

Davis enseme bir tokat patlattığında neredeyse öne düşüyordum. Ardından futbol topunu göğsüme dayadı. "Sanki amın nasıl koktuğunu biliyorsun da." Saçlarımı sert, sinirli bir şekilde karıştırdı.

Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranıyorlardı. *Küçük*

bir kardeş gibi. Anlıyordum. En küçükleri bendim ama ayağa kalkıp onlarla yüzleştiğimde kendimi daha çok bir oyuncak, sürekli kırdıkları bir oyuncak gibi hissediyordum.

Topu sıkı sıkı tuttum. "Gerçekten sırf benimle futbol oynamak için uyanık kalmış olamazsınız."

"Tabii ki öyle yaptık," dedi Mitchell omuz silkerek. Onaylamaları için Davis'le Hunter'a baktı. Ancak ikisi de onu destekleyen tek bir kelime etmedi. Sert bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Orada olmak istemediğimden topu bıraktım ve tekrar arkama döndüm. Gidip bahçede yan yatmış duran bisikletimi aldım. Hunter peşimden koşturdu, o beni itmeden önce bisikletimi zar zor dik konuma getirmiştim.

Gidonu bırakıp geri sendeledim. "Sen ne halt ediyorsun?" diye çıkıştım kalbim hızlanırken.

"Futbol oynayacağız. Akşam yemeğinde burada olamadın. Annemi mutlu etmek için *tek bir şey* yapamadın, o zaman bizim için yapacaksın." Sonra da tıpkı Hunter'ın her zaman yaptığı gibi, "Siktiğimin göt herifi," diye ekledi. Bu onun vazgeçilmez küfrüydü. Benim de öğrenip daha önce kullanmış olabileceğimi biliyor, bunun için kendimden nefret ediyordum. Ne de olsa diğer birçok şey kadar ucuz bir sözdü.

Sertçe omuz silkmeden önce dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım.

Davis futbol topunu yüzüme *fırlattı.* Engelleyemeden yanağıma çarptı. Şiddetlenen bir ağrıydı ama topu çimlerden alırken acıyı bastırdım. Doğrulduğum anda Hunter tüm ağırlığıyla üzerime atladı. Benden beş santim uzun, yirmi iki kilo ağırdı. Bir anda ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Onu üzerimden itmeye çalıştım ama Hunter saçımı kavrayıp kulağıma, "Kendini çok mu havalı sanıyorsun? Kalk, seni korkak," diye fısıldadı. Yüzüme iki tokat attı ve sanki komik bir şey yapmış gibi güldü.

Elinde topla üzerimden kalktığında yavaşça çimenlere

doğru döndüm. Doğrulmadan önce diz çöktüm, nefesim kesilmişti.

Erkek kardeşler böyledir, derdi annem daima. *En küçüğe takılırlar. Sadece daha duyarsız olmalısın, Garrison.*

Burnumun altını elimin tersiyle sildiğimde kanadığını fark ettim. Hunter benden sadece birkaç adım uzaktaydı, topu gözümün içine çakmadığına şaşırmıştım.

"Ne? Ağlayacak mısın?" diyerek güldü.

Gözlerimi devirdim ve sadece başımı iki yana sallamakla yetindim. Sanırım bu onun açısından anneme o gün verdiğim duygusal acıyı bana ödetmenin bir yoluydu.

Akşam yemeğe gelseydim, muhtemelen bu şekilde *futbol* oynamayacaktık. Ancak o zaman da bana sert davranmak için başka bir sebep bulacaklardı. Bunu hep yapıyorlardı.

Hunter kolunu uzatarak, "Gel de topu al," diye beni kışkırttı. "Hadi gel, korkak. Ne olduğunu görelim bakalım."

Gözlerimi kıstım. Bakışlarım öfkeli, burnum dayanılmaz bir ağrı içindeydi. *Senden nefret ediyorum*, diye düşündüm sadece. *Senden gerçekten nefret ediyorum, lanet olası.*

Davis kısa bir kahkaha attı. *Senden de nefret ediyorum.*

Sonra Mitchell aynı şeyi yaptı. *Siktir git, Mitchell. Biraz büyü de onlardan uzaklaş.*

Peki ben büyümüş müydüm? Söylenenleri anlayacak kapasiteye sahip miydim? Hâlâ kafamın iyi olup olmadığını merak ederek gözlerimi yavaşça kırpıştırdım.

"Nesin sen, salak mı?" Hunter'ın yüzündeki gülümseme silindi. Artık rahatsız olmuştu, öfkeliydi. Bu hayatım boyunca şahit olduğum en çirkin yüz ifadesiydi. Dün gibi hatırladığım bir an vardı. Ebeveynlerim akşam yemeği için pizza söylemişlerdi ve Hunter son dilim üzerinde hak iddia etmişti. On yedi yaşındaydı, benim on üç yaşındaki benliğim ise hiçbir şey bilmiyordu.

Sözde onun olan dilimi yemiştim.

O zaman beni zorla yere yatırmış, kusmam için parmağımı

boğazıma sokmaya çalışmıştı. Dizi kaburgalarıma çok uzun bir süre baskı yaptıktan sonra parmağımı kendi isteğimle boğazıma sokmuş ve son dilimi kusmuştum. Tabii ki onu gerçekten yemek istememişti. Sadece kendisinin olması gereken parçayı geri almak istemişti çünkü o son dilimdi.

Kardeştik, değil mi?

Siktiğimin erkek kardeşleri.

Hunter alçak sesle homurdandı. "Hadi!" Yaklaşık bir yıl önce onlara teslim olmamayı öğrenmiştim. Ya onlardan kaçınacak ya da oynamak istedikleri şey her neyse sadece oynamayacaktım.

Bunu yapmak işleri her zaman daha iyi hale getirmiyordu, yine de en azından bende bir şeyleri savunduğum hissi yaratıyordu. Davis bana küçük, asi bir serseriymişim gibi baktı.

"Futbol oynayacağız," diye hatırlattı.

"Tamam, siz oynayın," dedim *bir kez daha* bisikletime yönelerek. "Benim işim..." Hunter beni yakaladı. Bisikletimin *tepesinde* benimle boğuştu, metal böbreklerime batıyordu. Onun iri bedeninin altında yüzümü buruşturarak çırpındım. Bir yandan küfrediyor, diğer yandan onu üzerimden atıp kurtulmaya çalışıyordum.

Tüm ağırlığını üzerime verdi, her zamanki hakareti kulaklarımda çınlıyordu. Yüzümü birkaç kez tokatladı, darbeler gittikçe sertleşiyordu. Onu iterek kendimden uzaklaştırmak ve altından sıyrılıp kurtulmak için tüm gücümü topladım. Tabanlarımı çimenlere gömerek bir kez öksürdüm, ardından sırt çantamı almama yetecek kadar doğruldum ve kaçtım.

"Garrison!" diye seslendi Davis. "Sadece oyun oynuyoruz!"

Siktir git.

Hızla koştum, asfalta ulaştığımda neredeyse takılıp düşecektim. Beni takip edip etmediklerini anlamak için bir kez arkama baktım ama erkek kardeşlerimin üçü de geride, bahçede kalmışlardı. Cider Creek Pass'ten çıkınca ana caddeye doğru hızlandım.

Ardından yavaşladım, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bu da ne böyle," diye fısıldadım. Sesim titriyordu. *Ağlayacak mısın?* Ardından zonklayan yanağımı ovaladım, ıslaklık belirgindi. Sırt çantamı karıştırırken, "Aptal herif," diye mırıldandım.

Çakmağı çıkardım ve bir sigara alıp ucunu ağzıma koydum. Derince içime çektikten sonra başımı kaldırarak baktım. Ne kadar uzağa koştuğumu fark ettiğimde yürümeye başladım.

Loren Hale'in evine gelmiştim. Burası bir malikâneydi, aileminki kadar gösterişli değildi. Işıklar sönüktü ve garaj yolu boştu. Posta kutusunun önünde sigara içerek bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Neden burada oyalandığımı bilmiyordum. Arkadaşlarım ve ben buraya taşındıklarından beri onları rahat bırakmamıştık. İlk başlarda sadece meraklıydık. *Bu insanlar da kim?* diye düşünmüştük.

Onlar devrim niteliğinde bir şey yaptıklarından ya da çok iyi oyuncu olduklarından, şarkı söylediklerinden ve insanların kalbini onları eğlendirdikleri için çaldıklarından dolayı ünlü değillerdi.

Loren'ın nişanlısı seks bağımlısı olduğu için ünlüydüler. Bir gazoz imparatorluğu olan *Fizzle*'ın mirasçısı çok sayıda sik emmişti.

Onunla tanışmıştım, yani Loren'dan bahsediyordum.

Evinin camlarına *paintball* topları attıktan sonra beni ve arkadaşlarımı yakalamıştı. Beni polise ihbar edeceğini düşünerek hepsi *paintball* tabancalarını alıp hızla oradan uzaklaşmışlardı. Sadık birisi olarak ben hiçbirini ihbar etmezdim.

Ancak o gece Loren Hale beni serbest bırakmıştı.

Anlamamıştım.

Neden beni ihbar etmediğini anlamamıştım. Oysa tam bir baş belasma benziyordu. Sansasyonel gazetelerdeki fotoğraflarında, erkek kardeşinin yarısı kadar bile olamasa da hep ters bakıyordu. Sikik bir pisliğe benziyordu, buna rağmen gitme-

me izin vermişti.

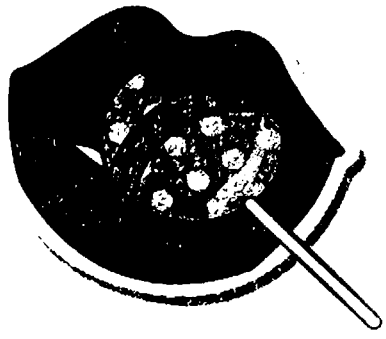
Neden yaptığımı bilmiyordum ama sırt çantama uzandım ve bir kutu metalik sprey boya çıkardım. Kalbim göğüskafesime çılgınca çarpıp her bir atışla delicesine "*hayır*" diye haykırırken posta kutusunun yanına spreyi sıktım. Burun deliklerim bu yaptığımın kötü bir şey olduğunun bilinciyle genişledi.

Durmam gerektiğini biliyordum.

Yine de durmadım.

Boyanın başlığını daha sıkı tutarken parmaklarım ıslandı. Kutunun bir tarafma "*sik*", diğer tarafına da "*emici*" yazdım.

Belki de bunun yerine sadece "*yardım edin*" yazmalıydım.

3

GARRISON ABBEY

Eylül

Superheroes & Scones aşırı doluydu.

Kırmızı vinil bir kulübede oturmuş, Nathan'ın buraya katlanamama nedenlerini sıralayışını dinliyordum. *Kaptan Amerika*'nın kırmızı, mavi ve gri şemalarla kaplı duvarları nasıl berbat ettiğinden bahsediyordu. Tanrı aşkına, bir çizgi roman dükkânındaydık.

Kahverengi poşete sıkıca sarılı şişeden bir yudum aldım. *Lanet olsun.* Sert votka boğazımdan aşağı kaydı, ucuz ve muhtemelen tuvalet ispirtosunun kuzeniydi.

İçki dolabından çalabildiklerim arasında en iyisi buydu. Ebeveynlerimin stokladığı votkalar beş para etmezdi ama değerli viski ve *burbon*'larından alacak olursam da fark ederlerdi.

Yanımda oturan Nathan, "Hey," diye elini yüzüme doğru salladı. "Aramızda mısın?"

Ona hareket çekip pencereye yaslandım ve şişeyi tekrar kafama diktim. Arkadaşlarımız John'la Kyle masanın karşı tarafında oturuyordu. Yüzleri bulanıklaşmaya başlamıştı, bu da bugünün dünden daha iyi olduğu anlamına geliyordu.

Tam şişeyi tekrar dudaklarıma götürmek üzereyken aniden burunlar cama yapıştı ve kızlar dışarıda deli gibi *haykırmaya* başladı.

Mağazanın arkasına yöneltilen bakışları takip etmeden

önce, "Kahretsin," dedim. İçerideki herkesin önünde çizgi romanlar yarı açıktı ancak gözleri başka bir yere takılı haldeydi. Adeta oldukları yerde donmuşlardı. Açık kalan ağızlarına ve şaşkın bakışlarına dikkat ettiğinizde, biraz önce içeri en beğenilen film yıldızlarından birinin girdiğini düşünmek mümkündü.

Gördüğüm şeye şaşırmadım.

Loren Hale ve üvey kardeşi Ryke Meadows az önce "*sadece personel*" kapısından vitrinli kısma girmişlerdi. Nathan, John ve Kyle kasıtlı olarak seslerini yükselttiler. Şeker paketlerini alıp yırtarak beyaz parçacıkları masaya döktüler.

Bakışlarımı Loren ve Ryke'ın yüz hatlarını ayırt edebilecek derecede odaklamayı başaramadım. Fakat Tumblr'da *takıntılı* kızlar -ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen erkekler- tarafından yazılan yeterince tanım okumuştum, bu yüzden ikisinin de yüzü lanet olası aklıma kazınmıştı.

Loren Hale keskin çehreli, çene hattı belirgin, kehribar rengi gözleri bıçak gibi ve çok korkutucu. Bunlarla seni öldürür. Çok sayıda kırmızı Vans'ı ve V yaka tişörtü var. Saçlarının yanları daha kısa, üstleri daha uzun. (Erkekler, not alın!)

Almamayı tercih ederdim.

Ryke Meadows sert, çene hattı keskin ve kahverengi gözleri kısık, çok kasvetli. O bir hayvan. Dikkat et. Daha önceki hayatında kurt adamsa şaşırmam.

Tumblr kızları çok garipti.

Evet, boş zamanlarımda bunların hepsini okumuştum. İnternet kültürü gerçek hayattan daha eğlenceliydi. Şu anda yaptığım gibi başımı hemen çevirerek gözlerimi Loren'dan kaçırdım. *Kollarında taşıdığı şey yüzünden.*

Bir bebek, *kendi* bebeğini tutuyordu. En fazla iki aylık olmalıydı, etrafındaki gürültü ve kendisine yöneltilen yoğun ilgiden dolayı deli gibi ağlıyordu.

Sadece bir kez dönüp baktığımda Lily Calloway'in oğlunu Loren'ın kollarından aldığını gördüm. Ancak o bunu fark ede-

meyecek kadar meşguldü. Nathan'a, *bana*, sesleri daha fazla kargaşaya sebep olan arkadaşlarıma ve üzerine şeker saçılmış masaya dik dik baktı.

Kehribar rengi gözleri bıçak gibi.

Bunlarla seni öldürür.

Bir yanım ona, beni korkutup bastıramadığını kanıtlamak için ters ters bakmak istiyordu. Ancak boynum adeta alev aldı, midem sıkıştı ve bunun yerine votkama odaklandım.

Bir yudum daha, diye düşündüm içimden.

Loren'ın evinde yaptığımız son şakayı bile hatırlayamıyordum. Çok fazla şaka yapmıştık, hatta geçen ay bile yapmıştık. Orada yeni doğmuş bebekleri varken... *Dur.*

İç.

İçtim.

Çok geçmeden Nathan'ın bana daha da yaklaştığım hissettim. Loren oturma yerinde benim olduğum tarafın ucuna sıkışırken erkek kardeşi diğer uca yerleşmişti.

Tumblr *haklı*, diye düşündüm. Her ne kadar iki kardeş de fit, kaslı ve koşucu yapısına sahip olsa da Ryke Meadows agresif bir hayvan gibi davranıyordu. Dirsekleri masaya yaslıydı, kuvvetli eli Loren Hale'in talebi üzerine içimizden herhangi birini her an resmen sürükleyip kaldırabilecekmiş gibi duruyordu.

Ancak görünüşe göre kararları veren hep Loren'dı. Konuşan oydu, yüz ifadesi öldürücü ve soğuktu.

Sinirli bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi Loren. İkonik, kuru gülümseyişi bana, "*Sen bir pisliksin ve bunu biliyorsun*," diyordu. Bunu taklit etmem mümkün bile değildi. Böyle bir şeyi hiç kimsenin başarabileceğini sanmıyordum.

İşte o an gözlerinin içine baktım ve şişemden en büyük yudumumu aldım. *Senden korkmuyorum*, diye karşılık vermek istedim. Onun bunu hissetmesini istedim.

Senden korkmuyorum.

Soğukkanlılığını bozmadan başını biraz yana eğdi. Benden

hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Kehribar gözleri eskiden yaptığım şeylerin anılarıyla doluydu. Ne kadar uzun süre bakarsam, attığım ve cama çarpan boya toplarını o kadar hatırlıyordum. Bir de her seferinde içeriden, yakında eşi olacak kişiden yükselen panik ve çığlık seslerini...

Bazıları Loren Hale'in kız arkadaşına bulaşanların, ebediyen onun *metaforik* öldürülecekler listesine ekleneceğini söylüyordu. Onun bunu yapmak için çeşitli yolları ve yöntemleri olduğu, insana hayatı yaşanmaz hale getirebileceği konuşuluyordu.

Onun için üzgünüm.

Çünkü ben zaten o noktadaydım.

Beni öldüremezdi. Bana dokunamazdı.

Sohbetin bir kısmını kaçırmıştım. Sadece Loren'ın, "Size nutuk çekmeyeceğim," dediğini yakaladım.

Geri çekilmeden öne eğildim. "Bizi *kovamazsın*. Diğer herkes gibi burada olmaya hakkımız var." Kısık gözlerinin yüz hatlarımda gezinmesini izledim. Beni o geceden, yakaladığı ve ardından serbest bıraktığı geceden tanıyordu.

Beni serbest bıraktı. Böyle bir şey yapmayı başka kim düşünürdü ki? Kim benim gibi birisini ihbar etmezdi?

"Evet, burada olmak bizim ilk anayasal hakkımız," diye ekledi John.

Ryke Meadows gözlerini devirdi. "Hepiniz ucuz votka gibi kokuyorsunuz."

Arkama yaslanıp ona ters bir bakış attım. "Üzgünüm," diye karşılık verdim. "Bir dahaki sefere daha pahalısını alırız."

"Ben öyle demek..." Ryke sinirli bir tavırla homurdandı, sanırım bu *canavarı* kışkırtmak ve ardından da öfkelenişini seyretmek için hevesliydim. Bu yüzden elimle dilimi kullanarak kaba bir hareket çektim, bu onu inanılmaz derecede rahatsız edecek bir hareketti. Ona yöneltilse o kadar önemli olmazdı. Bir kıza yapılması durumundaysa çok daha sinir bozucuydu.

Bu yüzden bana saldırmamasına çok şaşırmadım. Sadece burnundan bir nefes aldı, bizimle ilgilenmesi için küçük erkek kardeşine baktı.

Loren kollarını masaya dayadı, bakışları birimizden diğerine kayarken gözleri Ryke'ınkilerden çok daha az tehditkârdı. "Hadi ama," dedi. "Hiçbiriniz on yediden büyük görünmüyorsunuz." Beni işaret etti. "Reşit olmadan içki içmek yasa dışı, yani şu an güçlü bir konumda değilsiniz."

Masaya öfkeyle baktım. *Yapma ya.* Zaten daha önce hiç güçlü bir konumda olmamıştım. Hayatımda *bir kez* bile...

Bana dönerek, "Adın ne senin?" diye sordu Loren.

"Siktir git," diye karşılık verdim ve ortaparmağımı kaldırdım. Başımın yanındaki pencerede flaşlar patlarken beyaz ışık görüş alanımın titreşmesine sebep oldu. Ertesi gün bir hayran olarak sansasyonel gazetede yer alıp almayacağımı merak ettim.

Muhtemelen alacaktım.

Beni *isimsiz suçlu* olarak adlandıracaklardı, bunu tahmin etmek kolaydı.

"*Burbon* banyosu nasıldı?" diyerek kıkırdadı Kyle. Masanın karşısında oturan Nathan'la bir beşlik çakarak bana geçenlerde yapılan bir şakayı hatırlattı. Bu John'un fikriydi. Bir kovayı ebeveynlerinden çaldığımız içkiyle doldurmuştuk, aslında onu içmemiz gerekiyordu. Annesiyle babası, dolabı yağmaladığı için Nathan'ın banka hesabını dondurmuştu. Dolayısıyla böyle bir şeyi yakın zamanda tekrarlamamız imkânsızdı.

İçkiyi kovaya doldurduktan sonra bunu Loren'ın ön kapısına bağlamıştık.

Loren ve Ryke'ın kova tepelerine dökülünce sırılsıklam ıslandıklarına şahit olmuştuk. "Bir taşla iki kuş," demişti Nathan.

Bu berbat bir şeydi çünkü ikisi de içkiyi bırakmıştı. Loren Hale rehabilitasyonda geçirdiği süre ve alkol bağımlılığından kurtulmak için yaşadığı zorluklarla tanınıyordu.

Ryke, John'a öldürecekmiş gibi baktı. "Sence bu komik mi?"

"Ryke," dedi Loren. Başını, "*Sakin ol,*" dercesine salladı.

"Amcık," diye mırıldandım. Bence onu kendimden uzaklaştırmak daha kolaydı. Devamlı aramızda yaşananları değiştirebileceğini düşünüyordu ama yapamazdı.

Nathan güldü. "Bu iyiydi, Garrison."

Neredeyse içki boğazıma kaçacaktı. "*Dostum.*" Ağzım açık kaldı, böğrünü sertçe dürtüklerken kapüşonum kafamdan düştü.

İsimlerimizi bilmiyorlardı ama artık *benimkini* öğrenmişlerdi. Başımı kaldırıp baktığımda Loren Hale'in gözleri üzerimdeydi ve anlayış doluydular, bunu anlamlandıramamıştım.

Aylardır onunla *uğraşıyordum.*

Benden nefret et, diye düşündüm. *Nefret et, lanet olası.*

"Neye bakıyorsun sen?" diye çıkıştım. *Bana yardım et.*

Yoğun bir kinle, "Sana," dedi Loren.

Kendimi kötü hissettim, şimdi boynum yanıyordu ve gözlerimi masaya indirdim.

"Olacak olan şu," diye konuşmaya başladı Loren. "İki seçeneğiniz var." Sessizce oturduk ve onun şöyle demesini bekledik. *Hapis. Hapis. Hapis.*

"Şu şakalarınızı bırakıp bir daha *asla* evimize gelmeyebilirsiniz," diye devam etti. "Eğer *bu derece* sıkıldıysanız bazılarınızı burada çalıştırabilirim. Bir iş istemiyorsanız, bunu da anlarım. Okumayı seviyorsanız, çizgi romanlarda indirim hakkınız olabilir."

Ne?

Lanet olası bir sersemlikle boş boş baktım. Bu adam da kimdi?

"Ben de hepinize spor salonunda kaya tırmanışı öğretmeye hazırım," dedi Ryke. "Ama içki içmek yok."

Nathan gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Aman ne eğlenceli," dedi başarısız bir alaycılıkla.

Kese kâğıdının bir köşesini yırttım. "Peki ikinci seçenek?" diye sordum. *Hapis.*

"Evimize tekrar zarar verirseniz ya da kızlarımızı taciz ederseniz suç duyurusunda bulunuruz," diye tehdit etti Loren. *İşte, sonunda.* "Lanet olası serçeparmağını bile bahçemizde gördüğüm anda polisi ararım. Hapse girmiş biri olarak söylüyorum, orada olmayı hiç istemezsiniz. Birkaç saat için bile olsa."

Kısa bir kahkaha attım. "*Sen* ne zaman hapse girdin ki?" Herif tıpkı hepimiz gibi zengin bir ailede büyümüştü. Polisler daha kelepçeyi takamadan babası onu kefaletle serbest bıraktırabilirdi.

Gözleri benimkileri yakaladı. "Pisliğin tekinin kapısından aşağı domuz kanı döktüğümde." Ses tonu keskin ve ürkütücüydü.

Yüzüm asılmaya başladı.

Nathan şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. "Yok artık."

Oturduğum yerde doğruldum. Daha çok meraktan, "Cidden mi?" diye sordum. "O pislik nerede şimdi?" *Sana ne yapmıştı?* Asıl sormak istediğim buydu.

Loren başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Bilmiyorum. Tüm bu saçmalık çoktan bitti, dostum." Sesini yumuşatmaya çalıştı ama tonu adeta içimi kesip doğruyordu. "Hazırlık okulundan mezun olacaksın ve yanında götürdüğün tek şey hataların olacak." Elimdeki şişeye baktı. "Onu bırakıp herhangi bir karmaşaya neden olmazsanız, burada kalabilirsiniz. Aksi takdirde gitmek zorundasınız."

Daha ben karar veremeden, "Gideceğiz," dedi John. Bana başıyla işaret etti. "Şu altılı biralardan alıp ilkokulun oyun alanına gidelim."

Kusmadan daha fazla içebileceğimi sanmıyordum. Sınırıma ulaştığımdan değildi, sadece kendimi votka veya birayla iyi gitmeyen bir şey yemişim gibi hissediyordum.

Ancak o an yalnız kalmak istemedim.

Bu yüzden arkadaşlarımla birlikte kalktım. Çıkmak için Loren'a yaklaşırken ona baktım. Tüm olanlar konusunda büyük bir çelişkideydim, özellikle de bu adamın kim olduğu konusunda. Az önce yaptığı öneri konusunda. *Kabul et.*

Öyle bir şey yaparsam arkadaşlarımın *hepsini* kaybederdim. Onlar asla geri adım atmazlardı. Şu aptal, yaratık maskeli şakayı onlar tasarlamıştı. Bedava çizgi roman ya da kaya tırmanışı dersi karşılığında teslim olmazlardı.

Yalnız kalmak istemiyorum.

Fakat orada olmak da istemiyordum.

Gerçekten nereye kaçabilirdim?

Kısa vadeli düşündüm ve şişeyi Loren'ın eline tutuşturdum. "Al bakalım, içersen bu kadar korkak bir amcık olmazsın." Onu kendimden uzaklaştırırsam, o zaman benim yerime karar verirdi. Teklifini geri çekerdi.

Yerinden kımıldamadı, hatta birazcık bile öfkelenmişe benzemiyordu. "Sen öyle san," demekle yetindi. Şişeyi en yakın çöp kovasına attı.

Bir an için afalladım. İlk biramı on iki yaşımda içmiştim. *Artık bir erkeksin, evlat,* demişti Davis ve başımı okşamıştı. Babam gülmüştü.

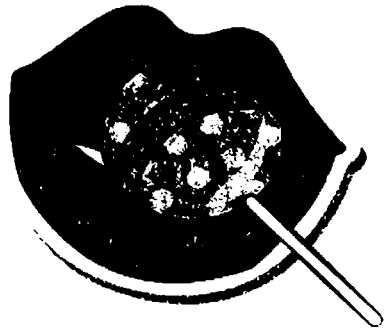
O an Loren Hale benden çok daha erkeksi duruyor ve davranıyordu, bense elimde sikik bir votka şişesiyle dikiliyordum. İçimde çalkalanıp duran şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Artık ona bakamıyordum. Ağzımı titreyen elimle ovuşturarak kapüşonumu tekrar çektim, Nathan'ı yakalamak için koştururken itip açtığım kapıdaki ziller şıngırdadı.

Dükkânın vitrinine dönüp baktığımda o kızı gördüm. Saçları örgülü ve üzerinde yıpranmış tulum olan kızdı. Ayağa kalkıp Loren Hale'e yaklaştığını fark ettim.

Kendi kendime başımı salladım. *Aferin ona.* Sonunda Hale'i bulmuştu. Bunu onun için yapmama gerek kalmamıştı.

Nirvana

4

WILLOW MOORE

"LOREN?" Nazik, çekingen bir sesle konuştum. Ryke Meadows'un etrafından dolaştım.

İki kardeş de o kadar uzun boyluydu ki, başımı geriye eğip *yukarı* bakmak zorundaydım. Belki daha kısa olsalardı bu kadar gerilmezdim. Belki ünlü olmasalardı... Belki onlarla ilgili, onların benim hakkımda bildiklerinden daha çok şey bilmeseydim. Belki de *Superheroes & Scones*'taki her genç kızın odak noktası olmasalardı.

Bunların hepsi değişseydi, belki de bu daha kolay olurdu.

Kalbim sert ve hızlıca atıyordu. Bakışları aniden üzerime çevrildi. Ben başımı kaldırmışken onlar da kafalarını eğip bana baktılar. Yüz ifadelerinden pek bir şey anlayamadım.

Loren başını hafifçe iki yana sallarken Ryke sert ve hareketsizdi, gözleri biçimsiz duruşumu hızla inceliyordu.

Kendimi gerçek anlamda on yedi yaşında hissettim. Cidden Loren'm *küçük* kız kardeşi gibiydim.

Lütfen onun da buna inanmasını sağla. Bu noktaya kadar gelmiş, ona ulaşmıştım. Bunu başarmam bir aya yakın zamanımı almıştı. Loren Hale'i bulmak için Philadelphia'nın altını üstüne getirmiştim. Bugüne kadar yapabildiğimin en iyisi, bira lekeli bir gömlek ve aşağılanmayla son bulan bir ev partisi olmuştu.

Arabamdan inip o eve girmem bile rahat beş dakikadan uzun sürmüştü. Hatırlatmam gerekirse, bu benim ilk lise partimdi.

Kendimi ayak altındaymışım gibi hissetmiştim. Nerede durmam, nereye kaymam gerektiğini bilmeden dört-beş dirsekle omuz darbesi almıştım. Partiden midem düğümlenerek ayrılmıştım ve bu durum zaten bildiğim şeyi doğrulamıştı. *Willow Moore lise partileri için hiç uygun değil.* Ben bir partiden diğerine koşacak yapıda değildim işte.

Hızla o güne dönersek, banka hesabımda sadece elli dolar vardı. Bana Philadelphia'daki bir motelde başka bir gece için zar zor yeterdi. Para harcamayayım diye arabamda çoktan beş gece yatmıştım ve son umudum *Superheroes & Scones*'u yakın takibe almaktı. Her ne kadar zor bir ihtimal olduğunu düşünmüş olsam da bana kazandıran strateji bu olmuştu.

Onu bulmuştum.

Loren Hale tam karşımdaydı.

Şimdi işin en zor kısmı gelmişti. Ağzımı açtım ve sırt çantamı terli avucumla omzumda düzelttim. "Selam," dedim. Tekrar tekrar dudaklarımı yaladım. *Selam... Gerçekten söyleyebileceğinin en iyisi bu mu, Willow?*

Sanırım bundan daha fazlasını planlamıştım. Sadece... ağabeyime bakıyordum. Bu onunla ikinci karşılaşmamdı ve aramızdaki benzerliği gittikçe daha fazla görmeye başlıyordum.

İkimizin de açık kahverengi saçları vardı. Refleks olarak burnuma dokundum.

İkimizde de aynı ince burun vardı.

Ryke'ın sert ama içten ses tonu konsantrasyonumu bozdu. "Fotoğraf ya da imza falan mı istiyorsun?"

Ona karşılık vermeye çalıştım ama o bana, *Sana istediğini verebiliriz,* diyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. *Aman Tanrım.* Hemen bakışlarımı çevirip gözlüğümü yukarı ittim. "Hayır... teşekkürler." Gerginliğimi gizlemek için hafifçe öksürdüm fakat belki de bu, durumu daha da kötüleştirdi.

Ryke'ı video görüntülerinde paparazzilere bağırıp küfürler savururken, kameraları erkek kardeşi ve kız arkadaşını çekmesinler diye engellemeye çalışırken görmeye alışkındım.

Onu o an tıraşsız çene hattı, dalgalı kaşlar, derin düşüncelere dalmış gözler ve baskın erkek enerjisiyle görmek ise ete kemiğe bürünmüş dağınık bir tanrıyla karşılaşmak gibi bir şeydi.

Henüz alev almadığıma şaşırmıştım.

Ryke muhtemelen benim gibi deli, tuhaf bir hayranla ne yapacağını bilemeyerek Loren'a döndü.

Söyle, Willow. Ona onun kız kardeşi olduğunu söyle. Neden bu kadar zordu? Derin bir nefes aldım, gerçekleri anlatmaya ve Loren Hale'in buna inanacağını umutsuzca beklemeye hazırdım.

Kehribar gözlerine baktım, bakışlarımız kısa ve gergin bir süreliğine kilitlendi. Ardından, "Ben..." dedim.

"Kız kardeşimsin," diye tamamladı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, omurgamdan ve kollarımdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Yaşlar birikmeye başlarken gözlerim yandı.

Loren neredeyse hiç kıpırdamadı. "Willow, değil mi?"

Ağzım açık kaldı. Tüm bu zaman diliminde onun bana, *Bu kız da kim?* der gibi baktığını sanmıştım. Oysaki o bana, "*Burada, hemen önümde dikilen benim kız kardeşim,*" dercesine inanamayan gözlerle bakıyordu. Beni bir zamanlar tanıştığı, ortaokula giden o kızla karşılaştırmaya çalışıyordu. *Caribou, Maine'dekiyle.*

Söyleyebildiğim tek şey, "Beni... hatırlıyor musun?" oldu.

"Evet." Dudakları yukarı kıvrıldığında kalbim ısındı. "Biyolojik annemle tanıştığım gün öyle kolay unutulacak bir şey değildi."

"Ah..." Annemle ilk o zaman mı tanışmıştı? *Yani annemizle.* Gözlerim bir an için onunkilerden ayrıldı. Demek annem onu gerçekten terk etmişti...

Ryke'a hızlıca göz attım. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı; gözleri benden Loren'a, ondan da bana yönelirken hafifçe açılmıştı. Benim hakkımda bir şeyler bilip bilmediğini merak ettim. Var olduğumu biliyor muydu, yoksa Loren bu gerçeği kendine mi saklamıştı? Çünkü annem ona Ellie ve beni yalnız bırakmasını söylemişti.

Loren, "Kahve içerken konuşmak ister misin?" diye sordu. Başımı hızla ona çevirdim, üzerimde asla etkisini kaybetmeyen bir ürperti vardı. *Kahve.* "Mola odasına geçebiliriz."

Başımı onaylar anlamda defalarca salladım, gözyaşlarım birikmeye devam ediyordu. Gergin omuzlarım gevşerken derin bir nefes verdim.

Konuşmak istiyordu. Beni kovmayacaktı. Bana, *Defol git, çocuk,* demeyecekti. Sanki sadece elimi tutan değil, aynı zamanda tek başıma düşmeyeyim diye kendine daha da yaklaştıran biriyle iletişim kuruyormuşum gibi hissettim.

Evden ayrıldığımdan beri kendimi ilk kez güvende hissediyordum.

✷

Superheroes & Scones'un mola odasındaydım.

Burada *olduğuma* inanamıyordum ve evet, biraz titriyordum.

Kollarım titriyordu, bacaklarım birbirine yapışmıştı. Seğirme ve titremelerin Loren'm bana verdiği kahveden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Üstelik bugün mideme giren tek şey buydu. Ya da belki ünlü birinin yanında bir dakikadan fazla durmanın getirdiği gerginlikten dolayıydı. *Veya bu insanla akraba olmaktan.*

Kahve fincanını elimle kavradım, daha fazla içmekten ve Loren Hale'in ayaklarının dibinde panikatak geçirmekten korkuyordum. *Lütfen bunu yapma, Willow.*

Parlak mavi kanepede yanıma oturdu. Mola odası oldukça

Nihova

tipikti. Bir mikrodalga, küçük bir mutfak, masayla sandalyeler, birkaç raf dolusu çizgi roman ve tek kişilik tuvalet.

Lily, oğlu, koruması ve Ryke hep birlikte üst kata çıkıp gözden kayboldular. Pekâlâ, yukarıda ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Asıl nokta şuydu, arka masada sandviç yiyen birkaç çalışan haricinde burada baş başaydık ve bir *Iron Man* posterinin altında oturuyorduk.

Bence rahatça konuşabilirdik ama Loren temkinliyse ben de onun izinden gidecek, tedbirli davranacaktım.

"Ben..." diye söze girdim fakat nereden başlayacağımı bilmediğimi fark ettim.

Loren'ın özgüveni etrafına yayılıyor ve o an sahip olduğum az miktardaki özgüveni resmen gölgede bırakıyordu. Tek kolunu kanepenin arkasında tuttu, vücudu bana dönüktü. Sohbete başlayacak bir konu bularak, "Beni nasıl öğrendin?" diye sordu.

Şimdi her şeyi nasıl açıklayacağımı bulmalıydım. Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım, bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordum. "Annemle babam yaklaşık bir yıl önce boşandı."

"Üzgünüm." Sesi biraz kızgın geliyordu. Öfkesi aslında bana değildi, belki de normal ses tonu buydu? Her sözü sert çıkıyormuş gibiydi ama bu, yüz ifadesiyle her zaman uyuşmuyordu.

Ona bakarsam, bu anı çok daha iyi yorumlayabileceğimi düşündüm. *Willow Moore, şu küçük pislik, kendi ağabeyinin gözlerinin içine doğrudan bakmayı bile başaramıyor...* Bu kesinlikle öldüğümde yapılan anma konuşması olacaktı.

Omuz silktim ve sürekli burnumdan aşağı kayan gözlüğümü yukarı ittim. "Bir ay önce Ellie'nin altıncı yaş gününde ebeveynlerim boşandıktan sonra ilk kez bir araya geldiler."

Yaşanan tartışma benliğimi etkisi altına almaya başladı. Linolyum zemini kaplayan balonlar, babamın yanımdan soğuk bir tavırla geçerken asla arkasına bakmaması, yarısı yenmiş

pasta ve tezgâha tutunan annem. Göğsüm sıkıştı, gözlerim tekrar yandı.

"Mutfakta annemin bir oğlu olması, onun... seni terk etmesi hakkında kavga ettiklerini duydum." Sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. Elimdeki fincana daha sıkı sarıldım ve sonunda başımı kaldırıp ona baktım.

Öncesiyle kıyaslandığında daha rahatsız görünerek boynunu kaşıdı. "Babam yanımdaydı, yani sorun yoktu." Yutkundu.

Jonathan Hale'in iyi biri olup olmadığını merak ettim. Magazin dedikodularına bakılırsa, *hayır* derdim. Anlatılanlar o kadar korkunçtu ki, bunları tekrarlamak istemiyordum. Bunun dışında ifade etmek isteyeceğim tek şey onun reşit olmayan bir kızla -annemizle, *bizim* annemizle- yatması ve onu hamile bıraktığı gerçeğiydi.

Kulağa o kadar mükemmel biriymiş gibi gelmiyordu ama eğer Loren Hale gibi havalı birini yetiştirdiyse, belki de tamamen kötü değildi.

"Bu konuda onunla yüzleştin mi?" diye sordu. *Annemle seni terk etmesi konusunda yüzleştim mi?*

Annemin bana sırtını dönüşünü, bu konuyu gömmeye çalışmasını gözümün önüne getirdim. Peşimden üst kata gelmemişti. Aynı şekilde dışarıda da beni takip etmemişti. Annemi silkinip üzerimden atamayacağım değişik, korkunç bir bakış açısıyla zihnimde canlandırdım. Bu canımı yaktı...

"Evet, duyduğum anda," dedim yumuşak bir sesle. "Ona duyduklarımı sorduğumda bana gerçekleri anlatması için biraz bağırması gerekti."

Sesim son kelimeyle birlikte neredeyse kesildi. Gözyaşlarımın dolup taşmayacağını umarak gözlüğümün altından gözlerimi sildim.

Bana daha da yaklaştı, sanki beni teselli etmek istiyor ama aynı zamanda da kişisel alanıma girmemeye çalışıyormuş gibiydi. Duygusal açıdan açık ve samimi birisi sayılmazdım. Annem de öyle değildi, dolayısıyla merak ediyordum da...

Acaba bu on altı yaşında başına gelenlerden kaynaklı bir durum muydu? Jonathan Hale tarafından istismara uğraması... Gerçi ona *hayır* dediğini söylememişti. Bu yüzden yaşananların rızaya dayalı olduğunu varsayıyordum.

Ama reşit değilse bu rıza sayılır mıydı? Ayrıca bu eylemin sonucu... Tam karşımdaydı.

Midem düğümlendi, kahve bu düşüncelerle iyi gitmiyordu.

"Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Loren.

Artık gözlerim ciddi anlamda *yanıyordu*. Annemin onun beni görmesini ne kadar uzun süredir engellediğini tam anlamıyla fark ettiğimde gözyaşlarım iyice yükseldi. Loren benim onun hakkında bilgi edinmemi istemişti.

Aniden, "Sonra kaçtım," dediğimde sesim titriyor, gözyaşlarım her bir kelimeyle birlikte yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Dünyadaki en ünlü insanlardan birinin önünde ağlıyordum ve artık bu umurumda bile değildi. Anneme o güne kadar istediğimin çok ötesinde bir kin ve nefret hissettim, bu da canımı çok *yaktı*.

"Ne yaptın?" Ağzı şaşkınlıkla açılırken sesi endişe içinde titredi.

"Ben sadece... çok kızdım." Nefesim gözyaşları arasında kesildi. "Anneme seni bulacağımı, beni durduramayacağını söyledim. Arabama atlayıp Philadelphia'ya geldim."

Burun kemiğini sıktı, gözleri sımsıkı kapalıydı. "Bütün bir ay boyunca burada mıydın? Peki Emily biliyor mu..."

"Biliyor."

Verdiği tepki bana sanki hata yapmışım gibi hissettirdi, ardından içimde büyük bir delik açtı. Fincan dizlerimin arasındayken yüzümü ellerimle kapattım. Artık utanç içindeydim, kalbim inanılmaz derecede kırılmıştı ve beni paramparça eden düşmanca duygularla doluydum.

Ayağa kalktı ama mola odasında bir aşağı bir yukarı gidip gelmesini seyredecek cesaretim yoktu. Konuşmaya devam

ettim. Neden orada olduğumu açıklamaya ve kendimi haklı çıkarmaya çalışıyordum.

"Paramın tükenmesini bekliyor," diye açıkladım. "İşi bırakıp gelebilmek için hiç izin günü kalmadı, bu yüzden beni almaya kendi gelemiyor." Söylediklerim kulağa çok zalimce geldi. Ben uzun süredir kayıp olan ağabeyimin peşinde evden ayrılırken çalışkan annem orada tek başına, endişe içinde kalmıştı.

Eğer bu kadar endişeliyse arayabilirdi. Sıcak bir gözyaşı daha yanağımdan süzüldü.

Loren bir kutu mendille tekrar kanepeye oturdu. Bunu almaya mı gitmişti? "Ne kadar paran kaldı?" Kutuyu bana uzattı.

Bir mendil aldım. "Geri dönmeyeceğim." Şimdi anlıyordum. Eve dönmek istemiyordum. Babam gözlerimin içine bakamıyordu. Tüm bu yaşananların ardından annemin de bunu yapmakta zorlanacağını düşünüyordum.

Loren, "Willow," diye beni yanıtlamaya zorladı. "*Ne kadar paran kaldı?*"

Endişelenmişti. Midem altüst oldu. "Motelde bir gece daha kalmama yetecek kadar," diye yalan söyledim.

Burun delikleri genişledi, keyfi kaçmıştı. "Bu gece ve yarın için motelinin parasını ödeyeceğim. Maine'e dönmen için bir uçak bileti alabilirim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı hızla akıyordu. "Hayır, *hayır*," diye bağırdım. "Lütfen beni geri gönderme. Seninle daha yeni tanıştım..." Hıçkırdım, gözlüğümü çıkarıp buğulanan camlarını tulumumun altından görünen mavi-yeşil çizgili tişörtümle sildim.

Kendimi daha önce hiç bu kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmemiştim, eğer eve dönersem bu duygular daha da kuvvetlenecekti. Bunu görebiliyordum, hepsinin farkındaydım. Bu olasılığın hayat bulabileceğini düşündüğüm an göğsüme dayanılmaz bir ağırlık çöktü.

"Sen lisede değil misin?" diye sordu.

Konuşmadım, *evet* dersem bilgisayarını kapıp bana Maine'e gidecek bir sonraki uçağa bilet alacağından korktum.

Bana karşı öncekinden daha mesafeliydi. Başını birkaç kez iki yana salladı. "Annen muhtemelen endişeden hastalanmıştır."

Neden burada olduğumu ona hatırlatarak, "*Annemiz*," dedim. Gözlüğümü tekrar taktım.

Beni biraz daha dikkatle inceledi, gözleri yüzümde dolaşıyordu.

Burnumun altını sildim. "Endişeli olup olmaması umurumda değil." Hasta olabilirdi. Kızgın olabilirdi. Kendimi bu konuda en az onun kadar üzgün hissediyordum. Ayrıca hislerimi, başkalarının duygularına yer açmak için gömmek yerine hayatımda ilk defa kabulleniyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Willow..."

"Bana *yalan* söyledi." Göğsümü işaret ettim. Bunun canımı ne kadar yaktığım anlaması gerekiyordu. Görmüyor muydu? "Bir daha asla onun etrafında olmak istemiyorum."

"Emily'yi arayıp onun ne düşündüğünü öğrenmeme ne dersin?" Kasları geriliyormuş gibiydi, tekrar ensesini kaşıdı. Hafifçe gülümsedi ama onunla, annesiyle... konuşacağı için gergin olduğunu fark edebiliyordum.

Annesi onu istememişti. Çok öfkeli olmalıydı. Ondan nefret ediyordu kesin, öyle değil mi? Birisi bu şekilde nasıl daha olgun bir insan olur, diye merak ettim. Bu ne kadar zaman alırdı acaba? Sonuçta o an kendimi yeni bir çift göz, yeni bir kafa, yeni bir beyin geliştirmem ve annem hakkında daha farklı düşünmem için asırlar geçmesi gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Sadece başımı yukarı aşağı sallayarak onayladım, başka seçeneğim olduğundan emin değildim. Ona annemin numarasını verdim. Telefonuna yazdıktan sonra ayağa kalktı. "Hızlı olacağım. Aç mısın?"

Başımı iki yana salladım, kahve fincanı yine avuçlarımın arasındaki yerini almıştı.

"Ona ön taraftan kek getirebilir misin?"

Başımı kaldırıp baktım, Loren'ın *Iron Man* posterinin altındaki çalışanla konuştuğunu fark ettim. Islak yanaklarımı hızla sildim, bu rasgele insanların çöküşüme ne kadar şahitlik ettiğini merak ettim. Ben insanların önünde asla bu kadar duygusal olmazdım.

✳

"SELAM." Kaba ses dikkatimi çekti. Ryke Meadows *Superheroes & Scones*'un mola odasına bebek yeğeni Maximoff Hale'le girdi. Çocuk dişsiz bir gülümsemeyle koluna vuruyordu.

"Merhaba..." Raftan birkaç çizgi roman kapıp hemen *önüme*, tüylü beyaz halının üzerine oturmasını seyrederken daha da gerildim.

Ryke kolunu bükülmüş dizine yerleştirirken tavrı kendinden emin ve havalıydı. Kapalı tuvalet kapısma, çizgi romanlardan birini kapmaya çalışan bebeğe ve ardından da bana hızla baktı. Ancak göz göze geldiğimizde bakışlarını başka tarafa çevirmedi.

O kadar gergindim ki kusabilirdim.

"Yemelisin." Endişeden dolayı elimde donup kalan keki başıyla işaret etti.

Tekrar yutkundum, parmak eklemlerimi gevşetip kekin tepesinden küçük bir parça kopardım ve yedim. Yabanmersini aşırı derecede tatlıydı ama bu kahveden iyiydi.

Bir an sessizlik oldu, sadece bebek ses çıkarıyordu. Ne diyeceğimden emin değildim ve belki o da söyleyecek bir şey bulamıyordu. O anki gerginlik Loren'la aramdakinden farklıydı.

İkimiz de aynı kişinin üvey kardeşleriydik. Bu ortak bir bağdı ancak birbirimizle nasıl bir iletişim içinde olmamız gerektiğini anlamaya çalışmak... Bence bu çok karmaşıktı. Lo için kısaca, *O benim üvey kardeşim,* diyebilirdim. Ryke söz konusu olduğunda ise durumun kolay bir tanımı yoktu.

Ne de olsa Ryke benim kardeşim değildi. Sadece aynı erkek kardeşi paylaşıyorduk.

Kaşları sorgulayıcı bir tavırla çatıldı. "Onu bulmak istemene ne sebep oldu?"

Ellerime ve keke birkaç kez bakarak, "Gerçeği öğrendim," diye açıkladım. "Onu tanımak istedim. Ünlü olduğu için falan değil..." Yüzüm soldu. *Ya Ryke üvey kardeşinin şöhretinden ve servetinden faydalanmak için burada bulunduğumu düşünüyorsa?*

Ryke tıraş edilmemiş çenesini kaşıyıp tekrar başını salladı. "Onun üvey erkek kardeşi olduğumu biliyorsun, değil mi? Aynı lanet olası babaya sahibiz, dolayısıyla sen ve ben akraba değiliz."

"Evet, senin hakkında bilgim var... ya da seni tanıyorum... Veya işte, doğru terminoloji neyse artık..." Boğazımı temizledim ve keke büyük bir dikkatle baktım. Ryke'ın kısa süreli *reality* şovundan alınma görüntülerini kullanarak Daisy Calloway'i omzuna atmış haldeki görselini nasıl çizdiğimi ağzımdan kaçırmadığım için minnettardım.

Ellerini gür, dağınık koyu kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Avuç içlerinin gerçekten nasıl göründüklerini bilmek isterdim. Bu kulağa *çok tuhaf* ve ürkütücü geldi.

Ryke kaya tırmanışı yapıyordu ve Tumblr onun ellerinin nasırlı ya da çatlak olması gerektiği tahmininde bulunmuştu. Bu da kulağa tuhaf ve ürkütücü geliyordu ama internetteki herkes aşırı meraklıydı. Calloway kız kardeşleri ve erkeklerini içeren, insanı tüketen bu girdabın içine çekilip sürüklenmemek çok zordu.

"Adın Willow mu?"

Başımı sallayarak onayladım ancak başka bir şey söylemedi. Bakışlarımı tekrar kendisine çekmeye çalışıyordu. Bunu hissettim, onun kahverengi gözlerine bakmam biraz zamanım aldı. Gözbebeklerinin etrafında ela benekler vardı.

Her ne kadar yutkunsam da kek parçası boğazımdan zor indi.

"Erkek kardeşimin varlığını lanet derecede uzun bir süredir biliyordum ama o benden habersizdi, onunla gerçek anlamda tanışmam yıllar aldı. Hayatımın istediğim herhangi bir döneminde bunu yapabilirdim fakat ben... yapmadım."

Kaşlarımı çattım. "Bunu bilmiyordum."

Neredeyse gülümsedi. "Bu bilgi siktiğimin internetinde yok."

Doğru... Bu halka açık bir bilgi değildi.

Bana bakarken kaşları kalktı. "Bu yaşta burada olman, sırf erkek kardeşini tanımak için hayatını altüst etmek istemen, bu gerçekten..." Başını iki yana salladı ve derin bir nefes verdi. "Ben bunu yaklaşık dört-beş yıl önce yaptım. Yirmili yaşlarımdaydım. Sense burada şimdi... Bu çok cesurca."

Gözlüğümün altından gözyaşlarımı hızla sildim. "Bunun aptallık olduğunu düşünmüyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, asla. Erkek kardeşimle tanışmak verdiğim en iyi karardı."

Konuşulanları sindirmek için kısa bir anlığına izin verdikten bir süre sonra daha rahat nefes alıyordum. Kekin kâğıdını çekip çıkardım ve biraz daha yiyebildim.

Hiç durmaksızın ettiği küfürler bana izlediğim bir video derlemesini hatırlattı. Birisi onun *sikik* dediği anları peş peşe eklemişti ve video yaklaşık üç dakikaydı. On altı milyondan fazla görüntülenmişti ve her izlediğimde beni güldürüyordu. Ryke her karede aşırı havalı görünüyordu.

Sessizlik uzadı. Ryke yeğeninin ayağını gıdıkladığında, bebek elinde bir çizgi roman tutarken kıkırdadı.

"Loren beni biliyordu," dedim yavaşça. Ryke bana baktı. "Bunca yıldır beni biliyordu, benimse ondan haberim bile yoktu," diye ekledim. Ryke'ın içinde bulunduğu durumla benimki aynı değildi. Karanlıkta kalan bendim. Loren bilgisi olan kişiydi.

Ryke tuvalet kapısına göz attı, sonra tekrar bana döndü. "Ne kadarını sana söylemem gerektiğinden emin değilim ama erkek kardeşim -*kardeşimiz*- hakkında kötü düşünmeni istemiyorum. Hayatında neler yaşadığını bilmiyorum fakat o çok kötü günlerden geçti. Bildiğim şey şu ki..." Omzunun üzerinden tekrar etrafı kontrol ederek bana döndü. "...Lo öz annesiyle ilk kez karşılaştığında sen ve kız kardeşinle ilişki kurmak *istedi*. Ancak Emily ona ikinizin de bir ağabeyiniz olduğunu bilmenizi istemediğini belirtti. Lo da annesine olan saygısından dolayı oradan ayrıldı ve sizi yalnız bıraktı."

Göğsüm tekrar sıkıştı. Bunu tahmin etmiş, sonra söylediği başka bir şeye odaklanmıştım. "Peki... Herkes ona Lo mu diyor?" Gözlüğümü düzeltmeye çalıştım.

"Genelde." Maximoff'un çizgi romanı sallayışını seyretti. Ah, bebek kitabın köşesine salyasını akıtıyor, *Young Avengers*'ın sayfalarını kemirmeye çalışıyordu.

"Ben ona Loren diyorum. Bu kötü bir şey mi?"

Neredeyse tekrar gülümseyecekti. "Sen onun siktiğimin kız kardeşisin. Ne dersen de umursayacağmı sanmıyorum."

Bir şey daha sormaya tereddüt ettim ama bir nefeste hızlıca konuştum. "Sence burada olduğum için mutlu mu?"

Taş kadar sert gözleri bir anda yumuşadı. "Birbirimizle aramızdaki bu ilişkiler hiç de kolay değil ama ben birini bile kaybetmek istemem. Bence Lo da böyle hissediyor."

"Şimdi burada olmak için iyi bir zaman mı?" diye sordum. "Lily'nin daha yeni bebeği oldu..."

"Evet," dedi. Sesi içten, güçlü ve sevgi doluydu. "Lo bugüne dek hiç görmediğim kadar iyi." Bu bana Loren'ın, yani Lo'nun -buna alışmam biraz zaman alacaktı- baba tarafından kalıtsal olan alkol bağımlılığıyla mücadele ettiğini anımsattı.

İşin en kötü yanı da onun kötüye gittiği zamanları izlemiştim. Paparazziler hiçbir anını kaçırmamışlardı.

Tuvaletin kapısı aniden açıldı, Lo eşine yandan sarılmıştı. Lily ondan çok daha kısaydı, uzuvları onun şişkin kolları ve fit

kaslarının yanında incecik görünüyordu. Halıya gelince durdular, bebekleri Maximoff'un çizgi romanı çiğneyişine odaklanmışlardı.

"Gözlerini kapat," dedi Lily hemen. Ardından hızla Loren'ın sırtına zıplayarak oğullarının *Young Avengers*'ı yok edişini görmemesi için gözlerini kapattı.

"Artık çok geç, Lil," dedi Lo. "Gördüm bile."

Lily onun sırtına çıkarken gülümsedim. Lo onu sanki taşıyacakmış gibi tuttu, Lily'nin elleri de hâlâ onun gözlerindeydi.

"Hiçbir şey görmedin!"

Bu manzaranın fotoğrafını çekip Maggie'ye gönderebilmeyi çok isterdim. Gülümsemem yavaşça yok oldu... Yoksa bunu istemem yanlış mıydı? Onları olduklarından daha fazla göz önüne sermek istememeliydim. Burada olma sebebim bu değildi.

Maximoff bir sayfa daha yırttı.

"Ryke," diye inledi Lo. "Bunun için seni suçluyorum."

"Şu anda ağlamıyor bile. Sikik derecede harika bir iş çıkarıyordum."

"Daha okumayı bile bilmiyorken ona bir çizgi roman verdin."

"O zaman erken başlıyor," dedi Ryke. "Belki de onun eşyalarının olduğu bez çantasını falan bana vermeliydin."

Onları dinledim ama şakalaşmalarını artık tam olarak algılayamıyordum. Loren'ın annemle konuştuğunu hatırladım, bu da yakında Maine'e tek yönlü bir bilet alınma olasılığının yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Lily ellerini Lo'nun gözlerinden çekti. "Duvarlarında tonlarca oyuncak olan bir mağazadayız. Bir *Green Goblin** figürü verebilirdin."

Lo araya girdi. "*Wolverine*, *Black Widow*, *Hulk* ya da *Örümcek-Adam*..."

"Siktir. Tanrı aşkına, tamam. Anladım." Ryke yırtık ve ıs-

* *Green Goblin*, bir *Marvel Comics* karakteridir. (ç.n.)

Ninova

lak çizgi romanı Maximoff'tan aldıktan sonra onu kucakladı. Bebek kıkırdarken Loren'la Lily gururlu iki ebeveyn gibi dikiliyorlardı, yüzlerindeki gülümseme bulaşıcıydı.

Burada olmamalıyım, diye düşündüm. Daha yeni bebekleri olmuştu. Ryke'ın bana söylediklerini aklıma getirmeye çalıştım ancak içgüdülerim bana onların hayatlarına engel olmamamı söylüyordu.

"Daha sık bebek bakıcılığı yapmalısın," dedi Lo erkek kardeşine.

"Çok komiksin." Bebeği Loren'a verdiğinde Lily de yere indi.

Bitirdiğim kekin kâğıdını buruşturdum. Başımı kaldırıp baktığımda Loren aniden bana odaklandı. Yüz hatlarını okumakta zorlanıyordum.

"Annen seninle konuşmak için bu hafta sonu uçakla buraya gelecek. O zamana kadar bizim evdeki bir misafir odasında ya da bir otelde kalabilirsin. Masrafları ben ödeyeceğim, sorun yok."

Bu hiç de kötü bir sonuç değildi. Annem muhtemelen bunca süre boyunca söylediklerini tekrarlayacaktı. *Eğer burada kalırsan, kendi başınasın. Artık kendi hatalarını yapıyorsun.*

"Otel benim için uygun," dedim. "Şu anda olduğumdan daha... büyük bir yük olmak istemiyorum."

Bebeği kollarının arasında kıpırdanıp durduğundan yüz ifadesini değerlendiremiyordum. En sonunda Loren'ın benimle konuşmaya devam edebilmesi için Lily oğullarını kendi kucağma aldı.

"Fikrini değiştirirsen, kapımız her zaman açık." Ardından, "Bu arada kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On yedi." Daha fazla saklayabileceğimi sanmıyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Duraksadı. "Aslında Daisy senin yaşına oldukça yakın."

Daisy Calloway on dokuz yaşındaydı ve Ryke'ın kız arkadaşıydı. Ayrıca spontane, hayat dolu ve benim asla olamayacağım kadar havalıydı.

Ryke erkek kardeşine ne anlama geldiğini çözemediğim bir bakış attı.

"Muhtemelen sana Philly'yi gezdirmekten keyif alacaktır." diye ekledi Loren. "Buraya ilk kez mi geliyorsun?"

Daisy Calloway mi? Bana etrafı gezdirmek mi? Onun benden hoşlanacağını sanmıyordum. Ben kitapları seviyordum. Tumblr'a bakmayı, internette gezinmeyi seviyordum. *Oturularak* yapılan aktiviteleri severdim, Daisy ise sürekli *hareket* halindeydi. Muhtemelen beni çılgın bir maceraya sürüklemeyi deneyecek, ben de onu yavaşlatacaktım.

Başımı salladım. "Evet ama..." Herkes dikildiği için ben de ayağa kalktım ve sırt çantamı sırtıma atarak rahatladım. "Benden hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değilim. Yani motosikletleri ve... o tarz şeyleri sevmiyorum."

Ryke Meadows'tan gözlerimi özellikle kaçırdım çünkü *onun* kız arkadaşı hakkında konuşuyordum. Ryke motosikletleri seviyordu. Tüm *benzer* şeyleri de tabii...

"Ben de sevmiyorum," diye araya girdi Lily. "Korkunçlar."

Ryke kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Çünkü daha önce hiç binmedin."

"*Çünkü* korkunçlar."

Biraz rahatladım. "Bence de korkunçlar. Daha önce hiç binmedim ama korkuyorum."

Lily gülümsedi, sonra parmağını Ryke'a doğrulttu. "Hah!" Maximoff annesinin kolları arasında bir "*agu*" sesi çıkardı, neredeyse onunla hemfikir olmuş gibi bir tavırla mırıldanıyordu.

Ryke gözlerini devirdikten sonra bana baktı. "Daisy motosikletleri sevmemene aldırmaz. Dürüst olmak gerekirse, o senin istediğin ne varsa onu yapar."

Belki de onu yargılayacak kadar iyi tanımıyordum.

"Ben de bu hafta bazı günler izin kullanacağım," dedi Loren.

Ryke'ın, Loren'ın aramızda bir ilişki kurmak için beni görmek istediğine dair söylediklerini hatırladım. Benim için işini

asmaya hazırdı. Bu da yaptıklarımın bir hata olmadığını doğruluyordu. *En azından şimdilik.*

Daha derin bir nefes aldım. "Tamam o zaman... Nereden başlıyoruz?"

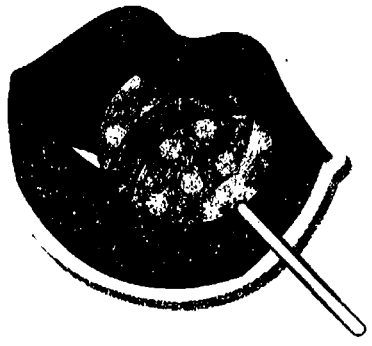
"Öğle yemeğine ne dersiniz?"

Ryke ve Lily ne kadar aç olduklarını söyleyerek araya girdiler. O sırada gözlüğüm buğulandı, gözlerim tekrar yaşlar yüzünden yanmaya başlamıştı.

Çenem hafifçe titredi. "Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle.

Gülümsedi. Bu gayet içten, gittikçe güçlenen bir gülümsemeydi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Duzenleme
Ny.ozlem

5

GARRISON ABBEY

Kulaklığımda çınlayan bir *Grouplove* şarkısı eşliğinde, *Mac*'im dizlerimde açıkken *Final Cut*'*'ta yaklaşık otuz dört klip birleştirdim. *Philly'nin Prensesleri*'nden dört saniyelik bir sahne ve kopyalama yaptım.

Şu an Ryke Meadows'un duraklatılmış görüntüsüne bakıyordum. Kaldırımdaki parçalanmış motosiklete gözlerini dikmişti. Oynat düğmesine bastım. "*Bu da ne sikim? Orospu çocuğu, bok parçası, dalga mı geçiyorsun?*" Durdurdum, saniyenin sekizde birini kestim.

Üzerine bir şarkı eklendiğinde klip daha komik oluyordu, bu yüzden sansürlenen küfürlerin üzerine müzik koydum. Sonra da bir röportajından iki saniyelik video ekledim. "*Bu ne s**ik bir soru?*" Ardından yastığı kameraya fırlattı.

O sırada Nathan bana bir kauçuk yaratık maskesi attı, dizüstü bilgisayarımı çarparak kapağının kapanmasına neden oldu.

Kulaklığımı hızla boynuma indirerek, "Siktiğimin salağı," diye küfrettim.

"Adamım," dedi Hunter ve hayır, bu benim erkek kardeşim değildi. Kardeşimin *yüceliği* ve hayat dolu *güzelliğiyle* kıyaslandığında sönük kalan arkadaşlarımdan biriydi.

* Video oluşturma ve düzenleme uygulamasıdır. (ç.n.)

"Ne?" Bilgisayarımın ekranını tekrar kaldırırken ona dik dik baktım. Maskeyi masaya bıraktım, her kıpırdandığımda sallanan sandalye gıcırdadı.

Nathan'ın odası alışılmadık derecede sessizdi. Yüksek sesle müzik çalmıyordu. Poker turnuvası ya da aynı anda devam eden birkaç sohbet de yoktu.

Sadece plastik maskeli, üzerlerinde siyah kıyafet ve kafalarında bir plan olan birkaç arkadaşım buradaydı. *Yüzlerine ateşli, delice bir ifade yerleşmesine sebep olan bir plan.* Yasadışı bir şey yapmanın alevlendirdiği adrenalinin etkisi çoktan başlamıştı.

Midem bulandı.

Belki de Loren bizimle konuştuğu, sadece tehdit etmeyip gerçekten *konuştuğu* içindi ve bu zordu. Kendisini birçok yönden insanlaştırdığında onu bu kadar erişilemez bir ünlü olarak görmek çok daha zor oluyordu.

Boynum alev alev yanıyordu, kapüşonumun altında terliyordum. Onu ve çocuğunu -*bebeğini*- gözümde canlandırmadan duramıyordum.

Bu geceki planımız hazırdı. Loren'ın evine gizlice girecektik. Orada yaşayan herkesi korkutacak, sonra da kaçacaktık.

Çocuklar oradaydı. Kızlardan birini de tanıyordum... TSSB ya da benzer bir sorunu vardı. Loren beni elimde *paintball* tabancasıyla yakaladığında, birinin -ya o ya da kardeşinin- bunu bana söylediğini hatırladım. *Kız arkadaşımın travma sonrası stres bozukluğu var.* Sanırım Ryke'm kız arkadaşıydı ve yaşanacakların onda ne tür bir etki yaratacağını bilmiyordum, iyi bir şey olmayacağı açıktı.

Bunu arkadaşlarıma söyleyebilirdim ama alacağım karşılığı duyar gibiydim. *Bu sadece bir şaka. Biraz taşaklı ol, Garrison. Seni ödlek.*

Tüylerim ürperdi, neredeyse kulaklığımı geri takmak üzereydim. Kusmamı engelleyen tek şey bu saçma sapan videoydu. *Ryke Meadows ve onun "Siktirleri": Bölüm 2.* İlk yük-

lediğim video on altı milyondan fazla izlenmişti, bu yüzden ikincisinin zamanının geldiğini düşünmüştüm.

Birisi daha üzerime bir yaratık maskesi attı.

Bu sefer kolumla engelledim. "Ne halt oluyor?"

"*Adamım*," diye vurguladı Hunter. "Bir saniye içinde çıkıyoruz ama sen oturmuş *Sims* oynuyorsun."

Nathan viskisinden bir yudum alarak güldü. "Sanal kız arkadaşın, seni sanal havuz temizleme görevlisiyle mi aldattı?"

İkisine de hareket çektim. Beni *The Sims* oynarken bir kez görmüşler, sonrasında da bunu asla unutmamışlardı. Aslında o oyunu seviyordum ama bunu bir kere itiraf edersem sürekli gündeme getirilirdi. Ben de bu dertten kaçmıyordum.

"Hadi gidelim." Kyle ayağa kalkıp maskesini taktı. Göğsünü yumrukladı.

Maskesini yüzüne geçirmeden önce ona, "Sen bir yaratıksın, goril değil," dedi Nathan.

"İkisi de aynı aileden." Kyle'ın boğuk sesi duyuldu. Kısa bir süre sonra herkes dışarı çıkmaya başladı. Dizüstü bilgisayarımı ve kulaklığımı sırt çantama attım, sadece maskemi yanıma alarak çantamı orada bıraktım.

Attığım her adımda kendimi daha kötü hissediyordum, kafamda çeşitli bahaneler oluşmaya başlamıştı. Bu işten sıyrılmak, oradan ayrılmak istiyordum. *Kusacağım.*

Kolumla alnımı sildim, elimdeki maske ağırdı. Nathan'ın giriş kapısını arkamdan kapattım. Hepsi de garaj yolundan sokağa resmen *zıplayarak* ilerlerlerken gülüyorlardı.

O sırada maskesiz olan tek kişi bendim.

Ayaklarım asfaltla temas eder etmez gerildim. Olduğum yerde donup kaldım. Nathan yokluğumu fark ettiğinde benden yaklaşık beş adım ilerideydiler. Arkasına döndü ve bana onları takip etmemi işaret etti. "Hızlan hadi."

Başımı gergin bir tavırla iki yana salladım. "Yapamam." Bu aklıma gelen tek bahaneydi.

Nathan maskesini başının yarısına kadar kaldırdı, kızıl saç

tutamları göründü. Kısık gözleri bana odaklanmıştı. Yaklaşınca diğerleri de onu takip etti. Vazgeçersem onların da vazgeçme olasılıkları yüksekti ve bu Nathan'ın planıydı.

Arkadaşlarımızın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Neden bebek gibi davranıyorsun?" diye sordu Nathan.

"Bensiz gidin." Kelimeler dudaklarımın arasından daha ben onları geri alamadan döküldü.

Nathan bana biraz daha yaklaştı. Benden daha kısa ve daha ince yapıdaydı. Buna rağmen kaslarım gerilip kasıldı, kalbim hızlanırken nefesim ağırlaştı.

Alaycı bir şekilde, "Bizi yarı yolda bırakırsan," dedi Nathan. "Bu iş burada *biter*. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona dik dik baktım. "Hadi ama..."

"Hayır, bu işte birlikteyiz. Başından beri *siktiğimin* planı buydu." Yüzüme iyice yaklaştı.

Onu kendime yeterli alan açacak kadar ittim. Bana vurmak üzereydi ve kendimi kaybedip yolundan çekildim. "Ciddiyim, sakın bana dokunma!" Sikik maskeyi ona fırlattım.

"*Bana* vuran sensin! Tanrım, senin neyin var, Abbey?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, tutamlar artık gözlerimin önünde değildi. Titriyordum. Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece çantamı alıp eve gitmek için garaj yolunda geri yürümeye başladım.

"Garrison!" diye bağırdı Nathan.

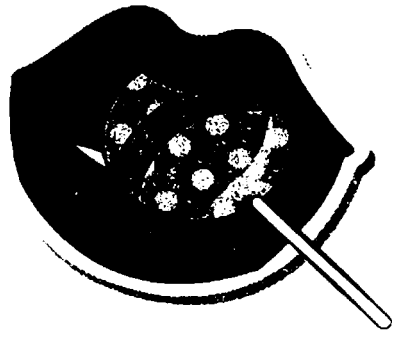
"Boş ver onu," dedi Hunter. "Muhtemelen Tumblr'daki sahte arkadaşlarıyla vakit geçiremediği için sinirlenmiştir."

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdim ama yakamayacak kadar şiddetli titriyordum. Gözlerim yanarken omzumdan arkama doğru tek bir bakış attım. Nathan bana, "*Tekrar arkadaşım olmak istiyorsan, telafi etmen gereken çok şey olacak,*" dercesine bakıyordu. Başını iki yana sallayıp maskesini taktı, arkasını döndü ve diğer arkadaşlarımla birlikte yoldan aşağı yürüdü.

Haykırmak istiyordum.

Kendime, onlara, bu aptal lanet yere bağırmak...

Ancak yaptığım tek şey içeri girip sırt çantamı almak ve onların tersi yönüne yürümek oldu. Sokağın köşesini dönerek Cider Creek Pass'a doğru ilerledim.

6

WILLOW MOORE

Kornaya basarak, "Siktir, Tanrı aşkına," diye küfretti Ryke. Sırt çantama sıkı sıkı sarılırken emniyet kemerimi kontrol ettim ve arka koltukta güvenli bir şekilde oturmaya devam ettim.

Loren yolcu koltuğundan bana yirminci kez baktı. Ben de ona "*iyiyim*" dercesine başımı salladım.

Daha önce de paparazzi araba ve kamyonetleri peşimizdeyken onlarla aynı araçta bulunmuştum ancak durum hiç bu kadar kötü olmamıştı. Kameramanlar "*isimsiz bir kızı*" Ryke'ın gümüş renkli *Infinity*'sinin arka koltuğuna binerken yakalamıştı, internet benim gölge gibi belirsiz fotoğraflarımla çalkalanıyordu.

Tumblr, Twitter ve *Ünlü Takipçisi*'nin ana sayfaları telefonumda açıktı. Herkesin konuştuğu tek konu buydu.

Bir numaralı spekülasyon: *Ryke Meadows, Daisy Calloway'i aldatıyor.*

Ryke ve Daisy'yi birlikte görmüştüm. *Bizzat.* -Buna hâlâ inanamıyordum.- Daisy'nin evdekilere *enchilada** yapmasına yardım etmiştim, Ryke da eşlik etmek için mutfağa girmişti. Onu kız arkadaşına gizli gizli bakarken birkaç kez yakalamıştım, sanki her görüntüsünü zihnine kazımak istiyormuş gibiydi. Dudakları her seferinde bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

* Mısırdan yapılan *tortilla*'ya çeşitli iç malzemeler koyup sarılarak yapılan bir Meksika yemeğidir. (ç.n.)

Her ne kadar onların maceraperest ruhlarıyla çok fazla bağ kuramasam da tabii ki hep Raisy *ship*'lemiştim. Bu küçük, gizli anlar benim her zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeyi kanıtlıyordu.

Ryke Meadows, Daisy Calloway'yi seviyordu.

Dolayısıyla ona *asla* ihanet etmezdi. Buna bir saniye bile inanmamıştım, dünyanın da benimle aynı şekilde hissetmesini dilemenin ötesinde bir şey yapamazdım. Onların hayatını Philadelphia'ya taşınarak bölmek veya mahvetmek istemiyordum.

Kırmızı ışıkta Ryke öfkeyle şoför penceresini açtı ve başını dışarı çıkardı. En yakındaki kamyonete, "Yolumu kesme!" diye bağırdı. Bir kamera ona yöneltilmişti.

"Arka koltukta ne tür değerli bir kargo var, Ryke?" diye sordu kameraman.

"Ben ciddiyim. *Siktiğimin* çarpışan arabaları oynuyormuş gibi bu şekilde önüme kırma."

Loren başını Ryke'a çevirdi. "Benim sürmemi ister misin?"

Ryke camı kapatırken hiçbir şey söylemedi.

"En azından yol verme kavgasına girmiyorum."

"Ben senden daha iyi bir şoförüm... Sakın bir şey söyleyeyim deme."

Yarım bir gülümsemeyle, "Arabamı hurdaya çevirdin," diye alay etti Loren. "Daha önce hiç kaza yapmamıştım, dolayısıyla lanet derecede *harika* bir şoförüm."

Ryke gözlerini devirdi ama sessiz kaldı, ışığın değişmesini beklerken sabırsızca parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu.

Loren tekrar bana baktı. "İyi misin?"

İyice gerildim. "Genelde bu kadar kötü müdür?"

"Bugün kana susamış gibiler," dedi Loren. Bacağının biraz sallandığını fark ettim, belli ettiğinden daha gergindi. Telefonu elindeydi, dolayısıyla spekülasyonları görüp görmediğini merak ettim. Sonra ekranında *Ünlü Takipçisi* gazetesinin sitesini gördüm.

Deri koltukta rahatsız bir tavırla kıpırdandım. "Eğer Ryke benden biraz... uzak durursa ya da umursamıyormuş gibi davranırsa..." Sesim giderek zayıfladı çünkü Loren neredeyse kahkaha atmak üzereydi. Kıvrılmalarını önlemek için dudaklarını ovalamak zorunda kaldı.

"Sen sikik bir pisliksin," dedi Ryke kardeşine. Fakat sesinde nefret değil, sevgi varmış gibiydi.

Onlara temkinli bir şekilde baktım. "Ne oldu?"

Loren elini şakacı bir tavırla Ryke'm koltuğunun başlığının arkasına koydu. "Ryke'a *umursamamasını* söylemek, ondan insanüstü yeteneklerinin ötesinde bir şey istemekle aynıdır. O fiziksel ve zihinsel olarak kendisine yakın insanlara *aşırı derecede* önem vermeye programlanmış birisi."

Bu sözleri iyice düşünürken sırt çantamı tutan elim gevşedi. Dünyalarına yavaş yavaş süzülmüştüm ve bunun, hiç kesintisiz kameraların hedefinde olmak gibi kötü yanlarının olacağını biliyordum. Yine de *bunu* daha önce hesaba kattığımı hiç sanmıyordum. *Benimle daha yeni tanışan insanların sadakati.*

Ryke ışık yeşile dönerken gaz pedalına bastı. "Komik," dedi. "Ben siktiğimin bir süper kahramanı olduğumu kesinlikle hatırlamıyorum."

Loren'ın yüzündeki gülümseme silindi. Uzun bir süre ağabeyine baktı; sanki bir şey daha söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. En sonunda elini indirdi ve bana döndü. "Arabadan indiğimizde bana yakın dur. Seni tahrik etmeye çalışacaklar. Yanımda olursan, apartmana çok daha rahat girebilirim."

"Bana kim olduğumu soracaklar, değil mi?" Sinirle avuçlarımı kot pantolonuma sildim.

"Yalan söyleyeceğim, böylece bunu senin yapmana gerek kalmayacak," dedi Loren. "Tamam mı?"

Ryke'ın şoför koltuğunda kaskatı kesildiğini fark ettim, dikiz aynasından gördüğüm gözleri sert bakıyordu. Onu neden öfkelendiğini anlayabilecek kadar iyi tanımıyordum. Belki Lo-

ren'ı koruyordu. Belki yalanlardan nefret ediyordu. Belki de bu genel olarak paparazzilerden kaynaklıydı.

Tek bildiğim, bu medya delisi evrende çıkış yapmak üzere olduğumdu. Ağabeyim Loren Hale de bana rehberlik edip yardımcı oluyordu.

"Tamam," diyerek başımı salladım.

"Bagajda kaç kutu var?" diye sordu Ryke.

"Sadece iki. Yalnızca kıyafetlerimi ve yatak örtülerimi gönderdi." *Annem* kelimesinin yerine *o* demeyi tercih etmiştim çünkü ismini atmosfere salınca oluşacak garip gerilimden uzak kalmamızı istiyordum. Onu kısa bir süre önce görmüştüm. Yerel bir restoran olan *Lucy's Diner*'da yaptığımız konuşma aklımdaydı.

Annem: *Eğer burada kalırsan, kendi başınasın demektir. Sana Philadelphia'da yardım edemem.*

Ben: *Biliyorum.*

Annem: **Loren Hale'in aniden ortaya çıkıp varlığıyla kendisini korkutacağı beklentisiyle omzunun üzerinden arkasına bakar**

Ben: *O burada değil. (Bir daha onu asla görmek istemediğini biliyor.)*

Annem: **sessizlik**

Ben: *Ellie'yle konuşmaya devam edebilir miyim?*

Annem: *Aradığında telefonu Ellie'ye vereceğim. *saatine bakar**

Ben: *Eve gelmemi istiyor musun?*

Annem: *Her halükârda zaten üniversiteye gitmek için bir yıl sonra evden ayrılacaktın. Belki bu değişikliğin şimdi olması en iyisidir.*

Sonra bana veda ediyormuş gibi olabilecek en hafif şekilde gülümsedi, sanki beni kafasından çoktan çıkarmaya başlamıştı ve benim de aynısını yapmamı bekliyordu. Çocuklarını arkasında bırakmaya alışkın olduğunu fark ettim. Belki de bunun, zamanla beni de ardında bırakması gerektiğinin doğal bir süreç olduğunu düşünüyordu.

Bazen tüm bunların bir oyun olup olmadığını, benden daha kolay kurtulabilmek için böyle umursamaz görünüp görünmediğini merak ediyordum. Geceyi uçakta ağlayarak geçirip geçirmediğini... Hayatımın burada oradakinden daha iyi olacağını ümit edip etmediğini...

Bütün bunlara inanmak istiyordum çünkü bu onu biraz daha fazla sevmeme ve daha az kin beslememe sebep oluyordu.

Ellie'den ayrılmak en zor kısım olmuştu. Sürekli iletişim halinde olmadığımız sürece kardeşimin iyi olup olmadığını bilemezdim. Eğer kendimi yeterince uzun süre kandırırsam, yokluğumun onun üzerinde gerçek anlamda en ufak bir etkisi olmayacağını umut edebilirdim. Oysa biliyordum ki olacaktı.

Ryke arabayı tuğla bir apartmanın önüne çekti, otopark neredeyse tamamen doluydu. Kendimi bu ortamda rahat hissetmiyordum. Bunun sebebi sadece yakınımıza park eden, kapıların açılmasıyla dışarıya kameramanların atladığı dört aracın gelmesi değildi. Daha on yedi yaşmdaydım ve üniversite öğrencilerinin dolaştığı bir bölgeye adım atıyordum.

Lo da durumdan memnun değildi.

Bunu, apartmanın çevresinde boş boş dolaşan yirmili yaşlardaki sırt çantalı öğrencileri gözleriyle taradığı sırada yüzünden okuyabiliyordum. Kaşları çatılmıştı, gözleri ciddiydi.

Paparazziler arabanın kapılarında toplanmaya başlarken ses tonumu yükseltmek zorunda kalarak, "Endişelenme, her şey yolunda gidecek," dedim.

Başını birkaç kez iki yana salladı. "Gerçekten yanımızdan ayrılmamalısın."

Bu evde altı kişi yaşıyordu. Üç Calloway kız kardeş ve eşleri. Hepsi de yirmili yaşlardaydı. Ayrıca biri Loren'in oğlu olmak üzere iki yeni doğmuş bebek vardı.

Malikâne boyutundaki evlerinde fazladan yer olabilirdi ancak oraya uyum sağlayabileceğimi hissetmiyordum. Aslına bakılırsa, kendimi *hep* bir engelmişim gibi görüyordum.

Henüz Rose Calloway'in kocası Connor Cobalt'la bile tanışmamıştım. Kendisi benden nefret ediyor olabilirdi. *Reality* şovunda bana kibirli biri gibi görünmüştü. Hatta onun karikatürünü bile çizmiştim -düz bir yüz ifadesiyle-: *"Çoğu insan mükemmelliğin zirvesine asla ulaşamaz. Ama ben çoğu insan değilim, bu yüzden benimle tanışmayı bir onur olarak düşünün."*

Adam bir dâhiydi. Milyarderdi. Koridorun aşağısındaki yatak odasında, ona bu kadar yakın yaşıyor olmak kulağa benim için yaratılmamış bir fantezi dünyası gibi geliyordu.

"Hayatını zorlaştırmak istemiyorum," dedim dürüstçe.

Lo kaşlarını kaldırarak bana baktı ve penceremin önündeki sakallı kameramanı işaret etti. "Peki ben seninkini zorlaştırmıyor muyum?"

Adam Lo'yla göz göze geldi. Lo ona karşı ikonik, ifadesiz gülümsemesini takındı. Bu gülümsemeye bizzat şahit olmak, fotoğraflarda görmekten daha etkileyiciydi.

İçgüdüsel olarak neredeyse fotoğraf çekecektim ama telefonumu elimde çevirerek kendimi kontrol altında tuttum. Farkına varmadan paparazzilerin bir parçası haline gelmek fazlasıyla kolaydı.

"Gidip şu sikik kutulardan birini kapacak ve içeri gireceğim. Anahtar kartın yanında mı?" diye sordu Ryke.

Başımla onayladım.

Loren bunu yapmaya isteksizmiş gibi görünüyordu.

Ryke ona anlayamadığım bir bakış attı. "Onu bizimle yaşamaya zorlayamazsın," diye hatırlattı.

Lo tepesi daha gür, yanları daha kısa saçlarının arasından sinirli bir tavırla parmaklarını geçirdi. "Daha sadece *on yedi* yaşında," diye fısıldadı. "Gideceği liseye yakın olmalı, Penn'e değil."

"UPenn'e daha yakınım," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Penn'e değil."

Her iki kardeş de başlarını arka koltuğa çevirdi ve yemin

ederim, kamera flaşları bir anda deli gibi patlamaya başladı. Pencereler hafif karartılmıştı, bu yüzden paparazzilerin bunun ne kadarını yakalayabildiğimi merak ettim.

Yanaklarımın yandığını hissetmeme rağmen rengim soluktu. Göz temasları giderek daha da tehditkâr bir hal almaya başlamıştı. "Yüzümde... bir şey mi var?" Sesim azalarak kayboldu, ikisinin gittikçe güçlenen gülümsemeleri karşısında konuştuğuma o an pişman oldum. Oturduğum yerde büzüşüp kaldım.

"Sadece UPenn'den bahsettiğini duyduğum insanların hiçbir zaman Pennsylvania Üniversitesi'ne gitmemiş olduklarını fark ettim," dedi Ryke. Araba anahtarını cebine attı. "Hepimiz oraya Penn diyoruz. En azından biz giderken böyleydi. Öğrencilerin şimdi orayı ne olarak adlandırdıklarını kim bilir."

Sanki onlarca yıl önce mezun olmuş gibi davranıyordu, oysa daha yeni yirmi altı yaşına girmişti. Matematikte çok iyi değildim ama onun Penn kampüsünü onurlandırmasının üzerinden dört yıl geçtiğini anlamama yetecek derecede çıkarma işlemi yapabiliyordum.

"Çoğu eski öğretim üyesi oraya UPenn yerine Penn demeyi tercih ediyor," diye ekledi Lo. "Bu bir gelenek ve insan orada bulunduğunda üzerine yapışıyor."

"Ama Penn State..."

"Penn State olarak adlandırılıyor," diye açıkladı Lo. "Eğer burada, "*Penn'e gidiyorum*," dersen, çoğu kişi bunun Penn State olmadığını varsayacaktır."

"Varsaymasalar bile kimin sikinde," diye konuşmayı sonlandırdı Ryke. Ortaparmağını penceremin önündeki kameramana gösterdi. "Bu adam ona çok yakın duruyor."

"Dışarı çıkıp kapısının oradan dolaşacağım," dedi Lo. "Bagajı aç ve ilk kutuyu kap." Bunun üzerine ikisi de kapılarını açıp arabadan indiler. Flaşlar yoğun bir konuşma yağmuruyla birlikte üzerlerine yağdı.

Kemerimi çözüp Loren'ın yaklaştığı kapıya doğru kaydım.

Loren kapımı açıp inmeme yardımcı olurken, "Geride durun," dedi onlara. Onunla kamera lensinin arasına sıkışıp kaldım.

"Adınız ne?!"

"Loren ve Ryke'ı nereden tanıyorsunuz?!"

"Kiminle çıkıyorsunuz?!"

Yöneltilen her soruyla omuzlarım iyice öne eğildi, sırt çantamın kayışını kavrayarak vücuduma iyice yapıştırdım.

Loren ikinci kolimi almak üzere yanımdan ayrıldı, ben de verilen talimatlara uyarak onu hemen arkasından takip ettim. Ayağım takıldı, kendimi zar zor toparladım ve Lo'ya çarpmaktan son anda kurtuldum.

Düşme, özellikle de yeni tanıştığın ağabeyinin üzerine.

Ne yazık ki, gerginken çok sakar oluyordum.

Bu korkunç bir özellikti. Düşmanımın bile yaşamasını istemezdim. Zaten düşmanlarımın kendilerini sakarlık yapacak derecede gergin hissedeceklerini hiç sanmıyordum.

Ryke bagajı sertçe kapattı, ardından kaldırıma ilerledik. Kameramanlardan biri koşturarak önüme geçti ve beni kayda alırken geri geri yürümeye başladı. Diğer paparazzinin gerisinden, "Adınız ne?!" diye sordu.

Loren kızgın bir bakışla, "Kuzenim," diye yalan söyledi. "Bu yüzden söylediklerinize ve yaptıklarınıza dikkat edin." Bir elini cebine attı, sıradan ama tehditkâr bir hareketti.

O sırada kaldırıma ulaşmıştık, apartmanın çift cam kapısının hemen önündeydik. Lo kameramanların bizi içeriye girip takip edemeyeceklerini söylemişti. Bu yüzden nefesimi resmen sekizinden -hayır, etrafımızı çevreleyen *on ikisinden*- birden kurtulma beklentisiyle tuttum.

Sonra omzumdaki yük ağırdan çok ama çok hafife doğru geriledi... Bunu bir çarpma ve çatlama sesi takip etti! Olduğum yerde donup kaldım, başımı eğerek betona baktım. Gözlerim sırt çantamdakileri görünce fal taşı gibi açıldı.

Lanet olsun! Sırt çantamın altı yırtılmıştı.

Dizüstü bilgisayarım... Tam eğilip kontrol etmek üzereyken kaldırıma saçılan diğer şeyleri fark ettim.

Geceyi arabamda geçirirken kullanmak için yanımda bulundurduğum ekstra tişört şort ve... fazladan bir *iç çamaşırı*. Mavi renkli çamaşır üzerindeki mor kalplerle gerçekten çocuksu görünüyordu.

Çok sayıda fosforlu kalem, yapışkanlı not kâğıdı ve tükenmezkalem.

En fazla olansa *tamponlardı*. Bir veya iki tane de değildi. Bir *kutu* dolusu pembe plastikle sarılı aplikatör etrafa saçılmıştı. Biliyordum çünkü kutuyu geçenlerde yeni satın alıp sırt çantama atmış, sonra da orada unutmuştum.

Gerildim. Şok içinde kilitlenip kalmıştım. Muhtemelen hayalet kadar solgunlaşmıştım.

Kalbim sanki yerinde derin bir boşluk bırakarak büzülüp yok olmuştu. Ağabeyim -*yeni* erkek kardeşim- ve onun tehditkâr üvey kardeşi gözlerini bana dikti. İşin daha kötü tarafı ise etrafım tüm bu olanları internette hiç şüphesiz paylaşacak olan, elleri kameralı adamlarla doluydu.

Viral olmaya hazır değilim. Aman Tanrım.

Hareket edemedim. Eğilemedim. Sadece belki o an zaman kendi kendine geri sarılır ve kot sırt çantam bu kez yırtılmaz diye umarak orada öylece bakakaldım.

Kameramanlardan biri, "Yok artık," diye güldü.

Loren'ın kameralı adama yönelttiği ölümcül bakışı zar zor fark ettim. Kameraman biraz geri çekildi ve teslim olmuş bir tavırla elini havaya kaldırdı.

Ardından Ryke elindeki kutuyu yere bıraktı. *Ne yapıyor...*

Hayır!

Tamponlarımı kadınlara özgü bir ürün değil de birer kalemmiş gibi toplamaya başladı. Sersemlemiş halde hareket ettim. Sanki bacaklarım başka bir kıza aitti. Daha yüce bir güç,

bacak ve kollarıma bağlı ipleri çekiyormuş gibi hissediyordum. Diz çökerek her şeyi büyük bir hızla topladım, çılgınca sırt çantamın henüz yırtılmamış yan cebine tıkıştırdım.

Oraya fazla bir şey sığdırmam mümkün değildi, bu yüzden geriye kalan her şeyi kollarımda topladım. Dizüstü bilgisayarımın ne durumda olduğunu daha sonra kontrol etmeye karar verdim ama şöyle bir bakıldığında sorun yok gibi görünüyordu.

Ryke'a tamponları ve iki çizgi romanı işaret ederek, "Onu ben alabilirim," diye resmen fısıldadım. Duyduğundan emin değildim ancak alacağımı ona göstererek boştaki elimi uzattım.

Her şeyi tutmakta zorlanıyordum, dizüstü bilgisayarımı neredeyse tekrar düşürecektim.

"Bunu ben taşıyacağım," dedi bana. "Sen şunu al." Tamponları cebine attı ve çizgi romanları karton kutunun üzerine bıraktı.

Nasıl olur da tamponlarımı cebine atmaktan rahatsız olmazdı? Tekrar olduğum yerde donmak ve en baştaki gibi kaskatı kesilmek üzereydim.

Dikkatimi kendisine çekerek, "Sırt çantanı elimdekinin üzerine koy," dedi Loren. Kutunun üzerine elini vurdu. Doğruldum ve eşyalarımı isteksizce oraya bıraktım, hepsini dökeceğimden çok korkuyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Artık Ryke'a *bakmakta* bile zorlanıyordum.

Kameralı adam, "Kuzeninin bir adı var mı?!" diye bağırdı. Sözleri beni sersemletmişti.

"Evet." Loren'ın bir eli karton kutuyu tutuyordu, diğeri ise beni ileriye yönlendirmek için omzumdaydı. "Adı Willow Hale." Çift cam kapılardan içeri girmeden önce adamlara son bir kez ifadesizce gülümsedi.

Dördüncü kata sessizce çıkarken utanç verici durumlarda genelde kaybettiğim bilincimi geri kazandım. Bu bayılma gibi

bir şeydi. Bir sis, ruhun bedenden ayrılma deneyimi... Zihnim o kadar şaşkındı ki, bedenimi kısa bir an için terk etmeye karar vermişti.

Her şeyden önce derin bir nefes aldım. Sonra başımı kaldırıp baktım. Ryke ve Loren iki yanımda dikiliyorlardı. Çok uzunlardı 1,63'lük boyumu daha da kısa gösteriyorlardı. Ryke'ı başımın üzerinden boşluğa *dik dik bakarken* yakaladım, kısık gözleri erkek kardeşine odaklanmıştı.

"Yalan söylemek zorundaydım. Şimdi bana dik dik bakmayı bırakabilirsin. Eğer unuttuysan, bende Hades kalbi var, kardeşim. Dolayısıyla ne yaparsam yapayım şaşırmamalısın," diyen Lo, Ryke'a bakmadı bile.

"O bir Hale değil, Lo."

Loren kısa, hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi ve erkek kardeşinin sert bakışlarına odaklandı. "Öyle mi? Ama onun bir Moore olduğunu söyleyemez, basının küçük kız kardeşinin adını araştırmasına izin veremezdim. Neden, biliyor musun?"

Ryke sessiz kaldı ve başını iki yana salladı, daha çok bunun *yanlış* olduğunu belirtiyormuş gibiydi.

"Artık seninle de akraba olduğunu düşünüyorlar," diye açıkladı Lo. "Hiçbir sansasyonel gazete aranızda bir ilişki olduğu yönünde dedikodu başlatmayacak... Ya da buna benzer bir şey yaşanmayacak." Lo bu fikirden bile rahatsız olmuştu.

İçten içe ölürken başka herhangi bir kelime ya da detaya konsantre olamayacak kadar yorgun halde her şeyi bloke ettim. Asansör yavaşlayıp *bip* sesi çıkardığında, koşarcasına koridorun sonundaki odama gittim. *458*. Kapıyı anahtarımla açtım, yani neredeyse açtım.

Anahtarları düşürdüm. Eğilip aldım. Sonra sakarlığımdan tekrar düşürdüm. Eklemlerimin düzgün çalışması dört deneme gerektirdi, en sonunda kilidi çevirdim.

Çok düzenli bir oda arkadaşım vardı, küçük mutfak temizdi. Oldukça az sayıda eşya ve yiyecek vardı. Maya, Penn'deki yemek planından bahsetmişti. Oturma odasında birkaç *Aven-*

gers, Battlestar Galactica ve *Final Fantasy* posteri vardı. Ayrıca sehpanın üzerinde yığınla *anime* duruyordu.

Maya Ahn havalı birisiydi. *Superheroes & Scones* mağaza müdürü arkadaşının Kaliforniya'ya gitmesinin ardından bir oda arkadaşına ihtiyaç duymuştu ve bu da benim işime yaramıştı.

Kiranın tamamını kesinlikle tek başıma karşılayamazdım ve Lily'nin inceliğine şükürler olsun ki, yakında *Superheroes & Scones*'ta çalışmaya başlayacaktım. Lo'nun bana borç verdiği ilk ayın kirasını umarım ödeyebilecektim.

Daire iki koridora ayrılıyordu. Soldaki onundu, kapısında, "*Seni İmparatorluk güçleri için istiyorum!*" yazan bir *Darth Vader* posteri vardı.

Sağdaki benimdi, sahipsiz ve boş duruyordu. Öğrenci yurdu yatakhanesi boyutundaki odanın kapısını açtım. İçeride basit bir gömme masa, ahşap şifoniyer, yarım pencereyle tek kişilik kısa bir yatak vardı.

Hafif lekeli yatağa oturduğumda ahşap çerçeve gıcırdadı. Beni bir gölge gibi takip eden Ryke ve Loren'ın ayak seslerini duydum. Telefonumu bir avucumdan diğerine geçirdim, o sırada aniden titredi.

Maggie: *Hâlâ Loren Hale'le misin?!?!?!*

Duraksadım. Maine'deki en iyi arkadaşımın bunu *bu kadar* hızlı öğrenebilmesinin tek bir yolu vardı. *Ünlü Takipçisi* internet sitesine girdim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Kaldırımdan tamponları topladığım anın devasa bir fotoğrafı ana sayfayı kaplıyordu. Ryke iç çamaşırımı elindeki kutunun üstüne koymuştu ve bunun etrafına bir daire çizilmişti.

Bir de manşet atmışlardı. *Loren Hale'in Kuzeni Otoparkta Kaza Geçirdi!*

Maggie'ye cevap yazdım. *Bu benim... maalesef.*

Maggie: *LOREN HALE VE RYKE MEADOWS'LA MISIN!!!! BUNDA MAALESEF DENECEK NE VAR??? Ayrıca... Neden bana onun kuzeni olduğunu söylemedin? ALO!*

Bunu fark edebileceğini biliyordum ama Caribou'da ondan başka kimsenin iki ile ikiyi toplayabileceğini ve işleri benim için zorlaştırabileceğini sanmıyordum. Bu yüzden sadece mesaj atmakla yetindim. *Daha yeni öğrendim... Lütfen kimseye söyleme. Annem Ellie'nin bu işe karışmasını istemiyor.*

Maggie: *Kimseye söylemem. Beni Skype'tan olabildiğince çabuk ara... Öğrenmek istediğim ÇOK FAZLA detay var!*

Son mesajının ardından sersemlemiş bir halde makaleye göz attım. "Ziyaretimin neden kalıcı gibi göründüğünden" bahseden kısım dikkatimi çekmişti. Ayrıca tabii ki etrafa saçtığım her şey de yazılmıştı.

"Burası küçük bir yer." Lo'nun sesi oturma odasından geldi.

Telefonumu yatağa bırakıp ellerime baktım. Yaptığımız araba yolculuğundan öncesiyle kıyaslandığında daha da uyuşuktum, sanki içim boşalmıştı. Bu hissin ciddi bir mahremiyet eksikliğinden mi, yoksa sadece normal bir utanç krizinden mi kaynaklandığını ayırt edemiyordum.

"Benim birinci sınıftaki yurt odam bundan küçüktü," diye karşılık verdi Ryke.

"O henüz üniversiteye gitmiyor. Gitmek zorunda kalana kadar da ayakkabı kutusu büyüklüğündeki bir yerde yaşamamalı."

Ryke derin bir iç çekti, ayak sesleri yaklaşıyordu. "Ben söylemem gerekeni çoktan söyledim..." derken sesi giderek kısıldı, ikisinin de kapı girişinde dikildiğini ve bakışlarının hareketsiz bedenime odaklandığını hissettim.

Avuçlarımdan başka yere bakamıyordum.

Ellerindeki karton kutuları yere bıraktıklarını duymadan önce gergin bir an yaşandı.

"Teşekkürler," dedim yumuşak bir sesle. Ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. İnsan bir numaralı dedikodu sitesini rahat iç çamaşırları ve etrafa saçılmış tamponlarıyla her gün süslemiyordu. Bu ne garip bir tanınma şekliydi böyle...

Sesindeki keskin tonu yumuşatmaya çalışarak, "Hey... Willow," dedi Lo. "Orada yaşananlar... bir saat içinde dünün haberi olacak." Ben karşılık vermeyince boğazını temizledi. "Bunu bir tür başlangıç gibi düşünebilirsin. Aileye hoş geldin töreni..."

Yüzümde utangaç bir ifadeyle attığım kahkahadan dolayı neredeyse boğuluyordum. Sonunda başımı kaldırıp baktım, hem Ryke hem de Loren'ın yüzü sempati yüklü bir ifadeyle doluydu.

Ryke'ın ifadesi Lo'nunkinden daha güçlüydü, bana arabadaki konuşmayı hatırlattı. Lo'nun erkek kardeşinin *aşırı derecede* ilgili olduğuna dair sohbeti düşündüm.

Kurumuş dudaklarımı yaladım, genelde her şeyi aklımda tutan ben söyleyeceğim kelimeleri oluşturmaya çalışıyordum. Açıkçası üzerinde ustalaşması zor bir işti ve bu konuda çok acemi olduğumu biliyordum. "Ben sadece... *şeylerini düşüren kız* dışında bir şey olarak anılmayı ummuştum..." *Tamponlarını.* Onların ne olduğunu bile dile getiremiyordum. Kendi kendime yüzümü buruşturdum, karton kutunun üzerinde duran yıpranmış kot kumaş parçasına göz attım. Altını daha sonra dikebilirdim.

"Dedim ya, yakında dünün haberi olacak," diye tekrarladı Lo. "Bir aya kadar başka bir şekilde tanınacaksın..." Ryke cebinden bir avuç tampon çıkarıp komodinin üzerine koyunca zihnim onu tamamen bloke etti.

Yine rengim soldu.

Lo dikkatimin nereye odaklandığını fark ederek, "Ryke," diye çıkıştı. Kaşlarını çatan erkek kardeşine bir şeyler fısıldadı.

Ryke da fısıltıyla cevap verdi. "Sadece tampon. Sanki sikik bir vibratör düşürmüş gibi davranıyorsun."

Nihova

"Yapma," dedi Loren yüzünü buruşturarak.

Ryke gözlerini devirdi. "Lily -yani *nişanlın*- seks oyuncaklarını valizinden düşürdüğü ve paparazzilerin bunu havaalanında yakaladığına dair kötü bir rüya gördüğünden bahsetmişti. Dolayısıyla burada sikik derecede garip olan kişi ben değilim."

Lo inledi. "Neden *kız arkadaşımla* vibratörler hakkında konuşuyorsun?"

Bu sohbette eğlenceli bir şey bulmalı mıydım bilmiyordum -beni *Ünlü Takipçisi*'nden daha ileri götürmeyecekse bunu yapmaya ne gerek vardı- ama atışmalarının devam etmesini isteyerek suçluluk hissi *ve* büyük bir hevesle onları dinledim.

Ryke inledi. "Biz sikik iki arkadaşız."

"*Hey*, en azından bunu nasıl söylediğine dikkat edebilir misin? O kadar da arkadaş değilsiniz."

"Neden beni bu kadar zorluyorsun?"

"Lily'yi ve lanet olası seks oyuncaklarını gündeme getiren sensin. Ne yapmamı bekliyordun?"

Ryke iç çekip elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. Elini indirir indirmez de gözleri benimkileri buldu. "Bu konuda utanmandan nefret ediyorum."

Nasıl bir yanıt vereceğimi bilemeyerek omuz silktim. "Biliyorsun... ben bir kızım." Demek istediğimi söylemek zordu. Bence her zaman kafamın içinde daha anlaşılır oluyordum. "Arkadaşlarımın hiçbiri... regl dönemlerinden ya da başka şeylerden bahsetmiyor..."

Lo ve Ryke birbirlerine anlamlı bir bakış attılar. Sonra Lo telefonunda birini arayıp hoparlörü açtı.

Üçüncü çalışta açıldı.

"Loren." Buz gibi bir kadın sesi odayı dondurdu. "Çabuk olsan iyi olur. *Üç* aydır ilk kez manikür yaptırıyorum." Hatta sanırım tırnaklarına bakarak, "Çok özür dilerim," diye mırıldandığını da duydum.

"Tanrım, sizi rahatsız ettiysem özür dilerim, majesteleri," dedi Loren.

"Bir dakika, sen kız kardeşinle birlikte değil misin?" Rose Calloway -Lily'nin ablası- gerçeği bilen birkaç kişiden biriydi. Sandalyesinde kıpırdandığını duydum, doğruluyormuş gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

Rose'la birkaç kez karşılaşmıştım. Genellikle tüm konuşmayı o yapmış, ben de başımı sallamıştım. Sessiz kalmama aldırış etmeyen insanları seviyordum. Kendisi çok gürültücü olduğundan bana da onun gibi olmam, yüksek sesle konuşup özgüvenle saldırmam için baskı yapacağını düşünmüştüm. Oysa benim istediğim kadar konuşmama izin vermiş, yaşanan sessizlikleri kendi sesiyle doldurmuştu.

Bu onu daha da çok sevmeme yol açmıştı.

Ryke sesinin hoparlörden duyulabilmesi için yüksek sesle konuştu. "Willow çok üzgün. Paparazziler yanımızdayken sırt çantası yırtıldı ve tamponları etrafa saçıldı."

Bu kadar rahatça her *tampon* dediğinde kalbim tekrar tekrar sıkışıyordu.

"Willow," dedi Rose sertçe. "Beni duyabiliyor musun?"

"Sadece bir tane düşmedi," diye mırıldandım. "Tüm kutu boşaldı..."

Lo telefonunu dudaklarına daha da yaklaştırdı. "Söylediklerini anladın mı?"

"Evet," dedi Rose. "Willow, çoğu kadın regl olur. Dolayısıyla tampon, ped ya da diğer ürünlerden alıp kullanırız. Ben de şahsen aşırı derecede hazırlıklı olmayı severim. Eğer biri -bir kameraman, arkadaş ya da bir yabancı- seni bunlardan biriyle gördüğünde sana kendini garip ya da rahatsız hissettirirse, şunu bil ki onlar *çocuktur*. Erkek değil. Onlar bir kadının bedenini takdir edemeyecek ya da saygı duyamayacak kadar

olgunlaşmamış, önemsiz insanlar. Bu yüzden de bir kadın bedenine asla *dokunmamalılar*." Gülümsemeye başladım. Sözlerine devam etti. "Şimdi kapatmalıyım... *Hayır*, sarı oje değil. Ben ayçiçeği değilim..."

Telefonu kapattı ya da belki kapatan Lo'ydu. Omuzlarım bilinçsizce dikleşti, ellerim bacaklarımın üzerinde dümdüz duruyordu. Kendimi daha dinç hissediyordum, üzerimdeki uyuşukluk azalmıştı.

Daha önce bana hiç motive edici, cesaret veren bir konuşma yapılmamıştı. Bunun iyi yanı, artık birinin beni bunu yapacak kadar önemsediğini bilmekti. Ryke ve Loren'ın, Rose'un böyle bir durum karşısında nasıl tepki vereceğini anlamış olmaları gerektiğini fark ettim.

Bu, birbirlerine gerçek anlamda ne kadar yakın olduklarının büyük bir göstergesiydi.

"Rose'u aradığınız için teşekkür ederim," dedim onlara.

Bana kendimi daha iyi hissedip hissetmediğimi sormadılar ama sanırım ikisi de öyle hissettiğimin farkındaydı.

Kutulardan birinin üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı kontrol etmek üzere ayağa kalktım. "Kalmak zorunda değilsiniz. Zaten bugün zamanınızın çoğunu aldığımın farkındayım."

"Çok kalmayacağız," dedi Lo. "Ama... sana söylemem gereken bir şey var. Olanları açıklamak istiyorum. Biliyorum, muhtemelen internetten okumuşsundur. Yine de bence bize dair detayları bilmelisin."

Bilgisayarımı kapattım ve tekrar yatağa oturdum. "Peki..." Sanırım söyleyeceklerinin ne hakkında olduğunu biliyordum.

Birkaç gece önce evlerine hırsız girmişti.

Bu konuyu Loren'a açmaktan korkmuştum. Konu kulağa çok kişisel geliyordu ve ben onların hayatlarına daha yeni girdiğim için bunu gündeme getirmeme izin olup olmadığından emin değildim.

Ryke kollarını kavuşturup duvara kayıtsızca yaslandı.

Lo'nun bu konuyu benimle konuşmak istemesine şaşırmamıştı.

Loren masa sandalyesini yatağın yanına çekip oturdu. Dirseklerini baldırlarına yaslamış, ellerini de birbirine kenetlemişti. Uzun bir süre tıpkı benim şaşkın bir tavırla yaptığım gibi ellerine baktı. Bu benzer eylem sanki bizi birbirimize bağlayan, kardeşler arasında gözle görülmeyen bir ip gibiydi.

Başını göz göze gelebileceğimiz hizaya kadar hafifçe kaldırdı. Bakışında dehşet ve keder taşıyordu, bunu görebiliyordum. Gözleri daha önce gördüklerimden daha fazlasını ifade ediyordu. "Sitemizde yaşayan senin yaşlarındaki birkaç kişi," diye başladı. "Evimize girdi. Herkes iyi." Bu kısmı çabucak ekledi, gözleri tekrar ellerine odaklandı.

Bu olaydan çok etkilenmiş gibi görünüyordu. Ryke'a baktım, onun kahverengi gözleri de aynı tedirgin ifadeyle halıya sabitlenmişti.

"Bu olay Ryke'ın doğum gününde mi oldu?" Öyle olduğunu biliyordum. Bunu çeşitli haberlerde okumuştum. Yüzümün kalıcı bir ürkek ifadeye büründüğünü fark ederek gözlüğümü yukarı ittim.

"Evet. Sana daha önce söylerdim ama... üstesinden gelmeye çalıştığımız çok şey vardı."

"Sorun değil," dedim. Bana tüm bunları anlattığı için minnettardım.

19 Eylül'de -Ryke'ın doğum günü- *Lucky's Diner*'daydım. Annemle konuşuyordum. Sonrasında Lo'ya geceyi bir otelde geçireceğimi ve muhtemelen ertesi gün de orada takılacağımı yazmıştım. Ben mesajı gönderdikten yaklaşık üç saat sonra yanıtlamıştı, normalden çok daha geç gelen bir cevaptı.

Loren Hale: *Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ben her zaman buradayım.*

"Hiçbir şey çalmadılar," diye açıkladı. "Sadece bizi korkutmak için maskeleriyle içeri girdiler, şaka yaptılar. Böyle bir şey tekrar yaşanmayacak, dolayısıyla bize uğramaktan korkmanı kesinlikle istemiyorum. Yapanlar mahallemizde *yaşıyorlar*. Sadece zengin bir serseri grubu... Ya da dallama."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Kendisini benim yakınımdayken sanki küçük bir çocukmuşum gibi *sansürlemeye* çalışması biraz komikti. Bir keresinde ona küfrederse bunun umurumda olmayacağını söylemiştim ancak o sadece omuz silkmişti. Bilemiyordum... Gereksiz olsa bile beni önemseyerek bunu yapmamaya çalışması, bu önemi vermesi hoşuma gidiyordu.

Ardından gülümsemem tamamen silindi ve kaşlarım çatıldı. "Seninle aynı mahallede mi yaşıyorlar?"

"Bu çok uzun sürmeyecek," dedi Ryke. Onların orada olmasından korktuğumu düşünmüştü ancak aklımdan geçen şey bu değildi.

Eğer orada yaşıyorlarsa, o partide gördüğüm çocuklar olmaları yüksek ihtimaldi. *Superheroes & Scones*'ta sorun yaratanlar da onlardı. "Çok uzun sürmeyecek derken ne kastettin?"

"Polisi aradık," dedi Lo. "Onları bugüne kadar birçok kez affettik çünkü... küçük bir suçlamanın insanın geleceğini nasıl etkileyebileceğini biliyorum. Ön verandamıza köpek boku koydukları için ihbar edilmelerini istemedim."

Ryke kardeşine baktı. "Beklemekle doğru olanı yaptın."

Loren başını birkaç kez salladı, sanki o da bunun doğru hareket olduğuna inanmaya çalışıyordu.

"O sikikleri defalarca uyardık," diye ekledi Ryke.

"Evet." Loren tekrar başını salladı. "Bu sefer şikâyetçi oluyoruz." Beni işaret etti. "Bunları sana bir sonraki adımı atmadan açıklamak istedim çünkü seni hayatıma olabildiğince çok ve sık dahil etmek niyetindeyim, tamam mı?"

Gülümsedim. *Vay canına.* Gözlerimin dolduğunu hisset-

tim. Derin, güçlü bir nefes aldım ve başımı salladım. "Çok sevinirim."

"Güzel." Lo ayağa kalktı. "Şunu da bilmelisin ki, onlardan bazıları senin yeni okuluna gidiyor. Artık orada olmamaları gerek ama bazı arkadaşları olabilir. Sana sorun çıkarırlarsa bana haber ver."

Tam neden bana *sorun çıkaracaklarını* düşündüğünü sormak üzereyken gerçeği fark ettim... Ben onlar için *Willow Hale*'dim. *Herkes için. Dünya için.*

Loren Hale'in Dalton Akademisi'nin koridorlarında yürüyecek tek akrabasıydım.

Üstelik Loren Hale muhtemelen onların arkadaşlarını daha yeni hapse yollamıştı.

Colloway Kız Kardeşler ve Erkekleri: Hayran Sayfası

Takipçiler: 18K

Büyük haber! Loren Hale'in kuzeni şehre taşındı. Willow Hale hakkında çok fazla şey bilmiyoruz -henüz- ama *Reddit* kullanıcıları ve paparazzilerin ona dair bilgi toplamaları çok uzun zaman almayacaktır. Şimdiye kadar öğrendiklerimiz şunlar:

On yedi yaşında.

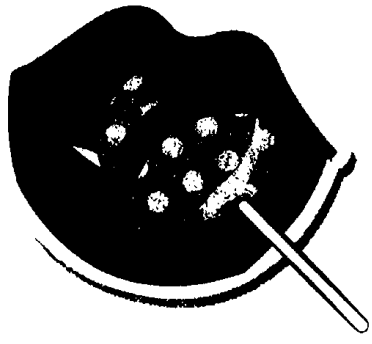
Hepsi bu. Cidden! Nereden geldiğini bile bilmiyoruz. Sanki havadan öylece inmiş gibi. Belki de şu komplo teorileri doğrudur ve Loren Hale'in ailesinin tüm fertlerinin süper güçleri vardır. Haha!

Ama gerçekten Willow Hale tam bir gizem. İlk raporlar onun Ryke'm yeni kız arkadaşı olabileceğini söylüyordu ancak artık Willow'un bir *Hale* olduğunu bildiğimize göre bu varsayım çürütüldü. *Raisy*'nin ise açıkça güneşin batışına doğru yelken açan bir gemi olduğundan bahsetmeye gerek bile yok.

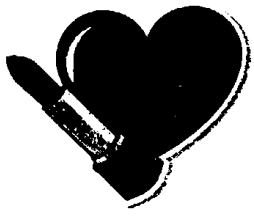
Daha fazla bilgi toplanana kadar Willow'un destansı tampon kazasının *gif* setine göz atın.

Sizi Loren'm Lily'yi sevdiği gibi seviyorum,

Öpücükler, Olive

7

GARRISON ABBEY

Sabahın altısında *Superheroes & Scones*'tan çıktım, içimdeki kötü his oralarda oyalanmama sebep oluyordu. Önümden arada bir birkaç araç hızla geçmeye başlamıştı, Philly uyanıyordu... *Peki ben neden uyanığım?*

Günlerden cumartesiydi. O an yatakta, içimdeki kötü hislerin üstesinden uyuyarak geliyor olmalıydım. *Uyuyamıyordum.*

Durdum ve kolumu bir an için parkmetreye yasladım. Eski, altın rengi bir *Honda* kaldırımın kenarına park edilmişti.

Arabamı buradan bir blok ileriye bırakmıştım, düşünmek için yürümeye ihtiyacım vardı. Artık mağazanın önünde durduğuma göre hâlâ *düşündüğüm* açıktı ve bu bir işe yaramıyordu.

Hiçbir şey yardımcı olmuyordu.

Kapüşonumu başıma geçirdim, sabah havası soğuktu. Dalton'daki herkes Loren'in evinde olanları biliyordu ve çoğu benim de orada olmam gerektiğinin farkındaydı.

Nathan'la ortak arkadaşlarımız -o gece orada olmayanlar- sözümden döndüğüm için sadakatsiz ve kötü bir arkadaş olduğumu düşünüyorlardı. Loren onları yakalayamadan kaçmalarına yardım edebileceğime inanıyorlardı.

Nathan'ın yaptıklarından dolayı bir alçak olduğunu düşü-

nen insanlarla bile takılamıyordum. Onlarla ilişkim yüzünden suçluydum. Koridorda Rachel'ın yanından geçmiştim. Beni gördüğünde sinirlenmiş, "Arkadaşlarını durdurabilirdin, biliyorsun. Neden hiçbir şey yapmadın?" diye sormuştu.

Bazı sabahlar, o gece onlarla birlikte gitmiş ve bunu yapmış olmayı diliyordum. Arkadaşlarımın tümünü benimle birlikte dönmeye ikna etmeye yetecek kadar gücüm olmadığını biliyordum. Kimse bunu anlamıyordu.

Sessizce kendi kendime, "Neden buradasın?" diye mırıldandım. Ardından mağazanın perdeleri açılmaya başladı. Burçlara, astrolojiye ya da buna benzer şeylere inanmıyordum ama bu başka bir şeydi.

Hareket et.

Parkmetreden yürüyüp uzaklaştım. Kapıya yaklaştım. Neden buradaydım?

Çünkü gerçekten gidecek başka bir yerim yoktu.

Hiç arkadaşım yoktu. Hayatım değiştirecek hiçbir hedefim yoktu. Bu hariç her kapı bana kapalı gibiydi. *Loren Hale'in benim için açık bıraktığı kapı.*

Eğer bu da işe yaramazsa... Ne yapacağımı bilmiyordum.

Kapalı tabelasına göz attım, ardından cam kapıyı tıklattım. Eğilip baktığımda Lily Calloway'in içeride olduğunu gördüm. Şaşırmış görünüyordu, kocaman açtığı yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

Kahretsin. Olduğum yerde hareketsiz kaldım, şimdi daha da kararsızdım. Kel kafalı koruması yanına geçti, o güne kadar gördüğüm en iri adamdı. Kalın sol kolu muhtemelen soluk borumu ezmeye yeterdi.

Lily tırnaklarını yemeye başladı. İçeri girmek istediğimi belirtmek için kapıya tekrar vurdum. Sanki her an vazgeçip eve dönebilirmişim gibi sürekli kıpırdanıyordum.

Lily korumasına bir şeyler söyledi, uzun ve zayıf bedeni korumasının yanında iyice ince görünüyordu. Bu bir şekilde kendimi daha az gergin hissetmemi sağladı.

Koruması ona karşılık verdi ve ardından Lily girişe yaklaştı.

Kapıyı aralayıp başını dışarı uzattığı an gerildim. Yüzümü görebilmesi için kapüşonumu indirdim, sonra omzunun üzerinden ileriye baktım. "Loren burada mı?"

"Hayır." Bana verdiği tek yanıt bu oldu.

Aslma bakılırsa, bunu bile hak etmemiştim. Tekrar korumasına baktım. Adam kollarını kavuşturmuş, doğrudan bana *dik dik bakıyordu.* Acı dolu bir ses çıkardım, aslmda gülmek istemiştim. "Unut gitsin. Bu bir hataydı." Gitmek için arkama döndüm.

"Bekle," dedi hemen.

Tereddüt edip kısmen döndüm.

"Ne istiyorsun?"

Bunu nasıl söyleyecektim? Dişlerimi sıkarak hislerimi bastırmaya çalıştım. "Erkek arkadaşın... bana ve arkadaşlarıma bir iş teklif etti." Söyleyebildiğim tek şey bu olmuştu. Olanlardan sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ederek gözlerimi devirdim. "Zaten çok aptalcaydı. Her şey öyle."

Gidiyorum.

Düşüncesi kulağa hoş geliyordu, bunun aslında ne kadar derinlere indiğinin bilincindeydim.

"Lo bundan bahsetmişti." Kapıyı daha da açtı. "İçeri gelmek ister misin?"

Onu zar zor duydum. Dudaklarım yaşadığım şokla aralanırken gözlerim yanıyordu. "Ne?" Bir ona, bir açılan kapıya bakarak nefes aldım. Aslında kapının yüzüme kapanacağını beklemiştim.

"Eğer bir iş istiyorsan, mağazanın içine girmelisin," dedi nazikçe. Hatta gülümsedi. "Gerçi..." Gözleri parladı. "Ön tarafta bir süper kahraman maskotumuz olsa çok havalı olurdu. Maskot olmak ister misin?"

"Hayır." Başımı belli belirsiz iki yana salladım, söylediği şeyleri güçlükle kavrıyordum. Bana karşı nasıl bu kadar na-

zik olabilirdi? Elini tekrar sallayarak içeri girmemi işaret etti, ben de temkinli bir şekilde ilerledim. Yumruklarım kotumun cebime tıkılmıştı. Hayatımda hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum.

Sakın her şeyi berbat etme.

Biliyorum. Biliyorum.

Mağazaya girip üç metre kadar yürüyünce koruması önümü kesti. "Üstünü aramam gerekiyor."

Tabii ki.

Arkadaşlarımın intikamını almak için üzerimde bir silah ya da buna benzer bir şey olabilirdi. Anlıyordum. Kollarımı uzattım, iri adam ceplerimi yokladı ve kapüşonumu kontrol etti. Kasanın yakınında birilerinin alçak sesle konuştuğunu duydum ancak başımı çevirip bakmadım.

Çizgi roman raflarını gözlerimle taradım. Biraz ileride kartondan kesilmiş, yeşil giysili süper kahraman figürleri vardı.

Lily'nin koruması üzerimde hiçbir şey bulamayınca ona başını sallayarak onay verdi.

"Demek bir iş istiyorsun?" diye sordu Lily.

Yüzüm buruştu. İfadesinde en ufak bir kızgınlık belirtisi görmedim. O... yirmi dört yaşında mıydı? Dürüst olmak gerekirse, on altıymış gibi duruyordu. Sadece çok zayıftı. Yuvarlak bir yüzü ve pembe yanakları vardı. Kahverengi saçları omuz hizasında kesilmişti, konuşmamı beklerken kolunu kaşıyordu.

Ne hissettiğimi bilmiyordum ama her şey büyük bir şiddetle üzerime geliyordu. "Bana o gece nerede olduğumu ya da neler olduğunu bile sormayacak mısın?"

Lily'nin seks bağımlısı olduğuna inanmak zordu. Bana, "*ah, doğru*" dercesine attığı bakış -biraz kayıtsız ama yine de kaybolmuş bir kaplumbağa gibi ulaşılabilir- aşırı seks yapacağını düşündüğüm birisine ait değildi.

Ayrıca arkadaşım Carly'nin dilinde *piercing* vardı ama kendisi bâkireydi. Dolayısıyla bir araya getirildiklerinde tutarlı olmayan bu sonuçlara neden ulaştığımı bilmiyordum.

Lily omuzlarını biraz geriye attı ve bir anlık tereddüdün ardından, "Neredeydin?" diye sordu.

Bu soru -her ne kadar temelde bunu kendi kendime soran ben olsam da- bedenimi tüm gücüyle geriye savurdu. Tavana bakarak başımı iki yana salladım.

Birdenbire konuşmaya başladım. "Ben iyi bir adam değilim. Onlara durmalarını hiç söylemedim. İçeri girip herkesi korkutmayı planladıklarını bildiğim halde bu konuda hiçbir şey yapmadım. Sadece gitmelerine izin verdim." Boğazımda bir kahkaha düğümlendi. "Şimdi hepsi bir yıl hapis cezasıyla karşı karşıya ve ben dışarıda özgürüm."

Yüzü bile seğirmedi. Gözleri kızarırken söylediklerimin ötesinde bir şeyleri anlamlandırışını seyrettim. Sanki anlıyor gibiydi. Nasıl yapıyordu bilmiyordum... "Geride kalmayı seçmenin sebebi neydi?"

Halıya baktım. "Erkek arkadaşının söylediği o şeyler... Siktir, bilmiyorum. Sadece kızları ve bebekleri korkutmak doğru gelmedi... Birinizin travma sonrası stres bozukluğu olduğunu biliyorum..."

Gerildi. "Ne..."

Bunun kişisel bir bilgi olduğunu fark ederek, "Kimseye söylemedim," dedim hızla. "Yemin ederim. Hanginizin ağzından kaçtığını bile hatırlamıyorum. Ryke ya da Lo bana bağırırken söylemişti. Etrafta başka kimse yoktu." Başımı öne eğdim, yataktan kalktığım haliyle duran saçlarım kirpiklerime döküldü. "Bence... o gün arkadaşlarımla gitmeyi planladığımı bilmen gerekiyor."

Sertçe yutkundum, *gözyaşlarımı* engellemekte zorlanıyordum.

Ağlamayı kes. Ağlamıyordum, tamam mı? Ağlamıyordum. Ben sadece... başka birisi olmak istiyordum. Bununla daha fazla yaşayamazdım. Hatta *bunun* ne olduğunu bile bilmiyordum. Hayır, biliyordum...

Bu bendim.

"Kelimenin tam anlamıyla aptal ayaklarımı hareket ettiremedim," dedim sesim titreyerek. "Bir parçam o anda onların yanında olmamı diliyor. Ben de yakalanmalıydım."

"Sen doğru olanı yaptın," dedi yumuşak bir sesle.

Öyle yaptığımı sanmıyordum. Başımı kaldırıp Lily'ye baktım. "Öyle mi yaptım? Özür bile dileyemiyorum çünkü her şey kahrolası derecede aptalca hissettiriyor. Sanki..." Gözlerimin önündeki saçlarımı arkaya ittim. "Sanki yeterli olmayacakmış gibi geliyor, anlıyor musun? Asla yeterli olmayacak."

"Bu yeterli," dedi. "Söz veriyorum, yaptığm şey yeterliydi."

Derin bir nefes verdim, söylediklerine inanmaya çalıştım. O beni affetmiş olsa bile ben kendimi affedebileceğimi sanmıyordum.

Kızaran gözlerimi kolumla sildim ve tekrar nefes verdim. Mağazayı bir kez daha gözden geçirdim. Raflarda dizili ürünleri ve duvarlarda asılı süper kahraman posterlerini dikkatle inceledim.

Daha önce kendimi güvende hissettiğim bir yer hiç olmamıştı ama burası öyleydi. Hatta bana bundan fazlasıymış gibi bile geliyordu.

"Hadi gel, seni mağaza müdürü Maya'yla tanıştırayım," dedi Lily. "Kendisi hangi pozisyonun doldurulması gerektiği konusunda daha çok fikir sahibi." Beni kasiyer tezgâhına yönlendirdi.

Maya'nın kısa siyah saçlı kız olduğunu düşündüm çünkü sorumluluğu üstlenmişti ve kasayı diğer kıza gösteriyordu.

Onlara başımı sallayarak, "Selam," dedim.

Saç örgüleri sallanan kızı korkutmuştum. Para haznesine çarparak plastik kutuyu devirdi. Yere düşünce içindeki banknot ve bozukluklar etrafa saçıldı. İlk başta olduğu yerde donup kaldı, kül rengi soluk tenine kan hücum etti.

Kahretsin.

Kız, "*Çok* özür dilerim," dedi Lily'ye. Siyah çerçeveli gözlüğünü yukarı itti. O an hatırladım.

Seni tanıyorum.

Etrafa dağılan paraları toplamak için diz çökerken bakışlarımdan kaçınmaya çalışıyormuş gibiydi. Maya bilgisayarın başında kaldı, klavyede bir şeyler yazıyordu.

"Yardım edebilirim." Bir kereliğine bile olsa başını kaldırıp bana bakması umuduyla kıza biraz daha yaklaşarak çömeldim. Onun da beni tanıyıp tanımadığını anlamak istiyordum. *Benim kim olduğumu bilip bilmediğini, benden diğer herkes gibi nefret edip etmediğini.*

Belki de sadece gözlerinin benimkilerle buluşmasını istiyordum.

Banknotları toplarken ona bakmaya devam ettim, birkaç çeyrekliği alıp aynı zamanda da düşürmeye devam ederken onu seyrettim.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, ona bozuklukları toplamakta da yardım ettim. Nefesinin sıklaştığını duyabiliyordum. Geçici gülümsemem solup gitti.

Belki de benden korkuyordu.

Onu bir ay kadar önceki partiden hatırlıyordum.

Loren Hale'i arayan kız.

Onu şu geçenlerde çıkan haberden de hatırlıyordum.

Loren Hale'in kuzeni olduğu ortaya çıkan kız.

Hâlâ Loren Hale'in hangi evde yaşadığını neden sorduğunu anlayamıyordum, telefon numarası kendisinde kayıtlı olmalıydı. Belki ebeveynleri birbirlerinden uzaklaşmışlardı, sanırım bu pek de önemli bir detay değildi.

"Tamam," dedi Lily aceleyle. "Şimdi Willow'la tanıştığına, Willow da seni gördüğüne göre tanışma faslı sona erdi."

Aslında henüz onunla gerçek anlamda tanışmamıştım. Bana bakmıyordu.

Willow'la aynı anda doğruldum, onun nakit parayı kasaya yerleştirmesine yardım ettim. "Burada yeni misin?" diye sordum. Aslında Maya'nın ona kasayı göstermesine dayanarak vereceği cevabı çoktan biliyordum.

Neden bana bakmıyorsun?

Lily hemen, "Evet," diye yanıtladı. "Evet, herkes yeni. Willow... mola odasından çantamı getirebilir misin?"

Willow aramızda en az atmış santimlik bir mesafe bırakarak hafifçe yana kaydı. "Tabii." Bir deste beşliği düzeltmeye çalışıyordu.

Biraz daha yaklaşarak, "Ben yaparım," dedi Maya.

Willow kasadan uzaklaşıp mola odasına yöneldi. Yine o rengi solmuş tulum ve hardal sarısı gömleği giyiyordu. Yürürken içine kapanık bir hali vardı, bunu anlıyordum.

Hem de anlayabileceğimi düşündüğümden çok daha fazla.

Kapıya doğru ilerlerken yarı yolda durdu. "Sırt çantam..."

Eski *JanSport* sırt çantasının tezgâha dayalı durduğunu fark ettim. "Bu mu?" Alıp Willow'a doğru ilerledim.

Sonunda benimle göz göze geldi.

Kahverengi, geyiklerinkini andıran gözleri meraklı ve gergindi. Beni tanımış gibi bakıyordu. Bakışları yüz hatlarımda dolaşıyor, nereden hatırladığını çıkarmaya çalışıyordu.

Yaklaşık otuz santimetre yakınında durdum, aldığı derin nefesle göğsü yükseldi.

Benimki de daha derin bir nefesle çöktü.

Sırt çantasını Willow'a verdim, parmaklarımız birbirine değdi ve içimde bir şeyler şiddetle çekildi. Bunun ne olduğunu anlayamadım. Tek bildiğim haftalardır yollarımız kesişiyor, iki ayrı zaman dilimi çakışıyordu ve ancak şu an birbirimize sonunda dokunmuştuk.

"Teşekkürler," dedi sırt çantasını omzuna atarak. Askılardan birini tutuyordu.

Arkasına dönerken ayağı takıldı, biraz sendeleyerek dengesini toparladı ve ağır ağır ilerledi.

O haberi hatırlamamla dudaklarımın tekrar yukarı kıvrıldığını hissettim. *Şu çantasının yırtılma haberi.* Fotoğrafta sevimli görünüyordu ama haber yazısı lanet derecede aptalcaydı. Bende gazetecinin sırt çantasını ya da cüzdanını veya

her neyi varsa onu açıp boşaltma ve içindeki her şeyi bütün dünyanın gözleri önüne serme isteği uyandırmıştı.

Willow mola odasına doğru ilerleyerek gözden kaybolurken, "Garrison," diye seslendi Lily.

"Evet?" Dünyanın en ünlü insanlarından birine dönüp baktım. Lily Calloway mahallemde yaşamasaydı, ben de benzer bir ailevi zenginlik içinde büyümeseydim bu durumun beni daha çok etkileyeceğini düşündüm.

Benim için sıradan bir şeydi.

Kendinden emin bir tavırla başını sallayarak, "Yapamazsın," dedi usulca.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapamam?" Kapüşonumu indirip elimle saçımı düzelttim.

"Onunla... birlikte olamazsın." Boğazını temizledi. "İşletmemde *profesyonellik* bekliyorum." Çenesini garip bir şekilde kaldırdı. Ciddi miydi, yoksa şaka mı yapıyordu, tam olarak anlayamamıştım.

"Tamam..." Başımı onaylarcasına salladım. "Evet. Onunla... birlikte olmayacağım." Aslında onunla ne konuda hemfikir olduğumun farkında bile değildim, zihnimin yarısı mola odasındaydı.

Lily tekrar başını salladı. "Tamam o zaman. Benim gitmem gerekiyor ama Maya görev ve iş dağıtımını yapacak. Lütfen onu iyi dinle."

"Dinleyeceğim," dedim. Lily'nin bana güvenmesini istiyordum. Kendimi kanıtlamam gerektiğini biliyordum.

"*Sadece çalışanlar*" yazan kapıdan çıkıp gitti. Beni Maya'yla baş başa bırakmıştı.

Mağaza müdürü parmaklarını klavyeye hızla vurarak bir şeyler yazıyordu, hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi. Bana hiç bakmadan konuşmaya başladı.

"Erkekler tuvaletinin fayanslarına işeyen sendin."

Geçmişin anısıyla yüzümü buruşturdum. "Hayır, o benim... arkadaşımdı." John'un çok fazla içtiğini, sarhoş oldu-

ğundan dolayı tuvaleti isabet ettiremediğini söylemek isterdim ancak yere özellikle işemişti.

Dudaklarını büzdü, bakışları bilgisayar ekranına kilitlenmişti. "O zaman raflardaki aksiyon figürlerini bir seks partisi oluşturacak şekilde organize eden sendin."

"Ben değildim." Başımı iki yana salladım. *Kyle'dı.*

Ne olursa olsun, söyledikleri karnıma yumruk gibi iniyordu çünkü bütün gün savuşturabilecek olsam da bu eylemlerden kısmen sorumlu olduğumun farkındaydım.

Arkadaşlarımı durdurmamıştım. Yapamamıştım. Ben de tamamen masum değildim.

"Her *DC* çizgi romanının önüne porno dergileri koyan sendin."

Başımı daha da sertçe iki yana salladım. "Ben değildim." *Hunter. Kardeşim değil ama arkadaşım olan Hunter.*

Maya gerilip klavyede daha hızlı yazmaya başladı. "O zaman tuvalet duvarma kalıcı keçeli kalemle şunları yazan sendin. *Devrimsel şeyleri icat etmeye çalışmayı bırak. Bu zaten yapıldı.* Sonra da bir pizza dilimi çizmiştin."

Gülmemek için dudaklarımı ovuşturdum. Sessiz kaldığımı fark edince bana baktı, gözleri giderek kısılıyordu.

Dudaklarım sarktı ve elimi indirdim. "Evet, o bendim." Tuvaleti işaret ettim. "Gidip hemen temizleyebilirim..."

Dikkatini tekrar bilgisayara verdiği sırada farklı dilde bir şeyler söyledi. Sanırım Koreceydi. O kadar çok sayıda yabancı *YouTube* videosu seyrediyordum ki, dili zar zor ayırt edebilmiştim. Daha çok dikkat etseydim, belki bir veya iki kelime yakalayabilir ve onu daha iyi anlayabilirdim.

Fakat mesele bu değildi. O anda bilerek benim kendisini anlamamı *istememişti* ve bu işe yarıyordu. Mağaza müdürüne ne kadar çok sorun yarattığımı fark ederek rahatsız bir tavırla kıpırdandım.

"Özür dilerim," dedim en sonunda. Aslında konuşmama bununla başlamalıydım. "Gerçekten çok özür dilerim ve bunu

telafi etmek için elimden geleni yapacağım." Kollarımı uzattım. "Beni çalıştır."

Beni lavaboya, tuvaletleri temizlemeye göndermesini bekledim. "Bugün Willow'a envanter görevi verecektim. Sen de depoda onunla birlikte çalışmaya başlayabilirsin... *Lanet olası teknoloji parçası!*" Bilgisayarın yan tarafına vurdu, öfkelenmişti.

"Hey, bir bakayım." Maya'ya doğru ilerleyip kapüşonlu *sweatshirt*'ümü tezgâha bıraktım.

Kenara kaydı ve maviye dönmüş ölü ekranı işaret etti. Bu *Windows*'un en büyük sorunuydu. "Tam dört kez yeniden başlattım."

"Donanım sorunu olabilir."

"Nasıl çözeriz?" İki parmağıyla tezgâha vuruyordu.

"Yenisini almak gerekecek."

Ağzı açık kaldı. O paniğe kapılmadan, "Güvenli modda yeniden başlatacağım, sonra bilgisayarın belleğini kontrol edeceğim. Yeni bir sürücü yüklemedin, değil mi?" diye ekledim.

Maya başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır."

"Hey..." Willow mola odasından çıkarak kasaya tereddütle yaklaştı. "Ben ne yapacağım?"

Maya tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki, telefonu çaldı ve dikkati dağıldı. Paniklemiş gibi görünüyordu. "Bu bizim bağımsız dağıtımcı... Hemen döneceğim." Telefonu yanıtlayarak mola odasına koştu.

Birkaç komut yazdım, ardından bilgisayarın yeniden başlamasını bekledim. "Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum." Willow'a bakmak için döndüm.

Bana daha önce olduğundan daha yakın duruyordu, gözleri mavi ekrandaydı ve ellerini beyaz tezgâhın üzerine yaslamıştı. "Öyle denilebilir," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Kalbim biraz hızlandı, bilgisayarı işaret ettim. "Çalıştırmak için uğraşıyorum."

Başını sallayarak gözlüğünü tekrar yukarı itti. "Bilgisayarlarla aran iyi midir?"

"Öyle denilebilir." Dudaklarım yukarı kıvrılıyormuş gibi oldu.

Onunkiler de neredeyse aynısını yapmak üzereydi ama sessiz kaldı, sadece ben sorunu anlamaya çalışırken yanıp sönen ekranı seyretti. Yüksek, baskın seslere o kadar alışkındım ki -arkadaşlarım sürekli aynı anda konuşurlardı- aramızdaki sessizlik benim için farklı bir şeydi.

Bu yalnız kalmanın sessizliğini aşıyordu. Onun burada, yanımda bir şeyler düşündüğünü hissedebiliyordum.

Bir dakika kadar sonra konuştum. "Burada okula gidiyor musun?"

"Pazartesi günü Dalton Akademisi'ne başlayacağım."

Loren Hale'in kuzeni Dalton Akademisi'ne gidiyordu. *Loren'in gençken gittiği özel liseye.*

Kaslarım gerildi, anında onun için korktum çünkü ağabeyleri ya da arkadaşlarının arkadaşlarıyla yaptığı ün yüzünden Loren'ı sevmeyen çok sayıda insan vardı. Artık iyice ünlü olduğuna göre bu kişiler arasında onu kıskanan da çok olmalıydı.

Bunun ne kadar yardımı dokunacağından emin olmasam da, "Sana okulu gezdirebilirim," dedim. Şu sıralar ben de çok sevilen biri değildim.

Gerildi. "Sen de mi oraya gidiyorsun?"

"Evet." Bellek kontrolünün başarılı bir şekilde tamamlanmasının ardından sabit diske bakmak için eğildim. Fan topladığı toz ve örümcek ağlarından dolayı iğrenç görünüyordu. Üzerine üfledim, aşırı ısındığını fark ettim. Ekipmanı bir dakika daha kurcaladıktan sonra soğumaya bıraktım.

Giriş kapısındaki zil şıngırdadı. Dört çalışan daha mekânın sahibiymiş gibi içeri girip arkamızdaki pastane ürünleri ve kahve makinelerine doğru dağıldılar.

Willow neredeyse tezgâhı kucaklıyordu. İnsanların yolu üzerindeymiş gibi davranıyordu ama öyle değildi. Yanıma sıkıştı, sonra duraksadı. Bana ne kadar yakın olduğunu fark ederek geri çekilmek için hareketlendi. "Pardon."

"Sorun değil," dedim ve bilgisayarı işaret ettim. "Tamir tamam." *Windows* ekranı belirdi ve yönetici şifresini sordu. *Misafir* olarak giriş yapabilirdim ama birkaç şifre denedim. Bunlardan biri de mağazaya girerken insanları *Cyclops* karton figürü karşıladığı için *Scott Summers** oldu.

İşe yaradı. *Chrome*'u açarken, "Zayıf şifre," diye mırıldandım.

"Nasıl anladın?" Willow saç örgüsünü düzeltirken kolu benimkine değdi. Damarlarımdan bir elektrik akımı geçti, bu kısa temas alışkın olduğumdan çok daha masumdu. Daha saftı. Belki de bu yüzden bana kendimi bu kadar farklı hissettirmişti.

"Güçlü bir şifre karakterleri tekrarlamaz ve içinde rakam olur." Bundan daha basit olursa, bir şifreleme programı parolayı neredeyse üç saniyede kırardı.

Bana temkinli bir bakış attı. O sırada bir kahve makinesi -yere vuran ayak sesleri eşliğinde- arkamızda adeta homurdanarak çalışmaya başladı.

"Ne?" Tumblr'ı açtım, kullanıcı adımı yazmak üzereydim.

"Sık sık şifre kırar mısın?" Yanakları tekrar soluklaştı. "Yani istemiyorsan buna cevap vermek zorunda değilsin."

Her nedense ona sarılarak yanıma çekmek istedim. Belki de onu rahatlatmak içindi. Başını biraz eğerek etraftaki çalışanlara göz gezdirmeye devam etti. Arkamızda koşturuyorlardı.

Kolumu ona dolamadım ya da daha da yakınıma çekmedim. Kapalı bir duruşu vardı, ben de bunu ona dokunmamdan hoşlanmayabileceğine dair bir işaret olarak algıladım.

"Birkaç kez, evet," dedim. "Bunu yapan bir yazılımım var." Önemli bir şeyi *hack*'liyor değildim. Birkaç kez şaka olsun diye arkadaşlarımın Twitter hesaplarını ele geçirmiştim, hepsi bu kadardı. Ancak istersem muhtemelen bundan çok daha kötüsünü yapabilirdim.

* *X-Men* serisinde *Cyclops* karakterinin hikâyedeki gerçek adıdır. (ç.n.)

Ninova

Hiçbir şey söylemedi. Sersemlemiş halde Tumblr ekranına dik dik bakıyordu. Kullanıcı adım **ryumastersxx**'i yazarken, "İyi misin?" diye sordum.

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Evet, iyiyim. Sadece... Şunu ve *şunu* beğenmene şaşırdım." Tumblr logosunu, ardından da kullanıcı adımı işaret etti.

Kaşlarım çatıldı. "Bir dakika, *Street Fighter*'ı seviyor musun?"

"Dövmen var." Üst kolumla önkolum arasındaki kafatası dövmeme baktı.

"Buradan nereye ulaşacağımızı anlamadım."

"Ayrıca *tonlarca* arkadaşın var..." Willow üniversiteye gidecek yaştaki bir çalışan arkasından geçerken sustu, neredeyse Willow'a çarpıyordu. Yerimden kımıldamadım, bu yüzden tam belime yaslanmak zorunda kaldı. Artık bana çok yakındı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Gözlüğünü gergin bir tavırla çıkarıp camlarını sildi. "Ben sadece senin gibi birisinin bu tür şeyleri seveceğini düşünmemiştim."

"Pekâlâ, ben de senin gibi birinin eski bir video oyunuyla ilgilenebileceğini düşünmemiştim."

Kısa bir duraksamanın ardından yumuşak bir sesle, "Benim gibi biri derken?" diye sordu.

Bir saniye kadar düşündüm. "Bir kız." Bunu söylerken bile kendimi çok kötü hissetmiş, insanlara dair algımın olması gerektiği gibi olmadığının farkına varmıştım. Belki de hiç kimseninki öyle değildi. İnsanları onlarla bizzat tanışana kadar gerçek anlamda tanıyamazdık.

"Video oyunlarını seven tek kız ben değilim," dedi. "Tumblr'ı seven tek kişi de kesinlikle ben değilim."

"İşte bunu biliyorum," dedim. Tumblr'ı nasıl kullandığını çok merak etmiştim. Hızlıca *Supernatural*'la ilgili birkaç *gif* setini *reblog* yaptım. "Kullanıcı adın ne?"

Gözlüğünü düzeltti. "Söyleyemem."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden ki? Bu bir sır mı?"

"Öyle de denilebilir."

Alışılmadık, büyüyen bir gülümsemeyle, "Öyle de denilebilir," diye tekrarladım. "İpucu alabilir miyim?"

Bana kurnaz bir bakış attı. "Hesabımı *hack*'leyebilmen için mi? Hayır."

"İlk evcil hayvanının adı ne?" diye sordum şaka olarak. "Ya da doğduğun şehir?"

Başmı bana "*işe yaramaz*" dercesine iki yana salladı. Zaten yarayacağını düşünmemiştim ama artık benimle göz göze gelme konusunda o kadar da gergin değildi. Gözleri çok güzeldi. Kahverengiydi ama gözbebeklerinin çevresi hafif elaydı.

"Bu arada," dedim ona. "Bir sürü arkadaşım yok..." *En azından artık yok.*

"Sanki varmış gibi görünüyordu," diye mırıldandı.

Midem bulandı. Konuyu daha hafif bir şeye çevirmeye karar verdim. "Kullanıcı adını paylaşırsan birbirimizle mesajlaşabiliriz."

Tekrar derinlemesine düşündü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

İnternette nasıl olduğunu öğrenmek istiyor muydum? *Ne tür şeylerle ilgilendiğini?* Evet, istiyordum. "İstemesem tekrar sormazdım."

"Tamam, söyleyeceğim ama önce Tumblr'da bir anket doldurman şartıyla."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Neden?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Ben yakınlarda bir tane doldurdum ve hesabımdan bir şeyleri silmeyi sevmiyorum..."

İşte o zaman anladım. Verdiği cevapları görmemi istemiyordu, en azından ben onunla aynı gemiye atlayana kadar.

Bir anket.

Neredeyse dudaklarımın arasından kaçacak bir kahkahayı bastırmaya çalıştım. Bu muhtemelen arkadaşlarını etiketledi-

ğiniz ve onların da başkalarını etiketlediği türden bir şeydi. Ben böyle şeyler yapmazdım. *Asla.*

Benden uzaklaşmaya başladı, o an kendi yüzüme bir yumruk indirmek istedim. *Kahretsin.* Elimi onunkinin üzerine koydum, olduğu yerde sıçradı.

"Özür dilerim." Hemen bıraktım. "Pislik gibi davranmaya çalışmıyorum. Sadece... gerçekten bir anket doldurmamı mı istiyorsun?"

"Eğer kullanıcı adımı öğrenmek istiyorsan."

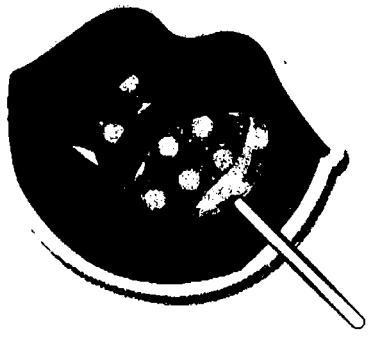
Ona hafifçe gülümsedim. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda iyi değildim. En son ne zaman dişlerimi gösterecek derecede mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. Belki de hiçbir zaman olmamıştı böyle bir şey. Bahse girerim ki ben huysuz, pislik bir bebektim. "Tamam." Kararımı verdim. "Dolduracağım."

Bana anketin linkini gösterdi. Soruların bazılarına hızla göz gezdirdim, gerçekten kişisel olanlara odaklandım. Bunu yaparsam, Willow'a açılmış olacaktım... *Tabii Willow da bana.*

Ne dersin, Garrison?

Daha önce hiç kimse için bunu yapmamıştım.

Bu bir ilk olacaktı. Hâlâ hayatta birkaç ilkimin kaldığına şaşırdım.

8

WILLOW MOORE

Garrison anketi daha sonra dolduracağını söyledi. O henüz sorulara başlayamadan Maya geldi ve bize görevlerimizi dağıttı. Günün çoğunu stok kontrolü yaparak geçirdim. Garrison'a ise kahve makinelerini temizletti, yerleri ve masaları sildirdi.

Saat 17.00'de *Superheroes & Scones*'tan çıkarken onu görmedim ama onu düşünmeden de duramıyordum. Tam bir bela gibi görünüyordu. Caribou, Maine'deyken binlerce metre uzağında duracağım birisiydi. Şüphelerim doğruysa, Lo'nun evine girenler onun arkadaşlarıydı.

Karakter olarak *kötü* görünüyordu.

Beni istemediğim bir şey yapmaya zorlayacağından korkuyordum. Daha önce hiç böyle arkadaşlarım olmamıştı ama o öyle birine benziyordu, değil mi?

Onu yargıladığımı bilerek kaldırımın yanına park ettiğim altın rengi *Honda*'ma yaklaştım.

Garrison'ı geçmişteki eylemlerinden dolayı yargılıyordum.

Bir türlü karar veremiyordum. Beynim onu bir kategoriye oturtmaya çalışmaktan dolayı bile ağrıyordu. Belki de Garrison'ı kategorize etmeye hiç çalışmamalıydım.

Arabama binip motoru çalıştırdım. İnleme gibi bir ses çıkardı. "Hayır... Hadi ama." Anahtarı tekrar çevirdim ve ani-

den kaputun altından duman çıkmaya başladı. "Lanet olsun." Hemen indim, aceleyle dumanlar yükselen kaputun altını kontrol etmek isterken kolum yandı.

Kaputu bıraktığımda büyük bir gürültüyle düşüp kapandı.

"Hey, Willow!" Endişeli ses vücudumdaki sinirleri hareketeye geçirdi. Aman Tanrım, Garrison koşarak yanıma geliyordu. Kapüşonlusunu bir elinde tutmuş, diğerinde de araba anahtarlarını sallıyordu.

Kızaran kolumu göğsüme bastırdım. "Merhaba." Acı hafiflemişti. O kadar garip hareket ediyordum ki, muhtemelen tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi görünüyordum.

Kaputtan yükselen dumanı elini sallayarak dağıttı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Arabam epey eski." Diğer bir duman dalgası yüzüme gelince öksürdüm.

Garrison başıyla kaldırımı işaret etti. Onu takip ettim, araçlar sokaktan hızla geçiyorlardı.

"Arabalar konusunda bilgin var mı?" diye umutla sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece bilgisayarlar." Sokağın köşesine göz attı. "Seni gitmen gereken yere bırakabilirim. Bir çekici ayarlayabilir ya da kuzenini gelip arabana bakması için çağırabilirsin."

Kuzenim mi? Ne demek istediğini anlamam bir dakikamı aldı. *Loren Hale. Kuzenim.* Bu da Garrison'ın ben ve tamponlarım hakkındaki haberi okuduğu anlamına geliyordu.

Hareketsiz kaldım. *Bunu düşünme.*

"Willow?"

"Ah, evet... Evet." Sanki örümcek ağlarından kurtulmaya çalışıyormuşum gibi başımı iki yana salladım. "Teşekkürler. Beni gideceğim yere götürürsen harika olur." Çekiciyi daha sonra çağıracaktım. Sonunda parkmetreye birkaç çeyreklik daha attım, ardından sırt çantamı kaptım.

"Bu taraftan." Köşedeki sokağı başıyla işaret etti. Siyah bir *Mustang*'in yanında durana kadar bir blok boyunca yürüdük. Aracın içi deri kaplıydı ve siyah özel tasarım jantları vardı. Pahalı olmalıydı. Değilse bile öyle görünüyordu.

"Senin araban mı?"

Bana yolcu kapısını açtı. "Evet... Ben de Loren'la aynı yerde yaşıyorum." Aramızda konuşulmayan gerçek gerginlik yaratıyordu. *Eski arabam bir blok ileride dumanlar çıkarıp son anlarını yaşıyor.* Birkaç özgün benzer noktamız olduğunu keşfettikten sonra en çok gerginlik yaratan şey, her ikimizin de farklı sebeplerden dolayı rahatsızlık duyduğu bu ekonomik farklılıktı.

Binmeden önce, "O gece partinin verildiği yer senin evin miydi?" diye sordum. Her şey temizdi, koltuğun altında boş su şişeleri veya paket servis ambalajları yoktu. Benim arabam *Wendy's* ve *Taco Bell*'den gelen fişler ve kâğıt peçetelerle tam bir çöplüktü.

Pasaklı olduğumu fark ettim. Koltukta daha da derinlere gömüldüm. Kucağımdaki sırt çantama sarılıp göğsüme çektim.

Emniyet kemerini takınca bana yanıt verdi. "Benim evim değildi. Ben bir sokak ileride yaşıyorum." Bana döndü. "Sen nerede yaşıyorsun?"

"Yaşadığım yerin yolunun üzerinde olmadığını sana söylemeliydim..."

"Sorun değil. Gitmem gereken başka bir yer yok."

Başımı sallayıp ona adresi verdim. Ekrana yazdıktan sonra telefonunu tutucuya yerleştirdi ve GPS yolu tarif etmeye başladı.

"Kuzeninle yaşadığını düşünmüştüm," dedi. Muhtemelen benim de Loren gibi zengin olduğumu varsayıyordu. Sanırım bugün farklı şeyler öğreniyordu.

Ayrıca neden sürekli bunu vurguladığını bilmiyordum. *Kuzenin.* Loren'ın kim olduğunu biliyordu. Belki de adını söylemekten hoşlanmıyordu, özellikle de evine izinsiz girilmesinin ardından.

"Onu rahatsız etmek istemedim," diye açıkladım. "Bebeği var."

"Evet, Maximoff'un ilk bebeklik fotoğrafını dünyanın geri kalanıyla aynı anda gördüm." Sesi kuruydu, sanki ünlü olmalarından pek etkilenmiyordu.

"*Philly'nin Prensesleri*'ni pek sevmiyorsun anlaşılan." Bu televizyon programı onları ünlü yapmamış ve birkaç havalı *gif* dışında büyük bir etki yaratacak kadar uzun sürmemişti ama *PoPhilly*'den bahsetmek Lily'nin seks bağımlılığı hakkında konuşmaktan daha kolaydı.

Havalandırma kapaklarını, inanılmaz derecede soğuk havayı benden uzak tutacak şekilde ayarladı. Yoksa titriyor muydum?

"İzledim ama beni rahatsız eden şey program değil." Kırmızı ışıkta durdu. "Ne zaman mahallemden ayrılsam, paparazziler arabamın arka koltuğunda bir Calloway kız kardeş olabilirmiş gibi bağırmaya başlıyor. Sordukları sorular da o kadar saçma ki." Parmaklarıyla direksiyona vurdu. Ardından deniz mavisi gözlerini bana çevirdi. Mavi ve yeşil karışımıydı, o güne kadar gördüğüm en benzersiz renklerden biriydi. "Pazartesi günü arabaya ihtiyacın olursa bana haber ver." Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı. "Erken kalkarım," diye ekledi.

Her ne kadar yeni okula birisiyle birlikte gitmek kulağa yalnız gitmekten çok daha stressiz gelse de, "Yolunun üzerinde değilim," diye hatırlattım.

Ama Garrison?

Ya bu bir şakaysa? Ya bu Gerçek Öpücük gibi bir şeyse, yaşadığım yerin önünden arabasıyla geçip bana yumurta atmasıyla sonlanırsa?*

Öyle olmadığını söylüyordu ancak popüler lise öğrencisi olmak için gereken tüm özellikleri taşıyordu. Takıntı derecesinde spor yaptığını gösteren güçlü kolları, herhangi bir

* 1999 yapımı, Gerçek Öpücük, orijinal adıyla "*Never Been Kissed*" filminde baş karakter, popüler öğrencilerin kurduğu bir oyunun hedefi olur ve küçük düşürülür. (ç.n.)

CW dizisinin başrolünü alabilecek -ya da en azından başrol oyuncusunun erkek kardeşi rolünü (mesela *The Vampire Diaries*'teki Jeremy gibi) kapabilecek- nitelikte yüzü ve bazen kirpiklerine değen, "*erkek pop grubunda yer alabilirim ama bu saçmalık için çok havalıyım*" diye bağıran dağınık kahverengi saçları vardı.

Dövmesinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Bir de şu kendinden emin ama sert yüz ifadesi...

Hemen sonuca varmıştım. *Garrison Abbey'yi tanımıyorum. En azından bana yumurta atıp atmayacağını bilmeme yetecek kadar...*

Diğer yandan böyle bir şey yapabileceğini düşünseydim arabasına asla binmezdim.

"Yolumun üzerinde olmadığını biliyorum," dedi yeşil ışık yanarken. "Bu umurumda da değil. Genelde sabahları trafikte üç saatimi boşa harcayacakmışım gibi plan yapmaya çalışırım zaten."

Üç saat mi? "Sabah beşte mi uyanıyorsun?"

Parmakları hafifçe titredi. "Herkes öyle yapmıyor mu?" dedi kuru bir ses tonuyla.

Arabada sigara değil, turunçgil kokusu vardı. Ayrıca etrafta içki şişesi de yoktu ama onu daha önce sigara ve içki içerken görmüştüm. Konuyu değiştirdi. "Üçüncü sınıfa mı gidiyorsun?"

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "İkinci sınıf mı?"

"Son sınıf," diye yanıtladım.

"Daha küçük görünüyorsun."

Oturduğum yerde kımıldanarak, "Saç örgüsü öyle gösteriyor," diye mırıldandım.

Yola odaklanmadan önce bana göz attı. "Sevimli duruyor."

Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim. *Böyle gülme.* Bu, gülümsemeye sebep olan kişiye asla ifşa edilmemesi gereken sersemletici bir gülümsemeydi. "Tamam," dedim aniden.

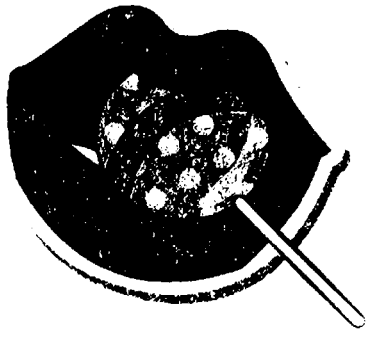
"Tamam... Öyle mi?" Pazartesi günü gelip beni alma teklifini kabul ettiğimi anlamıştı.

Başımla onayladım. "Nasıl iletişim kuracağız?"

Rahatça şerit değiştirdi. "Muhtemelen mektupla," diye şaka yaptı. "Aslında iki teneke kutu kullanalım derdim ama ipin benden sana ulaşacağını sanmıyorum."

"Birler ve sıfırlarla iletişim kurmaya ne dersin?"

Kafası karışmış gibi göründü. "O da ne demek? Birler ve sıfırlar... Hayır, bunu sevmedim." Neredeyse gülümsedi ve o anda interneti sevdiğini anlamıştım. Hatta belki de benim sevdiğimden daha fazla seviyordu.

9

WILLOW MOORE

Beyaz bluzumu lacivert eteğimin içine soktum. Kendimi her ne kadar rahatsız hissetsem de Dalton Akademisi üniforması böyleydi. Ahşap masamdaki saate baktım. *07.23.*

Garrison saat 07.30'da apartmanımın önünde olacağını söylemişti. Telefon numaralarımızı almadığımız için muhtemelen şimdi çıkıp onu beklemeliydim.

Yırtık pırtık sırt çantamı bunun kıyafet yönetmeliği ihlali olup olmadığını merak ederek kaptım. Daha önce özel okula hiç gitmemiştim. Bana kalsaydı devlet okuluna devam ederdim ancak Lo izin vermemişti.

Ben ödeyeceğim. Merak etme. Burası şehrin en iyi okullarından biri, demişti.

Loren'a ücretini geri ödeyeceğimi söylemiştim. *Her kuruşunu, işte o kadar.*

Asansördeyken, kullanıcı adını görünce gülümsememi zor tutarak *ryumastersxx*'in blog sayfasını yeniledim. *Ken Masters* en popüler *Street Fighter* karakterlerinden biriydi, rakibi ve en iyi arkadaşının adı da *Ryu*'ydu. Sayfasını her açışımda tek yeni içerik *gif*'ler ve *edit*'ler oluyordu.

Fakat bu sefer... durum farklıydı.

Kurallar: Formu her bölümü dürüstçe yanıtlayarak doldurun. İşlemi tamamladıktan sonra aynı görevi tekrarlamaları için diğer kullanıcıları etiketleyin. İşe sizi etiketleyen kişiyi bularak başlayın.

Yapmıştı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki, lobi düğmesine basmayı unutmuştum. Bastım, ardından cevaplarını büyük bir hevesle ama temkinli bir şekilde okudum.

Sizin...
Son içkiniz: *Lightening bolt! + votka*

Birdenbire gerisini okumaya korktum ama bir tiryaki ya da uyuşturucu bağımlısıymışım gibi kendimi durduramadım. Daha fazlasını öğrenmeliydim.

Son telefon görüşmeniz: *hatırlayamıyorum. Artık herkes sadece mesajlaşıyor.*
Son mesajınız: *"Siktir git." Ortanca kardeşime gönderildi. Kendisi bir şerefsiz.*

Hiç...
Aldatıldınız mı: *henüz değil. Zamana bırakalım, eminim olacaktır*
Birini öpüp pişman oldunuz mu: *Öpmekten pişman olmam*
Sert içki içtiniz mi: *hayır *şaka**
Sarhoş olup kustunuz mu: *sadece lanet olası alkol oranı çok yüksek olan kuvvetli meyveli kokteyl içtiğimde*
Sizi değiştiren biriyle tanıştınız mı: *Sanırım bir kişiyle tanıştım. Ünlü birisi, dolayısıyla adını söylersem çok az kişi bana inanır. O bana hiç kimsenin yapmadığı anda elini uzatıp yardım etti*

Hiç aşkınız bitti mi: *Dereotlu salatalık turşusuna aşkım bitti. Lanet derecede iğrenç.*

Gerçek arkadaşlarınızın kim olduğunu öğrendiniz mi: *Sanırım artık öğrendim*

Gözlük kaybettiniz mi: *takmıyorum ama yeni tanıştığım kızda şirin duruyor.*

Bitmek bilmeyen gülümsememden dolayı ağrıyan yanaklarıma dokundum ama bu bir sonraki maddeyle yok oldu.

İlk buluşmada seks: *buna gerçekten cevap vermek zorunda mıyım? (W, eğer bu seni geriyorsa, lütfen bu soruyu atla)*

W. Yazdığı kelimeleri göz ardı edip etmemem gerektiğini merak ederek bir nefes aldım ama eğer bana soruyu atlamamı söylüyorsa, muhtemelen cevabın hoşuma gitmeyeceğini biliyordu. Ya da belki de *aşırıya kaçmak istememişti*, bana asıldığı falan yoktu.

Bu basit bir arkadaşlığın başlangıcıydı, değil mi?

Devam etmeye karar verdim.

İlk buluşmada yaptım. Bu onun da ilk deneyimi değildi.

Onun da. Demek ki birden fazla kere seks yapmıştı.

Beni ise hiç öpen olmamıştı... Ancak bunun bir önemi olmamalıydı. *Sadece bir arkadaşlığın başlangıcı.*

Gözaltına alındınız mı: *henüz hayır.*

Birini reddettiniz mi: *Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Beni arabayla bir yere bırakma önerisini mi reddetmek? Sigara içme önerisini mi? Bu ne?*

Bir arkadaşınıza âşık oldunuz mu: *sayılır*

Sayılır. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum!

Ninova

Ek Sorular...

Evcil hayvanınız var mı: *Abrakadabra adında bir kaplumbağa. Bir zamanlar -üniversiteye gitmeden önce- erkek kardeşim Mitchell'ın kaplumbağasıydı.*

Son doğum gününüzde ne yaptınız: *arkadaşlarımla sigara içtik ve Evil Dead'i izledik. Aslında korkunçtu (tüm gece başım dönmüş ve kusmuştum)*

Sabırsızlandığınız bir şey söyleyin: *son sınıfın bitişi*

Sizi ne sinirlendirir: *ne yapmam, ne giymem, nasıl davranmam gerektiğinin söylenmesi*

Takma ad(lar): *Abbey*

İlişki durumu: *askıda*

En sevdiğiniz televizyon programı: *Supernatural ve American Horror Story*

Lise: *berbat*

Üniversite: *muhtemelen daha da berbat*

Saç Rengi + Uzunluk: *kahverengi, kısa ama o kadar da kısa değil, bilmiyorum*

Boy: *1.80 m*

Hoşlandığınız kişi: *bilinmeyen varlık ... şu anda hesaplanamaz*

Dövmeler: *2. Biri dirseğimin iç kısmında, diğeri sağ kürekkemiğimin üzerinde (annem ilkini görünce vücudunu mahvettin diye ağlamaya başlamıştı)*

Sağ elinizi mi, yoksa solunuzu mu kullanıyorsunuz: *Sağ*

Herhangi bir ameliyat: *bileğimi çok kötü kırmıştım. Bir kere de bacağımı. Birkaç vida taktırmak zorunda kaldım, sadece yedi ve dokuz yaşlarındaydım.*

Herhangi bir *piercing*: *hayır, kimsenin o lanet şeyi çekmeye çalışmasını istemedim*

En sevdiğiniz spor: *lakros. Erkek kardeşlerimin hepsi oynuyordu, bu sporda muhtemelen olabilecek en kötü oyuncu değilim ama aralarında en çok nefret eden büyük olasılıkla benim*

Nirvana

İlk tatiliniz: *Fransa. Dokuz aylıktım ve kesinlikle hiçbir şey hatırlamıyorum*

Şu anda...
Ne yiyorsunuz: *soğuk bir dilim pizza*
Ne içiyorsunuz: *o enerji içeceğini + votka*
Ne bekliyorsunuz: *belirli birinin kullanıcı adını*
Çocuk istiyor musunuz: *o çocuklar için şimdiden üzülüyorum*
Evlilik: *eğer onu yeterince seviyorsam*
Kariyer: *kim bilir çünkü ben bilmiyorum*

Ne seversiniz...
Sarılmak mı öpüşmek mi: *kesinlikle öpüşmek ama ikisine de varım*
Sizden kısa mı uzun mu: *kızlar mı? Gerçekten bir tercihim yok*
Sizden yaşça büyük mü küçük mü: *muhtemelen küçük ya da yaşıt*

Başka kimseyi etiketlemiyorum ama bunu yapmak istersen, keyfine bak. Göründüğü kadar kötü değilmiş. Orada bir yerde bana kullanıcı adını borçlu olan birisi var... Sabah görüşürüz, tabii daha önce görüşmezsek.

"İnecek misin?"

"Ha?" Dikkatimi telefonumdan ayırdım. Sırt çantalı bir üniversite öğrencisi lobide bekliyordu.

Asansörü işaret etti. "Burada inecek misin?"

"Ah, evet." Hızla indim, saate baktığımda hâlâ beş dakikam vardı. Ne kadar çok bilgi aldığıma -tabii bir de bana sunduğu onca bilmeceye- şaşırarak telefonumu cebime koydum.

Benim anketimin de böyle anlaşılıp anlaşılmadığını merak ettim.

Serin eylül ayı havasına çıkar çıkmaz kaldırıma park etmiş siyah *Mustang*'i fark ettim. Garrison ellerini lacivert pantolonunun cebine sokmuş, arabaya yaslanmış halde beni bekliyordu. Kravatını gevşetmişti, beyaz düğmeli gömleği üzerine mükemmel şekilde oturuyordu.

Üzerinde Dalton Akademisi üniforması varken görmeye alıştığım siyah kapüşonluyla olduğundan çok daha mükemmel ve popüler bir çocuk gibi duruyordu. Beni görünce doğruldu, ben de adımlarımı biraz yavaşlattım.

Elinde yumurta falan yoktu. Rahatlayarak soluklandım. Bu *Gerçek Öpücük* türünden bir durum değildi. Beni -tıpkı benim ona yaptığım gibi- baştan aşağı süzüyordu.

Başmı sallayarak, "Merhaba," diye selam verdi.

"Erkencisin." Ondan birkaç adım uzakta durdum.

"Sen de öyle." Mavimsi yeşil gözleri eteğime odaklandı ve oradan ayrılmadı.

"Ne...?" Acaba gerektiği gibi ütülememiş miydim?

"Doğru giymemişsin."

Yüzüm soluklaştı. "Ne demek istiyorsun?" Aynı sert kanvastan yapılma bir kemerle tamamlanmış, önünde fiyonk bulunan basit bir mavi etekti işte.

"Fiyonk farklı bağlanmış, ayrıca vücudunun ortasında olmamalı." Elini saçlarının arasından geçirdi.

Düzeltmeye çalıştım ama nasıl görünmesi gerektiğinden tam olarak emin değildim. Dalton Akademisi bana kurdelenin nasıl bağlanacağına dair bir kılavuz vermemişti. Ne yapacağımı bilemeden gergin bir tavırla fiyonkla uğraştım.

Garrison bana *iki* adım yaklaştı, alnı neredeyse benimkine değecek kadar yakındaydı. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu, elleri kalçalarımın hemen dibindeydi.

Bütün vücudum ısındı, sanki bir an için alev almıştı. Başımı güçlükle sallayarak onayladım. Ardından eteğimin belini tuttu ve sağa çevirdi, fiyonk artık kalçamda duruyordu. Fermuar ise kalçamın diğer tarafında, yandaydı. Fermuarın arka

tarafta olması gerektiğini düşünmek delilik değildi, öyle değil mi?

Fiyongu tekrar bağladı, parmak eklemleri belime birden fazla kez temas etmişti.

"Üniformanın çok önemi var mı?" diye sordum.

"Çoğu öğretmen açısından evet, var. Seni ayağa kaldırıp sınıfın ortasında fiyongu tekrar bağlattırırlardı."

Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hayal ederek irkildim, bu durumdan kurtulduğum için minnettardım. Fiyonkla işini bitirdiğinde bluzumun kenarını eteğime soktu, köşesi kaymıştı. "Bence iyi görünüyorsun," dedi başını birkaç kez sallayarak. "Şunu ben alabilirim." Sırt çantamı işaret etti.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Ben taşırım."

"Tamam." Koyu gri saatini kontrol etti. Boyutuna ve kayışına bakılırsa, pahalı bir saatti. "Zamanında yetişiriz."

Yaklaşık bir dakika sonra *Mustang*'inde Dalton Akademisi'ne doğru gidiyorduk. Lüks mahallelere dönmüş, Penn'den uzaklaşmıştık.

"Seninkiyle karşılaştırmak istersen, programım orta konsolda," diye mırıldandı.

Orta konsolu açıp katlanmış kâğıdı aldım, sonra buruşturulmuş haldeki kendi programımı sırt çantamdan çıkardım.

Üç benzerlik fark ettim, bu beklediğimden fazlaydı.

Bir yola bir bana bakarak, "Eee?" diye sordu.

"Aynı İngiliz Edebiyatı ve Kalkülüs dersindeyiz, öğle yemeği aralarımız da aynı." Tepkisini ölçtüm ama hiçbir zaman pek gülümsemiyordu, şimdi de durum farklı değildi.

"İngiliz Edebiyatı'nda iyi misin?" diye sordu.

"Sayılır."

"Sayılır..." Bana bir bakış attı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? *Sayılır.* Evet mi, yoksa hayır mı ağırlıklı?"

"Sanırım... evet."

Başını salladı. "Güzel çünkü ben Edebiyat'ta lanet derecede berbatım."

"Ben de Kalkülüs'te kötüyüm."

Bu sefer neredeyse gülümsedi. "Sen bana yardım edersen, ben de sana ederim."

Arkama yaslandım. "Matematikte iyi misin?"

"Rakamları kelimelerden daha çok seviyorum," diye açıkladı. "Ama kitap okumayı severim, klasikler hariç. Onlarda her sayfa çevirişimde uyuyakalıyorum." Aniden yağmur başlayınca silecekleri çalıştırdı.

"Ben çoğunlukla çizgi romanları seviyorum ama arada normal kitaplar da alırım." Sırt çantamı kendime çekerek sarılmamla eteğim biraz yukarı kaydı. İndirmeye çalıştım. "Endişelenmeli miyim...?"

Tekrar bana baktı, yoldan çok bana odaklanmak istiyormuş gibiydi ama yağmura dikkat etmek zorundaydı. "Ne hakkında?"

"Dalton'daki insanlar. Loren'm polisleri... arkadaşlarını yakalamaları için çağırdığını biliyorum ve onların Loren'a hâlâ kin besleyip beslemediklerini merak ediyorum."

Garrison yüz ifadesini gizlemeye çalışmasına rağmen *rahatsız olduğunu* gördüm.

Durumun kötü olduğunu fark ederek, "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Sadece bu değil. Oradaki çocukların bazılarının ağabeyleri zamanında Loren'la aynı okula gitmiş ve onlar da Loren'dan nefret ediyorlardı. Bu nefret nesilden nesle geçip duruyor."

"Neden ondan nefret ediyorlardı ki?"

Garrison omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen saçma sapan şeylerdi, karşılıklı vandalizm falan işte. En büyük ağabeyim arkadaşlarıyla ava çıkıp bir geyik vurdu ve hayvanın kafasını *şaka* olsun diye birisinin kamyonetine koydu." *Şaka* kelimesini büyük bir can sıkıntısıyla vurgulamıştı.

Yüzüm buruştu. İnsanlar bunu gerçekten yapıyor muydu? "Benim Loren'ın kuzeni olduğumu biliyorlar, öyle mi?"

"Hey," dedi. "Bu kadar endişelendiysen, aralarından bazılarına benimle birlikte olduğunu söyleyebilirim."

Gerildim.

"Yani o anlamda *benimle birliktesin* gibi bir şey değil..."

"Yani... herkese arkadaşın olduğumu mu söyleyeceksin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, benim çok arkadaşım var..." Duraksadı. "Ya da *vardı*. Her neyse, bu diğerleri için pek bir şey ifade etmeyecek." Bana tekrar şöyle bir baktı. "Herkese senin benim kızım olduğunu söyleyebilirim ve muhtemelen geri çekilirler."

"Senin kızın mı?" Kaşlarım hızla kalktı.

Garrison dudaklarını yaladı, bu kez yüzünde gerçek bir gülümseme belirmişti. "Bu çok belirsiz bir tanımlama. Kız arkadaş değil ama basit bir arkadaş da değil. Yani sana sahip falan değilim. İkisinin arasında bir yerde yatıyor."

Bunu düşünürken omuzlarım biraz gevşedi. "Bu bana bir filmi hatırlattı." Gülümsememek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. *Kızım*. En yakın arkadaşlarla ilgili bir filmdi.

"Hangi film?" diye sordu.

"*My Girl**... Hiç seyretmedin mi?"

Başını iki yana salladı, ardından sordu. "Bu senin için sorun olmaz, değil mi? Eğer olursa, başka bir çözüm bulmayı deneyebilirim."

Biraz daha düşündüm. "Yani birisi sana benimle ilgili bir şey sorarsa, sen onlara şey mi diyeceksin..."

"O benim kızım." Bunu hem içtenlikle hem de tehditkâr bir tavırla söylemişti. Sanki "*sakın ona bulaşmayın*" demek istiyordu. Bir elini direksiyondan çekti ve benimle göz göze geldi. "Tamam mı?"

Kollarım alevlendi. Bu *kızım* konusunu tahmin edebileceğimden daha çok sevmiştim. Belki o önerdiği içindi. "Tamam," dedim dudaklarımı yalayarak. Biraz çatladıklarını fark ettim. "Seninle böyle bir bağım olursa geri adım atacaklarından emin misin?"

* Türkiye'de "Kız Arkadaşım" ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Howard Zieff*'in yaptığı 1991 yapımı, küçük bir kızın büyümesini konu alan komedi/dram filmidir. (ç.n.)

"Muhtemelen gelip benimle uğraşırlar," dedi kuru bir gülümsemeyle. Şaka yaptığını sanmıyordum.

"Garrison..."

"Dalton'daki insanlardan hiçbiri artık umurumda değil. Birkaç aptal yorum ve boş tehdide katlanabilirim." Şeritle birlikte konuyu da değiştirdi. "Nereli olduğunu hiç sormadım."

Gizli kimliğimi düşünmeden, "Maine," dedim. *Willow Hale.*

"Burada kalmak için ebeveynlerinden mi ayrıldın?" Kaşlarını çattı.

Sırt çantamın yıpranmış iplerinden birini çekiştirdim. "Evet."

"Neden?"

"Sanırım..." diye başladım. Bir yandan da neden bunu yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Caribou'ya dönmek yerine neden burada kök salmaya karar verdiğimi bilmiyordum. "Diğerlerinin olmamı istediği kişi olmaktansa, olmak istediğim kişi olmak için ne gerekirse yapmaya karar verdim. Bu seçenek, attığım adımlar boyunca birilerini incitmem anlamına gelse bile."

Yola devam ederken uzaklara daldı. "Evet..." Sığ bir nefes verdi. "Sanırım ben de öyle yapıyorum."

Biraz daha rahatladım. "Willow *bada boom* otuz üç," dedim.

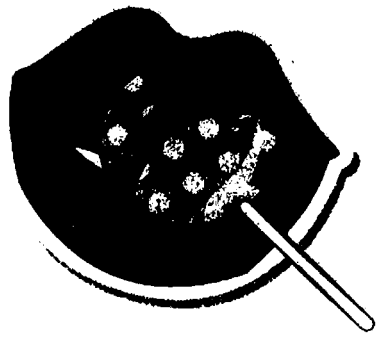
Başını bana doğru eğdi. "Kullanıcı adın mı?"

"Evet."

"Hoşuma gitti, Willow *bada boom*." Bunu *The Fifth Element** sesiyle söylemişti. Göğsüm kabardı.

İnsan sevdiği şeyleri anlayan biriyle her gün karşılaşmıyordu ama bir şekilde beni gerçekten anlayan biriyle tanışmıştım.

* Türkiye'de "5. Güç" ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Luc Besson*'ın yaptığı, 1997 yapımı bilim kurgu/aksiyon filmidir. (ç.n.)

10

GARRISON ABBEY

"Hazır mısın?" diye sordum Willow'a.

"Hazırım."

Kapıyı açtım.

Okula adım attığımızda koridorlar çoğu sabah olduğu gibi aşırı kalabalıktı. Koşa koşa sınıflara yerleşmek yerine, öğrenciler dolaplarının yanında gruplar halinde toplanmıştı veya tanıdık bir yüz arayarak etrafta dolaşıyorlardı.

Willow çapraz ilerliyor, neredeyse içimden geçecek gibi yürüyordu. Yanımızdan geçen birkaç öğrenciye çarpmaktan kaçındı.

O sırt çantasının askısını ayarlarken, "Dolap numaran kaç?" diye sordum.

Neredeyse elimi omzuna atacaktım ama bunun yerine yanımda süzülmesine izin verdim. Ders programını açıp kâğıdı bana uzattı.

Biraz nemliydi, herhalde avuçları terlemişti.

Tabii pisliğin teki gibi ona bunu söyleyecek değildim.

Şifresi yazılmış dolap numarasına göz attım. "Seninki şurada, daha ileride."

Mekanik bir şekilde başını salladı.

Onu içten içe tamamen yiyip bitiren gerginliği anlayabiliyordum. Ben bunu sadece okulun ilk günü, ikinci günü ve hat-

ta son günü hissetmiyordum. Bu his beni evimin yakınında bisiklet sürerken etkisi altına alıyordu. Önünden sürüp geçerken... Posta kutusundan ve sonra da giriş kapısından birkaç adım uzaktayken...

İçeri adım atarken... Erkek kardeşlerimin orada olduğunu bilirken...

Gittiler. Hepsi üniversitedeler, diye kendi kendime tekrarlamam gerekti.

Tanrı'ya şükürler olsun.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Willow. Başta bunu bana söylediğini düşündüm ancak ben kilitli dolaba doğru ilerlerken birinin onun koluna kısmen değerek yanından geçtiğini fark ettim.

Kız Willow'a garip bir bakış attı, muhtemelen ne dediğini anlamamıştı.

Birlikte onun görüş alanından çıkıp ilerledik.

"Her koridorun ortasında bir otomat var," diye açıkladım. "Birinci dersten önce oradan su alabiliriz." Onu ikinci ders olan Kalkülüs'te görecektim. İlk derslerimiz farklıydı.

Ona bir şey olmayacak.

Maine'den tek başına ayrılmıştı, öyle değil mi? İçinde bir yerlerde cesaret vardı. Sadece bunu hatırlaması gerekiyordu.

İki çocuk tamamen umursamaz şekilde sağ omzuma çarptı. Bu da benim Willow'a çarpmama sebep oldu. Yere düşmememiz için belinden yakaladım.

Kahretsin.

Gerilmesine rağmen destek için bana tutundu. Dengemizi sağladığımızda ellerimi ondan çektim ve o iki şerefsizi bulmaya çalışırken etrafımda döndüm.

Kollarımı onlara uzatarak, "Gerçekten mi?" diye çıkıştım ama bana döndükleri anda kollarım iki yanıma indi. Çocuklardan biri kavga edip bozuştuğum bir arkadaşımın arkadaşıydı.

Bana el hareketi çekti. "Dikkat et, Abbey," diye çıkıştı Pat

Hayes. Açıkçası, ondan omuz atma ve ortaparmak göstermenin ötesinde bir şey beklemiştim.

"Teşekkürler ama istemem," diye karşılık verdim, ardından onlardan uzaklaşıp ilerledim. Willow da bana ayak uydurdu. Ona baktım. *İyi misin?*

Biraz sarsılmış gibi görünüyordu.

Aslında evrenin söylediği açıktı. *Garrison Abbey, sen olabilecek en kötü karşılama komitesisin. Arka planda kal ve gerçekten sevilen birinin bu tatlı kıza etrafı gezdirmesine izin ver.*

Onu incitmek istemiyordum.

Yine de her zaman başarısız olduğum şey, gerektiğinde insanları tek başlarına bırakmaktı. Hep yanlarında gereğinden uzun süre kalıyordum ve sonra çok geç oluyordu. Willow'u yalnız bırakmayacaktım, şu an olmazdı.

Belki de ona lanetli olduğumu söylemeliydim.

Pat'in arkamdan sinirli bir şekilde hırladığını duydum. Kendisi Dalton lakros takımının rakibi olan bizim kürek takımının kaptanıydı. Futbol takımımız berbattı, bu yüzden de özel kulüp sporlarının takımları aşırı değer görüyordu. Dalton'un atletizm, yüzme, tenis, kürek, lakros ve binicilik takımları eyaletin en iyileri arasındaydı.

Pat bağırdı. "Bana çarptın, Abbey!"

Saçmalık.

Arkamı dönmeden, "Eğer düşündüğün buysa, o zaman belki de koridorun ortasında öylece durup sohbet etmemelisin," dedim yüksek sesle.

Yakındaki bir öğretmen onu konuşma tarzından dolayı azarlamadan önce, "Siktir git," diye bağırdı Pat. Çatışmaya devam edemeyecek kadar birbirimizden uzaktaydık. *Neyse ki.*

Willow her beş saniyede bir, "*Özür dilerim,*" diye mırıldanıyordu. Dolabma ulaştığımızda onun adına rahatladım. Alnını kolunun tersiyle sildi. Bir tutam saç hâlâ ıslak yanağına yapışıktı.

Yüzünü işaret ettim. "Ben... Bir şey var da..."

Bir an için kafası karıştı, ardından çekingen bir tavırla başını sallayarak bana onay verdi.

Tutamı alıp kulağının arkasına yerleştirdim.

Yutkunarak ayaklarına baktı, sonra anahtarı dolabının kilidine soktu.

"Yoksa bayılacak mısın?" diye endişeyle sordum. Çoktan dolabıyla revir arasındaki mesafeyi hesaplamaya başlamıştım.

Sanırım onu oraya taşıyabilirdim, sorun olmazdı.

Willow başını iki yana salladı. "Bu konuda iyi değilim. Seni uyarmayı unuttum." Belki de kastettiği, tanımadığı insanlarla dolu bir okulda yeni kız olma konusunda iyi olmadığıydı. Ya da belki daha genel anlamda, aynı anda çok sayıda yabancı tarafından çevrelenme konusunda iyi değildi.

"İyi gidiyorsun."

Eteğine göz attı. "Fiyonk nasıl?"

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Hiç şüphesiz tüm krallıktaki en iyi fiyonk sende. Eğer bir prenses olsaydım, seni kıskanırdım." Gülümsemeye başladığında ona programını geri uzattım.

Dolabını benim açmamı isteyip istemediğini sormadım. Kilit çevirmenin bir an için dikkat dağıtacağını düşünmüştüm.

Kilidini çevirirken ona son okulunu sormak üzereydim. Dalton'dan daha küçük bir devlet okulu olduğunu varsayıyordum.

Tam ağzımı açtığım sırada gözucuyla tanıdık birini gördüm. *Carly Jefferson.* Üç kızdan oluşan bir grupla fısıldaşıyordu, Willow'unkinden yaklaşık on beş dolap ilerideydi.

Paranoyakça davranmaktansa gözlemci olduğumu düşünüyordum. Bu olanların hepsini kafadan uydurmadığımı... Ancak içimde bir his vardı. Bilirsiniz işte, etrafınızdaki her şeyin donup kaldığı o his. Sadece bir an için. Bir fotoğrafı çevreleyen her çatlak ve hatanın aniden on *milyon* kat büyütüldüğü an.

İşte tam olarak bu oluyordu. *Şu anda.*

Koridordaki gürültü zihnimde kaybolup gitti. Ardında acı veren bir sessizlik bıraktı. Gizli bakışlar keskin birer bıçak gibiydi. Gülümsemeler basit bir sırıtışı andırıyordu. Carly kıkırdadı ve arkadaşını böğründen dürttü. Birkaç çocuk kızlara katıldı, dolaplarına yaslanıp sırıttılar. Sanki gösterinin ön sırasında koltuklarını kapmışlardı.

Yanlış.

Her şey yanlıştı.

"Willo..." diye başladım ve dolabı açmasını engellemek için kolundan tuttum.

Kilit çoktan açılmıştı, mavi metal geriye salmıyordu.

Dolabın boş olması gerekirdi. Fakat değildi.

Yüzlerce tampon dışarı düştü, çoğu ambalajmdaydı. Bir kısmının paketi yırtılıp açılmış ve kırmızı boya olduğunu varsaydığım bir şeye batırılmıştı.

Willow donup kaldı.

Ben bile ne yapacağımı bilmiyordum. Onun gibi hareketsiz, onun kadar sessizdim.

Koridorda bir anda kahkahalar yankılandı.

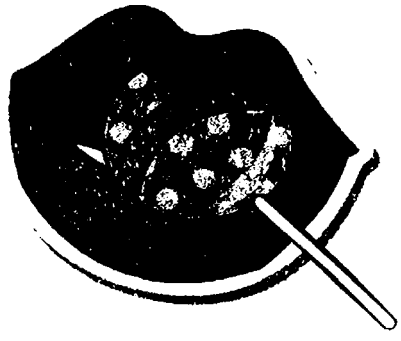
Şöyle bir gerçek vardı, okulda bana hiç eşek şakası yapılmamıştı. Erkek kardeşlerim haricinde bana kimse sataşmamıştı. Bir zamanlar sevilen birisiydim. *Zaman zaman kendimden nefret etsem de.*

Bir şey söylemek istedim.

Bir şey yapmak...

Herhangi bir şey.

Daha sessiz birisine destek olmak istiyordum. *Hayatımda ilk defa.*

11

WILLOW MOORE

İçgüdüm kaçmaktı ama gerçek anlamda gidecek bir yerim yoktu. Caribou, Maine'den zaten kaçmıştım. Kaçıp geldiğim yer burasıydı.

Kaburgalarım histerik bir düşünceyle ve yeni anma konuşmamla akciğerlerimin etrafında gerildi. *Willow Moore, dolabını tamponlarla doldurmak ve yeni okulunda herkese rezil olmak için evinden kaçan o aptal.*

Bu doğru değildi. Öyle olmasına izin veremezdim.

Ben erkek kardeşimle bir ilişki kurmak için kaçmıştım.

Herhangi bir mazeret ya da savunmaya ihtiyaç duymadan kendim olmak için. Niyetim, "Üzgünüm, baba. Olmamı umduğun kadar güzel veya popüler değilim," tarzında bir şey yaşamak değildi.

Garrison ilk hamleyi yaptı. Tamponları birkaç dolap ileride toplanan kız ve erkek öğrencilere doğru tekmeledi. Başını hızla bana çevirdiğinde saç tutamları kirpiklerine düşmüştü. "Blaze," dedi.

Blaze.

Doksanlı yılların başlarında çıkmış bir video oyunu olan *Streets of Rage*'de, bir grup erkeğin arasında en güçlü kadın karakterlerden biriydi. Her ne kadar onun judo becerilerine veya fiziğine sahip olmasam da biri benimle birlikte rol yaptı-

ğında oymuşum gibi davranmak kolaydı. Garrison'ın bu ismi söyleyerek özgüvenimi desteklemeye çalıştığını biliyordum.

O sabah otoparktan okula yürürken Garrison bana hiç *Streets of Rage* oynayıp oynamadığımı sormuştu. Oynadığımı söylediğimde de, *"O zaman Blaze olduğunu hayal et, ben de Axel'ım. Bu koridor da -birazdan yürüyeceğimiz koridor- üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil,"* demişti.

"Axel," diye fısıldadım ve dolabımdaki tamponları toplayıp dışarı attım.

Rose Calloway'le yaptığım telefon konuşmasını, yanlışlıkla sokağa tampon dökmemin ardından söylediklerini hatırladım. Dünyanın gözü önünde...

Utanmayacaktım. *Rose'un söylediğini hatırla.* Birkaç derin nefes aldım, midem çalkalanıp düğümleniyordu.

Bunu yapmak, dinlemekten daha zordu.

"Şu an bir levyem olsun isterdim," dedi Garrison. Bu *Streets of Rage*'de kullanılan silahtı.

Gözlüğümün arkasındaki gözlerim irileşti.

"Şaka yapıyorum." İlerideki insanlara öfkeyle baktı. Gülme krizinden yeni çıkmışlardı, sakinleşiyorlardı. "Sayılır."

Sırt çantamı artık boş olan dolabıma hızla tıkarak kapağı çarparak kapattım. Tam dönerken Garrison'ın yanımdan ayrıldığını fark ettim. O gruba doğru birkaç uzun adım atmıştı, tüm kahkahalar kesildi.

Sırt çantamın kayışını tutmaya çalıştım, elim boşta kaldı.

Sertçe dik durdum, neredeyse koridorun ortasındaydım. Üniformam en az hissettiğim kadar rahatsızdı. Sanki her an bir öğretmen yerinden kaydığı için bağırabilirmiş gibi fiyonk ne durumda diye kontrol ettim.

İyi görünüyordu.

Pek de iyi görünmeyen tek şey önümdeki manzaraydı.

Kısa boylu ve koyu sarı saçlı kıza, "Bu hiç hoş değil," dedi Garrison. Kızın ilk dersten önce burnundaki *piercing*'i çıkarmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ettim. Bu düşünce

kendisinden daha cesur ve büyük olan, "*bunlar Garrison'ın arkadaşları*" diye haykıran diğer bir düşünceyi alt etmeye çalışıyordu.

Kızlara sanki onları tanıyormuş gibi yaklaşmıştı. *Onlarla sık sık konuşmuş gibi. Sanki hepsine aşinaymış gibi.*

Kısa boylu kız, biraz daha uzun durmak için göğsünü öne çıkarıp omuzlarını geriye attı. "Ne hoş değil, biliyor musun? İnsanın en yakın arkadaşlarını satması." Gözleri kızardı ve öne doğru daha öfkeli bir adım attı. Diğer kız onu omzundan yakaladı. "Orada John'la birlikte olmalıydın! Hapse girmeyi diğerlerinden çok daha fazla hak ediyorsun ve sen de bunu biliyorsun!"

"Carly..." dedi arkadaşı.

"Beni rahat bırak." Diğer kızın elini omzundan ittikten sonra tekrar Garrison'ı işaret etti. Garrison'ın yüz ifadesini göremedim, sadece başının arkasını görebiliyordum. Kımıldamıyordu, hatta parmakları bile gevşekçe sarkmaktaydı, kıvrılıp yumruk şeklini almamışlardı. "Sen pisliğin tekisin, Abbey. Öylesin ve bunu biliyorsun."

Garrison, Carly'ye biraz daha yaklaştı ve kız onun yakınlığıyla hareketsiz kaldı. Ardından başını öne eğip ona bir şeyler fısıldadı. Kız saniyeler içinde yıkıldı, gözyaşlarına boğuldu.

Yere çökerek, "Bu adil değil!" diye bağırdı. Onun John'a yakın olduğunu, hatta belki de onunla ilişki yaşadığım tahmin edebiliyordum.

Bir de Garrison'ın tekrar bana döneceğini bekliyordum.

Kendime çok mu güveniyordum? *Yanıma döneceğini varsayarken?*

Çünkü dönmedi.

Eski arkadaşlarının yanından geçip gitmesini seyrettim. Benden uzaklaştı. Bir köşeyi dönerek tek başına gözden kayboluşunu izledim. Tek bir kelime söylemeden öylece ortadan kayboldu. Veda etmedi.

Zil çaldı, koridorun ortasında öylece hareketsiz kaldım. İnsanlar etrafımdan hiçbir şey olmamış gibi geçip gittiler.

İki seçeneğim vardı.

Birinci derse girebilir ve Garrison'ı unutabilirdim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim. Diğerlerinin yaptığını yapabilirdim. *Onu unut, Willow Moore.*

Ya da gidip onu bulabilirdim. İncinen duygularımın üstesinden gelebilirdim. Bana *onun beni bıraktığını* söyleyen duygularımın... Ardından da iyi olduğundan emin olurdum.

Onlara benim yüzümden çıkışmıştı. Benim arkamda durmak için...

Bunun bir anlamı vardı.

Kararımı verdim.

Onu takip ederek koridorda ilerledim. Karşıma başka bir koridor ya da bir dizi otomat çıkacağı beklentisiyle köşeyi döndüm. Bunun yerine iki tuvaletle karşılaştım. *Kızlar ve erkekler.*

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Erkekler tuvaleti sembolüne baktım. *Gir içeri.* Bu, benim için büyük bir bilinmeyen olan erkekler tuvaletine ilk girişim olacaktı. Umursamamayı isterdim. Keşke bir saniye bile düşünmeden ya da önemsemeden öylece içeri dalabilseydim.

Sonuçta sadece bir erkekler tuvaletiydi.

Önemsiz bir şeydi, değil mi?

Sadece gir işte.

Bu kez yaptım.

Kraliyet mavisi kapıyı omzumla ittim. Karşımda uzun lavabo sırası, iki tuvalet kabini ve üç pisuvar vardı. Çok da şok edici değildi.

Garrison lavabo tezgâhında oturuyordu, parmaklarının arasında bir sigara vardı. Başını öne eğmişti, saçları gözlerinin önündeydi ama ben içeri girer girmez başını kaldırıp baktı. Kemikleri betona dönmüş gibiydi, eklemleri de yağsız görünüyordu. Donup kaldı.

Belki bu pek de iyi bir fikir değildi.

"Ben..." Bu her şeyi açıklıyormuş gibi geldiğim kapıyı işaret ettim. Aslında hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Duman vücudunun etrafında süzüldü, sigarasını tutan elini değiştirmesi bir saniye aldı. Rahatça içine çekti, sessizdi.

Sessizliği seviyordum.

Sessizliğe gürültüden daha çok aşinaydım. Tuvalette ilerledim ve sırtımı kilitli, hizmet dışı kabine yasladım.

Dumanı havalandırma deliklerine doğru üfledi. Sonra yeşilimsi mavi gözleri sigarasını inceledi, kıvılcımlar kâğıdı adeta ısırıyordu. "Zili duydun mu?" Sonunda konuşmuştu.

"Evet."

Bir farkındalıkla başını birkaç kez salladı, sonra bir nefes daha çekti.

"Bana yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

"Muhtemelen durumu daha da kötüleştirdim."

Kollarımı kavuşturdum, sırt çantam olmayınca kendimi çıplakmış gibi hissediyordum. "Onlar senin arkadaşların mı?"

"Öyleydiler," diye düzeltti. "Yaşananlardan... sonra benimle pek bir ilişkileri olmasını istemediler."

Yaşananlardan. Sigarasından daha derin bir nefes çekti. Arkadaşlarının yaratık maskeleriyle Loren'ın evine yaptığı baskını kastediyor olmalıydı.

"Carly'ye ne dedin?"

Bakışları beni görmüyordu, gözleri kederliydi. "Haklı olduğunu söyledim."

"Ne?" Üzerime bir ağırlık çöktü. Hava da ağırlaştı.

Sigarasını lavaboya bastırarak söndürdü. "Ben bir pisliğim." Bunu o kadar net söylemişti ki, sanki uzun süredir kabullendiği bir gerçeği dile getiriyordu.

Ona bunun doğru olmadığını, onun harika bir insan olduğunu söylemek üzere ağzımı açtım. Duraksadım.

Bocalamıştım.

Sonra düşündüm. Garrison Abbey hakkında ne kadar şey biliyordum? Çok fazla değildi.

Henüz değil.

Kuru dudaklarımı yalayarak fayanslarla kaplı yere baktım. "Sen arkadaşlarından daha iyisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne büyük başarı," diye mırıldandı kendi kendine. Güzel gözleri bana takıldı. "Beni neşelendirmene gerek yok. Dürüst olmak gerekirse, bu kaybedilmiş bir dava." Derin bir nefes verdi ve yorgun gözlerini avucunun içiyle ovaladı. "Derse girmelisin, Willow."

"Sen geliyor musun?" diye merakla sordum.

"Hayır." Cebinden bir paket sigara çıkardı. Lacivert kravatını çözüp yakasınm birkaç düğmesini açtı. Sanki üniforma onu yavaş yavaş boğuyordu.

Ben de yaka düğmelerimden birkaçını açtım ve bluzumu dışarı çıkardım. Kendimi daha iyi hissediyordum. Ona bakmaya cesaret edemedim ama lavabo tezgâhına, Garrison'ın hemen yanma beceriksizce çıktım.

Bacaklarım onunkilerden çok daha kısaydı, ellerimi dizlerimin üzerine yerleştirmeden önce gözlüğümü yukarı ittim.

Yüzüme bakarak, "Sigara içiyor musun?" diye sordu. Kollarımız sürtündü, içimde şiddetli bir duygu patlaması oluşup ciğerlerimi sıkıca kavradı ve kalbime ulaşmak için uzandı.

"İçmiyorum."

Bana sigara teklifinde bulunmadı, kendisine eşlik etmem için baskı uygulamadığına memnundum. Bir tane daha yaktıktan sonra dumanı benden uzağa üfledi.

Tamamen sessizdik, kalp atışlarımı yavaşlatmaya başlayan bir sessizlikti. Dinginlik ve huzur, o acı veren yalnızlıktan uzakta...

Belki beş, on veya yirmi dakika sonra kapı açıldı. İçeri 1.55 boylarında, kısa kahverengi saçlı, pahalı makosen ayakkabılı bir öğrenci girdi. Beni -bir kızı- orada görünce şaşırdı.

Garrison sigarasından bir nefes daha alırken gülümsedi. Çocuğa beni işaret etti. "Barry, bu benim kızım Willow."

Kızım.

Gülümsemeye başladım.

Bağlamda kulağa tıpkı Garrison'ın tarif ettiği gibi geliyordu. İyi arkadaş ile sevgili arasında bir şeyi ifade eden bir terimdi.

Barry onaylayarak başını salladı. Bu tepkisi benim ismime miydi, yoksa Garrison'ın ilişkimize taktığı unvana mıydı, emin değildim. "Ah..." Kelimeyi uzattı, sonra sigarayı işaret etti. "Koç kondisyon için azaltman gerektiğini söylüyor."

Garrison bana baktı. "Lakros koçunun mili ağabeyimden daha hızlı koşabileceğime dair bir yanılsaması var. Hunter Reagan Abbey'nin gerisinde kalırsam Tanrı beni korusun." Sigarayı parmaklarının arasında çevirdi. "Doğum yeri: Olimpos Dağı. Yaş: Tanımlanamıyor. Olabilecek en yakışıklı pislik." Alaycı mı, yoksa huysuz mu davranıyordu, anlamadım.

Belki ikisi birdendi.

Barry daha ben bir şey söyleyemeden, "Ama sigarayı bırakmak yardımcı olur," diye ekledi.

Garrison ona sinirli bir bakış attı. "Ya da lakrosu bırakabilirim. Buna ne dersin?"

Barry gözlerini devirdi. "Böyle konuşma. Bu yıl eyalet maçlarında sana ihtiyacımız olduğunu biliyorsun."

Garrison sigarasından bir nefes daha almakla yetindi, iyice öfkelenmişti. Anketinde lakrosun en sevdiği spor olduğunu ancak erkek kardeşleri arasında bu spordan en fazla nefret edenin de kendisi olduğunu belirttiği cevabını hatırladım. Bu nefretin ne kadar derin olduğunu merak ettim.

Barry kabine girip gözden kaybolmadan önce bana kısa bir bakış attı.

Ardından Garrison tezgâhtan atladıktan sonra sigarayı lavaboya bastırdı. "On dakikaya Kalkülüs var."

On dakika mı? Saatime baktım ve gitme zamanının nere-

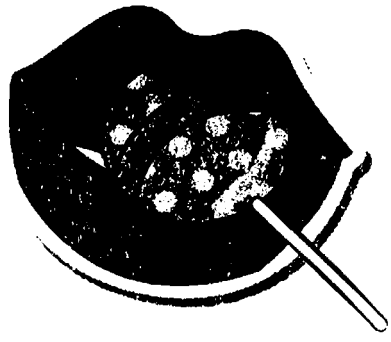
deyse geldiğini fark ettim. Bluzumu tekrar içime soktum, o kravatını düzeltirken ben de üst düğmelerimi iliklediim.

Onu bana bakarken yakaladım.

O da beni ona bakarken yakalamıştı.

Dudakları yukarı kıvrıldı. Ben de benimkilerin aynı şekilde kıvrıldığını hissettim. Bir şeyi fark etmeye başlıyordum.

Garrison Abbey'nin yanında olmak gerçekten hoşuma gidiyordu.

12

GARRISON ABBEY

Superheroes & Scones'un arka deposunda öylece yere çöktüm. Molada değildim, hatta mola saatinin yakınında bile değildim. Tabii bu işyeri bir saat boyunca çizgi roman dizene mola hakkı tanımıyorsa...

Muhtemelen tanımıyordu.

Oradan kısa bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu. Parmaklarım sigara almak için içgüdüsel olarak deri ceketime kaydı ama hemen bunu yapmaktan vazgeçtim. *Groot* peluşlarına sigara kokusu sinmesine sebep olarak buradaki iyi imajıma zarar vermek istemiyordum.

Bunun yerine diğer cebime uzanıp telefonumu çıkardım.

Karton *Thor* posteri sırtıma battığında itip duruşumu düzelttim, yaslanmak için duvarın boş bir noktasını belirledim. Böyle bir yer pek fazla yoktu. Lanet olası depo raflar dolusu çizgi roman ve diğer bazı ürünlerle *tıka basa* doluydu. Bunların yarısı da karton kutuların içindeydi. Burada saklanmak kolaydı.

Kaybolmak kolaydı.

Tumblr'a girip Willow'un *willowbadaboom33*'ten *vegablaze33*'e çevirdiği ve bana on dakika önce verdiği yeni kullanıcı adını aradım.

vegablaze33

Biraz benimkine benziyordu. *Vega, Street Fighter*'dan bir karakterdi. Bana Cadılar Bayramı'nda genellikle *Vega* kostümü giydiğini söylemişti, dolayısıyla bunun onun için duygusal bir anlamı olmalıydı.

Korkunç olan -beni kendimden onun anlayabileceğinden, bilebileceğinden çok daha fazla nefret ettiren- şuydu ki, eğer geçen yıl Philly'ye gelseydi onunla arkadaş olacağımdan emin bile değildim.

Arkadaş grubumla ilkokuldan beri çok yakındık. O grubun yarattığı güvenli ortamdan kopmak çok zor olurdu. *Tam bir saçmalık.*

Saçmalıyordum.

Çünkü onu -daha şimdiden- o güne kadar sahip olduğum arkadaşlarımın *hepsinden* daha çok seviyordum.

Tanrı aşkına, *Vega* kostümü giymişti.

Kahkaha atıp gülümsedim. Hayal etmeye çalıştım. Orada olmak isterdim. O kostümü giyecek kadar taşaklı olduğu her Cadılar Bayramı'nda hemen yanında bulunmayı çok isterdim. Taşak derken gerçek anlamını kastetmiyordum elbette ama *Vega* erkekti.

Daha da kötüsü, eğer her şey eskisi gibi olursa sanırım arkadaşlarıma dönerdim. Bazıları ıslahevinde oldukları için ve geri kalanı da sırtlarını bana döndüklerinden, çok sayıda *insan* kaybetmiştim.

Mutluluğu değil. Sadece insanları. İşte en çok acı veren de buydu.

Yalnız olmaya alışkın değildim. İnsanların yakınımda olmaları, eskiye dönmek kulağa daha rahat ve kolay geliyordu. *Gerçek anlamda mutlu olmasam bile.*

Willow benim için hâlâ bir gizemdi. Çekingen ama kuzenini bulmak için kimseyi tanımadığı bir partiye dalacak kadar da cesurdu. Ben gerçekten sevmediğim, beni de kesinlikle çok sevmeyen insanlar bile olmadan yapamazken o bunu yapabilmişti.

Ninova

Ayrıca dokunulmak konusunda temkinliydi.

Fakat ona dokunmama izin vermişti.

Ben Willow'a iyi gelmeyebilirdim. Bir noktada herkese kötü gelmiştim ama bu yolda devam etmemi sağlayacak bir şeye bencilce ihtiyacım vardı. *Superheroes & Scones*'un zamanla benim için yeterli olmayacağından ve eskiye dönmenin bir yolunu bulacağımdan korkuyordum.

Hayatımın neredeyse tamamı boyunca tanıdığım insanlara geri dönmek... Beni asla mutlu etmeyecek insanlara...

Sadece korkuyordum. *Karşımdaki her seçenekten. Hatta iyi olanlardan bile. Ya da kötü olanlardan.*

Kendimi oyalamak için Tumblr'da gezinmeye devam ettim. Bunu yapmayı gerçekten seviyordum. Willow'un arşivini taramaya başladım ve anketi bu kez kolayca buldum.

İşte geliyor.

Sizin...

Son içkiniz: *Fizz Life*

Son telefon görüşmeniz: *ıı, büyükannem Ida. Gelecek kış için bana bir atkı örmek istedi ve hangi renk iplik alacağını bilmesi gerekiyordu. Ona mavi dedim*

Son mesajınız: *Maggie'ye Scott McCloud'un yazdığı Understanding Comics kitabı için attığım, "Satın aldım! Satın aldım!" mesajı. Çizgi romanı alabilmek için çocuk bakıcılığından kazandıklarımı biriktiriyordum. Loren Hale'in (benim çizgi roman gurum) önerdiği HER ŞEYİ okudum, bunu da geçenlerde sosyal medyada önermişti*

Onun çizgi roman için para biriktirmesi gerektiğini fark etmemiştim. Loren Hale'le akraba oldukları için ebeveynlerinin çok parası vardır diye düşünmüştüm.

Okumaya devam ederken kaşlarım çatıldı.

Siz hiç...

Aldatıldınız mı: *hiç kimseye bu fırsatı vermedim*

Bu da ne demekti? Kimseyle çıkmamış mıydı? Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum. Ben sadece... Maine'i düşündüm. Orada muhtemelen yakınlaştığı bir erkek olmuştu, öyle değil mi?

Birini öpüp pişman oldunuz mu: *hiç öpülmedim (yargılamayın)*

Willow...

Bu kısmı yaklaşık beş kez tekrar okudum, devamına geçmeye henüz hazır değildim. Bir an için elim ağzımda donup kalmıştı. Yaşadığım şokun şiddeti geçerken elimi indirdim. Yargılamıyordum -*yemin ederim*-, sadece kafam karışmıştı.

Neden bugüne kadar onu kimse öpmemişti?

O mu istememişti?

Bunu yapmayı isteyen olmamış mıydı? Bu beni derinden etkiledi çünkü berbat bir durumdu ve sadece... inanılmaz derecede şaşkındım. Diğer yandan, birisinin belirli bir yaştan önce öpülmesi *gerektiğine* dair bir kural da yoktu, öyle değil mi?

Sert içki içtiniz mi: *birkaç kez. Tadını sevmedim*

Bunu unutmayacaktım.

Sarhoş olup kustunuz mu: *hayır*

Aferin sana. Bu hiç de eğlenceli bir durum değil.

Sizi değiştiren birisiyle tanıştınız mı: *bir kere Loren Hale'i görmüştüm (ünlü birisiyle tek karşılaşmam). Giriş kapımın önünde dikiliyordu (uzun hikâye). Loren Hale beş dakika içerisinde ayrıldı ama benimle gerçekten konuştu. Mutants & Proud rozetimi fark etti, ben de X-Men Evolution'ı (çizgi film) sevdiğimden bahsettim. Sonra çizgi romanlar ve Lily Calloway hakkında bir yorumda bulundu. Ondan kız arkadaşı olarak bahsetti ama Ünlü Takipçisi'ne göre onlar nişanlanmışlardı ve hâlâ öyleydiler. Bu bana kızların da çizgi roman okuyabileceklerini düşündürdü. Konuşma tarzına bakılırsa, zaten benim okuduğumu varsayıyordu. O ana kadar çizgi roman okumayı hiç denememiştim, ta ki o gidene ve evet, benim de bunları okuma iznim var diye düşünene kadar.*

New X-Men'e başladım ve Wallflower'la kendimi o kadar özdeşleştirdim ki. O benim bir yıl önce, babamın annemden boşandığı dönemde ihtiyaç duyduğum bir kızdı. Ayrıca eğer Loran Hale'le tanışmamış olsaydım, kesinlikle çizgi roman okumaz ve onlara âşık olmazdım

Burada sindirilmesi gereken çok şey vardı. Philly'ye taşınmadan önce Loren Hale'le sadece bir kez karşılaşmıştı, ki bu kulağa çok daha mantıklı geliyordu. Parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Partideki o gece neden Loren Hale'in evini aradığı... Neden onunla temas kurabileceği bir yol olmadığı... Neden çok fazla parası olmadığı... Aileleri birbirlerine yabancılaşmış olmalıydı.

Demek çizgi romanları *gerçekten* seviyordu...

Wallflower. Bu karaktere bakmam gerektiğini aklıma not ettim.

Ebeveynleri bir yıl önce boşanmıştı. Bu lanet derecede zor olmalıydı. Tabii iyi bir şey değilse... Eski arkadaşlarımdan biri olan Jesse'nin ebeveynleri ayrıydı ve annesi bu olayın ardından çok daha mutlu görünüyordu. Boşanma her zaman bazı insanların düşündüğü kadar korkunç bir canavar olmuyordu.

Kahretsin.

Okumayı bırakmalı mıydım? Bir sonraki soruya içgüdüsel olarak göz attım.

Çoktan detaylara dalmıştım.

Aşkınız bitti mi: *hiç âşık olmadım ki bitsin*

Evet, pekâlâ. Lisede aşk yalancılar içindi.

En azından ben öyle hissediyordum.

Gerçek arkadaşlarınızın kim olduğunu öğrendiniz mi: *işte bu yüzden çevremi küçük tutuyorum. Maggie olabilecek en gerçek arkadaşım*

Küçük derken ne kadar küçüktü? Bu ankete etiketlediği Maggie bahsettiği kişi olmalıydı.

Gözlük kaybettiniz mi: *birçok kez. Kız kardeşim onları bazen komiklik olsun diye alıyor*

Hiç komik değilmiş.

İlk buluşmada seks yaptmız mı: *Bilmiyorum, belki yapardım? Bunu düşünmek beni geriyor...*

Boynumdaki tüyler diken diken oldu. Daha önce hiç öpülmediğine göre bâkire olduğunu tahmin ediyordum ama bu içimde bir panik dalgası yarattı. *Bilmiyorum, belki yapardım?* dediği satırı defalarca okudum.

Düşünmenin bile kendisini gerdiği bir şeyi yapabileceğini ifade etmesi beni *endişelendirdi.*

Yani neden?

Nedenini biliyordum. Erkeklerin nasıl olduğunu biliyordum. Seksi biliyordum.

İnsanın yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Böyle bir şey başıma seks konusunda hiç gelmemişti ama evet... Baskının ne demek olduğunu biliyordum.

Bilmiyorum, belki yapardım? Bunu düşünmek beni geriyor... Kahretsin.

Tutuklandınız mı: *bir kâbusta*

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, buna gerçekten güldüm.

Birisinin duyup duymadığını kontrol etmek için depo odasının kapısına baktım ama burada sadece ben vardım. Ağır ağır yaklaşan ayak sesleri ya da kapıyı tıklatan birisi yoktu.

Birini reddettiniz mi: *ne için? Çıkmak gibi mi?*

Evet, ben de bu soruyu tam olarak anlamamıştım.

Bir arkadaşınıza âşık oldunuz mu: *hayır. Okulumdaki erkeklerden o şekilde hoşlanmıyorum (yerimde olsaydınız, siz de hoşlanmazdınız)*

Bu da ne demek oluyordu? Birdenbire rahatsız olarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Bir an için onun adına kendimi rahatsız hissettiğimi fark ettim. Pislik heriflerle mi karşılaşmıştı? Ona karşı saldırgan mı davranmışlardı? Gözümün önünde pisliklerin okulda, onun etrafında kafesinden kurtulmuş goriller gibi koşturduğu bir manzara belirdi.

Ek sorular...

Evcil hayvanınız var mı: *babam evcil hayvanlardan nefret eder ama bir yıl önce evden ayrıldığında, annem Ellie'nin hamster almasına izin verdi. Gerçekten kötü kokuyor*

Hamster'lar iğrençti.

Son doğum günü partinizde ne yaptınız: *annem, kız kardeşim ve Maggie'yle birlikte Noodle House'ta yemek yedik. Büyük partileri sevmem, özellikle de benim için verilenleri*

Bu canımı yaktı. En son küçük bir parti verdiğim -sadece üç kişinin katıldığı- zamanı düşündüm. Hiç öyle bir şey olmamıştı. Genelde sınıfımdaki herkesi davet ederdim. Üçüncü, dördüncü ve beşinci sınıftayken bile partilerim büyük olmuştu. Her ne kadar yarısmda erkenden gizlice sıvışıp gitsem de o gün yalnız olmak istemezdim.

Sabırsızlıkla beklediğiniz bir şey: *NEW X-MEN'İN YENİDEN BAŞLAMASI (LÜTFEN OLSUN!!! HER ŞEYİ YAPARIM!!!) Bir de Maggie'nin bir gün Scarlet Witch (Elizabeth Olsen) ile tanışması*

Çizgi romanları *gerçekten* çok seviyordu.

Sizi rahatsız eden şey: *kalabalık gruplar karşısında konuşmaya zorlanmak*

Evet, hoş bir şey değildi.

Takma ad(lar): *yok (o kadar havalı değilim)*

Başımı iki yana salladım. Gerçekte ne kadar havalı olduğunun farkında bile değildi.

İlişki durumu: *bekâr*

Gülümsedim. Dürüst olmak gerekirse, bu yıllardır deneyimlemediğim kadar büyük bir gülümsemeydi. Kendi kendime başımı salladım. *Çok derinlere daldın, Abbey.*

Öyle olduğunu biliyordum.

En sevdiğiniz TV programı: *Gravity Falls ve X-Men: Evolution arasında kalıyorum. Onları seviyorum*

İkisini de daha önce duymamıştım. Telefonumun not defterini açtım ve bunların benim için daha fazla anlam ifade etmesi için *Wallflower, Gravity Falls, X-Men: Evolution* yazdım.

Lise: *süresinin dolmasına hazırım*

Üniversite: *keşke gidebilsem. Üzerinde çalışıyorum*

Saç rengi + uzunluğu: *açık kahverengi, düz ve neredeyse göğüs hizamda?*

Boy: *1. 63*

Hoşlandığınız biri: *TOM HIDDLESTON!!! (yani Loki)*

Loki mi? Gerçekten mi, şu uzun siyah saçları olan? Alnıma dokundum. Benim saçlarım orta boydaydı... *her neyse.* Okumaya devam ederken ellerim saç tutamlarım arasında dolaştı.

Dövmeler: *babam hayır diyor*

Katı bir babası mı vardı? O zaman neden buraya taşınmasına izin vermişti? Daha liseden bile mezun olmamıştı.

Sağ ya da sol el: *Sağ*
Herhangi bir ameliyat: *ciddi bir şey yok*
Herhangi bir *piercing*: *İki tarafta çifte kulak memesi deliği, sadece dört küçük çivi küpesi, iki yarasa ve iki yıldız*

Evet, onları görmüştüm.

En sevdiğiniz spor: *spor mu? *kaçar ve saklanır**

Bazen ben de öyle hissediyordum. *En azından söz konusu lakros olduğunda.*

İlk tatil: *Maine'den hiç ayrılmadım ama çok küçükken sahile giderdik; Caribou'dan 4+ saat uzakta. Bir keresinde de yelkenliyle açıldık. Tam olarak hatırlayamıyorum ama annemde fotoğrafları var. Herkes mutlu görünüyor.*

Ne...
Dizlerim büküldü, ayaklarım *Hawkeye*'ın kartondan kesilmiş modeline çarptı. Kısa bir an için öylece kaldım, etrafımda başka kımıldayan bir şey olmadı ve içeri kimse girmedi. Tekrar Tumblr'a baktım.
Maine'den daha önce hiç ayrılmamıştı.
Hayatında bir kere bile seyahat etmeden *buraya* taşınmıştı. *Ebeveynlerinden ve kız kardeşinden uzağa.*
Bir anda zihnime dolan bu düşünceleri sindirmeye çalıştım. Anlamak için uğraştım çünkü kendimi de aynı lanet olası şeyleri yapmaya çalışırken hayal ediyordum. Kapıdan çıkıp tek adım atmaya cesaretim olur muydu, emin değildim.
Toplamda üç dakika kadar öylece duvara baktım. Sadece gözlerimi diktim ve bilinmezliğe atılan o devasa adımı *hayal ettim.*

Bu nasıl bir şeydi, bilmiyordum... Sadece korku hissedebiliyordum.

Şu anda...

Ne yiyorsunuz: *kız kardeşim için yaptığım vanilyalı doğum günü pastasını. Bir dilim almak için gizlice mutfağa indim ve odama getirdim*

Bu da ne demek oluyordu? Neden kendi evinde mutfağa gizlice inmek zorundaydı ki? Onu oraya kilitlemişler miydi? Ailesini sevmemiştim. Bu, Tumblr anketinden edindiğim sınırlı bilgilerle kafamda oluşturduğum bir karardı. Yeterince şey bilmediğimin farkındaydım. Ancak umurumda değildi. Kararımın arkasındaydım.

Ne içiyorsunuz: *bir kutu Fizz Life*
Ne bekliyorsunuz: *bu doğum günü partisinin bitmesini*

Gerçekten mi? Ne olmuştu ki?

Çocuk yapmak ister misiniz: *bilmiyorum, bunu pek düşünmedim*
Evlilik: *O kadar önemli değil, olsa da olur olmasa da*
Kariyer: *bir şey söylemek için çok erken*

Ne seversin...
Sarılmak ya da öpmek: *şimdilik sarılmak*

Hiç ona sarılan bir erkek olmuş muydu? Aklımdaki tek düşünce buydu. Bütün gece aklımdan çıkmayacağından da emindim.

Kısa ya da uzun: *benden uzun. Birazcık bile olsa. O da işe yarar.*

Yaşı daha büyük ya da küçük: *büyük ama çok değil. Ben Daisy Calloway'in kendisinden yedi veya sekiz yaş büyük (hatırlayamıyorum) erkek arkadaşıyla yaptığını yapamam*

İşte anket böyle bitiyordu. Bunun kişisel olduğunu söylerken ciddiydi. Dizlerimi göğsüme çekip dirseklerimi üzerlerine yasladım, gözlerimi öylece yere diktim.

Kahretsin.

Bunu okuma sebebimin bir şeylere yanıt almak olduğunu düşünmüştüm ama artık kafamdaki sorulara binlercesi daha eklenmişti. Kalbim şiddetle atarken nabzım hızlandı. Bedenim sanki üzerime bir yıldırım düşmüşçesine tepki verdi.

Mola odasının kapısı açıldı, anında donup kaldım ve ancak o an bacaklarımın titrediğini fark ettim.

"Garrison? Burada mısın?"

Lily Calloway.

Harika. İşten atılmak üzereydim. Şakaklarımı ovuşturup ellerimi yukarı, saçlarıma doğru kaydırdım. Derin bir nefes almadan önce kısa bir an için saçlarımı sertçe çektim. Sonra yavaşça ayağa kalktım.

"Evet?"

Daha fazla yaklaşmadan kapıyı açık tuttu. "*The Avengers vs. X-Men* sayılarının yeniden stoklanmaları gerekiyor ve tezgâhın arkasında yardıma ihtiyaç var."

Beni kovmuyor muydu?

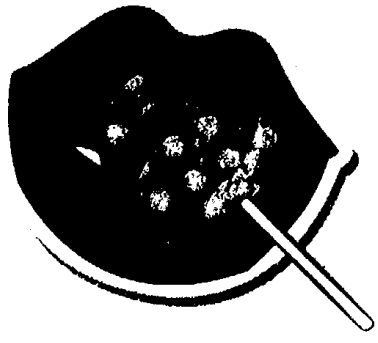
Başımı onaylarcasma sallamadan önce ona boş boş baktım. "Tamamdır."

Gözlerini hafifçe kıstı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Kapıyı işaret ettim. "Gidiyor musun?"

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama o sırada birisi onu mola odasından çağırdı. Hızla bana döndü. "Çizgi romanları unut gitsin. Sadece ön tarafa yardıma git." Başka bir şeyle uğraşmak için aceleyle oradan uzaklaşırken söylediği kelimeler havada kaybolup gitti.

Büyük bir rahatlamayla nefes verdim.
Hâlâ çalışacak bir işim vardı.
Bunun bir anlamı olmalıydı.

13

WILLOW MOORE

Ekim

"Üstünü değiştirmeyecek misin?" diye sordum Garrison'a.

Tüylü mavi halımın üzerinde oturmuş, eylül ayında getirdiği eski *Sega Genesis* konsolunda *Street Fighter II* oynuyordu. Yurt odası büyüklüğündeki odam ilk yerleştiğim zaman burada olan yerleşik masa, ahşap komodin ve kısa tek kişilik yataklı halinden daha fazla kişiselleşmişti.

Daisy Calloway dekorasyon konusunda yardımcı olmuştu. Bana benim için çalışacağını, onu istediğim yere gönderebileceğimi söylemişti ama ben onun ne düşündüğünü duymayı seviyordum. Birlikte tavana ışıklar asmaya, duvara *Mutant & Proud* yazılı sarı bir poster yapıştırmaya ve çizgi roman koleksiyonumu düzenleyip masama yerleştirmeye karar vermiştik.

Ben beyaz nevresimi serip kenarlarını yatağın altına güzelce sıkıştırdıktan sonra açık mavi yastıkları yatağın üzerine fırlatmıştı. Sonuncusu mavi bir kapkek şeklindeydi. Bu birlikte seçtiğimiz bir şey değildi. Bana yastığı boş zamanında -dikişte ondan daha başarılı olan Rose'un yardımıyla- kendisinin diktiğini söylemişti. Açıkçası bu en sevdiğim yastıktı çünkü Daisy onu benim için yapmıştı.

Yatakta otururken *Ryu*'nun -Garrison'ın karakteri- *Blanka*'ya saldırmasını izledim.

Ryu, *Blanka*'ya yumruk atarak onu birkaç santim geri itti.

"Daha karar vermedim," dedi Garrison. Parmakları tuşların üzerinde ustaca uçarak hareket ediyordu. *Blanka* sırtüstü yere serilmiş yatarken oyunu durdurdu ve bana bakmak için döndü.

Sarı bir peruk çoktan başıma sıkıca sabitlenmişti, saçı tek örgü yapmıştım. Tutamlar o kadar uzundu ki, baldırlarıma kadar uzanıyordu. Bu Cadılar Bayramı'nda da geleneksel kostümüm olan *Street Fighter*'daki *Vega* olacaktım.

Garrison saçlarımı dikkatle inceledi, sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Gelmemi istediğinden emin misin?"

Ağabeyim -Loren Hale'e böyle demek artık normalleşmeye başlıyordu- mahallede Cadılar Bayramı partisi veriyordu. Garrison aynı yerde yaşadığı için zaten teknik olarak davetliydi. Yine de ondan partide bana eşlik etmesini istemiştim.

Geçen ay... Dalton Akademisi'nde zor geçmişti.

Artık kimse beni rahatsız etmiyor, dolabımı bir şeylerle doldurmuyordu fakat aynı zamanda tek bir arkadaş bile edinememiştim. Arkamdan fısıldayan çok sayıda insan vardı.

Biri benimle konuşmaya kalksa, sadece Loren Hale'i soruyordu. Ben de bu tür soruları daha en başından sohbete kapatıyordum. Lo, Lily veya kız kardeşlerden herhangi birisiyle birlikte geçirdiğim zamanı başkalarıyla konuşacak olsam, kendimi onlara ihanet ediyormuşum gibi hissederdim.

Fakat tüm bunların sonunda bir lakabım olmuştu.

Suskun Willow.

Görünüşe göre birilerine yanıt vermemek insanı hedef haline getiriyordu. Ancak daha Dalton'a gelmeden zaten ana hedef olmuştum.

Lo'ya bunların hiçbirinden tam olarak bahsetmemiştim. Ayrıca ona bugün ya da yarın söylemek gibi bir planım da yoktu. Bazı şeylerle tek başıma başa çıkmam gerekiyordu.

Mevcut planım şuydu; sınıftaki *insanlara* değil, derslerime odaklanacaktım. Şimdikinden sonra tek dönemim kalmıştı. Başarabilirdim.

"Orada olmanı istiyorum," dedim Garrison'a. *Lo, Lily, kız kardeşleri ve partnerleri haricinde tanıdığım çok az kişi olacak.* "Ama gelmek istemezsen..."

"İstiyorum." Parmaklarının arasındaki sigarayı çevirdi. Onu odamda içmeyecekti. Kendisine söylememiştim ama okulun dayanılmaz olmamasının tek sebebi Garrison'dı. Dolabıma daha fazla tampon koyulmamasınm -veya bundan daha kötüsünü yaşamamamın- sebebi de oydu. Eski arkadaşlarının beni rahat bırakmalarını sağladığı kesindi.

Ona ihtiyacım vardı.

O yanımda olmasaydı, okulda kalmaya gücüm olur muydu emin değildim.

Belki bu gücü başka bir yerde bulurdum ancak o beni geleceğe bakmaya teşvik etmişti. *Daha iyi bir geleceğe. Daha iyi bir yere.*

Biz sessizce dururken apartmanın ön kapısının açıldığını duydum, yatak odamın aralık kapısından duyulabiliyordu. Koridordan sesler geldi, oda arkadaşımın -benden başka anahtarı olan tek kişi- oturma odasına girdiğinden emindim.

Birkaç saniye sonra kapım aralandı ve Maya'nın kafası içeri uzandı. Üzerinde pembe peruğuyla plastik zırhı vardı. Kostümü *Final Fantasy*'den *Lightning*'di.

"Selam," dedi. "Çıkıyorum. Gelmek istemediğinden emin misin?" Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "İlk üniversite partin bir *cosplay* temalı Cadılar Bayramı olabilir."

On yedi yaşımda, Pennsylvania Üniversitesi yakınlarında, kampüs dışı bir dairede yaşıyor olabilirdim ama şu ana kadar üniversite partilerinden kaçınmayı başarmıştım. Bu partileri düşünmek bile bende o güne kadar var olduğundan haberimin olmadığı yeni bir kaygı dalgası yaratıyordu.

"Kulağa çok cazip geliyor ama Loren'ın mahalle partisine katılmam gerek." *Lo, Willow. Tamam. Lo. Lo. Lo.*

"Evet, bunu *Yik-Yak*'ta duydum."

Garrison homurdandı. "Bundan mı bahsetmişler?" Oyununa döndü, gözleri ekrana yapışmıştı.

Maya biraz daha içeri girdi fakat kapı aralığında kaldı. "Sanırım söylenen, '*Hayalim Loran Hale'in doğum günü partisinde onunla takılmak*,' gibi basit bir şeydi. Fazla detay yoktu." Garrison'la bana sinsi bakışlar attı. Bir ona, bir bana bakıyordu. Yine de artık Garrison'ı buraya ilk getirdiğim zamanki kadar endişeli değildi.

Superheroes & Scones'un müdürü olarak Garrison'ın tavrını *rahatsız edici* bulmuştu. Çizgi romanları çalıp internette satacağından korkuyordu.

Onu gerçekten dairemize getirmemden -ve onunla iyice yakınlaşmamdan- sonra Maya biraz fazla korumacı ve kaygılı tavırlar takınmıştı. Belki bunların hepsinin bir numara olduğunu düşünüyordu. *Zeki ama asosyal çocuğa başka sebeplerden dolayı yaklaşmanın.*

O kızı yak. Onunla alay et. Onu aşağıla.

Tıpkı klasik gençlik filmlerinde olduğu gibi. Beni onun gibi popüler olabilmem için değiştirmeyi deneyecekti. Ya da en sonunda zalimce bir şaka yapacaktı.

Hiçbiri olmamıştı.

Garrison lakros haricinde neredeyse tüm boş zamanını benimle geçiriyordu. İlk başta bana Tumblr'dan mesaj atmıştı. Hâlâ birbirimize telefon numaralarımızı vermemiştik. Bazen onu gelip gelemeyeceğini bile sormadan beni otoparkta beklerken buluyordum. Hatta bazen apartmanımın önünde bir ağaç olsa tırmanıp camımı tıklatır mıydı diye merak ediyordum.

Bence yapardı.

Garrison çizgi romanlar konusunda diğer *Superheroes & Scones* çalışanları kadar güncel bilgiye sahip olmayabilirdi ama bastırdığı ve arkadaşlarından gizlediği *geek* bir tarafı vardı.

Bilgisayarları seviyordu.

Video oyunlarını *seviyordu*. *Sega*'daki *Lion King* ve *Pokémon* gibi *retro* şeylere bayılıyordu. Üç günümüzün tamamını *N64*'te *Mario Party* oynayarak geçirmiştik. İsteseydi onunla aynı şeyi üç hafta daha yapabilirdim.

Bu kendimi birisi beni kandırmak için oyun oynuyormuş gibi hissetmeme neden olmuyordu.

Şimdiye kadar mağazada güvenilir olduğunu da kanıtlamıştı. Hırsızlık yapmamıştı. Vandalizm yoktu.

Onun dikkatini video oyunundan çekmeyi başararak, "Garrison," dedi Maya. "Hatırlatma yapıyorum. Bir sonraki vardiyanda sana *Cable*'ın geçmişi hakkında sınav yapacağım. İki yanlış cevap..." İki parmağını kaldırdı. "Seni tuvalet temizliğine mahkûm edecek."

"Kahretsin," diye mırıldandı Garrison ve bana bakıp sadece ağzını oynatarak, "*Cable kim?*" diye sordu.

Gülümsememi engellemeye çalıştım. "Sana yardım edeceğim." *Cable*, *X-Men* karakteriydi ve karmaşık bir hikâyesi vardı. *Scott Summers*'la iç içe geçiyordu, bu yüzden ilk başta Garrison'ın kafasını karıştırabilirdi. Ancak daha önce diğer süper kahramanlara da ilgi göstermişti.

Garrison başını Maya'ya çevirdi. "Bu *hatırlatmayı* beni kısmen sevdiğinin göstergesi olarak algılayabilir miyim?"

Maya tam bir poker yüzü takındı, sonra anlayamayacağımızı bile bile Korece bir şeyler söyledi. Kapıyı tuttu, çıkmak üzereydi.

"Bir gün Korece öğreneceğim!" diye arkasından seslendi Garrison. "O zaman ne yapacaksın bakalım?"

Maya başını tekrar içeri uzattı. "Sabırsızlıkla bekliyorum." Aynı hızla geri çekilerek kayboldu. Sonra kafasını bir kez daha uzattı. "Arkadaşça hatırlatma. Willow'un odasında artı on sekiz şeyler olursa Loren'a söylerim. Casusluk yapmaktan hoşlanmam, dolayısıyla beni bunu yapmaya zorlamayın."

Gerildim. Belki milyonuncu kez Maya'ya, "Biz *sadece ar-*

kadaşız," diye vurguladım. Bunu Lily'ye, hatta Lo'ya da söylemiştim.

Garrison'a hiç sarılmamıştım bile. İlişkimizi daha farklı bir boyuta çevirerek sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyordum. Onun arkadaşlığını kaybetmeyi hayal bile... Hayal bile edemiyordum.

Garrison onaylayarak başını salladı. "O sadece benim kızım işte."

Rengim soldu, sonra içgüdüsel olarak gülümsedim. Bunu saçımla meşgul olarak gizledim.

Maya'nın gözleri aramızda gidip geldi ve en sonunda bana odaklandı. "Çıkmadan önce kapıyı kilitlediğinden emin ol. Bu gece koridorlarda çok sayıda ceset dolaşacak."

"Tamamdır."

Maya bana *Vulcan* Selamı* verdi, ben de -o bu sefer tamamen ortadan kaybolmadan- aynı şekilde karşılık verdim.

Garrison oyunu bir kez daha durdurarak kumandayı bıraktı. Halıdan kalktı, ben de o sırada yatağıma bir ayna yerleştirdim. Kaymayacağından emin olunca gözlüğümü çıkardım, göz kalemimle rimelimi aldım ve bacaklarımı kalçamın altına topladım.

Kostümler dışında çok fazla makyaj yapmıyordum.

Garrison yatağımın önünde bir ileri bir geri yürüyor, parmaklarını kahverengi saçlarının arasından geçiriyordu. En azından öyle yaptığını düşünüyordum. Gözlüğüm olmadan çok bulanık görünüyordu. Onu pek iyi göremiyordum, o gece lens takmayı düşünmüştüm. Lens kullanmayı sevmiyordum ama Cadılar Bayramı karakterim benim gibi gözlüklü değildi.

"Evet..." Garrison kelimeyi uzattı. "Bir sorum var ve istemezsen cevaplamak zorunda değilsin."

Donup kaldım, rimel fırçası tüpün sadece yarısına kadar çıkmıştı. "Ne oldu?"

"Bir ay kadar önce beni doldurmaya zorladığın şu anketi

* *Star Trek* dizisiyle popülerleşen, el düz şekilde karşıya uzatılırken orta ve yüzükparmaklarının açılmasıyla yapılan harekettir. (ç.n.)

hatırlıyor musun? Yani tabii ki *zorlamadın*. Ama anlarsın ya işte... *Şu* anketten bahsediyorum?"

Nasıl unutabilirdim? Bir bakıma arkadaşlığımızı başlatan şey oydu. Bana benimkini okuduğunu söylediğinde sadece hiç seyahat etmememe ne kadar şaşırdığını belirtmişti. Başka ne düşündüğünü açıklamamış ya da bir şeyler hissedip hissetmediğini detaylandırmamıştı.

Ben de sormamıştım.

Belki de onu kendi anketi hakkında hiç sorgulamadığım içindi.

İlişki durumuna neden *askıda* yazdığını sormamıştım...

Sağ omzunun üzerindeki gizemli dövmesinin neye benzediğini de... Gömleğini benim önümde hiç çıkarmadığı için bunu görememiştim.

Ya da *hiç arkadaşına âşık oldun mu* sorusuna verdiği *sayılır* yanıtı... Bu, benim ondan daha sık kullandığım tek kelimelik bir ifadeydi.

İkimiz de bu konuları açmıyorduk. Her ne kadar verilen yanıtlar konusunda merak içinde olduğumuzu fark etsem de cevapların gerçek anlamlarını tam olarak algılamadan yaşamak daha kolaydı. Oysa cevabın ardındaki mantıkla en az Garrison kadar ilgileniyordum.

Tabii bu, cevapları öğrenmekten korkmadığım anlamına gelmiyordu.

Konuşmanın bizi nereye götüreceğinden emin olmadan, "Evet?" dedim.

"Anketinde okulundaki hiçbir çocuktan hoşlanmadığını ve eğer tanısalardı başkalarının da onlardan hoşlanmayacaklarını söylemişsin." Bana döndü. "Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu bu kadar uzun zamandır mı düşünüyordun?" Rimelimi yatağa bıraktım.

Omuz silkti. "Arada sırada, evet." Başını duvara bakıyormuş gibi çevirdi. Gözlerimi kıstım ama pek bir şey seçemedim. "O zaman sormak istemedim. Bu konuya burnumu sokmak

gibi bir niyetim falan yoktu. Birbirimizi daha yeni tanıyorduk. Şimdi... durum farklı."

Artık daha iyi arkadaştık.

Gözlüğümü bulmak için yatağımı yokladım. Eğer merak ediyorsanız, yüzümü aynaya gerçekten yaklaştırırsam rimelimi sürebiliyordum. Garrison aniden elimi dürttü, gözlüğüm ondaydı.

"Teşekkürler." Gözlüğümü takmamla dünya on bin kat daha netleşti.

Bununla birlikte dudaklarının aşağı kıvrıldığını, gözlerinin kenarındaki endişe çizgilerini de fark ettim.

"Sadece onlar insanın çıkmak isteyeceği türden tipler değildi," diye açıklamaya çalıştım. "Korkunç bir şey yaşanmadı. Sadece... benim tipim değillerdi."

Cevabımı şöyle bir düşündükten sonra sırtını komodine yasladı. "Senin tipin ne?"

"Pislikler ya da benimle dalga geçen adamlar değil. Bu kesin."

Kaşları kalktı. "Biri seninle dalga mı geçti?"

Ellerime baktım. "Büyük oranda görünmezdim. Okuldan ayrıldığımı fark ettiklerini bile sanmıyorum."

"Ben olsam ederdim." Bunu öyle bir kararlılıkla söylemişti ki ona inandım.

"Sorun değil. Zaten beni fark etmelerini istemiyordum."

"Tipin olmadıkları için mi?"

"Aynen." Bu bana mantıklı geldi. Maggie'ye de daha önce açıklamıştım ve beni anlamıştı. Belki gerçekten neler hissettiğimi anlamak için orada olmak gerekiyordu. *O okulda. O insanların arasında. Benim yerimde.* Gergin bir nefes verdim. Ardından, "Senin tipin ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Emin değilim." Gözleri odamın her yerinde dolaştı. Ne zaman buraya gelse her eşyayı, her *şeyi* gözden geçiriyordu. Şifoniyerimin arkasına yaslanan şeyler gibi. *Understanding Comics*'in bir kopyası, bir *Loki* figürü, *Harry Potter ve Ölüm Yadigârları Bölüm 1 ve 2* biletleri.

Onun odasının nasıl göründüğünü merak ettim ama burada, evden uzakta olmayı tercih ettiğini söylüyordu. Bir keresinde ona bunun nedenini sormuştum, o da bana, *"Erkek kardeşlerim birer pislik ve arada hizmetçimiz çamaşırlarını yıkasın diye eve uğruyorlar,"* demişti.

Daha fazla kurcalamamış, ne kadar cazip gelirse gelsin evini görmek için hiç yalvarmamıştım. Buraya adım attığında benim hakkımda daha fazla şey öğrenmişti. Benimse böyle bir şansım yoktu.

Garrison komodindeki eski fotoğraflarımdan birini aldı. Bu benim alışveriş merkezindeki on üçüncü doğum günümden kalma, kulaklarımı ilk deldirmemin hemen ardından çekilen bir fotoğraftı. Annem de vardı, küçük Ellie kucağındaydı.

Babam gelememişti.

İşle ilgili şeyler, demişti.

"Küçük kız kardeşinin doğum günü partisinden de bahsetmişsin." Garrison çerçeveyi yerine bıraktı. "Neden alt kata inemedin?" Bana ciddi bir yüz ifadesiyle baktı.

Ne düşündüğünden tam olarak emin olmasam da hemen, "Düşündüğün gibi değil," diye yanıtladım. "Aslında biraz komik."

"Umarım öyledir." Masama doğru yürüyüp sandalyeye oturdu. Defalarca odama gelmesine rağmen hiç yatağıma oturmamıştı. *Bir kere bile.*

Onu birkaç kez yanıma oturması için çağırmıştım. *Sırf nazik olmak için.* Sıkışık odamda, dar alanda oturulacak rahat bir yer pek yoktu. Ancak her zaman ya masa sandalyesini ya da yeri tercih etmişti.

"Bir prenses partisiydi," diye açıklamaya başladım. Ben konuştukça kaşları daha da çatıldı. "Ellie aşağıda gerçek bir prenses olmasını istedi. Beni *geek* kardeşi olarak görüyordu, bu yüzden yukarıda kalmamı rica etti. Annem de başka bir kızı büyük prenses olması için tuttu."

Uzun bir sessizlik dalgası yaşandı.

Kafası hâlâ çok karışıkmış gibi bana baktı. "Yani aşağı inemedin, öyle mi?" diye sordu.

"Ben... prenses değildim," dedim yavaşça. "Kız kardeşimi tanısan, bunu daha rahat anlardın." Gözlüğümü yukarı iterken zihnimde o anı canlandırdım. "Parti temasını gerçekten ciddiye almıştı."

"Kulağa sanki Külkedisi'nden bir karakteri canlandırıyormuş gibi geliyor."

Hafifçe gülümsedim. "Daha altı yaşında. Neyin ne olduğunu tam olarak bilmiyor."

"Ya annen? Bundan daha iyisini yapması gerekmez miydi?"

Keskin bir acı kalbimi delip geçti. Yüzüm asılmış olmalıydı ki, "Özür dilerim" dedi.

Ben de başımı, "*Sorun değil,*" dercesine salladım.

Annemle istediğim gibi konuşamıyordum. Sohbetlerimiz her zaman çok yapmacıktı. Bana açılmazdı. *Seni ilgilendirmez,* demekle yetinirdi. *Sen çocuksun.* Bu konu *bizimle* ilgiliydi, farkında değil miydi?

Ne zaman Lo'nun adını söylesem sessizleşiyordu. Bunun sebebini bilmek istiyordum. Sadece gerçekleri değil -bir kısmının farkındaydım-, aynı zamanda duygularını da. Loren onun çocuğuydu. Neden onu biraz daha fazla tanımak istemiyordu? Benim gittiğime üzülmüş müydü? Mutlu muydu?

Fakat ben sadece bir çocuktum işte...

"Annem," dedim sıradan bir tavırla. "Doğum günü kızının tarafını tuttu. Ki bu adildi çünkü onun doğum günüydü."

Garrison ağzını açmadan homurdandı. Boğazından yükselen derin gürültüyü duyabiliyordum.

"Bana katılmıyor musun?"

Başını iki yana sallayarak tekrar bir sigara çıkardı. "Bu bana biraz garip geliyor."

Durumu onun bakış açısıyla görmeye çalıştım, bunu başarabilirdim. Ancak yapmak istemedim.

"Şimdi ben sana bir şey sorabilir miyim?"

Başıyla onayladı.

Ağzımı açtım ama *anketine* dair konu açmakta zorlandım. Yeniden rengim soldu ve boynum ısınmaya başladı. "Iıı... Senin cevaplarından biriyle alakalı."

"Hangisiyle?" Şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Askıda?" deyip hızla ekledim. "Umurumda olduğundan değil. Yani meraktan dolayı... Umursuyorum ama ilişki durumun sadece seni ilgilendirir." Başımı kaldırıp baktığımda dudaklarının kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Oturmaya devam ederken masa sandalyesinde döndü. Tam karşıma gelecek şekilde pozisyonunu ayarladı. "Artık benimle kesinlikle hiçbir ilgisinin olmasını istemeyen Dalton'daki bir kızla kesintili bir ilişkimiz vardı, dolayısıyla..." Her şey bundan ibaretmişçesine omuz silkti. "*Askıda* derken böyle işte."

"Onu özlüyor musun?"

"Muhtemelen olması gerektiği kadar değil. Açıklamak gerekirse, o zamanlar düşünmüştüm ki, belki Frankie ve arkadaşlarım beni affederse ben de..."

"Onlara geri dönmeyi mi düşünürdün?" *Beni bırakmayı.*

Onun için bu kadar kolay mıydı? Kalbim kırıldı, sanki midemde bir delik açılmıştı. İşte bu yüzden hiç sormamıştım.

Beni izlediğini hissedebildiğim için aynaya döndüm, gözlüğümü çıkarmak üzereydim. Sesi beni durdurdu. "Artık durum farklı. Ben farklıyım."

Bana anlattığı kişiyi hayal edemedim. *Çocuk parklarında içki içen ve sırf yapabildiği için kamu malına zarar veren o kişiyi. Evlerin duvarlarına grafiti yapıp posta kutularını beyzbol sopasıyla deviren o çocuğu.*

Sega, Pokémon ve *Sims*'i hep sevdiğini söylemişti. Bir yanım onun her zaman şu an hemen önümde, masa sandalyesinde oturan *kişi* olduğuna inanıyordu. Sadece üzerinde başkalarının yanında farklı biri olması gerektiğine yönelik aşırı

baskı hissetmişti. Kendisi olmaktan inanılmaz korkuyordu. Arkadaşları yokken gerçek Garrison Abbey olması durumunda kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bu yüzden de onu serbest bırakmıştı.

Sorduğum tek şey, "Frankie de nasıl bir isim?" oldu.

Neredeyse gülümsüyordu, ona kızmadığıma sevinmişti. "Francesca'nın kısaltması."

"Tabii ya, havalı bir takma adı var," diye mırıldandım. Bunu duyup duymadığını bilmiyordum çünkü hızla, "Peki ya dövmen?" diye sordum.

Kapüşonlusunu çıkarıp sandalyeye astı. Üzerindeki siyah tişörtle kalmıştı. Kolunu uzattı, önkolundaki dövmeyi göstermek üzereydi ama ben bunu daha önce görmüştüm. *Interpol* şarkısının sözlerinin yer aldığı bir kurukafaydı. *Google*'da arama yapmak zorunda kalmıştım.

"Kürekkemiğindekini kastetmiştim."

Biraz gerildi, sonra kolları yanlarına düştü. "O biraz güçlü bir dövme." Duraksadı. "Annem bile görmedi."

"Yüzerken bile mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, en son ne zaman havuzumuza girdiğimi hatırlamıyorum."

Uzun bir sessizlik yaşandı. İkimiz de hareket etmiyor, konuşmuyorduk.

Birbirimize baktık. Merak ettik. Kahverengi kirpikleri benimle her konuştuğunda yukarı kalkıyordu. Saç tutamları alnına düştü, kollarını baldırlarına yaslayıp düşündü.

Sakince bekledim. Maskara fırçamı inceledim. Garrison'a baktım.

Beni hiçbir şey için zorlamamıştı, ben de onu bir şey yapmaya ya da daha fazlasını açıklamaya zorlamayacaktım.

Pembe dudaklarını yaladı, ardından kendi kendine bir veya iki kez başını salladı. "Bir takas yapmaya..." Telefonunu

cebinden çıkardı, sonra elinde birkaç kez çevirdi. "Ne dersin? Twitter kullanıcı adını bilmiyorum. Sen bana bunu ver, ben de sana dövmemi göstereyim."

Söylediği şeyi sindirmeye çalışırken gözleri birkaç kez duvara, yere ve pencereye gidip geldi. Neredeyse gergindi. Eklem yerleri bile her zamankinden fazla gerilmişti.

"Emin misin?" diye sordum.

Bakışlarını kaldırdı ve başını salladı. "Evet," dedi. "Willow Hale'in ne *tweet*'lediğini görmek istiyorum," diye ekledi.

Willow Hale.

Hâlâ Lo'nun kuzeni olmadığıma dair hiçbir fikri yoktu. *Ben onun üvey kız kardeşiyim. Willow Moore.* Garrison'a ne zaman gerçeği söyleyebilecek kadar güveneceğimi bilmiyordum. Bu sadece benim sırrım değildi. *Herkesi* ilgilendiriyordu.

Bu açıklamayı yapmak için -arkadaşım bile olsa- acele edemeyeceğimi biliyordum.

"*Tweet*'lerim o kadar da harika değil," diye uyardım. "Çoğu *fandom*'la ilgili." Yatağımdaki telefonuma uzandım, sonra Twitter'a girmeden önce duraksadım. "Aslında kullanıcı adımı değiştirmeyi düşünüyordum."

"Ah, hayır." Parmağını bana doğrulttu. "Sen de şu her gün kullanıcı adını değiştirenlerdensin, değil mi?" Bunu söylerken neredeyse gülümsüyordu, başını bana doğru eğdi. "Eğer bir gün *müthişwillow*, ertesi gün *vegaâşığı* olursa, ben kızımı nasıl bulacağım?"

"Ha-ha." Yanaklarım gülümsemekten acıyordu. Aynada yüzümün gerçekten kızarmaya başladığını fark ettim. "Bulursun. Sadece birkaç saniyeni alır, hatta belki daha bile kısa sürer." Bilgisayarlarla arası iyi olduğu için değil...

Neyi sevdiğimi bildiği için.

"Muhtemelen." Yanlışlıkla dizi benimkine sürtündü. İkimiz de hareketsiz kaldık. Ağır nefesim onunkiyle kıyaslandığında daha yüksek sesliydi.

Ardından sandalyesini geri çekerek bana daha fazla alan açtı.

Boğazımı temizledim, boynum tekrar yanmaya başlamıştı. "Bir sonraki kullanıcı adımı oluşturduğumda, onunla halka açılmayı ve *Superheroes & Scones*'u tanıtmayı istiyorum. Lily de bana *tweet* atabilmek için kullanıcı adımı isteyip duruyor." Telefonumu kucağıma düz bir şekilde yerleştirdim. "Bu seferkini diğerleri gibi sürekli değiştirmeyeceğim."

Twitter giriş ekranını gördü. "Kullanıcı adını belirledin mi?"

"Evet, Lo'nunkine benzer bir şey yapmak istedim. O adını en sevdiği mutantla eşleştirdi." Kullanıcı adı *lorenhellion*'du. "Ama şöyle bir sorun var, *willowallflower* çoktan alınmış."

Garrison, *wallflower* dediğimde şaşırmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine sadece telefon ekranımı işaret etti. "*L*'leri büyük *I* yapabilirsin, Twitter'da hemen hemen aynı görünecektir."

Değişikliği yaptım, haklıydı. Bu kullanıcı adı boştaydı. Yeni kullanıcı adını kabul etmeden önce, "*Wallflower*'ı biliyor musun?" diye sordum. Çok bilinen bir mutant değildi ve uzun süredir çizgi romanlarda yer almıyordu.

"Ondan anketinde bahsetmiştin."

Öyle mi?

Şaşkınlığım karşısında, "Ben de araştırdım," diye açıkladı. "Hem Maya beni her vardiyada sorgularken zararı olmaz diye düşündüm." Sandalyesinde biraz döndü, oldukça rahat davranıyordu. "*Wallflower*'ı sarışın çocukla mı, yoksa kahverengi saçlı olanla mı seviyorsun?" Arkasına yaslandı.

Kendimi sanki ellerini yanaklarıma koymuşçasına gülümsemekten alıkoymak için delicesine uğraştım. Sanki beni öpmüş gibi... Sadece... bu gerçeküstüydü. Onun burada olması, benimle en sevdiğim mutantlar hakkında konuşması... Gülmüyordu. Bana küçük kız, aptal ya da salak demiyordu. Sevdiğim şeylere saygı gösteriyordu.

Tavana baktı, bir şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. "İsimlerine baktığımı hatırlıyorum." Döndü. "Kahretsin." Bir saniye daha düşündü. "*Elixir* ve... *Wither* mıydı?"

"Evet, onlar. İkisi de *Wallflower*'a âşıklar." Çizgi romanı okumak isterse diye aşklarının pek de iyi bitmediğinden bahsetmedim. "Her ne kadar daha en başından lanetlenmiş olsalar da ben onu *Wither*'la görmeyi seviyorum."

"Neden lanetlenmişler?"

"Wither ona dokunamaz," derken derin bir nefes aldım.

Garrison'ın sandalyesi olduğu yerde sabit kaldı.

"Dokunduğu her şey ve herkes çürüyüp toza dönüşüyor." Ayrıca sadece siyah giyiniyordu ama bundan bahsetmedim.

Garrison, *Wither*'ın süper gücünü kavramaya çalışırken gözlerini birkaç kez kırptı. Sanırım *lanetlenmeye* dair bir şeyler mırıldandı. "Peki ya *Elixir?*" diye sordu.

"O insanları iyileştirebilir. O Omega seviyesinde, bu yüzden sahip olduğu güçler mutantlar arasında bile olağanüstü düzeyde." Duraksadım. "Aynı zamanda kötü biri."

Garrison gülümsemeye başladı. "Eğer onun kötü olduğunu düşünüyorsan, ondan nefret etmeye başladım bile." Telefonunu aniden göğsüne kadar getirdi, sanki gizli bir şey yapıyormuşçasına kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Yeni kullanıcı adımla Twitter'a giriş yaptım ve bir saniye içinde yeni bir bildirim aldım.

*@GARRISONWITHER: @willowaIIflower görünüşe bakılırsa benim için de değişim zamanıymış *iç çekiş* birbirimize uyuyoruz*

Ağzım açık kalarak ona baktım. "Bu... Bu senin gerçek hesabın mı?" Sırf bana *tweet* atmak için sahte hesap açmış olabilirdi.

Garrison ayağa kalkmadan önce telefonunu cebine atarak başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Ana hesabım. En sevdiğim." Sesi o kadar samimiydi ki, ona güvendim.

Birisiyle uyumlu bir Twitter hesabım vardı.

Bir erkekle.

Maggie ona anlatsam bile inanmayacaktı.

"Evet..." Garrison ellerini siyah tişörtünü eteğine koyarak başımda dikildi. Çok tereddütlü görünüyordu.

Sanki korkuyordu.

"Bunu yapmana gerek yok..."

"Sorun değil. Sadece morluklar yüzünden endişelenme. Lakros sert bir spor ve..." Sesi azalarak kısıldı. "Son antrenmanda birinin üzerine düştüm."

Zorla yutkundum ve başımı sallamakla yetindim, tişörtünü bu yüzden mi çıkarmak istemediğini merak ettim. Ya da Cadılar Bayramı için neden *Ryu*, hatta *Ken Masters* olarak giyinmek istemediğini...

Üzerindekileri başının üzerinden çekip çıkarırken gözlerim fit, kaslı hatlarını takip etti. Derin bir nefes almasıyla kaburgaları belirginleşti, karın kasları gerildi. Çoğu morluk hafiflemişti ama göğüskafesinin yanındaki *koyu* mor şişlik yeniymiş gibi görünüyordu.

Tişörtünü bir kenara atınca, "Bu kötü duruyor," dedim.

Şişliğe şöyle bir göz attı. "Bu hiçbir şey."

"Garrison..."

"Yapma!" Sesine ani bir panik hâkim oldu, sanki yataktan fırlayıp kaburgalarına dokunmaya çalışmışım gibi ellerini havaya kaldırdı. Yerimden bile kıpırdamamıştım.

Ağır ağır nefes alarak geri çekildi. Sonra olduğu yerde donup kaldı, kısa bir an boşluğa bakarak sakinleşmeye çalıştı.

Ona yaklaşmadığımı göstermek için ellerimi kaldırdım.

Mırıldanarak özür diledi ama yerinden kımıldamadı.

Midem buruldu. Onun için korktum. Bunu ona her kim yaptıysa... sadece lakrostan kaynaklandığından emin değildim. "Bana... kardeşlerini sevmediğini söylemiştin, değil mi?"

"Bu hiçbir şey," diye tekrarladı. Ancak ardından duraksadı. "Sert oynuyorlar ama bu sadece kardeşler arasında olan bir şey. Futbol. Güreş. Bunu kasten yapmıyorlar," diye ekledi.

"Ya kaburgaların kırıldıysa?"

"Kırılmadı." Doktora gidip gitmediğini sormadım, konuyu kapatmak istediğini net bir şekilde görebiliyordum. *Özellikle de sağ kürekkemiğindeki dövmeyi göstermek için arkasını bana döndüğünde.*

Orada başka bir gotik kafatası vardı. Sadece bunun çenesi açıktı, çığlık atıyordu. Ayrıca saldırgan görünen, kükrerken dişlerinin arasından salyalar akan bir kurt kafasının ağzındaydı.

Mürekkebi duymak tabii ki mümkün değildi ama bu sessiz çığlıkta beni içten içe yaralayan bir şey vardı.

Dövmeye dair her şey ürkütücüydü. Garrison Abbey'le ilgili her şey aynı hissettiriyordu. Bir mezar taşının üzerinde, ağzında sigara ve göğsünde bir demet çiçekle yatarken bulabileceğiniz bir çocuk gibiydi. Bu bir anlam ifade etmiyordu ancak orada çok daha derin, gizli ve yüzeye çıkmaya çalışan bir şey vardı. Bu yüzden bakmaya devam ettim. Öylece baktım.

Ne bulmam gerektiğinden emin değildim. Ne ifade ettiğini gerçekten *göreceğimden* de öyle... Yine de vazgeçmedim. Belki daha sonra anlayacaktım. Parçalar bir araya gelecek ve onun görmemi istediği şeyi görecektim.

Bazı şeyler insanlardan zorla alınamazdı. Onu sırf ben istiyorum diye bir şeyleri paylaşmaya zorlamak istemiyordum.

Arkasına bile dönmeden tişörtünü alıp hızla üzerine geçirdi. O şişliği tekrar görmemi istemiyordu. Sandalyesine oturunca kapüşonlusunu giydi, gözlerimiz ancak bundan sonra buluştu.

"Bir erkek sana sarıldı mı hiç?" diye sordu aniden.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Bir saniye ayağa kalkar mısın? Tabii istersen."

Yavaşça ayağa kalktım, üzerimde *Vega* kostümümün pantolonu ve beyaz bir bluz vardı. Sonra o sandalyesini geriye, şifoniyere doğru itip bizden uzaklaştırarak yerinden kalktı. Bana bir adım yaklaştı, göğsü benimkinden üç santim ileride olana kadar yakınıma geldi.

Turunçgil, nane ve çam aromalı araba parfümü gibi kokuyordu. Bir keresinde *Mustang*'ini neden bu kadar temiz tuttuğunu sormuştum. İçeride asla sigara içmiyordu ve tıpkı sıfır araç gibi içi pırıl pırıldı.

Sürekli sigara kokusu almayı sevmiyorum, demişti. *Bir de arabam kirliyken düzgün düşünemiyorum.*

Benden beş-on santim uzun olan Garrison başını eğerek yüzüme baktı. Ben de ona baktım, kalbim hızlandı.

"Sana sarılabilir miyim, Willow?" diye sordu.

Gözlüğümü yukarı iterek derin bir nefes aldım. "Sarılma konusunda pek iyi değilimdir."

"İyi olmana gerek yok. Yine de sana sarılmak istiyorum."

"Neden?" diye fısıldadım.

Deniz mavisi gözleri yanaklarımı, boynumu taradıktan sonra aşağılara kaydı. "Çünkü bence sen şimdiye kadar edindiğim en iyi arkadaş olabilirsin. Üstelik çok sayıda arkadaşım oldu ve onlarla seninle birlikte geçirdiğim kısa süreden çok daha uzun günler, aylar ve hatta yıllar geçirdim." Eli kalçamın yanında sallandı ama bana dokunmadı. "Senin kapından çıkıp gitmeyi hiç istemedim. Seni bırakıp uzaklaşmayı hiç istemedim. Bu... Bu benim için bir ilk." Kendi kendine birkaç kez başını salladı. "Yani sen en iyisisin... ve izin verirsen sana sarılmak istiyorum."

Dudaklarım aralandı, nutkum tutulmuştu. İçten içe derinden sarsılmıştım.

Dıştan ise olduğum yerde donup kalmıştım.

Beynim tekrar çalışmaya başlayınca geri sardım. Tek merak ettiğim şey, bu odamdan ayrılmak istememe -beni bırakmak istememe- *hissinin* dövmesini gösterdikten sonra onu şaşırtıp şaşırtmadığı oldu. Önümde savunmasız kaldıktan sonra...

Evet, dedi beynim. *Büyük ihtimalle.*

Ben de savunma kalkanımı aynı şekilde indirebilir miy-

dim? Normalde yaptığımdan daha fazla duygu ifade edebilir miydim? Beni test ettiğini düşünmüyordum ama belki de kendimi sınamalıydım.

Yanıt vermemi bekleyerek beni izledi.

Bana sarılabilirsin, demek için ağzımı açtım ama dilim kupkuruydu. Boğazım düğümlenmişti.

Kaşları çatıldı. "Gergin misin?"

Başımla onayladım. "Bu benim için bir ilk olacak..." *Bunu biliyor, Willow.* Biraz utandım ama bu duyguyu hafif bir gülümsemeyle silmeye çalıştım. "Ben duygularını dokunarak dışa vuran biri değilim."

Garrison'ın gözleri beni anlamaya çalışıyormuş gibi yumuşadı. "Sana dokunmam kötü mü olur?"

Ona neredeyse hiç bakamıyordum, gözlerim yere odaklandı. "Şey..." Yutkundum. "Sanmıyorum. Bu sadece yeni bir şey olacak ve bazen yeni şeyler ürkütücü olabiliyor." Kalbim çok sert ve hızlı atıyordu.

"Willow," diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerimiz kilitlendi ve ellerini omuzlarıma koydu. Nefesimi tuttum. Avuçları... *yavaşça* kollarıma kaydı. Teni benimkini ısıtıyordu. Ardmdan bedenime sarılıp ellerini sırtıma götürdü. Beni nazikçe göğsüne çekti.

Ayaklarım zar zor uyum sağlarken ona bir adım yaklaştı.

Garrison başmı eğdi, çenesi yanağıma hafifçe değiyordu. Kolları bana dolanmıştı, benimkilerse kararsızca iki yanımda sarkıyordu.

Bana yardım etti. Ellerimden birini kaldırarak beline yerleştirdi. Diğerini de ben aynı yere götürdüm. Dokunuşum tüy kadar hafifti ancak o bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

Garrison bana daha sıkı sarıldı, bedeni sıcak ve rahatlatıcıydı. Onunkiyle karşılaştırıldığında benim vücudum garip ve kaskatıydı. Ensemi tuttu. "Sorun yok, değil mi?" diye fısıldarken nefesi kulağımı gıdıkladı.

Çok yumuşak bir fısıltıyla, "Yok," diye yanıtladım.

"Titriyorsun." Başmı biraz geri çekti, işte o an kollarımın ve bacaklarımın endişeyle titrediğini fark ettim.

"Bu sadece çok fazla... Kötü değil." Duygularımı daha iyi ifade edebilmeyi isterdim ama belki de sorun buydu. Bir anda çok fazla şey yaşamış, bu yüzden çok fazla yabancı duyguya maruz kaldığımdan dolayı sistemime aşırı yükleme olmuştu.

Willow Moore yaklaşık %115 kapasitede. Sil veya yeniden başlat.

Onunla yaşadığım hiçbir şeyi silmek istemiyordum.

Garrison konuşmadan önce, "Canını yakıyor muyum?" diye sordum. Ellerim kaburgalarına çok hafif dokunuyordu ama sadece emin olmak istemiştim.

"Hayır." Duraksadı. "Ben senin canını yakıyor muyum?"

"Hayır."

Başını tekrar birkaç kez salladı. Sonra beni bıraktı, kolları serbestçe düştü. Ardından benimkiler de indi ama o geri adım atmadı. Şimdi birincisi sonlandığından ikinci sarılma konusunda endişelenmeye başlamıştım. Zamanla onun sarılmalarına alışıp alışmayacağımı merak ettim.

"Beni uyaracak mısın?" diye sordum. "Bir daha sarılacağın zaman?"

"Hem de uçak pankartı ve gökyüzünde dumanla."

"Yukarı bakacağımı sanmıyorum."

Neredeyse gülümsüyordu ama şaşırmış numarası yaptı. "Hava reklamını kaçıracak mısın? Mümkün değil."

Alaycılığı kötü niyetli değildi. Bu dudaklarımın daha da yukarı kıvrılmasına yol açtı.

Garrison gözlerini benden hiç ayırmıyordu. "Willow," dedi sakin ve huzurlu bir ses tonuyla. "Sana tekrar sarılabilir miyim?"

Göğsüm kabardı. "Evet."

Kollarını bedenime bir kez daha doladı, benimkiler de neredeyse titremeyi bırakmıştı. Dudakları kulağımdayken, "Bu uyarı nasıldı?" diye fısıldadı.

"Mükemmel." Biraz daha rahatlamaya çalıştım.

Sırtımı okşadı, eli yukarı aşağı kısa dalgalar halinde rahatlatıcı bir şekilde hareket ediyordu. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Zaten partiye davet edilmiştin."

"Senin tarafından değil."

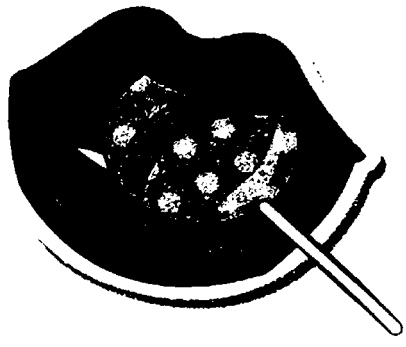
Garrison Abbey'nin benimle vakit geçirmekten ne kadar mutlu olduğunu işte bugün, bu an fark etmiştim. Benim yanımda olmaktan...

Maineli Willow Moore'un yanında olmaktan.

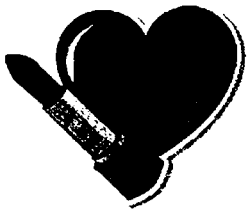
Belki de o kadar aptal değilsindir.

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

14

GARRISON ABBEY

"Lanet olsun." Hannah'nın annesinin ve küçük, beş yaşındaki erkek kardeşinin Loren Hale'in mahallede düzenlediği Cadılar Bayramı partisinde olduklarını gördüğümde dönüp omzumun üzerinden baktım. Lo'nun aşırı süslenmiş arka bahçesindeydik. Bayan Nash beni görmeden kapüşonumu kafama geçirdim.

Kostüm giymemiştim. Üzerimde sadece her zamanki kapüşonlum ile koyu renk kot pantolonum vardı.

"Ne?" diye sordu Willow. İkimiz de uzun atıştırmalık masasının yakınlarında dolaşıyorduk. Balkabağı şeklindeki kâğıt tabağında sadece birkaç tane karamelli patlamış mısır ve iki küçük lokma *pretzel** -insanların *Chex Mix*'e** koyduklarından- duruyordu. Sinema salonlarında satılan devasa, yumuşak *pretzel*'lerden değildi.

"Sadece tanıdığım birisini, yani annesini gördüm. Bizzat kendisini değil." Başımı aptalca bir şey yapmışım gibi iki yana salladım. Benimle konuşmayacaktı. *Değil mi?* Elimi sallayarak geçiştirdim. "Önemli değil. Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

"Bu kadar yeter. Şimdi..." Siyah çerçeveli gözlüğünü yuka-

* Hamura kıvırarak şekil verilip pişirilen bir ekmek çeşididir. (ç.n.)

** Bir tür karışık kahvaltılık gevrektir. (ç.n.)

rı itti. Her ne kadar *Vega* kostümüne uymasa da rahat olmak istemesi ve gözlüğü çıkarmaması hoşuma gitmişti. Sırt çantasının kayışını yakalamaya çalıştı. Orada değildi. Bu yüzden eli havada kaldı.

Willow kendisine baktığımı -kısa mı, yoksa uzun mu sürdüğünden emin değildim- fark etti. "Ne... oldu?" Eli titredi, kâğıt tabak sallanınca onu dengelemeye çalışarak iki eliyle kavradı. Anksiyetesini muhtemelen düşündüğünden çok fark etmiştim ama tek istediğim bunu hafifletebilmekti. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Güzel görünüyorsun," diyerek ona gerçeği söyledim. "Ama sen her gün güzelsin, dolayısıyla şu anda çok bir fark yok."

Willow'un rengi soldu. Kızarmak yerine böyle bir tepki veriyordu. "Hımm, teşekkürler? Sen de çok güzel görünüyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Yani yakışıklı görünüyorsun demek istedim."

Bu sohbeti mümkün olduğunca kolaylaştırmaya çalıştım. "Ben mi? Hayır. Babam saç tıraşına ihtiyacım olduğunu söylüyor ve gözlerim hangi renk olmak istediklerine karar veremiyor."

Omuzları gevşedi, gözlerime yakından baktı. "Hep onların mavi-yeşil olduklarını düşündüm, bu da deniz mavisi demek değil mi?"

"Belki öyledir. Hiç bakmadım, yani bu da kendime gösterdiğim ilgisizliğin bir kanıtı." Başımla elindeki tabağı işaret ettim. "Bitirdin mi?" Kendi tabağımı aldım. Servis masası inanılmaz doluydu. Turuncu kremayla kaplı kapkek kulesi lakros takımının tümünü doyurabilirdi.

"Gerginken pek iştahım olmuyor." Omuz silkip bakışlarını gittikçe kalabalıklaşan partiye dikti. Her geçen dakika daha çok genç, çocuk ve ebeveyn geliyordu. Varilde yüzen elmalar vardı, su ışıklardan dolayı turuncu bir parıltı yayıyordu. Güneş batarken meşaleler arka bahçeyi aydınlatıyordu.

Neden gergin olduğunu sormadım çünkü sebebinin *ne* ol-

duğundan emindim. Genel anlamda partiydi. *İnsanlar. Temas.* Ben de bunlardan pek hoşlanmıyordum ama onun kadar kaygı duymuyordum. Tumblr anketinde büyük kalabalıklardan hoşlanmadığını yazdığını hatırladım.

Bu konuda ciddiydi.

Tabağımı bana güzel görünen tek bir şeyle doldurdum. *Kurabiyeler.* Şekerli, yulaf ezmeli -çikolatalı *fudge*'a pek düşkün değildim- ama fıstık ezmeli olanları buldum. Bunlar en sevdiğimdi, tabağıma bolca yığdım.

Willow kendi kendine, "Nereye gideceğimden gerçekten emin değilim," diye mırıldandı.

Ağzıma bir kurabiye atarak çitin yakınındaki boş saman yığınını işaret ettim. "Bu taraftan."

Oynanan birkaç oyunun önünden geçerken yanımda yürüdü. Saman balyasına ulaştığımızda, "*Başardım,*" dercesine derin bir nefes verdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse...

Şu an ona sarılmak istiyordum.

Ancak bunun yerine, Willow'un yanına oturup fıstık ezmeli kurabiyemi çiğnemekle yetindim. Birkaç şekerli kurabiyeyi tabağma bıraktım. "Belki yedikten sonra bu kadar gergin olmazsın diye veriyorum."

"Teşekkürler." Gülümsemeye başladı.

Benim de dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Ayağımı saman yığınının üzerine koydum ve kolumu dizime dayadım. "Eğer dünyada istediğin her şeyi yapabiliyor olsaydın, ne yapardın?" diye sordum.

"Kariyer olarak mı?"

"Hayır. Herhangi bir günde, herhangi bir saatte."

Tabağındaki patlamış mısırı hafifçe dürttü. "Odamda takılırdım. Belki bir film izlerdim, biraz çizgi roman okurdum ve internette gezinirdim. Abartılı bir şey yapmazdım. Kulağa sıkıcı geldiğini biliyorum ama benim için eğlenceli."

"Kulağa hiç de sıkıcı gelmiyor. Sadece rahat." Ona bu ter-

cihi yüzünden kaç kişinin laf ettiğini merak ettim çünkü erkek kardeşlerim *Mario Party* gibi *kız* oyunları oynadığım için bana laf ediyorlardı. Açıkçası bu kızlar için olduğu kadar erkekler için de uygun bir oyundu. *Nintendo*'ydu sonuçta.

"*Supernatural*'ın beşinci sezonunu dün gece bitirdim..." diye devam etti Willow. O sırada sarışın bir kadın yanında beş yaşındaki çocuğuyla bize doğru yaklaştı. *Buzz Lightyear* olmuş oğlunun yanmda kadm pek de *kostümlü* sayılmazdı. Sadece kulaklarından sallanan hayalet küpeler ve ucuz bir kazakla partiye katılmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Bedenimi görünmeyecek şekilde konumlandırmak için çok geçti. Hatta yüzüme zorla sahte bir gülümseme yerleştirecek zamanım bile yoktu.

Bayan Nash önce bana selam verdi. "Merhaba, Garrison."

Kızı arkadaşımdı ve "*Sen büyük adam olmalı, arkadaşlarının karşısında dik durmalı ve insanları taciz etmeyi bırakmaları için onları zorlamalıydın,*" grubunun bir parçasıydı. Katılıyordum, öyle yapmalıydım. Hiç gerçekleştirmediğim, aynı zamanda geri de alamayacağım birçok şeyi yapmalıydım.

Zamanı geri alamazdım ve bilin bakalım kim hayatının kalanı boyunca tüm bunlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı?

Ben.

Bu taşımam gereken bir yüktü.

İnsanlar beni nasıl tasvir ederlerse etsin, aşağılık bir adamdım. *Arkadaşlarımı sattığım için. Ya da onları doğru şeyi yapmaya ikna etmediğim için.*

Kapüşonumu indirerek, "Merhaba," diye karşılık verdim. Başımı öne eğdiğimde saçım kirpiklerime değdi.

"Loren'm seni evinde ağırlaması gerçekten büyük nezaket."

"Evet," diyerek ona katıldım. Lo beni affetmişti, yerinde olsam kendimi yaptığım şeyden dolayı asla affetmezdim ancak *kadına* bunu söylemeyecektim.

"Bu gece ona teşekkür edecek zaman yaratmalısın."

İyi niyetli olduğunu biliyordum ama kaba üslubu beni ra-

hatsız etmişti. Zorla gıcık bir gülümseme sundum ve "Evet, bununla ilgileneceğim," dedim. *Neden böyle şeyler söylüyorum?*

"Arkadaşlarının gittiği yerde olmadığın için şanslısın. Açıkçası mahalledeki çoğu kişi senin de orada olman gerektiğine inanıyor."

Derin bir pişmanlık göstermemi, çökmemi ve belki de birkaç damla gözyaşı dökmemi istiyordu. Oysa ben... bunu onun önünde, bunca insanın karşısında yapamazdım. Bu partide olmazdı. İmkânsızdı. Muhtemelen yapmam gerektiğini biliyordum ama savunma kalkanlarım sürekli yükseliyordu. Onları nasıl indireceğimi bilmiyordum.

"Harika," dedim. "Bu gece bunu kesinlikle günlüğüme yazacağım." Willow'a bakamıyordum bile ama onun tüm bu olanlar karşısındaki tereddüdünü hissediyordum.

Yaptıklarımın onu daha da germesinden nefret ediyordum.

Bu yüzden Bayan Nash beni daha fazla azarlamadan, "Hepsi bu kadar mı?" diye ekledim. "Açıkçası bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Hannah'nın artık seninle arkadaş olmamasına çok seviniyorum." *Ah.* Sadece başımı salladım, o da dikkatini başka birine verdi... "Willow, değil mi?"

Başımı kaldırarak daha dik oturdum çünkü Bayan Nash'in ona benim yüzümden saldırmasını istemiyordum.

"Evet. Ben Willow'um."

Bekledim.

"Onun seni kandırmasına izin verme. Kuzenin Loren'ı ve eşi Lily'yi muhtemelen sana anlattığından çok daha uzun süre rahatsız etti. Seninle arkadaşlık kurmaya çalışırken sakın bunu aklmdan çıkarma," dedi Bayan Nash.

İşin üzücü yanı, söylediklerinin neredeyse hepsi doğruydu.

Yine de Willow'u kandırdığım falan yoktu. Böyle bir şey yapmaya çalışmıyordum. Zaten o da Loren'ın kendisine mahallede olup biten her şeyi anlattığını söylemişti. Ondan hangi

olaylardan bahsettiğini netleştirmesini, gerçekten her şeyi öğrenip öğrenmediğini anlamak için bunları tekler teker saymasını istememiştim. Kötü geçmişimi gündeme getirmek gibi bir niyetim yoktu.

Bayan Nash gitmek üzere döndüğü anda Willow konuşmaya başladı. "O iyi biri."

Bu beni etkilemişti. Duygusal olarak... bana dokunmuştu. Olduğum yerde hiç kımıldamadan durdum ve daha önce hiç kimsenin benim hakkımda söylemediği o cümleyi sindirdim.

O iyi biri.

Bunu o kadar sessizce söylemişti ki, Bayan Nash duymadı bile. Fakat ben duydum. Hannah'nın annesinin küçük oğlunu yemek masasına yönlendirmesini seyrettim.

Yaşanan berbat sohbetten dolayı, "Üzgünüm," diyerek Willow'dan özür diledim.

"Çok kabaydı."

"Ben de öyleydim," dedim.

"Evet ama..." Omuz silkti. "Sen kaba olduğunun farkındasın. Onunsa kendinden haberi bile yok. Biliyorum, bu durumu daha iyi hale getirmiyor. Yine de bir şekilde önemli. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Evet... Belki de." Ben de buna inanmak istiyordum.

Kendisine verdiğim şekerli kurabiyelerden birini alıp ısırdı.

Dudaklarımın tekrar yukarı kıvrıldığını hissettim. "Yani *Supernatural*'ın beşinci sezonunu dün gece bitirdin ve bana mesaj atmadın, öyle mi? Sana tepkilerini dakikası dakikasına tüm detaylarıyla bilmek istediğimi söylemiştim. *Gif* şeklinde." İkinci sezon için böyle yapmıştı ve dürüst olmak gerekirse, o *gif*'ler bana birisinin linklerini gönderdiği en sevimli şeylerdi.

Benim Tumblr paylaşımlarımın büyük kısmı kendi yaptığım dizi ve film *gif* setleri, günlük alaycılıklar, her gün yaşanan olayları pizzayla ilişkilendirmeler ve *reblog*'lardan ibaretti.

Onun Tumblr gönderileri ise anketler, hayran düzenleme-

leri, *fandom*'la alakalı gönderilerle dizi bölümlerini izlerken canlı güncellemeler yaptığı sırada kullandığı tepkisel *gif*lerdi. Bu benim akışımı inanılmaz derecede dolduruyordu ve bana bu konudaki fikrimi onu tanımadan önce sorsaydınız, size *çok saçma* olduğunu söylerdim.

Oysa saçma değildi. Öyle olduğunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Aslında eğlenceliydi, özellikle de diziyi izlemişsem.

Kurabiyesini yutup daha çok gülümsemeye çalıştı. "Saat sabahın dördüydü."

Uyku düzenim pek yoktu ama dün gece o saatte gerçekten uyuyordum. "*Supernatural*'ın en iyi sezonunu bitirmen, beni sabah dörtte uyandırmak için geçerli olabilecek tek neden. İnternetin en iyi iletişim şekli olduğunda anlaştık mı?"

"Anlaştık ama diğer seçeneğimiz iki teneke kutuydu."

"Doğru." Hatırlayarak gülümsedim. "Telefonuna ne dersin?"

Başmı olumsuz anlamda sallayınca şaşırdım. *Reddedildin, Abbey.* Willow kurabiyesini bıraktı. "Seni internette görmek hoşuma gidiyor. Yani aslında birbirimizi *görmüyoruz* tabii."

"Benim bir ve sıfırlarımın senin bir ve sıfırlarınla temas etmediğini mi söylüyorsun? Onların birbirlerinin etrafında dans ettiklerini düşünüyordum. Benim birlerim vals yapmayı biliyor ama sıfırlarım dansta berbat. Diğer insanların bilgisayar kodlarına basmayı seviyorlar."

Willow'un biraz bulaşıcı, neşeli bir gülümsemesi vardı. "Eğer benim bir ve sıfırlarım dans edebilseydi, muhtemelen yine de oturmayı tercih ederlerdi."

Ben seninle otururdum. Bunu söylemedim çünkü onunla gerçekten oturuyordum. "Elma kapma oynamaya ne dersin?" diye sordum. "Gerçekten, baskı yok."

"Bu kelimeyi çok kullanıyorsun."

"Hangisini?"

"*Gerçekten.*"

Farkında değildim. Belki de insanların neyin alaycılık, neyin samimiyet olduğunu anlamayacağından korkuyordum. "Hey, sana bir şeyden bahsetmek istiyordum... Yanlış anlama." Neden bunu şimdi gündeme getiriyordum? *Onu korkutma ya da kendisini kötü hissetmesine sebep olma.* Neredeyse duraksamak üzereydim, yine de söyledim çünkü ben böyle biriydim. "Daha önce konuştuğumuz şu çizgi roman karakteri vardı ya, onu tekrar araştırdım."

"*Elixir*'i mi?"

"Hayır, diğerini."

"*Wither* mı?"

"Evet, o." Duraksadım. "Biraz bana benziyor. Yani çizgi film olarak."

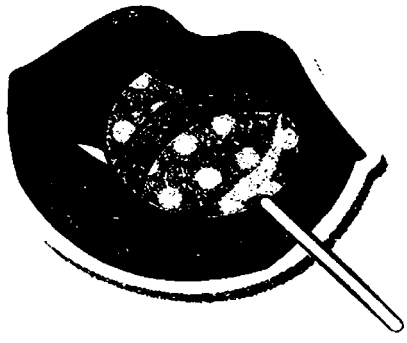
Yüzünün rengi solarken, "Çizgi roman," diye düzeltti. "*Wither*'ı seviyorum ama senin *Wither olduğunu* hiçbir zaman söylemedim."

"Evet, biliyorum. Sadece ilginç olduğunu düşündüm." Kendimi aptal gibi hissettim çünkü Willow gözlerimin içine bakamıyordu. Tam konuyu tamamen değiştirmek ve ona *Supernatural*'ın beşinci sezonunun en sevdiği kısmını sormak üzereydim ki, elma kapma varilini işaret etti.

"Ücretsiz. Hâlâ yapmak istiyor musun?"

Etraftaki kalabalığın dağılmasını bekleyip beklemediğini merak ettim.

"Evet, kesinlikle."

15

WILLOW MOORE

Philadelphia'da yapacağımı asla düşünmediğim şeyler: Loren Hale'in Cadılar Bayramı partisinde elma kapma oynamak.

Su damlaları hâlâ yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Benden sadece birkaç santim uzaktaki Garrison, alnımdaki ıslak saç tutamlarını nazikçe arkaya attı. Her şey bulanıktı. Huzursuzluğumu hissetmiş olmalıydı, nazikçe gözlüğümü yerine taktı.

"Teşekkürler." Yüz hatlarımda dans eden mavi-yeşil gözlerine odaklandım. Yüzüme yapışan saçı çekip aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Her günkü gerginliğim yatışmaya çalışırken sersemlik gökyüzünden düşen konfetiler gibi içimde uçuştu. Diğer eli hızla kalçamdan kayarken küçük ve gergin bir kahkaha attım. Kaygıdansa sersemliği tercih ederdim ama hangisinin önce ortaya çıkacağını gerçek anlamda kontrol edemiyordum. Dokunulmaya alışkın değildim. Her şey benim için çok yeniydi.

"Bu uygun mu?" diye sordu.

Gözlüğümü yukarı iterek düzelttim, şimdiye kadar yaşananların hoşuma gittiğini ona gösterebildiğimi umuyordum. "Evet." Başımı birden fazla kez olumlu anlamda salladım.

"Sana sarılabilir miyim?" Ardından hızla ekledi. "Yani kolumu sana dolayabilir miyim?"

Büyük bir gülümsemeyle endişe arasında gidip geliyor, genel olarak büyük gülümseme tarafında olmak istiyordum. Garrison'a her geçen gün daha çok güveniyordum. "Evet."

Garrison'ın kolu belime dolandı...

"Hey! Siz ikiniz!"

Aniden irkilip adeta kaskatı bir tahtaya dönüştüm, başım sesin geldiği yöne çevrildi ama bu sesi her yerde tanırdım.

Lo. Ağabeyim Lo. Slytherin öğrencisi gibi giyinmişti. Varilin karşısındaki saman balyalarının üzerinde oturuyordu. *Herkesin kuzenim olduğunu düşündüğü Lo. Ünlü Loren Hale, evet.* Garrison'a *ateş gibi*, evreni yakabilecek kadar yoğun bir bakış attı.

Uyarıyı anlamıştım. *Küçük kız kardeşime dokunma.*

Anında birbirimizden ayrıldık, bedeni benden üç metre uzaklaşana kadar aramızda görünmez bir duvar belirdi. Garrison elini saçlarının yanından geçirip kapüşonunu tekrar başına çekti.

Lily ve Ryke ağabeyimin yanındaydı ama sadece dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum. İşitme duyum *Superman* seviyesine ulaşmamıştı. Dudak okuma becerilerim de aynı durumdaydı çünkü ne söyledikleri konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Garrison sırtını bana dönmüş, telefonunu çıkarmıştı. *Vega* kostümüme çok beceriksizce diktiğim cepteki telefonum bir kez titreşti.

"Ka-kav!" Telefonumu çıkarırken başımı kaldırıp baktım. Daisy Calloway çatallı bir geyik boynuzuyla çatının tepesinde oturuyordu. Aşağıya, ekose giyinmiş erkek arkadaşına sesleniyordu. "Ka-kav!"

Ryke onu çatıda görünce gülümsedi. "Avla beni."

Onları uzun süre izlemedim.

Twitter mesaj bildirimimi kontrol ettim.

@Garrisonwither: *Tuvalete gidiyorum. Birazdan dönerim. Eğer saman balyamıza geçersen, bana da yer ayırır mısın?*

"*Olur*" diye cevap yazdım. Baktığımda çoktan gözden kaybolmuştu. Bu yüzden saman balyasına doğru yola koyuldum ama aniden durdum. *Doluydu.* Başımı sağa sola salladım, gözlerim direksiyonun başındaki çılgın bir sürücü gibi oradan oraya gidiyordu. Nereye oturacaktım? Saman balyalarının çoğu kapılmıştı.

Partilerle aram iyi değildi.

Ne yapacağımı ya da zamanımı nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Sanki görünmez bir kural vardı: *Telefonundan uzak dur.* Telefon aslında sinirimi yatıştırıyordu ama bu kez de kaba olmaktan çekiniyordum. Kaygı geri geldi. Bu hiç de eğlenceli bir döngü değildi.

Korsan kostümleri giymiş bir aileden, "Affedersiniz," diye özür diledim. Yollarında olduğum için etrafımdan geçmeye çalıştılar. Melek kostümü giymiş, ergenliğe yeni adım atan iki kızdan da özür diledim. Kanatlarından birine çarpmıştım ya da belki de sadece hafifçe sürtünmüştüm? Çok da sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Farkına vardığından bile emin değildim.

Willow Moore hayatta tamamen başarısız değil.

Bende bir şeyler vardı.

Gidip Lily veya Lo'yla konuşabilirdim ama oturdukları saman balyasında güzel vakit geçiriyormuş gibi görünüyorlardı. İkisi birbirine sıkıca sarılmıştı, *Gryffindor* kostümü giymiş minik oğulları da yanlarındaydı.

Aynı şekilde Rose ve Connor da kızlarını kollarının arasına almış, birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Dudakları takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Onlar birlikteyken yanlarına yaklaşacak değildim. Sanırım Rose'a, Connor *olmadan* yaklaşma cesaretini gösterebilirdim.

Gözlüğümü düzelterek, "*Carpe Diem,*" diye mırıldandım. *Ölü Ozanlar Derneği*'ndeki *Welton Akademisi* öğrencilerden

birine benzemiyordum ama tıpkı onlar gibi anı yaşayabilirdim.

Sadece... nereye gideceğimi çözmem gerekiyordu. Arkama döndüm, varilin kenarına fazla yakın duruyordum. Birkaç adım geri gittim. İçine düşmek tam da ihtiyacım olan şeydi...

Bir meşaleye çarptım.

Aman Tanrım.

Çimenlere dikilmiş, *yanan* bir meşaleye vurmuştum. Demir çubuğu kapmak için hızla uzandım ve onunla birlikte bir saman yığınına düştüm. O korkunç, Bayan Nash adındaki kadın ve oğlunun oturduğu saman balyasına... Oluşmasma sebep olduğum tehlikeli alandan fırlayıp uzaklaştılar, bense alev alıp yanmaya başlayan samanın üzerine beceriksizce yığıldım.

"Willow!" diye bağırdı Lo.

Dumanın etkisiyle öksürdüm ve ayağa kalkmaya çalıştım, yanağım çok ısınmıştı. Eteğimdeki alevi elimle vurarak söndürmeye uğraşırken çimenlerin arasına düştüm. Böylece ateşten sürünerek uzaklaşabilirdim.

Dizlerimin ve ellerimin üzerinde, alev alev yanan saman balyasından hızla emekleyerek uzaklaştım.

Ebeveynler plastik kovalar ve *Solo* bardaklarla varilden su taşımaya başlamışlardı. Onlar ateşi söndürürlerken şok içinde donup kalarak gözlerim irileşmiş halde olanları seyrettim.

Biraz önce ne oldu öyle?

"Willow?" Lo yanıma çömeldi, kehribar rengi gözleri endişeyle parlıyordu. Bir yerim yanmış mı diye beni kontrol etti. Sanırım en çok özgüvenim yanmıştı.

"Ben..." *Üzgünüm.* Bu soğuk şoku atlatmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Dehşetim onun endişesiyle buluştuğunda, alev alan saman yığınının Loren Hale'in hayatına getirdiklerimin bir metaforu olmamasını umdum. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Şokta." Rose Calloway'in buz gibi sesini duydum. *Siyah Kuğu* filmindeki *Natalie Portman* gibi giyinmiş şekilde tam te-

pemde dikiliyordu. Lily ve Connor çocuklarını yiyecek masasının yanında, kargaşadan uzakta tutarken Ryke ve Daisy'nin yangını söndürmeye yardım ettiklerini fark ettim.

Üzgünüm.

Bunu yine mırıldanarak tekrarlamak zorunda kaldım.

"Ben bundan çok daha kötüsünü yapmıştım," dedi Lo.

O kadar dalıp gittim ki, daha çok endişelendi. Aniden beni kollarının arasına alarak kaldırdı.

Aman Tanrım.

Loren Hale beni evine taşıyordu.

İlk kez birisi beni taşıyordu ve bunu yapan da ünlü ağabeyimdi. Yaşadığım şok dört katına çıktı. Maine'deki tek arkadaşım Maggie onun kolları arasında olsa ölürdü.

Loren Hale verandaya çıkarken Garrison koşarak geldi, nereden geldiğini gerçekten bilmiyordum. Arka bahçede çok sayıda insan vardı.

"Hey, ne oldu?" Garrison beni içeri taşıyan Lo'yu takip etti.

Gürültüden Lo'nun yanıtını duyamadım ama ne dediğini gayet tahmin edebiliyordum. *Willow meşaleyi devirdi, sonra da neredeyse kendini ateşe veriyordu.*

Lo beni mutfak tezgâhına oturttu, ev çok daha sessizdi. Başımı öne eğip ellerime baktım. Musluğun sesini duydum, gözucuyla Rose'un küçük bir havlu ıslattığını gördüm.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım ama her nedense gözyaşlarım dökülmek üzereydi. Burnumdan aşağı kayan gözlüğümü itmeye devam ettim. Şu an sadece Rose, Garrison ve Loren mutfaktaydı ama ben bu tür duyguları insanların önünde sıkça göstermezdim. Sadece üç kişi bile çok görünüyordu.

Rose ıslattığı havluyu uzattı. "Al. Bu yardımcı olur."

Soğuk havluyu yanağıma ve alnıma bastırdım.

Lo telefonunu kontrol etti. "Lily yangının söndürüldüğünü söyledi. Görüyorsun, sorun yok."

Gözümün altını tam bir damla yaş düşmek üzereyken ovaladım. "Amacım hayatına girip her şeyi ateşe vermek değildi."

Lo istemeden güldü. "Sen *bunun* kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Aman Tanrım, Willow. Mecazi anlamda ben bu adamdan daha fazla şeyi ateşe verdim." Garrison'ı işaret etti.

Garrison kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Buz kadar keskin elmacıkkemikleri ve kıstığı kehribar gözleriyle, "Evet, *gerçekten*," dedi Lo. Bu haliyle ateşten daha korkunç görünüyordu.

"Doğru," diye onayladı Rose. "Korkunç biridir."

Lo ona kuru bir gülümsemeyle baktı. "Dedi ele geçirilmiş bir balerin gibi giyinen kız."

"*Siyah Kuğu gerçek* bir şey."

"Tabii." Lo'nun bakışları tekrar bana döndü. "Yani demek istediğim şu ki, sen burada olmakla hiç kimsenin umurunda olmayan lanet olası bir saman balyası dışında hiçbir şeyi mahvetmedin. Alevlerin seni sarmalamamasına çok sevindim. Çünkü *seni*... özlerdim."

Gözlerim yaşlarla doldu ama bu sefer sebebi farklıydı.

"Ben de," diye araya girdi Garrison.

"Ben de," dedi Rose.

Öncekinden daha emin bir şekilde başımı salladım. *Pekâlâ.*

Mutfakta, sonunda gülümsemeyi başarabilmemin sebebi ancak kendimi kaybolmuş ve yalnız hissederken bana sevildiğimi hissettiren bu insanlar olabilirdi.

Tamam.

Gülümsedim. "Pekâlâ."

Çok uzun süre sonra ilk defa bir grubun parçası olduğumu hissettim.

Benim olduğunu bildiğim bir ailenin parçasıydım.

✶

Garrison beni daireme götürdü. *Mustang*'i kaldırımın yanında yavaşlarken onu içeri davet etsem mi diye düşündüm.

Birlikte değildik ve böyle bir şey yaparsam bunu bir teklif olarak algılayıp algılamayacağını bilmiyordum.

"Partiye seninle gitmeme izin verdiğin için çok teşekkür ederim," dedi benden önce davranarak.

"Benimle gelmek istediğin için ben teşekkür ederim." Sarı peruğumu çıkarıp saçlarımı salladım, kafamda hâlâ birkaç tel toka vardı. "Yanımdan uzaklaştığın için şanslısın. Seni yakabilirdim." İyi bir konuşmacı değildim ve arabasının sessizliğinde kendimi daha çok bir aptal gibi hissediyordum. *O senin geek bir aptal olduğunu biliyor.* Buna rağmen benimle takılmak istiyordu. Bu çok şey ifade ediyordu, değil mi?

Arabayı park edip kolunu direksiyona yasladı. İkimiz de koltuklarımızda birbirimize doğru eğildik. Saçının sürekli kirpiklerine takılması ve gözlerinin o kahverengi tutamların arasından bakması hoşuma gidiyordu.

"Bu arada Bayan Nash'in söyledikleri," diye konuşmaya başladı.

"Onun ne dediği önemli değil." Bunun ne zamandır onu içten içe yiyip bitirdiğini merak ettim.

"Hayır, önemli," diyerek nefes aldı. "Çünkü... doğru, Willow. Loren ikimizi kıyaslayıp benden daha kötü şeyler yaptığını söyleyebilir ama ben *ona* kötülük yaptım. Posta kutusuna yazıyı ben yazdım. Giriş verandasına köpek dışkısını ben koydum, hatta bir kova..." Başını çevirdi, utanmıştı.

Ne yaptığını biliyordum.

Lo bana her şeyi anlatmış, ben de Garrison'a bunu söylemiştim. İçinde bir yerlerde kendisini hâlâ *inanılmaz derecede suçlu* hissediyor olmalıydı. Yoksa bu şekilde açıkça itirafta bulunma ihtiyacı duymazdı.

Garrison cesaretini toplayarak camdan dışarı baktı. "Ön kapısını açtığında başından aşağı dökülsün diye bir kovayı içkiyle doldurmuştum. Onun alkolik olduğunu ve ayık kalmaya çalıştığını *bilerek*. Ben bunu yaptım."

Arkadaşlarım da oradaydı, diye eklemedi. Orada oldukla-

rını biliyordum ama bahane üretmeye ya da suçu başkalarına atmaya çalışmıyordu. Tüm sorumluluğu üstleniyordu.

İşte bu yüzden iyi bir insandı. *Onca yaşanan şeyden sonra. Kötü seçimlerine rağmen.*

O iyi bir insandı. Bunu bir gün kendisinin de görebileceğini umuyordum.

"Lo seni affetti," diye hatırlattım.

Garrison başını iki yana salladı. Yumuşak bir sesle, "Ama ben kendimi affedemiyorum," diye mırıldandı. Gözleri benimkilerle buluştu. "Yakınlarımda olmamalısın. Daha iyi bir insan olup senden uzaklaşabileceğimi sanmıyorum, dolayısıyla bunu benim yerime sen yapmalısın. Bana senden uzak durmamı söylemelisin. Buraya *asla* geri gelmememi söylemelisin."

Sıra bendeydi. Başımı sertçe iki yana salladım. "Hayır. Öyle bir şey yapmayacağım."

Gözleri doldu. "Willow..."

"Ben aptal değilim." Gözlüğümü çıkarıp buğulu camlarını sildim. "Sadece Maine'den gelmiş, Philadelphia'da arkadaşı olmasını isteyen bir kızım. Sen benim arkadaşımsın. Senin beni seçtiğin kadar ben de seni seçtim." Gözlüğümü tekrar taktığımda gözlerinin ne kadar kızarmış olduğunu gördüm. "Sen hayatım boyunca sahip olduğum ikinci arkadaşımsm ve ben arkadaşlıklarım konusunda seçiciyimdir. Ama seni seçtim."

Bu bir oturuşta yaptığım en uzun konuşma olabilirdi. Ciğerlerim oksijenle dolmuştu, neredeyse patlamak üzereydi.

Garrison başmı eğdi, yüz hatları çok sayıda farklı duyguyla çarpıldı. "Senin arkadaşın olmak için hangi şartları karşıladım?"

"Naziksin."

"Değilim."

"İyisin."

"Değilim."

"Dürüstsün."

Duraksadı.

"Bana kendimi güvende hissettiriyorsun."

Başını kaldırıp bana baktı. Aramızdaki hava gerginleşti. Garrison kolunu koltuğumun arkasına attı ama asla omuzlarıma indirmedi. Kısa bir an için öylece durdu. Bana dikkatle bakıyor, derin derin düşünüyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

"Eminim." İkimiz de -aynı anda- dünyadaki yerimizi bulmaya çalışıyorduk. Bu bazen kendimizi boşlukta süzülüyormuşuz gibi hissetmemize neden oluyordu. İnmek için hangi yöne gideceğimizden, hatta inip inemeyeceğimizden bile emin değildik. Ben daha ona içeri girmek isteyip istemediğini soramadan telefonu titredi.

Ekranda *Mitchell* yazdığını fark ettim. Sanırım bu erkek kardeşlerinden biriydi.

"Bunu yanıtlamalıyım. Beni tüm gece aradı."

İma ettiği şeyi anlayıp arabanın kapısını açtım. Tam kapatırken camı indirdi ve beni kaldırımda görebilmek için başını dışarı uzattı.

"Altıncı sezon," dedi. "Gelecek hafta sonu birlikte izlemek ister misin? Benim evimde."

Garrison Abbey'yle bir *Supernatural* maratonu... En sevdiği dizi... *Onun evinde. Aldığım ilk davet.*

"Kesinlikle."

16

GARRISON ABBEY

Kasım

Annem: *18. doğum günün kutlu olsun! Akşam yemeğine özel bir şey ister misin?*

Bir anlığına başımı telefonumdan kaldırdım. Pazar günü öğleden sonraydı, alışveriş merkezi ailelerle doluydu. Bebekler arabalarında ağlıyor, ebeveynler etrafta serbestçe dolaşan çocuklara bağırıyordu. *Galactica Arcadia* olarak adlandırılan retro alışveriş merkezinin yakınlarında dolaşırken anneme basit bir cevap yazdım.

Doğum günüm için hiçbir şey istemiyorum. Bunu hiç düşünme. Zaten bu gece için planlarım var.

Resmen anneme planlarıma onu dahil etmediğimi söylemiştim ve bu gerçekti. Suçluluk duymalıydım. Annem *iyi* biriydi.

İyi ama tamamen... Başımı iki yana salladım, bu konudan bahsetmek istemiyordum. Ebeveynlerime dair daha fazla şey söylemek istemiyordum.

Belirli bir kişinin gelmesini beklerken Tumblr'a girdim ve Willow'un en son anketini derinlemesine incelemeye başladım. Beni birine etiketlemişti ve ona Cadılar Bayramı'nda elma kapmaca oynarsa soruları yanıtlayacağıma söz vermiştim.

Her şeyden çok aslında hangi soruları yanıtlamamı istediğini merak ediyordum. Bu ilkinden farklıydı. Bunda hangi anketi dolduracağımı aktif olarak seçiyordu. İlkinde Philly'den birinin çıkıp da onun kullanıcı adını soracağına falan dair en ufak bir niyet yoktu.

Geçmiş zaten yazılmıştı, öyle değil mi?

İşte buradaydım. Gürültülü bir alışveriş merkezinde tek elimle deri ceketimi, diğeriyle de telefonumu tutarken yeni anketi dolduruyordum.

Kurallar: Formu her bölümünü dürüstçe yanıtlayarak doldurun. Bitirdiğinizde diğer kullanıcıları da görevi tamamlamaları için etiketleyin. İşe sizi etiketleyen kişiyi bulmakla başlayın.

Willow'u yeni Tumblr hesap adıyla buldum. *@vegablaze33*. İşte başlıyoruz.

İsim: *Garrison (Sanırım hiç de fena bir isim değil.)*
Yaş: *18 ve şaşırtıcı bir şekilde hâlâ hayatta*
Burç: *Akrep*
Hayalinizdeki Ev: *banliyöler dışında her yer.*
En Sevdiğiniz Müzik Grubu: *Interpol*
En Sevdiğiniz TV Programı: *Supernatural. Bazen American Horror Story.*

Bir sonraki soru için tarayıcı geçmişimi kontrol ettim.

En son...
Google Aramanız: *porno. Şaka, AHS'ye dair bir dizi özetini okuyordum.*
Onu sevdiğinizi söylediğiniz kişi: *O kadar geçmişe gidemiyorum.*
Kıskançlık hissettiğiniz an: *şu anda hesaplanamıyor.*

Lily Calloway, *Superheroes & Scones*'un birkaç çalışana daha ihtiyaç duyduğunu söyledikten sonra Maya Cadılar Bayramı haftasında yeni birisini işe almıştı. O da Dalton Akademisi'ne gidiyordu. *Ace Davenport.* Onu -her ne kadar o bana dair bir şeyler duyduğunu söylese de- daha önce hiç görmemiştim.

Benden nefret mi ediyordu, yoksa seviyor muydu, tam olarak anlayamamıştım. Belki de sadece kayıtsızdı ama Willow'un bir raf dolusu çizgi romanla uğraştığını gördüğü an hemen yanma çömelip rafları yerleştirmesine yardım etmişti.

Birbirlerine gülümsemişlerdi.

Geçmişten bir an zihnimde canlandı.

Buna benzer bir şey yaptığım o an. Willow'un kasadan düşen parayı toplamasına yardım etmiştim. Bu da arkadaşlığımızın başlangıcıydı.

Midem *onların* arkadaşlığının başlıyor olduğu düşüncesiyle bulandı. Sessizce öfkelendim. Maya rahatsızlığımı görmüş olmalıydı. Bana, "*Kötü bir şey yapma,*" diyen bir bakış attı. "O ekibimiz için *çok* değerli."

Değerli. "Nasıl?"

"Kendisi yürüyen bir *Marvel* ansiklopedisi. Diğer çalışanlardan farklı olarak her karakteri, her çizgi roman lafını biliyor." *Benden farklı olarak.* Muhtemelen hiçbir zaman Maya'nın gözdesi olmayacaktım, özellikle de mağaza müdürlüğü işini zorlaştırdığım için şansım düşüktü. Yine de hatalarımı telafi etmeye çalışmaktan vazgeçmeyecektim.

Bu hafta bana tuvalet temizleme görevi verdiğinde bile şikâyet etmemiştim. Üstelik tuvaletler berbattı. Kesinlikle kasıt vardı.

Ace'i zihnimin gerilerine ittim ve tekrar ankete odaklandım.

Önemli bir şeyi mahvettiğiniz an: *muhtemelen dün. Her gün. Hayatımın hikâyesi.*

Şu anda...
Sizi ne heyecanlandırıyor: *gözlüklü kızlar.*

Dudaklarım yukarı kıvrılmaya başladı, bu soruyu sorduğuna biraz şaşırmıştım.

Keyfinizi ne kaçırır: *gözlüklü kızlara kötü davranan herkes.*
Birine kızgın mısınız: *kardeşlerimden herhangi birine.*

Hiç...
Karanlıktan korktunuz mu: *asla.*
Ebeveynlerinizin önünde ağladınız mı: *sadece bebekken*
Günlük tuttunuz mu: *hayır*

Ne seversiniz...
Aşk mı Şehvet mi: *sadece şehveti tanıdım.*
Mesaj mı Arama mı: *çoğu zaman mesaj.*
İnekler **mi** *Geek*'ler **mi:** *kesinlikle geek'ler.*

Bitirmiştim. Başka kimseyi etiketlemeden telefonumu kot pantolonumun cebine koydum, sonra da bilek kemiğime batan deri bilekliğimi gevşettim. Deri ceketimin cebinde bir paket sigara ağırlık yapıyordu ama alışveriş merkezinde içemezdim. Bu alışkanlığı azaltmaya çalıştığımdan bahsetmiyordum bile.

Siyah *Converse* ayakkabılarımın bağcıklarını sırf bir şeyle meşgul olmak için çözüp bağladım. Başımı kaldırıp bakınca da onu gördüm.

Alışveriş merkezi koridorunun sonundaki Willow da beni fark etti ve utangaç bir tavırla el salladı. Garip gülümseyişi dudaklarımın daha da yukarı kıvrılmasına yol açtı. Onu baştan aşağı süzdüm. Sanki dün *Superheroes & Scones*'ta birlikte takılmamıştık.

Sarkık, rengi solmuş tulumunun altında hardal sarısı bir tişört vardı. Bu son moda ya da insanların *Instagram*'da *beğeneceği* türden bir şey değildi. Sadece... *geek*'lere özgü bir görüntüydü. Makyajı yoktu, zaten göz kaleminden fazlasını nadiren kullanıyordu. Açık kahverengi saçları dağınık bir şekilde örülmüştü. Aralardan çıkan tutamlar uçuşuyor, küçük teller alnına yapışıyordu.

Kim olduğuyla ve olmak istediği kişiyle -arkadaş baskısına boyun eğmeden- barışık birisiyle takılmak güzeldi. Geçen hafta derste Rachel, Willow'a gevşek saç tutamlarını eleştirerek nasıl örgü yapılacağıyla ilgili bir *YouTube* videosu göstermişti.

Willow da Rachel'a önerileri için teşekkür etmiş ama *doğru* tekniği umursayıp dikkate bile almamıştı.

Yaklaşırken Willow *JanSport* sırt çantasının kayışını sıkıca kavradı. Mırıldanıp yalpalayarak gezinen insanların, kalabalığın ve strafor kahve bardaklarını tutan çok sayıda elin bilincindeydi.

Kolları sürtündüğü için birkaç kişiden özür dilediğini, sağma soluna temkinli bir şekilde baktığını gördüm. İnsanlar onun geri çekilmesine sebep olmuyordu. Bana ve atari salonuna ulaşmak için hevesle kalabalığı yararak ilerledi.

Minnettardım. *Hem de ifade edebileceğimden çok daha fazla.*

"Geç mi kaldım?" Siyah çerçeveli gözlüğünü yukarı itip telefonunu kontrol etti.

Ayakkabımın bağcıklarını bağlayıp doğruldum. "Hayır. Sadece ben erken geldim." Başımla atari salonunu işaret ettim. "Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

"Ah." Willow gülümsemesini zorla bastırmaya çalıştı. "Yani... Benim de öyle. Sayılır."

"Sayılır?" Kapıyı açık tutuyordum.

Boş denilebilecek atari salonuna girerken, "Bu sabah dikkatim dağıldı," diye mırıldandı.

Ace Davenport. Kaşlarımı çattım ve hızlı adımlarla ona ye-

Ninova

tişip yanında yerimi aldım. "Neden?" *Şu salak Marvel ansiklopedisi.*

"Lily, Moffy'ye ilk kez kuru mısır gevreği vermeme izin verdi... Yani katı gıda yemesine izin var ama bu onu ilk besleyişimdi. Bana güvenip bebeğini emanet etmesi çok hoş bir şey."

Willow'un bana Lily ve Loren Hale, özellikle de Maximoff Hale'le ilgili konularda güvenmesi gerçekten harikaydı. Oğulları tam bir medya malzemesiydi. *Ünlü Takipçisi*, şu an beş buçuk aydan daha büyük olmayan bebeklerine dair her türlü bilgiyi resmen yutuyordu.

Cadılar Bayramı'nın ardından Willow'a sansasyonel gazetelere para karşılığı en ufak bir beyanda bulunmayacağıma yemin etmiştim. Bu sözümü bozarsam sırlarımı tüm dünyaya, ebeveynlerime ve dilediği herkese ifşa etme hakkına tümüyle sahipti. Bunu söylediğimde dövmelerimle morluklarımı gösterdiğim o anı hatırlayarak ikimiz de sessizce duraksamıştık.

Sanırım sonunda bana güvenmişti çünkü *Ünlü Takipçisi* editörleri ve muhabirleriyle konuşmak için hiçbir nedenim yoktu. Paraya ihtiyacım yoktu. Herhangi bir şöhret peşinde değildim. Resmen tek isteğim rahat bırakılmaktı.

Loren'ın kuzeni olmasına rağmen Willow'un Halelerden çok uzakmış gibi davranmasına artık şaşırmıyordum. Annesi herkesten uzaklaştığı için kendi durumunun da aynı olduğunu anlatmıştı.

"İsteseler bebeklerine bakar mısın?" diye merakla sordum.

Willow yüzüne gittikçe yayılan bir gülümsemeyle başını onayla salladı. "Ellie benden çok küçük olduğu için bebeklere alışkınım. Anneme çok yardım ettim." Bir saniye boyunca boşluğa baktı. "Hayatımın böyle olduğuna inanamıyorum. Maximoff Hale'i kucaklayabiliyorum. Dünyada onun sadece serçeparmağına dokunabilmeyi isteyen kaç kişi var, biliyor musun?"

"Yaklaşık kırk beş bin."

Oyun salonunun ortasında aniden durdu. Retro makineler yıldız desenli halı boyunca diziliydi, tavana karanlıkta parlayan aylar ve gezegenler yapıştırılmıştı. Yanaklarındaki renk uçup giderken, "Anketi gördün mü?" diye sordu.

"Twitter'da Maximoff'un serçeparmağı hakkında *evet* ya da *hayır* şeklinde yanıtlanacak sorunun yer aldığı anketi mi? Hayır, görmedim," diye dalga geçtim.

Willow dudaklarını birbirine bastırarak diğer bir gülümsemeyi daha gizlemeye çalıştı. Midemde kelebekler uçuştu, bu çok saçmaydı. *Ama her neyse.* Umurumda değildi. Bu kızla yoluma devam edecektim.

Farkında olmadan *Streets of Rage* makinesine sürüklendik.

"O anketi ben paylaşmadım," dedi daha alçak bir sesle. "Ama yanıtladım... Sırf meşhur olduğu için bir bebeğe bu kadar düşkün olmam garip, değil mi?" Düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı.

"Garip değil. Medya, bebeği Amerikan kraliyet ailesindenmiş gibi gösterdiği sürece değil."

Willow görmemi istemediği garip bir gülümseme eşliğinde, "Prens Moffy," diye mırıldandı. Dik dik baktığımı fark edince boğazını temizledi ve dudaklarına dokundu. "Ah... Evet."

"Hey, Prens Maximoff hayran kurgusu kendisi ergenliğe girdiğinde gerçek olabilir."

"O zaman okurum," dedi Willow. Sonra ekledi. "Ama... tuhaf bir şekilde değil. Onunla akrabayım. Eğlencesine bakarım yani... Televizyon gibi bir şey. Sayılır."

Kolumu omuzlarına uzatmayı delicesine isteyerek, "Evet, sayılır," diye onayladım ama daha da gerildim. *Streets of Rage*'in kontrol panelinin önünde yan yana dikildik. Kırmızı ve mavi *joystick*'ler vardı; her birinde de birkaç düğme bulunuyordu. Ortada süslü ya da karmaşık hiçbir şey yoktu.

Mırıltısını duymak için kulaklarımı zorladım. "Çok konuşuyorum."

"İnan bana, çok konuşmuyorsun," diye Willow'u temin ettim. "Bütün gün sessiz de kalabilirsin, o da sorun olmaz. Ben sadece seninle birlikte olmayı seviyorum." Son kısmı geri almak istedim çünkü onu biraz daha germiştim.

Aramızda gergin bir rüzgâr esti.

"Arkadaş olarak," diye ekledim.

Biraz rahatladı.

O zaman sadece arkadaşız. Tamam. Sadece arkadaş. Daha kolay. Bunu biliyordum.

Willow bir nefes verdikten sonra gözlerimin içine baktı. "Oynamadan önce... senden benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim? Yani hayır dersen sorun değil. Üzülmem."

Bunun ardından ne geleceğini merak ederek başımla onayladım.

Willow *JanSport* sırt çantasını spor ayakkabılarının üzerine koydu, sonra da cebinin fermuarını açtı. Telefonunu çıkarıp kamera uygulamasına tıkladı. "Maggie'yi biliyorsun?"

"Maine'deki arkadaşın." *Onun tek arkadaşı.* Benimle karşılaşana kadar...

"Her gün bana Lo ve Lily'yi soruyor. Hatta bazen Connor ve Rose'u, Ryke ve Daisy'yi bile... Ben de onun sorularını yanıtlayamıyorum. Son iki gündür mesajlarıma cevap vermiyor, ki bu hiç onun tarzı değil. Ayrıca Twitter'da da beni takipten çıkardı."

"Lanet olsun." Dirseğimi kontrol paneline yasladım.

"Biliyorum, durum kötü."

Kaşlarımı çattım. "Sırf kuzenin ve arkadaşları hakkında konuşmadığın için mi?"

Willow elindeki telefonunu çevirdi. "Eskiden Maggie'ye her şeyi anlatırdım. Onu... dışladığım için kızmaya ve üzülmeye hakkı var. Yerinde olsam ben de üzülürdüm. Aslında Philly'deki hayatımı onunla paylaşmak istiyorum. Sadece *o* kısmını paylaşamam."

O an anladım. "*Beni* mi paylaşmak istiyorsun?"

Willow'un rengi tekrar soldu. "Şey gibi bir *paylaşmak* değil..."

Elimi kaldırıp gözlerinin daha fazla açılmasına engel oldum. "Ne demek istediğini anladım." Onun için bunu sormanın ne kadar zor olduğunu görüyordum. Birlikte çok zaman geçiriyor olabilirdik. Yine de yeni durumlara nasıl tepki vereceğim veya arkadaşlığımızın sınırlarının nereye kadar uzandığı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Yeni arkadaşlıklar beraberinde bir ton bilinmezlikle gelirdi, eğlencenin yarısı ise bunları test edip öğrenmekten geçerdi. Ancak bu süreçte arkadaşlığı tamamen yok etme riski de vardı.

Willow derin bir nefes aldı. "Seninle *selfie* çekinebilir miyim?" diye sordu.

Sanırım bu anı hep hatırlayacaktım.

Gerçekten de hiç fotoğraf çekilmemiştik. *Cadılar Bayramı'nda bile. Yalnız ya da birlikte.* Fotoğraflara karşı değildim. İnsanlar beni Facebook ve Instagram'da fotoğraflara sürekli etiketliyorlardı. Bunların çoğu arkadaşlarla partilerde çekildiklerimdi.

Babam *gelecekteki işverenlerin* saygısız ve sorumsuz bulacağı birkaç fotoğraf yüzünden beni azarlamıştı. Bir tanesinde reşit olmadığım halde içki içiyordum, yaklaşık altı yedi tanesinde de kameraya kaba el hareketleri yapıyordum.

Hiç tereddüt etmeden elimi telefonuna uzattım. "*Selfie* için benim kollarım daha uzun."

Elini şöyle bir salladı. "Yani bu bir... evet mi?" Öyle olduğunu anlayınca -henüz ben yanıtlamadan- telefonu bana verdi.

"Evet." Işık ayarlarıyla oynadım, sonra kamerayı kaldırıp ikimize doğrulttum. Bana daha yakın olabilmek için parmak uçlarında yükseldi. *Streets of Rage* makinesi de arka plandaydı.

Başımı onunkine doğru eğdim, saçlarım kirpiklerime değiyordu. Birbirimize dokunmuyorduk ama *dokunmamak* sanki daha fazla gerilim yaratıyordu.

İyi türden bir gerilim.

Willow o garip gülümsemeyi takındı. Dudakları, uçları yukarı kıvrılmış *U* şeklinden çok yatay bir çizgi halini almıştı. Mutlu görünüyordu, bense herkesin olduğumu düşündüğü gibi çocuk suçlu görünümü sergiliyordum.

Birkaç fotoğraf çektim, ardından telefonu ona geri verdim. "Arkadaşına ne anlatıyorsun?"

Willow, Maggie'ye hızlı bir mesaj attı. "*Bu benim arkadaşım Garrison. Streets of Rages oynuyoruz. Keşke sen de burada olsaydın! Fırsat bulduğunda ziyaret et.* Sence bu kadarı yeterli mi?"

"Belki birkaç emoji ekleyebilirsin. Kalpler, parıltılar, pizzalar."

Willow'un bir şey söylemek istiyormuş gibi bir hali vardı ama ne diyeceğini düşünüyordu. Sarf edeceği kelimelere kafa yoruyordu. En sonunda konuşmayı başardı. "Biliyor musun... şey... eğer bir gün kavga edersek artık hangi emojilerin seni geri getireceğini biliyorum." Tepkimden kaçınarak telefonunu sırt çantasına koydu.

"Eğer bir gün kavga edersek bu benim hatam olur ve sana pizza emojileri, penguenler ve kaplumbağalar atan ben olurum." Gülümsedi. "Hatta belki de bir rakun."

"Rakun emojisi var mı?" Bana bir bakış atma cesaretini gösterdi.

Hiçbir fikrim yok. "Bir tane yaparım." Bozuk para bulmak için elimi cebime attım ama Willow çoktan içi çeyrekliklerle dolu bir *Ziploc* torba çıkarmıştı.

"Hayır," diye itiraz ettim hemen. "Ben ödüyorum." *Bu bir randevu.* Bunu dile getirmemiş ya da özellikle anlamasını sağlayacak bir şey yapmamıştım ama bence bu bir tür randevuydu. *Sayılır.*

Olabilirdi.

Willow tereddüt etti ama ardından torbasını açtı. "Ödeyemezsin."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, koyu saçlarımın uzun tutamlarını geriye taradım. "Niyeymiş?" *Çünkü bunun bir randevu olmasını istemiyor, salak.*

"Bugün senin doğum günün." İki çeyrekliği -biri oyuncu 1, diğeri oyuncu 2 için olacak şekilde- madeni para yuvasına attı.

Twitter mesajını atan bendim. *Blaze, bugün birini fena pataklamak ister misin? Galactica Atari Salonu, öğlen gibi.*

Willow da yanıtlamıştı. *Tabii ki, Axel.*

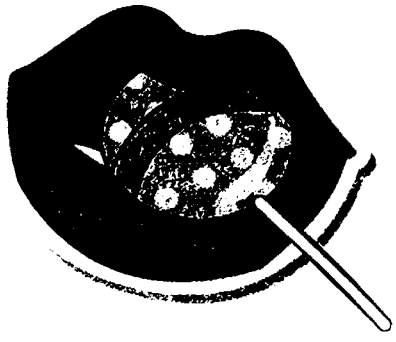
Şimdi *Blaze* ve *Axel* karakterleriyle oyunda karşı karşıyaydık. Levyeler ve kırık şişelerle şehrin sokaklarını suçtan temizlemeye hazırdık.

Bu oyun salonu buluşmasının *doğum günü etkinliği* olmasını kesinlikle planlamamıştım ama doğum tarihim tüm sosyal medya hesaplarımda vardı. Dolayısıyla biliyordu.

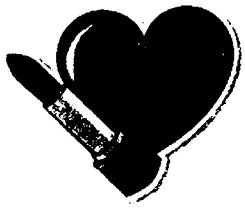
Oynamaya başlamadan önce, "Hey," dedim. "Buradan sonra benimle takılmak ister misin? Doğum günüyle ilgili değil. Düşündüm de eğer istersen şu *Supernatural* maratonunu bu gece yapabiliriz." Onu erteleyip duruyordum, o da bu konuda bir şey demeyecek kadar kibardı.

"Evet," dedi Willow hemen. "Evet, tabii ki. Hâlâ senin evinde mi?"

Başımla onayladım. "Hâlâ benim evimde." Garipti. Hiç kimseyi ailemin evine getirmekten çekinmemiştim ama Willow'u kendime saklamayı, ebeveynlerimin istenmeyen görüşlerinden çok *uzakta* tutmayı istiyordum.

17

WILLOW MOORE

Garrison Abbey'le video oyunu oynamak, aynı *milkshake*'i iki pipetle paylaşmak gibi bir şeydi. Yüzümdeki kontrol edilemez gülümseme canımı yakıyordu. Bastırmaya çalıştığım türden bir gülümsemeydi ama Galactica Atari Salonu'nda *Streets of Rage* oynamaya devam ettikçe bunu yapmak gitgide zorlaşıyordu.

Kendimi böyle hissettiğimi hatırladığım tek bir an daha vardı, o da Tom Hiddleston'la -*Thor*'un erkek kardeşi ve düşmanı olan *Loki- Superheroes & Scones*'ta karşılaştığımı hayal ettiğim zamandı. Aslında çizgi roman dükkânına hiç gelmemişti ancak bazen hayaller gerçeklikten çok daha iyiydi.

Bu gerçeklik hariçti. Şu an burada, yanaklarım kulaklarıma kadar defalarca gerilmekten dolayı ağrı içindeydi. Güldük. Oyunda *boss**'lar gelince küfrettik, Garrison özel kombinasyonları çözemediğimde yardım etti.

Çizgi romanlarla ilgili her şeyde ondan daha iyi olabilirdim ancak Garrison oyun konusunda tam bir profesyoneldi. Bence her iki oyun kolunu ve düğmeleri aynı anda görece bir kolaylıkla kullanabilirdi.

Zaman hızla akıp geçti, çeyrekliklerimiz bitince oynamayı bıraktık.

* Oyunlarda genelde bölüm sonunda çıkan, normal düşmanlardan daha güçlü olan karakterdir. (ç.n.)

Ekranı okuyarak, "Yeni yüksek skor," dedi Garrison. İsim olarak üç harf yazmış -*SUX*- birinin ardından ikinci sıradaydık.

Puan tablosunda başı çeken *SUX*'ı işaret ederek, "Pek de zekice değil, değil mi?" dedim. Bu aslında sadece bir kez oynayan oyuncuların tercih ettiği bir kısaltmaydı. Muhtemelen geçmiş kayıtlarında en az iki tane *sux* olan çok sayıda makine vardı.*

Beni hazırlıksız yakalayarak, "Pek zeki sayılmam zaten," dedi Garrison.

"Bir dakika... Ne?" Ağzım açık kaldı. "Bu... sen misin?" *SUX*'ı işaret ettim ve o başını onaylarcasına sallarken yıldız desenli halının üzerine yığılıp kafamı içine gömmek istedim. Az önce ona hakaret etmiştim.

Hem de doğum gününde.

Ben nasıl bir arkadaştım?

Yeni anma konuşmam oluşmuştu. *Willow Moore denen pislik, neyse ne türünden bir arkadaş. Şansın varken onu terk etmeliydin.*

Garrison benim yüzüme bakmıyordu. Harflerimizi girmek için klavyede gezinmekle meşguldü. *GAW.* "Garrison Artı Willow," dediğini zar zor duydum.

Eğer yorumumdan dolayı incinmediyse, o zaman ben de bunu kafama takmamalıydım ama her nedense tüm o güzel anlar yerine zihnim hep böyle şeylere takılıyordu. *Keşke bunu yapmasam.* Gözlüğümün altından yüzümü ovaladım, sonra tekrar düzelttim.

Beni neyin dağıttığını fark bile etmeden, "İyi misin?" diye sordu. Ortada sebep yokken bir sorun yaratmıştım. Daha ben *evet* diyemeden gözleri cam kapıya kaydı. "Kahretsin."

Atari salonunun dışında pasaklı, yaşlıca bir adam oyalanıp duruyordu. Telefonunu kamerasını kullanıyormuş gibi bize çevirmişti. Bugünün *utangaç paparazzi* rolünü oynuyor olma-

* *SUX*, İngilizcede "Berbat!" anlamına gelen "*sucks*" ile aynı şekilde okunmaktadır. (ç.n.)

lıydı. Kameramanların alışveriş merkezine girmelerine izin verilip verilmediğinden emin değildim ama adamın benim yüzümden orada olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Tuvalete gideceğim," dedim. "Döndüğümde muhtemelen gitmiş olur." Calloway kız kardeşlerle kıyaslandığımda oldukça sıkıcı olduğumu düşünüyordum. Onlarla ya da ağabeyimle birlikte değilsem, hafta boyunca genelde sadece bir veya iki kameraman peşime takılıyordu. Bu benim açımdan onlar için olduğu gibi günlük bir olay değildi.

"Burada bekleyeceğim." Garrison gözlerini yaşlı adamdan ayırmadı.

Oradan uzaklaşıp sıra sıra dizili atari makinelerinin arasından yolumu buldum. Tuvalet "*Kendini Rahatlat*" yazan neon bir tabelayla aydınlatılmıştı. Kızlar tuvaletinin kapı kolunu kavradım.

"Sen Loren Hale'in kuzenisin," dedi arkamdan birisi. Bu sorgulamadan çok suçlama tınısı içeren bir erkek sesiydi.

Omzumun üzerinden baktım. Erkekler tuvaletinin önünde temiz giyimli bir adam dikiliyordu. Yakalı gömleği, haki pantolonu ve taranmış sarı saçları vardı. Yirmili yaşlardaydı. Bir reklamdan fırlamış gibi görünmesine rağmen yüzü hiç dost canlısı değildi.

Keskin yüz hatları hayatım boyunca hiç görmediğim kadar nefret doluydu. *Loren Hale'i tanıyor ve ondan nefret ediyor.* Mantıklı gelen tek açıklama buydu.

İçgüdüsel olarak korkup geri çekildim ve adama bir karşılık vermeyi reddettim. Hızla kızlar tuvaletine girdim. Midemin derinliklerine içimi bulandıran bir his çöktü.

"Hiçbir şey olmayacak," diye mırıldandım ve sırt çantama uzandım.

Donup kaldım.

Sırt çantamı Garrison'ın yanında bırakmıştım. *Telefonum*

yok. Kendi kendime, "Tamam," diye fısıldadım ve kısa bir nefes verdim. Yine bir şeyler uyduruyordum. Olan buydu. Lavaboda gözlüğümü çıkardım ve yüzüme su çarptım.

İnsanlar, "*İçgüdülerinize güvenin,*" derdi.

Ayrıca, "*Konfor alanınızdan çıkın,*" da diyorlardı.

Peki bu durum hangisiydi? Sıradan bir anksiyete nöbeti miydi, yoksa gerçek bir tehdit miydi? Aradaki farkı nasıl belirleyebilirdim?

Kâğıt havluyla yüzümden süzülen suları sildim, gözlüğümü taktım ve aynaya baktım. *Şu Willow Moore.* Yanaklarımın rengi silinmiş, uçuşan saçlarım alnıma yapışmıştı.

Yutkundum. "Konfor alanından çık," dedim kendi kendime.

Kâğıt havluyu attıktan sonra adamın gittiğini umarak dışarı çıktım. Kapıyı açar açmaz yirmili yaşlarında ve gösterişli *iki* tiple karşılaştım.

Gözlerinde nefret alevleri yanıyordu.

Yeni adam bir bana, bir elindeki telefonun ekranına baktı. "Bu kesinlikle onun kuzeni." İnternetten *Loren Hale'in kuzeninin* fotoğrafını bulmuş olmalıydı.

Hızla uzaklaşmaya çalıştım ama keskin yüz hatları olan yolumu kesti. Geri adım attım. "Sadece gitmeye çalışıyorum," dedim istediğimden çok daha yumuşak bir sesle. "Sizi tanımıyorum."

"Ama biz Loren'ı tanıyoruz," dedi keskin yüz hatları olan adam. "Okulda arabamızın lastiklerini kesmişti."

"Ah." *Aman Tanrım.* "Bunun için üzgünüm..."

Gözlüğümü yüzümden çekip aldı.

Nefesim kesilirken gözlüğüme uzandım ama göremiyordum. Elim havada savruldu. Dünyam bulanık bir karmaşaya dönmüştü. Loş ışıklandırma ve karanlıkta parlayan şekiller yüzünden çok daha beterdi.

Ayakkabısının altından yükselen *çatırtıyı* duydum.

Kalbim duracak gibi oldu. O... O az önce gözlüğümü kırmıştı.

"Ona de ki, halk onlara sattığı kişiyi seviyor olabilir ama Loren Hale'i *gerçekten* tanıyan herkes ondan nefret ediyor."

Geri geri giderek duvara yaslandım ve tuvalet kapısının koluna uzandım. Bunu yaparken bir posteri ya da ona benzer bir şeyi devirip tamamen hareketsiz kaldım.

Daha fazla konuşmadılar. Ayak seslerini dinledim ama atari makinelerinin çınlama seslerinden duymak imkânsızdı. Sanırım gitmişlerdi. *Umarım gitmişlerdir.*

Panik içindeydim. "Garrison," dedim nefes nefese. Adını haykırmak istiyordum. Tekrar denedim. "Garrison." Bu kez biraz daha yüksek sesle söylemiştim. Ancak yeterince yüksek değildi. Çömelip gözlüğümü bulmak için halıyı yokladım. "Garrison!"

Bükülmüş çerçeveye dokundum, ikiye ayrılmıştı ve camları paramparçaydı. Parmağım keskin bir cama denk gelince elimi hemen geri çektim.

"Willow!" Garrison koşmuş olmalıydı çünkü birkaç saniye içinde yanıma gelmişti. "Ne oldu? Lanet olsun!"

Onu göremedim. Etraftaki *hiçbir şeyi* göremiyordum.

"Acaba ben..." diye sormaya başladım.

Ne istediğimi biliyordu. Hemen titreyen elimi yakalayarak ayağa kalkmama yardım etti. Ona iyice yaklaştım, diğer eli belimdeydi. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Eğer adamların yüzlerini düşünmeye başlarsam, duygularım baskın gelir ve gözlerim donuklaşırdı. Mesele gerçek nefretle ilk kez karşılaşmam falan değildi. Bu yakıcı nefreti sevdiğim birisine karşı hissediyor olmalarıydı.

Garrison beni kendine çekti. "Sırt çantanda yedek gözlüğün var mı?"

"Hayır, sadece odamda yedeği var." Boğazım düğümlendi ama daha o ikinci kez sormadan olup biteni kısaca anlatmaya başladım. Atari salonunu adamlar orada mı diye gözleriyle şöyle bir taradı, ardından da görünüşe bakılırsa gittiklerini söyledi.

Tabii ki yüz ifadesini okuyamıyordum fakat vücudu etrafa ısı yayıyordu, kızgın ve üzgündü. Neyse ki, adamların peşine düşüp onları yakalamaktansa yanımda kaldı.

Elimi tutarken beni atari salonundan çıkardı. Sırt çantam omzundaydı, ondan çantamı orada bırakmamasını istemiştim. Kameramanın hâlâ etrafta olup olmadığını soramayacak kadar gergindim.

Yürümeye çalıştığımda beni geri çekerek, "Yürüyen merdiven," dedi Garrison. Kolu güven veren bir şekilde belime sarılıydı.

Aman Tanrım. Olan onca şeye rağmen bedenim yeni dokunuşuyla hâlâ yanıyordu. Elimde değildi. Ben ondan daha gergindim. Vücudum kasılmıştı ve düzgün nefes almakta zorlanıyordum.

Odaklan. Fısıldamaya başladım. "Loren'a olanları anlatamam..."

Garrison sesini yükselterek, "Ben de *The Omen*'dan nefret ediyorum," diye araya girdi. "Ondan çok daha iyi korku filmleri var."

İpucunu yakaladım. Kameralı telefonu olan yaşlı adam hemen arkamızda olmalıydı. Yürüyen merdivenden iniyordu. Konuşmamızı videoya kaydediyordu. *Her bir hareketimizi.*

Ürperdim. Bu Lily ve kız kardeşlerinin her gün yaşadıkları şeyin sadece bir parçasıydı.

Otoparka ulaşana kadar ikimiz de sessiz kaldık. *Mustang*'ine biner binmez Garrison arabasının kapılarını kilitledi. Lily *Superheroes & Scones*'a giderken beni yolunun üzerinde alışveriş merkezine bırakmıştı, dolayısıyla arabam hâlâ erkek kardeşimin evindeydi.

Plan en başından beri oradan Garrison'ın arabasıyla ayrılmaktı ama... *bu kadar erken ve bu şekilde değildi.* Emniyet kemerimle boğuştum, metal ucu geçireceğim deliği bulamadım.

"İşte." Garrison orta konsolun üzerinden uzanarak yardım etti, eli benimkinin üzerindeydi. Sinirlerim titreşti. Tokayı yönlendirdi, *tık* sesini duydum.

Sabitlenmişti.

Garrison sırt çantamı kucağıma bıraktı. Kot kumaş çantaya sarılıp göğsüme bastırdım. Arabayı çalıştırmadan önce duraksadı. Yüz hatlarımı incelediğini hissediyordum.

Olanları tekrar zihnimden geçirdiğimde uyuştum. Annemin öğrettiği gibi duygularımı bastırmaya çalışırken tenim karıncalandı. *Sakın başkalarının göreceği şekilde dışarı vurma. Her parçasını içine göm.*

Sessizliği bozan o oldu. "Sana dokundular mı?"

Başımı iki yana salladım, hareketlerim ağırdı. "Sadece gözlüğüm." Tekrar yutkundum. "Ben iyiyim." *Çok daha kötüsü olabilirdi.* Sanırım şoktaydım. Kısmen *olabilirdi*'lerle boğulup kalmış, içgüdülerime güvenmemenin pişmanlığını yaşamaktaydım.

Garrison gergin bir nefes verdi, anahtarları motoru çalıştırmak üzereymiş gibi şıngırdadı. Kısa bir an için durdu. "Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

Konuşmak amacıyla ağzımı açtım ama ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sana sarılmam kendini daha mı iyi hissettirir, yoksa daha mı kötü?"

Başımı tekrar iki yana salladım. Emin değildim. "Bilmiyorum." Gözyaşlarım yeniden birikmek üzereydi. Her şeyden bunalmıştım. Olanlar, o an, onun bana karşı bu kadar iyi olması...

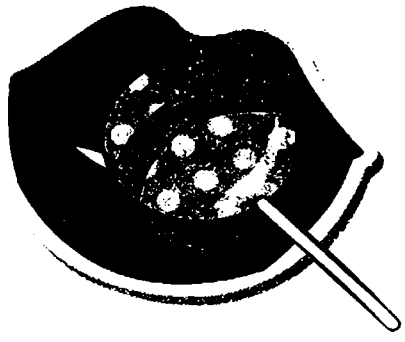
"Senin için burada olduğumu biliyorsun."

Başımı aşağı yukarı salladım ve içgüdüsel olarak artık var olmayan gözlüğümü yukarı itmeye çalıştım. "Teşekkürler." Philly'deki evimden yedek gözlüğümü almak için hareket planı belirledik, sonrasında Garrison'ın evine gidecektik. Ona o kadar da çok sarsılmadığımı ve hâlâ takılmak istediğimi belirttim.

Doğum gününün kendisi için bir anlamı yokmuş gibi davranıyordu ama bir keresinde doğum günlerini hep çok sayıda insanla birlikte kutladığından bahsetmişti. Nathan'ın partisindekilere benzer kalabalıklardan, Lo'yu ararken onunla karşılaştığım kalabalıklardan bahsettiğini düşünmüştüm.

Şimdiyse Garrison'ın tek bir arkadaşı kalmıştı. *Ben.* Abartılı bir doğum günü partisi de yoktu. *Onu delicesine seven kalabalıklar da öyle.* Sadece Maine'den gelen Willow Moore vardı. Bunun unutmak için can atacağı değil de hatırlamak isteyeceği bir doğum günü olacağını umdum.

Eski arkadaşlarının yerini gerçek anlamda dolduramazdım ve zamanla onları daha çok özleyeceğinden endişeleniyordum.

18

WILLOW MOORE

"İşte benim odam." Garrison kapısını ardına kadar açtı. Evi anormal derecede büyüktü, malikâne boyutundaydı. Rüya gibi bir evdi. İçeride yedi tane olmasaydı, tuvalet ararken kaybolurdum.

"Vay canına." Yedek gözlüğümün arkasındaki gözlerim kocaman açıldı, görüşüm kusursuzdu. Yatak odası benim küçük yurt odamın dört katıydı.

Meraklı bakışlarla etrafı hızlıca taradım. Çift kişilik büyük boy yatak, sade siyah yorgan, duvara dayalı büyük bir eğlence sistemi -stereo hoparlörler, çoklu oyun konsolları, düz ekran televizyon-, pelüş halı, çerçeveli eski *Nintendo* posterleri ve raflar dolusu korku filminden oluşan bir dekorasyonu vardı.

Bir şey çok açıktı, *düzenliydi.* Ayrıca temizdi.

Gerçekten o kadar temizdi ki, ayakkabılarımı çıkarsam mı diye düşündüm. Sormak yerine, *Converse*'lerini giymeye devam ettiğini fark ettim ve ben de spor ayakkabılarımı çıkarmamaya karar verdim.

İçeride ilerlerken başım sağa sola dönüyordu. Şık metal masasında duran dizüstü bilgisayarı kapalıydı. Kaplumbağa yoktu ama bir keresinde Abrakadabra'nın ilk olarak erkek kardeşi Mitchell'a ait olduğunu söylediğini hatırladım. Belki de kaplumbağa tankı Mitchell'ın odasında duruyordu.

Garrison etrafa birkaç pahalı armut koltuk serpiştirmişti.

O oturunca ben de hemen yanma yerleştim, bakışlarım duvarlarda ve raflarda geziniyordu.

Kumandayı elinde çevirdikten sonra bana baktı. "Dikkatini ne çekti?"

Hiç aile fotoğrafı yok. "Hiç dağınık değilsin." Sigara izmaritleriyle dolu kül tablası yoktu. Etrafa saçılmış, yarısı açık DVD kutuları yoktu. *Fizz* veya *Lightning Bolt* teneke kutuları yoktu.

"Çünkü haftada bir hizmetçi gelip temizlik yapıyor," diye açıkladı.

Tertemiz arabasını hatırladım, hizmetçinin *Mustang*'ini temizlediğinden şüphe ettim. "Yeni mi geldi?"

Garrison bir an için düşündü. "Hayır... Sanırım yarın geliyor."

Eğer koca bir haftanın ardından odası bu kadar düzgün duruyorsa, bu onun düzenli olduğunu ispatlardı. Benim masa sandalyem genelde iki günün ardından kirli giysi yığınıyla dolup taşardı.

İlk başta düzenli olarak nitelendirilmekten korkup korkmadığını merak ettim ancak bir süre sonra, belki de şimdiye kadar bunu kimsenin fark etmemiş olabileceği aklıma geldi. Belki o bile kendi özelliğinin farkında değildi.

Garrison *Supernatural* için DVD oynatıcısını çalıştırdı. *Sam* ve *Dean Winchester*'ın olduğu başlangıç ekranı belirdi. O an bir erkeğin yatak odasında olduğumun fazlasıyla farkındaydım.

Yalnızız. Birlikte bir dizi izlemek üzereyiz.

Sadece arkadaşız, diye kendime hatırlattım. Hâlâ rahatlamaya ve bu kadar gergin oturmamaya çalışıyordum. Yoksa karnıma kramp girecekti.

Sersemlikten çok gerginlik içinde parmaklarımı birbirine kenetleyip açtım. Ellerimi nereye koyacağımdan emin değildim. Davetkâr olmamaya çalışıyordum.

Garrison bıraktığım bölüme gelip *oynat* düğmesine ba-

smca bana baktı. Kolunu yaklaştırdı ama sonrasında gerildi. Duraksadı.

En sonunda dizine sarıldı.

Biri kapıyı tıklatınca ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık.

"Kahretsin." Garrison ayağa fırladı. Bana, "*İyi misin?*" diye soran bir ifadeyle baktı. Başımla onayladım. Ardından dikkatini gelen kişiye odakladı ve kapıyı açtı.

Her nedense gelenin erkek kardeşleri olmasını bekliyordum ancak içeri çarpıcı, esmer bir kadın girince kardeşlerinin üniversitede olduğunu hatırladım.

Kapı eşiğinin diğer tarafında duran annesi, hatları kum saati gibi olan vücudunu gözler önüne seren pembe bir elbise giymişti. Kulaklarında ve boynunda pırlantalar parlıyordu. Makyajı pembe tonlardaydı, bu ona inanılmaz bir ışıltı katıyordu. Düz saçı uçlara doğru hafif kıvrıktı, sadece *Real Housewives* programında rastlanan türden bir mükemmelliğe sahipti. Belki de özel bir kuaförü vardı.

Tartışmasız şekilde güzeldi, gençlik yıllarında eski bir model ya da güzellik kraliçesi değildiyse bile bahse girerim ki, insanlar ona kolayca her ikisini de olabileceğini defalarca söylemişlerdi.

Bayan Abbey en küçük oğlunun asık yüzünü ağır bir iç çekişle karşıladı. "Şimdi ne yaptım?"

"Yok bir şey," diye tersledi Garrison. "Sadece meşgulüm."

Kadın odaya -bana- bir göz attı ve tekrar Garrison'a dönmeden önce hafifçe gülümsedi. "Yanında bir çocuk getireceğini bilseydim size pizza sipariş ederdim."

Aman Tanrım. Erkek olduğumu mu düşünmüştü? Başımı eğip bol tulumuma baktım. *Değişme*, diye hatırlatmaya çalıştım kendime. *Annesi yüzünden değişme.*

"O bir *kız*," diye vurguladı Garrison. Her ne kadar sadece başının arkasını görüyor olsam da gözlerinin kısıldığından neredeyse emindim. "Ayrıca sana bugün bir şeye ihtiyacım olmadığını söylemiştim."

Bayan Abbey yine iç çekti. "Neden benimle bu tonda konuşmak zorundasın?"

Garrison omuz silkti. "Özür dilerim." Sesi tamamen kuruydu, mahremiyetlerine saygı duyarak telefonuma odaklanmaya çalıştım. Ancak konuşmalarını duymamak zordu.

"Bana sanki bütün dünyanı yıkmışım gibi davranıyorsun, oysa yapmak istediğim tek şey, '*Merhaba, günün nasıl geçti?*' demekti." İyi birisine benziyordu.

Garrison kapıyı sanki çarpıp kapatmasına saniyeler kalmış gibi kavradı. "Gerçekten iyiydi. Şimdi gidebilir miyim?"

Bayan Abbey'nin mavi-yeşil gözleri önce bana, sonra oğluna kaydı ve sesini alçak tutmaya çalıştı. Yine de, "Rachel'a ne oldu?" dediğini duymuştum.

Garrison inledi. "Bunu konuşmuştuk. Rachel artık arkadaşım değil." ABD Hükümeti dersinde Rachel'ın Garrison'ı kötülediğini duymuştum. *Nathan ve arkadaşlarını doğru şeyi yapmaya ikna etmeliydi. O onlardan daha iyi değil,* gibi şeyler söylüyordu.

Rachel, Garrison'dan nefret ediyordu.

"Annesiyle daha dün konuştum," dedi Bayan Abbey. "Eğer özür dileyip onunla biraz zaman geçirirsen seni affedebilir..."

"*Hayır,*" diyerek annesinin sözünü kesti Garrison. "Rachel'la tekrar arkadaş olmak umurumda değil."

"O çok tatlı bir kız." Bayan Abbey devam etti. "Hep onun senin üzerinde büyük bir etkisi olacağını düşünmüştüm ve eğer aynı üniversiteye giderseniz..."

"Anne," diye inledi Garrison ve ellerini başına götürdü. "Sadece *Zeta Beta Zeta* kraliyet ailesiyle evleneceğime dair umut ve hayallerinin sona erdiğini kabul edip *yoluna devam et.* Rachel'la aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. Her şeyi kafanda sen uydurdun çünkü Rachel'ın annesi en iyi arkadaşın."

"Bu doğru değil," dedi kadın. Kırılmıştı. "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

Garrison kaskatı kesildi, aralarında ürkütücü bir sessizlik

yaşandı. Boğazıma bir yumru oturdu ama sessiz kalarak alanlarına saygı duydum.

"Hunter'dan özür dilemelisin," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Garrison ellerini indirip yere baktı.

"Seni büyük bir nezaketle hafta sonu için Penn'e davet etti ve bana ona küfrettiğini söyledi. Erkek kardeşlerinin hepsi seni hayatlarına dahil etmek için çaba harcıyorlar ama sen onları itip kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun."

Neredeyse duyulmayacak derecede alçak bir tonda, "Nedenini biliyorsun," dedi Garrison.

Annesi üçüncü kez iç geçirdi. "Erkekler sert oynar. Baban haklı, bu kadar hassas olmayı bırakmalısın."

Kadının verdiği yanıt karşısında dudaklarım aralandı, Garrison ise tamamen içine kapanmıştı. Artık cevap vermiyordu.

"Tek istediğim, umduğum ve dua ettiğim şey," dedi annesi. "Dört oğlumun bir aile gibi birlikte olması. *Lütfen* bu Şükran Günü'nü kendini odana kapatarak rahatsız edici hale getirme. *Lütfen*." Ağlamanın eşiğindeymiş gibiydi, sesi de öyle geliyordu.

Garrison'dan yapmasını istediği şey yüzünden midem düğümlendi. Erkek kardeşlerinin yakınında olması durumunda diğer bir morluk, hatta muhtemelen kırık bir kemik riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Güvenliği tehlikedeydi. Yine de annesi aralarındaki gergin kardeş ilişkisinin suçlusu *oymuş* gibi davranıyordu.

Acı veren sessizliğin ortasında kendimi ayağa kalkmış, yumuşak fakat yeterince yüksek bir ses tonuyla konuşurken buldum. "Garrison'ı Şükran Günü'nde bize davet etmiştim." Aslında gerçek anlamda davet etmemiştim ancak sanırım artık durum böyleydi.

Garrison'ın başı hızla bana döndü, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

Ona yaklaştım ama çok yakınına gitmedim. Bayan Abbey

bana şöyle bir baktı. Ona tanıdık gelmiştim çünkü eğlence haberleri programlarında vardım. Bu bile başlı başına gerçeküstü bir durumdu.

Utangaç bir tavırla el sallayarak, "Ben Willow," diye selam verdim.

Yüzü aniden beni tanıdığını gösteren bir ifadeye büründü. "Loren Hale'in kuzeni." *Üvey kardeşi*, diye zihnimde düzeltim. Elini kalbinin üzerine götürdü. "Oğlumun, kuzenine yaptıklarından dolayı gerçekten çok özür..."

"Anne," diyerek araya girdi Garrison. "Etrafta benim yerime özür dileyerek dolaşmak zorunda değilsin. Biz çoktan arkadaş olduk." Beni ve kendisini işaret etti.

Bayan Abbey kendisini nazik bir şekilde gülümsemeye zorladı, belli ki Garrison'ın tavrına canı sıkılmıştı. "Yani Şükran Günü'nü Halelerle geçireceksiniz, öyle mi?"

"Hımm..." Bunu hiç düşünmemiştim. Lo teklifi çoktan yapmıştı ama ben belki Maine'e gidip Ellie'yle biraz zaman geçiririm diye düşünüyordum. Uçak bileti için para biriktiriyordum. "Aslında Maine'deki küçük kız kardeşimi ziyaret edebilirim ama Garrison da isterse benimle gelebilir."

Garrison, annem ve kız kardeşimle aramdaki gergin ilişkiyi biliyordu. Belki de bu yüzden, "Teşekkürler, Willow. Ama yapamam," dedi.

Araya girmekle yanlış bir şey mi yapmıştım? Sadece ona ihtiyacı olması durumunda kaçış şansı tanımak istemiştim.

Bayan Abbey'nin yüzü neşeyle aydınlandı. Sanki Garrison'm önerimi reddetmesi kardeşleriyle iyi geçinmeye çalışacağına dair bir onaydı.

Bayan Abbey bize iyi eğlenceler dilerken geriye çekildim. İlişkiye gireceğimizden bile endişelenmemişti. *Kapıyı açık tut* ya da *sorumlu bir şekilde davran* gibi bir şey söylememişti. Sadece *iyi eğlenceler* dilemişti. Bunun, benim Garrison'ın takılacağı birisine benzemememden mi kaynaklandığını merak ettim. Yoksa takılmayı oğulları için bir gençlik beklentisi ola-

rak kategorize etmişti ve bu yüzden bunun olmasını sorun mu etmiyordu?

Bir kızı olsaydı belki daha koruyucu davranırdı. Belki her şey daha farklı olurdu.

Garrison kapıyı kapatıp kilitledi.

Armut koltuğa döndüm, çok geçmeden Garrison da yanıma geldi ve uzaktan kumandayı aldı. *Oynat* tuşuna basmak için bekledi. İçeriye ağır bir hava hâkimdi.

"Ben lanetliyim," dediğinde ellerime baktım. "*Lanetliyim* ve Şükran Günü'nde yanında olursam, annen ve kız kardeşinle geçireceğin zamanı mahvederim. Ya da Loren Hale'le ilişkini. Bunu sana yapamam."

Bu, burada kalmandan daha iyi, diye düşündüm ama aklımdan geçenleri dile getirmekte zorlandım. Başa sardım. "Annen biliyor." Bu nefesimi neredeyse tekrar kesmişti. Kardeşlerinin onun canını daha önce defalarca yaktığını, ona fiziksel zarar verdiklerini biliyordu.

O kadar sessizdi ki başımı çevirdim. Kollarını dizlerinin üzerine yaslamıştı, ciddi bakışları benimkileri yakaladı. "Hunter burnumu kanatırdı. Ebeveynlerime söylerdim. "*Neden karşılık vermedin?*" derlerdi sadece. Onlara göre en küçük ben olduğum için bana sataşılması beklenilen bir şey. Babam kardeşlerimin beni dayanıklı hale getirmeye çalıştıklarını söyledi ama..." Garrison'ın sesi canlılığım yitirdi, bakışları yere sabitlendi. "İlk anketi hatırlıyor musun?"

"Evet." Unutmak imkânsızdı.

"*Hiç ameliyat oldunuz mu?* sorusuna verdiğim yanıtı hatırlıyor musun?" diye sordu. Gözlerime bakamıyordu.

"Sanırım hatırlıyorum. Bileğini ve bacağını kırdığın, çivilere ihtiyaç duyduğuna dair bir şeyler yazmıştın."

Garrison başını salladı. "Yedi ve dokuz yaşındaydım. İlkine babam bizzat şahit oldu. Hunter garaj yolunda güreşçi taklidi

yapıyor, üzerimde hamleler deniyordu. Durması için çığlıklar atıyordum ama o beni tuttuğu gibi betona çarptı. El bileğim kırıldı ve kemik deriyi delip dışarı çıktı."

Gözlüğümü çıkardım, camları buğulanıyordu. "Baban sadece omuz silkerek konuyu kapattı, öyle mi?"

Kesin bir dille, "İşte erkek çocukları böyle yapar," dedi Garrison.

"Ya bacağın?"

"Dokuz yaşındaydım. Davis ağzımı, bacaklarımı ve ellerimi bantlayıp beni havuza atmanın komik olacağını düşündü. Dibe battım ve yüzeye çıkabilmek için delice çırpındım. Bayılmışım. Bana arkadaşmm havuza daldığı, beni çıkardığı ve resmen öksürerek suyu dışarı atana kadar karnımı yumrukladığı söylendi."

Anlamıyordum... Bacağını nasıl kırmıştı? Ayrıca *biri* bunu başkasına nasıl yapabilirdi?

Garrison tüm bu hatıralar başını ağrıtıyormuşçasına alnını ovdu. "Titreyerek ayağa kalktım. Davis, *'Neden bu kadar korkaksın?'* dedi. Güldü ve ardından bir lakros sopasıyla bacağıma vurdu. Kemik kırıldı."

Dehşet içinde başımı tekrar tekrar iki yana salladım.

"O ve arkadaşları için bunların hepsi birer şakaydı. Benden yaşça büyüklerdi. Ben de küçüktüm işte. Anneme olanları anlattım, o da çocuğa beni kurtardığı için teşekkür etti. Hem de Davis'i beni neredeyse boğduğundan dolayı azarladığından çok daha fazla."

Gözlüğümü taktım, kalbim Garrison'm Şükran Günü'nü kardeşleriyle geçirmesi düşüncesiyle gittikçe hızlandı. Ona tüm bunları yapan kardeşler ve yapılanları asla kabul etmeyen ebeveynlerle...

Bana baktı. "Hepsi geçmişte kaldı."

Öyle miydi? Onun için çok korkuyordum. "Ben... senin şey... yapmanı..." Neden kelimeler dudaklarımın arasından bu kadar zor çıkıyordu? Gözlerimin altını sildim. "Maine gü-

zel, annem de yanımda fazladan birini getirmeme aldırmaz. Ellie de muhtemelen benden daha çok seninle eğlenir."

Başını bu imkânsızmış gibi salladı. "Ben burada iyiyim."

"Peki ya Lo'ya söylesen? Yardım edebilir..."

"*Hayır*. Lütfen ona söyleme," dedi panikle. "Artık o kadar da kötü değil, Willow. Üniversiteye gittiklerinden beri her şey daha kolay. Hatta *araba kullanmaya* başladığımdan bu yana her şey daha iyi." Ben daha konuşamadan, "Neden Loren'a bugün olanları anlatmıyorsun?" diye ekledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gözlüğünü kıran adamları," dedi sertçe. Bana değil, daha çok onların görünmez varlıklarına çıkışmıştı.

Bir an için bunu tamamen unutmuştum. "Yapamam..." Lo çıldırırdı. "Onun hayatını daha da zorlaştıramam. Zaten uğraşması gereken çok şey var."

Garrison deri bilekliğini büktü. "Senin için korkuyorum." Bu tam olarak benim onun için hissettiğim şeydi. "Eğer o adamlar nerede yaşadığını öğrenirlerse ben..." Saçlarını itip yüzünden uzaklaştırdı. "İstersen geceyi burada geçirebilirsin, biliyorsun."

Nutkum tutuldu.

Şöyle bir açıklama yaparak lafı toparladı. "Burası güvenlikli bir mahalle. Burada olmaması gereken kimse içeri giremez. Senin yaşadığın şu yer, o apartman, yurt ya da her neyse orası ise çok güvenli bir yer gibi değil."

"Sorun yok," dedim sessizce ama teklif aramızdaki ağır gerilimi dağıtmaya çoktan başlamıştı. Başkaları öyle olmadığında ya da olamadığında birbirimizin tarafında olduğumuzu ses çıkarmadan kabul ediyorduk. İyice rahatladım, Garrison da kendi armut koltuğuna yaslandı.

"Sam ve Dean?" dedi uzaktan kumanda elindeyken. İki avcının doğaüstü varlıklarla savaşını izlemeye hazırdı.

Başımı sallayarak onayladığımda bölümü oynatmaya başladı. Artık daha neşeliydik, videoyu arada bir durdurup Tumblr'ı kontrol ediyorduk.

Armut koltuklarımızda birbirimize gittikçe daha çok sokulduk, dört saat sonra kollarımız birbirine yaslanmıştı. Ben oturmaktan çok yatıyordum. Diziyi durdurduğumuz yerden devam ettirmek için *oynat* tuşuna bastı ve Dean'in hamburger yiyişi hakkında komik yorumlar yaptık.

Bir saat daha geçtiğinde gözlerim kapanmaya başlamıştı. Esnedim, televizyon ekranı bulanıklaştı.

Uyuduğumu ancak gözlerim hızla açıldığında fark ettim. Yanağım... onun göğsündeydi.

Aman.

Tanrım.

Garrison'ın üzerinde uyuyakalmıştım. Daha önce hiçbir erkeğin yanmda bunu yapacak kadar kendimi rahat hissetmemiştim. Başımı yavaşça kaldırdım ve önce televizyona baktım.

Durdurulmuş karede Sam ve gür saçları vardı. Garrison gerisini seyretmem için beklemişti. Kolunun sırtıma rahatlatıcı bir biçimde dolandığını hissettim. Daha dik oturmaya çalışırken beni izledi.

O da benimle birlikte doğruldu. "İyi misin?"

Gözlüğümü yukarı ittim.

Garrison kuru dudaklarını yaladı. "Hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun..."

"Evet, biliyorum." *Sadece arkadaşız.* Kalbim sıkıştı. Bir şey yapmasını istiyor muydum? Belki kısmen ama şimdi sahip olduklarımızı riske atacak kadar değildi. "Sadece şaşırdım."

Garrison gerildi. "Neye şaşırdın?"

"Şey... Senin göğsünde uyuyakalmama." Acı verici derecede dürüst davranıyordum ama duvarlarımın tümünü birisinin karşısında indirmek bir bakıma katarsis yaşıyormuşum gibi hissettirdi. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Başka biriyle yani."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Ne?" diye sordum. Yüzündeki nadir ifade nefesimi kesmişti.

"Senin ilkin olmak hoşuma gidiyor." Neredeyse gülümsedi. "Birler benim işim, hatırladın mı?"

"Ve sıfırlar," diyerek ona bilgisayar dilindeki diğer sayıyı hatırlattım.

"Sıfırları siktir et." Garrison kumandayı diz kapağının üzerinde dengeledi, çok sayıda kızla bu şekilde birlikte olma olasılığının farkına daha fazla vardım. Bu benim ilkim olabilirdi ama onun için öyle olmaktan çok uzaktı. Yine de bana karşı tatlıydı, yavaş davranıyordu. Bense bunun sebebini anlamıyordum.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" diye sordum.

Bu onu şaşırttı. Kafası karışmıştı ancak elinden geldiğince cevaplamaya çalıştı. "Çünkü sana karşı bir pislik olmam imkânsız. Sorduğun şey bu muydu?"

"Sen sadece... Benim için nerede durman gerektiğini önemsiyorsun ve bunu pek fazla kişi yapmıyor."

"Hımm," dedi Garrison farkındalıkla. "Evet..." Dudaklarını tekrar yaladı ve utangaçlığım tavan yaptı. Kollarımı gövdeme doladım. Normalde olduğumdan daha açıktım çünkü o bana karşı çok savunmasızdı.

Garrison kolunu çekti ama hâlâ birbirimize nefes kesecek derecede yakındık. "İnsanın kişisel sınırların dışına itilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve ben bunu kimseye yapmam. Sana da yapmayacağım, *asla*."

Göğsüm kabardı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. *Gülümsemeyi kes.* Denedim. Yüzümü elime gömmeye çalıştım. Tanrım, tam bir aptaldım.

"Sana sarılabilir miyim?" diye fısıldadı Garrison.

Ellerimi yüzümden çekmeden başımı sallayarak onayladım. Hemen uzanıp omzuma dolanan kolları esnemişti. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ama kollarım göğsünün etrafı-

na çok daha gevşek ve hafifçe dolandı. Sarılma sanatında çok uzun zaman önce ustalaşmışçasına bana sarıldı.

Hâlâ armut koltuklarda oturuyorduk ama pozisyonumuz garip değildi. Beni, olmamı istediği yer orasıymışçasına vücuduna yaslamıştı.

Kalbim sertçe atıyordu.

Yanmda kendimi çok güvende hissediyordum ve onun da benim yanımda kendisini aynı şekilde hissettiğinin farkındaydım. *Huzurlu. Rahat.* Ta ki kafamın içine çekilip hareketlerimi aşırı derecede düşünmeye başladığım o ana kadar... Kol ve bacaklarım kasıldı, o da kollarını geri çekerek benden uzaklaştı.

"Biliyor musun," dedi. "O büyük doğum günü partilerinde ne kadar mutsuz olduğumun şu ana kadar farkına bile varmamıştım."

"Bu kadar farklı olan ne?"

"Sensin." Neredeyse gülümsedi. "Yüz korkunç arkadaş yerine bir gerçek arkadaş."

Tam karşılık verecektim ki, telefonum sırt çantamda titredi. Ona *bir saniye* dercesine bakış attım, öne kaydım ve sırt çantamın içindekileri karıştırdım. Telefonumu buldum, saati görünce ağzım açık kaldı.

Sabahın ikisiydi.

Maya bana dört mesaj göndermişti.

Maya: *İyi misin? Geç oldu, yarın okulun yok mu?*

Maya: *Tek parça olduğunu bilmem için bana cevap yazabilir misin?*

Maya: *Hiç hoş değil, Willow. Eğer buna 30 dakika içinde cevap vermezsen, Lorena mesaj atmam gerekecek. Bu benim oda arkadaşı görevim.*

Maya: *Az önce onu aradım.*

Erkek kardeşim, Lily, Daisy, Rose, hatta Ryke ve Connor'dan gelen cevapsız aramalar ve mesajlardan bahsetmiyordum bile. Belki sırt çantam sesi bastırmıştı ya da ben uyurken aramışlardı.

"Olamaz," diye mırıldandım.

"Ne?" Garrison doğruldu ve tıpkı benim yaptığım gibi ayağa kalktı.

"Gitmem gerek." Lo beni *on* kez aramıştı. Nerede olduğumu soran hafif endişeliden, beni bulmaları için polisi arayacağını söylediği tam paniğe doğru aşamalar halinde şiddetlenen yedi mesaj bırakmıştı.

Ardmdan şu mesaj gelmişti.

Loren: *Eğer biri Willow'un telefonunu aldıysa, ona zarar verdiysen lanet olası boynunu sıkacak ve sikini vücuduna sokacağım, seni küçük boktan orospu çocuğu. Göt deliğinden işeyeceksin.*

"Seni evine bırakabilirim." Garrison kapüşonlusunu kaptı.

"Hayır, sorun değil." Sırt çantamı omzuma attım. "Arabamı Lo'nun evinden almam gerek, eve kendim gidebilirim. Lo'ya da yürüyerek gidebilirim." O benimle yürümeyi daha teklif edemeden, "Eğer Lo seninle birlikte olduğumu görürse, bir damarı falan patlayabilir. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim," diye ekledim. Mesajı ona gösterdim.

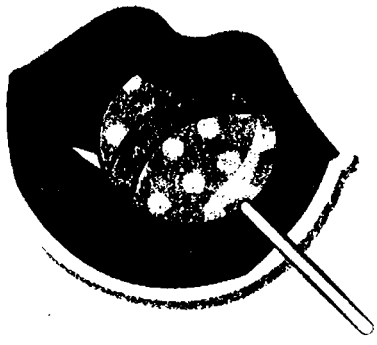
Hızla okudu. "Ben onun bu yönüne daha önce şahit oldum. Korkmuyorum."

"Yine de onunla aran şu an iyi ve bu oldukça zaman aldı." Onun Lo'yla ilişkisini de mahvetmek istemiyordum.

"Evet ama kuzenine nerede olduğun konusunda yalan söylememelisin. Benim yüzümden bunu yapmamalısın. Seninle yürümek zorunda değilim ama ona yalan söyleme."

Oradan ayrılmadan önce, "Emin misin?" diye sordum. Loren Hale'e karşı dürüst olmamı istiyordu. "Lo'ya nerede olduğum konusunda gerçeği söylersem..." *Senden nefret edebilir.*

"Eminim."

19

WILLOW MOORE

Lo'nun evine doğru yürürken ona ve Maya'ya mesaj attım. Bolca özür dileyerek yüzde yüz iyi olduğuma dair güvence verdim. Ayrıca evine ulaşmak üzere olduğumu da belirttim. Ayaklarım daha ön verandanın basamaklarına basar basmaz kapı hızla ardına kadar açıldı.

Lo'nun üzerinde eşofmanından başka bir şey yoktu, hava serindi ama belki de öfkesi onu ısıtıyordu. Elmacıkkemikleri belirgindi, elinde kulağına götürdüğü telefonu vardı.

"Geldi," dedi hattın diğer ucundaki kişiye. "Henüz nedenini bilmiyorum. Hemen kıçını kaldır ve eve gel, adamım." *Ryke Meadows olmalıydı.* "Ona söyleyeceğim. Tamam, *tamam.* Güle güle." Telefonu kapattı, verandada tedirgin bir şekilde dikildim. Üvey kardeşimden sadece bir kol mesafesi kadar uzaktaydım.

Lo telefonunu sıkıca kavradı. "Ryke ve Daisy seni bulmak için etrafta turluyorlardı." Gergin bir nefes verdi. "Erkek kardeşim sana *iyi olmana sikik derecede sevindiğini* ve *Daisy'nin seni sevdiğini* söylememi istedi."

Daisy'nin bana yaptığı yorum karşısında dudaklarım yukarı kıvrıldı. Hepsiyle birlikteyken -Lo ve Lily, Rose ve Connor, Ryke ve Daisy- Lily gibi birine yöneleceğimden adım gibi emindim. Çizgi roman düşkünü bir *geek*, evin içine kapanık olanı ve popüler kültür âşığıydı.

Ancak bir aradayken bana en çok eşlik eden Daisy oluyordu. Kollarını mecazi anlamda bana açmıştı ve ben de doğruca oraya yürümüştüm. Hayat bu açıdan öngörülemezdi çünkü Calloway kardeşlerin arasından Daisy Calloway'le arkadaş olacağımı asla tahmin etmezdim.

Yaş olarak en yakın ikimizdik ama bundan daha fazlası da vardı. Bana sessizliği doldurmam için asla baskı yapmıyordu. Konuştuğumda da hep dinliyordu. Konu daha önce hiç duymadığı süper kahramanlar ve çizgi romanlar bile olsa...

Daha üç gün önce Daisy beni bahçesinde elma toplamaya davet etmişti.

Hızla bir elma ağacına tırmanmış ve beni yukarı, ağacın en alt dalına çekmişti. Bu yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. O maceraperest ve spontaneydi, buna rağmen sessizliği çoğu kişinin inanmayacağı kadar çok seviyordu.

Orada oturmuş, öylece rüzgârı dinlemiştik.

Daisy'yle vakit geçirmeyi seviyordum, onun da beni sevdiğini duymak içimi ısıtıyordu.

Fakat Lo'nun sert duruşunu görünce küçük gülümsemem anında kayboldu.

"Dışarısı soğuk," dedi. "İçeri gel." Sesi bıçak gibi keskindi.

Lo'yu antre boyunca takip ettim. Oturma odasından hafif konuşma sesleri geliyordu, bu da Lo'nun beş kişi ve iki bebekle birlikte yaşadığını bana hatırlattı. Uyuyan iki bebek -Jane Cobalt ve Maximoff Hale- yüzünden herkes gece sessiz kalmaya çalışıyordu.

Lo oturma odasına yöneldi, içeride tipik bir düzen vardı. Uzun kanepe, iki kişilik koltuk, televizyon ve şömineye doğru yerleştirilmiş bir *Queen Anne* koltuk. Burada o kadar çok zaman geçirmiştim ki, içeri her girişimde kendimi daha az rahatsız hissetmeye başlamıştım.

Ancak bu gece sırt çantamın askısına sarıldım, oturmak ya da ayakta durmak konusunda tereddütteydim. Ayrıca yalnız da değildik.

Lily'nin modaya düşkün ablası Rose Calloway pencerenin hemen yanmda belirdi, geceliğini ipeksi siyah bir sabahlıkla gizlemişti. Kahverengi saçları sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı. Aynı anda hem endişeli hem de sinirli görünüyordu.

Tehditkâr bakışlarına ek olarak 1.95 boyundaki şık kocası Connor Cobalt hemen yanında dikiliyordu. Adamın kendine güveni olabilecek en nadir, sarhoş edici bir parfüm gibi etrafa yayılıyordu. Tıpkı Lo gibi o da eşofman giyinmişti ve karın kasları... *vay canına.* Bunların gerçek olduğuna inanamıyordum.

Maggie, Connor Cobalt'ı o geceki görkemiyle görse orada bayılırdı.

Karın kaslarına baktığımı anlayabilir mi? diye düşündüm hemen. Yüzüm soldu, başımı hızla Lo'ya çevirdim. *Ya Rose beni kocasına bakarken görürse?*

Bu çok utanç verici olurdu.

Şu Willow Moore kesinlikle dünyaya serbestçe salınmamalıydı. Bu anma konuşmasından nefret ettim ama şu ana çok uygundu.

Lo mutfak kapısına doğru yürürken bana göz attı. Tam onu takip etmeye hazırlanırken, "Bir saniye burada kal," dedi. Ensesini ovuşturdu. "Bir dakikaya ihtiyacım var." Odada sadece bir kişiyi aradı. Atleti -*Lo'nun* atleti- kalçalarını kapatan, uzun bacaklı ve ince yapılı bir kız.

Lily merdivenlerin dibinde geziniyordu, gözleri sorular ve endişeyle kocaman açılmıştı. Lo için endişelendiğini fark ettim. İkisi de birbirlerine karşı neredeyse doğrudan bakılması imkânsız, duygu yüklü bir empatiye sahipti.

"Lily," diye seslendi. Sesi hâlâ keskin olmasına rağmen telaşlıydı.

Lily hiç tereddüt etmeden ona doğru atıldı ve kollarını beline doladı, birlikte mutfağa girip gözden kayboldular. Beni nadiren tek başıma konuştuğum iki insanla, Connor ve Rose'la baş başa bıraktılar.

Elbette grup ortamlarında yer almışlar ve hâlâ da alıyorlardı. Yine de onları Daisy, Lo ve Lily kadar yakından tanımıyordum. Her ne kadar burada yaşasalar da sürekli hareket halindeydiler ve sahip oldukları sınırlı boş zamanlarında Lo, Lily, Ryke ve Daisy'ye yer açıyorlardı. Benimle pek alakaları yoktu. Onları suçlamıyordum. O kadar konuşkan biri değildim, olabilecek en iyi arkadaş da sayılmazdım.

Dolayısıyla Connor ve Rose hakkındaki bilgilerimin çoğu *Philly'nin Prensesleri*'nden, magazin dergilerinden ve kulak misafiri olduğum -olmamaya çalışıyordum ama kaçınılmazdı- sohbetlerden geliyordu.

Biyografilerini Wikipedia'dan defalarca okumuş, ikisinin de entelektüel açıdan süper insanlar olduğu sonucuna varmıştım. *İkisi* de hazırlık okulundan birincilikle mezun olmuş, üniversite boyunca akademik yarışmalara katılmışlardı.

Bense hayatımın bu noktasında Kalkülüs'ü zar zor geçebiliyordum.

Lo için endişelenerek kapalı mutfak kapısına göz attım. Kulaklarımı zorladım ama sesleri hiç duyulmuyordu. *Onu öfkelendirdim. Bu benim hatam.*

O an düşünebildiğim tek şey buydu.

Rose alçak sesle, "Bırak da bunu ben halledeyim, Richard," dedi ama sesi her hecede daha da yükseldi. "Sen geri planda kalabilirsin."

"Hasta mısın?" Richard, Rose'un alnına dokundu ve kız elini geri itti.

Rose öfkeli bir bakış atıp ellerini kalçalarına yasladı. "Bu hafta bana sorduğun en aptalca soru buydu. Şu anda karşında *tamamen* sağlıklı ve mantıklı bir şekilde dikiliyorum."

"O zaman neden kocanın, yani benim..."

"Kocam olduğunu biliyorum," diye homurdandı.

Richard hiç duraksamaksızın, "Senin metaforik aracındaki metaforik arka koltuğunda oturmayacağımı unutuyorsun," diye cümlesini bitirdi. Gözünü bile kırpmamıştı.

Gözlerim irileşti, atışmalarına bu kadar yakından şahit olduğum için şaşkındım. *Philly'nin Prensesleri*'nde bile değildik. Lily'nin bu anları ilk olarak nerede *inek yıldızların* flört dövüşü olarak adlandırdığını hatırlayamadım. Belki bir *reality* programında ya da sosyal medyadaydı.

İzlemeden duramıyordum.

Takılıp kalmıştım.

Maggie olsa buna bayılırdı. Neredeyse telefonumu alacaktım ama onları videoya çekip arkadaşıma göndermekten daha iyisini yapabilirdim. Telefonumu sırt çantamda tuttum. *Olması gereken yerde.*

Rose kızgın bir tavırla, "Hiçbir şeyi unutmadım," diye bağırdı. Richard ise sakin ve soğukkanlıydı. "Seni arka koltuğa çoktan attım, Richard. Orada. Kal."

Onun göbek adının Connor olduğunu, Richard'ın ise gerçek ismi olduğunu unutmuştum. Richard adını sadece Rose kullanıyor gibi görünüyordu. *Çoğunlukla silah olarak.*

Connor sırıttı. "Hâlâ bana emir verebileceğine inanıyor olman gerçeği bir çocuğun kısmen budala, kısmen de eğlenceli olması gibi bir şey."

"*Tamamen* sinir bozucusun... O şekilde sırıtmayı da kes." Rose, Connor'ın ağzını eliyle kapatırken sinirle homurdandı.

Connor onun avucunun ardında öncekinden bile daha çok sırıtıyormuş gibi görünüyordu.

Rose elini indirdi. "Neden bu işi benim halletmeme izin vermiyorsun?"

"Vereceğim ama geri plana atılmayacağım. Her metaforik senaryoda senin yanmda olacağım, sevgilim." Rose'un yanaklarını avuçlarının arasına aldı, o da buna izin verdi. Yumuşak bir sesle, tercüme etmeye bile başlayamayacağım, kulağa melodik gelen bir dizi Fransızca şey söyledi.

Rose çenesini kaldırdı, sarı-yeşil gözlerinde ışıltılar dans

ediyordu. Fransızca bir şeyler fısıldayarak karşılık verdi. Elini yanağındaki Connor'ın eline koydu. Connor ellerini indirdi ve parmakları birbirine dolandı.

Sonra hızla bana döndüler.

"Ah..." Yutkundum, ilgi odağı olmaya hazır değildim.

"Oturmalısın," dedi Rose soğuk bir şekilde.

Gerçekten hiç de tatlı bir yapısı yoktu. Fakat *Queen Anne* koltuğuna yaklaşıp minderini kabartırken sert davranmak niyetinde olmadığını açıkça söyleyebilirdim.

Rose *koltuğuna* oturmama izin mi veriyordu? Lo ve Ryke bu koltuk yüzünden sık sık onunla dalga geçiyorlardı ama söyledikleri şeyler onu hiçbir zaman ayaklarını üst üste atıp orada rahatça oturmaktan alıkoyamıyordu.

Mobilyaların etrafından dolaşarak krallara yaraşır koltuğa sertçe oturdum, sonra Rose ve Connor neredeyse aynı anda yandaki kanepeye yerleştiler. Rose senkronizasyondan dolayı biraz rahatsız olmuş gibiydi ama hiçbir şey söylemedi.

Connor'm bakışları beni delip geçiyordu. Deha seviyesindeki zekâsıyla beden dilimi yorumlayıp yorumlayamadığını sorguladım.

Sırt çantamı kucağıma alıp sarıldım ve mutfak kapısına göz atma riskini aldım. Ne en ufak bir ses ne de hareket vardı. *Hiçbir şey yoktu.*

Ross sorgulamadan mümkün olduğunca uzak kalmaya çalışarak, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Kahve ya da battaniyeye?"

"Hayır... Teşekkürler," dedim. Hâlâ biraz tedirgindim.

Rose başını salladı, duruşu sert bir tahta gibiydi. "Ben hiçbir şeyi yumuşatamam, dolayısıyla açık sözlülük seni rahatsız ediyorsa kulaklarını kapatmanı veya Connor'ın her şeyi kendine has, *mide bulandırıcı* derecede sakin ses tonuyla anlatmasını beklemeni tavsiye ederim."

Giderek artan bir sırıtışla, "*Hoş* bir şekilde demek istiyor," dedi Connor.

Rose onun mavi gözlerinin arasına sert bir bakış fırlattı. "Sesinden nefret ediyorum."

"Sesime bayılıyorsun," diye farklı bir şekilde ifade etti Connor.

Konuyu dağıtmaya devam edeceklerini, böylece sohbetten tek kelime etmeksizin uzaklaşabileceğimi umdum.

Rose farkında olmadan ona yaklaştı, gözleri atışırken birbirine kilitlenmişti. "Adın Rose *Calloway* mi? *Hayır*, değil. Bu nedenle zaten anlaşılır kelimelerimi tercüme etmeye kalkmana hiç gerek yok."

"Sadece ifadelerinin alt metnini okuyorum."

Rose homurdandı.

Connor devam etti. "Evet, sesimden nefret ediyorsun ama aynı zamanda da seviyorsun. Bana tersini söyle, susacağım."

"Araya girmeyi bırakacak mısın?" Rose inanamıyormuş gibi sormuştu.

Connor bir kaşını kaldırdı. "Eğer yanılıyorsam evet, ki yanılmadığımı biliyorum."

Rose gözlerini devirdi ve iç çekti. "Sesini nasıl olur da aynı zamanda hem sever hem de ondan nefret edebilirim?" Öyle yaptığını inkâr etmedi.

"Çünkü," dedi Connor. "Sen güzel bir paradokssun."

Rose neredeyse gülümseyecekti ama sanki beni hatırlamışçasına sahte yüz ifadesi geri geldi ve doğruldu. "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Ben de bir o kadar kaybolmuştum.

"Ona karşı açık sözlü olmak istiyorsun," diye hatırlattı Connor karısına. Tamamen eşinin tarafındaydı, ihtiyacım olsa bile beni savunmayacaktı.

"Willow," diye söze başladı Rose. "Hepimiz senin için sorumluluk hissediyoruz. On yedi yaşında ve açıkça bir genç yetişkin olduğundan her ne kadar kulağa saçma gelse de Philly'de işler ters gidecek olursa seninle ilgilenecek kişiler biziz."

Zor nefes alarak başımı salladım.

Rose mecazi bir balta fırlatmak üzereydi. İçinden kaynayarak yükselen gücü görebiliyordum. "Bu nedenle," dedi. "Gece geç saatlere kadar dışarıda olacağında bizi düşünmek *zorundasın*. Tek başına. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrin yokken senin adını bilen, ortada dolaşan çok sayıda sapık varken. Fanatik, kudurmuş, ağzından köpükler saçan paparazzilerden bahsetmeye bile gerek yok." Öfkeyle nefes verdi. "Burada sahip olduğun tek şey biziz ve senin için canımızı veririz. Telefonunu açık tut. Mesaj at. Ara. Ne gerekiyorsa yap."

Son üç kelime kafamda aile, arkadaşlık ve sevgiyle ilgili bir hikâyenin heyecanlı bir sonu gibi yankılandı. Ben onu medyadan ve geçmişte bana verdiği cesaretlendirmelerin dışında tanımazken, benden onları benimsememi istiyordu ama yük olmak ya da sıkıntı çıkarmak için burada değildim.

Ama bunu çoktan yaptım. Yine de içime çekildiğimi hissettim. Kendimi onları tekrar rahatsız etmeyecek şekilde uzaklaştırmak istedim.

"Ayrıca altımızla birden bütünleşme konusunda isteksizliğini fark ediyoruz," dedi Connor en sakin sesiyle.

Ediyorlar mıydı?

"Dışarı çıktığımızda," diye devam etti. "Davetlerimizi reddediyorsun çünkü rahatsız etmekten korkuyorsun. Buraya taşınmayı reddediyorsun çünkü Lo'nun hayatını değiştirmekten çekiniyorsun."

Bunu bu gece mahvetmiştim. Önceleri huzurlu bir gölgeydim. Şimdi onlar için bir dert haline gelmiştim. Lo'nun muhtemelen evine dönmesini istediği biriydim.

Özür dilerim, Lo.

Connor sanki bana sakinleştirici bakışlarıyla ulaşmaya çalışıyormuş gibi kanepede öne eğildi. "Loren Hale'i etkiledin." Bu beni yıktı. Gözlerim doldu, daha ben özür dileyemeden, "Ağabeyine *sevgi* getirdin, bununla birlikte dayanılmaz bir endişe gelir. Ve ben bunun insanları zayıflattığına inanırdım," diye ekledi.

Rose kocasını izliyordu, gözleri gurur ve sevgiyle ona odaklanmıştı. Ben de Connor'ın bilgelik ve hürmet girdabına kapılmıştım.

"Lo zayıf değil," dedi Connor. "Sadece bir kız kardeşi nasıl seveceğini ve aynı zamanda da onu nasıl koruyacağını, bunların tümünü seni *yaratıcı* kelime dağarcığıyla incitmeden nasıl yapacağını bulmaya çalışıyor."

Rose başını sallayarak onayladı. "Eğer birini kelimelerle nasıl öldüreceğini bilen biri varsa, o da Loren Hale'dir."

"Sana bunu yapmaktan korkuyor," diye cümleyi tamamladı Connor.

Dudaklarım aralandı, konuşmamı beklediler. "Belki... Belki de uzak durmalıyım."

Rose'un nefesi kesildi. "*Hayır*. Söylemek istediğimiz bu değil. Senin *burada* olmanı istiyoruz. Bizimle birlikte olmanı." Neredeyse coşkuyla ayağa kalkacaktı ama Connor rahatsız olduğumu görerek onu aşağı çekti. Rose hararetle söylenerek, "Sen ailedensin," diye devam etti. "*Biz* bir aileyiz ve aile her şeyi berbat edebilir, en büyük baş belası olabilir. Yine de birlikte olduğumuzda da en iyisiyizdir. Ayrıyken değil."

Ben de bunu istiyordum.

Gerçekten.

Kulağa güzel geliyordu ama Lo'yu mahvedemezdim. Bir bebeği ve eşi vardı. Ayrıca iyileşmeye çalışan bir bağımlıydı. *Lily de öyle.*

Islak gözlerimi gözlüğümün arkasından sildim, sonra da ön kapının açıldığını duydum. Olduğum yerde donup kaldım. Ryke Meadows büyük bir hışımla eve girerken Rose omzunun üzerinden arkasına baktı. Bizi selamlamadan gözlerini mutfak kapısına odakladı. Yüz hatları sert, çenesi tıraşsız ve koyu kahverengi saçları dağınıktı. Bir şekilde erkek kardeşinin mutfak kapısının arkasında olduğunu biliyordu.

Doğrudan ona yöneldi.

Ryke mutfağa girip gözden kayboldu, ikimiz arasında Loren Hale'e daha iyi gelen kardeş oydu.

Koltuğuma yığıldım, sonra Daisy oturma odasına girdi. Devam eden gerginliği ortadan kaldıran ışıl ışıl bir gülümsemeyle, "Merhaba, çocuklar," diye herkesi selamladı.

Daha rahat nefes aldım.

Kahverengi saçlı, uzun boylu süper model Daisy bana yönelmek için mobilyaların etrafından dolaştı. Onu televizyon programlarında sarışın görmeye alışkındım. Daha sonra bir noktada saçlarını çeşitli renklerde boyamıştı.

Bana bunun doğal rengi olduğunu söylemişti. Kahverengi tonu bir şekilde onu daha genç gösteriyordu. Ancak moda reklamlarında koyu renk ruj, dumanlı gözler ve baştan çıkarıcı elbiseleriyle *Rose'un* yaşındaymış gibi görünüyordu. Gerçekler ya da zaman çizelgesinden pek emin değildim fakat Daisy modelliği birkaç yıl önce Paris isyanının -ki bu aşırı derecede hararetli bir ragbi maçının ardından başlamıştı- ortasına atıldığında bırakmıştı.

Tumblr'daki hayranları, onun modelliği yanağından çenesine doğru uzanan kalın yara izi sebebiyle bıraktığına inanıyordu. Neyin uydurma neyin gerçek olduğundan emin değildim ama bir keresinde modelliğin onun için eğlenceli olmadığından bahsetmişti. Ajanslara ulaşma fikri annesinden çıkmıştı.

Daisy üzerinde Ryke'ın eşofmanlarından biri ve *rüzgârdan daha vahşi* yazan uzun kollu bir tişörtle *Queen Anne* koltuğun kolçağına oturdu.

Bana bakarak alaycı bir tavırla soluklandı. "Hâlâ tek parçasın. Bu bir mucize." Tavana bakıp, "Tanrıya şükür," derken takındığı tiyatral tavra gülümsedim.

Connor kaşını tekrar kaldırdı. "Hayır." Tek söylediği buydu. *Hayır.*

Daisy onun ifadesi karşısında kaşlarını indirip kaldırdı. "Teşekkürler, Connor, kurtarıcım. Tek gerçek aşkım."

Atkuyruğunu sıkılaştırarak, "Onu Tanrı'yla kıyaslayarak aşırı şişirilmiş egosunu daha da şişirme," dedi Rose.

"Hiç etkilenmedim," dedi Connor. "Saçma sapan konuşuyor ve uyduruyor. Onun tek gerçek aşkı havlayan bir köpektir."

Daisy, Connor'ın Ryke Meadows'tan bahsettiğini bildiği için gülümsemekle yetindi.

Hemen o an mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve oturma odasına sessizlik çöktü.

İlk çıkan Lo oldu, attığı adımlar daha kendinden emindi ama ben göz teması kuramayarak başımı indirdim. Sırt çantama baktım, Lily ve Ryke'ın ayak seslerini dinledim.

Gözucuyla Connor ve Rose'un diğerleri gibi ayağa kalktıklarını fark ettim. Sadece Daisy yanımda, kolçakta oturmaya devam etti. Beni delip geçen her gözü resmen üzerimde hissedebiliyordum ve bunların tek birisine bile bakamayacak derecede çekingendim.

Şaka yapmaya çalışarak, "Kimse ölmedi ya," dedi Lo. Ses tonu çok keskindi. Kimse konuşmadı, hatta nefes bile alan olmadı. Sanki Azrail hepimizi izlemek için kanepeye oturmuştu ve hep birlikte onun varlığının inanılmaz derecede farkındaydık.

Sessiz gerilim öldürücüydü.

"Tanrım," dedi Lo. "Millet, sakin olun. Bunu söyleyen ben olmamalıydım. Karşımda rol kesip durmayın."

"Burada kullanılacak kelime kesmek olmamalı," dedi Connor. "Ben hep sakinim, canım."

Lily tırnaklarını ısırıp sonra da yaptığım fark ederek kendisini durdururken Ryke Meadows gözlerini devirdi ve alçak sesle homurdandı.

Herkes toplu halde ayakta dikilirken aniden, "Özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle. Ayaklarıma bakıyordum ama kendimi başımı kaldırmaya zorladım. "Uyuyakalmışım, Lo. Ne kadar geç olduğunu fark etmedim... Gerçekten üzgünüm. Bir dahaki sefere nerede olduğumu mesaj atacağım. Söz veri-

yorum."

Herkes bana bakıyordu. Yanaklarım adeta alev almıştı. "Olanlar kabul edilebilir nitelikte değil ama öyle olacak." Lo'nun söyledikleri üzerine başımı kaldırdım. Çok kısa bir an için erkek kardeşine baktı, Ryke da bakışlarına karşılık verdi. "*Siktir. Harika bir iş çıkarıyorsun, küçük kardeşim,*" dercesine başını salladı. Söylediklerinin ne kadarının Ryke Meadows'a ait olduğunu merak ediyordum.

Lo yüz ifadesini pek yumuşatamadı fakat tekrar konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Neredeydin?"

"Alışveriş merkezinde, sonra da... Garrison Abbey'nin evinde."

Connor ve Rose çok tedirgin görünüyordu. İkisi de Garrison'ın hayranı değildi ve bunun için geçerli sebepleri vardı. Ağabeyim dışında birinin yüz ifadesini okuma riskini göze alamadım.

Lo tekrar tekrar ensesini ovuşturdu. "Millet, kız kardeşimle yalnız konuşmak istiyorum." Hemen ardından, "Bununla başa çıkabilirim. Tamam mı? *Gidin,*" diye ekledi. Herkesi tersledi ve iki elini birden sallayarak kovdu.

"Sessiz kalırız," diye karşı çıktı Rose. Sanırım her şeyden haberdar olmayı seviyordu.

Lo beni işaret etti. "O senin kız kardeşin değil, Kraliçe Rose. Benim kardeşim."

Pes eden Rose yüzünü astı, sonra Connor'la birlikte üst kata çıktılar. Lily de yavaşça, çekingen bir tavırla onların peşinden gitti. Lo onu yanından uzaklaştırdığı için pişman görünüyordu ama kararının arkasında durdu ve onu oturma odasına geri çağırmadı.

Ryke, Daisy'yi bekledi. Daisy bana, "*Her şey yoluna girecek,*" dercesine başını salladıktan sonra erkek arkadaşıyla mutfağa geçti.

Lo kanepeye oturdu, kollarını baldırlarına yasladı ve ne söyleyeceğini toparlayana kadar biraz zaman geçti. "On yedi

yaşına yeni girdin ve bunu anlıyorum." Sanki kendisini o yaşta hayal ediyormuşçasına uzaklara daldı. O dönemde nasıl biri olduğunu merak ettim. *Neler yaptığını. Lily'yi o zaman da aynı şekilde sevip sevmediğini.* "Benim şu anda yaptığım her şeyi yapabilecek yaşta olduğunun farkındayım."

Bir seçim yaptım ve sırt çantamı yere bıraktım. Az önce kendisine destek olan herkesten oradan ayrılmalarını istemişti. Eğer o bunu yapabilecek kadar güçlüyse, o zaman belki ben de kendi desteğimden ayrılırdım.

Bir gün kendimi sırt çantamı sıkı sıkı tutmadan da güvende ve güçlü hissetmek istiyordum.

"Hâlâ içki içemem. Henüz yirmi bir yaşında değilim."

Lo'nun yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "İnan bana, tecrübelerime dayanarak söylüyorum yine de içebilirsin. Bunun yasadışı olması beni durdurmamıştı." Başını bir an için eğdi, ardından kehribar rengi gözlerini benim kahverengi gözlerime dikti. "Belki de sana yanlış bir izlenim verdim."

Dudaklarım aşağı kıvrıldı. "Ne konuda?"

"Mesela Garrison konusunda," dedi. "Tanrım, ikinizin şey olacağını *hiç* beklemiyordum..." Sanki bunu düşünmek bile acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Arkadaş mı?"

Bu yorumla biraz rahatlamaya çalıştı. "Evet, *öyle.* Onun gibi adamları tanırım. Ben de onun *gibiydim*, bu yüzden Garrison'a çoğu insana yaptığımdan daha nazik davranıyorum ama bu, pazar gecesi onun evinde takılmanı onayladığım anlamına gelmiyor. Ya da *diğer herhangi bir* gece. Yatıya kalmak yok." Duraksadı. "Bu kuralı koyabilir miyim?"

O babam değil, ağabeyimdi ama sadece beni korumaya çalıştığını anlıyordum. "Evet," diyerek başımı salladım. "Bu kuralı sevdim." Bu beni önemsediği anlamına geliyordu.

Birisi belli bir saatte evde olmamı istiyordu.

Birisi güvende olmamı istiyordu.

Lo tereddüt etti ve tekrar uzaklara daldı, yüzü biraz tehlike saçıyordu. Garrison'ı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Onu bu hale getirdiğim için pişmandım.

"Ona iyi davranmana sevindim," dedim. "Sanırım buna benden çok onun ihtiyacı var."

Lo başını bir kez salladı. "Benim önceliğim sensin."

Bu sözü içimi hem ısıttı hem de kalbimi kırdı. "Ondan benim yüzümden nefret etme."

Lo dilini dişlerinin altında gezdirdi ve belli belirsiz başını salladı. Bunu bir onaylama olarak kabul etmek zordu. "Bir şeyi bilmen gerekiyor," dedi neredeyse duyulmayacak bir ses tonuyla.

"Ne?"

"Ben dar görüşlüyümdür." O ikonik yarım gülümsemesi eşliğinde göz kırptı. "Kin tutarım ve geçmişte iyi bir insan değildim. Ama lanet olsun, artık olmaya çalışıyorum." Derin bir nefes verdi. "Bu çok zor ve ben... hiçbir şey için söz veremem, Willow."

Gözlerimden önce akan burnumu sildim. "Anlıyorum."

Hepimiz birçok katmanı ve bağı olan karmaşık insanlardık. Orada oturup onların -onun- her şeyini biliyormuş gibi davranamazdım. Ancak zamanla belki de daha fazlasını görecektim.

Belki hepsinin nasıl insanlar olduklarını öğrenecek ya da hepimizin nasıl birisine dönüştüğümüze tanıklık edecektim.

✶

Arabam çalışmadı.

Evime dönmeye çalışıyordum ama altın rengi *Honda*'m Lo'nun garaj yolunda bir hurda yığını gibi durmaktaydı. Kaput açıktı, Connor motora el feneri tutarken Ryke da tamir ediyordu.

"Akünün su seviyesini zaten kontrol etmiştin," dedi Connor. Bu onun ilk yorumu değildi, muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı.

Ryke ters ters baktı. "İki dakika önce ne bok dedim ben?"

"Bana sikik çenemi kapatmamı söylediğinde seni bilerek dikkate almıyorum, özellikle de yaptığın şeyleri *tekrarlayarak* zaman harcıyorsan." Connor el fenerini arabanın başka bir tarafına çevirerek ona talimat verdi. Bu da Ryke'ın canını çok sıktı.

Nefesimiz havada buhar oluşturuyordu, bu gece kasım ayı havasmın sıcaklığı hızla düşüyordu. Neyse ki hepimizin üzerinde paltolar ve ayakkabılar vardı. Ayrıca Daisy sağ olsun, elimde bir kupa sıcak çikolata tutuyordum. Lo telefondaydı, sanırım iş e-postaları gönderiyordu ama yakınlardaydı. Lily ve Rose ise ısınmak için içerideydiler.

Daisy, Rose'un dışarı çıkıp yardım etmeye hazırlandığını ancak Jane'in bebek telsizinden ağlama sesi geldiğini söyledi.

Daisy onuncu kez, "Onu Rose'un arabasıyla götürebilirim," diye teklif etti.

"Hayır," dediler erkekler hep bir ağızdan. Çünkü görünüşe göre o dikkatsiz bir sürücüydü, motosiklet haricinde herhangi bir ehliyetinin olduğundan bile emin değildim.

"Yakıt filtresi tıkanmış olabilir... Siktir." Ryke irkildi, parmağı bir yere sıkıştı ama silkeleyip kurtardı.

Daisy'nin yüzü buruştu, onun için endişelenmişti. Ne de olsa kaya tırmanıcısıydı, elleri değerliydi. "Belki de arabayı yarın tamirciye götürmeliyiz," dedi. "Willow geceyi burada geçirebilir. Muhtemelen Lo da bunu istiyordur."

"Hayır, sorun değil," diye araya girdim. "Uber falan çağırabilirim." Herkesin bir süreliğine benden uzak kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Ryke'a el feneri tutmaya devam ederken, "Bu kulağa pek akıllıca gelmiyor," dedi Connor. "Geç oldu ve insanlar senin kim olduğunu biliyor."

"Los Angeles'ta ünlüler hep Uber kullanırlar... Yani sanırım. Ayrıca ben sizin kadar ünlü de değilim. Bilirsiniz işte...?" Artık konuşmayı kesmek istedim. *Teşekkürler.*

Böyle bir karşılaştırma yaptığım için bana kendimi aptalmışım gibi hissettirerek, "Los Angeles'ta değiliz. Philadelphia'dayız," dedi Connor.

Ryke araba kaputunun altından, "Siktir git, Cobalt," diye seslendi.

Daisy aniden başını sola çevirdi, ben de bakışlarını takip ettim. Yumuşak lamba ışığı sokağı aydınlatıyordu ama daha ilerisi karanlıktı.

Olduğu yerde öylece kaldı, ürkütücü derecede hareketsizdi. "Duydun mu?" diye sordu bana.

Dikkatle dinledim ancak Ryke'ın arabanın mekanizmalarıyla oynaması dışında bir şey duymadım. "Pek sayılmaz..."

Daisy'nin nefes alıp verişi sığlaştı, sıcak çikolata fincanını tutan elinin parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Orada bir şey var," dedi sessizce.

Kısmen gördüklerinden, kısmen de *onun* için aniden korkuya kapıldım. Daha önce hiç bu kadar ürkmüş birisini görmemiştim.

Connor onu yakından izliyordu, Ryke da başını Daisy'ye çevirdi. Kaşları çatıldı, yoğun bir endişe içindeydi.

"Duyuyor musun?" diye sordu tekrar. "Bir şeyler... doğru değil."

Nazik bir ses tonuyla, "Hey, tatlım," dedi Ryke. "Güvendesin. Orada hiçbir şey yok."

Daisy aniden irkildi -sanki biri ona bir şey fırlatmıştı- ve yüzünü korumak için elindeki sıcak çikolatayı bırakıp düşürdü. Kupa çimentoya çarparak parçalandı, üzerine hiçbir şey gelmedi. Olduğu yere çökmek üzereydi ama Ryke hemen onun yanına gitti.

"İyisin. Ben buradayım." Kollarını Daisy'ye doladı. "Ben buradayım, Daisy." Ona sıkıca sarıldı, koruyucu bir tavırla göğsüne bastırdı. Yüz hatları aynı anda hem kararda hem de sertleşti.

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Tedirgin bir şekilde bocaladım ve sessiz kalmakla yetindim. Daisy korkudan hareketsiz kalmıştı, bu yüzden Ryke onu en ufak çaba harcamaksızın kollarına aldı. Vücudunu kucaklayarak eve taşıdı.

Lo'nun yanından geçerken üvey ağabeyim, "Ne oldu?" diye sordu.

Ryke cevap vermedi. Sanırım bu retorik bir soruydu. Lo, Daisy'nin başına gelen her şeyi ve karanlığın onu neden korkuttuğunu biliyordu. Tek bildiğim, Garrison ve arkadaşlarının onun korkusunun temel sebebi olmalarıydı.

Yaptıkları diğer şeylerin yanı sıra bir de penceresine *paintball* atmışlardı.

Connor el fenerini kapatıp arabanın kaputunu indirdi. Tepemde inanılmaz derecede kendinden emin bir tavırla dimdik dururken bunun ardından ne yapacağımı düşündüm.

Onun yanmda kendimi çok küçük, garip hissediyordum.

Onun bu duyguları hayatı boyunca bir kere bile hissettiğinden şüpheliydim.

Gözlüğümü yukarı ittim ve sırt çantamın askılarını ayarladım. "Uber çağıracağım."

"Sırf bizden kaçmak için mantıksız bir yol tercih ediyorsun," dedi Connor yüksek sesle. Aslında çok şey ifade etmesine rağmen sanki hiç de öyle değilmiş gibi konuşmuştu.

Ona *bakmayı* bile başaramayarak, "Ben... kaçmıyorum," diye cevap verdim.

Lo yaklaşık altı metre ileride hızla e-postasını yazmayı bitirdi.

"Kaçmak: İnsanın bir şeyden uzak durması ya da kendini bir şey yapmaktan alıkoyması," diye tanımladı Connor. "Sen de kendini geceyi burada geçirmekten alıkoyuyorsun, bu da tam anlamıyla *kaçmaktır.*"

Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. "Daima kelimeleri insanlar için tanımlar mısın?"

"Sadece tanımlara ihtiyacı olan insanlar için."

Bam. Lafı güzel oturtmuştu.

Maggie orada olsaydı, onun bu yaptığına bayılırdı. Bir keresinde bir *tweet* atmıştı. *Noel için istediğim tek şey Connor Cobalt'ın bana hakaret etmesi. Lütfen ve teşekkür ederim.* Bunun bir onur olması gerekiyordu. *En azından internetteki topluluk için.* Eminim ki Twitter ve Tumblr'dan uzak duran kimse aptal olarak adlandırılmaktan hoşlanmazdı. Gerçi Connor'ın bunu umursayacağını sanmıyordum.

Zaten yukarı itilmiş gözlüğümü daha da itmeye çalıştım. Herkesin arasından ona, "Ödünç alabileceğim... fazladan bir araban var mı?" diye sorma riskini aldım. Garaj girişinde bir başkası dikiliyor olsaydı, bu soruyu kesinlikle ilk ona yöneltirdim.

Çünkü Connor sarf ettiğim sözlerin tümünü, gergin hareketlerimin hepsini ve Lo'ya attığım bakışları analiz ediyordu.

"Ödünç alabileceğin çok sayıda arabamız var," diye yanıtladı. "Ama Lo seninle gelmek isteyecektir."

"Hayır, hayır, sorun değil. Boş ver."

Tepkime hiç şaşırmadı. Bu bir bakıma rahatsız ediciydi.

Neyse ki Lo telefonunu cebine attı ve yanımıza yaklaştı. "Pekâlâ, ne karar verdik?" *Honda*'mı uzaktan şöyle bir süzdü, kaput kapalıydı ama hâlâ çalışmıyordu.

"Bilmiyorum. Tamir edemedik..." Bir limuzin kaldırıma yaklaşıp rölantide çalışırken sesim zayıfladı. Egzoz adeta homurdanıyordu.

Lo başını Connor'a çevirdi. "Şoförünü ne zaman çağırdın?"

Connor Cobalt'ın limuzini. Neredeyse Lily'nin *Wampa* şapkası kadar ünlüydü. Jane Cobalt o limuzinde *doğmuştu.* Bu araç kutsal bir emanet gibiydi. Sersemlemiştim.

"Ryke arabanın kaputunu kaldırdığı an," diye karşılık verdi Connor.

Ağabeyim küçük bir tebessümle gülerek arkadaşının omzunu sıvazladı. "Lanet olsun, hayatı kolaylaştırıyorsun."

"Bunun için buradayım." Connor dikkatini bana çevirdi. "Şoförüme güvenirim. Onu yıllardır tanıyorum, dolayısıyla tek başına güvende olacaksın. Ona adresini verdim bile."

Ne diyeceğime karar vermek biraz zamanımı aldı. "Teşekkür ederim." Lo'yla vedalaştım, evime gidince ona mesaj atmamı istedi.

Limuzine şaşkınlık içinde bindim, siyah deri koltuklar sağlamdı ve parlatılmıştı. Mini buzdolabında açılmamış birkaç su şişesi vardı.

Limuzin sallanarak hareketlendi ve şoför beni eve götürdü. Twitter mesajlarımı kontrol ettim. *@garrisonwither*'dan yeni bir bildirim vardı.

Nasıl geçti? İyi misin?

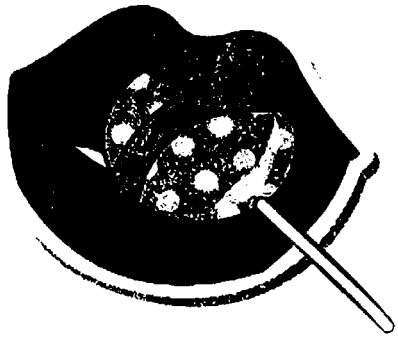
Cevap yazdım. *Garip... Ama iyi, sanırım.*

Umarım.

Arkama yaslandım ve limuzinde etrafıma bakındım, herkesi burada benimle hayal ettim. Lily, Loren, Connor, Rose, Ryke ve Daisy... Kaç yere gittiklerini merak ettim. *Burada kaç kez sohbet ettiklerini. Günler, haftalar ve yıllar önce.*

Kötü şöhretli insanların binlerce hatırasını barındıran bir yerde oturuyordum. Ailem diyebileceğim insanların. Bunun gerçekliğini kabullenmekte zorlanıyordum. Kendimi sanki birisinin *Philly'nin Prensesleri* hayran kurgusunun bir parçasıymışım gibi hissettim.

Oysa bu gerçek hayattı. *Benim hayatım.*

20

GARRISON ABBEY

Aralık

Annem mutfaktan, "Lütfen dışarı çık, Garrison," diye yalvardı. Yeni yapılmış Noel kurabiyelerinin kokusu üç metrelik kemerli girişten doğruca bulunduğum oturma odasına süzüldü.

Kıçımın üzerinde durduğu bu boz kahverengi kanepe de dahil olmak üzere süslü bir şekilde kümelenmiş mobilyalar gerçekten Pennsylvania'da değil, *Downton Abbey*'*de yer almalıydı.

Oyun konsolumu ne durdurdum ne de kapattım. "Belki daha sonra," dedim ilgisizliğin ötesinde bir sesle.

Geçen ayki Şükran Günü'nde annem beni Davis, Hunter ve Mitchell'le şehirde *kardeşçe* bir akşam yemeğine katılmaya ikna etmişti. Ebeveynlerimizin haberi olmadan bir bardan diğerine gidecekleri bir aktivite planlamışlardı ve ben de sahte kimliğimle onlara eşlik edebilecektim.

Bu kâğıt üzerinde kulağa harika geliyordu. *Bağlanma zamanı! Erkek kardeşler! Bira!* Ancak sarhoş olduklarında Davis ve Hunter'ın etrafında olmaktansa ayak başparmağımı kesmeyi tercih ederdim.

Davis kafama *kardeşçe* bir saldırganlıkla vurmaya başlayınca oradan ayrılmayı denemiştim ama Mitchell beni bir

* 2010-2015 yılları arasında yayınlanan, 20. yüzyılın başlarında geçen, İngiliz yapımı tarihi drama televizyon dizisidir. (ç.n.)

süre daha birlikte takılmaya ikna etmişti. Onu dinlemeyip gitmeliydim çünkü bir sonraki barda Hunter yüz dolarlık banknotu havada sallamış, benim açımdan sonuç zedelenmiş bir böbrek ve çıkık bir omuz olmuştu. Bir hafta boyunca işerken acı çekmiştim.

Erkek kardeşimin aptal sesini hâlâ duyuyor, barı ve o lanet olası adamları gözümün önüne getirebiliyordum.

Omzuma sertçe vurarak, "Şurada oturan kardeşimle dövüşmek isteyenlere yüz dolar vereceğim," demişti Hunter. Para parmakları arasındaydı.

Aniden silkinerek elinden kurtulmuştum. "Hayır," diye çıkıştım. "Saçmalama."

Davis gülerek birasını yudumluyordu. Mitchell arkasına yaslanmış, çıkmaya başladığı bir kızla mesajlaşıyordu.

"Büyüyüp erkek olması gerekiyor," demişti Hunter sesini yükselterek. Yüzüme elinin izini bırakacak kadar sert bir tokat atmıştı. "Sen küçük, sik emen bir amcıksın."

Onu masaya doğru itmiştim, Hunter'ın gözleri düğmeye basılmış gibi anında ölümcül bir şekilde parlamaya başlamıştı. Yerinde kalması için elimi havaya kaldırmıştım. *Bana dokunma. Bana dokunma.* Şiddetle atan kalbim kulak zarımı patlatabilirdi.

Davis'in gülüşleri şiddetlenmişti. "Neden ondan kaçıyorsun?" diye sormuştu. "Karşı koy."

Sikerler böyle işi.

"Korkak olma."

Karşı koyarsam iki gözüm moraracaktı. Hunter benden iriydi, ayrıca Davis onun tarafındaydı.

Kalabalığa seslenerek, "Satıyorum!" diye bağırmıştı Hunter. Hâlâ banknotu sallıyordu. "Satıyorum!"

Deri giymiş iki motorcu adam -bizden çok daha büyüktüler- birbirlerine bakmış, sonra bar taburelerinden zıplayarak kalkmışlardı.

Çıkışa doğru geri geri giderken, "Şaka yapıyor," demiştim.

"Yapmıyorum," diye karşılık vermişti Hunter. "Hadi ama, Garrison. Karşı saldırıya geç!"

Davis ellerini sanki bana destek oluyormuşçasına ağzının etrafında birleştirerek, "Erkek ol," diye bağırmıştı. Beni gaza getiriyordu. Cesaretlendiriyordu. *Erkek olmam için.*

Saçmalık. Erkek olarak görülmek için yumruklarımı bir sarhoş kavgasında kullanmak zorunda kalmamalıydım. Olgunlaşmayan onlardı.

Geri geri gitmeye devam etmiştim.

Motorcular da beni takip ediyordu. *Adım adım. Yavaşlamadan.*

Tereddüt etmeden.

Öfke ve umutsuzlukla, "Dövüşmek istemiyorum!" diye bağırmıştım. Birinin -herhangi birinin- beni duymasını beklemiştim.

Motorcular hızlanıp koşmaya başladıklarında ben de kaçmak için arkama dönmüştüm. Bardan dışarı fırlamış, kaldırıma ulaşmış ve o sırada belime bir tekme yemiştim. *Tam böbreğime.* Ellerimin üzerine düşmüştüm. Adam kolumu tutunca ona karşı koymaya çalışırken de omzum yerinden çıkmıştı. Kendimi kurtararak yapabildiğim kadar uzağa koşmuş, sonra park ettiğim arabama yönelmiştim.

Bu yüzden o gece için *içki içmeyecek şoför* olmayı teklif etmiştim. *İhtiyacım olması durumunda kaçabilmek için.* Kardeşlerim eve dönüş yolunu kendileri bulmuştu, taksi falan çağırmamışlardı. Sonra da annemize beni onları nasıl ektiğim konusunda şikâyet etmişlerdi.

Kimseye gerçekte ne olduğunu anlatmamıştım. *Maine'de zaten boktan zaman geçiren Willow'a bile.* Anlattıklarına göre küçük kız kardeşi Willow'un Philly'ye taşınması yüzünden öfke nöbeti geçirmiş, tüm tatil boyunca Willow'la aynı odada kalmayı reddetmişti.

Willow, Şükran Günü yemeğini yatak odasında tek başına yemişti ama tamamen yalnız değildi. Onu Skype'tan aramış, bir yandan balkabağı turtamı yemiştim.

Noel arifesinde oturma odasında otururken oyun kumandama her zamankinden fazla yüklendim. *Street Fighter II*'deki skorumu ezip geçtim. Annem yatak odamdan çıkmam için bana kendimi suçlu hissettirerek ikna etmişti ancak herhangi bir *erkek kardeş* faaliyetine katılmayı şu an için kabul etmeyecektim.

Bu sefer *kardeşçe* aktiviteler olmayacaktı.

"Garrison." Annem adımı, her hecede tam bir hayal kırıklığı duyulacak şekilde söyledi.

Bunu nasıl düzelteceğimi, onu nasıl mutlu edeceğimi biliyordum. Hayal kırıklığını yok etmek için kardeşlerime daha çok benzemeliydim ama onlar gibi olamazdım. Hunter ya da Davis, hatta Mitchell gibi olduğumu bilerek yaşayamazdım.

Bu çok şey ifade ediyordu çünkü şu halimle bile kendimle zar zor yaşayabiliyordum.

Annem kemerli girişin altında belirdi, elinde bir şarap kadehiyle limonlu maden suyu vardı. Göz teması kurmamaya çalışmama rağmen orada oyalandı. "Onlara katılırsan sevineceklerini biliyorum."

Üniversiteden lakros sopalarını getirmişlerdi, bahçede top oynuyorlardı.

"Meşgulüm," dedim ifadesiz bir ses tonuyla. Midem düğümlenmeye başlamıştı. Karakterim *Ryu*, *Dee Jay* tarafından yere serildi. İlk raundu kaybedip ikinciye odaklanmaya çalıştım ama annemin varlığından ve talebinden kurtulmaya çabalarken kaç kez göz kırptığımın bile farkındaydım.

İkinci raundu da kaybettim.

Kısa arada uzaktan kumandayı kapıp sesi açtım, annemin tavrımı anlayarak beni yalnız bırakacağını umuyordum.

Fakat hızla yanıma gelerek kumandayı elimden aldı ve televizyonu kapattı.

Ona şaşkınlık içinde baktım. Genelde pasif bir şekilde kenarda durur, şımarık ve nankör bir aptal olmama izin verirdi.

Oyun kumandamı öfkeyle bir kenara fırlattım ve kanepede arkama yaslandım. Kapüşonumu kafama geçirip bana nutuk çekmesini, bağırmasını ya da o anda her ne yapmaya karar verdiyse onu yapmasını bekledim.

Tıpkı diğer annelerin yaptığı gibi, "Bu video oyunları yüzünden beynin çürüyecek," dedi. Eğer hayat farklı olsaydı -spor *ikinci derecede önemli* olarak algılanıp video oyunları *daha önemli* görülseydi- sevilen çocuk ben olur muydum?

"Benim beynim var mı ki?" dedim alaycı bir tavırla. "Yok artık."

Gözleri hüzünle yumuşarken kuru ses tonumu sindirmeyi başardı. "Kardeşlerin yılın sadece birkaç günü evde oluyor. Neden en azından yanlarına şöyle bir uğramıyorsun?" *Aynı soru. Aynı kavga.*

Aynı talep.

Tekrar tekrar, hiç değişmeden. Asla değişeceğini de sanmıyordum. Ona büyük bir ciddiyetle, "Onları sevmiyorum," diye karşılık verdim.

"Onlar senin *kardeşin*."

Ayağımı kaldırıp kanepenin minderine koydum, kolumu da dizime attım. Söyleyeceğim kelimeleri seçmem biraz zaman aldı. İçime kapanmak istiyordum ancak bana yardım edebilecek birisi varsa, bence bu ebeveynlerimden biriydi. Mesela bir anne...

"Anne, bu..." Başımı iki yana salladım ve yüzündeki şaşkınlıkla karşılaştım. "Kardeş olmamız onları bana yaptıkları pisliklerden *arındırmıyor*."

"Seni seviyorlar. Sevdiklerini biliyorum. Bana hep söylüyorlar." İşte yine başlıyorduk, bir kez daha onları savunuyordu. Gözyaşlarıyla savaşırken kadehini iki eliyle birden kavramıştı. Sanki ellerinin titreyeceğinden ve kadehi düşüreceğinden korkuyordu.

Sevgi. Bana davranış şekilleri *sevgi* olarak adlandırılabilir miydi? Tüm bunları uydurmuyordum, değil mi? Gerçekten berbatlardı. Olanların hepsi benim suçum değildi.

Benim suçum değildi.

Değil mi?

Kendimi sorgulamaktan nefret ediyordum. Bunu küçük bir çocukken de yapardım. Kahretsin, birisi bedenimdeki morluğu işaret ettiğinde hemen bunu yapıyordum. *Erkek kardeşler böyle yapar.* Artık yaşça daha büyük olduğum için bunun kabul edilebilir, doğru ya da hayatımda olmasını istediğim bir şey olmadığını görmeye başlamıştım.

Bu yüzden onlardan uzak duruyordum.

"Garrison," dedi annem yalvarırcasına.

Başımı eğdim. "Şükran Günü'nü hatırlıyor musun?" *Kusacağım.* Fakat ona söylemeliydim. Birine anlatmalıydım. Bu ağırlığı göğsümde taşımak istemiyordum. "Onları ektim çünkü Hunter iki adama benimle dövüşmeleri için yüz dolar verdi."

Bir bakış atmaya cüret ettim ama o sadece şaşkın görünüyordu. Sanki kafasında üç oğlu için bir savunma geliştirmeye çalışıyordu. Onların duruşma avukatıymış gibiydi.

Alçak sesle, "İçiyorlar mıydı?" diye sordu.

"Evet ama..." *Bunun ne önemi var ki?!*

"Eminim ki sadece şaka yapıyorlardı. Sen bazı konularda çok hassassın, Garrison."

"Adam omzumu yerinden çıkardı." Boğazım yanıyordu. "*Anne.*"

Anormal derecede sorunluymuşum gibi iç geçirdi.

"Kavga etmek istemedim," dedim usulca. "Orada olmak bile istemedim..."

"O zaman belki de onlarla birlikteyken daha mutlu olmaya çalışmalısın. Böylece sana bu kadar zor anlar yaşatmazlar."

Ona karşı hiçbir zaman kazanamayacaktım.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Baban daha duyarsız ol-

man gerektiğini söylüyor ve onun haklı olduğunu sen de biliyorsun. Gerçek dünya da pek nazik bir yer değil," diye ekledi.

"Her neyse." İçime kapandım ve kumandamı aldım. Oyunumu oynamaya, onu görmezlikten gelmeye devam edeceğimi fark ettiğinde iç çekişle ağlama arası içerleme dolu bir ses çıkardı.

Duraklatılmış televizyon ekranına boş boş baktım.

Yüksek sesle burnunu çekti. "Ben sadece..." Sesi kesildi. Onu sonunda *hep* ağlatıyordum. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum, Garrison."

Kardeşlerimle aramdaki düşmanlık onun suçuymuş gibi davranıyordu. Ancak ardından işleri daha iyi hale getirme şansı olduğunda her şeyi benim omuzlarıma yüklüyordu. *Gidip onlarla vakit geçir. Onlarla arkadaş ol. Lütfen.*

"Hapse girebilirdin. Tıpkı arkadaşların gibi," diyerek verdiğim korkunç kararları, yaptığım kötü eylemleri ve kabul edilemez özelliklerimi sıralamaya başladı. "Haberim olmadan dövme yaptırdın. Okulda votka içerken yakalandın."

Bir kere.

Bir kere yakalanmıştım ama bunu daha fazla yapmıştım.

"Vandalizm, küstahça karşılık vermek ve ders asmak gibi nedenlerden başın belaya girdi." Akan gözyaşını silmek için ara verdi. "Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki, o gece Loren Hale'in evine izinsiz girmedin. En iyi arkadaşlarının başının belaya girmesini izledin, bunun senin için bir uyanma çağrısı olduğunu düşünmüştüm. Ama hâlâ okulu asıyorsun. Hâlâ beni ya da babanı dinlemiyorsun. Kardeşlerinle konuşmuyorsun. Hiçbir şey değişmedi."

Her şey değişti.

Artık eskisi gibi olmadığımdan emindim. Kendimi altüst olmuş gibi hissediyordum. *Hem içten hem dıştan.* Olmamı istedikleri kişiye karşı ve içimdeki kişi *için* savaşıyordum.

Bunu bile görememesi, onun kime baktığını da merak etmeme sebep oldu. Beni hiç tanımış mıydı? Yoksa kendisine verilen dördüncü oğlana hâlâ kızgın mıydı?

Omuz silkerek oyunumu açtım.

Olabilecek en büyük iç çekişle mutfağa geçti, ben de uyuşuk bir şekilde *Street Fighter II* karakterlerine göz attım. Arada bir sanki gizlice ağlıyormuşçasına burnunu çektiğini duyuyordum. Annemi teselli etmek için en ufak bir çaba sarf etmedim ve bu hiç de normal bir şey değildi.

Bunun farkındaydım ama içimdeki iğrenç yanım onun da kendisini benim kadar kötü hissetmesini istiyordu. Ona kaç kere Hunter'ın yumrukları ve lakros sopasının sebep olduğu morlukları göstermiştim? Bana babamın "*duyarsız olsun*" sözünü kaç kez tekrarlamıştı?

Ne kadar duyarsız olursam olayım, yine de vücudumda çürükler oluşuyor ve kemiklerim kırılıyordu. *Sonra ne olacak, anne?*

Mutfaktan sürgülü cam kapının hızla açıldığını, ardından da en büyük ağabeyimin sesini duydum.

"Anne, ne oldu?" diye sordu Davis. "Neden ağlıyorsun?"

Kahretsin.

Hemen oyunu durdurdum ve televizyonu kapattım. Kardeşlerim teker teker mutfağa giriyor olmalıydılar çünkü annem hüngür hüngür ağlayarak Noel'de aileyle bir arada olmamı istediğine dair bir şeyler anlatırken ona rahatlatıcı birkaç şey söylüyorlardı.

"O bizimle, anne," diyerek onu kolayca yatıştırdı Davis.

Ayakta dikilirken kemerin arkasından annemin anlık bakışını yakaladım, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını bulaşık beziyle siliyordu.

"Arkadaşlarının yanma kaçmadığından emin olacağız," dedi Hunter.

Burun deliklerim genişlerken kendimi onları dinlerken

buldum. Hareket etmeliydim. Gitmeliydim. Bundan daha iyisini yapabilirdim.

"Pek arkadaşı da kalmadı zaten," dedi Mitchell. Ardından kısa, huzursuz bir kahkaha attı. Sanki başkalarının bu şakayı sevip sevmeyeceğinden emin değilmiş gibiydi.

Ancak Hunter sevmişti. "Aynen öyle." Alaycı bir şekilde güldü. "Neyi var, tek bir arkadaşı mı?"

"Hepsini kaybetmesine şaşırmamalısın," dedi Davis anneme. "Eğer bilgisayarının başında değilse ya telefonuyla oyalanıyor ya da video oyunu oynuyor. Çocuk sosyal açıdan beceriksiz."

Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki, çenem ağrıyordu. İşte, ailemin benim hakkımdaki gerçek düşünceleri buydu. *Sosyal açıdan beceriksiz, tembel bir suçlu. Her neyse.*

"Anne, ağlama," dedi Davis.

"Bizimle ikiye iki basketbol oynamasını sağlayacağım," diye güvence verdi Hunter. "Bundan emin olabilirsin."

Kıçımı kaldırdım ve sıvışmak için arka merdivenlere yöneldim. Kendimi yatak odama kilitleyebilir ya da pencereden dışarı sürünerek çıkıp çatıda oturabilirdim.

Hunter iri bedenine rağmen oldukça hızlıydı. Ayağım ilk basamağa değer değmez kapüşonumun arkasını yakaladı ve beni geriye çekti.

Kalbim inanılmaz derecede hızlandı, çılgınca dönerek onun elinden kurtuldum. Ancak yaptığım hareket beni oturma odasına geri itti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hunter alaycı bir tavırla.

"Aya," diye karşılık verdim hızla. Kanepenin yanında donup kalmıştım. Merdivenlere ulaşmak için iri bedeninin yanından geçmeyi denemeye korkuyordum.

Davis ve Mitchell arkamda oyalandılar, giderek öfkeleniyorlardı. Üçünün de aynı tarz kısa saçları vardı. Neredeyse aynı kıyafetleri giymişlerdi. Polo gömlek ve haki pantolon.

En büyük ağabeyim bana birkaç adım yaklaştı. "Lütfen bi-

zimle işbirliği yapabilir misin? Bir kez bile olsa?" Ses tonunu fısıltı seviyesine indirdi. "Bizimle zaman geçirmediğin için annem mutfakta *ağlıyor*. Bu umurunda mı?"

Başımı iki yana sallayarak, "Umurumda değil," diye haykırdım. İğrenç bir pislik gibiydim. Davis ve Hunter kıpkırmızı kesildiler, Mitchell ise sanki kendi mezarımı kazıyormuşum gibi iç geçirdi.

"Hadi ama, Garrison."

Mitchell gibi olmayacaktım. Davis ve Hunter altın sıçıyorlarmış gibi davranmayacaktım. Onlardan bu yanılsamayı kabullenemeyecek kadar nefret ediyordum.

"Hadi gidip basketbol oynayalım," dedi Mitchell ve başıyla arka kapıyı işaret etti.

Düşen kapüşonumu başıma geçirdim. "Dışarı çıkmayacağım."

Davis sanki mantıksız derecede inat ediyormuşum gibi gözlerini devirdi.

Hunter sırtımı dürttü. "Lanet olası güneşe ihtiyacın var."

Ondan uzaklaştım ve Hunter diğer kardeşlerimizin yanında yerini aldı.

Davis oturma odasındaki mobilyalara, siyah televizyon ekranına, oyun konsolum ve kumandalarıma göz attı. "O zaman video oyunu oynayabiliriz."

Kollarımda bir ürperti belirdi, tedirgin ve tereddütlüydüm. "Öyle mi?" Mitchell'ın *Xbox* kumandasını alıp koltuğa yerleşmesini seyrederken merak içindeydim. Ben *Sega Genesis* konsolunda oynuyordum ama bu televizyona bağlı farklı konsollarım da vardı.

"Evet." Davis kaşlarını kaldırdı. "Annem birlikte takılmamızı istiyor."

Hunter uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. Beynim bana, "*Bu bir numara*," diye haykırıyordu.

Birdenbire hepsi iyi görünmeye başlamışlardı. Benimle video oyunu oynamak istiyorlardı. *N64* ya da gerçek bir klasik olan *Mario Kart*'ı önerebilirdim.

Kulağa *neredeyse* eğlenceli geliyordu, bu yüzden kanepeye doğru ilerledim.

Davis sehpanın altındaki *Xbox* oyunu dolu ahşap kutuyu karıştırırken, "Futbol oyunları nerede?" diye sordu. Tam eğilip ona yardım edecektim ki... *Yanlış hamle.*

Beni belimden kavrayarak kanepeye fırlattı. Kahkahalar lanet olası kulaklarımı delip geçerken bir ağırlık sırtımı ezdi.

Hunter üzerime *oturmuştu.* Dişlerimi sıkıp doğrulmaya çalıştım ama gerçekten ağırdı. Bir elini enseme götürerek yüzümü yastıkların arasma bastırdı. Küflü peynir kokusu alıyordum. Dudaklarım rahatsız edici, tüylü bir şeye dokundu. Artık her ne boksa...

Tek duyduğum şey kahkahalarıydı.

Onu itmeye çalıştığımda kolumu diğer eliyle yakaladı ve omzuma doğru büktü. Beni esir almıştı.

"Çekil üstümden!" Sesim minderin gerisinden boğuk ve güçsüz çıkıyordu.

Hunter boynumu uzatarak başımı daha sertçe itti. *Tanrım, boynum ağrıyor.* Tekme atmaya çalıştığımda, "Şimdi de dövüşmek mi istiyorsun? Yoksa hâlâ küçük bir sürtük gibi kaçmaya devam mı edeceksin?" diye beni kışkırttı Hunter.

"Siktir git!" diye bağırdım. Yüzüm resmen yanıyordu.

"Ne dedin?" diye alay etti ve özellikle başımın *üstüne* oturdu. "Seni duyamıyorum, Garrison. Yüksek sesle konuş."

Nefes alamadım.

Nefes alamıyorum. Lanet olsun, nefes alamıyorum. Havasızlıktan boğuluyordum. *Dur. Dur.*

Dur!

Kalbim deli gibi atıyordu. Eğer *panik yapmazsam...* Bir anlığına... Korkumu dizginlemeye çalıştım. *Ben iyiyim. Ben iyiyim.* Kalp atışlarım biraz yavaşladı.

Yastığa doğru nefes aldım. Ciğerlerime biraz hava doldu. Sanırım nefes alabiliyordum.

"Şimdi video oyunu mu oynuyorsunuz?" Annemin sesi oturma odasına yaklaştığında Hunter sırtımdan kalktı. Hemen başımı kaldırdım, sonra doğrularak oturdum. Daha fazla hava isteğiyle nefes nefeseydim.

"Evet." Davis yanıma çömeldi ve şakacı bir şekilde başımı okşadı. Sanki iki iyi arkadaştık.

Annem kemerli girişten gülümsedi ve bana, "*Görüyor musun, Garrison? Seninle video oyunu bile oynamak istiyorlar,*" dercesine baktı.

Yine içime kapandım, uyuşmuştum.

Rachel'ın birkaç sokak ileride yaşayan annesini ziyaret edeceğini ve bir şeye ihtiyacımız olursa aramamızı söyledi.

Sonra da gitti.

Hunter beni tekrar yüzüstü yatırdı. *Kahretsin.*

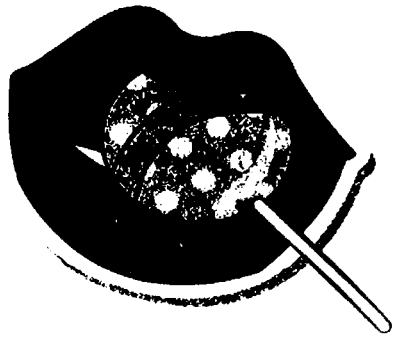
Onu elimden geldiğince sert bir şekilde itip tekmeledim. "Çekil üstümden, dostum," diye çıkıştım. Hunter bana bu sırada küfrediyor, lakaplar takıyor ve her zamanki gibi büyümem gerektiğine dair yorumlar yaparak bağırıyordu. *Karşılık ver. Erkek ol.*

Neredeyse yere yuvarlanıyordum ama Davis beni boynumdan yakaladı. Canım o kadar acıdı ki, yaralı bir hayvan gibi durumu kabullendim. Hunter beni tekrar itti, midem minderlere vuruyordu. Sonra zıplayıp sırtıma sertçe oturdu.

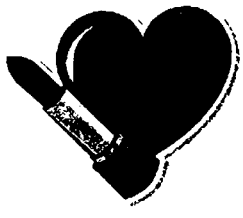
İrkildim.

"Kenara çekil." Davis, Hunter'a oyun kumandasını uzattı. O da yanında ona yer açtı. Davis sırtımda oturuyordu, kumanda elindeydi. İkisinin ağırlığı beni ezdi.

Birden fazla şekilde.

21

GARRISON ABBEY

Mutlu Noeller :) Daha sonra buluşup birbirimize hediyelerimizi verelim mi?

Willow'a Twitter'dan mesaj gönderdim ve merdivenlerden indim. Çoktan giyinmiştim, *Superheroes & Scones*'ta akşam vardiyam vardı ve oraya gitmek için can atıyordum. Tatil trafiği korkunçtu ama Noel Günü'nde yavaşlayacağını umdum.

Her ne olursa olsun, dikkatimi dağıtmaya hazırdım.

Bir saniye sonra telefonuma bildirim geldi.

@willowaIIflower: *Bu geceye ne dersin?*

O zaman bu bir randevu. Neredeyse *Gönder*'e basıyordum ancak başımı iki yana sallayıp mesajı sildim ve tekrar yazdım. *Mükemmel.*

Biz çift değildik. Hâlâ sadece arkadaştık ve dürüst olmak gerekirse, Willow'u böyle bir şey yüzünden kaybetmek istemiyordum. İlişkiler de dahil olmak üzere zaten çoğu şeyde lanetli ve başarısızdım. Yine de... bilmiyordum. Bazen Willow'u öpmeyi düşünüyordum.

Böyle bir şey yaparsam kendimi nasıl hissedeceğimi... Ellerimi nereye koyacağımı... Ona kendini nasıl rahat hissettireceğimi...

Acaba ne düşünürdü? Sonuçta bu onun ilki olacaktı.

Dudakları yumuşak görünüyordu.

Lanet olsun. Bunları düşünmeyi bıraktım. *Biz sadece arkadaşız.*

Bazen bundan daha fazlası olup olamayacağımızı merak ediyordum. Noel'den sonra lisedeki son dönemimiz başlayacaktı. Son sınıf öğrencisiydik ve o Dalton'da kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Zamanlama eskisinden daha iyi görünüyordu.

İndiğim her bir basamak bu konuda kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı. Ona dair daha güçlü...

Annem yemek odasından, "Garrison, tatlım. Buraya gelebilir misin?" diye seslendi.

Mutfağa girdim ve yemek odasına açılan diğer bir kemerin altından geçtim. Annem vücuduna oturan kırmızı elbisesini giymiş, üzeri en ortada duran kırmızı kış meyveleri ve Noel çelengiyle dekore edilmiş parlak meşe masada babamın yanında oturuyordu.

Babamı nadiren görüyordum. Çalışmadığı günlerde evde, yüzü *iPad*'ine ya da bilgisayarına gömülü halde otururdu. Hisse senetlerini kontrol eder, iş planları yapar ya da sadece internette dolaşırdı. Sonuçta nereden bilecektim ki?

Ancak bugün önünde hiçbir elektronik eşya yoktu. Açık mavi gömlek ve pahalı pantolonuyla annemin yanında oturuyordu. Babam hep *Jeremy Irons*'ın ellili yaşlardaki haline benzetilirdi. Fiziksel açıdan korkunç değildi ama kararlı yüz ifadesi annemin nazik yüzünden daha az dost canlısıydı.

Meselenin ne olduğunu hiç bilmiyordum. Annem ben on yaşımdayken yeni bir kiliseye katıldığından beri hediyeleri Noel Günü'nde açmıyorduk. Noel sabahı kiliseye gidiyorduk ama her seferinde o kadar kalabalık oluyordu ki, bir sandalye kapabilmek için saatler öncesinden orada olmak zorunda kalıyorduk.

Bu yüzden hediyelerimizi Noel Arifesi'nde açıyorduk.

Hatta dün gece bana ailem açısından *yaramaz* listesinde olduğum hatırlatılmıştı. Annem, babamın sözüne sadık kalarak kimsenin bana tek bir hediye almasına izin vermemişti. Loren Hale'in posta kutusuna zarar verdiğim, ardmdan da Lo'nun ev arkadaşlarından bazılarının üzerine meyve kokteyli döktüğüm için cezalandırılmıştım. Rose Calloway de bu kişilerden biriydi.

Cezaya karşı çıkmadım çünkü hak etmiştim.

Ben hiçbir şey alamazken üç erkek kardeşimin hediyelerini açmasını seyretmiştim, bu benim açımdan olabilecek en önemsiz şeydi.

"Otur." Babam karşılarındaki sandalyeyi işaret etti.

Oturmadım. Gözlerim masanın parlak yüzeyinde duran beyaz zarfa takıldı. Ellerimi siyah kapüşonlumun ceplerine soktum. "Ne oldu?"

"Otur lütfen." Babam bana asla sesini yükseltmezdi. Fiziksel olarak vurmazdı. Aslına bakılırsa, pek bir şey yapmazdı.

Hayatımda annem kadar büyük bir etkisi yoktu. Milyon dolarlık teknoloji şirketi zamanını ve enerjisini tüketiyordu, bu tatilde onu sadece bir kez gülerken görmüştüm. *Davis çıkışta futbol oynamayı önerdiğinde.*

Üç erkek kardeşimle hızlı bir maç yapmak için hemen zaman bulmuştu.

Ayakta durmaya devam ettim, belki de bana ders vermek ya da azarlamak için buradaydı. Peki o zarf da neyin nesiydi?

Bocaladım. Oturmakla ayakta durmak arasında tereddütteydim, hangisini yapacağımı bilmiyordum. O isteğini tekrarlamadan oturmaya karar verdim.

Belki de benimle ilgili bir şey değildi. Belki ayrılmaya falan karar vermişlerdi ya da buna benzer bir durum vardı. Belirsizlik ciğerlerimi sardı, boşanırlarsa kendimi nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Annem zarfı bana doğru kaydırdı. "Bu senin Noel hediyen." Heyecanlı gibi değil de daha çok gergin görünüyordu.

Zarfı istemeyerek de olsa masadan aldım. Kaşlarımı çatarak gelişigüzel bir şekilde yırtıp açtım, içinde şık bir broşür buldum.

Genç Erkekler İçin Faust Yatılı Okulu

Fotoğrafa boş boş baktım. New York taşrasmda gotik bir New England binası manzarası vardı. Fotoğrafta takım elbiseli genç erkekler gülümsüyorlardı. Ellerinde kitaplarını tutuyorlardı, bazıları büyük bir taş heykelin yanmda dikiliyordu. Gençleri Yale, Princeton ve Harvard gibi okullara hazırlayan bir Sarmaşık Ligi kurumuna benziyordu.

Baktıkça midem bulandı.

"Bu da ne?" diye mırıldandım ama cevabı kalbimin derinliklerinde çoktan biliyordum.

"Seni Dalton Akademisi'nden aldık," dedi babam. "Orada başarılı değilsin ve arkadaşlarının başına gelenlerden sonra..." Boğazını temizledi. "Annen ve ben Faust'un sana son yılını bitirmen için gereken düzgün rehberliği sağlayacağını düşünüyoruz."

Zihnim bir anda binlerce düşünceyle dolup taştı. Kafamda çok fazla soru vardı. İçlerinden sadece bir tanesini dile getirdim. "Lakros ne olacak?"

Söylediğim şeyin ardmdan yüzümü buruşturdum. *Cidden mi? Lakros mu?*

Lakrosu *sevmiyordum* bile. Duraksadım, bu ifade bana çok da doğru gelmedi. Lakrostan *nefret* ediyordum. Gerçekten böyle olup olmadığını bilmiyordum. Lakros oynamamak düşüncesi bana garip geliyordu. Yanlış hissettiriyordu. Kaşlarımı çattım. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Anneme bir bakış attıktan sonra, "Maalesef Faust'un lakros takımı yok," dedi babam. Bu, verdikleri son kararda yaşanan bir tartışma noktası olabilirdi.

Mideme kramp girdi, broşür sıktığım parmaklarımın arasında buruşmuştu.

Annem öne kaydı, elleri bana doğru uzanmıştı. "Ama Faust'un bir satranç kulübü, uzun mesafe koşu sahası, tenis kortu ve yüzme takımı var. Başka sporlarla uğraşabilir ya da bir dış etkinliğe katılabilirsin."

Mayıs ayının sonunda mezun olacaktım. Okulda geçirecek *pek fazla* zamanım kalmamıştı. Yani öylece gidip de koşu takımına falan katılamazdım. Zaten böyle bir şey yapmak istediğim de yoktu.

Bu gerçekten oluyormuş gibi neden sporu tartışıyorduk ki? Kim çocuğunu son yılının ortasında okul değiştirmeye zorlardı?

"Bu konu gerçekten tartışmaya açık olmamalı," dedim ifadesiz bir tavırla.

"Tabii ki açık," dedi annem. "İstediğin sporu seçebilirsin. Bu kararı senin adına biz vermeyeceğiz."

"Hayır," diye çıkıştım. "*Spordan* bahsetmiyorum. *Bundan* bahsediyorum." Parmaklarımın arasında buruşan broşürü salladım, artık yeni ve kırışıksız değildi. "Faust'tan. Benim söz hakkım yok mu?" Ebeveynlerim fikirlerini ifade etmeden önce itirazımı paylaştım.

Zenginsin. Hayatta istediğin her şey sana verildi. Bir yatılı okul yüzünden şikâyet ediyorsun, seni pislik. Şımarık, nankör herif.

Suçluluk duygusu içimi parçaladı. Şikâyet etmeye hakkım yokmuş gibi hissediyordum. *Haykırmaya ya da etrafa bir şeyler fırlatmaya da öyle.* On sekiz yaşında olmama rağmen savaşacak alanım yoktu.

"Hayır," dedi babam. Sesi sertti. "Senin fikrinin bir önemi yok. Bu yılı annen ve benim için cehenneme çevirdikten sonra asla."

Onlara borçluyum. Hissettiğim şey buydu. Giydiğim güzel kıyafetler için onlara borçluydum. *Bu ev için. Para, araba, yiyecek ve elektronik eşyalar için.*

Benim gibi bir bok parçasına katlandıkları için.

Başımı önüme eğerek babamın konuşmaya devam etmesini dinledim.

"Bu mahalleden uzaklaşman gerekiyor," dedi bana. "Birlikte büyüdüğün arkadaşların ve bu atmosfer, hepsi senin için zehirli. Faust'u yeni bir başlangıç olarak düşün. Yeni bir okul, yeni bir şehir ve yeni bir ev." Babam sanki sorunlarının ağırlığı sonunda üzerinden kalkmış gibi derin bir nefes verdi. "Bu iyi bir değişiklik, Garrison."

Aylar önce olsa, belki ona katılırdım. *Yeni bir başlangıç. Eski arkadaşlarımın hepsinden, erkek kardeşlerimden, buradan uzakta olacaktım.* Bu bana tam bir kurtuluş gibi görünürdü ama şu an kendimi ebeveynlerim beni toprağa bağlayan tek ipi kesiyormuş gibi hissediyordum.

Eskisine göre çok daha iyiydim.

Gerçek bir arkadaş edinmiştim, bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi.

Eğer Philadelphia'dan ayrılırsam, hayatımdaki tek iyi şeyi de arkamda bırakmış olacaktım.

Willow'u.

Boğazım düğümlendi. "Hiçbir şey..." Yutkundum ve cümleme tekrar başladım. "Bunu değiştirmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Seni çoktan Dalton Akademisi'nden aldık," diye açıkladı babam. "Ocak ayında Faust'a başlıyorsun. Bir hafta içinde oryantasyona katılmak ve öğrenci yurduna yerleşmek için yola çıkacaksın. Her şey tamamlandı."

Bir hafta...

Bir hafta.

Zaman çizelgesi kulaklarımın derinliklerinde, tiz bir şekilde yankılandı.

Yaşadığım şokun etkisi geçtikten sonra buruşturulmuş broşürü zarfın içine tıktım ve pantolonumun cebine koydum. "Bitti mi?" diye sordum.

Annem ve babam bakıştılar, sonra annem endişeli gözlerini bana dikti. "Biraz daha konuşmak istemediğinden emin misin?"

"Konuşulacak ne kaldı ki?" diye sordum. "Her şey çoktan ayarlanmış, öyle değil mi?" Yemek masasından kalktım. Onlarla artık konuşmak istemiyordum. Hayatım üzerinde ne kadar büyük bir yaptırım güçlerinin olduğunu kanıtlamışlardı.

Sersemlemiş halde yemek odasından çıktım. Ne annem ne de babam beni geri çağırmaya kalktı. Mavi Dalton Akademisi beremi askıdan kaptım ve eldivenlerimi buldum. Garajdan kaykayımı almayı düşündüm ama yapmadım, sadece yürüdüm.

Giderek hızlandım.

Ön kapıdan çıkıp garaj yolunda ilerledim. Posta kutusunu geçtim.

Loren Hale'in evine doğru koşmaya başlayana kadar hızımı artırdım. Soğuk ciğerlerimi yakıyordu, bu acının her parçasını memnuniyetle karşıladım.

Yavaşlayarak durduğumda kırmızı tuğla evi ve Noel süslemelerini gördüm. Hiçbir şey abartılı değildi. Birkaç ağaçta ışıklar parlıyordu, giriş kapısında da bir çelenk asılıydı.

Garaj yollarına girerken kaygan betonda dengemi kaybettim. Yıpranmış botlarımın zemine tutunma özelliği berbattı. Yüzüstü yere düşmeden önce dekoratif, demir bir geyiğe tutundum. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bunun sebebi sadece düşmek üzere olmam değildi.

Willow'un içeride olduğunu umdum. *Öyle olmalı.* Bugün en azından tek bir güzel şey yaşanmalıydı.

Onunla konuşmalıydım. *Yüz yüze. Hemen şimdi.* Bu haberi göğsümden atmalıydım.

Dikkatlice veranda basamaklarını çıktım. Giriş kapısının önündeki paspas buz ve karla kaplıydı. Dimdik durdum. Tereddütlüydüm. Bu evde yaşayıp benden *hoşlanan* pek kimse yok gibiydi. Doğum günümden sonra -Willow'un planladı-

ğından daha uzun süre bizde kaldığı o günün ardından- Loren Hale'le aramın iyi olup olmadığından bile emin değildim.

Willow dışında biriyle karşılaşma ihtimalim *çok yüksekti.*

Burada yaşayan kişi listesi:

Lily Calloway

Rose Calloway

Daisy Calloway

Loren Hale

Connor Cobalt

Ryke Meadows

Maximoff Hale (altı aylık)

Jane Cobalt (yedi aylık)

Yani evet, içeride çok sayıda insan vardı.

Willow Noel'de buraya uğramayı planlıyordu, bu yüzden çoktan geldiğini umuyordum. Garaj yolunda hiç araba yoktu ama aracını belki de büyük garaja park etmişti.

Maalesef Rose ve Connor'la karşılaşmak zorunda kalacaktım.

Loren ve Lily çok da umurumda değillerdi. Onlar ünlüydüler, bir anlamda dokunulmazlardı ama bana karşı nazik davranıyorlardı. Daisy de Willow'a karşı iyiydi, bense onunla pek konuşmuyordum ve Ryke olsa da olurdu olmasa da.

Konuşurken çok fazla "*siktir*" diyordu. Her göz göze geldiğimizde, "*siktir*" dediği anlarla dolu kesip bir araya getirdiğim, ardından da YouTube'a yüklediğim videolar aklıma geliyordu.

Kız arkadaşını *paintball* boyalarıyla korkuttuktan sonra içten içe benden nefret ediyorsa şaşırmazdım.

Bir sigara çıkardım, yakmayı düşündüm ama sadece eldivenli parmaklarımın arasında sıktım. Zile uzandım.

Parmağım düğmeye değer değmez kapı açıldı.

Kahretsin.

Karşımdaki kavurucu sarı-yeşil gözler beni delip geçti, şansıma lanet okudum. Kapıyı onca kişi arasından Rose Calloway açmıştı.

Yumruklarımı siyah kapüşonlumun ceplerine soktum ve onun Dalton Akademisi şapkamı incelemesini seyrettim. Bunu neden takıyordum ki? O okula dönmeyecektim. Bu gerçek gittikçe daha derinlerime işleyerek midemde bir delik açtı.

Rose beni şahsen tanımıyordu. Muhtemelen yaşımın gerçekten kaç olduğundan ya da ona ve kız kardeşlerine yaptığım *her şeyden* dolayı ne kadar pişmanlık duyduğumdan habersizdi. Daha önce belki bir kere -o da Cadılar Bayramı'nda- aynı mekânda bulunmuştuk. Sanırım onunla doğrudan konuşmamıştım.

"Şey..." Kekeledim ve kapı arasından sıkışıp geçmeye çalışan ince, sıska kıza bir bakış attım. *Superheroes & Scones*'taki patronum Lily'ydi. Şu an gördüğüm tek dost canlısı yüz onunkiydi.

Gözlerim ona takılınca omuzlarımdaki gerilim azaldı ancak sonra Rose kapıyı araladı ve vücudunu boşluğa kaydırdı. Lily'nin dışarı çıkmasını engelledi.

"Rose," diye homurdandı Lily.

"İlk ben geldim," dedi Rose kız kardeşine ama bakışları bir an bile üzerimden ayrılmamıştı. Sinirlerim omurgamı baştan aşağı taradı, ürperti boynuma doğru tırmandı.

Bu korkunç bir fikir olabilirdi. Gelmeden önce Willow'a mesaj atmalıydım.

Rose'un konuşmamı beklediğini fark ettim, bu yüzden boğazımı temizledim. "Henüz sizinle tanışmadık." Eldivenli elimi uzattım. *Nazik* davrandığımı düşünüp içimden kendimi tebrik ettim. İyi gidiyordum.

"Evet, tanıştık." Söylediği her kelime buz gibiydi, kapıyı tutan eli gerildi.

Elimi indirdim.

"Sen ve arkadaşların, *küçücük* kızımla benim üzerimize su tabancasıyla kırmızı *punch* sıktınız."

Bu bir şakaydı. *Berbat bir şaka.*

Onlar ünlüydü. Televizyon karakterleriydi. Dergilerde fo-

toğrafları çıkıyordu. Bize *gerçek* gibi gelmiyorlardı. Gerçi bu durum benim için değişmişti ve tam olarak ne zaman değiştiğini söyleyemezdim.

Onlar sadece ünlü değildi, insanlardı. Bunu en başından fark etmeliydim, bu konuda hatalıydım. Bunu biliyordum.

Evlerine izinsiz girmemiştim çünkü içeride insanların ve bebeklerin olduğunu biliyordum. Fakat bu karar beni yaptığım diğer tüm boktan şeylerden kurtarmıyordu.

Yaptıklarımı nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum. Affedilmeyi hak edip etmediğimden bile emin değildim.

Bunu istediğimden de öyle.

Yine de bir şey söylemek zorundaydım. "Çok aptalcaydı... özür dilerim..." Çatlak dudaklarımı ısırdım. Sözlerim kulağa samimi gelmiş miydi? Midem bulandı. Lanet derecede üzgündüm.

Söylediğim hiçbir şey durumu daha iyi hale getirmeyecekti.

Doğrudan konuya gir, Garrison, diye düşündüm. "Şey, Willow burada mı?" diye sordum. "Uzaktan kuzeniniz ya da onun gibi bir şeyiniz olduğunu biliyorum..."

Lütfen burada ol.

"Saat ikide gelecek!" diye yanıtladı Lily içeriden.

Rose kapıyı hafifçe aralayarak, "Lily," dedi azarlayan bir ses tonuyla. Lily'nin yuvarlak yüzü göründü. Ablasına gözlerini kısmaya çalıştığını fark ettim ama bakışları tehditkâr olmaktan çok komik görünüyordu. Şimdi düşünüyordum da onun hiçbir *Superheroes & Scones* çalışanını azarladığını görmemiştim.

"Willow ve Garrison iş arkadaşları," diye açıkladı ablasına.

Sonra Loren Hale belirdi. Uzanıp kapıyı tutarak Rose'un elinden çekti. Kapı duvara çarptı. Birden herkesi görebilmeye başlamıştım.

Daisy merdivenlerin yakınında, erkek arkadaşının omzunda oturuyordu. Başını öne eğmiş, onu tepesinden öpüyordu. Kendi dünyalarmdaydılar. Neyse ki beni fark etmemişlerdi.

Loren eşinin beline korumacı bir tavırla elini yerleştirdi, o da Loren'a iyice sokuldu. O Lily'ye odaklanırken, "*Acaba şimdi sen de herkes gibi benden nefret ediyor musun?*" diye merak ettim.

Loren'ın dikkatini bana vermesini bekledim. Korkmuyordum. *Korkmuyorum.* Karanlık bakışları bana çevrildi ve korkudan midem kasıldı. Kendime bile yalan söyleyemedim. Benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyormuşum gibi bile davranamadım.

Umursuyordum.

Loren'm öfkeli bakışları Rose'unkinin on katı gücündeydi, delip geçen gözleri bende çoktan bu aptal verandadan kaçıp uzaklaşma hissi yaratmıştı.

Bıçak gibi keskin bir ses tonuyla, "Bir iş arkadaşı Noel sabahı başka bir iş arkadaşını görmeye gelmez," dedi Loren.

Gözlerimi yere dikerek botumla buzlu merdiveni kazıdım. "Bu paspasta *hoş geldiniz* mi yazıyor? Kar yüzünden okuyamadım da."

Komik *olmadığımı* net bir şekilde belli eden bir tavırla, "Bir de komikmiş," dedi Rose. Ona ve kızına püskürttüğüm meyve kokteylinin intikamını alma arayışında bir anlığına uzaklaşıp başka yere baktı.

"Alınma ama çok korkutucusun." Eldivenime öksürdüm ve Willow'un erken geleceğini umarak omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim. Onu burada beklemeye devam edebilirdim. Tekrar ona baktım. "Bana kendi kendimi içeri davet ettireceksin, değil mi?"

"Evet."

Gözlerim teker teker üzerlerinde gezindi. Rose'un yüz ifadesi tam anlamıyla cinayet işlemek üzere olan birininkine benziyordu. Loren bana dün ayakkabısından kazıdığı ama bugün tekrar beliren bokmuşum gibi bakıyordu.

Lily tebessüm eden tek kişiydi ama bu zayıf, acıyan bir gülümsemeydi. Bundan fazlasını hak etmiyordum.

Her biri kendine has bir tarzda korkutucuydu. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. *Willow için.* Uğraşıyordum.

Ağzım açıktı, nefesim soğuk havada buhar oluşturuyordu. "Ben sadece... ona şeyi söylemek istedim... ben..." *Gidiyorum.* Zayıf bir kahkaha attım, gözlerim yanıyordu. *Her neyse.* Her şey zaten bitmişti, öyle değil mi? Olan olmuştu. Noel zamanıydı. Onların tatilini de berbat etmeme gerek yoktu. "Boş verin, bu sikik şey çok aptalca..." Gitmek için döndüm.

Rose kapüşonumdan yakalayıp beni geri çekti.

"Ne halt oluyor?" Kalbim teklerken arkama döndüm ve elinden kurtuldum. Kalbim hızlanmıştı. Kaşlarımı çattım, Rose Calloway'yi anlayamıyordum.

Gitmemi istiyor olmalıydı. Beni kalmam için zorlamamalıydı.

"Ona baloya birlikte gitmeyi mi teklif edeceksin?" diye sordu Rose. "Çünkü bu hayatımda gördüğüm en acınası teklif. Her şeyden önce bir çiçeğe ihtiyacın var."

"Ona baloya birlikte gitmeyi teklif etmeyecektim." Sesim titredi. Buna engel olamadım. *Mezuniyet balosu.* Baloya katılmak için Dalton'da olamayacaktım. Soğuk gerçeklik beni kış havasından da fazla dondurdu. *Söyle gitsin.* Dudaklarımı yaladım. "Ona buradan gittiğimi söylemeye geldim. Sanırım size de söylemeliyim." Lily'ye bakarak başımı salladım.

Artık *Superheroes & Scones* yoktu. *Kahretsin.* Loren'a baktım ama o hâlâ beni dikkatle inceliyordu, bu yüzden gözlerimi yere diktim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lily.

Rose omzumun üzerinden uzaktaki bir noktaya bakıyordu. Artık dikkati bana odaklı değildi. Bir şey görmüş olmalıydı çünkü içeriden bir mont kapıp kapı girişinde ayağına botlarını geçirdi.

Lily'ye odaklandım. "Ailem bu sabah bana tek Noel hediyemi verdi. Beyaz bir zarf." Öfkeden sesim kupkuru çıkıyordu. "Ben... *onlar* beni Dalton'dan alıyorlar. Son yılımı 'doğru yön-

lendirilmem' için bir yatılı okulda tamamlayacağımı söylediler."

Rose verandada yanımdan geçip gitti. Açıkçası bakışlarını benden başka birine diktiğine sevinmiştim.

"Okul neredeymiş?" diye merakla sordu Lily.

"New York'un dışında," dedim. "Genç Erkekler İçin Faust Yatılı Okulu."

Loren güçlü bir kahkaha attı. Belki kuzeninin hayatından çıkacağım için seviniyordu, belki de gerçek sebep bu değildi. Bilmiyordum. Ruh hali okunamayacak kadar belirsizdi.

"Lo." Lily onun beline dirsek attı. "Kabalık etme."

Kaşlarım çatıldı, ikisini de anlamıyordum. "Ne?"

"Connor, Faust'a gitti," diye açıkladı Loren. "Anlattığı şeylere bakılırsa, sen oraya bir gün bile dayanamazsın," diye devam etti. Hafifçe gülümsüyordu.

"Harika," diye mırıldandım ve paspasa daha büyük bir dikkatle baktım. Buraya gelmek korkunç bir fikirdi. Kendimi on bin kat daha kötü hissediyordum. Gitmek için döndüm ama Loren'ın sesi beni durdurdu.

"Hey," diye seslendi. "Kar... Kuzenim Willow'u görmek istiyorsun, değil mi?" Biraz tutuk konuşmuştu ama ben Willow kısmına odaklandım. Bir an için umutlandım. Orada beklememe izin verecek miydi?

"Evet." Başımı defalarca salladım. "Ona Faust'tan bahsetmeliyim. Çok uzun sürmeyecek."

Loren kolunu eşinin omzuna dolayıp onu göğsüne çekti.

Lily'nin bilinçsizce kıçını ona sürttüğüne yemin edebilirdim ancak dikkatimi onlara vermemeye çalıştım. Eğer Lily fark ettiğimi anlarsa, muhtemelen mahcup olurdu.

Loren beni baştan aşağı süzdü. "Connor çok affedici olduğumu söyledi. Diyor ki, tekrar uzatırsam elimi muhtemelen ısırıp koparırmışsın."

Hayır, yapmam. Konuşmak için ağzımı açtım ama boğazımda bir yumru oluştu. Midemin bulandığını hissettim.

Loren yüzünü buruşturdu, sonra da başını iki yana salladı. "Tanrım, mazoşist olmalıyım." Başıyla işaret etti. "Willow'u beklemek istiyorsan, *dışarıda* beklemek zorundasın. Bu eve girmen yasak, anladın mı?"

"Anladım."

"Soğuktan donar," diye itiraz etti Lily.

"Donarsa donsun, Lil. Bu onun seçimi."

Lily kocası bir pislikmiş gibi yüzünü astı.

Loren'm bir öpücük kondurmasıyla Lily'nin yanakları parlak kırmızıya döndü.

"Konuyu dağıtıyorsun," diye vurguladı Lily.

"Ben mi?" Loren şaşırmış gibi yaptı. "Dağıtmıyorum, aşkım. *Asla* öyle bir şey yapmam."

Boğazımı temizledim ve Loren'm yüzü duygu karmaşasıyla çarpıldı. Öfkede karar kıldı. Lily tekrar beni savunmaya başladı -bu belki iki veya üç dakika kadar sürdü- ama sadece Lo'nun bana karşı çok daha büyük bir kızgınlık duymasına sebep oldu.

"Sorun yok," dedim hemen. Şapkamı daha da aşağı çekerek kulaklarımı ısıttım. "Tanrı polar astarlı pantolonları bu sebeple yarattı, öyle değil mi?"

Veranda basamaklarını yavaşça çıkarken, "Tanrı'yı kıyafetlerden dolayı takdir etmeyelim," dedi Connor. Göstereceği ilgiyi hak etmiyormuşum gibi kendini zorlayarak bana baktı. Yüz ifadesi tamamen okunaksızdı ama Loren'a doğru eğilip, "Eve girmiyor," dedi yüksek sesle.

Bunu duymamı istemişti.

Loren başını salladı. "Havuzun yanında bekleyecek."

Bunun üzerine Connor eve girerek gözden kayboldu. Rose özgüvenli bir tavırla yürüyüp onun yanına geçerken arkasına baktı. El ele tutuşup uzaklaştılar.

Kocasından ayrılıp arkalarından koştururken, "Ne oldu?!" diye haykırdı Lily. Bu her neyle alakalıysa, muhtemelen asla bilemeyecektim.

Burada bu kadar uzun süre durabildiğim için bile şanslıydım.

Şimdi sadece ben ve Loren Hale kalmıştık.

Benden nefret ediyor musun? Bunu sormak istiyor ama korkuyordum. Bu duygumu bu kez itiraf edebilmiştim.

Diğer bir kuru gülümseme yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkardı ama sonra başıyla dışarıyı işaret etti. "Sana arka taraftaki havuzu göstereyim."

"Kendim bulabilirim."

"Beni takip et." Kapıyı kapattı, sonra basamaklarda yanımdan geçti. Keskin bakışı öldürücüydü.

Peşinden gittim. Düşüncelerim o kadar birbirine girmişti ki... Yaşananları anlamlandırmakta zorlanıyordum ve bazılarını paylaşmak bana düşmezdi. Mesela Loren Hale'den nefret ettikleri için Willow'la uğraşan alışveriş merkezindeki şu adamlar gibi...

Willow'u Dalton'da yalnız bıraktığımda ne olacağı konusunda en ufak fikrim yoktu.

Bunu düşünmek midemi bulandırıyordu.

Arka bahçede olduğumu ve Lo'nun havuzun kapısını açtığını daha yeni fark ettim.

İçeri adım attım. "Beni sevmediğini biliyorum," dedim ona. "Ama buradan gittiğimde onun iyi olmasını sağlar mısın?"

Lo, karla kaplı şezlonglara doğru ilerlerken donup kaldı. "Bunu zaten yapıyorum." Yüz ifadesi, "*Bana karşılık ver. Yanılıyorsam bunu bana söyle,*" diyordu.

Birkaç kez başımı salladım. "Tamam."

"Eğer bir şey biliyorsan..."

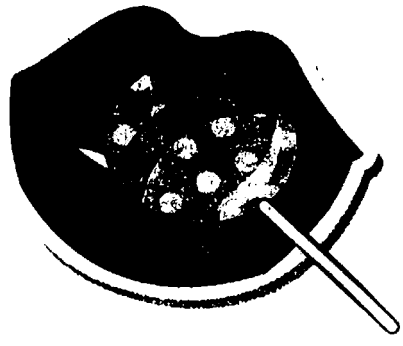
"Boş ver, dostum. Aptallık ettim." Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve başımı kaldırıp mavi gökyüzüne baktım. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Sanırım duygularımla ve hızla konudan sapmalarımla onu bunaltıyordum, abartılı zihinsel hızımı takip etmekte zorlanıyordu. "Ne?"

"Benden *nefret* ediyorsun," dedim daha kararlı bir tavırla.

Güldü. "Lanet *evrenin* büyük bir kısmı kara listemde." Bunu söyledikten sonra arka kapıya doğru yürüdü. Beni tekrar çatışma içerisinde ve kafam karışmış halde bıraktı.

Dizlerime kadar bilinmezliğe batmıştım.

22

WILLOW MOORE

Garrison'ı, Lo'nun üzeri kapalı havuzunun yanında beni beklerken buldum. Ona yaklaşırken oturduğu şezlongdan hızla kalktı. Soğuk, kabarık mavi ceketimin ve ince eldivenlerimin ardından tenimi ısırıyordu ama kışı Garrison'la geçirmeyi tercih ederdim. Bir dakika önce garajdan girmiştim ve Lily onun arka tarafta olduğunu söylemişti. Bana anlatacağı önemli bir şey vardı.

Ciddi yüz hatlarını inceleyerek, "Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

Garrison birkaç parmak eklemini çıtlattı, gergin görünüyordu. "Oturman gerek." Diğer şezlongun üzerindeki karı benim için silkeledi.

Kalbim tekledi. Gerilim o kadar hızlı yükseldi ki, nedense kendimi ufukta belirecek bir çığ bekliyormuşum gibi hissettim. Oturdum, o da karşımdaki şezlonga geçti.

Garrison dudaklarını yaladı. "Şey... Tumblr paylaşımını bu sabah gördüm."

Konuşmak istediği bu muydu... Yoksa sadece konuyu mu dağıtıyordu? "Ah, evet." Telefonumu eldivenli ellerimden birine aldım. Dün gece *X-Men: Evolution* animasyon dizisi hakkında bir paylaşım yapmıştım. Kısa bir şeydi.

Ben: **Storm'un yıldırım ve gök gürültüsü yarattığını görür**
Ben: *Saldır bana, güzel ölümsüz tanrıça!*

Gözlüğümü düzelttim. "Saçma olduğunu düşünmedin mi?"

Garrison gülümsemek istiyormuş ama yapamıyormuş gibi görünüyordu. "Son zamanlarda bildirimlerini kontrol ettin mi?"

Başımı yavaşça iki yana sallayarak eldivenlerimden birini çıkardım. Soğuk parmaklarımla telefonumun ekranına dokundum ve Tumblr'ı açtım.

Anında gülümsedim. "Hayır, bunu yapmış olamazsın..." Yapmıştı. Garrison *X-Men: Evolution*'daki *Storm*'un *gif*lerini yapmıştı, mutant güçleriyle yıldırım savuruyordu. Beni de etiketlemişti.

X-Men animasyon dizisinin çok fazla *gif*i yoktu, buna sahip olmak -ve yapan kişiyi bizzat tanımak, onun bunları benim için yaptığını bilmek- benim açımdan onun farkına vardığından çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

"Mutlu Noeller," dedi usulca. "Fakat sana vermek istediğim hediye aslmda bu değildi."

Onun için aldığım Noel hediyemi *Honda*'mda unuttuğumu hatırlayınca gülümsemem soldu. "Hediyeni arabamda bıraktım. Şu an burada olacağını bilmiyordum ama gidip getirebilirim..."

"Boş ver," dedi Garrison hızla. "Ben de senin hediyeni evde unuttum."

Demek buraya hediye vermek için gelmemişti. Devam eden sessizlikte eldivenimi yeniden taktım. Garrison düşüncelerinden dolayı nefes nefese kalmış halde öne eğildi.

"Sana ne aldığımı söyleyebilir miyim?" diye sordu. Bence önemli haberi patlatmadan önce zaman kazanmaya çalışıyordu.

Gergin bir şekilde başımla onayladım.

Mavi-yeşil gözleri kulaklarıma kaydı. "Hep yıldız ve yarasa küpeleri taktığını biliyorum ama *X-Men*'le alakalı bir şey hoşuna gider diye düşündüm."

"Öyle mi?" Dudaklarım kontrol edilemez bir gülümsemeye gerildi. "Bana küpe mi aldın?"

"Evet." Onları tarif etmeye çalışarak parmaklarını sıktı. "*X* şeklindeler, çevrelerinde de bir daire var." *X-Men sembolü.*

Bir erkek bana hediye almıştı.

Bir erkek bana *takı* almıştı. İnanması zordu.

"Mükemmel," dedim hiç duraksamadan.

Garrison başını yana eğdi. "Ama daha görmedin."

Gözlüğümü tekrar yukarı ittim. Bu artık iyice gerginlik tikine dönüşmüştü. "Mükemmel olduğunu bilmem için görmeme gerek yok." *Çünkü onu benim için aldın.* "Ben senin için bir şey yaptım, bu yüzden muhtemelen senin hediyen kadar iyi değil ve biraz da..."

Dudakları çaresizce yukarı kıvrılmaya çalıştı. "Ne?"

"Çocuksu?" Kendimden utandım. "Bir koleksiyon defteri." Doğrudan söylemiş ve her şeyi mahvetmiştim. Maggie olsa böyle bir durumda her şeyi berbat etmemden nefret ederdi, neyse ki Garrison Abbey'yle olan hayatım hakkında ona güncellemeler iletince tekrar benimle mesajlaşmaya başlamıştı.

Maine'deki arkadaşımla konuşurken kendimi sürekli sansürlemek zorundaydım, bu yüzden Maggie'yle olan iletişimim Daisy Calloway'le konuşmak kadar kolay değildi. Son günlerde bunu gittikçe daha çok fark etmeye başlamıştım.

"Nasıl bir defter?" Şapkasını çıkarıp saçlarını gözlerinin önünden arkaya taradı.

Bazen -çoğu zaman- onun kötü çocuk tavrı beni korkutuyordu. Dövme, usta alaycılık ve yakışıklılık... Oysa bana karşı *daima* nazikti. Annesinin doğuştan gelen doğal güzelliğini aldığını fark etmiştim. Fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla babasının da saçını ve ince yapısını almıştı.

"Şey, açıklaması zor. Sana daha sonra göstermem gereke-

cek." Gerçekten ama gerçekten hoşlandığım bu kişiyi görünce kalbim hızlanıyordu. Onunla yollarımızın kesişmemiş olma olasılığını düşünemiyordum bile. Arkadaş olmadığımızı... Garrison Abbey'siz bir hayat hayal edemiyordum.

Bana gerçekten çok uzun bir süre boyunca baktı. Dalgın yüz ifadesi neredeyse yanaklarımı okşuyordu. Göğsüm kabardı, kendimi eldivenli ellerimle yüzümü kapatırken buldum. Çözülmüş gibi hissediyordum ve sadece karşılıklı oturuyorduk.

"Hey," diye fısıldadı usulca. Ayağa kalkıp şezlongumdan biraz daha kar temizledi, sonra yanıma oturdu. Omuzlarımız birbirine değdiğinde bedenimi güzel hisler sardı.

Bana, "*Carpe Diem, Willow Moore!*" diye bağıran hisler...

Hemen hissettiğim şeyi dile getirerek, "İyi ki buradasın," dedim. O an midemin alt kısmı buruldu ve söylediğim her kelimeden pişman oldum.

Yüz ifadesi çarpılıp bozuldu. Sonra yüzünü eldivenli eliyle sıvazladı.

Dizlerime sarıldım. Söyleyecek söz bulamıyordum. Ona bakamadım ama elini indirip başını bana çevirdiğini hissettim, endişeli yüzümü ve bedenimi inceliyordu.

"Buradan gidiyorum," dedi aniden.

"Ne?" Yüksek çıkan sesim kulağıma tuhaf geldi. Kendimi daha da acayip hissettim. Sanki bu kendimi algılamaya çalışma deneyimim, alternatif boyutta başka bir Willow'a aitti. Ben değildim. Burada değildik.

Bu anda değildik.

Garrison elindeki bereyi yumruğunun içinde sıktı. "Buradan gidiyorum," diye tekrarladı. Sanki o da bu söylediklerini algılamaya çalışıyordu. Faust'a, ebeveynlerine ve son sınıfını New York'un kuzeyindeki yatılı okulda bitirmeye zorlanmasına dair açıklamalarını sersemlemiş bir halde dinledim.

Bu haber beni sarstı. Kendime lanet okudum. *Birkaç dakika önce* onsuz olamayacağımı düşünüyordum, şimdi de gidi-

yor muydu? Üstelik ihtiyacım olan tek şey, Garrison'ın Dalton Akademisi ve Philly'de yanımda olması değildi.

Onu *istiyordum.*

Şimdiye kadar hiçbir arkadaşımı böyle istememiştim. Hiç kimsenin yanımda olmasını bu kadar arzulamamıştım. Hiç onları hemen ertesi gün göreceğimi düşünerek uyumamış ve gülümsememiştim.

O kaderini kuru, anlamsız bir ses tonuyla anlattıkça ben de bir o kadar öne doğru çökmeye başladım. Midem delinecek gibiydi, çığ hayatlarımızın mecazi dağından aşağı gümbürdeyerek yuvarlanmaya başladı. Yüzümü ellerimle kapattım, ağlamaya başlamaktan korkuyordum.

Herhangi birinin önünde ağlamak benim için zordu ve onun cesaretlendirilmeye, güce ihtiyacı vardı. *Her şey yoluna girecek,* gibi bir desteğe... *Ağlayan, üzgün bir arkadaşa değil.*

Boğazım ve gözlerim yanıyordu.

"Willow," diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Derin bir nefes alıp akan burnumu sildim. "*Superheroes & Scones* ne olacak? Belki... Belki hafta sonları çalışırsın."

"Belki," derken kendisi de pek emin değildi. "Yalnız kalacak değilsin."

Yüzüm buruştu. "Ne demek istiyorsun?" Kızarmış gözlerine baktım.

"Ace Davenport? Sana resmen hayran." Yüzü okunaksızdı, sesi de anlamlandırılamayacak kadar düz çıkıyordu.

Gözlerim kocaman açıldı, yüzüm buruştu. "Hiç komik değil." Gerçekten ağlayabilirdim. Gözlerimin kenarlarını hızlıca sildim.

Garrison'ın gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. "İşyerinde sürekli seninle konuşuyor."

"Rafları nasıl yanlış yerleştirdiğimi söylemek için," dedim. "Ayrıca her gün bir müşteriye çizgi roman önerileriyle yardımcı olmamdan sonra benim nasıl her şeyi bilen bir tip olduğum, havalı olmaya çalışan bir sahtekâr olmanın ötesi-

ne geçemediğim hakkında yorumlar yapıyor." Ace bana kaba davranıyordu.

Garrison'ın burun delikleri genişledi, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. "Neden sana pislik yaptığını bana söylemedin?"

"Bildiğini sanıyordum." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hep ondan rahatsız oluyormuş gibi görünüyordun..."

Garrison başını kaldırıp gökyüzüne baktı, bu haber canını yakmıştı. Benden çok kendi kendine konuşarak, "Bunun olacağını biliyordum," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Neyin olacağını?"

Göğsüne dokundu. "Ben *lanetliyim*... Etrafında seni de lanetleyecek kadar çok dolaştım." Sesi titredi.

Akan burnumu mümkün olduğunca çabuk ovalayarak, "Her şey yoluna girecek," diye onu teselli etmeye çalıştım. Göğsümdeki baskı o kadar yoğundu ki, kendimi fiziksel olarak hasta hissediyordum. "*Her şey* yoluna girecek."

İşkence çekiyormuş gibi duran bakışları yüzümü taradı. "O zaman neden ağlıyorsun?" Yaşaran gözlerimi görünce onun da yanağından aşağı bir damla süzüldü. Yaşlar gözlerimin altından taştı ve tenimi yaktı.

"Korkuyorum." Gerçeği çok yumuşak bir tavırla söylemiştim. Yüzümü tekrar sildim, o da kızarmış gözlerini ovuşturdu.

Garrison düzensiz bir nefes verdi ve ardından ayağa kalktı. Bana elini uzattı. Ben de avucumu onunkine bıraktım. Beni ayağa kaldırdığında botlarımız birbirine çarptı.

"Willow, sana sarılabilir miyim?" diye sordu çok nazikçe.

Başımı salladım.

Bu uzun bir süre için son sarılmamız olabilirdi.

Garrison yerinden çıkmış bir tutam saçımı kulağımın arkasına yerleştirdi, sonra kollarını bedenime doladı. Ben de ona sarıldım. Kollarım tüy kadar hafifti. Onun kucaklaması ise sıcaklık ve ekstra baskı taşıyordu, bu da duyularımı sersemletiyordu.

Öncekinden daha sıkı sarıldım, parmaklarım kapüşon-

lusunun kumaşını kavradı. *Henüz gitme. Lütfen şimdi gitme.* Hayatımı onsuz hayal ettim ve bu bana kendimi öncesine göre çok daha yalnız hissettirdi.

Garrison kulağıma bir şeyler fısıldamak için başını eğdi. "Sen hâlâ benim kızımsın."

Ardından -hiç duraksamadan- beni yanağımdan öptü. Dudakları tenimde ateşli bir iz bıraktı, bedenim katılaşmış magma gibi sertleşmişti.

Elini benimkinin yanına getirdi. Konuşamayacak kadar şaşkın, benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyemeyecek kadar üzgündüm. Ayrıca gerçek bir öpücük isteyemeyecek kadar kalbim kırıktı.

"Eğer Ace Davenport sana sorun çıkarırsa bana söyleyeceksin, tamam mı?" diye sordu ve hızla başımı salladığımı görerek konuşmaya devam etti. "Twitter'ım, Tumblr'ım, her şeyim sende var ama..." Şapkasını arka cebine soktu. "İnterneti sevdiğimizi söylediğimizi biliyorum, yine de numaranı almayı gerçekten isterim."

Telefon numaramı soruyordu. Bu bizi planladığımızdan çok daha farklı bir şekilde yakınlaştırdı. "Evet, tabii ki."

Numaralarımızı aldıktan ve birbirimizi rehberlerimize ekledikten sonra gitmeye hazırlandı. Birkaç adım geri gittikten sonra da duraksadı.

Gözlüğümün buharlanan camlarını sildim, sonra tekrar burnumun üzerine yerleştirdim.

"Bu bir veda değil," dedi sanki bu fikri kaldıramıyormuş gibi. "Geri geleceğim. Söz veriyorum." Geriye birkaç adım daha attı. "Dönemezsem, o zaman sanırım seni bana bağlayacak kadar uzun bir ip ve iki teneke kutu bulmam gerekecek."

Kalbim ağrıdı. Tam arkasını bana dönerken, "Garrison," diye seslendim.

Omzunun üzerinden arkasına baktı.

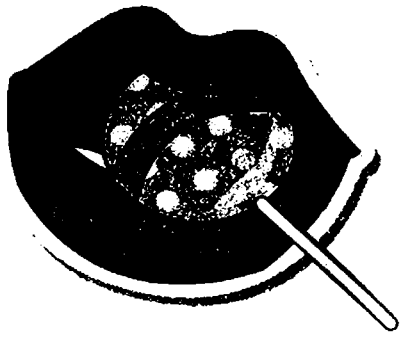
Ne söylemeyi planladığımı bilmiyordum. Belki de sadece onu durdurmak istemiştim. *Yüzünü görmek için.* Zorla yutkundum ve mırıldandım. "Mutlu Noeller."

Kısık çıkan sesimi duymuştu. "Mutlu Noeller."

Bu hayatımın en üzücü bayramıydı. Bana verilen en değerli hediyelerden birini, Philadelphia'daki ilk arkadaşımı kaybetmiştim.

New York'a gidiyordu. Faust onu benden çalmıştı. Ebeveynlerinin isteği üzerine yatılı bir okula gidecekti. Mezun olduktan sonra geri dönüp dönmeyeceğini merak ettim. Belki de birbirimizden uzaklaşacaktık. Sürekli kesişen yollarımız ayrılmaya başlamıştı ve ben gerçekten çok korkuyordum.

Ninova

23

GARRISON ABBEY

Ocak

Connor Cobalt burada resmen bir tanrıydı. Faust'ta sadece bir hafta geçirmiştim ve öğrendiğim ilk ders buydu.

İkincisi de başımın dertte olduğuydu. Buradakiler sadece zeki değildi. Aynı zamanda öğrenmekten de *keyif alıyor* gibi görünüyorlardı. Bu sanki onlara verilen bir hediyeydi, herkes bilgi gelişimini destekliyordu. Sezar'ın İstilası'nın tüm pasajlarını tercüme etmek harikaydı, felsefe tartışmak ise diğer bir vakit geçirme aktivitesiydi.

Temel Latince biliyordum.

Sınıfla birlikte ilahi söylememe yetecek kadar Latince öğrenmiştim ama önüme bir cümle koyulsa, kelime listesi olmadan hiçbir şey çeviremezdim.

Evet, geçen gün bir kelime listesi ya da sözlük istemiştim. *Bu yüzden* bana dik dik bakan öğrenci sayısı oldukça utanç vericiydi. Üstelik bunu insanların aptal olduğunu düşünmelerini umursamayan birisi söylüyordu.

Burada, bu kulağa birinin işleyebileceği en kötü suçmuş gibi geliyordu.

Ben *Odysseia*'dan* bir bölümü Latinceden İngilizceye çevirmek için odaklanmaya çalışırken yeni oda arkadaşım, "Yani onunla konuştun mu?" diye sordu. Çeviri yavaş ilerliyordu.

* *Homeros* tarafından yazılmış destandır. (ç.n.)

Keşke bu Kalkülüs olsaydı, o gerçekten uzman olduğum bir dildi.

Oda arkadaşım kırmızı yatak örtüsünün üzerinde öne eğildi. Sarı saçları boynuna değiyordu, kahverengi gözleri merakla kocaman açılmıştı. Bana efsane adamla bizzat konuşup konuşmadığımı soruyordu. *Richard Connor Cobalt.* Connor'la aynı mahalleden olduğumu öğrendiği an William tarafından soru bombardımanına tutulmuştum.

Bunları daha sonra yanıtlayacağıma söz verdim, beş gün boyunca da bunu tekrarladım. Bu soruları sonraki beş gün daha geçiştirmem pek olası görünmüyordu çünkü William haberi yatılı okulun tamamına çoktan yaymıştı.

Her neyse.

Sadece *neden* Faust'ta olduğumun altında yatan gerçeklerin gizli kalacağını umuyordum. Bu adamlar benim gibi suçluları pek hoş karşılayacakmış gibi görünmüyorlardı.

Kitabı avucumun içine aldım, diğer elimle kalemi sıkıca kavradım. "Yani... Pek sayılmaz. Biraz. Bilmiyorum," dedim William'a.

Connor'ın Loren'a evine girmemin yasak olduğunu söylediğini duymuştum. O adamla yaptığım sohbetin kapsamı bu kadarla sınırlıydı.

Ancak bunu William'a söyleyemezdim. Okulda arkadaş edinmeye çalışıyordum ve öğrenciler açıkça Connor Cobalt'a tapıyorlardı. Eşi ve bebeğinin üzerlerine meyve kokteyli döktüğüm için evine girmemin yasaklandığını belirtmem tam bir... felaket olurdu.

Durum berbattı.

William kaşlarım çattı. "Peki onu bizzat gördün mü? Gerçek hayatta nasıl biri?" diye hızlıca sordu. "Televizyonda göründüğü kadar uzun boylu mu?"

"Evet," diyerek başımı salladım. "Gerçekten fazla uzun." Bu çok aptalcaydı.

"O ya da ailesi sosyal medyada olup biten onca saçmalık

hakkında konuşup yorumda bulundu mu?" diye sordu. Gözleri, daha fazla bilgi alma arzusuyla parlıyordu.

"Hangi saçmalık?" diye sordum. Söz konusu Connor Cobalt olunca son zamanlarda çok sayıda saçmalık konuşulmuştu. *Özellikle de kendisi ve eşiyle ilgili.* Dün Rose'un çirkin bir turuncu tonuna boyanmış saçlarıyla çekilmiş fotoğrafları internete düşmüştü. Tumblr bir *meme* oluşturmuş, kelimenin tam anlamıyla kafasma tilki *photoshop*'lamıştı. Bu çok saçma ve aptalcaydı.

"Connor'm eşine otoparkta oral seks yaparken çekilmiş fotoğrafları," dedi William. Bunları ben de görmüştüm. Görüntüler karanlıktı, ikisi de arabadayken dışarıdan çekilmişti. Ancak Connor'ın başı ve eşinin omuzlarına dolanmış bacakları seçilebiliyordu. Ne yaptıkları belliydi, bunu inkâr etmediklerinde sosyal medya deliye dönmüştü.

"Kimse bir şey söylemedi," diye yanıtladım.

"Onun bunu yaptığma, sonra da sıradan bir günmüş gibi olan biteni üstlendiğine inanabiliyor musun?" dedi William hayranlıkla. "Yani adam efsanevi. Eşi ölümsüz derecede güzel ve zeki. Connor ona kamusal bir park alanında gözünü bile kırpmadan oral seks yapabilir. Kimsenin bundan bahsetmediğinden emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diye çıkıştım. Tanrı aşkına... Neden Connor Cobalt'tan bahsediyorduk ki? Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Kendimi resmen bu sohbetten kurtarmaya çalışıyordum. Ayağa kalkıp odadan çıkmak kabalık olur muydu? Hayatım boyunca gerçek anlamda hiç oda arkadaşım olmamıştı, gerçi birkaç kez Mitchell'la aynı odayı paylaşmak zorunda kalmıştım ama bunun sayılacağını sanmıyordum. Tüm bunlar benim için çok yeniydi.

Yeni bir okulda olmak.

Yeni yer.

Dizüstü bilgisayarımı kapıp Willow'a Tumblr'dan mesaj göndermeyi çok istiyordum. William'ın benden nefret eden

bir adam hakkında sorduğu sorulardan uzaklaşmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Neyse ki, kapıda bir tıklama sesi duyuldu.

Siyah ceketli ve koyu kırmızı kravatlı -Faust'un üniforması- adamlar odaya göz gezdirdiler, sırıtıyorlardı.

Çilli olanı Felsefe dersimden hatırladım. *Tyson.* Sırf sohbette farklı bir bakış açısı yaratmak için yanlışı -kelimenin tam anlamıyla yanlışı- savunacak türden biriydi. Bazen o kadar ikna edici oluyordu ki, beni neredeyse haklı olduğuna inandırıyordu. William'ın bana onun Münazara Kulübü başkanı olduğunu söylemesi şaşırtıcı değildi.

Tyson ve diğer adamın arkasında, cilalı zeminde öfkeli ayak sesleri yankılandı. Bir şeye doğru aceleyle ilerliyordu. Başka kapılar açıldı, insanlar çıktı.

Ben kafam karışarak olduğum yerde hareketsiz kalırken William yataktan kalktı.

Tyson daha da sırıttı. "Sofist'in Konuşması başlamak üzere."

"Tanrım," dedi William deli gibi gülümseyerek. Ardından siyah ceketine uzandı. Tyson ve arkadaşı geldikleri gibi hızla uzaklaştılar, oda arkadaşım da yavaşça kapıya doğru ilerlerken benim orada olduğumu hatırladı. "Geliyor musun, Garrison?"

Kaşlarımı çattım, hâlâ anlamıyordum. "Sofist ne?"

Güldü. "Komik. Sen komiksin." Üzerimde kapüşonlum olmasına rağmen masadaki blazerimi başıyla işaret etti. "Ceketini kap. Bunu kaçırmak istemezsin."

✳

Giderken Wikipedia'da hızlıca *sofist* kelimesinin ne halt olduğuna baktım. On saniye sonra cevabımı aldım. *Antik Yunan'da öğretmen.*

İnternette bir başka tanım daha bulmuştum. *Zekice ama yanıltıcı ve aldatıcı argümanlarla mantık yürüten kişi.* Ciddiler miydi? Bunu bilmem mi gerekiyordu?

Ayakkabılarım hafif kar tabakası üzerinde gıcırdadı ama kapüşonlumun üzerine geçirdiğim Faust ceketimin içinde sıcacıktım. Kırmızı kravat arka cebimdeydi. Kemerli çift meşe kapıdan geçer geçmez rüzgâr şiddetlendi. Kapüşonu saçlarımın üzerine çekip William'm büyük taş çeşmeye doğru hızlanan adımlarını takip ettim, çeşmenin süslü kalıplarının ucunda buz sarkıtları oluşmuştu.

Bu konuşmayı bir öğretmenin yöneteceğini beklemiştim ancak çeşmenin kenarında dengede durmaya çalışan kişi bir öğrenciydi. Kalabalığın büyük kısmı gibi Faust ceketi üzerindeydi, siyah saçları geriye taranmıştı ve mekâna tek bir kelime etmeksizin hükmediyordu. Burada olduğuna göre benden yaşça daha büyük olamazdı ama her nedense öyle duruyordu.

Muhtemelen son sınıf öğrencisiydi.

Kalabalığa karıştığımızda William'a, "Bu da kim?" diye fısıldadım. Bazıları üzerlerine palto veya ceket almadan dışarı koşmuşlardı. Ayak parmaklarının uçlarında zıplıyorlar, üşümekten çok heyecanlı görünüyorlardı.

William alçak sesle, "Gabriel Falls," diye yanıtladı. "Bu dönemin sofisti seçildi." İnanılmaz derecede kafası karışmış yüz ifademi görünce, "Son sınıf öğrencilerinden birinin sofist konuşması yapması Faust geleneğidir," diye ekledi. Sırıttı. "Temelde bu kulağa hoş gelen bir saçmalıklar dizisi. Bugüne kadarki en iyi konuşma kesinlikle Connor Cobalt'ınkiydi. Adam kelimeleriyle resmen bir bahçe ekti."

Buradaki gelenekler inanılmaz derecede garipti. Ben Dalton Akademisi'ndekilere alışkındım. Bu da lakros takımının antrenman öncesi mavi *Gatorade** içmesiyle sınırlıydı. Limon kesinlikle yoktu. Tanrı korusun, kimse sahaya *Ziff* getirmeyi bile düşünemezdi.

Bu geleneğin -ya da belki de batıl inancın- nereden geldiğinden emin değildim, Loren Hale'in Dalton'a gittiği yıllarda sporcuların ondan nefret etmelerinden kaynaklı bir şey olabi-

* Spor temalı içecek ve gıda üreten Amerikalı bir markadır. (ç.n.)

lirdi. Ayrıca bilindiği üzere, *Ziff* bir *Fizzle* ürünüydü. Bu arada oldukça aptalca bir isimdi. *Ziff. Fizz*'in tersten okunuşu gibiydi. Spor içeceğinin admı bulan pazarlama *dehası* her kimse işten atılmalıydı.

Fizz, Loren Hale ve diğer şeyleri düşünmek bana Willow'u hatırlattı. Onu göremiyordum. *Superheroes & Scones*'ta çalışamıyordum. Her şey berbattı.

Gabriel çeşmenin kenarındaki yerinden, "Toplanın!" diye seslendi. Sonra Latince konuşmaya başladı.

Bununla başa çıkamazdım.

Soğuk yanaklarımı ısırıyordu. Tam vazgeçip gitmek üzereydim ki, birkaç metre ileride birini gördüm. Kafası kazınmış, solgun bir tipti. Parmaksız eldivenli elleriyle sigara içiyordu, ağaca yaslanmıştı. Dirseklerine kadar sıvanmış kollarında siyah geometrik dövmeler olduğunu fark ettim.

O, *J.Crew* kataloğundan fırlamış gibi görünmeyen tek kişiydi. William'ın yanından ayrıldım ve yavaşça ağaca doğru ilerledim.

Attığım her adıma rahatlık eşlik etti. Gerginlik yoktu. Arkadaş edinmekte hiç başarısız olmamıştım ve bu adam bana biraz evdekileri hatırlatıyordu.

Birkaç adım uzağında durdum. Beni neredeyse hiç fark etmemişti, bakışları çeşmeye takılıydı. Gabriel'in konuşmasından sadece boğuk birkaç kelime seçebiliyordum.

"Hey," dedim ve çenemle işaret ettim. "Bir sigara alabilir miyim?" Parmaklarının arasındaki sigaraya baktım.

Bakışları sonunda bana döndü. Sanki varlığımı kabul ediyormuş gibi... Gelişigüzel bir tavırla ağaçtan uzaklaşmadan sigarasını ağzına yerleştirdi, elini ceketinin cebine attı ve bana bir sigara uzattı. Aramızda soğuk bir rüzgâr esti.

Çakmağını uzatırken, "Teşekkürler, adamım," dedim. "Ben Garrison."

"Sasha Anders. Senin kim olduğunu biliyorum." Çakmağı yaktığında öne eğildim. Köz sigara kâğıdında biraz ilerledikten sonra, "Teşekkür etmene gerek yok," dedi.

Dumanı yana üfleyerek geri adım attım. Soğuk rüzgâr tenimi iyice ısırdığında kollarımı göğsüme doladım. Bu adamın üzerinde benden daha az giysi vardı ama en ufak bir ürperti belirtisi göstermiyordu.

Tekrar uzaklara, havuz tarafına baktı. "Muhtemelen bu, Faust'taki son sigaran olacak. Olabildiğince tadını çıkar."

Lanet olsun.

Karnımda acı bir hisle sessizce güldüm. "Öyle mi? Sana bunu düşündüren ne?" Belki de benimle sadece dalga geçiyordu. O da cidden buradaki diğer herkes gibi olamazdı, öyle değil mi? Bir pislik, kaybetme becerisi olmadığını düşünen seçkinci bir dallama olmadığına emin sayılırdım.

Bana bakmadı. Sanki tüm dikkatini üzerimde toplamayı henüz hak etmemiştim.

"Yanıma kendi ayaklarınla geldin. Bu senin ilk hatan," dedi bakışlarını çeşmeden ayırmadan. Gri, cansız gözleri bir milisaniyeliğine bana kaydı. "Biz aynı değiliz, sen ve ben." Dövmeme, kolumda görünen *Interpol* şarkı sözüne baktı. Sanki yaklaşma sebebimin bu olduğunu biliyordu. "İspanyolca dersinde dört kelimeyi bir araya zar zor getiriyorsun," diye devam etti. "*Proust*, *Rembrandt* veya *Verdi* hakkında en ufak bir bilgin yok. *Yetersizsin* ama en büyük başarısızlığın sosyal becerisizliğin. Bir yılana yaklaşacak tek fare, yılan çukurunda olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olanıdır." Sasha sigarasını kenara savurdu ve izmarit karlara düştü.

Bu sözü ortak odada görmüştüm, bir levhanın üzerine kazınmış ve diğer mezun alıntılarıyla birlikte asılmıştı.

Bir yılana yaklaşacak tek fare, yılan çukurunda olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olanıdır.

-Richard Connor Cobalt

Sasha bana son bir bakış attı. "Kendine arkadaş arama, fare. Bir çıkış bul." Duraksadı ve gözleri parmaklarıma kaydı. "Sigaranın tadını çıkar."

Gabriel'in konuşması bitince oradan uzaklaştı. Öğrencilerin hepsi dağıldığında Sasha da tıpkı diğerleri gibi kalabalığın arasında yerini aldı.

Nefessiz kalmıştım. Sigaram yanıyor, külü kara düşüyordu. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Beni tek bir darbeyle yıkmaya çalışan hakaretlere daha alışkındım. *Korkak! Zayıf pislik!*

Sasha'nın az önce yaptığı şey bir bıçak alıp bütün vücuduma jilet inceliğinde kesikler atmakla -sonra da kanımın akmasını beklemekle- eşdeğerdi. *Özenli. Hesaplı zalimlik.*

Dişlerimi sıkarak burnumdan nefes verdim.

Beni en rahatsız eden şey İspanyolcada berbat olduğumu bilmesiydi. Ayrıca İngilizce, Sanat ve Edebiyat, Müzik Teorisi'ndeki isimlerde zorlandığımı biliyordu. Üstelik onunla ortak tek bir dersim yoktu.

Bu da insanların benim hakkımda konuştukları anlamına geliyordu. *Harika. Gerçekten harika.* Burada *muhteşem* zaman geçirecektim.

Kendimi berbat hissediyordum ve şu an konuşmak istediğim tek bir kişi vardı.

Telefonumu çıkarıp havuza doğru yürüdüm ve *FaceTime* araması yapmaya çalıştım. Yatılı okul kampüsünün donmuş, cansız suları ve iskelete benzeyen ağaçlarıyla acayip bir atmosferi vardı. Sanki Viktorya Dönemi İngiltere'sine ışınlanmıştım.

Nefesim soğukta buharlaştı ve sigarayı karın içine bastırdım.

Telefon bağlandı ve Willow ekranda belirdi. *Inhumans* çizgi romanlarının durduğu rafın yanına çömelmişti. Gözlüğünü burun kemiğinden yukarı itti. "Ah, dışarıda mısın? Soğuk değil mi?" *Tanrım.* Sadece sesini duymak bile güzeldi. Midem altüst oldu, bir an için birkaç sokak ileride olduğumu varsaydım.

"Evet ama bunu bu yüzden giyiyorum..." Kapüşonumu daha da aşağı çekerek neredeyse gözlerimi örttüm.

"Parmakların morarmış gibi duruyor." Endişeliydi. Sonra çizgi romanlardan biri raftan düştü. Homurdandı. "Aptal kırık raf."

"O *Inhumans* mı?" diye merakla sordum. "Loren'ın mağazada *Inhumans* depolanmasını istemediğini sanıyordum. Bunları *X-Men*'in vasat bir versiyonu olarak adlandırmıyor muydu? Ayrıca *X-Men* sevenlere yasak bir çizgi roman olduğunu söylüyordu sanki? Hatta elinden gelse bunları herkese yasaklayacağını?" Bu uzun konuşmayı geçen ayki toplantıda yapmıştı.

Bant alıp kırık rafı düzeltmeye çalışırken, "Evet," diye yanıtladı Willow. "Fakat dün Lily geldi ve Loren'ın bazı çizgi romanlara dair taraflılığının mağazayı etkilemeyeceğini söyledi. Çünkü teknik açıdan mağaza onun. *Inhumans*'ın iyi bir seri olduğunu ve stoklanması gerektiğini belirtti. Dolayısıyla ben de söyleneni yapıyorum..." Çizgi romanları hizalayıp içeri kaydırdı. "Ama bence bunları bu berbat raflara koymasının belli bir sebebi var. Mesela bilinçaltında Loren'a katılması gibi." Willow gözlüğünü tekrar düzeltip yere oturdu. Telefonunu çizgi romanları değil de kendisini görebileceğim şekilde düzeltti.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet." Düşen isim kartını gömleğine tekrar iğneledi. "Dürüst olmak gerekirse, *Inhumans*'ı seviyorum. *Agents of Shield*'da oldukça havalılar."

"Onu izlemiyorum," diye hatırlattım.

Hatırlayarak başını salladı. "*Supernatural* daha iyi. Yakında yeniden başlıyor."

"Evet," dedim ama en sevdiklerim bir yana, herhangi bir şekilde dizi izleyecek zamanımın olacağından emin değildim.

Faust büyük bir vakit kaybıydı, boş hafta sonlarımda *Superheroes & Scones*'ta çalışmak için Philly'ye gitmeyi planlıyordum. Böylece en azından Willow'u görmek için bir baha-

nem olurdu. Lily Calloway'in orada yarızamanlı çalışmamı onaylamasına seviniyordum.

Bir sigara yaktım. Eğer Sasha Anders'ın diğerleri gibi olduğunu bilseydim, sigaram yokmuş gibi davranma zahmetine girmezdim. İçimi pişmanlık kapladı. Genelde sonu tatsız biten sosyal durumlara üzülmezdim. Bu tür boklar omuzlarımdan uçup giderdi. Ancak burada olmak... farklıydı.

"Pekâlâ..." dedi Willow. "İlk haftan nasıl geçti? Faust ve oda arkadaşın nasıl?"

Omuz silktim. "Faust..." Sigarama göz attım. "Olağandışı. Yeni oda arkadaşım da... Şey, adı William." Kuru kuru gülümsedim. "Bu da beni deli ediyor çünkü ne zaman biri ismini söylese aklıma... "

Sen geliyorsun.

Willow ve William isimleri rahatsız edici derecede benziyordu. Bu da berbat bir durumdu.

Willow'un yanaklarının rengi biraz soldu ve başını eğip ayakkabılarına baktı.

"Orada her şey nasıl?" diye sordum. Endişeliydim. "Dalton nasıl?" *Arkadaşlarım? Ben yokken sana kötü davranıyorlar mı?*

Omuz silkti. "Aynı."

"Aynı mı?" Kaşlarımı çattım.

"Yani aynı değil. Sen yoksun," diye ekledi. "Gerçekten sıkıcı ve olup biten bir şey de yok. Ki bu alternatiften daha iyi. Dolabımda daha fazla tampon olması zor olurdu."

"Evet, kesinlikle," dedim. "Sıkıcı olması tampon şakalarından iyidir." Yine de Dalton'da yalnız olduğu için kendimi hâlâ kötü hissediyordum. Neyse ki tamamen tek başına değildi. Loren ve Lily vardı. Maya'yla birlikte yaşıyordu, o her ne kadar benim çizgi roman bilgimin eksikliğinden nefret etse de oldukça iyi bir insandı.

"Bir şey olsaydı bana söylerdin, değil mi?" diye sordum. "Biliyorum, burada olduğum için gerçek anlamda bir şey yapamam ama bilmek isterim."

"Tabii ki söylerim." Willow duraksadı. "Sen de bana orada bir şey olursa söylersin, değil mi?"

"Tabii ki." Sasha Anders sayılmazdı. O beni fare olarak adlandırmak dışında bir şey yapmamıştı. Büyük resme bakıldığında bu hiçbir şeydi. Aslında biraz aptalcaydı. Bundan daha kötülerini yaşamıştım.

"Garrison." Willow adımı söylemeden önce sessizlik bir an için içimizi kemirdi.

"Evet?"

"İçeri girebilir misin? Parmaklarını görüyorum, gerçekten morarmışlar."

"Evet, tamam." *Benim için endişeleniyor. Yani bence.* Tüm söyledikleri bunu gösteriyordu. *Değil mi?* Bu gezegende birisi gerçekten benim iyiliğimi düşünüyordu. Bu düşünce ve his bedenime yağan kar gibi yerleşti.

Sigaramı atıp binalara döndüm. Çalışanlardan biri işgünlerini kendisiyle değiştirip değiştirmeyeceğini sorarak Willow'un dikkatini kısa bir an için dağıttı. İçeri girdim ve sıcaklığın vücudumu sardığını hissettim. Dersler devam ediyordu, koridorlarda koşturan kimse yoktu.

Bomboştu.

Omzumu merdiven tırabzanına yasladım. Birinci katta kalarak siyaset bilimi dersini kaçırıyor olabileceğimi fark ettim ama umursamadım.

Telefonuma odaklandım ve Willow'un dikkatini tekrar bana vermesini izledim. "Burada herkes Connor'ı seviyor," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Bana hikâyeleri anlatmalısın."

"Şu anda seninkileri duymak isterim," dedim dürüstçe. "Bütün günüm Connor Cobalt etrafında dönüyor, dikkatimin dağılması gerek. Sende ne var ne yok?"

"Medya biraz delirdi," dedi. "Her zamankinden daha fazla. Ama neyse ki şu anda önemsiz olan benden çok Ryke'ın ameliyatına ve Rose'un yeni saç rengine odaklanmış durumdalar."

Ryke'ın karaciğer nakli internette yaygın bir şekilde belgelenmişti. Karaciğerinin bir kısmını babasına vermişti, birkaç gün önce Ryke'ın hastaneden tekerlekli sandalyeyle çıkarıldığı o sarsıcı videoyu gördüğümü hatırladım.

Başka bir şey düşünerek kaşlarımı çattım. "Loren'm kuzeni olma haberinin yarattığı sansasyon yatıştıktan sonra medyanın senin peşini bıraktığını düşünmüştüm. Neden geri dönüş yaptılar?"

"Belki Connor ve Rose'dan dolayı?" Başını iki yana salladı, o da bilmiyordu. "Paparazziler bana ikisinin neden kamusal alanda *açıkça seviştiğini* soruyor. Ben onlarla bağlantılı olanlar listesinde en alt sıradaki kişiyim, bu yüzden daha rahat konuşacağımı falan düşünüyorlar herhalde. Bir şey bilsem bile kesinlikle söylemem."

Bunu biliyordum.

Willow, Loren Hale ve ailesi söz konusu olduğunda benim yanımda hep çok dikkatli davranmıştı. Herkesin bildiği şeyler dışında hiçbir konu hakkında konuşmuyordu. Bilinen bir şey konuşuluyor olsa bile başka bir meseleye geçmeyi tercih edeceği tavırlarından açıkça okunabiliyordu. Bu artık onun için yeni bir şey değildi ama hâlâ kendi başına keşfetmeye çalıştığı bir alandı.

Bu anlaşılabilirdi.

Hızla konuyu değiştirdi. "Yeni arkadaşlar edindin mi?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

Güzel.

Böyle düşünmem kötü bir şeydi. Açıkçası onun arkadaş edinmesi konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum, tamam mı? Sanırım bu sorunun yanıtı o kişilerin kim olduklarına bağlıydı.

Bir an için sessizlik aramızda ağırlaştı. Ardından, "Hey, Latince biliyor musun?" diye sordum.

"Ah... Sadece bir dolarlık banknotun arkasında yazanlar

kadar." Yeni bir sigara yakarken gözleri ellerime kaydı. "Parmakların normal rengine döndü."

"Bir mucize." Dumanı üfledim.

Birisi ıssız koridordan geçti ve bana bakarak başını iki yana salladı. "İçeride sigara içmek yasak, adamım."

Sadece uyardığını sandım ama bir adım önümde durdu ve küçük bir defter açtı. "Seni rapor etmek zorundayım."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. *Ne halt oluyor?*

"Yaptığın şey davranış kurallarına aykırı."

"Sen koridor görevlisi falan mısın?" diye sordum. Kafam karışmıştı. Böyle şeyler sadece filmlerde olmuyor muydu?

"Tam olarak öyleyim."

Siktir.

Tekrar telefona baktığımda Willow yüzünü buruşturdu. Hadi kapatalım," dedi hemen. "Cumartesi günü görüşüyor muyuz?"

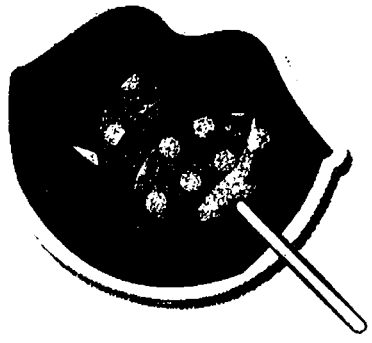
Başımı sallayarak, "Cumartesi," dedim ve telefonu kapattık.

Koridor denetçisi not defterine bir şeyler karalarken bekledim ve Sasha Ander'ın sözleri aklıma geldi. *Bir çıkış bul.*

Bu kulağa kolay bir şeymiş gibi geliyordu ama hayatım boyunca bir çıkış aramama rağmen henüz bulamamıştım. Bana yol gösterecek biri var mıydı? *Herhangi biri?*

Lütfen.

Bekliyordum.

24

GARRISON ABBEY

Nisan

Bir yere zorla girmek yapılacaklar listeme dahil değildi. Hiç olmamıştı. Fakat işler değişmişti. Kalın lacivert kapının anahtar deliğine bir ataş soktum, çeliğin üzerinde çizikler ve çentikler vardı. Ara sokak pis pis çöp kokuyordu, kaldırım izmarit doluydu.

Superheroes & Scones'ta çalışmak bana burası hakkında birçok şey öğretmişti. Mesela sol taraftaki arka sokakta herhangi bir güvenlik kamerası olmadığını biliyordum. Çalışanların çoğu bu merdivende esrar içiyor ve öpüşüyordu. Dolayısıyla kilitle uğraşırken hiç terlemedim ve acele etmedim. Gecenin zifiri karanlığı beni yeterince gizliyordu.

Açıkçası sadece o gece uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı. *Sıcak bir zemin. Hepsi bu.*

Çünkü Faust'a dönemezdim.

O sabah müdür beni ofisine çağırmıştı. Bana özel ders almaya ihtiyacım olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm çünkü bir yanlışım olmamıştı. Vandalizm yoktu. Kopya çekmemiştim. Küfretmemiştim. Siyaset Bilimi dışında ders de asmamıştım.

Davranışlarım en iyi durumdaydı.

Duvarlar tavana kadar yükselen kitaplıklarla kaplıydı, içerisi küflü kâğıt kokuyordu. Cilalanmış meşe masanın önünde yerimi almıştım.

"Bay Abbey," demişti. "Yeni bir öğrenci olduğunuzu göz önünde bulundurarak kendimi Faust'ta işlerin sizin açınızdan nasıl gittiğini gözlemlemekle görevlendirdim." Gözünü neredeyse hiç kırpmıyordu. "Ne yazık ki, mevcut akademik durumunuz diğer öğrencilerle aynı seviyede değil."

Bu bir sürpriz değildi. Sandalyemde kıpırdandım. "Peki benim eğitmenim kim...?" Yüzündeki ifade karşısında sesim zayıflayıp kesildi. Bakışları lanet bir acımayla doluydu.

Derin bir iç çekti. "Maalesef o aşamayı çoktan geçtik. Mevcut notlarınıza bakıldığında, durumunuzda bir değişiklik olması için her final sınavında yüzün çok üzerinde bir not almanız gerekirdi. Bu sizin ve Faust'ta geçireceğiniz zamanın sonu. Valizlerinizi toplayabilirsiniz. Sizi geri götürmek için dışarıda bir araba bekliyor..." Bir kâğıda göz attı. "Philadelphia'ya."

Resmiyet kazanmıştı. Başarısızlığımdan dolayı iki hazırlık okulundan kovulmuştum.

Aslında daha sınıfta kalma fırsatım bile olmadan Dalton'dan alınmıştım ama orada da o yönde ilerliyordum.

Tüm bu yaşananlardaki tek olumlu taraf, Faust'un ebeveynleri aramamasıydı. Çoğu öğrencinin ebeveynleri dünyayı yatlarıyla gezerken ya da telefonlarını ellerine alamayacak kadar meşgulken bu yapılamazdı. Faust her şeyi posta yoluyla yürütüyordu.

Çizgi roman dükkânına gelmeden önce ailemin evinin önünde turlamıştım. Orada iki saniye kadar durdum. Bu, mektubu posta kutusundan çekip almam için yeterli süreydi. Onlara benim beş para etmez biri olduğumu *bildiren* mektubu...

Kilit tıkırdadı. *Başarılı.*

Superheroes & Scones'un arka kapısını iterek içeri girdim, alarmlar çalmaya başlamadan şifreyi tuşladım. Bir gün önce Lily kodu değiştirmiş, Willow da bana yenisini vermişti.

Evet, Willow'a sınıfta kaldığımı söylemek zorunda kalmıştım. Ona yalan söyleyemezdim.

Onun bu *zorla girme* olayına suç ortağı olmasından nefret

ediyordum. Ancak bunun alternatifi onun yatak odasına gizlice girmemdi -Willow orada kalmamı teklif etmişti- ve ben bunu yaparak aramızdaki her şeyi mahvetmek istemiyordum. Willow eziğin tekinin odasına girip de yerde yatmasını hak etmiyordu.

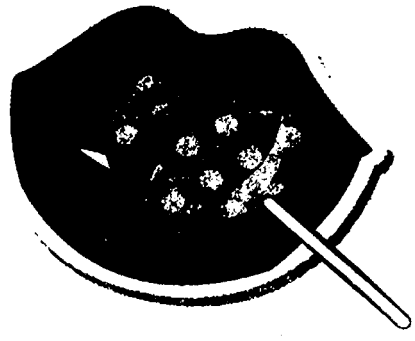
Boş dükkânda sessizce, parmak uçlarımda ilerledim. İçeride ne bir insan ne de ses vardı. Ortam karanlıkta bir çizgi roman mezarlığını andırıyordu.

Mola odasma dalarak dev bir *Millennium Falcon* peluşunu yastık yerine kullandım ve sert zemine uzandım.

Mektubu sırt çantamdan çıkardım, sonra da çakmağımı yaktım. Alevi kâğıda tuttum, geleceğimin -ya da olmayan geleceğimin- parmak uçlarımın arasında kül olmasını seyrettim.

Ebeveynlerim okuldan atıldığımı asla bilmeyeceklerdi. Her şey istediğim gibi giderse de onları bir daha hiç görmeyecektim.

Açıkçası, istediğim tek gelecek buydu.

25

WILLOW MOORE

Biri beni takip ediyordu.

Kulağa paranoyakça geldiğini biliyordum, belki de bu son zamanlarda yaşadığım yoğun paparazzi saldırılarından kaynaklıydı. Kameramanlar her gün *Superheroes & Scones*'tan çıkmamı bekliyorlardı. *Hiç atlamadan.* Hatta arka kapıdan bile çıkmıştım -esrar kokan kapıdan-, buna rağmen şu bıyıklı adam kamerasını yüzüme on santim yaklaştırarak tutmuştu.

Gözlüğümü kırabilirdi. En azından bu da korkularımdan biriydi.

O kadar yüksek sesle ve yakından bağırmıştı ki, sesi kafamda yankılanmıştı. "Willow! Willow! Connor ve Rose hakkında bir şey biliyor musun?! Evlilikleri sahte mi?"

Son zamanlarda Connor Cobalt ve Rose Calloway'e yönelik suçlamalar korkunçtu. Medya, Connor'ın Rose'la çıkmadan önce erkeklerle yattığını öğrenmişti ve şimdi de ilişkilerinin gerçek olmadığını düşünüyordu. Cinsel yönelimini gizlemek için onu kullanıyormuş gibi...

Neyse ki, bazı hayranları Connor'ın kadınlara ilgi duyarken aynı zamanda erkekleri de çekici bulabileceğinin farkındaydı. İki şeyin aynı anda doğru olabileceğini biliyorlardı. Connor geçmişte erkeklerle yatmıştı ve şu an da Rose'u sevip onunla birlikte oluyordu.

Bazı hayranların seslerinin medyadan daha yüksek çıkmaması gerçekten çok kötüydü.

Kameraman bana doğru koştuğunda kendimi adamın yüzüne haykıracak kadar cesur hissetmiyordum ama aslında çığlık atmak istiyordum. Büyük bir kısmım hiçbir şey söylememekten pişmanlık duyuyordu. Onlar bana karşı bu kadar nazikken Rose ve Connor'ı savunamamak zordu.

Özellikle Rose'u.

Fakat aynı zamanda bir şey söylemediğim için de mutluydum. Ağzımı açmam muhtemelen durumu daha da kötüleştirirdi. Zaten Ryke ve Lo son zamanlarda neredeyse herkes hakkında yeterince bağırıyorlardı.

Birkaç destekleyici Tumblr paylaşımı yaptım ve hayran hesaplarındaki sevimli *Coballoway gif*lerini *reblog*'ladım. Garrison bana linkleri göndermemi söylemiş, o da aynısını yapmıştı.

Kaldırımdan apartmanıma doğru yürüdüm. Otopark inşaat halinde olduğu için arabamı bir blok uzağa park etmek zorundaydım. Beyaz bir *Volvo* sokağın karşı tarafından yavaşça geldi ve benimle aynı hızda ilerlemeye başladı.

Bu garipti, öyle değil mi?

Paparazziler beni hiç apartmanıma kadar takip etmemişlerdi. *Honda*'ma biner binmez bana olan ilgilerini kaybetmişlerdi. *Superheroes & Scones*'tan Loren Hale'in sıkıcı *kuzeni* yüzünden ayrılacak değillerdi. Ben de bundan memnundum.

Ama bu...

Bir şeyleri değiştiriyordu.

Sırt çantamın kayışını daha sıkı tuttum ve adımlarımı hızlandırdım. Apartmanın giriş kapısı parmak uçlarımdan birkaç santim uzaktaydı, o sırada *Volvo*'dan bir adam fırladı. "Willow! Sana birkaç şey sormak istiyorum!"

Kalbim hızlanırken irkildim.

Nedenini bilmiyordum ama ses tonu kulağa diğer paparazzilerden daha ciddi geliyordu. Sanki hoş bir haber muhabi-

ri gibiydi. Bu ona dönüp bir kez daha bakmama sebep oldu, adam da hızla bana yetişti.

"Ben *Ünlü Takipçisi* için çalışıyorum..."

Ah... hayır. Hayır! Konuşmak istemiyordum. *Ünlü Takipçisi*, Colloway kız kardeşler hakkında en korkunç ve iğrenç dedikoduları yaymakla ünlüydü.

Üzgünüm, gibi bir şeyler mırıldandım ya da belki de sadece anlaşılmaz kelimeler homurdandım. Ancak apartmana dalmadan önce beynim ve ağzımın bir araya getirdiği bir şeyler söyledim. Telefonumu ararken ellerim titriyordu. Tam sırt çantamın derinliklerinde onu bulduğum anda bir mesaj geldi.

Garrison: *S&S'e girdim. Yardımın için teşekkürler. Sana bir milyon borçluyum. Bu arada, Millennium Falcon'un ne kadar rahat olduğunu biliyor musun? Kim tahmin edebilirdi ki?*

Onun mesajını okumak bile beni sakinleştirmeye yetmişti. Ancak kalbim hâlâ göğüskafesimi dövmekte, bana yapmam gerekeni hatırlatmaktaydı.

Onu aradım.

Açtı. "Willow?"

"Lo, sana söylemem gereken bir şey var."

✶

Eğer Maine'den ayrıldıktan sonra Philly'de geçirdiğim günlerle haftaları toplarsam, yaklaşık dokuz ay olmuştu ve ben bunun uzun bir süre olduğunu düşünmek istiyordum. Neredeyse bir yıldır kendi başımaydım. Lo'ya yük olmamak için gerçekten ama *gerçekten* çabaladığımı bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ağabeyimden mecbur olduğumdan daha fazlasını kabul etmemem güzeldi.

Kendimi apartman dairemde yaşayacak kadar güvende hissetseydim, bence dokuz aydan daha uzun süre de dayana-

bilirdim. Ancak o paparazzi beni evime kadar takip ettikten sonra Loren bana Philadelphia'da güvenlikli bir yerleşim bölgesinde yer alan malikâne büyüklüğündeki evine taşınmak isteyip istemediğimi sormuştu.

Burası Garrison'ın büyüdüğü mahalleydi.

Bu kez *hayır* diyemedim.

Calloway kız kardeşleri, Ryke'ı ve hatta Connor'ı gerçekten seviyordum. Beni hayatlarına hiç tereddütsüz dahil etmişlerdi ve bu kabulün ilk başta Lo'ya duydukları güvenden kaynaklandığını biliyordum. Diğer yandan artık bana da güven duymalarına bağlı olmasını umuyordum.

Yeni yatak odamda kaykayla dolaşarak, "Bu alanı dekore etmeli ve Willow tarzına daha uygun hale getirmeliyiz," dedi Daisy. Tüm eşyalarım -çok fazla değildi- hâlâ birkaç kutu ve bavulda, odanın ortasında duruyordu.

Lo, Ryke ve Daisy'nin o sabahki yardımları sayesinde resmi olarak *taşınmıştım.*

Evin doğu kanadında birkaç boş misafir odası vardı, Lo aralarından istediğimi seçmeme izin vermişti. Üçünden en küçüğünü seçtiğimde bundan pek memnunmuş gibi görünmedi ama beni farklı bir seçim yapmaya da zorlamadı.

Bu odanın şirin hissettirmesi hoşuma gitmişti. İçinde sadece bir yatak, metal bir masa ve beyaz ahşap şifoniyer vardı. Bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

Daisy kutulardan birini açarken bana döndü. Sürekli hareket halindeydi. Bir sinekkuşunun etrafta uçuşmasını seyretmek gibi bir şeydi. "Duvarları da boyayabiliriz." Kaykaydan inip yatağıma oturdu. "Yakınlarda bir hırdavatçı var, oradan birkaç fırça falan alabiliriz."

Gülümsemekten yanaklarım acıyordu.

Yeni ev arkadaşlarım vardı. *Tam olarak altı yetişkin ve iki bebek.* Calloway kız kardeşler ve erkekleriyle birlikte yaşıyordum.

Eğer bana işlerin bu şekilde gelişeceği aylar önce söylensey-

di, insanlara hemen yanıldıklarını belirtirdim. Bundan daha da şaşırtıcı olanı ise burada *rahattım*. Gergin veya tedirgin değildim. Bu kadar ünlü ve benden çok daha ilginç insanların arasında kendimi böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bunun Lo sayesinde olduğunu biliyordum. Beni hoş karşılamak, içinde bulunduğum ortamda kendimi evimdeymiş gibi hissettirmek için çok çaba sarf etmişti. O benim ağabeyimdi ama artık bana tam olarak ailem gibi *geliyordu*.

Daisy'nin duvara takılıp kalan bakışlarını takip ettim, sonra bir kutunun bandını yırttım. "Burada da bazı posterlerim var, ayrıca yeni boya fikrini çok sevdim." Birbirimize daha çok gülümsedik.

Daisy ayaklarını kaykayın üzerine yerleştirdi, oturduğu yerde ileri geri salladı. "Ne renk düşünüyoruz? Aklma gelen ilk renk. Başla!"

"Deniz yeşili," diye patavatsızca atıldım, sonra yüzüm düştü. Tenim ısınmıştı. İçerisi sıcak mıydı?

"Ah, deniz yeşili. Bu aynı zamanda birisinin de göz rengi." Kaşlarını oynattı. "Paylaşmak istediğin yeni bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey yok, gerçekten."

Elinde makasla bana yaklaştı ve bir sonraki kutuyu kesip açmaya koyuldu. Gülümsemesi daha yumuşaktı, boynumdaki sıcaklığı söndürdü. "Hiçbir şey anlamında *hiçbir şey* mi? Yoksa *bir şey var* anlamında hiçbir şey mi? Çünkü benim hiçbir şeyin sadece iki kelimeden oluşan, dile getirilmeyen gerçekleri içinde barmdıran bir ifade olduğuna dair bir teorim var."

Garrison Abbey söz konusu olduğunda ortada kesinlikle dile getirilmeyen gerçekler vardı. Fakat bunları dünyaya açıklamak bana düşmezdi. O *benim* sırlarımı diğer insanlardan saklamak konusunda çok iyiydi. Mesela ona Calloway kız kardeşler veya Loren hakkında yanlışlıkla söylediğim herhangi bir şey gibi. Bu yüzden ben de onunkileri başkasına söylemeyi kesinlikle düşünmezdim.

Ayrıca şu an çok fazla sır vardı.

Faust'tan atılması.

Ebeveynlerine yatılı okul hakkında yalan söylemesi.

Superhereos & Sconesa izinsiz girmesi ve gece orada uyuması.

Bu son eylemde ona yardım ve yataklık ettiğim için biraz şaşkındım ama o benim arkadaşımdı. Yardımıma ihtiyacı vardı. Mesele bu kadar basitti.

"Dile getirilmeyen gerçek şu ki..." dedim Daisy'ye. "Garrison senin dışındaki tek arkadaşım, bu yüzden aklıma sık sık geliyor." Yüzüm yine soldu. "Görünüşe göre şimdi de duvar rengi olarak."

Daisy gülümsedi. "Deniz yeşili gerçekten çok güzel durur. Birazdan boya dükkânına gidebiliriz..." Sibirya kurdu hoplaya zıplaya odaya girince konuşması kesildi. "Merhaba, Coconut." Eğilip köpeğin yumuşak beyaz kürkünü kaşıdı.

Birkaç ay önce -Daisy'nin yirminci doğum günü zamanında- onun TSSB'sine yardımcı olması için Sibirya kurdunu eve Ryke getirmişti. Coconut sertifikalı bir hizmet köpeğiydi ve aynı zamanda evdeki en sevimli, tüylü şeydi.

Kutudan bir yığın askı çıkarırken, "Burada uyulması gereken ev kuralları var mı?" diye sordum merakla. "Sadece... Daha önce hiç üç çift ve iki bebekle birlikte yaşamadım. Bu yüzden işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum." Masumiyetimi itiraf etmek nefesimin kesilmesine sebep oldu. Muhtemelen kulağa aptal gibi geliyordum. Daisy'yle göz göze gelmeden hızla bakışlarımı kaçırdım. Eğer görmezsem, hafızamda ölümsüzleşmezdi.

"Hey," dedi tatlı bir tavırla.

Başımı kaldırdım, gözleri bana karşı nazik ve aynı zamanda da savunmasızdı. Sanki bana sadece kaygısız Daisy'yi değil, aynı zamanda daha hüzünlü parçalarını da göstermeye çalışıyordu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdi. "Bu yaşam düzenini daha önce çok sayıda insanın deneyimlediğini sanmıyorum."

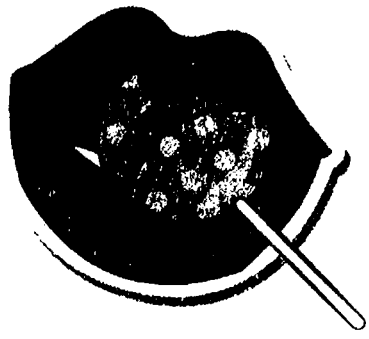
Birlikte boş odaya göz gezdirdik. Ancak gerçek anlamda hissettiğimiz şey içinde bulunduğumuz alan değildi. İnsanları, şöhreti, zenginliği hissediyorduk.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, "Burada tek boynuzlu at gibiyiz. Benzersiz hayatlar yaşıyoruz," dedi Daisy. Düşüncelere dalarak uzaklara baktı. "Ne yaşadığımızı çok fazla insan anlamayacak, hatta umursamayacaktır. Birbirimize yaklaşmamız, birlikte yaşamamız da kısmen bu yüzden." Kollarını bacaklarına doladı. "Rose ve Lily'yle her zaman bu kadar yakın değildim ama hep olmak istemiştim."

"Bu kadar yakın değil miydiniz?"

Daisy bana çocukluğuyla, geride bırakılan kız kardeş olmakla ilgili daha derin şeyler anlatmaya devam etti ve Maine'deki hayatım hakkında daha fazla soru sordu.

Saatlerce konuştuk, boyanın rengini unuttuk. Bu ertesi günün projesiydi. Bugün onunla vakit geçirmekten gerçekten çok keyif almıştım. Yanlarına taşınmaktan pişmanlık duymayacağımın da farkına varmıştım.

26

WILLOW MOORE

Mayıs

İçsel panik durumu: *Calloway kız kardeşler ve erkekleriyle tatildeyim.*

Rose göl evine yapacakları yolculuğa katılmak isteyip istemediğimi sormuştu.

Konum: Çok gizli. İnternetteki kimse varış noktasını bilmiyordu. Paparazzilerden uzak, huzurlu bir alan olması gerekiyordu. Beni bu sırra dahil etmeleri gerçeği, korumak ve saklamak istediğim büyük bir onurdu.

Yolculuk *uzun* sürmüştü. Bu çok sayıda mola, hatta şoför değişimi gerektiren bir seyahatti. Neyse ki, kimse benden direksiyona geçmemi istememişti. Kötü bir şoför olduğumdan demiyordum. Ancak hem Jane Cobalt hem de Maximoff Hale arabanın arka koltuğundaydılar, Connor da çocukların arasında oturuyordu.

Gergin enerjim neredeyse bir yaşındaki bebekleri koruma sorumluluğuyla muhtemelen tavan yapardı.

Şu an tüm sorumluluk Lily'deydi, kendisi şüphesiz şimdiye kadarki en iyi şofördü. Gözleri Rose'un telefonundan mesaj attığı yolcu koltuğuna neredeyse hiç kaymamıştı.

Lily kız kardeşine, "Yine annem mi?" diye sordu.

Araba sessizliğe büründü, Rose'un aldığı mesajın önemli olup olmadığını merak ettim. *Muhtemelen.* Araçta çok önem-

Ninova

li insanlar vardı. *Mesela ağabeyim.* Lo yanımda, orta koltuklardan birinde oturuyordu. Koltuklarımızın arasında boşluk vardı.

Pencereden dışarıya bakıyor, muhtemelen diğer arabayı arıyordu. Ryke ve Daisy başka bir araçla yola çıkmışlardı. Mahalleden çıkma süreci bile güvenlik araçlarını, korumaların yardımıyla alınan yönlendirmeleri ve daha yola koyulmadan çok sayıda işlemin tamamlanmasını gerektirmişti.

Tüm bunlar bana bu yolculuğun ne kadar gizli olduğunu hatırlatmıştı.

Başımı eğip telefonuma baktım, tahmini varış vaktini kontrol ettim. Hâlâ *saatler* vardı. Garrison'a mesaj atabilmeyi çok isterdim ama sabah telefonunu bana vermişti. Şu an sırt çantamda, ayakkabılarımın arasına sıkışmış durumdaydı.

Araba yolculuğu boyunca midem düğüm düğümdü.

Escalade'in bagajına... birisini gizlice sokmuş olabilirdim.

Gözleri bağlıydı, bunu kendisi önermişti. Nereye gittiğimiz hakkında *hiçbir* fikri yoktu, bir şey de göremezdi. Garrison'ın konumu ifşa etmeyeceğine güveniyordum ama arabadaki başka kimse ona güvenmezdi.

Göz bağının işe yaramayabileceğini biliyordum, bu her şey ters gider ve olur da yakalanırsa diye düşünülmüş son çareydi.

Onlarla birlikte yaşamaya başlayalı henüz uzun zaman olmamıştı ve daha şimdiden bana olan güvenlerini tehdit edebilecek bir şey yapıyordum. Midem altüst oldu, bu normal bir araba tutmasından daha güçlü bir bulantıydı.

Alternatif çok daha kötüydü. *Garrison'ı Philly'de gidecek hiçbir yeri olmadan yalnız bırakmak.* Lily *Superheroes & Scones*'a ek güvenlik kameraları kurmuştu, bu yüzden Garrison artık orada kalamazdı. Eğer ona yardım etmezsem, tekrar kardeşleriyle karşılaşabileceği evine dönmek zorunda kalacaktı. Orası onun bulunmasını istediğim son yerdi.

Ben onun tek arkadaşıydım.

Arkadaşların birbirlerini bagajda kaçırması gerekirdi.

Bu işler böyle yürüyordu, öyle değil mi?

Onu silindir spor çantanın içine sokup fermuarı çekmeden önce eline bir şişe su ve muz tutuşturmuştum. Yiyeceği ve içeceği vardı. Yine de...

Biraz panik yapıyordum.

Endişelenmemek imkânsızdı. Şu an *spor çantasının* içindeydi. *Escalade*'le birlikte sarsılıyordu. Telefonu da sırt çantamda olduğu için Garrison'm benimle iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu.

Bu tehlikeliydi.

Sabah yola çıktığımızda bunun ne kadar riskli olacağmm bilinciyle telefonunu göğsüne yerleştirmiştim. *Ya sıcak çarparsa? Ya yeterince hava alamazsa?* Çantanın içinde ölebilirdi ve ben de orada en ufak bir fikrim olmadan öylece oturmaya devam ederdim.

Bunları Garrison'a söylemiştim.

O ise sadece gözlerimin içine bakmış, "Telefonumu almak zorundasın, Willow," demişti. "Çünkü olur da yakalanırsak ve elimde telefon olduğunu fark ederlerse, ailenle başın daha büyük belaya girer." Onun göl evinin konumunu birilerine attığını düşünürlerdi.

Beni düşünüyordu.

Ben de hâlâ onu düşünüyordum. Bu konuda onunla hemfikir olduğum için kendimden nefret ettim. Demek istediğim, eğer telefonu olduğunu bilselerdi ona sinirlenme olasılıkları neydi? Zaten gözleri bağlıydı.

Bu *gerçekten* aptalca bir fikirdi.

"Rose?" diye seslendi Lily çünkü ablası ona hâlâ cevap vermemişti.

Rose anneleriyle konuştuğunu onaylayarak, "Bizi gelecek haftaki öğle yemeğine çağırıyor," diye yanıtladı. "Ki böyle bir şey *olmayacak*." Calloway kız kardeşlerin sırf ebeveynlerini ziyaret etmek amacıyla katıldıkları şatafatlı öğle yemekleri hakkında anlatılanları duymuştum. Kulağa eğlenceli gelmiyordu.

Beyaz bir *Ferrari* hızlanarak arabamızın yanına geldi, açık pencereden Coconut'ın kafası sarkıyordu. Sibirya kurdunun yüzünde kocaman, şapşal bir gülümseme vardı. Yolcu tarafında Ryke pencere çerçevesinin üst kısmını kavramıştı.

Aniden Daisy gaza bastı ve hızla uzaklaştılar. *Ferrari*'nin bizim hızımızdan -belki altmış?- saatte iki yüz kilometreye çıkması ancak bir saniye almıştı. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Bu... dehşet vericiydi.

Yine de Daisy'yle vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyordum.

"Ah..." Lily'nin nefesi kesildi. "Onları takip etmem gerekmiyor, değil mi?"

Lo başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz. *Thelma* ve *Louise*'le* birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanmayacağız."

Bütün vücudum ısınırken endişeyle alev alev yanıyordum. Sırt çantamda su şişemi aradım. "Nereye gittiklerini biliyorlar mı?"

Daisy bizi takip etmeyi planladığını söylemişti, onun kendisini bulamayacağımız bir hendeğe düşmesini istemiyordum. Düşüncesi bile büyük, panik dolu bir hüzün dalgası yaratıyordu.

"Hayır," dedi Lo. "Umarım Ryke kaybolur." *Lütfen kaybolmasın.*

Connor arka koltuktan, "Ryke ve Daisy'yi tanıyorsam, amaçlarının bu olduğuna eminim," diye araya girdi.

Göreceğinden emin değildim ama hemen Daisy'ye mesaj attım. *Seni seviyorum.* Ona yol tarifini mesajla atabilmeyi dilerdim ama kimsenin bu bilgiyi herhangi bir elektronik cihazla paylaşma izni yoktu. Telefonlarımız *hack*'lenirse diye böyle bir önlem alınmıştı. Ona kendisini önemsediğimi hatırlatmak yapabileceğimin en iyisiydi. Olduğu kişi olmaktan vazgeçmesini asla istemezdim. Çok cesurdu.

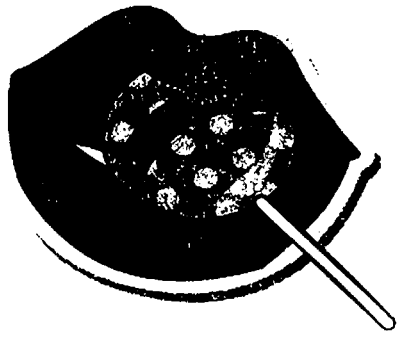
Öne eğilerek orta konsoldaki havalandırma delikleriyle

* Yönetmenliğini *Ridley Scott*'ın yaptığı 1991 yapımı Amerikan yol filmi *Thelma & Louise*'in baş karakterleridir. (ç.n.)

oynadım, bunları arka tarafa yönlendirmeye çalıştım. Bagajdan çok uzak olsam da...

Fakat sadece tek bir şey düşünüyordum. *Ben bu sıcaklığı hissediyorsam, umarım Garrison eziyet çekmiyordur.*

Lütfen bagajda ölme.

27

GARRISON ABBEY

Hayatım boyunca çok sayıda garip şey yapmıştım. Sarhoş olmuştum. Kafam iyi olmuştu. Ancak bir spor çantasının içinde *on iki* saat boyunca kıvrılıp yatmak kesinlikle aralarında en garip olanıydı. Üstelik tamamen ayıktım.

Üçüncü saatte ayık kalma kısmını yeniden düşünmeye başlamıştım.

Willow çantaya girmeme yardım etmeden önce beş votka *shot* atmalıydım. Üzerime valiz atılmadığından emin olmak için bagajı doldurmayı bizzat üstlenmişti. Minnettarlık kelimesi duygularımı ifade etmek için yetersiz kalırdı.

Gözlerim bağlıydı, kumaş yumuşaktı. Hava akımı için üç santim kadar açık bırakılan fermuar haricinde *tamamen* büyük boy spor çantasının içindeydim. Verilen her molada *Escalade* yolcuları inince yerimde kımıldanıp yeni pozisyon alıyordum. Bazen bacaklarımı uzatabilmek için çantayı açıyordum ama bunu şimdiye kadar sadece bir kez yapmıştım. Risk almak istemiyordum.

Willow bana çok güveniyordu.

Hem de çok.

Bunu mahvetmeyecektim.

Fakat *siktir*, burası çok sıcaktı. Gömleğim tenime yapışmıştı ve terliyordum. Bir su şişesi omurgama batıyordu ama

tek yudum bile almamıştım. Sıvı tüketmediğim sürece çişimi tutabilirdim.

Bacaklarımı uzattığım son mola noktasından sonra birkaç saat geçmişti ve arabada insanlarla jimnastik yapacak halde değildim. En yakından gelen ses Connor Cobalt'ınkiydi, bu da bana onun arka koltukta oturduğunu düşündürdü.

Bu adam bagajda bir şeylerin hışırdadığını fark edemeyecek kadar sezgilerinden yoksun değildi. Bacaklarım ağrıyordu ama bu, Willow'un ailesiyle ilişkisini mahvetmekten iyiydi. Onu zaten çok büyük bir riske sokmuştum.

"Üç kilometre daha gideceksin, sonra sağa döneceksin." Rose'un sesi zayıftı. *Ön koltuk.* Belki yolcu tarafı. Oturma düzenlerini belirlemeye çalışmak oldukça eğlenceli bir oyun halini almıştı. En azından zihnimi spor çantasının içinde olmaktan uzaklaştırıyordu.

Siktir, hayatım çok garipti.

Araba sanki dağlarda ilerliyormuşuz gibi virajlı yollardan geçmeye başladı. Hareket midemi bulandırdı. *Lütfen araba tutmasın.* Lanet olsun, eğer bu spor çantasına kusar ve ardından da kendi kusmuğumun içinde durmak zorunda kalırsam ölebilirdim. *Gerçek ölüm.*

Sessizce burnumdan nefes aldım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Loren'ın sesi beni uyandırana kadar birkaç dakika sırtüstü yatıp kestirdim.

"Hey!" diye bağırdı Lo. "Çılgın *Raisin*'ler*!"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Ryke ve Daisy'nin sesini Philly'den ayrıldığımızdan beri *Escalade*'de duymadığımdı. Başka bir araçta olduklarını tahmin ediyordum.

Rose bağırdı. "Bizi takip edin, lütfen! Daisy, karanlıkta araba kullanmana gerek yok!"

Connor sakince, "Kaç defa araba kullandı?" diye sordu.

Geçenlerde Willow bana *Mustang*'imin bir *Ferrari*'den

* Ryke ve Daisy'nin çift adı *Raisy*, kuru üzüm anlamına gelen "*raisin*" kelimesine benzediği için Loren onlarla bu şekilde dalga geçmektedir. (ç.n.)

daha hızlı gidip gitmediğini sormuştu. Ona modeline bağlı olduğunu söylemiştim ama ben araba uzmanı falan değildim. Bana daha fazlasını söylemek istediğini sanmıyordum. Bence ağzından kaçmıştı. Ancak sorunun beklenmedikliği karşısındaki şaşkınlığım görünce konuşmayı sürdürmüştü.

Daisy'nin *Ferrari*'sinin yeni olduğunu biliyordum. İki haftalıktı. Aynı zamanda bunun onun ilk arabası olduğunu da biliyordum, daha önce sadece motosiklet kullanmıştı.

Bilmemem gereken bir bilgi.

Hiç kimseyle paylaşmayacağım bir bilgi.

Sanırım paylaşmadan ölecektim.

Rose daha yüksek sesle, "Daisy, kaç kere araba kullandın?" diye bağırdı.

Kulaklarımı sadece dışarıdan Daisy'nin yanıtını duyabilecek kadar zorladım. "*Cuatro!*"

Dört.

Aman Tanrım.

Lo erkek kardeşine, "Ağabey, neden ölüm arabasına biniyorsun?" diye bağırdı.

Ryke dışarıdan, "Biz lanet derecede iyiyiz!" diye karşılık verdi.

Onlar iyiyse, benim de iyi olacağıma inanmalıydım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha büyük bir risk olduğunu bilmiyordum.

Daisy Calloway'le aynı arabada olmak mı, yoksa bu spor çantasında saklanmak mı?

Neyse ki seçim benim yerime çoktan yapılmıştı.

✳

Escalade, tuvalet molası için gerekenden daha uzun süre park halinde kaldı. Bunu biliyordum çünkü hepsi dışarıda, kamusal alanda olmayacak kadar rahat bir şekilde konuşuyordu.

Çıkarımım, göl evine gelmiş olmamız yönündeydi. Bu

boğucu spor çantasından çıkıp özgürlüğe kavuşacağım anın tadını neredeyse alabiliyordum. Ancak bundan önce görünmeden bagajdan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım.

Söylemesi yapmaktan kolaydı.

Sessiz kaldım. *Hareketsiz.* Dışarıdan gelen konuşmaları dinliyordum.

"Ayılardan korkan başka kimse var mı?" Lily'nin sesi yüksek geldi. *Ayılar.* Nerede olduğumuza dair en ufak fikrim yoktu ama sanırım ormanda, ıssız bir yerdeydik. Lanet olsun, tam olarak nerede olduğumuzu bilmeden varsayımda bulunmak istemiyordum.

"Geyikler daha korkunç," dedi Willow.

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı.

Lily korku içerisinde, "Burada geyik mi var?" diye haykırdı. "Neden kimse bana geyiklerden bahsetmedi? Lo, geyiklerden haberin var mıydı?"

Tiz sesiyle bu sözler kulağa olması gerekenden daha komik geliyordu. Yanlarında olabilmeyi dilerdim. Gülümsemem yüzüme daha da yayıldı. Sonra mesanem aniden isyan etti. Siktir, işemem gerekiyordu. Bacaklarım ağrıdı, gürültü çıkarmadan dizlerimin arkasını ovmaya çalıştım.

Willow hemen, "Hayır, hayır," dedi Lily'ye. "Genel anlamda söyledim. Maine'de bir sürü geyik vardı ama ben buralara hiç gelmedim, o yüzden bilemem."

"Geyik falan yok," diye konuşmayı noktaladı Connor.

İçlerinden biri inledi. Bu Ryke'ın sesi gibi derinden geliyordu. "Şu andan itibaren siktiğimin geyik kelimesini yasaklayabilir miyiz, lütfen?" dediğini duyduğumda tahminim onaylandı.

"Katılıyorum," diye ekledi Rose.

Loren sırf *o* adam olmak ve herkesin canını sıkmak amacıyla, "Sabahları güne iyi bir musla* başlamayı severim," diyerek araya girdi. Ona bir altın yıldız verdim.

* Mus tatlı ya da tuzlu olarak hazırlanabilen bir yemektir. İngilizcede geyik anlamına gelen "*moose*" kelimesi aynı zamanda da mus anlamına da gelmektedir. (ç.n.)

Dizimin arkasına aralıksız kramp girmeye başlayınca onları dinlemeyi bıraktım. *Siktir.* Dişlerimi gıcırdattım ve avuçlarımı alnıma bastırdım. İçinde durduğum spor çantasının fermuarı tamamen kapatılıp bir deliğe de atılabilirdi. Beni ait olduğum topraklara gömün...

İçim çalkalanırken burnumdan gergin bir nefes verdim.

"Ayılarla ilgili sikik kuralların üzerinden geçmemiz gerektiği açık," diye konuşmaya devam etti Ryke. "Av mevsimi değilse ya da ayı sana saldırmıyorsa onu vuramazsın."

"Kim demiş?" diye karşı çıktı Rose.

"Siktiğimin kanunu," diye yanıtladı Ryke. "Seninle kamp yaptığıma ve bunu konuşmadığımıza inanamıyorum. Bak, herkes için ayı spreyi getirdim ve bu pazarlığa açık değil."

"Hava kararmadan eşyalarımızı yerleştirmeye başlayalım." Connor'm sözleri bedenimin her noktasında bir panik dalgası ateşledi. Eşyaları yerleştirmek, bagajı açmak demekti. Spor çantasında *sıkışmış* halde durduğum bagajı... Nefesimi tuttum. Hareket etmeyi bıraktım.

Şu an bir ceset zannedilebilirdim.

"Siz eve bir bakın," diye araya girdi Willow. "Ben eşyaları yerleştirmeye başlarım."

Kontrolü ele aldı, Abbey. Sakin ol.

"Buraya iş yapmaya gelmedin," diye itiraz etti Loren. "Sen de evi bizimle birlikte keşfetmelisin."

Willow gergin bir tavırla boğazını temizledi. "Ben..." Sesi kısıldı.

Dışarıda olup ona yardım etmek isterdim ama bu her şeyi mahvederdi. Suçluluk içimi kemiriyordu. Kafamda bir ses bana, "*Onu bu duruma sen soktun,*" diye bağırıyordu.

Onu mahvetmek istememiştim. *Onu kendisini seven insanlara yalan söyleyen biri haline getirmeyi de öyle.* Fakat kendimi, suya batarken kıyıda her ne varsa ona tutunmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Dolayısıyla parmaklarını sıkıca tutup onu beraberimde aşağıya çekmekten korkuyordum.

Bunu şimdi yapıyorum.

Biliyorum.

Biliyorum.

Lanet olsun, biliyorum.

Bu kötü bir fikirdi.

Willow devam etti, bu sefer kendinden daha emindi. "Annemi arayacaktım. Yani şey, *annemizi* ya da o her neyse işte. Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Gergin bir sessizlik varmış gibiydi ve daha orada bile değildim.

Hemen sonra Loren'ın sesi duyuldu. "Tamam, onunla iletişim halinde olduğunu fark etmemiştim ama... kesinlikle arayabilirsin. Ona nerede olduğunu söylemediğin sürece so..."

"Asla. Bunu asla yapmam."

"Sadece emin olmak istedim." Başka bir şey daha söyledi ama dizimin arkasındaki kramp iyice şiddetlenmişti. Bu, lakros oynarken yaşadıklarımdan çok daha kötüydü. Ben gergin uyluk kasından kurtulmak için sahanın kenarında turşu suyu içen o aptaldım.

Sanırım... Sanırım hareket etmem gerekiyordu.

Yavaş ve dikkatlice baldırıma uzandım, parmaklarımla kası ovdum. Tam yerine ulaşmak için biraz açıyla kıvrılmam gerekiyordu. Tanrım, bu bana kendimi daha iyi hissettirmişti. Kasıma masaj yapmaya devam ederken gözlerimi kapattım. Tam o sırada dirseğim sert bir bavula çarparak gürültü çıkardı.

Canım yandı ama bu, yaşadığım histerinin etkisiyle şiddetini yitirdi.

Kalbim adeta bedenimden fırladı. Arabadan çıktı. Gezegenin uzaklarına gitti.

Bunu benden başka duyan olmuş muydu?

Dikkat kesilip dinledim. Sesler hafif, hatta uzaktaydı. Kelimeleri seçme şansım kesinlikle yoktu. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilemedim. Sonra da...

Nimova

Bir *bip* sesi yankılandı, kaputun açıldığının belirtisiydi.

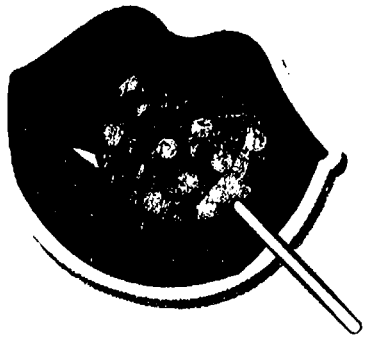
Ah, siktir.

Derin bir nefes alarak tuttum. Tek bir kasımı bile kımıldatmadım. *Lütfen arabadaki devasa, neredeyse insan boyutundaki spor çantasını görme.*

"Garrison?"

Willow. Büyük bir rahatlamayla nefesimi bıraktım.

"Şey... Göz bandının takılı olduğundan emin olabilir misin?" diye fısıldadı. Ardından hızla, "Cevap verme. Lo hâlâ merdivende. Annemle telefonda konuşuyormuş gibi yapıyorum," diye ekledi. Telefonunu kulağında tutuyor olmalıydı. "Seni bagajdan çıkaracağım. Biraz dayan, tamam mı?"

28

WILLOW MOORE

"İyi misin?" diye fısıldadım. "Suya ihtiyacın var mı? Yiyecek bir şeye? Aman Tanrım, bacakların." Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Baldırları küçük birer kavun kadar *şişmişti.*

Garrison yatağımın kenarında otururken onları ovaladı.

Onu göl evine gizlice sokmuştum ve bu beklediğimden daha az zaman almış, korktuğum kadar çaba gerektirmemişti. Hepsi ayı spreyi konusunda herkese ormanda güvenlik dersi vermek isteyen Ryke sayesindeydi. Annemle yaptığım telefon görüşmesini sorgulamamışlardı, ben de arkada kalıp Garrison'ı odama çıkarmıştım.

Dört katı, iki sarmal verandası, *etrafını saran* devasa akçaağaçlarıyla göl evi ıssız ve muhteşem bir yerdi. Garrison'ın gözlerini bağladığım, dışarıyı görmesine engel olduğum için kendimi biraz kötü hissediyordum çünkü manzara gerçekten çok güzeldi.

Ayrıca *çok büyüktü.*

O kadar büyüktü ki, kendime ait bir yatak odam vardı ve şu anki durumda -birini odamda sakladığım için- odanın boyutuna minnettardım.

Garrison baldırlarına masaj yaptı. "Ben iyiyim, Willow." Onun sesi de fısıltı halindeydi. "Gerçekten benim için endi-

şelenme. Gidip ailenle vakit geçirmelisin. Ben burada takılıp biraz rahatlarım."

Birlikte daha uzun süre kalmayı çok istiyor ve onu burada yalnız bırakma konusunda tereddüt ediyordum. "Biraz atıştırmalık getireceğim." Gözlerim odanın içindeki banyoya kaydı. "Eğer ben burada yokken tuvaleti kullanırsan, sadece..."

"Sifonu çekmeyeceğim," diye tamamladı gülümseyerek. "Anladım. Bu benim ilk kez bir yerde gizlenişim değil."

Rengim soldu. "Ah, evet. Tabii ki. Kızların yatak odalarına daha önce de gizlenmişsindir." *Elbette, Willow.* Benimle tanışmadan önce inanılmaz popülerdi.

"Hayır. Yani evet, bunu yaptım. Ama öyle değil." Başını iki yana salladı. Gözleri kısıldı. "*Superheroes & Scones*'tan bahsediyordum. Her ne kadar aptalca bir benzetme olsa da. Orada kamp yaparken pek insanlarla dolup taşıyormuş gibi değildi."

Endişeden yüzüm asıldı, buradaki herkesi kandırdığımı hatırladım.

Bir elini kaldırdı. "Söz veriyorum, Willow. En ufak ses çıkarmayacağım."

"Biliyorum. Sana inanıyorum," dedim yumuşak bir tonla. "Sadece rahat olmanı istiyorum." Kendisini, saklamaya çalıştığım bir suçlu gibi hissetmesini istemiyordum. Oysa... yaptığım tam olarak buydu, değil mi? Onu saklıyordum.

O kötü biri değil.

Nazik bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "İnan bana, uzun zamandır olmadığım kadar rahatım."

Sözleri moralimi yükseltti, verandanın kapısı gıcırdayarak aralanınca ikimiz de sessizleştik. Çenesiyle bana işaret etti. Sessizce, "*Git ve ailenle birlikte ol*," demek istiyordu.

Peki aslında tam olarak burada durmaya devam etmek istiyorsam, bu benim hakkımda ne söylerdi?

Beton tuğlalar kadar ağırlaşmış ayaklarım kapıya doğru sürüklendi.

✶

Yağmur verandaya çarpıyor, zifiri karanlık oturma odasında korkutucu bir ortam yaratıyordu. Bu, Rose Calloway'in ruh çağırma seansı haline getirdiği uyku partisi için mükemmel bir atmosferdi. Deri mobilyalar içeride alan açmak için geniş, yerden tavana uzanan pencerelere yaslanacak şekilde itilmişti.

Kırmızı ayı desenli halının üzerinde bağdaş kurup akşamın tadını çıkarmaya çalıştım. Bunu yapmak, dışarıdaki fırtına ve zihnimin tamamen odamda olmasından dolayı zordu.

Aklım, yirmi dört saat yayın yapan bir Garrison Abbey haber döngüsünde takılı kalmıştı. Sadece... Onunla ilgilenmek için pek fazla fırsatım olmamıştı. En azından olmasını istediğim kadar değildi. Anı yaşamaya ve bu toplanmamızdan keyif almaya çalıştım. Çoğu insan Calloway kız kardeşlerle *tüy kadar hafif tahta gibi sert** oynamak için can atardı.

Ben de tam olarak bunu yaptım.

Kaldırmaya çalıştığımız Ryke'm, Rose'un üzerine düşmesiyle oyun sonlandı. Şimdi hepimiz bir daire halinde oturuyorduk, ortada da mumlar yanıyordu. Bir iblisle ya da onun gibi bir şeyle iletişim kurmaya çalışsaydık daha korkutucu olurdu. Ancak Rose ve kız kardeşleri sadece Yaşlı Margot teyzeyle konuşmak istemiş, bu da zararsız gibi gelmişti.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Bir fırtına koptu, gök gürledi. Bu da ortamın atmosferini *dramatik* ve *ürkütücü* bir hale soktu.

Yeni anma konuşması hazırdı. *Şu Willow Moore da ne kadar korkak, birkaç damla yağmurdan tırsıyor.* Kollarımı bedenime dolayarak mumların titreşmesini seyrettim.

Coconut mutfaktan uludu, patileri parkelerde yürürken ses çıkarıyordu. Daisy irkilerek başını hızla oturma odasına çevirdi. Sanki her köşeyi ve çatlağı zihinsel olarak taramaya çalışıyordu.

* Bir grup insanın hipnoz veya doğaüstü güç sayesinde birini havaya kaldırabileceği inancına dayanan eski bir oyundur. Bir kişi sırtüstü yatarken diğerleri sadece iki parmaklarını kullanarak onu havaya kaldırmaya çalışır. Bu sırada sürekli "Tüy kadar hafif tahta gibi sert." cümlesini tekrarlarlar. (ç.n.)

Kaşlarımı çattım. Karanlığın, fırtınanın, yağmurdan kaynaklanan küçük sarsıntı ve gürültülerin onun TSSB'sine iyi gelmeyeceğinden endişeleniyordum.

Ryke, Daisy'yi çekip kendine daha da yaklaştırdı. Dudakları kulağının hemen yamndaydı, bir şeyler fısıldıyordu. Daisy onun söylediklerivle biraz rahatlamış gibi göründü.

Ona önem veren Ryke gibi birine sahip olduğu için mutluydum. Dudaklarımın kenarları neredeyse yukarı kalktı. Bu düşünce beni başımı kaldırıp balkonlara bakmaya yönlendirdi.

Garrison.

İyi olduğunu umuyordum.

Dikkatleri tekrar üzerine çekerek, "Margot teyzeyi çağırıyoruz o zaman," dedi Rose. Muhtemelen kasıtlı olarak böyle yapıyordu. Rose bu tür bir kız kardeşti. Başkaları altından uzaklaşmak istediğinde sahne ışığını nasıl yöneteceğini biliyordu. "Hepimiz el ele tutuşalım." Avucunu bana uzattı, ben de tuttum.

Lily, Loren, Connor, Ryke ve Daisy çemberi tamamladı. Bebekler -Maximoff ve Jane- yukarıdaki beşiklerinde güvendeydi.

"Gözlerinizi kapatın," diye talimat verdi Rose.

Göz kapaklarım kapandı, karanlık beni sarmaladı.

Rose seansa, "Margot teyze," diye başladı. "Seni çağırıyoruz, Margot teyze." Yağmur şiddetle yağmaya, rüzgâr da hızlanmaya başlamıştı. Tüylerim diken diken oldu. "Senin güzel, kayıp ruhunu çok özlüyoruz. Lütfen bize gel."

Lo kıkırdadı, bu resmen bulaşıcıydı.

Dudaklarım yukarı kıvrılırmış gibi oldu ama onları düzeltip bastırdım.

Rose sanki Lo her şeyi berbat etmemiş gibi, "Seninle konuşabilmemiz için öbür dünyanın bariyerini aş," diye devam etti.

Şaaaaaaak!

Zıpladım, gözlerim ardına kadar açıldı.

Lily korkup boğuk bir çığlık attı, başı bir örtünün altına gizlenmişti.

"O ne halttı?" diye sordu Ryke. Duvar boyunca uzanan pencereden dışarıya baktı, belki de göl evinin fırtınadan zarar görmüş olabileceğinden endişeleniyordu.

"Ona elektrostatik boşalma deniyor," dedi Connor. "Başka bir deyişle yıldırım."

Işıklar bir ampul patlayana kadar yanıp söndü, ardmdan hepsi karanlığa büründü. Sadece elektriklerin kesildiğini düşündüm. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Bu, gerçekten de bir seans sırasında yaşanmak zorunda mıydı? Tesadüftü, öyle değil mi?

Lily panik içerisinde dili dolanarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Yaşlı Margot teyze?" diye seslendi Daisy. Aramızda gözleri hâlâ kapalı olan tek kişi oydu. "Bizi duyabiliyor musun?" Eğer sadece onu dinliyor olsaydım, eğlendiğini düşünürdüm. *Sıfır korku.* Ancak köprücükkemiklerinin nefesini tutuyormuşçasına dışarı fırladığını fark etmemek çok zordu. Parmak eklemleri beyazlaşmış, dizlerine sıkıca tutunmuştu.

Küüüüüüt!

Lily yukarıdan gelen yeni gürültüyle birlikte çığlık attı. *Aman Tanrım, hayır.*

Ayağa fırladım, odağım merdivenlere yoğunlaştı. Sesin yatak odamdan geldiğine yemin edebilirdim, belki de aşırı paranoyak davranıyordum ama Garrison yalnızdı ve dışarıda şiddetli bir fırtına vardı.

Ağaç dallarının pencereleri delip geçtiği ve *onun* vücuduna saplandığına dair korkunç görüntüler zihnimi kasıp kavurdu. Dehşet yüklü, *Son Durak* filmine yakışacak korkular muhtemelen gerçek hayatta olmuyordu ama şu an koşarak üst kata çıkmamak için tüm enerjimi harcıyordum.

"O ses neydi?" diye sordu Lily. "Connor?"

Connor Cobalt tavana baktı. "Bir nesne düştü."

Ninova

"Bir hayalet mi düşürdü?"

Eğer adı Garrison Abbey değilse... o bir hayalet değildi.

Küt sesine uzun, keskin bir inleme eşlik etti.

Garrison.

Etrafımdaki şok olmuş, dehşete düşmüş yüzler umurumda bile değildi. Kulaklarım çınladı, dikkatim yukarıdaki zemin tahtalarında yankılanan ayak seslerine odaklandı.

"Moffy." Lily merdivenlere, oğlunun odasma doğru koştu. Bebek monitörü avucundaydı.

İçeri birinin zorla girdiğini düşünmüşlerdi. *Aman Tanrım.* Hemen harekete geçtim.

"Lily, bekle..." Lo eşinin peşinden koşarken ben de ters yöne ilerledim. Arkamda ayak sesleri yankılandı.

Rose ve Connor beni takip ediyorlardı ama durmadım. *Göl evinin batı tarafındaki merdiveni aceleyle çıkarken bile.* Yatak *odama* ve gürültünün kaynağına doğru koştum.

İkinci kat koridoru elektrik olmadığı için karanlığa gömülmüştü. Fakat zifiri karanlıkta bile nereye gittiğimi biliyordum. Kalbim kulaklarımda yankılandı. *Lütfen iyi ol.*

Lütfen iyi ol.

Yatak odama gelince kapı kulpunu çevirdim. Kilitliydi.

Bir telefonunun fenerinden gelen ışık aniden kapıyı aydınlattı... ve tabii beni.

Ani parlaklıktan dolayı gözlerimi kıstım. Connor bir metre, doksan beş santimlik boyuyla telefonunu yukarıdan tutuyordu. Işık sanki olabilecek en parlak spot lambasının altındaymışım gibi beni aydınlatıyordu.

Deşifre olmuştuk.

Umurumda değildi.

Umurumda değildi.

Sadece *o* umurumdaydı.

Avucumu ahşap kapıya vurdum. "İyi misin?" Sesim endişeden çatlıyordu.

Connor kapının diğer tarafında kimin olduğunu biliyor-

muş gibi, "İçeride mi?" diye sordu. *Nasıl?* Hemen silkinerek şaşkınlığımı üzerimden attım. Connor Cobalt'la aynı evde yaşıyordum. O sezgileri kuvvetli biriydi.

Bazen aşırı kuvvetli oluyordu.

Ağzım kurudu. Rose ve Connor yan yana dikilmiş beni seyrediyorlardı.

"Gidecek başka yeri yoktu," diye itiraf ettim hemen. Göğsüm ağır, kendinden geçmiş soluklarla inip kalkıyordu. "Buraya kadar gözleri bağlı geldiğinden emin oldum. Burasının neresi olduğu hakkında hiçbir fikri yok, yemin ederim."

Her şeyi mahvetmiştim. Bana bir daha asla güvenmeyeceklerdi.

Rose çenesini kaldırıp bileğimi tuttu, dokunuşu sert olmaktan çok teselli ediciydi. Beni kapıdan uzaklaştırarak kendisine çekti.

Connor kapı çerçevesinin üstüne uzandı, orada küçük bir anahtar vardı. Bunu kullanarak kapının kilidini açtı ve içeriye itip açarken telefon fenerini odaya çevirdi.

Midem bulandı.

Garrison kapitone yatağın kenarında oturuyordu, bir lamba yere düşüp paramparça olmuştu. *Kan.* Kan görüyordum. Yere sıçramıştı ve topuğunun altından damlıyordu. Garrison çıplak ayağını inceledi, tabanına bir parça cam saplanmıştı.

"İyi misin?" diye sordum ve yanına koşmaya çalıştım.

Rose elimden yakalayarak beni geri çekti. "Sen de ayakkabı giymiyorsun, Willow."

Midem resmen takla attı ama yerimden kımıldamadım. Garrison bakışlarımı görmezlikten geldi. Başı önüne eğikken bile vücudunun her santiminin suçlulukla kıvrandığını görebiliyordum. *Sorun değil,* diye bağırmak ve çığlık atmak istedim. Cama basmak istememişti. Bu sırrın ortaya dökülmesi onun suçu değildi.

Saçları gözlerinin üzerine düştü. "Işığı tekrar açmaya çalışırken sonunda onu devirdim ve ben..." Yüzünü buruşturdu,

cam parçasını neredeyse zifiri denilebilecek karanlıkta çıkarmaya çalıştı.

"Yapma," diye uyardı Connor. "Rose, ilkyardım çantasını getirip Jane'e bakabilir misin?"

Rose çoktan kapıya yönelmişti. "Hemen dönerim."

Artık içinde sadece Garrison, Connor ve benim olduğumuz oda oldukça gergindi. *Indiana Jones* gibi camlara basmadan Garrison'a ulaşabilir miyim diye gözlerimle yeri taradım. Muhtemelen... *hayır.*

Rahat bir tavırla, "Biriniz açıklamaya başlasın," dedi Connor. Omzunu kapı çerçevesine yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Bagaja saklandım," diye mırıldandı Garrison.

"Telefonunu bana verdi," diye ekledim çabucak. "Başından beri bendeydi. Yanında değildi." Tulumumun cebini karıştırdım, neyse ki derinlerdi. Telefonunu alıp kaldırdım. "Gördün mü?" Kimseyle iletişim kuramaz ve göl evinin konumunu dışarı sızdıramazdı. Daha ileri gittim ve onlar annemle konuştuğumu sanırken Garrison'ı odama nasıl gizlice soktuğumu da anlattım.

Rose ilkyardım çantasıyla geri geldi. Yaklaşık bir yaşındaki kızı kollarındaydı, ayaklarında bir çift ayakkabı vardı. "Daisy ve Lily'yle konuşmak istiyorum," dedi kocasına. Delici sarı-yeşil gözleri bana kaydı.

Her şeyi *mahvetmiştim.* "Özür dilerim, Rose..."

"Sadık olmanın ne demek olduğunu anlıyorum. Yine de bunu bizden saklamamalıydın. Erkek arkadaşını yanında getirmek istediğini söyleseydin bir şeyler ayarlayabilirdik."

Erkek arkadaş. Yüzümdeki renk uçup gitti.

"Arkadaşım," diye netleştirdim. *Garrison'a bakma.*

"Çıkıyor olsaydık daha iyi mi olurdu?" diye sordu Garrison.

Kalbim göğsümde garip bir şekilde attı. O... hayır... bilmiyordum. Yüzüm uyuşmuştu.

"Durumu katlanarak daha da kötüleştirirdi," diye yanıtladı Connor.

Garrison'ın dudakları kapandı ve başı tekrar önüne düştü. Ona sarılmak istedim. Bu garip bir histi çünkü daha önce hiç kimseye gerçek anlamda dokunmayı *delicesine istememiştim.*

Bu konuda yalnız değildi. Onu buraya gizlice sokmak ikimizin seçimiydi. Suçluluk duygusu tüm bedenimi sardı. Kapı eşiğinde huzursuzca kıpırdandım. "Açıklama yapabilir miyim? Daisy'den de özür dilemek istiyorum..." *Ağlama, Willow.* Gözyaşlarımı ve duygularımı bastırdım. Daisy'ye sıkıntı verdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Onun açısından, evde izinsiz dolaşan birisinin olduğunu düşünmenin paniğini artıran bir şey olduğunu biliyordum.

Burası güvenli bir yer olmalıydı.

Neyse ki Rose başını onayla salladı. "Beni takip et."

Odamdan çıktık. Lily'yle Daisy'yi Maximoff'un odasmda bulduk. Lily beşiğin üzerine elinde çıngırakla eğilmiş, kıkırdayan bebekle yumuşak bir sesle konuşuyordu. Daisy yere uzanmıştı, beyaz Sibirya kurdu kıvrılıp ona yaslanmıştı. Köpeğin tüylerini uzun uzun okşuyordu.

Rose kapıyı arkamdan kapattığında, "Herkes iyi mi?" diye sordu Lily.

"Büyük oranda," dedi Rose. Sonra gözlerini bana dikti.

"Çok üzgünüm," diye başladım. Gözlerim dolmuştu. Daisy başmı Coconut'ın tüylerinden kaldırdı, kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. O an bir volkan gibi patladım. Gerçekler yatak odasmın zeminine aktı.

Duramadım.

Garrison'ı göl evine nasıl gizlice soktuğumu detaylarıyla anlatana kadar durmadım. Neden kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu da söyledim, bu da onun Faust'tan atılması konusundaki gerçekleri tam anlamıyla ifşa etmek anlamına geliyordu. Hikâyeyi bitirdiğimde gözlerim yere kilitlenmişti, onlara bakamıyordum.

"Beni affetmenizi hak etmiyorum," diye ekledim hızla. "Özellikle de senin, Daisy. Yani Garrison ve benim göl evinden gitmemizi istersen, bunu anlarım..."

"Ne? Hayır." Daisy lafımı aniden kesti. "Bunu istemiyorum."

Kalbim delicesine çarparken ona bir bakış atmaya cesaret ettim. Daisy ayağa kalkmıştı, ışık yeşil gözlerinde dans ediyordu. O... kızgın görünmüyordu?

"Kızmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir çocuğu arabanın bagajına gizlice sakladın."

"Klasik *Gryffindor*," diye mırıldandı Lily.

"Onun *gözünü bağladın* ve elinden telefonunu aldın..." dedi Daisy. Parmağını kız kardeşlerinin arasında dolaştırdı. "*Biz* güvende olalım diye. Sana bu yüzden neden kızalım ki?"

Gözlerimin kenarlarını sildim. "Çünkü bunu hepinize söylemeliydim."

Topuklarının üzerinde sallanarak, "Burada sır saklayan ilk kişi sen değilsin," dedi Lily. "Bize tam olarak uyum sağlıyorsun."

Rose, Lily'ye bir bakış attı. "Evet ama sırları alışkanlık haline getirmeyelim."

"Aynı fikirdeyim," diye onayladı Lily.

Göğsümdeki baskı kalktı. "Yani Garrison kalabilir mi?" diye sordum.

Daisy yatağın kenarına kendini bıraktı. "On iki saatini *bir spor çantasında* geçirdi." Gözleri Rose'a kaydı. "Onu kovamazsın."

Rose alaycı bir şekilde güldü. "Bu kararı neden bana bırakıyorsun? Tamamen katılıyorum. O burada kalmayı hak etti."

Lily düşünceler arasında kaybolmuş gibi kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da o çantanın içinde hayatta kalabildi?" Daha yanıt veremeden başını bana çevirdi. "Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Daisy bacak bacak üstüne attı ve çenesini yumruğunun üzerine yerleştirdi. "Evet, şu biricik Garrison Abbey'den bahsedelim."

Ah, hayır. "Biz sadece arkadaşız," diye tekrarladım. Kendimi bunu yapmaya bir süre daha devam edecekmişim gibi hissettim.

Lily gözlerini kıstı. "Mezuniyet balosuna Declan'la gidiyorsun, değil mi?"

Rose suçlayıcı bir tavırla, "Declan da kim?" diye sordu. Tüm detayların kendisine aktarılmamasından biraz rahatsız olmuş gibiydi. Hayatımı dinlemek istemesi hoşuma gitmişti.

"Bir çocuk işte," diye yanıtladım. "*Superheroes & Scones*'un düzenli müşterilerinden."

Lily gülümsedi, dükkânı sık sık ziyaret ettiği için ondan haberi vardı.

"Beni mezuniyet balosuna davet etti," diye açıkladım. "Ben de *evet* dedim." Declan iyi biriydi. Onunla çizgi roman dükkânında tanışmıştım. Klasik *Star Trek* sayılarını arıyordu. Bizde daha çok *Star Wars* vardı, bu yüzden arka tarafa gidip baskıları aramak zorunda kalmıştım.

Benden daha çok konuşuyordu. Bir bakıma ben sadece dinliyordum.

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun," dedi Rose.

"Heyecanlıyım," diyerek başımı salladım. "Sadece... Gerginim çünkü gerçek anlamda onunla sadece *Superheroes & Scones*'ta takıldık. Dalton'da ortak dersimiz yok."

Aslında okulda hiç Declan'ın yakınında bulunmamıştım. Sanırım beni koridorda bulmaya çalışabilirdi ama bunu hiç yapmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Ayrıca ilk defa bir çocuk bana çıkma teklif etti," dedim. "Daha önce kahve randevusuna bile çıkmadım, bu yüzden heyecandan çok gerginlik hissediyorum. Hepsi bu."

Daisy güven veren bir tonla, "Harika olacak," diye temin etti. "Hazırlanmana yardım edeceğiz."

Sanki bu mezuniyet balosu hazırlıklarında bilinen bir gerçekmiş gibi, "Tabii ki," dedi Rose.

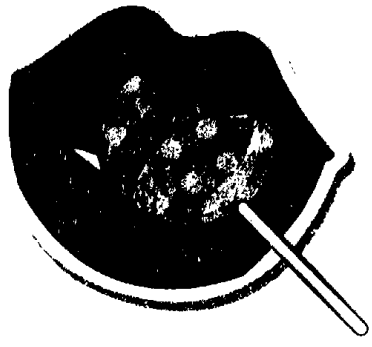
Lily hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Garrison'm Declan'dan haberi var mı?"

"Evet," dedim. "Ona söyledim. Declan'ın kulağa zeki bir yıldız gemisi askeri gibi geldiğini söyledi."

Star Trek, diye onu düzeltmiştim.

Onlar aynı şey değil mi? Kafası karışmış gibi yapmıştı. *Superheroes & Scones*'ta bu ikisini karıştıramayacak kadar uzun süre çalışmıştı.

Calloway kız kardeşler anlayamadığım bir tavırla bakıştılar. Belki Garrison'ın beni kıskandığını ya da flört ettiğini düşünüyorlardı. Bunu ben de daha önce sorgulamıştım ama gerçeği biliyordum. Biz *sadece* arkadaştık.

29

GARRISON ABBEY

Suçluluk duygusu, Willow odadan ayrıldığından beri beni rahat bırakmamıştı. *Hayır...* Lamba düşüp parçalandığından bu yana durum böyleydi. *Hatta doğduğumdan beri.* Belki annemin rahminden içimde çalkalanıp duran bu tatsız, acı hisle doğmuştum. Utanç damarlarımda dolaşıyordu ve kan kaybından ölene kadar da bu şekilde kalacaktı.

Ryke kırık camları süpürdü, Loren yatak odasında mumlar yaktı ve Connor ilkyardım çantasıyla yanıma oturdu.

Connor'ın elindeki cımbızı gördüğümde, "Ben yapabilirim," diye belirttim.

Cımbızı bana uzattı. "Dikişe ihtiyacın var ve en yakın hastane iki saatten daha uzak."

Aklıma gelen ilk düşünce, *Bırak kan kaybından öleyim,* oldu.

İkinci düşünce: *Hastaneye gitmeyeceğim.* Gidemezdim. İçinde bulunduğumuz durumu asla Willow için daha kötü hale getiremezdim. Hastane bu durumu felaket seviyesine taşırdı. Zaten yeterince zarar vermiştim.

Ryke daha sert süpürdü, öfkelenmişti. Aptal değildim. Bana kız arkadaşını korkuttuğum için kızgındı. *TSSB'si olan kız arkadaşını.*

Nefes alamadım.

Sadece dişlerimi ileri geri gıcırdattım, gözlerim bulanıklaşıp yandı. Connor'm bakışı her santimimi yakıyordu. "Beni izlemeyi keser misin?" diye çıkıştım.

"Kesebilirdim ama bana cevap vermeni bekliyorum."

Cımbız camın üzerindeyken ayağımı inceledim. "Hastaneye gitmiyorum," diye mırıldandım sessizce.

"Ne dedin?" Connor'm ses tonu sakin, neredeyse uysaldı.

Duygularım yüzeye çıkarken burun deliklerim genişledi. Yutkunamayarak, "Hastaneye gitmiyorum!" diye bağırdım. Cımbızı kapıya doğru savurdum. "Ona, *her* birinizle kurduğu ilişkileri mahvetmeyeceğime dair söz verdim. Hastaneye gidersem insanlar sizi görecek, aptal fotoğraflar çekecekler ve herkes içinde bulunduğunuz 'hiçbir yer' eyaletini bilecek. Yani *hayır*, gitmiyorum." Gergin bir nefes aldım ve tekrar ayağıma odaklandım, çenem kasılmıştı.

"Sakin ol," diye çıkıştı Loren. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağız ama *neden* burada olduğunu bilmek istiyorum."

Ryke süpürgeyle camları faraşa almak için çömeldi, yüz ifadesi sertti. "Eğer sevişmek için buradaysa..."

"Ne?" İrkildim. "Hayır." Lo'nun bakışları karşısında ürperdim. "Willow'dan hoşlanmadığımdan değil." *Tanrım.* Her şey çok yanlış ilerliyordu.

Ryke da bana dik dik bakmaya başladı. *Harika.* İkisi de boğazımı kesmek falan istiyordu. İyi ama ne demem gerekirdi? Willow'dan hoşlanıyordum. Eğer yapabilseydim bugün ona çıkma teklif ederdim ama çok geç kalmıştım.

Connor'a bakarak, "Askeri yıldız gemisi ineğinin teki ona birlikte baloya gitmeyi teklif etmiş, tamam mı?" diye itiraf ettim.

Ayrıca Connor bana Willow'la çıkmamın durumu *katlanarak* kötüleştireceğini söylemişti, bu yüzden şu askeri yıldız gemisi ineğinin *her şeyi mahvetmedin* listesindeki başarı skoru yüksek olmalıydı. Tabii ben o herifi listeden tamamen atmak

istiyordum. Gidip başka birinin atmosferine girebilir ve *onu* mezuniyet balosuna davet edebilirdi.

"Declan." Lo bir daha asla duymak istemediğim o ismi söyledi. "Kim olduğunu biliyorsun. Lily bana haftada en az dört kez *Superheroes & Scones*'a uğradığını söyledi."

"Willow'la konuşmaya çalışmak için," diye şikâyet ettim. "Hem Declan ne biçim bir isim öyle?"

"Peki Garrison ne biçim bir isim?" diye karşılık verdi Lo.

Gözlerimi devirip iç geçirdim. "Her neyse."

Connor araya girdi. "Tüm bunlar ne kadar eğlenceli olsa da hâlâ cevaplara yaklaşamadık. Önümüzdeki beş dakika içinde cevaplara sahip olmak istiyorum."

Ryke kırık camları çöp torbasına boşalttı, sonra banyoya gidip gözden kayboldu. Lo da yatağın yanına diz çökerek cımbızı işaret etti.

Tereddüt ettim, ardından boyun eğdim.

"Orada kesiği dikmek için kullanabileceğimiz bir şey var mı?" Lo başıyla ilkyardım çantasını işaret etti.

Bu, hastaneye gitmeyeceğimiz anlamına geliyordu. *Teşekkür ederim.* Omuzlarım düştü ve kaslarım gevşedi.

"Eğer gerçekten istediği buysa bir alternatif bulabiliriz," dedi Connor.

Başımla onayladım. "Benim istediğim de bu."

Ryke geri geldi ve bana bir bardak su uzattı. Connor bana bir paket *Advil* verdi. Fiziksel acıdan etkilenmiyordum ama gösterdikleri nezaketten dolayı içimde bir gerginlik vardı.

Bunu hak etmiyordum. *Hem de hiç.* Fakat işte buradaydılar.

Anın ağırlığı üzerime çöktü. Aralarına doğru baktım, bunalmıştım ve gözyaşlarına boğulmak üzereydim. *Sakın ağlama, adamım.* Aptalca bir soru sorarak kendimi tuttum. "Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum?" Ryke'tan Connor'a doğru işaret ettim. Sansasyonel gazeteler onların sürekli anlaşmazlık içinde olduğunu yazıyordu.

"Biz iyi arkadaşız," diye yanıtladı Ryke.

Halıya baktım. Söyleyecek söz bulamadım.

"Ne oldu?" diye sordu Connor.

Başımı iki yana salladım ve *Advil* paketini yırtıp açtım. "Düşünüyordum da... siz üçünüzün sahip olduğu türden bir dostluğu nerede bulacağımı bile bilmiyorum. Benim arkadaşlarımın hepsi şerefsiz." Kısa, acı dolu ve boğazımı tırmalayan bir kahkaha attım. "Ben de öyleyim."

Birisi konuşmadan önce ortamda ağır bir sessizlik oldu.

"Hepimiz pisliğiz," dedi Lo. "Ama bir gün seni daha iyi bir insan olmaya iten pisliklerle tanışacaksın. Onlar da seninle kalanlar olacak."

Gözlerimi bir kez ovuşturdum. *Sakın ağlama.* Sonra hapları bir yudum suyla yuttum.

"Beş dakikalık zaman sınırıma yaklaşıyoruz," diye hatırlattı Connor.

Onun zaman sınırlamalarıyla ilgili şaka bile yapmadım. Sertçe yutkunarak her şeyi açıkladım. Hatta *Superheroes & Scones*'a gizlice girdiğim ve geçen ay boyunca mola odasında yattığım gerçeğini bile atlamadım. Başarısızlığı itiraf etmek kolaydı.

Faust'tan nasıl atıldığımı açıkladığımda içimde öfke kaynamaya başladı. Beni yiyip bitiriyordu. Kapüşonumu başıma çektim. "Üstelik bu ailemin hatası, anlıyor musunuz?" Connor'a bakarken gözlerim yanıyordu. O da Faust'a gitmişti. Okulun ne kadar sıkı ve lanet derecede zor olduğunu biliyor olmalıydı. "Neden beni yılın ortasında yeni bir okula göndermek zorundaydılar? Biliyorum... her şeyi batırdığımı biliyorum ama lise diploması almak istesem de *bir yıl beklemek* zorundayım. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Bunu sorma cesaretini göstermem bile aptallıktı.

Connor Cobalt bir dâhiydi. Daha önce *bunu* hiç hissetmemişti.

Sorumu duymazlıktan gelerek, "Peki ya arkadaşların?" dedi Connor. "Onların evleri olduğunu varsayıyorum."

"Sizi korkutmak için evinize giren arkadaşlarımdan mı bahsediyorsun? Onlar mı?" Onları düşünmek bile midemin çalkalanmasına yetiyordu. Hâkim nasıl da hepsine birer yıl ceza vermişti. *Onların yerinde olabilirdim.* Bazı günler keşke öyle olsaydı diye düşünüyordum.

"Hayır," diye yanıtladı Connor. "Diğer arkadaşların."

"Başka arkadaşım yok. Kimse kötü adamla ilişkilendirilmek istemiyor. Dalton'dakiler, hatta kesinlikle Faust'takiler de." Omuz silktim. "Gidecek hiçbir yerim yoktu, tamam mı? Sadece *Superheroes & Scones* ve Willow vardı, hepsi bu."

Ben. Bir. Zavallıyım.

Bu lanet olası gerçek alnıma dövme yapılabilirdi.

Ancak Willow kesinlikle o güne kadar tanıdığım en muhteşem insandı. Şefkatli, cesur, benzersiz ve utangaçtı. Benim gibi bir zavallıyla vakit geçirmekten de rahatsız olmuyordu. Sanırım bu da bir şeydi.

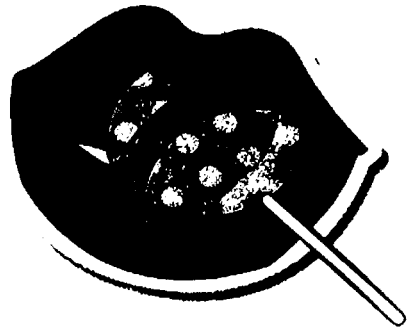
Söylenecek daha çok şey vardı. İçimden dökmem gereken daha birçok şey...

"Faust'un aileme gönderdiği mektubu, onlar almadan önce yaktım. Sınıfta kaldığımı söyleyen mektubu. Bilirsin..." Sesim titredi, boğulacakmış gibi oldum. "Ben hiçbir zaman iyi bir insan olmadım. Bazılarınızın bende ne gördüğünü bile bilmiyorum... çünkü boktan biriyim."

"Sen boktan biri *değilsin*," dedi Lo. Sanki bu taşlara kazınmış kesin bir şeymiş gibi net bir tavrı vardı. Çok emindi. Onun bunu nasıl bu kadar açıkça gördüğünü bilmiyordum. "Bu camın ayağından çıkmasını istiyor musun?"

Lo bana sanki zaten iyi bir adammışım gibi bakmaya başlamıştı. Anlamıyordum. Ancak inanmak istedim. *Bir gün. Bir şekilde.*

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Evet, çıkmasını istiyorum."

30

GARRISON ABBEY

Dalton'dan alınmıştım.

Faust'tan da atılmıştım.

Kendimi olabilecek en kötü şeyleri yaşıyormuşum gibi hissediyordum ama üçüncü bir şansım daha vardı. Annemin nazikçe dile getirdiği gibiydi. "Son şansın, Garrison." Ebeveynlerimle Faust hakkında yüzleşmek olacağını düşündüğüm kadar keyifliydi. *Spoiler* Uyarısı: Berbat geçmişti.

Babam bana o sert, *beni hayal kırıklığına uğrattın* nutkunu çekti. Annemse erkek kardeşlerimin *asla* bu kadar zorluk yaratmadıklarını hatırlatarak benimle hayal kırıklığını paylaştı. "Çok büyük potansiyelin var, Garrison," dedi. "Sadece *denemiyorsun.*"

Doğru. Her şey denemekle ilgiliydi.

Üçüncü şansım diğer bir özel okul olarak geldi. *Maybelwood Hazırlık Okulu.*

Sonbaharda başlıyordum. Belki bu sefer olurdu. Üçüncü seferler şanslı olurdu, öyle değil mi? Hatta okulun adında bile *belki* vardı. *Maybelwood.**

Neyse ki bunları şimdi düşünmek zorunda değildim.

Hâlâ mayıs ayındaydık.

* Okulun adında geçen "*maybe*" kelimesine atıf yapılmaktadır. İngilizcede "*belki*" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Her ne kadar bu sömestr benim için sonlanmış olsa da okul henüz tamamen bitmemişti.

Mahalleden aşağı yürürken çatlak betondaki küçük bir çukura denk geldim. *Kahretsin.* Düşmedim ama İtalyan siyah deri ayakkabılarım önemli ölçüde hasar görmüştü. Bedeli üç bin dolar civarındaydı.

Gün çoktan berbat bir hal almıştı.

Ama hey, çiçekleri düşürmemiştim. Parlak renkli bahar çiçeklerinden oluşan buket hâlâ sıkıca elimdeydi. Siyah kumaş pantolon ve beyaz düğmeli gömlek o geceki mezuniyet balosu görünümümü tamamlıyordu.

Saatime baktım.

Evet, hâlâ erken olmasına rağmen geç kalıyormuşum gibi hissediyordum. Ancak onu mezuniyet balosuna götürmek için geleceğimi *bilmiyordu.* Muhtemelen hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı. *Kahretsin, ya beni reddederse? Bunu?*

Bu ne olacaktı?

Arkadaşız. Biz arkadaşız.

Ona olan hislerim arkadaşlığın ötesindeydi. Bunu biliyordum ama ya o bana karşı aynı şeyleri hissetmiyorsa? Mesela mezuniyet balosuna o askeri yıldız gemisi ineğiyle gitmesi gerekiyordu. Ben konuya dahil bile değildim.

Kendimi düşünmeyi bırakmaya zorladım ve adımlarımı hızlandırdım ama sokaktan aşağı ilerleyip Halelerin evine yaklaşırken, Connor Cobalt'ın bana doğru lanet bir mermi gibi geldiğini gördüm. Sanki açılanarak benden çok sokağın karşısındaki evi hedef almış gibi görünüyordu. Bir sebepten dolayı yine de yavaşladım. Yanından geçip gitmedim.

Hızla göz atarak kıyafetlerimi inceledi. Çiçeklere baktı. Yaptığım şey açık olmalıydı, öyle değil mi?

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Bu da onun nereye gittiğimi kesinlikle bildiğinden daha da emin olmamı sağladı. Belki de bu bir tür Cobalt dört boyutlu satrancı gibi bir şeydi. Lanet olsun, sadece birinin bana doğru kararı verdiğimi, arka-

mı dönüp koşa koşa eve dönmem gerekmediğini söylemesini istiyordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Muhtemelen dağıtıyordum. *Her neyse.*

"Pisliğin teki Willow'u ekti, ben de ona baloya benimle gitmesini teklif etmeye karar verdim." Konuşmayı kestim, bana aptal olduğumu söylemesini bekledim.

Yüzü ifadesizdi. *Tipik.*

Güneş batmaya başlamıştı, sokağa sıcak parıltılar yayıyordu. "Mezuniyet balosunun başlamasına birkaç saat var."

Bu ne anlama geliyordu?! Ona hâlâ çıkma teklifi etmeli miydim? Şu sinir bozucu derecede doğrudan Connor Cobalt bilgeliğini bir tarafa bırakıp bana lanet olası bir cevap verebileceğini umdum. *Evet mi, hayır mı?*

Çiçek buketiyle ona işaret ettim. "Biliyor musun... Faust'ta insanlar hâlâ senden bahsediyor. Üst sınıflar senin her şeye bir cevabı olan, bir tür dâhi olduğunu söylüyorlar."

Lütfen sadece bana ne yapmam gerektiğini söyle.

Belki de gözlerimdeki çaresizliği görmüştü. "İşte sana cevabım," dedi en sonunda. "Arkadaşını baloya bencilce nedenlerle, boş amaçlarla davet etme. Sadece ona hayran olduğun ve bir dansta onun yanında iki dakika oturmayı, başka biriyle beş saat geçirmeye tercih ettiğin için davet et."

Arkadaş.

Bu kelimeye takılmıştım.

Yani ona çıkma teklif etmemem gerektiğini mi düşünüyordu?

Ancak bana koşup gitmemi ve planı tamamen unutmamı söylemiyordu. Bunun da bir anlamı olmalıydı. *Tamam.* Bunu yapabilirdim. Ona beslediğim *diğer* duygular her ne olursa olsun, o benim arkadaşımdı.

O benim arkadaşımdı.

Connor bir adım yana gitti ve garaj yolundan yukarı yürümeye başladı. Hale Evi'ne gitmiyordu. Onun tam *karşısındaki* eve doğru ilerliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Bana döndü. "İşleri yoluna koymaya."

Tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum, yine de başımı salladım. "İyi şanslar."

Gülümsedi. "Düşünceni takdir ediyorum ama şansa ihtiyacım yok." *Lanet olsun.* Geri döndü ve garaj yolundan yukarı ilerledi, bana Faust'ta söylenen her şeyin bir bakıma doğru olduğunu hatırlatıyordu. Özgüveni uydurma olamazdı.

Sokağın karşısına geçtim.

Tüm duygularım tek bir hedefe odaklandı. *Bu geceyi Willow için tersine çevir.*

Girişe tam garaj kapısı gıcırdayarak açılırken ulaştım. Midem bulandı. Willow mu gidiyordu? Bir an için Lily'nin muhtemelen onu mezuniyet balosunu düşünmekten alıkoymak için eğlenceli bir geceye çıkardığını düşündüm. *Önceden aramalıydım.*

Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim. Artık saçımı tamamen dağıtmıştım.

Kahretsin. Garajdan hangi arabanın çıktığını görmek için beklemedim.

Kapıyı tıklattım.

Lütfen hâlâ evde ol.

Kimse açmadı.

Zili çaldım.

Kusacağım.

Kapı ardına kadar açıldı. Rose karşımda dikiliyordu, odaklanmış gözleri beni delip geçti. Onda spor çantasının içinde saklanıp göl evi etkinliklerinin tümünü mahvederek pek de iyi bir izlenim bırakmadığımın farkındaydım.

Birçok şeyi mahvetmiştim ve Connor bana Willow'la çıkarsam durumun daha da kötüleşeceğini zaten söylemişti. Onu mezuniyet balosuna götürmem fikrine açık olmalarını bekleyemezdim.

Rose beni baştan aşağı süzdü, gözleri elimdeki çiçeklere

uzun bir süre takıldı. "Çiçek getirmişsin," dedi. "Kime? Amacın ne?"

Sanki soru soruyormuşum gibi, "Yani belli ki Willow için?" dedim. Ama bu bir soru falan değildi. Sadece sohbetin bu kadar erken evresinde böyle sorgulanmayı beklememiştim.

"Eğer belliyse, neden bu kadar kararsız görünüyorsun?" diye tersleyerek karşılık verdi.

Siktir. "Hayır, bunlar Willow *için*." Bu sefer kendimden emindim. "Şu salak herif onu ektiğinden mezuniyet balosuna götürmeye geldim."

Rose gülümsememek için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Bu beni biraz rahatlattı. "Sorun yok, değil mi?" diye sordum.

Ağzını açtı ama içeriden gelen bir sesle duraksadı. "Kim o?!" *Daisy.*

Rose bana sert bir bakış daha attı, bu daha çok uyarı niteliğindeydi. "Sakın bunu da mahvetme, yoksa seni arka bahçeye gömerim ve sincapların cesedine sıçmalarını seyrederim."

Aman Tanrım. Kapıyı biraz daha araladığı gerçeğine odaklanarak savurduğu tehdidi göz ardı ettim. Beni içeri alıyordu. Bunu sorun etmiyordu.

Antreye adım attığımda Daisy'nin merdivenlerin yakınında oyalandığını gördüm. Beni, çiçekleri ve resmi kıyafetimi görür görmez yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım..."

Kız kardeşinin lafını keserek, "Gidip onu getir," dedi Rose ve Daisy'yi oturma odasına yönlendirdi.

Rose'a bakmak için döndüm... Yüzü *ışıl ışıldı.*

Tamam, belki bu kez işleri berbat etmemiştim.

Rose'la baş başa kalınca merakla, "Lo nerede?" diye sordum.

"Hastaneye gitmemekte kararlı." Rose onun kırılan elinden hızlıca bahsetti. Anladığım kadarıyla Lily ve Ryke garajda onu tıbbi yardım almaya ikna etmeye çalışıyorlardı. Kendisini tanıyorsam, hastaneye gitme ihtimali muhtemelen çok düşüktü.

Ancak bu yine de benim işime gelirdi. En azından Willow'u Lo araya girmeden görebilirdim.

Yine rahat bir nefes aldım.

Ta ki Willow'un köşeyi dönüşünü görene kadar.

İşte o an nefesim kesildi. Siyah çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri biraz kızarmıştı, ağlamışa benziyordu. Hemen Declan'ın evine koşmak ve tam bir göt olduğu için onu boğmak istedim. *Dünyadaki en tatlı kızı incittiği için.* Ancak Willow'un gözleri şok içinde kocaman açılınca bu duygumu bastırdım. "Garrison?"

"Benim," diyerek güldüm. "Ta kendisi." *İşte böyle.* Bir adım öne çıktım. "Bunlar senin için."

Çiçekleri benden sanki camdan yapılmışlar gibi utangaç bir tavırla aldı. "Vay canına... Bunlar ne... Bu... Rüya mı görüyorum?"

"Rüya değil," dedim. "Kesinlikle gerçek. En azından ben öyle olduğunu umuyorum. Sanırım sanal gerçeklik olasılığını da göz ardı edemem. Ama... Evet, ben sadece Declan'ın birinci sınıf bir pislik olduğu ortaya çıkınca seni mezuniyet balosuna götürebileceğimi düşündüm."

Burnunu çiçeklere dayadı, gülümsemesiyle dudakları yukarı kıvrıldı. "Arkadaş gibi mi?"

Göğsüm sıkıştı. *Hayır, arkadaş gibi değil.* Fakat ondan yayılan mutluluk sarhoş ediciydi. Ona bunun daha çok çıkmak gibi bir şey olduğunu söylersem işleri karıştırmış olur muydum? *Muhtemelen... evet.* Yani ben Sıçıp Batırma Kralı'ydım. Ancak içinde bulunduğumuz durumu mahvetmemek için inanılmaz bir çaba sarf ediyordum.

Başımı salladım. "Evet, arkadaş gibi."

Gülümsemesi yok olmadı. *İyi. Güzel.* O zaman doğru seçimi yaptım demekti. İyi ama ben neden kendimi berbat hissediyordum?

"Şey..." Yanakları sersemlemiş gibi bir gülümsemeyle kızardı. "Ben... hazırlanmalıyım."

"Evet, tahmin etmiştim. Bu yüzden erken geldim."

Ben sanki bugüne kadar var olan en tatlı insanmışım gibi daha da gülümsedi. Anlamıyordum. Hiç anlamamıştım ama onun bende gördüğü şeylere tutunmaya çalıştım.

Willow ve Daisy gittiği için orada Rose'la baş başa kaldım. Bu olabilecek en iyi his değildi ama üstesinden gelebilirdim. *Hatta o bana dik dik bakarken bile.*

Telefonunu çıkarırken bana, "Oraya nasıl gideceksiniz?" diye sordu.

Faust felaketinin ardmdan araba kullanmam yasaklandığı için gerçek anlamda tek bir seçeneğim kalmıştı. Bu da en romantik olanı değildi. "Willow'un arabası var."

Rose bana baktı, dehşet içindeydi. "*Honda*'sını mı diyorsun?"

"Evet."

"Mezuniyet balosuna giderken." Bunu sanki nereye gideceğimizi bilmiyormuşum gibi söylemişti.

Tamamen farkındaydım.

"Bu son dakikada verilmiş bir karar," diye savunmaya geçtim. "Yani Declan onu *bugün* ekti." Onun pisliğin teki olduğu gerçeğine odaklanabilir miydik?

"Bunun için sonsuza dek cehennemde çürüyecek," dedi Rose soğuk bir sesle. Sonra bir numara tuşladı. "Ben hallederim."

"Bu da ne demek oluyor?" Bir an için bir cinayet planladığını düşündüm.

Telefonu kulağına yasladı. "Connor'ın limuzinini alacaksınız." Bu bir öneri değildi ve benim de itirazım yoktu. O geceyi Willow için en iyi hale getirmek adına her şeye vardım.

Sadece işleri berbat etmek istemiyordum.

✶

Willow harika görünüyordu. Bu dünyaya ait değilmiş gibi güzeldi ve Declan gerçekten onun gibi bir kızı başından atıyorsa tüm varoluşunu yeniden düşünmeliydi. Bu düşünce o gece Lo'la paylaştığımız tek ortak noktaydı. Evet, hastaneye gitmemişti. Dolayısıyla Daisy, Lily ve Rose, Willow'un hazırlanmasına yardım ederlerken Ryke ve Lo da bana eşlik etti. Willow'un iyi bir geceyi hak ettiği gerçeği sayesinde yaklaşık iki saniyelik bir bağ kurduk.

Balo salonunda soluk sarı elbisesi yerleri süpürüyordu, küçük inciler bir şekilde saç örgüsüne tutturulmuştu. Bana bunun Daisy'nin eseri olduğunu söylemişti. Daha da önemlisi, iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Gülümsedik. Güldük. Dans pistinin yakınında *punch* içerken o garip limuzin yolculuğu geride kalmıştı.

Oraya gelirken benimle bir sırrını paylaşmıştı. Bu, dışarıda bırakılmanın acısını yaşayacağıma bilmenin beraberinde getirdiği *onuru* hissetmemi sağlayan bir şeydi.

Loren Hale onun üvey ağabeyiydi.

Dünya onların hâlâ kuzen olduklarını düşünüyordu. Tüm bu gizliliğin gerekliliğini anlıyordum. Eğer herkes onların bu kadar yakın akraba olduğunu bilseydi, bu bir medya çılgınlığına sebep olurdu. Paparazzi ya da basının Willow'un alanına izinsiz girmesi düşüncesi beni çıldırtıyordu. Bundan nefret ediyordum.

Ayrıca evet, bu haberi paylaşacak kadar bana güvenmesi büyük bir şeydi.

Ben onun arkadaşıydım.

Bunu bana limuzinde tekrar söylemişti. *Arkadaşım olduğun için teşekkürler.*

Sanki bunu ne kadar sık tekrarlarsak, aramızdaki garip engeli o kadar koruyormuşuz gibiydi. Arkadaşlık adeta etrafımızda dolaşan ve kulak misafiri olan bir üçüncü kişiye dönüşmüştü. *DJ* kalabalığı coşturan klasik bir *Green Day* şarkısına geçti.

Gülümseyerek Willow'a döndüm. "Dans etmek ister misin?"

Gözlüğünü burun kemiğinin üzerine itti. "Evet ama bu konuda iyi olduğuma söz veremem."

"*Green Day*'den bahsediyoruz," dedim. "Dans etmekten çok zıplayacağız."

Etrafına bakındı. Tabii ki kalabalığın çoğu şarkının ritmiyle zıplayıp duruyordu.

Sanki kendini hazırlıyormuşçasına başını birkaç kez salladı.

Elini tutmak için uzandım ama durdum. "Tutabilir miyim?"

"Elimi mi?"

"Evet, dans partnerim." *Dans partneri mi?* Aman Tanrım, bu çok saçmaydı.

İçten içe yaşadığım utancı fark etmiyor gibi görünerek gülümsedi. Mahcup davranıyordum. Nedenini bilmiyordum. *Evet, biliyorum.* Willow başını salladı ve artık bir kişi haline gelen *Arkadaşlık* bizi dans pistine kadar takip etti.

Bu garipti.

Bunu nasıl garip olmaktan çıkaracağımı ise bilmiyordum.

Dans etmeye başladım. Ritimle sallanıyordum. Elini tutuyordum. Bir ses zihnimin gerisinden bana, *Parmaklarını onunkilere dolama*, diyordu. O kadarı çok fazla olurdu, değil mi? Arkadaşlık sınırlarının dışındaydı.

İnsanlar bana dik dik bakıyorlardı. Bunun en büyük sebebi *Garrison Abbey* olmamdı. Dalton Akademisi'nden alınan o çocuk. Etraftaki çoğu yüzü tanıyordum ama hepsini aklımdan sildim. O gecenin sadece iyi yönlerini hatırlamak istiyordum. *Yalnızca Willow'u.*

Willow'la birlikte kendimizi şarkıya kaptırdık. Kafalarımızı sallıyor, popüler şarkı sözlerinden bazılarını söylüyorduk. Sonra elbisesine basıp kaydı, kolundan yakalayarak yere yüzüstü kapaklanmasına engel oldum.

"Ah..." Nefes alış verişi ağırlaşmıştı. Göğsü benimkine yaslanmıştı. Vücudum yakın temasla kıpırdandı.

Lanet olsun.

Hızla geri çekilerek aramıza mesafe koydum. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Hayır, bu..." Sesi kısıldı. *Bu ne?* diye sormak istedim. Uzunca bir süre göz göze dikildik. Aramızdaki garip belirsizlik daha önce hiç hissetmediğim türden ilkel, ateşli ve özlem dolu bir gerilim halini aldı. Bu his kalbimi avucuna alıp sıktı, nabzım şiddetlendi. Tam cesaretimi topladığım anda *DJ* şarkıyı değiştirdi. Yavaş bir parça çalmaya başladı, dans pistinin bir kısmı çiftler için boşaltıldı.

Willow bana karar vermemi bekleyerek uzun bir süre baktı. *Bu geceyi onun için mahvetme.*

"Hâlâ dans edebiliriz," dedim ona.

"Emin misin?" Heyecanlı görünüyordu.

"Evet, kesinlikle." Dans pistinde kalarak ellerimi büyük bir dikkatle nazikçe beline yerleştirdim. Gözleri hızla bana kaydı. *O gergin.*

Onun da benim kadar gergin olduğunu görebiliyordum.

Ellerim koltuk altlarından birkaç santim aşağıda, saygılı bir yükseklikteydi. *Tamam.* Sırtında, sutyeninin yakınlarında kesinlikle değildi. Buna rağmen -her ne kadar öyle yapmasam da- kendimi sanki onu tam anlamıyla kucaklıyormuşum gibi hissediyordum. Lo beni *kız kardeşine* dokunurken yakalarsa muhtemelen öldürürdü. Gerçi Loren Hale tarafından öldürülmekten korktuğum yoktu.

Sadece Willow'u zorlamak istemiyordum.

Geceyi mahvetmek istemiyordum.

Şarkı eşliğinde yavaşça sallanırken biraz rahatladı. Ben de kısmen gevşedim. Her iki saniyede bir birbirimize yumuşak gülücükler attık. Mayıs ayında olmamıza rağmen öğrenci konseyi oylama yaparak kış manzarası teması üzerinde anlaşmıştı, bu yüzden tavanda kış süslemeleri parlıyordu. *Işıltılı*

kar taneleri ve parıldayan gümüş simler. Bir düzine kadar gerçek boyutta buz heykeli ve kar makinesine bakılırsa, Dalton Akademisi'nin iyi finanse edildiği açıktı. Her şey bir şekilde büyülüydü.

Sonuçta bu mezuniyet balosuydu.

O sakin, harikulade anda bakışlarımız birbirine kenetlenmiş halde birlikte sallandık. Gözlerimizde kaybolduk. Farklı bir gerçekliğe kapıldım. Onun gibi birini hak ettiğim bir gerçekliğe...

Ellerimi aşağıya, kaburgalarının hizasına kaydırmayı ve ardından sırtına, belinin çukuruna koymayı düşündüm. Elim yanağının yumuşaklığında dolaşırken onu göğsüme çekmek aklımdan geçti. Bana yaklaşırken gözlerinin kapandığını hayal ettim.

Ben de ona yaklaşırken...

Dudaklarını benimkilerle aralamayı düşündüm. Yumuşak nefesini ağzımda hayal ettim. *Bedeni benimkine yapışmış halde.*

Tüm bunları düşündüm.

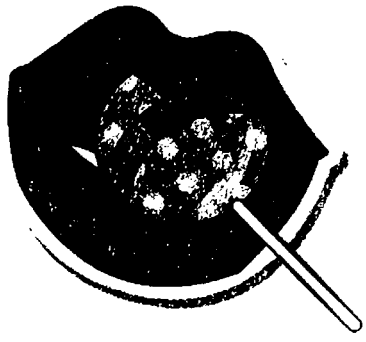
Hiçbirini harekete geçirmedim.

Dans ettik. *Punch* içtik. Konuştuk. Güldük. Bir gerçeği derinlere sıkıştırdık.

Arkadaşlık.

Biz sadece arkadaştık.

Belki de hep öyle kalacaktık. *Belki.*

31

WILLOW MOORE

Ağutos

Dalton Akademisi resmen geçmişimde kalmıştı. Mezunların hepsi Sarmaşık Ligi okullarına ya da gösterişli özel üniversitelere kabul edildiklerine dair gelen mektuplarını açarken bana döndüler ve nereye kabul edildiğimi sordular.

Zayıf, solgun bir gülümsemeyle onlara başvuruda bulunmadığımı söyledim.

Yüzlerindeki şok ve dehşet ifadesi beynime sonsuza dek kazındı. Ancak ben bir süreliğine *Superheroes & Scones*'ta çalışma kararımdan mutluydum.

Üniversiteye gitmeye hazır olduğumda masraflarımı kendim karşılayabilmek için para biriktirecektim. Lo okul harcımı ödemeyi teklif etmişti ama o zaten okuldaki son yılımı finanse etmiş *ve* bana kalacak bir yer vermişti. Philly'ye gelmemin sebebi ağabeyimle zenginliği sebebiyle yeniden bağ kurmak değildi ve bunu ispatlamak için kendine yeten biri olmam gerekiyordu.

Superheroes & Scones'un deposunda Garrison'a, "Lily maaşımda bana ekstra ödeme yapmaya çalıştı," diye fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyordum. Mesai saati bitmişti, içeride sadece biz vardık.

Dükkânı kapatmam gerekiyordu ama Garrison yeni

Örümcek Adam/Deadpool sayılarını kutudan çıkarıp raflara yerleştirmeme yardımcı olmak için kalmıştı.

Plastik kaplı bir çizgi romanı tuttu, kaşları çatıldı. "Tanrım. Üniversiteye gitmeni bu kadar çok mu istiyor?"

Başımı iki yana salladım. "Gitmek istediğimi biliyor ve bence henüz buna yetecek param olmadığı için suçluluk duyuyor. Her neyse, ona diğer çalışanlara verilmeyen hiçbir primi kabul etmeyeceğimi söyledim."

Garrison gülümsedi. "Lily'yi tanıyorsam, haftaya hepimiz *sürpriz* bir tatil primi alabiliriz." Bir eliyle havada tırnak işareti yaptı.

"Ağustos ayındayız."

"Aynen." Çizgi romanı bir yığının üzerine koyup sayıları en eski tarihten yeniye doğru sıraladı. Alışılmadık şekilde bir saniye sessiz kaldığında yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi düşündüm.

"Özür dilerim," dedim. "Üniversiteden bahsetmemeliydim... Ya da gitmemekten. Sonuçta bu ikimiz için de geçerli." Kızardım.

Beni sessizce süzdü.

"Sadece," diye devam ettim. "Bunun Maybelwood yüzünden hassas bir konu olduğunu biliyorum." Göl evinden döndüğümüzde Garrison sonunda ebeveynleriyle konuşmuş ve Faust'tan atıldığını itiraf etmişti.

Öfkelenmişlerdi ama aynı zamanda ikisi de A tipi kişilik özelliklerine sahipti -Garrison'ın tabiriyle-, dolayısıyla hemen harekete geçmiş ve onu başka bir okula kaydettirmişlerdi.

Maybelwood Hazırlık Okulu. Burası Ryke'm gittiği liseydi.

Garrison son sınıfı tekrarlama konusunu nadiren açıyordu ama gururunun incindiğini biliyordum. Üniversiteden bahseden aptal da ben olmuştum.

"Hey, Willow." Garrison iki eliyle kenarını tuttuğu kutunun üzerinden uzandı. Artık birbirimize biraz daha yakındık. Şampuanının kokusunu alabiliyordum, çam iğnesi aromalıydı.

"Evet?" diye sordum.

"Aramızda konuşulamayacak derecede hassas hiçbir şey yok," dedi bana. "Seninle bu konuda anlaşabilir miyiz?"

Ona zor şeyleri benimle tartışmayı sevip sevmediğini merak ederek baktım. Çünkü hayatında birlikte aştığımız çok dokunulmaz ve hassas birçok konu vardı. Rahatlayarak, "Evet, kesinlikle," diye karşılık verdim.

"Güzel." Kutunun yanına vurdu ve tekrar yığın halinde duran çizgi romanları ayırmaya başladı. "Ayrıca üniversiteye asla gitmeyeceğim, bu yüzden bu konuyu istediğin kadar konuşabiliriz. Önemli değil."

Kaşlarımı çattım. "Gitmek istemiyor musun? Yoksa gireceğini mi düşünmüyorsun?"

"Gitmek istemiyorum." Mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Bilirsin, bir şeyi düşünürsün ve sende rahatsız edici bir his yaratır. Sanki kurdeşen dökmenin eşiğindeymişsin gibi?"

Her gün. "Evet."

"Aynen öyle işte. Bir milyar katı. İçimde üniversiteye gitmek isteyen tek bir hücre bile yok. Bu yüzden gitmiyorum." Verdiği karara duyduğu güven adeta etrafa yayılıyordu. "Ayrıca bu bana kızımla birlikte zaman geçirmek gibi ek bir fayda da sağlıyor."

Kızım.

Bu ifadeyle birlikte odanın havası gerildi.

Huzursuzca birbirimize baktık, sonra gözlerimizi kaçırdık. Hava ağırlaştı. Daha önce böyle olmuyordu. *Mezuniyet balosundan* sonra bir şeyler değişmişti.

Neler olduğunu kısmen konuşmuştuk. *Mezuniyet balosu gününde çıkacağım çocuğun beni nasıl ektiğini. Özgüvenimin nasıl uçurumdan aşağıya doğru muazzam bir serbest düşüşe geçtiğini.*

Garrison ortaya çıkana kadar durum buydu.

Üzerinde bir takım elbiseyle kapıyı çalmıştı. Beni alıp götürmeye ve ekilmenin beraberinde getirdiği kötü anıları tamamen silmeye hazırdı.

Oraya iki arkadaş olarak gitmiştik. Limuzinimiz gelmeden *önce*, dans *süresince* ve hatta eve döndükten *sonra* söylediğimiz şey buydu. Arkadaştık.

Öpüşmemiştik.

Geleceğe ilişkin herhangi bir söz vermemiştik.

Sadece arkadaştık.

Güzel bir geceydi ama biraz garipti. Ayrıca gergindi. Sanki dans pistinin tamamını kaplayan mor bir file bakıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını *istemiştim*. Belki bir öpücük değildi -buna hazır olduğumdan hâlâ emin değildim- ama elini belimin kıvrımına koyabilir ya da bana daha da yaklaşabilirdi. Bunun yerine kendimi bir arkadaşımla dans ediyormuşum gibi hissetmiştim.

Ki öyleydik. Dolayısıyla hayal kırıklığına uğramamalıydım.

Sadece...

Belli ki beni öpmek istememişti, yoksa sarılmak istediğinde yaptığı gibi sorardı, değil mi?

Önünde hiçbir engel yoktu. Hiç kimseyle görüşmüyordum. Yüzlerce kilometre kuzeydeki bir okulda değildi. Aslında artık aynı çevrede yaşadığımız düşünülürse, hiçbir zaman olmadığımız kadar birbirimize yakındık. Ayrıca limuzinde ona en büyük sırrımı açıklamıştım.

Aslında Loren Hale'in kuzeni değildim. Onun üvey kız kardeşiydim.

Garrison, "*Vay canına*," demiş ama yaşadığı şoku atlattıktan sonra gülümsemişti. Yalan söylediğim için kızmamıştı. Ona bu önemli gerçeği anlatacak kadar güvendiğim için mutluydu.

Hamle yapma fırsatı vardı, değil mi? Fakat o an bir kez kaçınca yaşanılan gariplik on katına çıkmıştı.

İşte mezuniyet balosunun yarattığı fırsat mayıs ayında bu şekilde gelip geçti.

Artık ağustos ayındaydık, dans etmeyi başaramamıştık ama hâlâ sağlam bir arkadaşlığımız vardı.

Önemli olan da buydu.

İçeride birikmeye başlayan garip gerilimin varlığını inkâr edemedim. Ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden gözüme çarpan ilk şeye baktım.

"Şey..." *Örümcek Adam*'ın attığı ağla *Deadpool*'un ağzını kapattığı altı numaralı sayıyı başımla işaret etmeden önce kekeledim. "Şunu bana verebilir misin? Henüz okumadım, iyi bir sayıya benziyor."

"Evet, tabii ki." Çizgi romanı yığının arasından aldı ve bana uzattı. Parmaklarımız birbirine değdi, tam geri çekmek üzereydim ki Garrison elimi avucuna aldı.

Çizgi romanı düşürdüm.

Elimi bıraktı.

Ah, Tanrım. "Özür dilerim, ben..." Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Çizgi romanı almak için eğildiğimde Garrison da aynısını yaptı, ta ki sayıları ayırmak için depo alanına taşıdığımız ahşap mola odası masasının altında bakışlarımız buluşana kadar.

"Özür dilemene gerek yok." Kendi hisleri yüzünden okunuyordu. "*Ben* özür dilerim." Burun delikleri genişledi.

İkimiz de çömelmiş, birbirimize bakıyorduk. Aramızda dile getirilmemiş şeyler uçuşuyordu.

Garrison başını iki yana salladı. "Lanet olsun, bunun neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Seninle konuşmak hiç zor olmamıştı." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama ben her şeyi berbat ettim."

"Ne?" diye bağırdım.

"Mezuniyet balosunda. Her şeyi berbat ettim," dedi. "O gün sana çıkma teklif etmeliydim. O gerçek bir mezuniyet balosu olmalıydı. Daha azı değil..." Başını kaldırıp bana baktığında

istemeden ben de aynı şekilde karşılık verdim. Masanın altına pembe, beyaz ve mavi sakız topakları yapıştırılmıştı. *İğrenç.*

Fakat aklım onun söylediklerine takılmıştı. *O gün sana çıkma teklif etmeliydim.*

Bakışlarımız buluştu.

Kalbim deli gibi atıyordu. "Sen ne diyorsun?"

"Benimle çıkar mısın, Willow?" diye sordu. "Sırf arkadaş olarak değil. Ben senin erkek arkadaşın olmak istiyorum."

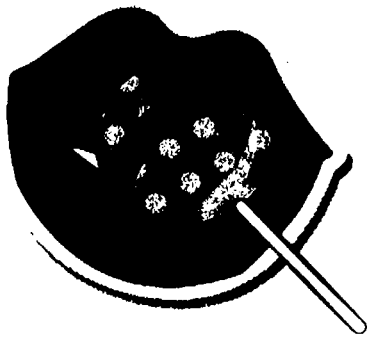
Onu doğru duymamıştım. Rüya görüyor *olmalıydım.* Bu tam olarak arkadaşımdan beni çimdiklemesini isteyeceğim türden bir andı ama o arkadaş o sırada bana çıkma teklif ediyordu. Durum buydu.

"Şey..." Yine kekeledim.

Panik yüzüne yansıdı. "Hayır diyebilirsin."

Kesinlikle hayır demek istemiyordum, yine de tereddüt ettim.

Ninova

32

GARRISON ABBEY

Willow bana sanki biraz önce kendisine birlikte *NASA*'ya katılmayı ve dönüş yolculuğu olmadan Jüpiter'e gitmeyi önermişim gibi bakıyordu. Belki de bu, kulağa benimle çıkmaktan daha gerçekçi geliyordu.

Pek de iyi bir seçenek olmadığımı biliyordum, özellikle de *üçüncü* hazırlık okuluma geçiş yaptığım düşünülürse. Ancak aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm.

Daha fazlasının olduğunu...

Tabii yanlış anlamadıysam.

Ağzı açık, gözleri kocaman olmuş halde öylece kaldı, sanki aniden yüzüne bir araba farı tutulmuştu. Tek kelime etmedi, neden benimle arkadaş olarak kaldığını bile sorguladığını düşündüm.

Her şeyi mahvetmiştim.

Durumu elimden geldiğince kurtarmaya çalışarak, "Hey, unut gitsin," dedim hızlıca. "Önemli değil. Arkadaş kalabiliriz."

Aniden canlandı. "Hayır, senin benim... Benim şeyim olmanı... Şey..."

Onun yerine, "Erkek arkadaşın," diye cümlesini tamamladım. Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. *Bunu istiyordu.*

"Evet, öyle demek istedim," deyince heyecanım azaldı. "Ama bu teklifi resmen yapmadan önce bilmen gereken şeyler var."

Kendimi tutamayıp biraz daha gülümsedim. "Bence bu teklifi çoktan yaptım."

Yüzünün rengi biraz soldu ama dudakları yavaşça kıvrıldı. "Tamam, doğru. Fakat yine de benden ne istediğini bilmene ihtiyacım var."

Pekâlâ. Sorun değildi. "Bunun için ayağa kalkabilir miyiz?" diye sordum. Hâlâ masanın altında çömeliyorduk. "Baldırlarım beni öldürüyor." Bu Faust'un lakros takımı olmamasının yan etkisiydi ve şimdi de Maybelwood'unkini denemeye hazırlanıyordum. Bu kadarlık kondisyon çalışması o sabah için çoktu.

Willow başıyla onayladı ve aynı anda doğrulduk. Çizgi roman kutusu aramızda duruyordu, Willow parmaklarını söyleyeceği kelimeleri toparlamak için zaman kazanmaya çalışırcasına kitap kapaklarının birinde gezdirdi.

Bekledim. Sabredebilirdim.

Gergin bir nefes vermeden önce uzunca bir süre geçti. "Benim daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı."

"Biliyorum."

"Ama bundan fazlası da var. Daha önce hiç kimseyle *öpüşmedim.*" Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Her ne kadar senden hoşlansam da -ama *gerçekten* hoşlansam da- ve erkek arkadaşım olmanı istesem de seni öpmeye hemen hazır olup olmayacağımı bilmiyorum."

Willow'un tereddüdünün kaynağını anlamıştım.

Dürüst olmak gerekirse rahatlamıştım. Çünkü Willow hakkında bu kadarını zaten kendi kendime çözmüştüm. Duyduklarım çok da büyük bir sürpriz değildi. "Anlıyorum," dedim ona. "Aramızdaki bir etiketin hangi konularda rahat olup olmadığım bir anda değiştirmesini beklemiyorum. Öpüşmeden de sevgili olabiliriz."

Sanki bu senaryo temelsiz ve denenmemiş gibi, "Olabilir miyiz?" diye sordu.

"Yüzde yüz," dedim. "Doğruyu söylemek gerekirse, seni öpmeyi *gerçekten* istiyorum. Fakat sana baskı yapmayacağım. Sen ne zaman hazır olursan. Benim için sorun değil."

"Ya yaşlanırsam ve saçlarım beyazlarsa?" diye sordu.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"O kadar uzun süre birlikte olacağımızı varsaydığımdan değil. Ya da hatta kısa süreliğine." Elini şakağına bastırdı. "Ne dediğimi bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedim usulca. "Ben sadece sarılmakla yetinen iki yaşlı insan olmaya da varım. O yaşta nasılsa başka birisi gelip seninle çıkmaz ya da seks yapmaz, açıkçası bunları kaldıramazdım zaten."

Willow neredeyse sersemlemiş halde başını yavaşça salladı. "Ben de öyle." Gözlerini kırpıştırdı. "Yani demek istiyorum ki, başka bir kızın seninle çıkmasına ya da... seks yapmasına ben de dayanamam." Karton kutunun kenarını sıkıca kavradı. "Beklemek senin açından gerçekten sorun olmayacak, öyle mi? Cinsellik iyi bir ilişkinin temeli değil mi?"

"Yani ben de bu konuda uzman değilim," dedim. "Ama bence öpüşmeden veya seks yapmadan da ilişki yaşayabiliriz."

Gözleri üzerimde dolaştı. "Nasıl yani?"

"Sana dokunabilir miyim?" Willow'un önünde durmak için kutunun etrafından dolaştım.

Başını onaylarcasına bir kez salladı. Kollarımı bedenine doladım ve onu göğsüme yasladım. Çenem başının tepesine yaslanmıştı, kolları vücudunun iki yanında sarkıyordu. Kalbi -göğsündeki o hızlı ve gergin organ- deli gibi atıyordu.

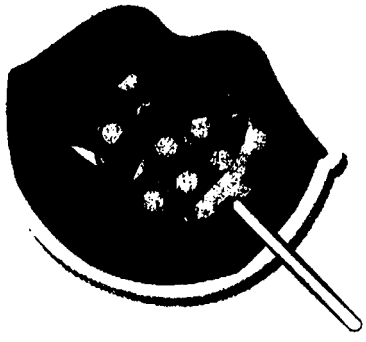
Bu şefkat daha önce hayatımda hiç var olmamıştı.

"Willow," diye fısıldadım. Tekrar, bu kez daha düzgün bir şekilde, "Erkek arkadaşın olabilir miyim?" diye sordum.

Parmakları pantolonumun kemer halkalarına değdi. "Evet. Çok isterim." Ardından, "Yani şimdi ben senin kız arkadaşın

mıyım?" diye ekledi. "Bu artık senin *kızın* olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Mümkün değil." Gülümsememin yanaklarımı germesine izin vererek gözlerimi kapattım. "Sen hâlâ benim kızımsın, hatta şimdi daha da fazla."

33

WILLOW MOORE

Eylül

İçerideki çok sayıda insana, "Hepinize bir şey söylemem gerekiyor," diye seslendim.

İlgi odağı olmayı sevmiyordum. Böyle bir alanı yönetmek benim için tam bir kâbustu. Lily ve Lo'nun oturma odasmda sadece altı kişiye konuşuyor olsam da...

Kaç kişi olduklarını saydım. Lily ve Lo, Ryke ve Daisy, Connor ve Rose.

Sonuncu çift yazın evden taşınmıştı. Sokağın ilerisindeki görkemli malikânede yaşıyorlardı, dolayısıyla çok uzakta sayılmazlardı.

Garrison ellerini deri ceketinin cebine sokmuştu. Ters taktığı beyzbol şapkası gür kahverengi saçlarını kapatıyor, deniz yeşili gözlerindeki sessiz cesaretlendirmeyle beni seyrediyordu.

Lo başını Garrison'a, sonra bana ve tekrar Garrison'a çevirdi. Ağabeyimin bakışı yavaş yavaş gerilmeye başlamıştı. Her an patlayabilirdi.

Ayrıca Garrison'ın neden burada olduğunu da henüz bilmiyordu. Haberi vermek aslmda durumu daha da kötüleştirebilirdi ama bu işin geri dönüşü yoktu.

Siyah çerçeveli gözlüğümü yukarı ittim ve derin bir nefes aldım. "Garrison'ın burada olmasının iyi bir fikir olacağını

düşündüm." Bariz detayı söyleyeceğime pişmandım. Bu, yoğun bir tepkiye sebep olacaktı.

Lo aniden koltuğundan fırladı, Lily onun bacağını sanki Garrison'la yüzleşmesini ve hatta belki de onu evden atmasını engellemeye çalışırcasma sıkı sıkı tuttu.

Lo tereddüt içerisinde, "O da haberinin bir parçası mı?" diye sordu.

Daisy aniden kolunu Ryke'ın beline doladı, ikisi de kanepede oturuyorlardı. Lily ve Daisy'nin erkeklerini fiziksel olarak kontrol altında tutmaya çalıştıklarını fark etmemek çok zordu.

Pekâlâ, bu iş şimdiden kötü gitmeye başlamıştı.

"Evet..." Tulumumun askılarına sarıldım, gergin olduğum anlarda ortaya çıkan klasik tikimdi.

Garrison bana biraz daha yaklaştı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Kalbim hızlandı ama aynı zamanda daha rahat nefes almaya başladım.

"Hamile misin?" diye sordu Lo.

"Ne?" Boğazım düğümlendi.

Garrison yüz ifadesi sertleşerek, "Evet, *ne?*" diye çıkıştı. Odayı işaret etti. "Biri birini hamile bırakacaksa bu kesinlikle aranızdan biri olur. Ayrıca sen ne giyiyorsun öyle?" Ryke'a bakarak yüzünü buruşturdu.

Bu sanki oturma odasında neredeyse çıplak gezdiği diğer bir sıradan günmüş gibi, "İç çamaşırı," dedi Ryke.

Garrison soğuk bir tavırla, "Onu görüyorum, teşekkürler," diye karşılık verdi.

Tekrar bakma, Willow. Tekrar. Bakma.

İçeri girdiğimden beri Daisy'nin nişanlısına bakmamak için çok çaba harcamıştım. *Evet, sonunda nişanlanmışlardı!*

Ryke'ı görmezlikten gelmemin sebebi -her ne kadar iyi bir neden olarak görülebilecekse de- üzerinde sadece tek bir kumaş parçası olması değildi. Temel gerekçe söz konusu kumaşın dar bir *boxer* olmasıydı, ki şöyle bir bakıldığında vücuduna beş beden küçükmüş gibi görünüyordu.

Pamuklu kumaşa yazılmış birkaç kelime de olabilirdi.

İkinci kez bakıp kontrol etmeme yetecek kadar incelemek istemiyordum.

Ryke *korkutucuydu.*

Daisy'yle yakınlaşmamın bu tehditkâr tavrı yumuşatacağını düşünmüştüm ama bir şekilde daha da güçlendirmişti. O en yakın arkadaşımın nişanlısı *ve* üvey ağabeyimin erkek kardeşiydi. Ryke'la aramda, Lo veya Daisy ya da hatta *Superheroes & Scones*'ta patronum olan Lily'yle kurduğum gibi kişisel bir ilişki yoktu.

Ancak onunla aynı evde yaşıyordum. Hep yakınımdaydı ve yardımcı oluyordu, medyanın onu gösterdiği kadar agresif bir pislik değildi.

Yine de Ryke Meadows göz korkutucu birisiydi ve hep öyle kalacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, odadaki insanların çoğu kendilerine has ve oldukça güçlü bir tehdit taşıyordu. Bu da söyleyeceklerimi o kadar zor hale getiriyordu.

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Yani, şey... bu iş pek düşündüğümüz gibi gitmiyor."

"Neden o da bu işin bir parçasıymış gibi *biz* diyorsun?" Lo, Garrison'a suçlayıcı bir tavırla parmağını doğrulttu.

"Düşündüğün gibi değil," dedim. Konuşurken dilim sürçüyordu. *Çok, çok kötü gidiyor.* "Ben..." Kelime boğazımm gerisinde takılı kaldı. Bunu nasıl yapacaktım? *Yardım edin!*

Garrison elimi sıktı ve neyse ki cümlemi benim yerime tamamladı. "Bakire."

Lily kanepeden Garrison'a baktı. "Sen bakire misin?"

Garrison homurdandı. "Hayır, *o* bakire. Tanrım, buraya gelmek aynı anda beş radyo kanalını dinlemek gibi. Birbirinizden hiç sıkılmıyor musunuz?"

Lo keskin ses tonuyla, "Daha çok senden sıkılmış durumdayım," diye karşılık verdi. Ben bile irkilmiştim.

Garrison'ın dudakları biraz aşağı sarktı, yapılan saldırının onu vurduğunu görebiliyordum. "Her neyse," diye mırıldandı.

Bu kez *ben* onun elini sıktım.

Lo'nun gözlerinde bana bakmadan önce anlık bir pişmanlık belirdi. "Haberin senin bakire olduğun ve arkadaşının olmadığı olamaz. Ne o zaman? Çünkü gitmeyi düşünüp durduğunu biliyorum..."

"Gitmiyorum," dedim kendimden emin bir tavırla. "Maine'e geri dönmek gibi bir planım yok. Bunu düşündüğüm anda bile sana haber vereceğime söz veriyorum."

Yavaşça başını salladı. "Bu... ailenle ilgili başka bir şey mi?"

Başımı hızla olumsuz anlamda salladım. Ebeveynlerimde bir değişiklik yoktu. Ne zaman arasam annem mesafeli davranıyordu, babamla ise Philly'ye taşındığımdan beri konuşmamıştım.

"Ne o zaman?" diye sordu Lo.

"Biz birlikteyiz," diye hızla yanıtladım. Sonra Garrison'ınkiyle kenetlenmiş elimi havaya kaldırdım. Kalbim sanki göğüs kafesimden fırlayıp çıkmak istiyordu. *Nefes al, Willow.*

Evlerine izinsiz girip etrafa zarar veren çocukla çıkmaya başladığımı fark ettim. Onlara ciddi anlamda sıkıntı çıkaran bir arkadaş grubunun parçasıydı. Sadece Garrison'a bir şans vereceklerini umdum, böylece benim onda bulduklarımı görebilirlerdi.

Lo'nun yüzü tamamen buruştu. Sanki biraz önce söylediklerimi anlayamamış gibiydi. "Birlikteyiz derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Connor erkek arkadaş/kız arkadaş ifadesinin klasik tanımını yaptı. O sırada ben Ryke'a bakma hatasmda bulundum. Yüz ifadesi Lo'nunkinden on kat daha kötüydü.

Çenesi kenetlenmişti, gözleri alev alevdi. Kol kasları gerilmişti. O profesyonel bir serbest tırmanışçıydı, dağlardan çıplak elleriyle iniyordu. Garrison'ı muhtemelen tek bir yumrukla yere serebilirdi.

Ryke yumruklarıyla, Lo ise sözleriyle dövüşüyordu. Ancak Ryke'ın Garrison'a vurmayacağını biliyordum. Ona bu konuda yeterince güveniyordum fakat erkek arkadaşımı çoktan yargılamış gibi görünmesinden de nefret ediyordum.

Onu gözden çıkarmıştı.

Her ne söylersem söyleyeyim, durum Lo'nun Garrison'a dik dik bakmasıyla sonlanıyordu. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

"Sadece bir hafta oldu," diye açıkladım hemen. "Uzun bir süre olmadığını bilsem de bazılarınızla birlikte yaşadığım için gizli saklı işler yapmak istemedim."

Garrison beni izliyordu, hâlâ yanımdaydı. Kendimizi bir ekip gibi hissediyorduk.

"Kurallarımız var," diye konuşmaya başladı Lo.

"Eğlenin," dedi Lily. Karşı konulmaz bir gülümsemesi vardı. Dudak uçlarım yukarı doğru kıvrılmaya başladı.

Lo karısına şaşkınlıkla baktı. "Hayır, ne eğlenmesi? Ne halt ediyorsun, Lily?"

"Onlar on sekiz yaşında."

"Evet, biz on sekiz yaşındayız," diye tekrarladı Garrison.

Lo gözlerini devirdi. "Hatırladığım kadarıyla, hâlâ lisede okuyorsun." Bu belden aşağı bir darbeydi. Yüzümü buruşturdum.

Garrison derin bir iç çekti. "Sen onun lanet olası babası değilsin." Bu doğruydu ve aynı zamanda iyi bir noktaydı. Lo'ya yük olmamaya çok çabalamıştım. Ben sadece onun küçük kız kardeşiydim.

"Haklısın," dedi Lo. "Ben onun ağabeyiyim ve Philadelphia'dayken güvenmesi gereken *ilk* kişi benim." Garrison'a bir adım daha yaklaştı. "O benim sorumluluğumda ve sana birçok konuda güveniyorum ama saat ikiden sonra odasında olmanı istemiyorum. Üstelik saat iki benim kendi çocuğuma bile tanıyacağım süreden fazla." *Bir adım daha.* "Ayrıca kapıyı açık tutacaksın."

Söyledikleri şaşırtıcı bir şekilde beni rahatlattı. Belki Lo kurallar konulmasını istediğimi biliyordu.

Garrison sabırlı olacağını, öpüşmek ve cinsel ilişki için bekleyeceğini söylemişti ama ben daha çok kendi açımdan endişeliydim. *Belki de hazır olup olmadığımı sorduğunda olmasam bile hayır diyemeyeceğimden. Her şeyin çok hızlı gideceğinden ve nasıl yavaşlayacağımı bilmeyeceğimden.* Her şey benim için yeniydi.

Kurallar bana, bir sonraki adımı atmaya hazır olmadan önce işin akışına kapılmamam için bahane yaratarak yardımcı olacaktı. Bunun için sokağa çıkma yasağını bahane edebilir veya aşırı korumacı ağabeyimi suçlayabilirdim. Bu, suçluluk duymadan *hayır* dememi kolaylaştıracaktı.

Bu ilişkinin benim hızımda ilerlemesini istiyordum. *Yavaş bir tempoyla. Hatta kaplumbağa hızıyla.*

Sessiz kalmam ortamda gerginlik yarattı. Hem Lo hem de Ryke sanki Garrison'ı beş saniye içerisinde kapıdan dışarı itip uzaklaştırmaya hazırmış gibi görünüyorlardı.

Daha ben bir şey söyleyemeden Garrison parmaklarını benimkilerden yavaşça ayırdı. Midem düğümlendi ama o bana güven verici bir tavırla başını salladı. "Sana mesaj atarım, tamam mı?"

Ben de başımı sallayarak karşılık verdim. "Yatmadan önce *gif*lerime bakar mısın? Paylaşmak istiyorum ama biri çalışmıyor gibi."

Garrison neredeyse gülümsedi. "Tamam. İlk işim o olacak." Odanın geri kalanına kısaca el sallayarak veda etti, sonra da dışarı çıktı.

"Ne zaman? Nerede? Nasıl?" diye hemen söze girdi Lily.

Onun heyecanı gülümsememi güçlendirdi, omuzlarımın büyük bir rahatlamayla düştüğünü hissettim. "Yani kimse kızgın değil mi?" diye sordum. Bakışlarımı Lo'ya çevirdim.

"Daha iyisini bulabilirsin," dedi bana.

Daisy öne çıktı. "Willow, Garrison'ı bizim tanıdığımız-

dan farklı bir şekilde tanıyor. Ona güvenmeliyiz." *Daisy Calloway'yi seviyorum.* Onunla tanışana kadar bu kadar tereddütsüz bir kararlılıkla yanımda olan bir arkadaşa sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hiç deneyimlememiştim. Birbirimize gülümsedik.

"Neye güvenmediğimi biliyor musunuz?" dedi Lo. "On sekiz yaşındaki azgın bir erkeğin içgüdülerine."

"Aynen," diye ekledi Ryke.

"Bu yüzden kurallar var, değil mi?" dedim. "Böylece hiçbir şey ters gitmez?" Buna tutunuyordum. Yoksa onların endişesi içime sızmaya başlayacaktı. Artık bilinmeyen sulara açılıyordum ve benden daha deneyimli insanlara tavsiye almak için başvuracağımın farkındaydım. Sadece beni *daha* da gerecek yorumlarını duymak istemiyordum.

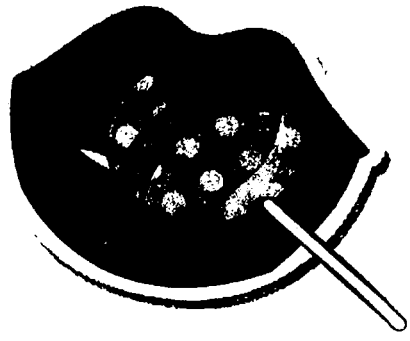
Kimi kandırıyordum? Garrison Abbey, *Gilmore Girls*'teki *Jess*'in gerçek hayattaki karşılığı ve benim ilk erkek arkadaşımdı.

Bunu yüz kere tekrarlarsam belki gerçek gibi gelirdi.

O benim seviyemin çok üstündeydi.

Evet...

Gergindim.

34

WILLOW MOORE

Taco geceleri her zaman en iyisiydi ve ağabeyimle birlikte yaşamak bunun sık sık gerçekleştiği anlamına geliyordu.

Tabağıma bir yandan *cotija* peyniri serpip bir yandan da *guacamole* koyarken masaya kalçamı yasladım.

Yağlı parmaklarımla Garrison'a mesaj attım. Ailesi evlerinde kokteyl partisi veriyordu, onu da *taco* yemeye davet ettim.

Telefonumu tulumuma attım ve mutfağa göz gezdirdim. Maximoff, Lo bir kaşık yoğurdu *uçak* yapıp ona yaklaştırırken mama sandalyesinden kıkırdıyordu.

Lily *tortilla* cipslerini bir tabakta üst üste koyarak *nacho* kulesi yapıyordu. Ryke'la Daisy geceyi kamp yaparak geçirdiği, Rose ve Connor da kendi evlerinde bir şeylerle meşgul olduğu için ev sessizdi.

"Garrison geliyor," dedim onlara.

Lily hemen gülümsedi. "Ah, mükemmel. Bu gece şey için çok iyi..." Sesi Lo'nun ona attığı bakışla kısıldı. "*Taco* için iyi bir gece. *Taco* için. Başka ne diyeceğimi sandın ki?"

Bu ilk öpüşme için iyi bir gece, diyeceğini tahmin ediyordum. Lily ilk kez öpüştüğümde bunu ona söyleyeceğime dair bana söz verdirmişti. Aşk başlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Lo'nun kaşları kalktı. "Her gece *taco* için iyi bir gece, aşkım." Bana döndü. "Eğer sana karşı bir hamle yaparsa, penisi ait olduğu yere gider. Çöpe."

Bu duyduğum ilk tehdit değildi, o yüzden neredeyse hiç tepki vermedim.

Telefonum titredi.

Garrison: *Hey, gelemiyorum. Annemler okul gecesinde evde kalmam ve derslerime çalışmam konusunda beni sıkıştırıyorlar. Onlarla tartışırdım ama arkadaşları var. Yarına ne dersin?*

Hemen yanıtladım. *Evet, tabii ki. Yarın mükemmel olur.*

Lo ile Lily bana baktılar ve ortam birden gerildi. Yüz ifadem hayal kırıklığı dolu olmalıydı.

Fakat bunu çabuk atlattım. "Yanlış alarm," dedim Lo'ya. "Ders çalışması gerekiyor."

Lo'nun yüzü buruştu, Garrison'ın gelmemesine daha da sinirlenmişti. "Seninle çıkmaya başlamadan önce ders çalışmayı bu kadar umursamıyordu sanki. Şimdi lanet olası kitaplara gömülmek için seni ekiyor." Yalandan inledi. "Kahretsin, tam bir ineğe dönüştü." Lo yanlışlıkla kaşığa vurdu ve biraz yoğurt sıçrayıp Maximoff'un alnına yapıştı.

Bebek öyle şiddetle güldü ki, yüzü kıpkırmızı oldu.

"Dinle, Moffy." Lo yoğurdu bir havlu yardımıyla sildi. "Eğer bir inekle çıkarsan, kitapları senden daha çok sevecekllerini unutma."

"Bu doğru değil," diyerek araya girdi Lily. "Rose ve Connor birbirlerini kitaplarından daha çok seviyorlar."

Lo acı acı gülümsedi. "Kraliçe ve Kral birer istisna." Bana baktı, kaşları ciddiyetle çatılmıştı. "Garrison iyi mi?"

Donup kaldım. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü ders muhabbeti yaygın kullanılan bir bahanedir. Bir şeyler yolunda gitmediğinde ders çalışman gerektiğini söylemek." Omuz silkti. "Büyürken bunu babamıza kaç kez

söylediğimi hatırlamıyorum bile." Cümlesini bitirir bitirmez yüz ifademi gördü ve yüzü asıldı.

Babamıza.

Ne...?

Anlamıyordum. *Ben...*

Robert Moore benim babamdı...

Öyle değil mi?

"Willow..."

"*Babamız.*" Büyük bir zorlukla yutkundum. "Ne... Bu ne anlama geliyor?"

"Siktir," diye küfretti Lo ve kaşığı lavaboya bıraktı. "Oturur musun?"

Hareket edemedim.

Bana uzun bir süre baktı. Maximoff küçük bir kıkırdama çıkardı. Lily oğluna, "Hey, Moffy," diye fısıldadı. "Hadi gidip biraz çizgi film izleyelim." Onu mama sandalyesinden kaldırdı ve mutfaktan dışarı taşıdı.

"Ben de yeni öğrendim," dedi Lo. "Bize Garrison'la çıktığını söylediğin gün. Sen gelmeden hemen önce Ryke bana söyledi."

Ryke...

Ryke.

Ah...

Bar taburesine doğru sendeledim, kenarına tutundum. Sindirilmesi gereken çok şey vardı. Sadece tek bir soruyu düşündüm. "Ryke bunu ne zamandır biliyordu?" diye sordum. "En başından beri mi?"

Yıllardır mı?

Bunu ikimizden de saklamış mıydı?

Lo yüzünü buruşturdu. "*Hayır.* İmkânsız," dedi. "Geçen ay öğrenmiş. Babamız da aslında bunu geçen ay öğrenmiş." Bu söylediğine güldü. "Şerefsizin ayaklarının altındaki halı sonunda çekildi."

Jonathan benim onun kızı olduğumu yeni öğrenmişti, bu

daha da kötü bir durumdu. "Annem bu sırrı sakladı," diye fısıldadım.

Diğer bir korkunç yalan daha. Bunu bana bir yıl önce ya da en azından Maine'den Philly'ye gelmek için ayrılırken söyleyebilirdi. Belki emin değildi ama öyle bile olsa, bana gerçek babam konusunda çekinceleri olduğunu söyleyebilirdi.

Bunun yerine bana dik dik bakmış ve "*Robert Moore senin baban*," demişti.

Ben bir Hale miydim?

Baştan aşağı buz kesmiş halde bar taburesine oturdum. Gözlerim Lo'nunkilerle buluşunca, "Bu... Bu hiçbir şeyi değiştirmez, öyle değil mi?" diye sordum.

"Aramızda hayır," dedi. "Sen hâlâ benim küçük kız kardeşimsin." Eliyle ensesini ovaladı. "Ama şimdi bir ağabeyin daha var."

Ah.

Aman.

Tanrım.

Neden bunu düşünememiştim? Ryke Meadows benim üvey ağabeyimdi. Biz akrabaydık. Ağzım açık kaldı, gözlerim irileşti. Ryke'ı ağabeyim olarak *düşünemiyordum* bile. O Daisy'nin nişanlısıydı. Lo'nun üvey kardeşiydi. Ryke'la aramızda hiçbir ilişki yoktu.

Ancak artık vardı.

Lo buzdolabına gidip bir bardak su doldurdu. Sonra bana uzattı. "Ben daha çok babamız hakkında endişeliyim. O... sert olabilir." Yüzünü sanki bu kelime doğru değilmiş gibi buruşturdu. "Aslında nazik davranıyorum." Keskin bir nefes verdi. "Kendisi bir pisliktir. Sikik bir dallama. Ryke sana ondan bir milyon kilometre uzakta kalmanı söyleyecektir."

Bardağı sıkıca kavradım. "Sen ne diyorsun?"

"Ben babamı seviyorum," diye itiraf etti. "Her ne kadar bazı korkunç, berbat şeyler yapmış bile olsa onun da beni sevdiğini biliyorum." Acı acı güldü. "Onun çocuklarına olan sevgisi

asla sorgulamadığım birkaç şeyden biri. Anlıyorum, eğer baba sevgisini tekrar hissetmek istiyorsan... veya belki de bunu ilk kez hissedeceksen. Onu gerçekten görmek isteyip istememek tamamen senin seçimin ama istersen, şunu bil ki ben seni koruyacağım."

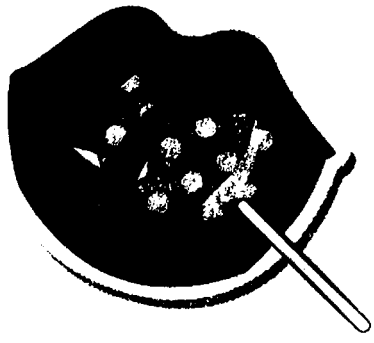
Sanırım bunu düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Her şeyi iyice düşünmek için.

Ancak karşısında korunmaya ihtiyaç duyacağım bir *babayla* tanışmanın yapmayı isteyeceğim bir şey olduğundan emin değildim. Bu kulağa korkunç geliyordu. Lo suyumu içmem için beni rahat bıraktı.

Garrison'a mesaj attım. *Aramam için zamanın var mı?*

Cevabı birkaç saniye sonra geldi, arayan kimliği adıyla birlikte ekranda belirdi. Gecenin geri kalanını onu bilgilendirerek geçirdim. Olanları Garrison'a anlatmak her şeyi daha da gerçek kılmıştı.

35

WILLOW MOORE

Şubat

Daisy'nin doğum günü için *pastayı* almakla görevlendirilmiştim. Bu kutlama aynı zamanda ortak bir bekârlığa veda partisine dönüşmüştü.

O güne kadar katıldığım ilk bekârlığa veda partisiydi ama gerginlikten kaynaklı terleme falan yaşamıyordum. Bunun, Connor ve Rose'un malikânesinde sıradan bir toplantı olması gerekiyordu. Sadece çekirdek altılı, ben ve... erkek arkadaşım.

Yüzüme aptal bir gülümseme yayıldı, sadece konuşulanları düşünüyordum. Garrison'la birkaç aydır çıkıyorduk -eylül ayından beri- ama hâlâ öpüşmemiştik. Dokunuşları karşısında daha önce olmadığım kadar rahattım.

El ele tutuşmak. Sarılmak. Aynı yatakta yatmak.

Tüm bunlar güzeldi, birkaç kez kendimi Garrison'ı öpmeyi hayal ederken yakaladığım anlar olmuştu. *Yaz mevsiminde havai fişeklerin gökyüzünü aydınlattığı anlar gibi.*

Evet, ilk adımı atamayacak kadar korkaktım. O da bunu yapmayı denememişti.

Kaplumbağa hızında ilerlemeyi tercih edenin ben olduğumun farkındaydım, dolayısıyla belki daha hızlı bir etkileşimi *başlatacak* kişi de ben olmalıydım. Ancak zihnim çökmeden ve sinirlerim karmakarışık olmadan bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum.

Her halükârda, iyi şeylere odaklanmaya çalışıyordum. *Doğum günleri. Bekârlığa veda partileri.*

"Penis şeklinde bir pasta sipariş ettiklerine inanamıyorum."

Garrison'm gözleri kucağımdaki kutuya kaydı. Gerçekten de içinde bir pasta vardı. Devasa bir penis şeklindeydi.

Pastaneden dönerken Garrison'ın eli *Mustang*'inin direksiyonunu daha sıkı kavradı. Gözleri kısa bir an için benimkilere takıldı ve kaşları havalandı. "Bu bir tercih."

İkimiz de gülmenin eşiğindeydik. "Onlardan daha azını bekler miydin?"

Garrison başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır." Bakışları kutudan bana kaydı. "Bunu içeri benim taşımamı ister misin?"

"Hayır, ben yapabilirim." Her ne kadar bu içimde bir anksiyete dalgasına sebep olsa da Daisy için kendimi aşmak istiyordum. Sonuçta bu onun doğum günüydü. Gözlerim saate kaydı. Geç kalıyorduk. Pastanenin orada trafik tam bir kâbustu. Neyse ki, artık büyük oranda açılmıştı.

Garrison bakışlarmı takip etti. "Sıkı tutun."

Ardından korumalı siteye varana kadar hızla ilerledi.

✳

"Bunu yiyebilir miyim bilmiyorum," dedi Lily. Ryke o şeyin... penis pastanın başmı keserken Lily'nin gözleri kısıldı.

Sekizimiz birden Connor ve Rose'un devasa, son teknoloji aletlerle donatılmış mutfağına doluşmuştuk. Kendime pahalı ekmek kızartma makinesinin yanındaki güzel bir köşeyi seçmiştim.

Burası Ryke'tan olabilecek en uzak noktaydı.

Ağabeyim olduğunu öğrendiğim andan beri ondan kaçınıyordum. Lo'yla yaptığım konuşmadan sonra Jonathan Hale -yani babam- hakkında konuşmamıştım.

Değişim zordu.

Ayrıca bu değişim bana çok fazla geliyordu ve gerçeği gör-

mezlikten gelerek korkakça bir yol seçtiğimi biliyordum. Hepimiz Oz Diyarı'ndaki *Dorothy* gibi cesur ve cüretkâr olamazdık. *En azından sürekli.*

Bunu o kadar uzun bir süre görmezlikten gelmiştim ki, Ryke ne zaman benimle konuşmaya çalışsa sohbet büyük ve garip bir karmaşaya dönüşüyordu. Ryke Meadows dişlerini gösteren sinirli bir kurt gibiydi, yanına yaklaşılması imkânsızdı ve korkunç derecede koruyucuydu. Ağabeyim olduğunu öğrenmeden önce de tam olarak böyle hissetmiştim.

Artık akraba olduğumuza göre korku içinde sinmeden onunla en ufak bir iletişime geçemezdim. Her şey on katı kötü bir hal almıştı.

Onun hayatımda kardeşlik rolünü üstlendiğini hiç görmemiştim ve artık Garrison'la çıktığım için ilk ilişkime dair fikir yürüten *iki* ağabeyim vardı.

Bu çok fazlaydı.

Ryke, Lily'ye baktı. "Bu sadece sikik bir pasta."

Gözlüğümü burun kemerimden yukarı ittim. Garrison'ın omzu hemen yanımda benimkine değiyordu. Ne zaman bir yere davet edilsem, onun da otomatikman çağrılması güzel bir durumdu. Artık bir çifttik. Her ne kadar çekirdek altılının arasında kendimi hiç fazlalık olarak hissetmesem de Garrison'ın benimle olması bir tamamlanma hissi yaratıyordu. Sanki sayının her zaman *sekiz* olması gerekiyormuş gibi...

Garrison kayıtsızca buzdolabına yaslandı, deri ceketinin cebinden yakılmamış bir sigara sarkıyordu. Gözleri bendeydi. *Benimkiler de onda.* En büyük konforu onun yörüngesinde yutulmuşken hissettiğim için başka bir yere bakmam zordu.

Lo suçlayıcı bir tavırla, "Neden bu kadar geciktiniz?" diye sordu.

Garrison başını ağabeyime çevirdi. "Arabayı kenara çekip seviştik," dedi kuru bir tonla.

Aman... Tanrım.

Onun alaycılığına alışkındım ama ağabeylerimin önünde değil. *Böyle* değil...

Ryke'm çenesi kasılırken Lo'nunki de keskinleşti.

Nefes almaya çalışırken boğuluyordum.

"Biz... öyle bir şey yapmadık."

"Bunu zaten biliyorlar," dedi Garrison.

Connor biraz kahve demledi. "Sanki senden nefret etmelerini istiyormuş gibisin." *Bu aslında doğru olabilir.* Bence onların iyiliğini hak etmediğini düşünüyor, bu yüzden onları kendinden uzaklaştırıyordu.

"Bu çok aptalca." Garrison bunu söylemeden önce duraksamıştı.

"Sen söyledin, ben değil," dedi Connor.

Daisy içinde bir dilim pasta olan tabağı havaya kaldırarak, "Kafayı kim ister?" diye sordu. Araya girdiği için ona minnettar bir bakış attım, sonra dondurucuya döndüm ve bir kutu vanilyalı dondurma kaptım.

Daisy'yi duymazlıktan gelerek Garrison'a, "Senden neden hoşlandığımı hatırlamaya çalışıyorum," dedi Lo. "Ama gözümde tek canlandırabildiğim şey seni bıçakladığım bir sahne, bu yüzden şu anda elimde bir bıçak olmadığı için şanslısın."

Garrison gülümsemek üzereydi. "Benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

Bunu ben de yakalamıştım. Moralim düzeldi.

"Seni bıçaklayarak öldürdüğümü söylüyorum," dedi Lo. "Hayatına biraz değer ver. En azından biraz da olsa kork."

Dondurma kutusunu açmaya odaklandım, yardım etmeye ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Sonra Daisy'nin kulağına eğilip, "Çok utanıyorum," diye fısıldadım.

Daisy beni yandan kucakladı. "Seni seviyorlar. Biliyorsun, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

Ryke'a göz attım ama o bana döner dönmez tekrar Daisy'ye yöneldim. Beynim sürekli bir şarkı söylüyordu. *Ryke Meadows*

senin ağabeyin. En büyük kardeşin. Adı Ryke Meadows ve senin ağabeyin! O SENİN AĞABEYİN!

Yüzüm alev alev yanıyor, midem bulanıyordu.

Bakışlarından kaçındığım çok belliydi, öyle değil mi? Bunda kabul edilebilir bir nokta yoktu. Yeniden dondurmaya odaklandım. İnsanın yapması gereken bazı şeylerinin olması iyiydi. Görevler beni ne kadar garip bir durumda olduğumu düşünmekten alıkoyuyordu.

Dondurmaya bir kaşık batırdıktan sonra Rose'un Lily'ye pastanın ortasından bir dilim uzattığını fark ettim. Lily başını iki yana salladı. "Gövdesini yiyemem."

"Lil." Lo vücudunu onun arkasına yerleştirdi. "Bu sadece bir *pasta*."

"O bir penis."

"Hayır, aşkım. İşte bu bir penis." Lily'nin elini alıp kasığına yerleştirdi.

"Lo!" Attığı çığlığa bir gülümseme eşlik etti.

Aşırı flörtöz davranışlara ve herkesin içinde yapılan sevgi gösterilerine alışkındım ama bu partiye geldiğimden beri kızarıyordum. Bugün her şey bambaşka bir seviyedeydi. Garrison'a doğru yan yan yürüdüm.

"Daisy!" diye seslendi Ryke, penis pastasının yanmda dikiliyordu. Çikolatalı pastayı hızla avuçladı ve onun yüzüne *fırlattı*. Pasta Daisy'nin burnuna, ağzına ve gözlerine yapıştı. Pembe krema çenesinden damlıyordu.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bu savaş demek," diye uyardı.

"Gel bakalım, Calloway."

Daisy elini pastaya daldırdı ve o da Ryke'a bir parça fırlattı. Doğrudan yanağının ortasına yapıştı.

Lily ve Lo da katılınca bir pasta savaşı patladı. Connor ve Rose el ele kahvelerini yudumladılar, olan bitene karışmadılar.

Havada uçuşan pasta parçalarından birine denk gelmemek için geri geri gidip Garrison'ın göğsüne yaslandım. Kollarını köprücükkemiğimin üzerinden dolayarak beni sarmaladı.

En çok pasta fırlatan Lo ve Ryke'tı. Bir parça sonunda omzuma çarptı, üstüm pembe kremaya bulandı.

Garrison beni kendisine bakacağım şekilde çevirdi. "Üzerinde bir şey var," dedi dudakları yukarı kıvrılırken.

"Çünkü *sana* siper oldum."

Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Şuna bak, ne kadar da iyi iş çıkarmışsın." Ellerini omuzlarıma koydu ve yavaşça dans manevrası yaptık. Daire çizerek yürüdüğümüzü fark edene kadar onu takip ettim. *Ta ki sırtı pasta çapraz ateşine dönene dek.*

"Şimdi seni koruma sırası bende."

Sıcaklık yükseldi. Diğer herkesi adeta blokladım.

Parmağını omzumdaki kremaya daldırdı, sonra yanağıma bir şeyler çizdi. Oluşturduğu şekli hissedebiliyordum. *Kalp.*

Nabzım sarhoş olmuşum gibi yavaşladı. Mutluluktan uçuyordum.

Parmağıma biraz krema aldım ve yanağına uzandım. Ulaşabilmem için başını eğdi. Açık renk tenine bir yıldız çizdim.

Aramızda bir nefeslik mesafe vardı, yüzü benimkine daha yakındı.

Yumuşak bir tonla, "Willow," diye fısıldadı. "Seni öpebilir miyim?"

En ufak bir tereddüt yoktu. *Şüphe de.*

Kalbimde hazır olduğumu biliyordum.

"Evet," diyerek soluklandım. Yeni bir şey yapmanın getirdiği ani kaygı patlamasını hissettim ama dudakları benimkilere yaklaştıkça bu duygu kaybolup gitti.

Gözlerimi kapattım.

Yumuşak ve nazikti, avuçlarıyla belimin arkasından tutup beni kendisine bastırıyordu. Damarlarımda büyük bir arzu dolaştı. Daha önce hiç kimse tarafından alevlendirilmemiş

yerler canlandı. Ona daha da yaklaştım, o da aynı şekilde karşılık verdi ve beni dolaba yasladı. Bedenimin her santiminde kıvılcımlar patladı.

Ancak sonra ellerimin varlığını hatırladım.

O sinir bozucu uzuvlar iki yanımda birer *noodle* gibi sarkıyordu. Kalbim endişeyle hızlandı. *Bunları nereye koymalıydım?*

Garrison ani endişemi hissetmiş olmalıydı, bir an için dudakları benimkilerden ayrıldı. Gözlerinin benimkileri okşamasına yetecek bir süre boyunca...

Hızla ellerini üzerimden çekti ve benimkileri avuçlarına aldı. Başının arkasına yönlendirdi, beyzbol şapkası yere düştü.

Ah... Demek yerleştirilmeleri gereken yer burasıydı.

Fakat bunu bilmediğim için bana kendimi aptal gibi hissettirmedi. Bunun yerine yanağıma yumuşak elini bastırıp dudaklarıma döndü.

Gözlerimiz tekrar kapandı ve o dudaklarımı aralayarak öpücüğü derinleştirdi. Boğazımın gerisinden yumuşak bir ses yükseldi. *Onun* duyup duymadığını dahi bilmediğim bir sesti. Garrison'a daha sıkı sarıldım. Nefes almak için ayrılana kadar onun izinden gittim. Alnı benimkine yaslanmıştı.

"Bu benim ilk öpücüğümdü," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Biliyorum." Gözleri etrafımda dans etti, beden dilimi okumaya çalışıyordu. Bunu onun için ben bile tercüme edemezdim. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Bedenim gerçeğin etkisiyle ısındı. "Hem de çok. Bence... Bence bunu bir ara tekrarlamalıyız."

"Kesinlikle. Ama sonra," diye katıldı. "Odada ağabeylerinle birlikte olmadığımızda."

Ağabeylerim.

Ah, kahretsin.

Onları unutmuştum. Aslında mutfaktaki diğer altı kişinin hepsini tamamen unutmuştum. Garrison'ın göğsünün üzerinden baktım. Daisy'yle Ryke birbirlerinin gözlerinde kaybol-

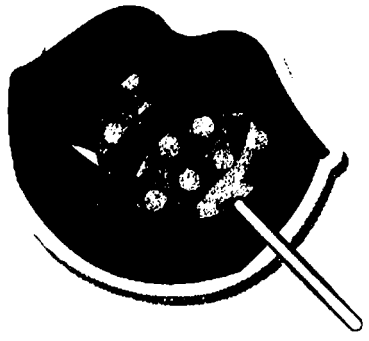
muş, görünmez ve var olmayan bir müzik eşliğinde sallanıyorlardı. Pasta saçlarma yapışmış, kollarına sıvanmıştı.

Lily ve Lo ortada yoktu.

Connor'la Rose kanepeye geçmişlerdi, sırtları bize dönüktü.

Kimse bizi izlemiyordu.

Bunun gerçekten doğru olup olmadığından emin değildim ama mezara buna inanarak girecektim.

36

GARRISON ABBEY

Ekim

Connor Cobalt'ın limuzininin arkasında toplanmıştık, dizüstü bilgisayarım bagajın üstünde açık halde duruyordu. Bahçedeki bir çeşmeden su yavaş yavaş akıyordu. Cobalt Malikânesi kraliyet ailelerine uygun yapılmıştı. Eğer burası konuşabilseydi, sokaktaki diğer evlerin tümünü *köylü* olarak nitelendirirdi.

Soğuk çıplak tenimi ısırıyordu. Bu güzel Cadılar Bayramı için kırmızı bir tişört, kırmızı pantolon ve kırmızı boynuzlu taçtan oluşan bir kostüm seçmiştim.

Şeytan olmuştum.

Loren Hale sağ olsun.

Cadılar Bayramı onun doğum gününe denk geliyordu. Evet, bunu özellikle belirtiyordum çünkü onu uzun bir süre tanıma fırsatı yakaladıktan sonra evrenin doğum gününü Cadılar Bayramı'yla çakıştırmasının bir rastlantı olmadığını düşünüyordum. Kesinlikle tam tersi söz konusuydu.

Lo'ya doğum günü hediyesi olarak hepimizin o geceki kostümünü seçme yetkisi vermiştik.

Willow saçını kulağının arkasına itti.

Başında yuvarlak, altın rengi bir taç vardı. Diz hizasındaki beyaz elbise ve buna uyan kanatlar kostümünü tamamlıyordu. *Benim şeytanıma karşılık bir melek.* Şoktaydım. *Lo'nun, Willow*

için saf ve mükemmel bir şey seçmesinden dolayı değildi. İkimize uyumlu kostümler seçmesine şaşırmıştım.

Bir çift gibi görünüyorduk.

Zaten öyleydik.

Ancak Loren Hale'in bu gerçeği dünyaya duyurmak istediğini düşünmemiştim. *Böyle değil.* Willow'un dudaklarına on santim yaklaştığımda hâlâ bana dik dik bakıyordu. Onu anlayabiliyordum. Kız kardeşine karşı aşırı korumacıydı, özellikle de artık onunla çıktığım için.

Willow'la iyi anlaşıyorduk ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Açık dizüstü bilgisayarıma şöyle bir baktı, *hack*'leme yazılımının yanında bir e-posta sunucusu belirdi. Fakat biz bundan bahsetmiyorduk.

Yeni çıkan haberlere takılmıştım. "Anlamıyorum. *Dördüncü Derece*'nin sanatçıları ve yaratıcıları çok fazla esrar çekmiş olmalı. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Kazanmamalıydım."

Willow yanıma yaklaşarak, "Kazanmayı hak ettin. Senin süper kahramanın en iyisiydi," diye fısıldadı. Bunu sanki çok basit bir şeymiş gibi söylemişti.

Bir süre önce Lily ve Lo, *Superheroes & Scones* çalışanlarının hepsine *Dördüncü Derece* evreninde yeni bir süper kahraman yaratma şansı vermişti.

Dördüncü Derece, Halway Çizgi Romanları tarafından yayımlanan son derece popüler bir çizgi roman serisiydi. *Vic Whistler* (*Extent*) ana karakter olsa da yeni alanlar açılarak tüm dünyayı daha çok sayıda kahramana, anti-kahramana ve kötü karaktere hazırlıyorlardı.

Tüm bu mesele beni kazanan açıklandığından beri rahatsız ediyordu. Ben sadece... Orada çalışan *herkes* arasından nasıl kazandığımı anlamıyordum. İnsanlar bu iş için akış şemaları hazırlıyordu. Bu büyük bir şeydi.

Lily hakem olsaydı, bana acımış olabileceğini düşünürdüm ancak mağazadaki hiç kimse *Dördüncü Derece*'nin hem sanat-

çıları hem de yaratıcıları olan Belinda ve Jackson Howell'la konuşmamıştı. Taraf tutmuş olamazlardı.

Diğer çalışanlarla kıyaslandığımda ben kazanmamalıydım. Neredeyse hiç çizgi roman okumuyordum. Kurgusal yapıyı pek bildiğim söylenemezdi. İlk geldiğim zamana göre daha iyiydim, yine de etrafımdaki çoğu insan gibi yürüyen ansiklopedi değildim.

Boğazım kurumuştu. "Bilmiyorum. Carter'ın havalı bir süper kahramanı vardı."

Willow'un yüzü buruştu. "Onunki temelde *X-Men*'den çalınmıştı. Maya onu *Walmart Kundakçısı* olarak adlandırmakta haklıydı. Biliyorsun, Maya oy hakkı olsa bunu *Sorin-X* için kullanacağını söyledi. Bu yüzden iyi olmalı. Eğer başkasına inanmıyorsan, en azından onun zevkine güvenmelisin."

Maya Ahn benim süper kahramanıma oy verirdi...

Vay canına.

Bu beni etkilemişti çünkü Willow'un eski oda arkadaşı insanı saçmalıklarla besleyecek son kişiydi. Ayrıca muhtemelen *Superheroes & Scones*'ta çizgi roman bilgisi en çok olan kişi de oydu. *Herkesten daha fazla.*

Sorin-X.

Yarattığım karakter gerçek bir süper kahraman olacaktı. Ya da... *daha çok bir anti-kahraman.* En azından ben onu böyle sunmuştum. Sevdiği kızın bulunduğu yere bağlı ışınlanma güçleri vardı. Ondan altı kilometre uzağa ışınlanamıyordu. Ayrıca iyileşmeye çalışan bir alkolikti.

Lo ilhamımı ondan aldığım açıkça belli olduğu için bana bu konuda hiçbir pislik yapmamıştı. Bu da bir şeydi.

Bilgisayar ekranıma dokundum. "Bu uzun zamanımı almamalı. Belki sadece bu geceye ihtiyacım var." Daisy'nin eski arkadaşları engellenmelerine rağmen onun telefon numarasına ulaşma yolları buluyorlardı. Bana gelip yardım istemesine sebep olacak kadar rahatsız etmişlerdi, bu yüzden dizüstü bilgisayar yanımdaydı.

Şöhretin bedelinin bu kadar acımasız olması gerçekten üzücüydü. *Geçmişteki berbat arkadaşlarınızın hayatınızı cehenneme çevirmek için geri dönmesi gibi.* Sanırım kıskançlık insanları farklı şekillerde yiyip bitiriyordu. Daisy'nin eski arkadaşlarının sakinleşmesini, ipucunu anlayarak ona mesaj atmaktan vazgeçmelerini diliyordum.

Willow gözlüğünü yukarı itti. "Bunu Daisy için yapman çok hoş ama... bunu yapmak istediğinden emin misin? Yasadışı değil mi?"

"Evet. Fakat bunu bir başkasma yardım etmek için yapıyorsam *gerçekten* yasadışı sayılır mı?"

Willow bir an düşündü. "Şey... bu kulağa tuzak soru gibi geliyor."

Lanet olsun, Willow tam bir melekti. Burnunun ucunu öpmek için eğildim.

Cobaltların malikânesine doğru, "Ejderhaların annesi!" diye haykırdı Lo.

Connor ve Rose'u aylardır bekliyormuşuz gibi geliyordu.

Lacivert, gümüş ve kırmızı renklerden oluşan *Thor* kostümüyle kanatlı miğferini kuşanmış Daisy plastik çekicini Lily'ye doğru uzattı. "Sen benim ışın kılıcımı çaldın, seni uğursuz peri!"

Lily, *Tinker Bell* kostümüyle olduğundan çok daha uzun boylu ve ince görünüyordu, üzerinde yeşil tütü elbiseyle kanatlar vardı. Mavi plastik bir ışın kılıcı çıkardı. "Sonunla tanışmaya hazırlan, Thor." Plastik silahlar temas ettiğinde Lily ve Daisy sırıttılar.

Ryke, Lily'ye ışın kılıcım ve Daisy'ye de siyahımsı kahverengi cüppesini ödünç vermişti. Bundan dolayı şimdi kendi üzerinde sadece bir tunik ve pantolon vardı. Willow'un omzuna hafifçe dokunup başımla Ryke'ı işaret ettim. "Sana hâlâ *Anakin Skywalker* gibi mi görünüyor?"

Willow yüzünü buruşturduktan sonra başını salladı. "Lo öfkelenecek. *Ama* Daisy hamile, bu yüzden belki de Ryke'm

hamile eşini sıcak tutmaya çalışmasını anlayacaktır." *Hamile* ve *eş* kelimelerinde gülümsemişti.

Daisy hamile kalmaya çalışırken adeta cehennemi yaşamıştı ve Willow en yakın arkadaşı için mutluydu. Aman Tanrım, Daisy için ben de mutluydum. Başkalarına bu kadar çok neşe veren birisinin mutluluğunu istememek çok zordu.

İşte bu yüzden ne zaman birisi *benim* mutlu olmamı isterse kafam karışıyordu. Yani bunu neden isterlerdi ki?

Willow'un dikkatini çekerek dizüstü bilgisayarımın ekranını işaret ettim. "Yapıyorum."

Yumuşak bir ses tonuyla, "İşler ters giderse seni hapisten kurtarırım," dedi gülümseyerek.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Şeytan!" Lo garaj yolunun başından bana bağırdı.

Gözlerimi bilgisayar ekranından kaldırdım, bana bu lakabın takıldığını duyduğuma şaşırmamıştım.

"Bir melek ile şeytan vücutlarını birleştirirse ne olur, biliyor musun? Kıyamet kopar." *Tanrım, bize bu yüzden bu kostümleri vermişti.* "Doğru şeyi yap ve bu gece dünyanın sonunu getirme."

"İşlerin öyle yürüdüğünü hiç sanmıyorum," dedim umursamaz bir alaycılıkla.

Lo, Ryke'a baktı. "Bu adamı duyuyor musun?"

"Evet. Sanırım kıyametin ne demek olduğunu anlamıyor. Ona açıklamak ister misin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Ryke'a, "*Neden benimle uğraşıyorsun ki?*" diyen bir bakış attım. Willow'un artık iki ağabeyi olması gerçekten berbattı. Bir tanesi yeterliydi çünkü adı Loren Hale'di. Ryke'ı da bu denkleme eklemek işin içine dikenli tel ve patlayıcı katmak gibi bir şeydi.

Ben lanet olası bir *GI Joe** bebeği değildim. Onların engellerini gülümseyerek ve "*evet, efendim*" diyerek kapatmaya niyetim yoktu.

* Amerikalı oyuncak şirketi *Hasbro* tarafından piyasaya sunulan, ABD ordusundan ilham alınarak hazırlanan aksiyon figürleridir. (ç.n.)

Ryke'm bana güvenmemesi işimi zorlaştırıyordu. Bunu "*senden nefret ediyorum,*" diyen tavrından ve tepeden bakan, aşağılayıcı bakışlarından anlıyordum.

"Kıyamet," diye tanımlamaya başladı Lo. "Aynı zamanda senin sefil hayatının yüce güçler tarafından sona erdirilmesi olarak da bilinir."

Ryke araya girdi. "Aynı zamanda *Ryke* olarak da bilinir."

Lo yarım gülümsemeyle, "Ve Lo," diye tamamladı. "Cehenneme hoş geldin."

Gözümü bile kırpmadım. "Daha kötülerini de gördüm."

Ryke'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Kimmiş?"

"Ağabeylerim." Bilgisayarıma döndüm, bunu söylediğime biraz şaşırmıştım. Karın kaslarım gerildi, omuzlarımı geriye attım.

Her neyse.

Lo ve Ryke aşırı korumacı ağabey tavırlarını bıraktılar, Willow ayakkabımı kendisininkiyle dürttü. "Onlar konusunda üzgünüm," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Seninle ilgilenmeleri iyi bir şey." Eğer saçmalıklarına benden başka katlanabilecek biri olsaydı, onu muhtemelen alkışlardım. Willow her kimle birlikte olursa olsun, sorguya çekilecek kadar onu önemseyen biriyle olmayı hak ediyordu. Bense sadece onu bulan şanslı piçtim.

"Şu andan itibaren on sikik dakika geç kaldılar," diye şikâyet etti Lo. O bu yorumu yapar yapmaz ön kapı açıldı. İlk önce Rose uzun, açık mavi, kumaş katmanlarıyla kaplı ve belinde altın rengi kemer olan bir elbiseyle çıktı. Platin sarısı peruk takmıştı.

Daenerys Targaryen. Taht Oyunları'ndan Ejderhaların Annesi. Tercih ettiğim türde bir dizi değildi ama Willow'la izliyordum.

Kız arkadaşıma göz attım. Gülümsemesi bir anda yüzüne yayıldı. "Harika," dedi yumuşak bir sesle. "Rose'u *Dany* gibi giyinmiş olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim." Ben bir şey

söyleyemeden kalçasını limuzine yaslayarak bana doğru eğildi. "Parti yüzünden endişeli misin?"

"Cadılar Bayramı partisi mi?" diye sordum. Lo bizimle sadece temel detayları paylaşmıştı. Hamptons'ta, ünlü bir şarkıcının evinde verilecekti. Sinir bozucu bir şekilde şarkıcının adını unutmuştu. Bunun Willow'un ilk *yetişkin* Cadılar Bayramı partisi olacağını ve sadece masum bir elma yakalamayla sınırlı kalmayacağını biliyordum.

Willow başını salladı.

"Pek sayılmaz," dedim ona. "Ya sen?"

"Evet, sadece..." Kolunu ovaladı. "Korumaların malikâneye girmelerine izin verilmiyor, ya bir şey olursa?"

"Hiçbir şey olmayacak," dedim ama bir şey olursa da bunun muhtemelen bizden daha ünlü insanların başına geleceğini eklemedim. Bu sadece onun Daisy adına daha çok endişelenmesine sebep olurdu. "Tam olarak neden endişelisin?"

"İnsanlar. Çok kişi var. Dokunulmak ya da nereye gideceğimi bilmemek. Kaybolmak... Birçok şey."

Kahretsin. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Bunun olduğunu düşünmek bile kafatasıma çivi çakılmış gibi hissettiriyordu. Olmayacaktı.

Kesinlikle olmayacaktı.

✷

Willow ve Daisy gitmişlerdi.

Tuvalete gideceklerini söyleyerek bizden ayrılmışlardı. Herkes içeride *çok fazla zaman harcadıklarını* düşündüğü için hemen bir arama ve kurtarma ekibi kurmuştuk.

Başarısız olduk.

Ortada şaşırılacak bir şey yoktu. Herkese orada, bizi bıraktıkları noktada kalmamız gerektiğini söylemiştim. *Kadife*

kaplı tabutun yanında. Onların geri gelme olasılığı, bizim bu labirentte onları bulabilme ihtimalimizden milyon kat daha yüksekti.

Fakat Ryke ve Lo bir araya geldiğinde olan buydu. Paniklıyorlardı. Benim bir kız kardeşim yoktu, olsa belki ben de onlar gibi davranırdım. Bilmiyordum.

Endişeliydim.

Ancak bu farklı türde bir endişeydi. Her beş saniyede bir kapıyı kontrol etmeye devam ettim. Gergindim. Sabırsızlıkla Willow'u bekliyordum. Daha önce söylediği sözler kafamda dönüp duruyordu. *Dokunulmak.* Etrafta dolaşan bedenler ve ellerden korkuyordu, burada da birine çarpmamak imkânsızdı.

Malikânedeki her oda -mutfak hariç- tıka basa doluydu. Belki de orası evin en az dekore edilmiş alanı olduğu içindi. Sadece granit tezgâhların üzerine küçük mumlar yerleştirilmişti.

Lo, Ryke, Rose ve Connor *bekleyip görme* yöntemini tercih ederek mutfak barının yakınında toplandı. Connor bana en yakın olandı. Taburenin tepesine tünemiş, dizüstü bilgisayarımda bir şeyler yazmamı izliyordu.

Ryke'la *neredeyse* aynı kostümü giymişti. Tek fark baştan aşağı beyaz olmasıydı. *Beyaz cüppe, beyaz tunik ve beyaz pantolon.* Sanki bir tür manevi varlık, lanet olası ölümsüz bir güç gibi görünüyordu. Işın kılıcı taşımasaydı, Lo'nun onu tanrı olarak giydirdiğini düşünürdüm.

Aslmda *Luke Skywalker*'dı.

Şimdi kahrolası *Luke Skywalker* tepemde dikilmeye başlamıştı. Bir metre, doksan beş santim boyundaki Connor Cobalt dibinizde böyle durduğunda insan kendini en yüksek gökdelenlerin gölgesindeymiş gibi hissediyordu. İçerisi yoğun, rahatsız edici bir yerdi. Connor'ı görmezlikten gelmeye çalıştım ancak yazarken bilgisayar ekranıma bakmaya devam ediyordu.

Kapı girişini tekrar kontrol ettim.

Bu sefer Daisy ve Willow içeri girdi. Rahat bir nefes aldım. Daha ben kız arkadaşıma iyice bakamadan Ryke, Daisy'ye doğru koştu ve görüşümü engelledi.

"İşemeye hangi sikik yere gittiniz?" diye sordu Ryke. "Her yerde sizi aradık." Bir elini Daisy'nin başına yerleştirdi, diğerinde bastonu vardı. Ryke, Daisy'yle Peru'da evlendikten sonra kötü bir dağcılık kazası geçirmiş ve bacağından ameliyat olması gerekmişti.

Tırmanma kazasını düşünmek bile istemiyordum. Kötü günlerim olmuştu ama Willow'un ağabeyini neredeyse kaybetmek... Evet, bu oldukça üst sıralardaydı.

Ryke'a, "Aya gidip geldik," diye cevap verdi Daisy. Ryke da daha iyi bir cevap alabilmek umuduyla Willow'a baktı.

"Birinci kattaki banyoya gittik. Döndüğümüzde tabutun yanında kimse yoktu."

"Size söylemiştim," dedim herkese. O an bunu yaptığıma pişman oldum çünkü kulağa "*ben demiştim*" diye haykıran bir pislik gibi gelmiştim. Berbat bir heriftim.

"Bu şeytan karakterine gerçekten çok iyi bürünüyorsun," dedi Lo. "Ya da sadece ruhunda var." Bana bakmıyordu bile, mutfak dolabını yağmalıyordu. Lily beline sarılmış, onu mümkün olduğunca geri tutmaya çalışıyordu. Pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Lo bunu yapamazsın," diye yalvardı.

Lo bir kutu kraker çıkardı. "*Yapabilirim.* Atıştırmalık ikram etmeyi düşünmeleri gerekirdi, değil mi?" Aldığı kutuyu Lily'nin tam önünde açtı.

"Borcumuz var diye not bırakmalı mıyız?" diye sordu Lily.

"Lil." Lo ağzına bir tane kraker attı. "Bunu bana verdikleri doğum günü hediyesi olarak düşün."

Lily'ye hitap ederek, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Connor. Ancak hâlâ bana ve bilgisayarıma bakıyordu. "İçki dolaplarının kilidini kırıp bin dolarlık bir şişe içki içebilirdi."

"Bir grup *Ninja Kaplumbağa* tarafından sokakta kovalanabilirdi," diye ekledi Ryke.

"Gördün mü, aşkım?" dedi Lo. "En kötüleri geride kaldı."

Neredeyse kahkaha atıyordum. *Bu gerçekten başına gelmiş miydi? Aman Tanrım.*

Lily sırıtarak elini uzattı. Gülümsemesi yüzüne yayılırken Lo onun avucuna biraz kraker döktü.

Rose maden suyunu yudumlayarak iki kapı eşiği arasında gidip gelmeye başladı, gözleri etrafı kontrol ediyordu. Partiye geldiğimizden beri böyleydi, özellikle de Daisy ve Willow kaybolduğundan bu yana iyice tetikteydi.

Açıkçası Rose'un tamamen savaş modunda olmasına alışkındım. O çekirdek altılının *Jeanne d'Arc*'ıydı*.

Daisy'ye dönerek, "Kimse sana asılmadı, değil mi?" diye sordu Ryke. Bu ani soru adeta göğsümü parçaladı ve dikkatim bir anlığına Willow'a odaklandı.

Willow bana daha da yaklaştı. "*İyiyim,*" diyen bir bakış attığında gözlerimi tekrar bilgisayar ekranına çevirip rahatlamaya çalıştım. Dikkatlerin ona çevrilmesi hoşuna gitmiyordu. Bizim birlikte olmamız ve birbirimize en ufak ilgi göstermemiz, üzerimize yansıyarak ağabeylerine "*buraya bakın*" türünden uyarı veren bir spot ışığı gibiydi.

Ben de bu ışığın çok parlak olmamasını sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Bu yüzden Willow'un aslında farkında değilmişim gibi üzerinde çalıştığım kodla inanılmaz derecede ilgileniyormuş rolü yaptım. Elimi kolunun aşağısına kaydırdım, teni ipeksi derecede pürüzsüzdü. Parmaklarım onunkilere sıkıca kenetlendi.

Elini sıktım, ona nefesinin sığlaştığını duyacak kadar yakındım. *Kahretsin.* Bu, benim de nefesimin sıklaşmasına yol açtı.

"*Muhtemelen kimse benimle flört etmez*" anlamına gelen bir ses tonuyla, "Hamileyim," diye hatırlattı Daisy.

* Orléans Kuşatması ve Yüz Yıl Savaşları'ndaki rolü nedeniyle Fransa'nın koruyucu azizesi ve Fransız halkının savunucusu olarak onurlandırılan askeri liderdir. (ç.n.)

"Öyle mi?" dedi Ryke. "Ablan hamile olup olmamanın bir şey fark etmeyeceğini söylüyor."

Willow boğazını temizledi. "Bize yaklaşan biri oldu... ama Daisy bunu çabucak halletti."

Başım hemen Willow'a döndü. "Ne?" Midem bulanmaya başlamıştı, yer ayaklarımm altında çöküyormuş gibi hissettim.

Ryke'ın çenesi kasıldı. "*Yaklaşan* derken ne demek istiyorsun?"

Willow tiksintiyle yüzünü buruşturdu. *Lütfen bana şey yapmadıklarını...*

Kahretsin. Bunu düşünmek bile istemiyordum ancak sormam gerektiğinin de farkındaydım.

"Biri sana dokundu mu?" diye fısıldayarak sordum. Çok fazla kişinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle kendimi ifade ettiğimi umuyordum. *Mümkünse Willow dışında hiç kimsenin duymayacağı bir şekilde.*

"Hayır, hayır. Söylediğim gibi Daisy her şeyi çabucak halletti. Sadece... sanırım sadece garipti. Adam yaşlıydı."

"Sikeyim, gerçekten harika," diye homurdandı Ryke.

Rahatladığımı söylemek isterdim, oysa yakınından bile geçmiyordum. Willow'un hoşuna gitmeyen herhangi bir şey yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordum. En azından orada olup adama lanet olası bir sapık olduğunu haykıramadığım ya da onu itip uzaklaştıramadığım için sinirliydim.

Krakerlerini çiğneyerek, "Burada kızlardan çok erkekler var gibi görünüyor," dedi Lily.

Bunu ben de fark etmiş olmama rağmen çok fazla hatırlatılmasını istemediğim bir istatistikti.

Lo, Willow'a başıyla işaret etti. "Buradan gitmek ister misin?"

Willow başını olumsuz anlamda sertçe salladı. "Hayır. Açıkçası o kadar da kötü değildi."

Onun sırf geceyi mahvetmemek için nazik davranıp davranmadığından emin değildim. Endişem artarken yanağın-

dan öptüm. Elimi yumuşacık ensesine yerleştirdim, dudaklarım kulağına doğru hareketlendi. "Orada olamadığım için üzgünüm. Neler olduğunu daha sonra bana anlat, olur mu?" diye fısıldadım.

Başını salladı. Onu yanıma çekip bedenime yasladım.

"Kaç adım daha kaldı?" diye sordu Connor.

Başımı iki yana salladım, anlamamıştım. Sonra beni tüm gece bilgisayarımda uğraşırken izlediğini hatırladım. Dudaklarımı yalayıp son bir cümle yazdım. "Bitti," dedim.

Daisy hevesle yaklaşarak, "Bitti mi?" diye sordu. Bilgisayar kodlarıyla dolu ekrana göz attı. Kaşları çatılmıştı.

"Hesaplarma kim girdiyse, tekrar denediklerinde porno *spam*'leriyle karşılaşacaklar. Ayrıca tüm şifrelerinin güvenliğini artırdım ve bunları senin için yazdım." Cebimi karıştırdım, bir paket sigara ile buruşturulmuş bir kâğıt parçası çıkardım. Notu Daisy'ye verdim. "Bu arada tüm hesaplarına da koruyucu eklemem gerekti. Siz bizzat vermediğiniz sürece kimse telefon numaranı bulamaz."

Daisy büyük bir rahatlamayla nefes verdi.

Lily'yi işaret ettim. "Şifreni kırmam otuz saniye sürdü."

Lo ona bir bakış attı.

"Ne..." Lily burnunu kırıştırdı. "Kimsenin tahmin edebileceği bir şey yapmamıştım, yemin ederim."

"Ama yapmışsın," dedim. "En sevdiğin film *X-Men: Birinci Sınıf*. Bunu bir röportajda söylemiştin, yani bu herkesin bildiği bir şey. Şifre olarak 2011xmen'i kullanamazsın..."

Kocaman açılan gözleriyle, "Şşt!" diyerek beni susturdu ve ellerini sinek kovalarcasına salladı. "Biri kulak misafiri olacak ve iş e-postama girecek."

Mutfakta sekiz kişilik grubumuzdan başka kimse yoktu.

"İstersen bu gece değiştirmene yardım edebilirim."

Başını art arda salladı.

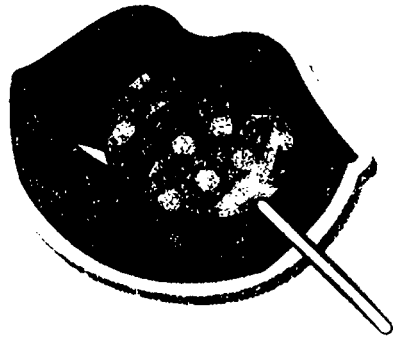
Connor ışın kılıcını kapattı, dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Kod yazmayı kendi kendine mi öğrendin?"

"Evet."

"Neden?" diye sordu Connor. Gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu ancak ilgileniyor olamazdı. Bu sadece *bendim* işte.

"Hoşuma gidiyor." Omuz silktim. "Kod bana mantıklı geliyor. Başka bir nedene gerek var mı?"

Connor gülümsedi. "Başka bir nedeni de olabilirdi ama bana verdiğin neden en iyisi."

37

GARRISON ABBEY

Willow'un yatağına yığıldım, tuhaf Cadılar Bayramı'nın etkisiyle sersemlemiş haldeydim.

Willow hale şeklindeki tacını komodinin üzerine koydu. "Hâlâ olanlara inanamıyorum," diyerek soluklandı. "Neredeyse filmlerden fırlamış gibiydi."

Ryke ve Lily gruptan bir süre uzaklaşmışlardı, geri geldiklerinde ise baştan aşağı beyaz tozla kaplıydılar. *Kokainle* karıştırılmış un... Anlatılanlara göre zombi kılığına girmiş bir grup tuvaletten çıkarlarken onlara kokainli un bombası atmıştı.

"Filmi kaçırdık," dedim Willow'a.

Olaya şahit olmamıştık.

Willow duraksadı. "Bu olayın filme çekilmesini istemem kötü bir şey mi? Sadece un bombasından bahsetmiyorum. Her şeyi kastediyorum. Bunu başkaları seyretsin ya da internette yayınlansın diye de değil." Yatağa doğru yürüdü, melek kanatları hâlâ takılıydı. "Sadece bazı güzel anları yeniden yaşamak hoş olurdu."

Başımı sallayarak onayladım. Son kısımda dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Bu gece güzel miydi?"

"Evet. Kokain dışında," diye ekledi. "Bir de acil servis." Hep birlikte Ryke ve Lily'yi kontrol için hastaneye götürmüştük.

Lily'de döküntü ve kaşıntı olmuştu, Ryke'm da bacağı onu

rahatsız ediyordu. Bu yüzden gece boyunca hastanede gözetim altında tutulacaklardı.

"Yani yüzde doksan mı *iyiydi?*" diye sordum.

"Doksan dokuz." Gülümsedi.

Bunun üzerine karşılaştığı adamı gündeme getirmek istemedim. *Ona ve Daisy'ye kaba davranan adamı.* Eğer Willow bu olayı düşünmüyorsa, *iyi* yüzdesini düşürecek bir şeyi tekrar gündeme getirmenin bir anlamı yoktu.

"Buraya gel," dedim ve öne eğilerek bileğinden yakaladım.

Yatağa, yanıma doğru kaydı. Ev boştu, herkes hâlâ acil servisteydi. Maximoff'a ve Cobalt çocuklarına kimin baktığım hatırlayamadım, zaten önemli olan ortadan kaybolmuş olmalarıydı.

Daisy'nin doğum günündeki ilk öpüşmemizden sonra Willow vücudunu ellerimle keşfetmeme izin vermişti. Ancak çamaşırının bel hizasından aşağıya ya da baldırlarından daha yukarıya hiç dokunmamıştım. Onun hızına göre ilerlemeye dikkat ediyordum.

Yanlış anlaşılmak istemem, beklemek beni yüzlerce kez öldürüyordu. İçimdeki her parça harekete geçmek istiyordu. Onun bedeninin her santimini okşamak, çillerinin haritasını çıkarmak ve vücudunu ustalık derecesinde tanıyacak kadar incelemek istiyordum.

Fakat Willow'u hızlı olmaya zorlayarak her şeyi mahvetmeyecektim. Hayatımda zaten yeterince şeyi berbat etmiştim. Bu da onlardan biri olmayacaktı.

Dudaklarım onunkilerle buluştu. Yatağa sırtüstü uzanmasını sağladığımda melek kanatları bedeninin altında biraz buruştu.

Yanağını avuçlarıma alıp dudaklarını araladım. Vücudum ikimize de zevk kaynağı olacak noktaları bulmak için sabırsızlanıyordu. Fakat çoğunlukla işimi banyoda bitiriyordum.

Bu benim için sorun değildi.

Sadece onu tatmin edebilmeyi istiyordum. Kendi kendine

Ninova

yaptıkları dışında hiç orgazm olmamıştı. Ona dünyasını sarsacak o hazzı vermeyi çok fazla istiyordum.

Altdudağını emdiğimde nefesi kesildi, ardından boynuna yöneldim. Yumuşak ve tereddütlüydü, her zaman kendi kafasının içindeydi. Elleri iki yanmda uzanıyordu, yatak örtüsünü sıkı sıkı kavradıkları için bedenimde değillerdi.

Boynunu daha sert emdim, kalçası bana doğru kavislendi. Hızla dizlerimin üzerinde doğruldum, vücut ağırlığım ereksiyonumu hissedemeyeceği kadar yukarıdaydı. Beni tatmin etmesi gerektiğini düşünmeye zorlamak istemiyordum.

Düşünmedi.

Ben lanet olası bir yetişkindim.

Sorun yoktu.

Neredeyse hiç duraksamadım. Ellerim memelerinin üzerinde kaydı. Elbisesinin kumaşı ve sutyeni avucumda yumuşacık hissettiriyordu. Onu sertçe okşamamla Willow boğuk bir nefes verdi. Ona daha fazlasını vermek istiyordum.

V yaka elbiseye de bana kolay erişim sağladığı için teşekkür etmeliydim, bu sayede elimi dolgulu sutyeninin altına sokabilmiştim. Meme ucu çoktan dikleşmişti. Masaj yapmaya devam ettim, başparmağım hassas tomurcuğun üzerinde geziniyordu. Nefesi kesik kesikti.

Aletim zonkluyordu.

Daha da sertleşmişti.

Diğer elimi kalçasına kaydırdım, tenini sertçe sıktım. Altımda kıvrandı. *Siktir, acaba ne kadar ıslanmıştır!* Beynim bana kontrol etmemi, elimi uyluklarının arasma kaydırmamı ve bedeninde *fiziksel olarak* aktığını gördüğüm birikmiş duygularını boşaltmamı söylüyordu.

Dişlerimi sıkarak bu düşünceleri bastırdım.

Ağzım boynunun diğer tarafına kayarken, "İyi misin?" diye fısıldadım. Parmaklarımı kalçasının yumuşak tenine, baldırlarının arkasına yakın bir yere bastırdım.

Çoktan arzularına kapılmış haldeydi. "Hımm," diyerek

burnundan nefes verdi. Sonra aniden gerildi. Bütün bedeni kilitlendi.

Ellerimden destek alarak doğruldum ve bedenimi gözlerinin içine bakmama yetecek bir mesafeye kaldırdım. "Sorun ne?" diye sordum. Gözlerim daha fazla rahatsızlık belirtisi arayarak vücudunda dolaştı.

"Hiçbir şey," dedi yumuşak bir sesle. Duyabilmek için biraz eğilmek zorunda kalmıştım. "Ben sadece... sana dokunmayı unutup duruyorum. İstemediğimden değil. Tüm bu olanların arasında kayboluyorum ve..."

"Ellerinin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum ve hâlâ yatak örtüsünü sıkı sıkı tutan parmaklarına baktım.

"Yatakta."

Anlamamıştı, bu yüzden açıkladım. "Willow, çarşafı sanki aletim çoktan içindeymiş gibi ölümcül bir şekilde sımsıkı tutuyorsun. Bu beni mahvediyor. İyi anlamda."

Dudaklarının kenarları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Yataktaki utangaçlığı gerçekten tahrik ediciydi. Bunun olabileceğini asla tahmin etmemiştim.

Altdudağını ısırdı. "Üstümüzü çıkaralım mı?"

"Sana bağlı."

Bakışları başımın tepesine kaydı, şeytan boynuzlu kafa bandım gür saçlarımı geriye iterek tutamların gözüme düşmesini engelliyordu. "Bunu sevdim." Boynuzlardan birine dokundu.

"Öyle mi?"

Başını salladı, sonra sertçe yutkundu. "Senin için uygunsa giyinik kalabiliriz."

"Benim için sorun yok." Açıkçası biraz rahatlamıştım. Erkek kardeşlerim geçen haftasonu babamın doğum gününü kutlamak için okuldan eve gelmişlerdi. Onların *kardeşçe boğuşmalarından* dolayı hâlâ biraz morluklarım vardı. Bulaşık

yıkama görevinden kaçmaya çalıştığımda Hunter sırtıma dirsek atmıştı. Ağzıma tıktığı sabun parçasının tadını hâlâ alabiliyordum.

Willow'un endişelenmesini istemiyordum. Bunu ona başka bir gece anlatırdım.

Willow sessizdi, hâlâ başımdaki şeytan boynuzlarına bakıyordu. Başka bir şeye gereğinden fazla kafa yoruyor olabileceğini düşünüyordum. Bu yüzden sadece, "İyi misin?" diye sordum.

"Ah... Ben cinsel ilişkiye hazır değilim," diye fısıldadı. "Ama bu gece daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyorum."

Daha fazlası.

Kahretsin. Kaslarım gerildi, başım döndü. "Seni orgazma ulaştırmamı ister misin?"

Gülümsedi. Bu sanki lanet olası yüz vatlık bir gülümsemeydi, tüm odayı aydınlattı. "Evet, isterim."

Siktir. Evet.

Yan dönüp dirseğimi yastığa dayadım, elimle başımı destekledim. Willow yüzü benimkine bakacak şekilde dönecekmiş gibi hareketlendi. Bir elimle karnına bastırdım. "Sırtüstü yatmaya devam et," dedim ona.

Olduğu yerde gevşedi ama başını bana çevirdi. Onun hakkında çok şey öğrenmiştim. Talimat almayı seviyordu. Bu, ne yapması gerektiğini bilmesine yönelik inanılmaz baskıdan onu kurtarıyordu.

"Klitorisine dokunabilir miyim?" diye sordum.

Tekrar burnundan nefes aldı. "Hımm."

Gülümsedim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Ağzının kenarına doğru, "Bu evet mi demek?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi tiz bir sesle.

Güzel, kahverengi gözlerine bakmak için geri çekildim. "Parmaklarımı içine sokabilir miyim?"

Duraksadı, tereddüt ediyordu. Tepkisini ölçerken bedenini gözden geçirdim.

"Şey..."

"Önemli değil," dedim. "Seni tatmin etmek için içinde olmama gerek yok."

Dudakları arzuyla aralandı. "Ama parmaklarını içime sokabilirsin," dedi hemen. "Sadece canımı acıtabileceğimi düşündüm. Bugüne kadar içime sadece bir parmak soktum."

Bir parmak.

Kahretsin.

Aletime kan hücum etti, içine girmem için bana adeta yalvarıyordu. Dişlerimi sıkarak bu dürtüyü bastırdım. Sertliğim kırmızı pantolonumun kumaşını geriyordu. Willow'un gözümde canlanarak beynimi resmen sarhoş eden kendini parmaklama görüntüsünü aklımdan çıkardım.

"Garrison." Sanki beni etkilediğini görmüşçesine hafifçe gülümsedi. "Sen iyi misin?" Çeneme dokundu.

"*Lanet olsun*," diyerek inledim ve onu baştan aşağı süzdüm. "Seni tatmin etmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"O zaman yap."

Ağzım bir an şok ve arzu içerisinde açık kaldı. Işıl ışıl gülümsemesi gözlerine ulaşıyordu.

"Bu bir emir mi?" diye sordum.

Hafifçe gülümsüyordu. "Hayır. Tabii ki yapmak zorunda değilsin..."

Siktir. Bu konuyu daha fazla düşünmesini engelleyerek onu tekrar öptüm. Dudaklarından ayrıldığımda, "Seni zirveye çıkaracağım ama içine sadece bir parmağımı sokacağım. Tamam mı?" dedim.

Başıyla onayladı, iyice rahatlamıştı. Yanına biraz daha yaklaştım, bacaklarımız birbirine dolandı. O sırtüstü uzanırken ben hâlâ yan yatıyordum. Daha iyi bir görüş açım vardı, onunsa ereksiyonumu hissetme şansı çok daha düşüktü.

Dudaklarımız birbirini keşfetmeye devam etti, öpücüklerimiz gittikçe derinleşiyordu. O kendini ana kaptırırken elimi çamaşırının bel kısmından içeri daldırdım.

Aman Tanrım...

Parmaklarım hemen onun ıslaklığında kayboldu. Sırılsıklamdı. Şişmiş klitorisinin üzerinde parmağımı kaydırdığımda hemen titredi. Daha okşamamıştım bile. Hafif bir çığlıkla dudakları benimkilerden ayrıldı. "*Garrison.*"

Siktir, siktir, siktir.

Başını göğsümün kıvrımına gömdü, parmağımı hassas bölgesinin çevresinde yumuşak dairesel hareketlerle döndürürken nefesi ağırlaştı.

Dudaklarının arasından iniltiler dökülüyordu, sanki duyularına aşırı yüklenilmiş gibi gözlerini sıkıca kapatmıştı. Yeniden başlatma ve geri yükleme yakın bir zamanda gerçekleşmeyecekti. *Ona hayatının en güzel orgazmını yaşatmadan asla.*

İçine hiçbir şey girmeden bu kadar hassas olduğuna inanamıyordum.

Aklımı başımdan alıyordu.

Başparmağımı şişmiş tomurcuğuna daha sıkı bastırdım.

Baldırları titredi ve yüksek sesle inledi.

"Rahat ol," dedim. "Her şey yolunda."

Kendini elime doğru itmeye başladı. Kalçaları geriye doğru kavislenmişti.

Bence ne yaptığının farkında bile değildi çünkü gözleri kapalıydı, orada değilmiş gibi görünüyordu. Fakat sanki bedeni rahatlamak istercesine haykırıyordu. Beni aletimle onu tamamen doldurmaya ve zirveye ulaştırmaya çağırıyordu. Bedeni ne istediğini, beyninden daha hızlı belirlemişti.

Ancak bu konuda beynini dinliyordum.

Kalçalarının küçük, titreyen dalgalar halinde yukarı aşağı hareket etmesini izledim. Vücudum alevler içinde yanıyordu, pantolonuma uzanıp biriken ihtiyacımı gidermek için hazırdım.

Henüz o noktaya gelmemiştim ama onun ıstırabını sonlandırmalıydım.

Bir parmağımı kaygan kıvrımlarının arasından geçirip içi-

ne soktum. Sıkının da ötesindeydi, hemen parmağımın etrafına sarıldı. *Tanrım.*

Bacakları titrerken alnını göğsüme iyice bastırdı. "Garrison. Ah..."

Parmaklarımı birkaç kez sokup çıkardım ve klitorisinin etrafında dolaşmaya devam ettim. Her şey çok hızlı oldu. Karın kasları kasılırken çığlıkları havaya karıştı. Eli hareketlerimi durdurmak amacıyla bileğime vurdu. Çok hassastı. Uç noktadaydı.

Elim hâlâ sıcaklığına değse de yan dönerek kıvrıldı. Sanki kendini bana karşı korumaya çalışıyordu. Başım delicesine dönüyordu. Kendimi bu kıza fena kaptırmıştım.

İnce bir ter tabakasıyla kaplı teni parlıyordu. Yüzünü görebilmek için saçlarını geriye taradım. "İyi misin?" diye sordum.

"Hımm." Nefesi hâlâ ağırdı.

Daha fazla dayanamadım. Elimi iç çamaşırından çıkardım, parmaklarım kaygandı. "Tuvalete gidiyorum. Hemen döneceğim. Söz..."

Beni durdurmak için bileğimi yakaladı.

Aletimdeki damarlar zonkladı. "Willow," diye fısıldadım. "Gidip boşalmam gerek."

"Biliyorum." Hâlâ nefes nefeseydi. "Burada yapabilirsin."

Burada mı?

"Yatağında mı?" Dudaklarımı yaladım. "Emin misin?"

"Evet. Seni... şey... seyretmek istiyorum."

Gülümsedim. "Kulağa adil geliyor." Ben *onun* orgazmını izlemiştim. Tekrar yan yatarak uzandım.

Kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "İhtiyacın var mı..."

"Sırf yapman gerektiğini düşündüğün için teklif ediyorsan yapma," dedim onu durdurarak. "Hazır değilsen, bana dokunmana ihtiyacım yok."

Bakışları tereddütle doldu. "Emin misin?"

"Evet. Bu kadarı yeterli." Bu gece bunu yapacağım aklımdan bile geçmemişti. Pantolonumu bileklerime indirip tekme-

leyerek çıkardım. Sadece *boxer*'ımla kalmıştım. Elimi kumaşın altına kaydırdım ve kaya gibi sert aletimi kavradım. Onun aksine gözlerimi kapatmadım.

Kendimi okşarken gözlerimi açık tuttum ve Willow'a odaklandım.

Beni dudakları aralanmış halde izledi.

Bana sanki bu dünya için fazla iyi, başka gezegenden gelme bir varlıkmışım gibi bakıyordu. Oysa onun yanında üzerimde şeytan kostümüyle yatarken mastürbasyon yapıyordum.

Ruhumun derinliklerinde, geldiğim yerin cehennem olduğunu biliyordum.

38

WILLOW HALE

Şubat

Hayatımın en güzel günlerinden birinde, yağmur adliye binasının çatısını dövüyordu. Bu durum bana korkutucu gelmeliydi ama ilk sırada Garrison ve babamın yanında otururken daha mutlu olamazdım.

Babam.

Jonathan Hale'den neredeyse bir yıldır babam diye bahsediyordum. Bana ulaşmış, ilişki kurmak *istediğini* söylemişti. Beni tanımak istiyordu...

İlk baba kız buluşmamıza Ryke ve Lo da eşlik etmişti, bu da bana bilmem gerekeni söylüyordu.

Jonathan Hale mükemmel biri değildi. *Hem de hiç.* Ancak hayatımda benimle zaman geçirmek için uğraşan bir ebeveynim olmamıştı. Annem umurunda bile değilmiş gibi Philly'ye kaçmama izin vermişti. Bunun çok öncesinde Robert Moore beni kızı *olmayabileceğim* varsayımıyla reddetmişti. Belki de gerçeği içten içe biliyordu.

Bu arada o da buradaydı.

En arka sırada oturuyordu.

Mutluluğu karartan tek şey oydu. Hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden bakmadım. Orada bulunmak zorunda olduğunu biliyordum.

Garrison bana cesaret verecek şekilde başını sallayıp elimi

sıkıca tuttu. Gerçek şu ki, hayatımın bu büyük anını benimle birlikte yaşamak için oradaydı. Bu da beraberinde bende rahatlama ve özlem yaratıyordu. *Gelecek için. Onunla sonsuza kadar geçirilecek bir gelecek.*

İlk sıranın sonunda Lo'yla oturan Lily, Garrison'ın üzerinden bana doğru eğildi. "Buradalar," diye fısıldadı.

Pekâlâ bu sefer arkama bakmak zorundaydım. Derin bir nefes alarak hafifçe döndüm. Ancak dört kişi Robert Moore'u görüşümü engelliyordu.

Daisy, Ryke, Connor ve Rose koridorda ilerlediler. Daisy yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarını sıkıyordu. Diğer eli yuvarlak karnının üzerindeydi, bebek her an doğabilirdi.

Buraya sırf benim için geldiler. Beni bu kadar çok kişinin önemsediğini bilmek tarifsiz bir duyguydu. Bu bir doğum ya da düğün değildi. Sadece hayatımda başkaları için önemli olmayacağını düşündüğüm benzersiz dönüm noktalarından biriydi.

Fakat görüyordum ki önemliydi.

Gözlüğümün buğulandığını fark edince hızla önüme döndüm. Ağladığımı görmelerini istemiyordum. Gözlüğümü çıkarıp camlarını gömleğimle sildim.

Tekrar dönüp baktığımda hep birlikte çoktan ikinci sıraya yerleşmişlerdi. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedim onlara.

"Bunu asla kaçırmazdık," diye karşılık verdi Ryke.

Gözlüğümü tekrar takıp gözlerine baktım, bunu yapmak son zamanlarda daha kolaydı. Ryke'la ilişkim artık o kadar da garip değildi. Ne zaman değiştiğini söyleyebilmem imkânsızdı. Hayatımdaki bu korkutucu gücün aynı zamanda ağabeyim olduğunu kabullenme sürecim yavaş ve kademeli olmuştu.

"Sana bunu verecektim." Ona bir zarf uzatırken elim titredi. *Willow, seni salak, titremeyi kes.* "İstersen şimdi, istersen daha sonra açabilirsin. Lo ve babama onlarınkini çoktan verdim."

"Şimdiden hediyeleri veriyor muyuz?" diye sordu Lily.

Daisy ayağa kalktı. "Willow'un hediyesini arabada bırakmıştım."

"Hayır, sorun yok," dedim. "Bekleyebilirim. Onlara hediyelerini vermek için doğru zaman denk gelmişti, o yüzden..."

Daisy bana gülümsedi. "Görmeni gerçekten çok istiyorum. Hemen döneceğim ve çok hızlı olacağım." Avucunu Ryke'a uzattı, arabanın anahtarını istiyordu. Daisy'nin coşkusu bulaşıcıydı, en sonunda ben kendimi sırıtır halde bulmuştum.

Rose ve Lily sanki Daisy'ye eşlik ediyorlarmış gibi ayağa kalktılar, Ryke dışarıdaki şiddetli yağmura rağmen eşine anahtarları uzattı. Daisy, Rose ve Lily'yle birlikte dışarı çıkmadan önce heyecanla anahtarları salladı.

Onlar dışarı çıkarken Ryke zarfı yırtıp açtı.

Kalbim daha hızlı attı. Hediye vermek bende hep bu etkiyi yaratıyordu. *Ya alan kişi hediyeyi beğenmezse?* Bir de en kötü senaryo vardı. Alıcı hediyeden nefret etmesine rağmen seviyormuş gibi yapardı *ve* her iki taraf da bu yarı yalanın içinde bariz şekilde rollerini oynardı.

Neyse ki, Ryke'in yalan söyleyeceğini düşünmüyordum.

Ryke fotoğrafı çekip çıkardığında tüm endişelerim yok oldu. Dağdaki göl evinde geçirdiğimiz Noel'de çekilmiş samimi bir kareydi. Lo, Ryke ve ben verandadaki ateşin başında oturuyorduk. Hep birlikte Lily ve benim birlikte hazırladığımız ev yapımı, alkolsüz *Butterbeer*'ları içiyorduk.

Üçümüz de gülümsüyorduk.

Ryke fotoğrafa bakarken hiçbir şey söylemedi ama sanki o günü hatırlıyormuş gibi bakışları uzaklara daldı. Fotoğrafı çevirdi.

Arkasına şöyle yazmıştım:

Ryke Meadows (Gryffindor), Loren Hale (Slytherin), Willow Hale (Neville Longbottom gibi bir Gryffindor).

Aile olmamızdan önce bile bana değer verdiğiniz için teşekkür ederim.

Muhtemelen daha fazlasını yazabilirdim ancak fotoğraf ye-

terince büyük değildi. Her neyse, sözlükte ağabeylerimin benim için ne anlama geldiğini tanımlamaya yetecek miktarda kelime olduğunu sanmıyordum. *Ryke'ın benim için ne anlama geldiğini.*

Derin bir nefes aldı. "Soyadını mı değiştirdin?" diye sordu titreyen sesiyle.

Gözyaşlarım taşmak üzereydi. "Henüz onay aşamasında ama evet." Gözlerim yandı, ağlamamak için uğraşıyordum. "Sadece her şeyin yolunda gitmesini umuyorum."

Sanırım bugün işlerin kötü sonlanma ihtimali hâlâ vardı ama bunu düşünmemeye çalıştım. Endişeyle yargıç kürsüsüne baktım. Boştu. Kadm geldiğinde her şey ya sorunsuz ilerleyecek ya da korkunç bir şekilde sonlanacaktı.

Her ne kadar Jonathan Hale benim biyolojik babam olsa da doğum sırasındaki babam o olduğu için yasal hak Robert Moore'daydı. Her şey gerçekten çok karmaşıktı, Jonathan'ın kâğıt üzerinde babam olabilmesi için aşmamız gereken engeller olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

En büyük engel şuydu; Robert'ın, Jonathan'a onay vermesi gerekiyordu.

On sekiz yaşında olmama rağmen Jonathan beni sağlık sigortasına eklemek istiyordu, ben de ondan *biraz* maddi yardım kabul etmeye hazırdım. Bu belki çok bir şey değildi, yine de babam aktif katkıda bulunmak isterken borç içinde boğulmak istemiyordum. Bunu kabul etmenin, bir kazadan ya da başıma gelebilecek diğer herhangi bir şeyden kaynaklı yirmi bin dolarlık faturayla uğraşmaktan daha kolay olacağını fark etmiştim.

Aniden herkesin dikkatini üzerine çekerek, "Seninle konuşmam gerek," dedi Connor.

Ancak bakışları bende değildi.

Garrison'a bakıyordu.

Erkek arkadaşım kaşlarını çattı. "Benimle mi?"

"Sana bakıyorum," dedi Connor ifadesiz ve sakin bir tavırla.

Garrison ne cevap vereceğini bilemeden bana döndü, en az benim kadar şaşırmıştı.

Başımı iki yana salladım. Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyordum.

"Bu sikik şeyi uzatmayalım, Cobalt," dedi Ryke. Fakat onun kaşları da kafa karışıklığıyla çatılmıştı. Sanırım olup biteni kavrayan tek kişi Connor'dı.

"Yeni bir yatırım arıyordum ve sana yatırım yapmak istiyorum," dedi Garrison'a.

Garrison bu bir şakaymış gibi güldü. Fısıldayarak ona durumun gerçek olabileceğini söylemek istedim ama Connor'm kendisini büyük bir sabırla beklediğini görünce yüzü hızla düştü.

"Ciddi misin?" Garrison'ın kaşları kalktı "*Bana* mı yatırım yapmak istiyorsun?" Duraksadı. "Kim olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Garrison Abbey. Teknoloji ve kodlama konusunda yeteneklisin. Tumblr'ı, *gif*'leri, bir şeyleri *hack*'lemeyi, *Final Cut*'ı, klasik video oyunlarını ve yanında oturan kızı seviyorsun."

Vay canına... Oldukça iyiydi.

Garrison sinirden yanıyormuş gibi deri ceketini silkip omzundan attı. "Ben güvenilmez biriyim. İki tane liseden atıldım. Üniversiteye gitmek gibi bir planım yok... "

"Sadece özgüven eksikliğin var, o yüzden şimdi sana biraz vereceğim. Yetenekli, kendi kendini motive eden azimli birisin. Eğer bunu kendinde göremiyorsan, gözlerini aç ve neler yapabileceğine bir bak. Senden tek istediğim, herhangi bir şey yaratman. Ben de onu destekleyeceğim."

Garrison uzun bir süre gözlerini kırpıştırdı. Afallamıştı, şok içerisindeydi. "Neden?"

"Az önce saydığım her şeye değer veriyorum ve senin de sana inanan birine ihtiyacın var. İster harika bir şey yarat, istersen hiçbir şey yaratma, Garrison. Bu senin seçimin."

Garrison sessiz kaldı, duyduklarım sindirmeye çalışıyordu. Ben de aynısını yapıyordum. Çok fazla şey oluyordu.

"Kabul et, dostum. Tanrı konuştu," dedi Lo.

Connor sırıttı.

Ryke inledi. "Hadi ama. Adam sadece bir doksan beş boyunda, güzel saçları olan sikik bir insan."

"En azından bir şeyi netleştirdik," dedi Connor. "Ryke saçlarıma bayılıyor."

"Bence sikik bir mahkeme salonunda yumruklanmak istiyorsun."

Connor'ın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı ama koyu mavi gözlerini tekrar Garrison'a dikti.

Erkek arkadaşımın kaşları çatılmıştı, hâlâ teklifi düşünüyor ve arada bir bana bakmaya devam ediyordu. Bunu ikinci kez yaptığında nedenini anladım. O ana kadar fark etmemiştim ama eğer Connor'ın teklifini kabul ederse, birbirimizi artık o kadar sık göremeyebilirdik.

En azından önümüzdeki dört yıl boyunca.

Midem çoktan bulanmaya başlamıştı ancak Garrison'ı durdurmak gibi bir niyetim yoktu. Benim için böyle bir şeyden vazgeçmemeliydi. Bana üçüncü kez baktığında, "Kabul et," dedim. Gözlerimiz kilitlendi. "*Her şeyi* yapabilirsin, Garrison."

Buna gerçekten ama gerçekten inanıyordum.

Garrison tekrar Connor'a döndü. "Philadelphia'da kalmam mı gerekecek?"

"Evet," dedi. "Daha önce hiçbir girişimde bulunmadın ve yaratıcı biri olsan da sana iş dünyasını öğretmeme ihtiyacın var."

Connor birisine öylece yatırım yapmazdı. Bu normal bir iş teklifi sayılmazdı ve böyle bir teklif alan herkes doğruca üstüne atlardı. *Tek bir soru bile sormadan.*

Garrison bana doğru eğildi, kafa karışıklığından dolayı alnı hâlâ kırışıktı. Gözlerinde sert, acı gerçekler vardı.

Ben Wakefield Üniversitesi'ne kabul edilmiştim ve ağustos ayında Londra'ya gidecektim.

Farklı ülkeler.

Farklı kıtalar.

Bizi ayıran koca bir okyanus olacaktı. Beni yakınında tutmak istediğini görebiliyordum. Ben de onu yanımda istiyordum. Bu üniversiteyi seçtiğimde plan buydu. Diğer yandan Londra'ya gelip bu kadar büyük ve önemli bir fırsatı geride bırakamazdı. Cobalt Şirketi'nde çalışmak onu doğru yola yönlendirecekti. Biliyordum.

Derin bir nefes alarak, "Kabul et," diye tekrarladım. İçimde büyük bir acı vardı. "Sadece senin için en iyisini istiyorum." *Bu en iyisi.*

"Benim için en iyisi seninle birlikte olmak." Burun delikleri genişledi, duygularını bastırmaya çalışıyordu. "Seninleyken lanet olasıca daha iyi bir insan oluyorum." Yüzünü birkaç kez ovuşturdu, ağlamasını durdurmaya çalışıyordu.

Hayatlarımız bu kararla ayrılmak, parçalanmak ve sekteye uğramak üzereydi. Fakat bence işi kabul etmezse daha kötü olacaktı. Bence ikimiz de sonunda birbirimize öfkelenecektik.

Ona biraz daha yaklaştım, bir nefeslik mesafedeydim. "Korkma," diye fısıldadım. "Kendi başına her şeyi yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." *Ama ben onsuz olabilir miydim?* Bu soru içimi parçalarken gözlük camlarım buğulandı.

Gözlüğümü çıkardım.

Kızarmış gözleri benimkilerle buluştu, artık onu bulanık görüyordum ama çok da kötü değildi. Elimi tuttu, parmaklarını benimkilere geçirdi. "Seni seviyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Nerede olursak olalım," dedi bana. "Sen hep benim kızım olacaksın."

✷

Garrison'la birbirimizden ayrı yaşamayı planladığımızdan dolayı gelecek artık farklı hissettiriyordu. Daha ciddi ve belirsizdi. Ancak karşımdaki şeye odaklanmak için gerçekliği geri plana atmaya çalıştım.

Mahkeme salonu Robert Moore kürsüye yaklaşırken sessizleşti. Babam ve ben zaten kürsünün önündeydik. Kollarımı göğsüme doladım, herkes bana baktığı için gergindim.

Çünkü herkes bakıyordu.

Robert'a bakmamaya çalıştım. Yüz ifadesinin zihnimde yaratacağı görüntüyle dünyamın yıkılmasını istemiyordum.

Hâkim ona baktı. "Bay Hale'in imkânları daha ağır bastığından, sizi bizzat burada görmek istedim. Rıza göstermeniz için zorlanmadığınızdan, tehdit edilmediğinizden ya da maddi bir baskı yapılmadığından emin olmam gerekiyor."

Mahkeme katibinin parmakları hızla hareket ederek hâkimin sözlerini kayda aldı.

"İşler bu noktaya geldi demek. Hiç şaşırmadım." Robert'ın sözleri bir savaş baltası gibi kalbime saplandı.

O beni büyütmüştü. Boşanmadan, işler kötüleşmeden önce bana bakmıştı.

"Willow üzerindeki babalık haklarınızdan feragat ettiğiniz için üzülüyor musunuz, Bay Moore?" diye sordu hâkim.

O tarafa bir bakış attım.

Yanlış hamle.

Robert omuz silkti. Bu kayıtsız, "*umurumda değil*" tarzında bir hareketti. "Sanırım başından beri onun benim çocuğum olmadığım biliyordum. Sadece görünüşüyle ilgili bir durum değil ama benim ailemde kimsenin gözlük takmaya ihtiyacı yok."

Göğsümde bir delik açılıyormuş gibi hissettim. Hayatımın geri kalanını Robert'ın benim hakkımda düşündüklerini duymadan geçirmeyi çok isterdim.

Fakat o kollarını göğsünde kavuşturup konuşmaya devam etti. "O hiç benim çocuğum gibi davranmadı. Zamanın ya-

rısında resmen dilsiz gibiydi." *Nefes alamıyorum.* "Bir kızdan çok erkek gibi giyiniyor." *Lütfen dur.* "Hiç arkadaşı yok."

Arkamda ayak sesleri yankılandı. Döndüğümde Lily, Lo, Ryke, Daisy, Connor, Rose ve Garrison'ın hep birlikte ayakta durduklarını gördüm. Hepsi de sessizce "*o benim arkadaşım*" diyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Gözlerim Daisy'ye odaklandığında dudaklarının, "*Tek dostumsun*," diyerek kımıldadığına şahit oldum. Elleriyle kalp işareti yapmış, gülümsüyordu.

En iyi arkadaşım. Daisy Calloway. Onun arkadaşlığı çok nadirdi, güzeldi ve ben bu dostluğu asla kaybetmeyecektim.

Ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verirken ıslak yüzümü ovaladım. Lo'nun elmacıkkemiklerinin dişlerini gıcırdatıyormuşçasına belirginleştiğini fark ettim. Ryke da eşit derecede öfkeli görünüyordu. Tam mahkemede patlayacaklarını düşünürken babamın sesi devreye girdi.

"Sayın Yargıç, bir şey söyleyebilir miyim?" Elini kaldırdı. Yüzü sert, keskin çizgilerle buruşmuştu.

Hâkim başını salladı. "Evet."

Babam kıstığı gözleriyle Robert'a sert bir bakış attı. Sanki salondaki gerginlik, bu tek bakış tüm sahte cana yakınlığı ateşe vermiş gibi şiddetlenmişti. "Kızımı bir daha asla aşağılama, seni mikroskobik pislik..."

"Pekâlâ, Bay Hale..."

"Seninle birlikte olduğu on yedi yıl boyunca onunla hiç konuştun mu?" diye sordu babam. "İlgisini çeken şeylerden bahsettiğiniz zaman nasıl büyüleyici olduğunu biliyor musun? Belki de kıçının üzerinde oturmak yerine..."

"Bay Hale..."

"Onunla birlikte lanet olası bir *film* izlemeliydin, seni pislik." Sanki Robert Moore'un kanlar içerisinde yere uzanmasıyla sonlanan bir yumruklaşma yeni sona ermiş gibi takım elbisesini düzeltti.

Hâkim tokmağını sertçe masaya vurarak, "Bay Hale," diye bağırdı.

"Tamam, bitirdim," dedi babam.

Tekrar nefes almaya başlamıştım.

Robert sanki fiziksel olarak itilmiş gibi beş adım geriledi. Pancar kırmızısı yüzü ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Babamın söylediği bir şeyi düşündüm. *Robert'ın benimle film izlemesi gerektiğini.* Birbirimizle konuşmaya başladığımız ilk birkaç hafta içinde Jonathan Hale bana benim seçtiğim bir filmi izlemek istediğini belirtmişti. *Doctor Strange*'i tercih etmiştim. Daha ilk beş dakikasında hikâye ve karakterlerden nefret etmesine rağmen filmi benimle sonuna kadar izlemeye devam etmişti.

"Devam edelim," diye belirtti hâkim. "Robert Moore, Willow'un babası olarak yasal haklarınızı Jonathan Hale'e devretmek istiyor musunuz?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

"O halde mahkeme Jonathan Hale'i, Willow'un yasal ve biyolojik babası olarak tanıyor. Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Tebrikler, Willow." Hâkimin gözleri mahkeme salonundan çıkmadan önce öfkeyle Robert'a kaydı.

Neredeyse inanamıyordum. Ben... artık bir Hale'dim.

Daisy kuş cıvıltısı gibi bir ses çıkararak bana, "Ka-Kav!" diye seslendi.

Arkama dönerken kahkaha attım. Gözlerim yaşlarla doluydu. Salondaki herkes alkışlamaya başladı. Kalbim vücudumdan taşacakmış gibi büyüdü. *Sevgi.* Bu saf, katıksız bir sevgiydi.

Daisy sıradan çıkıp bana yöneldiği sırada Robert yanımdan geçti ve büyük bir hızla oradan ayrıldı. Muhtemelen ağabeylerimin arkasından attıkları bakışları sırtında hissetmişti. Bu sefer onu izlemeye kararlıydım.

Bunun onu son görüşüm olmasını diledim.

Hayatı boyunca var olmasını hiç istemediği kızının sevildi-

ğinin farkındalığıyla mahkeme salonundan dışarı fırladı. Ona hiç ihtiyaç duymamıştım.

Daisy ilk sırada yanıma geldi ve bana bir zarf uzattı. "Bu senin için. Kesinlikle buna tüm... bunlardan daha önce sahip olmadığm için kendimi tekmeliyorum. Öyle olsa harika olurdu." Haber sanki bayatlamışçasına elini hâkim kürsüsüne doğru salladı.

Zarfı dikkatle açtım. İçinde sade bir gümüş serçeparmak yüzüğü vardı.

Ortasına oyulmuş siyah kareyi hemen tanıdım. Bunun bir benzerini uzun zaman önce ona, eski arkadaşları onu rahatsız ederken ben vermiştim.

Daisy'ye söylediklerimi hatırlıyordum. *"En sevdiğim süper kahraman bu yüzüğü takıyor. Tilly Stayzor'u Dördüncü Derece dışındaki herkesten, temelde kişisel düşmanlarından koruyor. Bu sadece arkamızı kollayan insanlar olduğunun bir hatırlatıcısı. Ayrıca hepimizin bir noktada korunmaya ihtiyacı olabiliyor. Benimkini almanı istiyorum."*

Verdiğim yüzük hâlâ serçeparmağındaydı, yani... bana benzerini almıştı. İkimiz de ağlıyorduk. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, o da aynı durumdaydı.

Yüzüğümü parmağıma takarken birlikte gülümsedik.

"Hepimiz bazen korunmaya ihtiyaç duyarız," dedi. Ona söylediklerimi hatırlıyor olmalıydı. Bu beni etkilemişti, yaşadığım duygusallığı bastırmaya çalıştım. "Ayrıca burada seni seven çok fazla insan var," diye ekledi.

Gözlüğümü silmek için çıkarmam gerekti. "Bunun... benim için anlamı o kadar büyük ki. Teşekkür ederim." Gözlüğümü tekrar taktım.

"Dahası da var," dedi büyüyen gülümsemesiyle.

Dahası mı?

Titreyen elimle zarfı inceledim ve bir fotoğraf çıkardım.

Karede bir kulübenin yanma yeni, küçük bir söğüt ağacı dikilmişti. Kapının üstüne asılmış tabelada *Yeşil Söğüt** yazıyordu.

Bunun ne olduğunu hemen anladım ve gözlerim bir kez daha doldu.

"Artık resmi olarak Calloway Kampı'nda bir kız kulüben var," dedi bana. "Seni unuttuğumu düşünmemiştin, değil mi?" Daisy kampını kurmaya başladığında kulübeleri kız kardeşlerinin adlarıyla isimlendirmişti. Pembe Zambak**. Sarı Gül***. Turuncu Papatya****.

Sadece kendimi hiç bu denklemin içinde hayal etmemiştim.

Buna dahil edileceğimi asla düşünmezdim.

Bugün muazzam anlar yaşayacağımı biliyordum ancak bu kadarını beklemiyordum. Daisy'nin arkadaşlığının, sevgisinin ve kardeşliğinin beni bu kadar sıkıca kavrayıp koruduğunu hissetmek... Bunu asla unutmayacaktım.

Avucunu arkadaşlık tokalaşması yapmak üzere uzattı ama ben kollarımı hamile olduğu için mümkün olduğunca hafif bir tavırla omzuna sardım.

Daisy de bana sarıldı.

Ardından Garrison'ı bulmak için gözlerimle duruşma salonunu taradım, bakışlarımız buluşunca aramızda hüzünlü bir farkındalık yaşandı.

Londra.

Philadelphia.

Birbirimizden ayrılacaktık. *Henüz değil.* Ben üniversiteye gitmeden önce birlikte geçireceğimiz birkaç ay vardı ve bunlara can simidi gibi sarılacaktım.

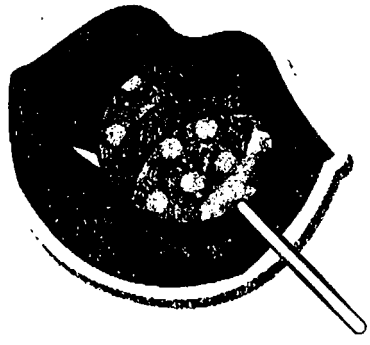
---

* *Willow* İngilizcede *söğüt* demektir. Daisy böyle bir kelime oyunu yaparak arkadaşını onurlandırmaktadır. (ç.n.)

** *Lily*, Türkçede zambak anlamına gelmektedir. (ç.n.)

*** *Rose*, Türkçede gül anlamına gelmektedir. (ç.n.)

**** *Daisy*, Türkçede papatya anlamına gelmektedir. (ç.n.)

39

GARRISON ABBEY

Ağustos

Mum ışığı Willow'un yatak odasını aydınlatıyordu, ayrıca havada güçlü bir gül ve vanilya kokusu vardı. Hafif bir müzik çalıyordu. Rüyada yaşıyormuş gibi hiseddiyordum. Sanki ertesi sabah kendi yıpranmış, hasarlı gerçekliğime uyanacaktım.

O zamana kadar da burada kalacaktım.

Asla uyanmayacaktım.

Willow kollarımın arasına sıkıca sokulmuştu, birlikte gecenin bizi içine alıp kaplamasına izin verirken kalp atışı yavaşladı. Bekâretini biraz önce almıştım. Onu daha önce yapmadığım kadar çeşitli şekillerde doldurmuştum.

Bu hayatımm en güzel gecelerinden biriydi ama yakında sona erecekti. Oysa ben bununla yüzleşmeye hazır değildim.

Willow bedenimle sarmalanmış halde, "Saat kaç?" diye fısıldadı. Saati olduğum yerden ona kıyasla daha iyi görebiliyordum. Bazılarının sabah, diğerlerininse gece dediği o garip zaman dilimindeydik. *03.10.*

Aslında ne sorduğunu biliyordum. "Yirmi dakikaya çıkmamız gerek."

Valizi çoktan aşağıda, kapının yanında yerini almıştı. Hatta duş almış, giyinmiş ve yatağa dönmüştük. Örtüsünün üzerin-

de uzanıyorduk. Willow'un kollarımın arasından ayrılmasını istemiyordum çünkü içimde merak içinde olan bir bölüm vardı, belki de bu sondu.

Belki de onu son kez kucaklıyordum.

Londra'ya taşmıyordu.

Orada yeni bir hayata başlıyordu.

Aramızdaki şeyin devam etme olasılığının yüksek olduğunu düşünmek için aptal olmalıydım. Yine de... Tanrım, buna inanmak istiyordum. Bunun sadece bir engel, bir geri adım olduğuna inanmak istiyordum. Bir son değil.

Asla son değil.

Zorla yutkunarak başının tepesine öpücük kondurdum. Odanın sakinliğinde sessizdik, anın akıp gitmesine izin veriyorduk.

"Belki de kalmalıyım," diye konuşmaya başladı.

"Hayır." Kuru, tahriş olmuş gözlerimi ovaladım. "Hadi, havaalanına gidelim. Arabada birlikte daha fazla zamanımız olacak." Harekete geçmeliydim çünkü orada ne kadar uzun yatarsam, aptalca bir şey yapma riskim de o kadar artıyordu. *Önerisini kabul etmek gibi.*

Elinin tersiyle burnunu sildi, ağladığını görüyordum.

"Hey." Onu göğsüme çektim. Burada güçlü olan ben olmalıydım. *İçten içe parçalansam da.* "Hâlâ birlikteyiz." Başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Ayrıldığımızda birlerim ve sıfırlarımla seni rahat bırakmayacağım."

Willow'un dudakları titrek bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ben de."

Havaalanına hep birlikte gittik, özel jet pistte bekliyordu. Willow bu sefer tarifeli uçuş yapmayacaktı çünkü Lo ona evde değil, havaalanında veda etmek istemişti. Paparazziler buraya alınmıyordu ve bu da Willow'a herkesle konuşması için yeterince huzur tanıyordu.

Rüzgâr etrafımızda bir kırbaç gibi dönüp duruyordu. Güneş henüz doğmamıştı ama havaalanı ışıkları çevreyi aydınla-

tıyordu. Willow'un ailesindeki her ferdin ona veda etmek için sarılmasını izledim. *Babası, ağabeyleri, Lily, Rose ve Connor.* Üç yaşındaki Maximoff ve Jane'i kucaklamak için eğildi. Küçük çocuklar yüksek sesle burunlarını çektiler, Willow halalarını ve en sevdikleri bakıcıları onları terk ettiğinden dolayı üzgünlerdi. Neredeyse bir yaşındaki ikizler Charlie ve Beckett, Willow başlarının üstüne öpücük kondururken gülümsediler.

Sıra Daisy'ye geldiğinde işler daha zor bir hal aldı.

Herkes sessizleşti. Daisy'nin kollarında neredeyse dünyaya gelemeyecek, altı aylık bir bebek olan Sullivan Meadows vardı. Willow, Sulli'nin parmaklarını dostluk yüzüğünü taktığı kendi serçeparmağına dolamasına izin verdi. Daisy ve Willow hıçkırıklara boğuldular.

Kenarda durup her veda anını midem korkunç bir şekilde düğümlenerek izledim. Boğazım şişti. Bütün vücudum berbat şekilde gergindi.

Gitme, diye bağırmak istiyordum.

Kal!

LÜTFEN!

Ruhum benliğimle savaşıyordu.

Onu kendimi sevdiğimden çok daha uzun süre sevmiştim. Onu yaşamanın, her şeyi sonlandırma seçeneğinden daha kötü göründüğü bir anda bulmuştum.

Şimdi de kaybediyordum.

Londra'ya gidiyordu.

Lanet olası Londra'ya.

Willow gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını sildi. Zeytin yeşili gömleği sıcacık, kahverengi gözlerinin hüzünle daha çok parlamasına sebep oluyordu. Daisy burnunu çekerek geri çekildi ve uzaklaştı, Ryke'ın kollarının arasına koştu.

Ardından Willow bana baktı.

Birbirimizden bir buçuk metre uzaktaydık ve bu daha şimdiden dünyanın en büyük lanet olası mesafesi gibi gelmeye başlamıştı. *Bir milyon kat daha kötü olacak.*

Ninova

Beni öldürün.

Sikeyim, hemen öldürün.

Tüm hayatım boyunca ölmeyi beklemiştim. Şimdi o gittiğine göre belki sonunda ben de ölüme hazırdım. Belki de zamanı gelmişti.

Buna ona söyleyemezdim. Bunun benim için ne kadar zor olacağından bahsedemezdim. Çünkü benim gibi bir ezik uğruna gitmez ve burada kalırsa, buna asla dayanamazdım.

Ona doğru attığım her adım göğsüme inen bir hançer darbesiydi. Kardeşlerim buradaymış gibi hissediyordum. Kenarda duruyor, bıçakları saplıyorlardı.

Birer birer.

Adım. Bıçak darbesi. Adım. Bıçak darbesi.

Adım...

Kanıyordum.

Ona dokundum. Elini tuttum.

Gözyaşları içinde dağılmış haldeydi. O benim *karmaşamdı.* "Willow." Sesim titredi.

Onun da çenesi titredi. "Gitmek istemiyorum. Fikrimi değiştirdim..."

Onu göğsüme çekip kendime bastırdım. Elim ensesindeydi. Gözyaşlarım çeneme doğru akıyordu. Yüzüm ailesine değil, uçağa dönüktü.

Acıyı yuttum.

Yut onu.

İçine göm.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. Bir şekilde konuşmak daha kolaydı. Belki de hemen burada olduğu içindi. Sanki beynim onun henüz gitmediğini biliyordu. Kendimden emin görünmeye çalışarak, "Bunu başaracağız," dedim. "Sana mesaj atacağım ve Skype'tan konuşacağız." Islak yanaklarını iki avucumun arasma aldım. "Bunu başaracağız, Willow. Çünkü sen benim kızımsın ve bu değişmeyecek."

Lütfen... Bunun değişmesine izin verme.

Gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu. Uçağa binmek zorunda kalana kadar öylece hareketsiz durduk. *Fiziksel olarak benden ayrıldığını seyretmeye mecbur kalana dek.*

Yaralı bir halde öylece kalmıştım.

Onsuz ben bir hiçtim.

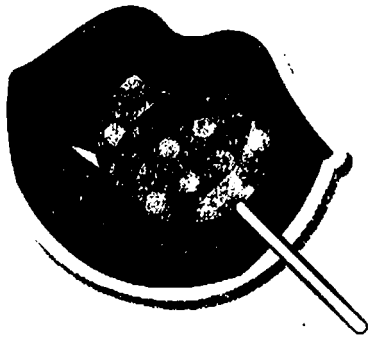
I ♥

Kısım İki

"Kırık ruhlar, her gün
bir zamanlar kırık olan başka ruhlar
tarafından onarılırlar."

-Connor Cobalt

40

WILLOW HALE

Dün bakireydim.

Bugünse değildim.

İlk deneyimime, bekâretime falan bu kadar büyük bir önem *yüklememem* gerektiğini de biliyordum. Fakat sonuçta yirmi yaşıma gelene kadar bunu yaşamamıştım. Birinin bana dokunmasına izin vermek büyük bir meseleydi. Birinin *içimde* olması... muazzamdı. Tıpkı *Thor*'un *Avengers: Infinity War* filminin doruk noktasında yıkılması gibi...

Bu önemliydi. *Benim için. Onun için.*

Şimdiyse bekâretimi alan adam binlerce kilometre uzakta, Philadelphia'daydı.

Video kaydederken telefonuma, "Şurası da kampüsün kitapçısı. Kontrol ettim ve çizgi roman olmadığını gördüm," dedim. "Yani şimdiden tam bir fiyasko."

Başım *jetlag*'den dolayı zonkluyordu. Kendimi uçaktan yeni inmiş, valizlerimi yurda az önce atmış gibi hissediyordum. Hava kararmadan kampüsü kontrol etmek istemiştim. Güneş batmaya başladığında öğrenciler akşam yemeği için yemekhaneye yönelmeye başlamışlardı.

Telefonumun kamerasını kampüs kitapçısının levhasına odakladım.

Garrison beni Philly'deki hayatı hakkında bilgilendirirken

Wakefield Üniversitesi'ndeki üniversite deneyimimi kaydetmek de benim en öncelikli işimdi.

Uzak mesafe ilişkisi ideal bir durum değildi. Bu benim ilk tercihim de değildi. *Ya da ikinci.* Ancak birisi ışınlanmayı icat edene veya bir yıldırım bana çarpıp *Flash* gibi süper insan hızı kazanmamı sağlayana kadar modern teknolojiye mahkûmduk.

"Burada da..." Telefonumu sıralar halinde uzanan kabinlere yönelttim. "Muhtemelen katılmayacağım potansiyel kulüpler var..."

"DİKKAT!"

Döndüm. *Hayır hayır hayır.* Bir frizbi doğrudan yüzüme doğru uçarak yaklaşıyordu.

Hızla eğildim, frizbi başımın üzerinden geçip bahçenin karşısındaki diğer bir adamın eline doğru ilerledi. Kalbim deli gibi atarken dudaklarım yavaşça açıldı.

Şaşkınlık içindeydim. Az önce uçan bir frizbiden mi kaçmıştım? Tamam, reflekslerim kesinlikle gelişmişti. Ben sertifikalı bir sakardım. Bu istemsiz bir şeydi. Belki de Londra bana şans getirecekti.

Dudaklarım daha büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı, taş döşeli yoldan aşağı ilerlemek için döndüm... *Ah, kahretsin.* Kalçamla dirseğim bir kıza ve elindeki kutuya çarptı, ikisi de aniden ortaya çıkmıştı.

Kız sendelemesine rağmen dirsek darbemden dolayı yüzüstü yere düşmemeyi başardı. Fakat kahverengi karton kutu düştü, kapağı açıldı. Taş döşeli kaldırıma saçılan prezervatifleri seyrettim.

Kahretsin.

"Çok özür dilerim." Hızla eğilip prezervatifleri toplamaya başladım.

"Sorun değil. İkimiz de tek parçayız." Kızın İngiliz aksanı dikkat çekiciydi. Artık Amerika'da olmadığımı bir kez daha hatırladım. Dahası, burası benim yeni evimdi. Burada dört yıl

yaşayacak, İngiltere'deki lisans öğrencileri için üç yıl olan eğitimi dört yılda tamamlayacaktım çünkü belli ki benim diplomam kan, ter, gözyaşı ve fazladan bir yıl gerektiriyordu.

Bunları hazmetmem zor olmuştu.

Hâlâ birinin çalıların arasından çıkıp bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekliyordum.

Sadece... Buraya taşınmanın doğru karar olduğunu umuyordum.

Karşımdaki yirmili yaşlardaki kız bir tutam kırmızı bukleyi üfleyerek dudaklarından uzaklaştırdı ve eğilip prezervatifleri toplamama yardım etti. Beyaz tenliydi, kıvrımlı hatları vardı. Wakefield tişörtü giyiyordu; üzerinde yuvarlak, koyu yeşil ve altın rengi amblemde *WFU* harfleri yazıyordu.

Terleyerek bir avuç dolusu prezervatifi kutunun içine attım. Aşırı bunalmıştım. Utanç içinde kavruluyordum, şimdiye kadar bu kadar çok prezervatife dokunmadığımın farkındaydım.

Beni mezara indirdiklerinde cenazemde şöyle bir anma konuşması yapılacaktı. *Bir zamanlar devasa bir prezervatif kutusuna balıklama dalan, sonra da hiç toparlanamayan genç ve masum Willow Hale işte burada yatıyor.*

Prezervatiflere büyük bir dikkatle bakıyor olmalıydım ki, "Birkaç tane alabilirsin. Bunun için oradalar," dedi kız.

"Ah, hayır. Ben baki..." Kendimi durdurdum. Çünkü...

Willow, tabii ki artık bakire değilsin.

Kızıl saçlı kız gözlerini kıstı. "Bakireysen yine de bunları kullanabilirsin." Folyolu birkaç paketi bana doğru attı. "Üniversitedesin. Güvende olmak daha iyi."

Oysa birlikte olmak isteyeceğim tek kişi burada değildi. Ancak karmaşık ilişkimi ona açıklamak için ne enerjim ne de zamanım vardı. Ayrıca bunu duymak isteyeceğini de sanmıyordum.

Kutu artık doluydu. İkimiz de doğrulduk, üç prezervatifi rengi solmuş kot pantolonumun cebine attım. Kız kutuyu bir

kolunda dengelerken diğer elini uzattı. "Ben Karla. Öğrenci yurdu sorumlusu... Ya da sizin bildiğiniz şekliyle sanırım YS*. Bishop Hall'da görevliyim."

Bishop Hall. Bu benim yurt binamın adıydı. Tam ona aynı binada yaşadığımızı, böyle şans eseri karşılaştığımız için sevindiğimi söylemek üzereyken Karla başını yana eğdi ve yüzüme çok daha büyük bir şüpheyle baktı.

"Tanıdık görünüyorsun," diye mırıldandı.

Rengimin solduğunu hissedebiliyordum, burun kemiğimden aşağı kayan gözlüğümü düzelttim. Binlerce kilometre uzağa taşınmak birçok açıdan stratejikti. Belki de gölgelerin arasına dönebilirim diye düşünmüştüm. *Sadece kısa süreliğine.*

Paparazzi yoktu.

Daha az insan beni tanıyordu.

Şöhretin eşiğindeydim ve ondan uzaklaşmaya hazırdım.

"Bu başıma çok sık geliyor," dedim. "Şey... gitmeliyim." Başparmağımı boşluğa doğru salladım. Teknik açıdan avlunun ortasını göstermiştim. Daha fazla göz teması kurmadan ters yöne, kitapçıya doğru yürüdüm.

Bu on üzerinden on denilebilecek derecede garip bir ayrılıştı.

Koltuk altlarım terlemişti, göğsümde yavaşça bir baskı oluştu. Onunla tekrar karşılaşırsam ne olacaktı? Böyle bir olasılık vardı, değil mi? Benim binamda yaşıyordu. Şimdi muhtemelen benim sıfır sosyal becerisi olan ezik birisi olduğumu düşünüyordu ve artık onu resmen görmezlikten gelmek dışında seçeneğim yoktu.

Londra'daki ilk günümün başlamasının üzerinden bir saat bile geçmeden "*Tuhaf İlk İzlenimden Dolayı Kaçınılması Gerekenler*" listeme çoktan birini eklemiştim. Ne yazık ki, Philly'de bu liste çok uzundu.

Garip ayrılışımı filmlerdeki bir araba kazası sahnesini geri sarar gibi tekrar tekrar düşündüm. Neyi farklı yapabilirdim?

* Orijinal metinde "*RA*" olarak kullanılan ifade "*Resident Assistant*" ya da "*Resident Advisor*"ın kısaltmasıdır ve "Yurt Sorumlusu" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Yaklaşık bir milyon şeyi. Bir zibilyon. Trilyon.

Midem düğümlendi.

Kendine gel, Willow. Kitapçının arkasında boş bir bank bulup sırt çantamı ahşabın üzerine attım. Oturduktan sonra kaydetmeyi durdurmayan telefonuma döndüm. *Lanet olsun.* Videoyu kapattığımda Garrison'dan bir bildirim geldi. *Yeni mesaj!*

Nefesim hızlandı. İçimdeki özlem kabardı, sonra diğer istenmeyen duygular içeri sızmaya başladı. *Pişmanlık. Suçluluk.*

Yanımda olmasını istiyordum ancak bunun yerine Garrison Abbey'nin iki boyutlu versiyonuyla yetinmek zorundaydım. Açıkçası bu hiç yoktan iyiydi. Onun hayatımdan tamamen çıkması düşüncesi bende panik dalgası ve ıstırap yaratıyordu.

Gönderdiği video mesaja tıkladım. Ekranda küçük bir tencere su vardı. Uzun *noodle*'lar kısmen dışarı taşmış, tencereye sığmamıştı. "*Noodle'larım olmadı, Willow.*"

Gülümsedim, gözlerim biraz yaşardı.

"*Ne diyeceğini biliyorum.*" Kamerayı kendisine çevirdi. "*Noodle'ları kır. Ama bununla ilgili Şef Boyardee'nin bir kuralı falan olmalı.*" Derin bir iç çekti. Mavi-yeşil gözlerinde pek uyuyamamış gibi bir ağırlık vardı. "*Yani kısacası, sensiz berbat haldeyim.*"

"Berbat falan değilsin," diye fısıldadım telefonuma. Fakat tabii ki beni duyamadı.

Gür, dağınık saçlarının arasından elini geçirdi. Köprücükkemiğindeki dövmeler sade siyah tişörtünden görünüyordu. Küçük yıldızlar, takımyıldızı şekline getirilmişti. Vücudunun çeşitli yerlerine dağılmış başka dövmeleri de vardı, bende ise hiç yoktu. Kâğıt üzerinde belki de birlikte olmamamız gerekiyormuş gibi görünüyordu.

O, Maine'de çocukluğumun geçtiği evin üç katı büyüklüğündeki bir malikânede büyümüştü.

İki hazırlık okulundan atılmıştı.

Ninova

Mülke zarar verme, uyuşturucu ve reşit olmadan içki içme suçlarından neredeyse tutuklanmıştı. Zengin ebeveynlerinin tuttuğu ünlü avukat olmasaydı, hayatının bir döneminde ciddi sonuçlarla karşılaşabilirdi.

Garrison Abbey *C.Ü.R.E.T.* tişörtünü alaycı bir tavırla giyen ve pisliklerin bilgisayarlarını eğlence olsun diye *hack*'leyen biriydi. İnsanlar ona akın ediyordu çünkü o gizemli derecede havalıydı. *Gilmore Girls*'teki *Jess* gibiydi.

Maine'de öğrencilerin çoğu adımı bile bilmiyordu. Calloway kız kardeşlerle bağım olmasaydı, acı bir şekilde sıradan biri olarak kabul edilirdim.

Hâlâ bu noktaya geldiğimize inanamıyordum. *Birlikte.*

Pekâlâ, Garrison binlerce kilometre uzakta olduğu için fiziksel olarak birlikte değildik ama kız ve erkek arkadaş anlamında birlikteydik. Bunun gerçekleşmesi çok sayıda kozmik oluşum ve etkileşim gerektirmişti.

Garrison'ın spagetti pişirmeye çalıştığı video, ocağı kapatıp pes etmesinden sonra aniden kesildi. Omzumun üzerinden Bishop Hall'a doğru baktım. Öğrenci yurduna dönmeye cesaret edebileceğimi sanmıyordum. Karla'yla tekrar karşılaşabilirdim ve diğer bir garip sosyal etkileşimi kaldırabileceğimden emin değildim.

Dikkatim son kez dağılsın diye telefonumdan Tumblr'ı açtım.

Yeni gönderiyi görünce midem çalkalandı.

Ah, hayır...

Garrison onu etiketlemediğim bir anketi doldurmuştu, bu nadiren gerçekleşirdi. Bunları çok sevmemesine rağmen sırf benim takıntılı olduğumu bildiğinden dolduruyordu. Dolayısıyla bu anketi doldurması garipti, değil mi? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Yaklaşan etkiyi durdurabilirmişim gibi nefesimi tuttum ve paylaşımı yavaşça okudum.

İsim: *Garrison*
Burç: *Akrep*
Ortalama Uyku Süresi: *bilmiyorum, eskiden 7-8 saat gibiydi. Artık daha az, her neyse.*
Son Google Araması: *Londra'da saat kaç?*
İlişki Durumu: *</3*

Nefes... alamıyordum.

İlişki durumuna kırık kalp koymuştu. *Kırık.* Yani kalbini ben kırmışım gibi bir şey miydi? Yoksa ben Londra'da ve o Philly'deyken mi kırılmıştı?

Gözlük camlarım aniden buğulandı, bastırdığım duygu aniden on katına çıktı. *Suçluluk.*

Bekâretimi dün almıştı.

Onu bırakan da ben olmuştum. Onun saatiyle sabahın beşinde uçağa binmiştim. Farklı bir kıtaya uçmuş ve bu akşam inmiştim. Aramıza bir okyanus koymuştum. *Kelimenin tam anlamıyla.*

Ani bir farkındalık bedenimi sardı. *Ah, hayır.* O yaptığımız veda seksiydi.

İlk seferimde *veda seksi* yapmıştım.

Gözlüğümü çıkarıp pamuklu tişörtümle sildim. Karnım rahatsız edici bir şekilde buruldu. Yeni anma konuşması zihnimde hazırdı. *İşte Willow Hale burada yatıyor, birini ilk kez becerdikten sonra terk edip giden kız.*

Belki de bu becermek de değildi. Daha çok... sevişmek gibiydi. *Tatlı. Nazik. Sevgi dolu.* Mükemmeldi, terk etme kısmı dışında.

Garrison'ın gittiğim için beni suçlamadığını biliyordum. Kendini suçlayan bendim. Seviştikten sonra beni kollarının arasına almış, bana gitmemi hâlâ istediğini söylemişti. Hayallerimin peşinden koşmamı ve zor yolu -meydan okumayı- seçmemi istemişti.

Philadelphia'da çok büyük bir güvenlik ağım olduğu için

önce kendi başıma başarılı olmayı öğrenmeden gerçekten orada başarılı olup olamayacağımı bilmiyordum. Yani *Londra* benim için bir meydan okumaydı.

Aynı zamanda kalabalık bir havuza karınüstü düşmek gibi muazzam bir başarısızlık yaşamam da muhtemeldi.

Tumblr'daki kırık kalbe tekrar baktım.

Sözleri kafamda yankılandı. *Uçağa binmeden önce bana söyledikleri. "Bunu başaracağız. Sana mesaj atacağım ve Skype'tan konuşacağız."* Elleriyle yanaklarımı kavramıştı, birlikte ağlamıştık. *"Bunu başaracağız, Willow. Çünkü sen benim kızımsın ve bu değişmeyecek."*

Bunu başaracağız.

Kırık kalpler ve diğer her şeyle.

Buna inanmaya çalıştım. Kaplumbağa kabuğu şekilli gözlüğümü tekrar takıp paylaşımı okumaya devam ettim.

Kardeşler: *üç ağabey. Sizin kardeşiniz olmadıkları için sevinin.*

Aşk mı, Arzu mu: *arzu acı vermez.*

Kulağa hüzünlü geliyordu ama her zamanki olağan üzüntü gibi değildi. Ona en sevdiği diziden -*Supernatural*- komik bir *gif* göndermek için telefonuma uzandım. Tam parmaklarım ekranda kayarken son soru ve cevabı fark ettim.

Bir Ünlüyle Tanış: *Sanırım onlardan biri oluyorum...*

Bu bir an içimi ürpertti. Hayatım onunkini ne kadar da değiştirmişti.

Üç yıl önce hiç kimseydim. Caribou, Maine'deki uyuşuk bir kasabada yaşıyordum ve ebeveynlerim boşanıyordu. Küçük kız kardeşim Ellie benim tek kardeşimdi, sadece bir arkadaşım vardı.

Sonra bir sabah uyanmıştım, çok az şey biliyordum ama her şey... değişmişti.

Ellie'nin tek kardeşim olmadığını öğrenmiştim.

Benden binlerce kilometre uzakta bir ağabeyim vardı.

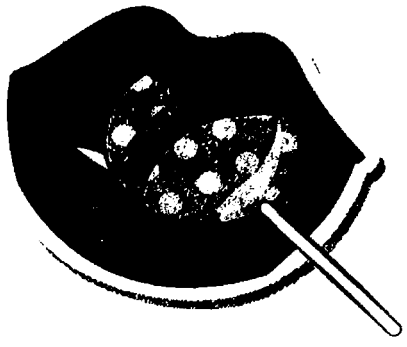
Ünlü bir ağabey...

Loren Hale dergilerde ve sansasyonel gazetelerde her hafta yer alacak türden bir üne sahipti. Akraba olduğumuzu öğrenmeden çok önce onu idolleştirdiğim bir üne... *Chris Evans* gibi birinin -*Kaptan Amerika*'nın ta kendisi- uzun süredir ortalıkta görünmeyen küçük bir kız kardeşi olduğunu düşünün. İşte o *bendim*. Bu çok etkileyici ve inanılmazdı. Ayrıca gerçekten...

Üç yıl sonra hâlâ gerçeküstüydü.

Loren Hale her şeyi değiştirmişti.

Benim ve Garrison için.

41

GARRISON ABBEY

Yedi gün. Altı saat. İşkence gibi üç dakika. Tabii ki Willow'la aramıza bir okyanus sığdırdığımızdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini saydığım falan yoktu.

Rakamları seviyordum.

Kod yazmayı seviyordum.

Yaptığım şey buydu.

Hatta cuma gecesi saat sabahın ikisinde bile. Kulaklığım yatak örtümün üzerine fırlatılmıştı. Bunu ofiste tüm gün takmanın ardından kulaklarıma biraz dinlenme şansı tanımıştım. Günlerden cuma olduğunu söylemiş miydim?

Bu da yan dairedeki herifin evinde o anda bir tür birinci sömestr partisi verdiği anlamına geliyordu. Duvarlar onun berbat *EDM* müziği yüzünden titriyordu.

Çoğu müzik eşliğinde kod yazabilirdim.

Dikkatimi dağıtan şey bu değildi. Asıl rahatsızlık verip zihnimi işimden uzaklaştıran şey gülüşmeler, tiz haykırışlar ve arkadaş arası tezahüratlardı.

Kızlardan teki, "Jared!" diye çığlık attı. Birisi ortak duvara çarptı, *Silversun Pickups* posterim kancasından düşüp yere çarptı.

Evet, işte bu.

Tekerlekli sandalyemi iterek klavyemden uzaklaştım ve ahşap zemin boyunca stereo sistemime doğru kaydım. Sesini açtım. *Sonuna kadar.* Ardmdan telefonumdaki şarkı listesine göz attm.

EDM'lerini sikeyim.

En sevdiğim müzik grubunu açtım.

Interpol. "*Evil*" adlı şarkı yavaşça çalmaya, sesi gitgide yükselmeye başladı. Ancak hoparlörlerimden o kadar şiddetli çıkıyordu ki, komşumla yarışa girmiş gibiydim. Bakalım ilk önce kimin kulak zarını patlatacaktık? Gerçek şu ki, *Interpol* dinleyerek kalıcı bir migrenle yaşamaya hazırdım. Buna değerdi.

Yaklaşık bir dakika sonra kapıma sertçe vuruldu. "Hey!"

Adam başka bir şey daha söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Aniden *EDM* müziği kesildi.

"Hey!" diye bağırdı, artık sesi daha net geliyordu. "Şu lanet müziğinin sesini kıs, adamım!" Kapımı yumrukladı, kalbim hızlandı.

Kafamda *o* belirdi.

Eğer Willow burada olsaydı, bana müziğin sesini kısmamı söylerdi. *Kavga başlatma. O kişi sen olma.*

Fakat burada değildi.

Ayağa kalktım.

Kapımdaki vurma sesi şiddetlendi. "Lanet olsun, beni duyabiliyor musun?!"

Kapıya ilerledim, geçen her saniyeyle sanki birisi kalbimi avucunda sıkıyormuş gibi hissediyordum. *Bam. Bam.* Soğuk, cansız organı uyandırmaya çalışıyordu.

Elimi kapı koluna yerleştirdiğimde nakarat başladı. Bu şarkıyı bir milyon kez dinlemiştim, yine de bu gece farklı geliyordu. Kapatmalıydım. Ancak bende bir sorun vardı. Bunu içimin derinliklerinde, sanki kâğıda sızan siyah bir mürekkep gibi hissediyordum ve Willow beni değiştiremezdi.

Hiç kimse değiştiremezdi.

Kapıyı açtım.

Komşumun öfke dolu kahverengi gözleri beni delip geçti. Beyzbol şapkası ters çevrilmişti. Üzerinde *Penn* gömleği ve keten pantolon vardı. Sanki Center City'deki bir apartmandan çok *Alpha Omega Zeta* evinde olmalıymış gibi görünüyordu.

"Evet?" diye sordum. Birbirimize yeterince yakın olduğumuz için müziği bastıracak şekilde sesimi yükseltmek zorunda kalmamıştım.

Elini uzattı. "Ben Jared, komşunum. Özür dilerim, adamım. Henüz kendimi tanıtma fırsatım olmadı."

Bu binaya Willow gitmeden hemen önce taşınmıştım. Değişiklik istemiştim. Bir hafta geçmiş ve Jared'la birkaç kez karşılaşmıştık. Daha önce bana tek kelime etmemişti. Dolayısıyla bu *yapmacık-sahte-hoş* saçmalık bir gösteriden fazlası değildi.

"Tamam," dedim ama elini sıkmadım.

Jared bir saniye duraksadı, sonra kolunu indirdi. "Hey, müziğini biraz kısabilir misin? Parti veriyorum. Kız arkadaşımın doğum günü."

Onun dairesine doğru göz attım Kapısında üç kızla iki erkeğin yan yana dikildiğini fark ettim, bizi izliyorlardı. İçeride daha kaç kişinin olduğundan emin değildim.

"O zaman görünüşe bakılırsa, şu anda kız arkadaşına bir doğum günü hediyesi veriyorum." Başımı tekrar Jared'a çevirdim. "*Interpol* ile tanıştırılmak muhtemelen bu gece alacağı en iyi hediye."

Jared zoraki bir tavırla güldü, gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Bak, biz senin müziğini dinlemek istemiyoruz."

"Haklısın, seninki çok daha iyi," dedim dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle. "Son bir saattir muazzam bir mutluluk dışında bir şey hissetmedik."

"Adamım, üzgünüm." Jared kendini savunmak için ellerini kaldırdı. "Bu kadar gürültü yapmak istemedik. Belki bir an-

laşmaya varabiliriz." Gözleri beni çıplak ayaklarımdan başıma kadar süzdü. "Penn'e mi gidiyorsun? Gel, bizimle bir bira iç. İçeride yeterince var."

Üç yıl önce bu teklifi kabul edebilirdim.

Bugünse sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Biranı istemiyorum. Duvarlarıma vurmayı bırakın yeter..."

Kapı girişinde dikilen kızlardan biri, "Vay canına," diye haykırdı. Arkadaşları etrafında toplandı, elindeki telefona bakıyorlardı. "Sen Garrison Abbey'sin!"

Jared kaşlarını neredeyse birbirine değecek kadar çattı. "Ana, onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Ana topuklu ayakkabılarla koşturarak geldi, sarı saçları inanılmaz derecede acı veriyormuş gibi görünen sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Kızların bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Bir elini Jared'ın göğsüne yerleştirdi. "Erkek arkadaşımı boş ver. Onun eğlence dünyasıyla ya da *Ünlü Takipçisi*'yle pek alakası yok."

Beş para etmez sansasyonel dergiyi duyunca neredeyse gözlerimi devirecektim. Tamam, markette dergiyi elime almışlığım olmuştu. Yine de tam bir saçmalıktı.

Jared başını iki yana salladı. "Bir dakika, o *Ünlü Takipçisi*'nde miydi?"

"Evet, Calloway kız kardeşlerle," dedi Ana. Sanki *orada* değilmişim gibi parmağıyla beni işaret ediyordu.

Jared kim olduğumu çıkarmaya çalışıyormuşçasına beni baştan aşağı süzdü. "Yani o zaman Calloway kız kardeşlerden biriyle mi çıkıyorsun?"

Neredeyse gülecektim.

Hepsi evliydi.

Ancak hiçbiri benimle evli değildi. Ayrıca Calloway kız kardeşlerden biri bu soruyu duysaydı, muhtemelen gireceği kahkaha krizi yüzünden ölüp giderdi. Willow muhtemelen kollarını bana dolardı. Ben de ona sarılırdım. Sırf *o benim* demek için...

"*Aman Tanrım.*" Ana'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Lütfen sesini kes, Jared." Bana döndü. "Çok özür dilerim. Fırsatını yakaladığımda *Philly'nin Prensesleri* dizisini art arda seyredecek." Birisinin *PoPhilly*'den bahsettiğini duymayalı uzun zaman olmuştu. Bu kısa süreli *reality* programı *yıllar önce* çekilmişti. İçinde ben yoktum. O zamanlar Calloway kız kardeşleri bile tanımıyordum.

Kız kardeşleri ile erkeklerini içeren bir belgesel dizisi hâlâ devam ediyordu ve daha günceldi. *Biz Calloway'iz* eleştirmenlerce beğenilmişti, madde bağımlılığı ve Travma Sonrası Stres Bozukluğu gibi ciddi konuları ele alıyordu. Belki de bu kız için fazla entelektüeldi çünkü bu diziden bahsetmedi.

Callowaylerle nasıl bir bağım olduğunu açıklayacak ruh halinde değildim, neyse ki Ana bunu benim yerime yapmaya hazır bir şekilde buradaydı.

Erkek arkadaşına odaklandı. "Loren Hale'in kim olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Bilmiyorsan artık çıkamayız." Kollarını bu konuda çok ciddiymiş gibi göğsünde kavuşturdu.

Aman Tanrım.

Bu çok aptalca.

Bu tıpkı arka planda *Interpol* hâlâ deli gibi bağırırken lanet olası bir tren kazasını izlemek gibi bir şeydi. Loren Hale hiçbir ilişki için belirleyici unsur olmamalıydı. Eğer olsaydı, benimki daha başlamadan biterdi.

Jared gözünü bile kırpmadı. "Loren Hale'i herkes tanır."

Bu doğru değildi ama olsun.

"Kanıtla." Ana kaşlarını çattı.

"*Superheroes & Scones ve Hale Co.*'nun sahibi. Duşumda onun bebek yağı var." *Komşumdan gelen gereğinden fazla bilgi.* Ayrıca o tam anlamıyla Loren'ın bebek yağı şişesi değildi. Bebek ürünleri üreten firmanın sahibi aileydi. *Hale Co.* Ülkenin en tanınmış markalarından biriydi.

Jared bana baktı. "Loren aynı zamanda seks bağımlısı Calloway kız kardeşle evli."

Jared'ın Lily Calloway'yi tanımlama biçimi tüylerimi ürpertti. Sanki Lily sadece bu özelliğiyle biliniyormuş gibi... Aslına bakılırsa, *Superheroes & Scones*'un gerçek sahibi oydu. Hayatımın bir döneminde orada, hatta onun *için* çalışmıştım.

Jared bana baktı ve devam etti. "Ama anlamıyorum. Sen Loren Hale'i nereden tanıyorsun?"

Ağzımı açtım.

Ancak Ana benden önce cevapladı. "O Loren Hale'in küçük kız kardeşiyle çıkıyor."

İşte gelmişti.

Meşhur olmamalıydım. Tanınmamalıydım, özellikle de her zaman Loren veya Callowaylerden herhangi biriyle birlikte olmadığımdan. Fakat böyle şeyler yaşanıyordu. Ana'nın kim olduğumu anlamadan önce birkaç dakikasını ayırıp telefonundan gereken kontrolleri yaptığımı bilmek bana biraz teselli vermişti.

Anında tanıyamamıştı.

Güzel.

Derin düşüncelere dalarak, "Hah," dedi Jared.

"Müziğimin sesini kısacağım," dedim içlerinden biri daha araya giremeden. "Duvara vurmaları minimum seviyede tutarsanız sorun yaşamayız."

"Dur, bugün benim doğum günüm." Ana, Jared'ın koluna girdi. "Sence Loren'ı arayıp bana *iyi ki doğdun* demesini sağlayabilir misin? Hızlıca. FaceTime olmasma bile gerek yok. Onun sesini duymak bana gerçek anlamda *en iyi* doğum günü hediyesi olurdu. Büyük bir hayranıyım da."

Erkek arkadaşına göz attım.

Jared'ın bakışı adeta yalvarıyordu. Resmen "*Hadi, adamım, bana yardım et,*" diyordu. Sanki gecenin ilerleyen saatlerinde oral seks yapabilmesi için kız arkadaşından iyiliğim karşılığında puan almaya çalışıyordu.

Loren Hale'in numarası bende vardı.

Bakışlarım Ana'ya odaklandı. "Doğum günü hediyeni çoktan verdim," dedim. "Erkek arkadaşına sor."

Kapıyı yüzlerine kapattım.

Hemen stereo sistemime yönelerek müziğin sesini katlanılabilir bir seviyeye düşürdüm. Kulaklarım çınlıyor, başım zonkluyordu. Yatak örtümün üzerine yığıldım ve tavandaki sarı lekeye baktım. Birkaç saniye sonra yan tarafta yine *EDM* çalmaya başladı. Ancak artık ses daha hafifti, duvarlarım ve masam da titremiyordu.

Willow *gitmekle* doğru olanı yapmıştı.

Burada gerçek bağlantılar kuramazdı. Herkes eninde sonunda onu Loren Hale'in kız kardeşi olarak tanıyacaktı. Londra'da radardan kurtulmak gibi bir şansı vardı.

Telefonum titredi.

Saat neredeyse sabahın üçü olmuştu. Bu da demek oluyordu ki, Londra'da saat sabahın sekizi olmak üzereydi.

Yazanın o olduğunu düşününce damarlarımda heyecan yankılandı ama mesajı gördüğümde balon patlamasından daha berbat bir his yaşadım. Sanki biri zepline kurşun sıkmıştı.

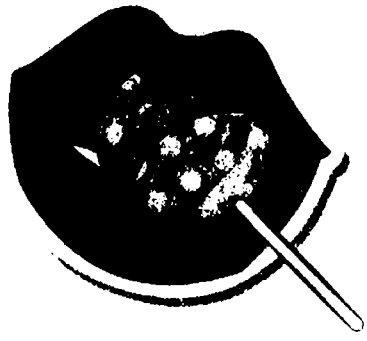
Mesaj atan kişi... patronumdu.

Connor Cobalt: *Yarın toplantı var. Sabah 11.00'de. Ofisimde.*

İşe başladığım ilk gün yaptırdığım uyuşturucu testinin ekran görüntüsünü de eklemişti.

Pozitif çıkmıştı.

Siktir.

42

GARRISON ABBEY

Bana bu işi vermemeliydi. Yirmi dokuz yaşındaki iş deviyle yüz yüze geldiğimde bildiğim tek şey buydu. Connor Cobalt aklınıza gelebilecek hemen her şeyle ilgili bir şirket olan Cobalt Şirketi'nin CEO'suydı. *Mıknatıslar. Boyalar. Elmaslar.* Liste bu şekilde uzayıp gidiyordu. *Daha küçük ortaklıkları sahiplenen büyük bir şirket.*

Yani Connor'ın bana baktığı ve benden bir şey yaratmamı istediği gün teklifini reddetmeliydim. İşlerin kötüye gitmekten başka bir olasılığı yoktu. *Hızla.*

Hatta burada çalışabilecek birisi gibi bile görünmüyordum.

Bin dolarlık *Armani* takım elbisesinin manşetlerini düzeltti.

Benimse üzerimde siyah kot bir pantolonla kapüşonlu *sweatshirt* vardı ama daha ilk günden bana nasıl istersem öyle giyinebileceğimi söylemişti. Dolayısıyla bu onun suçuydu.

Kahvesine uzanırken mavi gözleri benimkilerle buluştu. Bu adamı tanımlamak için korkutucu terimi muhtemelen çok hafif kalırdı. Ondan etrafa "*Ben senden çok daha iyiyim,*" diyen bir karizma yayılıyordu. *Bana bunun nasıl karizmatik olduğunu sormayın.* Sanki bir pislikmiş gibi görünmesi gerekirken gerçekte durum hiç de öyle değildi.

Anlamıyordum.

Müthiş bir özgüven. Sebep bu olmalıydı.

Kahvesini yudumladı. Sessizlik sürüyordu, bakışları bana iyice odaklanmış ve sertleşmişti.

Birden içerisi çok sıcak gelmeye başladı. Kapüşonlumun kollarını yukarı sıyırdım.

Gergin bir anın ardından, "Garrison," dedi Connor. "Zamanını boşa harcamak istemiyorum. Senin de benimkini boşa harcamak istemediğini düşünüyorum." Kahve fincanını elinden bıraktı ve yazıcıdan çıkmış kâğıdı masanın karşısma kaydırdı. Bunun geçen gece gönderdiği ek olduğunu hemen fark ettim.

Kaldığım uyuşturucu testim...

Harika.

Küçük detayları hızlıca okudum. Grafikte artan *THC* seviyeleri zirve yapmıştı. *Esrar.* Willow Londra'ya gitmeden birkaç gün önce biraz içmiştim. Cobalt Şirketi'nde uyuşturucu testi yapılacağını bilseydim kesinlikle içmezdim ama bu benim ilk kurumsal işimdi.

Çalıştığım diğer tek yer *Superheroes & Scones*'tu ve orada çalışanların hepsi *nerd, geek* ya da eve ihtiyaç duyan kırık oyuncaklardı. Hiç kimsenin *S&S*'te işe girmek için referansa ihtiyacı yoktu.

"Beni işten çıkarıyorsun," diye varsayımda bulundum.

Connor okuması zor bir insandı. Yüzü ifadesizdi. Pokerde blöf yaparak herhangi bir elden rahatça çıkabilirdi. Bu da etkileşimi daha rahatsız edici hale getiriyordu. Oturduğum yerde kıpırdadım.

Connor sakin bir sesle, "Seni esrar yüzünden gerçekten işten çıkartacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Yani... belki." Cam duvarlara ve ofisinin dışındaki küçük bölmelere göz gezdirdim. Kadınlar etrafta döpiyes ve kalem eteklerle dolanıyordu. Erkekler telefon görüşmeleri yapıyor, toplantı odalarında toplantılara katılıyorlardı. Duvarların hepsi *camdı.*

Sanki ne kadar önemli olduklarını göstermek istiyorlardı. Diğer çalışanlarının boş zamanlarında ot içtiklerini hayal bile edemiyordum.

Connor sandalyesinde arkasma yaslandı. "Garrison." Dikkatimi tekrar üzerine çekti. "Buradaki performansını etkilemediği sürece esrar içip içmemen umurumda değil."

Omuzlarım gevşedi ve derin bir nefes verdim. "Etkilemeyecek," dedim neredeyse aceleyle. Bu beni bile şaşırttı. Bu işi ne kadar da çok istiyordum. *Şu anda sahip olduğum tek şey bu.* "Genelde ot içmem. Uyuşturucu bağımlısı falan değilim. Sadece arada bir sakinleşmeme yardımcı oluyor."

Connor, söz konusu ben olduğumda bunu zaten tahmin etmişçesine başmı salladı. "Şirket politikası, ilk uyuşturucu testinin yanlışlıkla pozitif çıkmadığından emin olmak için bir doğrulama testi daha yaptırmanı gerektiriyor. Ama bu sohbeti sonucun yanlış olmadığına dair bir kanıt olarak kabul edeceğim." Bana başka bir kâğıt daha uzattı. "İlk testten kaldığın için burada geçireceğin bir yıl boyunca rasgele aralıklarla uyuşturucu testlerine tabi tutulacaksın."

Kulağa adil geliyor. Kahretsin, hâlâ bir işim olduğu için mutluydum.

Duvarındaki saate, ardından da bana baktı. "Hata yapma, Garrison. Eğer opiyat ya da kokain gibi daha sert uyuşturucular kullandığını öğrenirsem, burada işin olmaz. Burası *Wolf of Wall Street* değil. Sağlıkları tehlikedeyse çalışanlarım işime yaramazlar."

"Anlaşıldı." Çok sayıda uyuşturucu denediğimden bahsetmedim. Çoğunu umursamamıştım. Ayrıca artık beni bunları kullanmaya zorlayacak kişilerin arasmda da değildim.

Connor parmaklarını şakağına koydu. "Şimdi senin şu projenden bahsedelim."

Yüzümü buruşturdum. Açıkçası yine kaldığım uyuşturucu

testinden bahsetmeyi tercih ederdim. "Harika gidiyor." Alaycılığım kesildi çünkü patronumla yaptığım toplantıda kesinlikle ortaya çıkmamalıydı.

"Henüz ne yarattığın konusunda en ufak bir fikrin yok." Connor'ın varsayımı yine doğruydu.

"Yani bana *herhangi* bir şey yaratabileceğimi söylediğinde ilerlemem biraz zor," dedim. Teknoloji geliştirme söz konusu olduğunda, bu gerçekten çok geniş bir spektrumdu ve doğru şeyi seçmek istiyordum. Sadece bunun ne olduğunu keşfetmem gerekiyordu.

"Acele etme," dedi Connor. "Belirli bir teslim tarihin yok."

Bu beni daha da korkuttu çünkü Connor Cobalt zamanını boşa harcamak *istemeyeceğiniz* türden bir adamdı. Buna rağmen bana söz konusu zamandan sonsuz miktarda veriyordu.

Ayrıca bu tür bir fırsatı çok fazla kişinin elde edemediğinin de gerçekten farkındaydım. Eğer Calloway kız kardeşlerden biriyle evli olmasaydı -bu yüzden kız arkadaşımla bağlantılıydı- belki de şu anda bu pozisyonda olmazdım. Bu bana iltimas geçiliyormuş gibi hissettirse de elimdeki fırsatı çöpe atmayacaktım.

"Ya bir fikir sunmam yıllarımı alırsa?" diye sordum. Kendi çıkarlarını benim için görmezlikten geleceğine inanamıyordum. O bir iş insanıydı. Onun gibiler paraya önem verme eğiliminde olurdu ve ben şu anda ek haklarla birlikte seksen bin dolar maaş alıyordum.

Sanki bu onu rahatsız etmemiş gibi, "O zaman yıllar alır," dedi Connor. "Ama ben o kadar süreceğini sanmıyorum. Ki hep haklı çıkarım."

O hep haklı çıkar.

Bir yanım onun yanıldığını kanıtlamak istiyordu. Bunun benim açımdan ne anlama geldiğini ise bilmiyordum.

✶

O gecenin geç saatlerinde stüdyo dairemde firma donduru lmuş pizza attım, kanepeme gömüldüm ve Willow'un gönderdiği videolara göz attım. Bunları üçüncü kez izliyordum.

Willow en az üç yıllık olması gereken bol bir *Superheroes & Scones* tişörtüyle yatağına uzanmıştı. Tasarımı orada çalışmaya başladığımız ilk günlerdeki seriden hatırladım.

Başının üzerinde duvarlara bantlanmış *X-Men* posterleri görünüyordu. Gözlerini ovaladı, gözlüğünü o gece için çoktan çıkarmıştı. Onu seyretmek daha çok özlememe sebep oldu. Belki de ben bir tür mazoşisttim çünkü onu izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Hatta daha fazlasını istiyordum.

"Şu ana kadar derslerim o kadar da kötü gitmedi," dedi. "Pazarlamaya Giriş hariç. Of..." Yüzünü bir yastığa gömdü. "Bizden bir *grup* projesi yapmamızı istiyorlar." Sesi boğuk çıkıyordu, kısa bir süre sonra başını kaldırdı. "Bunları Dalton Akademisi'nde bıraktığımı sanıyordum. Ama hayır, üniversitede de varlar ve resmen çok daha kötüler."

"Katılıyorum," dedim videoya.

Saçlarını yanaklarından arkaya itti, ela gözleri ekrana kaydı. Gözyaşlarını tuttu. "Garrison." Adımı sanki yas tutuyormuş gibi söyledi. "İşten çıktığında beni... arayabilir misin? Benim saatimle çok erken bile olsa. Önemli bir şey yok. Sadece sesini duymak istiyorum."

Göğsüm sanki birisi üzerine yirmi beş kiloluk bir dambıl düşürmüş gibi ağırlaşmıştı.

Onu aramadım. Ofisten çıktığımda saat gece yarısıydı ve bu onun saatiyle sabah beşe denk geliyordu. Ertesi gün aşırı derecede zor bir dersi vardı, ben de kendi kendime onun derslerini ve çalışma programını mahvedecek bir şey yapmayacağıma söz vermiştim. Üniversite kolay değildi, dikkatini dağıtırsam kendimden nefret ederdim.

Ben de başka bir plan yapmıştım. *Onu yarın öğleden sonra, ders aralarında ara.*

Fırın öttü, pizzam hazırdı. Tam kanepeden kalktığım sıra-

da telefonumun ışığı yandı ve gürültüyle titredi. Adı ekranın tümünü büyük harflerle kaplamıştı. *Willow.*

Kendimi gülümserken yakaladım. Bencilce de olsa hissettiğim ilk şey mutluluktu. Bir gelgit dalgası gibi bedenimde kabardı.

Dudaklarım hızla aşağıya kıvrıldı. Hemen ardından bunu endişe takip etti. Doğruldum ve hoparlörü açtım. "Selam, Willow. Orada saat erken değil mi?"

"Saat altı," diye yanıtladı esneyerek. "Videomu izledin mi?"

Yalan söyleyebilirdim ama bu ona yapmayı asla istemeyeceğim bir şeydi. "Evet," diye itiraf ettim. "Seni öğle yemeğinde aramayı planlıyordum, uyuyabilmen için."

Yine esnedi. "Çok naziksin ama uyumaktansa seninle konuşmayı tercih ederim."

"*Çok naziksin*," ifadesini çoğu insan benim için kullanmazdı. Benimle konuşmak için uykusuz kalmaya razı olması gerçeği de benim istediğim bir şey değildi.

Mutfak tezgâhıma yaslandım, her ne kadar onu göremesem de gözlerim ekrana kilitlenmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece sesini duymayı özledim. Gerçek zamanlı olarak. Videodaki gibi değil. İş nasıldı?"

Ona başarısız uyuşturucu testimden ve Connor'ın esrar içmemi umursamadığından bahsettim. Hikâyemi bitirdiğimde, "Onun haklı olduğunu biliyorsun. Ne yaratmak istediğini düşündüğünden daha hızlı keşfedeceksin," dedi.

Bana olan güveni uyuşturucu gibiydi. Gözlerimi kapatıp tezgâhın kenarını kavradım. İnsanın bu kadar çok sevdiği birinden uzak olması can yakıcıydı. Tanrım, bu lanet derecede acıtıyordu.

"Garrison," diye fısıldadı Willow. "Hâlâ orada mısın?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Evet."

"Seks yaptığımız geceyi hatırlıyor musun?" diye sormadan önce kısa bir sessizlik yaşandı.

Nefesimi tuttum. O geceyi unutmak imkânsızdı. O ana

dair her şey muhteşemdi ve çoğu gecemi onun içindeyken kendimi nasıl hissettiğimi hatırlayarak geçirmiştim. Ardından da hep bunun bir daha ne zaman yaşanacağını düşünmemeye çalışmıştım. Çünkü muhtemelen yakın zamanda olmayacaktı.

Okulun ikinci dönemi başlayana kadar onu ziyaret etmek için uçamayacağıma karar vermiştik. Orada, *onun yanında* olursam medyanın Wakefield etrafında dolanmaya başlama ihtimali yüksekti. *Ona birkaç ay tam. Bırak yerleşsin.*

Hâlâ da böyle olması gerektiğine inanıyordum.

Ancak azgın tarafım -yanlış başla düşünen yanım- bu fikirden o kadar memnun değildi. Tabii ki ona dokunmak istiyordum. Fiziksel olarak onunla olmayı arzuluyordum.

O an onun sözlerini düşündüm. *Seks yaptığımız geceyi hatırlıyor musun?*

"Hatırlıyorum," dedim. "İyi bir geceydi. Olabilecek en güzel gece."

"Yani bundan dolayı üzgün değilsin?" diye sordu sesinde endişeyle. "Bunun bir *veda seksi* olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Aman Tanrım. "Hayır, Willow. *Veda seksi* değildi." Kalbim hızlandı. "Öyle olsaydı ayrılırdık. Biz hâlâ birlikteyiz." *Kahretsin.* "Değil miyiz?"

"Evet, sanırım öyleyiz," dedi Willow. Kaşlarını çatışını gözümde canlandırabiliyordum.

Farklı sayfalardaydık. *Farklı kitaplarda.* Lanet olsun, resmen farklı kıtalardaydık. Konuya nasıl döneceğimi bilmiyordum. "Willow, sen benim kızımsın."

"Ya kırık kalp ne olacak?" diye sordu.

Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken bir saniyeliğine beynimi zorladım. "Ne... kırık..." *Ah, kahretsin.* Hatırlayınca burun kemiğimi sıktım. "Anket."

O şeyi doldurmaya beni neyin zorladığını bile açıklamakta

zorlanıyordum. Tumblr'da dolaşıyordum, anket karşıma çıkmış ve bana Willow'u hatırlatmıştı. Soruları hızlıca yanıtlamak yeterliydi. Neden kırık kalp bırakmak zorundaydım ki?

Ben tam bir aptaldım.

"Seks yaptıktan sonra oradan ayrıldığım için üzgün olduğunu düşündüm," dedi Willow.

"Hayır, asla," diye yanıtladım sertçe. "Willow, o hayatımın en güzel gecesiydi. Kırık kalbi koydum çünkü bu berbat uzak mesafe ilişkisinin içindeyiz ve seni özlüyorum."

Rahatlayarak derin bir iç çekti. "Bu kulağa daha mantıklı geliyor."

"Güzel." Duraksayıp havayı kokladım. Bir şeyin kokusunu alıyordum... *Yanık.*

Siktir, kahretsin. Pizzayı fırından çıkarmayı unutmuştum. Eklemlerim çözüldü ve hemen fırına koştum. Fırın kapağını aşağı çeker çekmez koyu gri duman yüzüme saldırdı. Kolumu ağzıma kapatarak öksürdüm, birkaç saniye içerisinde duman dedektörü öfkeli bir çığlık attı.

"Garrison?" Willow paniklemiş gibiydi.

Alarmı bastıracak şekilde, "Pizzayı yaktım!" diye bağırdım. "Seni sonra arayabilir miyim?"

"Evet, git. Seni seviyorum," dedi hızla.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı, ben de fırını kapatıp mutfak havlusunu sallayarak dumanı alarmdan uzaklaştırmaya çalıştım. İşe yaramıyordu. Alarma ulaşacak... bir şey bulmalıydım. İki metre kırk santimlik tavan... *Lanet olsun.*

Cidden.

Biri kapımı tıklattı. "Garrison!" diye haykırdı komşum. "Her şey yolunda mı?!"

Jared'la kız arkadaşının doğum gününden beri karşılaşmamıştık ama onu soğutmamış olmam gerçeği ya adamın iyi birisi olduğunu ya da sırf Ana'ya karşı puan kazanabilmek için

benim Loren Hale'le bağlantılarımı *cidden* kullanmak istediğini gösteriyordu.

Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum.

Yine de kapımı açtım.

Omzumun üzerinden içeri baktı.

"Sorun yok, adamım," dedim ona. "Sadece yanmış bir pizza. Evine gidebilirsin." Tam kapıyı kapatacakken elini yaslayarak beni istenmeyen bir güçle durdurdu.

Ona dik dik baktım.

Hâlâ arkamdaki fırına bakıyordu. "Kahretsin, kötü görünüyor. Bir dakika bekle, süpürgemi getireyim." Hızla uzaklaştı, gözlerimi ovaladım. Durumu bir kez daha değerlendirerek -ya da belki de değerlendirememiştim- kapımı o gittikten sonra kapatmadım.

Jared hemen geri geldi ve süpürgeyi bana vermektense doğrudan daireme girdi. Oldukça gerildim. Evim *benim* alanımdı ve onu içeri davet ettiğimi hatırlamıyordum. Ah, bir saniye, zaten öyle bir şey yapmamıştım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapının yanmda dikildim, Jared'ın süpürgenin ucunu alarma doğru sallamasını izledim. İki *sallamayla* alarmın feryadı kesildi.

"Binadaki duman dedektörleri aşırı hassas," dedi Jared. "Sadece bir hatırlatma."

"Öğrendiğim iyi oldu." Sesimin kızgın ya da alaycı çıkmaması için uğraştım. Ya da her ikisini birden yapmamaya...

Jared daireme sanki bir turdaymış gibi büyük bir dikkatle göz gezdirdi. "Vay, harika bir düzen oturtmuşsun." Masa ve dört monitörün olduğu arka duvara göz attı. İki sunucu vardı. Tüm kablolar düzenli bir şekilde toplanmış, zemin döşemesinin altına yerleştirilmişti. Her şeyi bir araya getirmek ve dağınık görünmesini engellemek günlerimi almıştı.

"Video oyunlarıyla aran iyi mi?" diye sordu Jared merakla.

Muhtemelen onun düşündüğü gibi değildim. *Call of Duty* veya *Halo*, hatta *League of Legends* oynamıyordum. Benim

gerçek aşkım *Sega* ve *N64* gibi konsollardaki klasiklerdi. Fakat bilgisayarlarımın olması sebebi bu değildi.

"Hayır," dedim ona. "Cobalt Şirketi'nde yazılım mühendisiyim."

Jared kaşlarını kaldırdı. "Vay canına." Etkilenmiş gibi görünüyordu. "Ama Penn'de olduğunu söylemiştin sanki."

Böyle bir şey söylememiştim. Kendisi varsayımda bulunmuştu çünkü yaşımı -yirmi- gösteriyordum. Ayrıca bu binanın fiyatı uygundu ve kampüse de çok yakındı. Tüm bunlar düşünüldüğünde tahmini mantıklıydı.

Başımı iki yana salladım. "Ben üniversiteye gitmedim." Bundan utanmıyordum. Okul herkese göre değildi. Özellikle de bana göre hiç değildi.

Jared beni baştan aşağı süzdü. "Yani sen şu *The Social Network*'taki dâhiler gibisin, öyle mi?"

Neredeyse gülüyordum. Ben dâhi olmaktan çok uzaktım. Sadece yaptığım işte iyiydim.

"Pek sayılmaz." İşle ilgili bir bahane üretmek üzereydim. Onu dairemden çıkarmak için her şeyi yapardım ama çoktan tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Geçen gece Ana'yla yaşananlar," dedi utanç içinde. "Birden çok büyük bir istekle atılıp haddini aştıysa özür dilerim. O ailenizin büyük bir hayranı."

"Onlar benim ailem değil," diye düzelttim. *Willow'un ailesi. Ben sadece... onlara yakın biriyim.*

Ensesini kaşıdı. "Tamam, özür dilerim."

"Çalışmam gerekiyor," diye mırıldandım.

"Ah, evet. Seni rahat bırakayım." Süpürgesini aldı. "Eğer duman dedektörüyle tekrar sorun yaşarsan, beni nerede bulacağını biliyorsun." Hızlıca çıktı. İçimde garip bir his belirdi ve bunun onun aşırı tatlı komşu yakınlığından kaynaklandığını biliyordum. Bana sahteymiş gibi gelse de onu yargılamak istemiyordum.

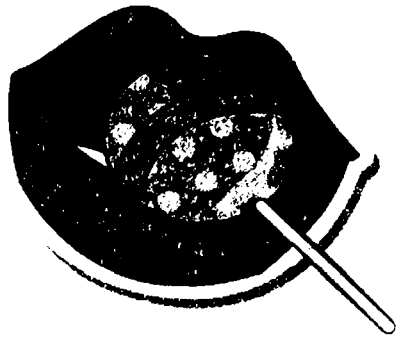
Kapımı kilitledim, ardından mutfağa göz gezdirdim. Du-

man neredeyse tamamen gitmişti. Pizzayı kontrol ederken karnım guruldadı, öfkeyle iç çektim.

Fazla kıtır ve yenmez durumdaydı. Pizza böyle olmamalıydı.

En sonunda buzdolabından bir *Lightning Bolt* enerji içeceği alıp masa sandalyeme çöktüm. Bilgisayarım içinde tamamen kaybolabileceğim birkaç yerden biriydi. Şu anda yapmak istediğim tek şey buydu.

Ninova

43

WILLOW HALE

"Kapını açık tut," diye öneride bulunmuştu Lo. "Arkadaş edinmen daha kolay olur."

Bu Philly'den ayrılmadan önce kardeşimin bana tavsiyesiydi. Sömestrin üçüncü haftasına gelmiştik ve ben bu tavsiyeye hâlâ uymamıştım. Kapalı kapımın dışında, öğrenciler koridorda yürürken kahkahalar yükseliyordu. Hava her cuma günü öğleden sonra o haftanın dersleri biterken cıvıl cıvıldı. Parti planları canlanıyordu.

Bunlardan birine davet edildiğim yoktu.

Kalemim havada, defterim de karalamalar ve notlarla doluyken neredeyse masamdan kalkıp kapıyı açıyordum. *Neredeyse.*

Ancak kahkahalar daha da şiddetlendi. *Ya dışarıdaki sohbeti bölersem?* Birinin şakasını mahvedebilir, sonra 301 numaralı odadaki eğlenceleri mahveden, sessiz ve garip kız olarak tanınırdım. Tam anlamıyla keyif kaçıran insan olurdum.

Ya hepsi çoktan arkadaş olmuşsa? Kişisel deneyimim, sıkı dost gruplarının nadiren dışarıdan gelenleri kabul ettiğiydi. Eğer böyle bir şeye izin verirlerse, gruba yeni katılan kişinin kabul görmek için inanılmaz çaba harcaması gerekirdi.

Bende böyle bir güç yoktu.

Ben daha çok yavaş hareket eden bir kaplumbağaya ben-

ziyordum. Beni kabul edip arasına alacak tek arkadaş grubu içinde fazlasıyla boş yer olan olacaktı.

Daha ben kararımı vermeden -aç ya da kapalı tut- kapının altından içeri parlak yeşil bir broşür itildi ve zeminde kaydı. Meraklanarak broşürü almak üzere ders kitabımın başından kalktım.

Film Festivali'nde Yer Alın

Kendi biranızı getirin. Bishop Hall'un terasında. Atıştırmalıklar olacak, *The Goonies seyredilecek.**

Cuma, 22.00

Pekâlâ... Resmen bir partiye davet edilmiştim.

Fakat parti *bu geceydi*. Benimse böyle bir şeye hazır olmak için resmen koca bir haftaya ihtiyacım vardı ya da en azından birlikte gitmek için Garrison'a... Gitmemem için birçok sebep mevcuttu. Gitmem gerektiğine dair ise daha çok neden sayılabilirdi. Belki de sadece en iyi arkadaşımdan bir moral konuşması duymam gerekiyordu. Saati kontrol ettim ve zihnimde hesap yaparak zaman dilimlerini çevirdim. Philly'de saat çok erken değildi, bu yüzden aradım.

Daisy ikinci çalışta açtı. "Hey, tam sana mesaj atmak üzereydim. Gönderdiğin son fotoğraf lezzetlinin de ötesinde görünüyordu. Resmen karnımı guruldattı. Ya yemek harikaydı ya da fotoğraf çekme yeteneğin müthiş seviyelere çıktı. Veya ikisi birden. Muhtemelen ikisi de, değil mi?" Konuşmasmdan gülümsediğini anlayabiliyordum.

Dudaklarımın kenarları çoktan yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı. "Patates püresi ve sosis gerçekten çok güzel." Buraya taşınmadan önce İngiltere'deki yemekler hakkında pek iyi şeyler duymamıştım ama şimdiye kadar yediklerime bayılmıştım.

* Türkiye'de "Define Avcıları" ismiyle yayınlanan, yönetmenliğini *Richard Donner*'ın yaptığı, senaryosunu *Stephen Spielberg*'ün yazdığı, ABD yapımı macera/korku filmidir. (ç.n.)

Bence yediğim her yemeğin bir fotoğrafını yıldız değerlendirmesi ve eleştiriyle birlikte kendisine yollayacağım şeklinde Daisy'yle yaptığımız anlaşma işe yaramıştı. Patates püresi ve sosis kesinlikle beş yıldızdı. Resmi değerlendirmem "*lezzetli lezzetli lezzetli*" şeklindeydi. Yani profesyonel bir yemek eleştirmeninden çok işletme öğrencisi olmam iyi bir şeydi.

"Hey, bekle. FaceTime yapalım." Telefonu hızla kapattı ve hemen geri aradı. Yanıtladığımda parlak yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Sarı saçları omuzlarına yayılmıştı, yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Görünüşe göre ağaç evinde oturuyordu, sekiz aylık bebeği de kucağında kıvrılmış yatıyordu. Sullivan Meadows tek boynuzlu at tulumunda huzur içinde uyuyordu, kapüşonunda pırıl pırıl parlayan bir boynuz vardı.

Bebeklerde beni eriten bir şey vardı. Belki de benden on bir yaş küçük bir kız kardeşle büyüdüğüm için böyle hissediyordum. Ellie'ye dair güzel anılarım vardı ve en iyileri kesinlikle benden tamamen nefret etmeyecek kadar küçük olduğu zamanlardan kalanlardı.

İlişkimiz Maine'i terk ettiğimden bu yana bozulmuştu. Ne kadar düzeltmeye çalışırsam, dikişlerinden o kadar fazla patlıyordu.

Öz kız kardeşim benimle konuşmayalı aylar olmuştu ve son seferde, *"Sen ünlü aileni seçtin. Git, onlarla birlikte ol,"* demişti.

Loren'la bağımı koparmadan kendisiyle ilişki kurmama izin vermeyecekti ve bu adil değildi. Philadelphia'ya taşınmanın ünlü ağabeyim Loren'ı küçük kız kardeşime tercih ettiğim anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Bir yıl içerisinde zaten üniversite sebebiyle oradan ayrılacaktım. Benim açımdan Philly'ye taşınmak annemin benden gizlediği dünyamın bir parçasını keşfetmeyi tercih etmekten ibaretti.

Ellie bunu asla anlamamıştı. Hâlâ da anlamıyordu. Loren her ne kadar onunla akraba olsa da -üvey ağabeyiydi- bence ortada onun açısından önemli olan çok büyük bir kin vardı.

Yıktığım şeyi yeniden inşa etmeye çalışmaya devam edeceğimi biliyordum ama ortada bir temel kalıp kalmadığından emin değildim.

Babam benimle konuşmuyordu. Annem mesajlarıma haftalar sonra cevap veriyor, telefon görüşmelerim her zaman onun tarafından kısa kesiliyordu. Hep Maine'den ayrıldığım günü ve olası senaryoları düşünüyordum. Kalsam ne olurdu? Lo'yla asla tanışmazdım. Ağabeyimle bir ilişkim olmazdı, diğer yandan annem ve küçük kız kardeşimle ilişkim devam ederdi.

Bu korkunç bir takastı. Ancak üzerinde duramayacağım ve oyalanamayacağım bir şeydi çünkü zaten seçimimi yapmıştım. Bu bir çizgi romana benzemiyordu. Zamanı geri alıp diğer evrenin benim için neler sakladığını göremezdim.

Daisy'nin bebeğine odaklanabilmek için Ellie'yi ve annemi düşünmeyi bıraktım. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, acının yerini sevinç aldı çünkü küçük Sulli mucizeden öte bir şeydi.

En iyi arkadaşım küçük kızını kucağına alabilmek uğruna sadece engelleri ve zorlukları aşmakla kalmamış, dağları da aşmıştı. Bu yüzden Sulli'yi görmek rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi bir şeydi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Gözleri parlayarak, "Harika," dedi Daisy. "O tam bir denizkızı. Resmen suyu *seviyor.* Böyle bir şey hiç görmedim. Onu yüzme derslerine götürdüğümüzde çok heyecanlanıyor. Sorun onu havuzdan *uzaklaştırmak.*" Daisy bu düşünceyle burnunu kırıştırdı. "Bu aynen onun en sevdiği pelüş ayıyı yok etmek gibi bir şey."

Gülümsedim, bu hikâyelere bayılıyordum. Daisy'yle yaşlarımız yakındı. Ben yirmi yaşındaydım, o ise henüz yirmi iki yaşındaydı. Ancak ikimiz de farklı kulvarlardaydık. Ben üniversiteye başlıyordum, o aile kuruyordu. Yine de birbirimize yakın kalmak ve sohbet etmek için çaba gösteriyorduk. Bu, ne kadar uzakta olursam olayım kaybetmek istemediğim bir dostluktu.

Hiçbir zaman sonlanmayacağını düşündüğüm bir arkadaşlığı çoktan kaybetmiştim. Maggie'nin -Maine'deki tek arkadaşım- hayatımın sonuna kadar arkadaşım olarak kalması gerekiyordu. Ancak bana mesaj atmayı kesmiş, aramalarımı cevaplamayı bırakmıştı. Hepsi sırf ona Callowayler ve Loren hakkında bilgi vermeyi reddettiğim içindi.

"Onunla akrabasın," demişti bana. *"Neden en yakın arkadaşına ondan bahsedemiyorsun?"*

Çünkü bu bana asla doğru bir şeymiş gibi gelmemişti. Onlarla yakınlaştıkça Maggie'nin internete bir şey sızdırmayacağına güvenememiştim.

Dolayısıyla belki de o arkadaşlığın bitmesinden ben sorumluydum. Ona güvenememiştim. O da arkadaşlığımızın Loren ve Calloway kız kardeşler hakkında yapılacak sohbeti kapsamayacağını kabul edememişti.

"Ryke nasıl idare ediyor?" diye sordum Daisy'ye. Onu en son gördüğümde Sulli'yi ağlamaktan vazgeçirmeye çalışırken sinir krizi geçiriyordu. Daha önce bir bebeğin gözyaşları yüzünden bu kadar endişelenen birini hiç görmemiştim. Sanki onu kırmış olabileceğini düşünüyordu. Oysa bebeğin ihtiyaç duyduğu tek şey iyi bir geğirmeydi.

Daisy güldü. "Sanırım sırf onu ağlatmamak için kızının buruşuk bir bebeğe dönüşmesine izin verecek," dedi. "Sorun değil. Ben fıstık ezmeli kapkekim için *çok-da-iyi-olmayan* polis rolünü oynamaya hazırım." Sulli'nin alnına bir öpücük kondurdu. Bebek neredeyse hiç kıpırdamadı. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, Willow. Wakefield nasıl? Derslerin nasıl gidiyor?"

Bir nefes aldım. "Seni bu yüzden aradım."

İkilemimden ve şu partiden bahsettim.

Daisy yavaşça başını salladı. "Sana kendini rahat hissettiren neyse onu yap."

"Bu, yurt odamda sonsuza dek kalmak olur."

"O zaman git. Eğlen. Fazla düşünme."

"Ya bütün gece tek başıma otursam ve kimse benimle konuşmazsa? Büyük ihtimalle kimseye yaklaşacak cesareti bulamayacağım." Şimdi bunu gözümün önüne getirebiliyordum. Ben köşedeki kızdım, patlamış mısır yiyor ve eriyip sandalyeye karışmaya çalışıyordum.

Daisy berbat düşüncemi, "O zaman tek başına harika, muhteşem vakit geçireceksin," diye kesti. "Sen harika bir insansın. Tek yapman gereken buna inanmak, Willow Hale." Kaşlarını oynattı.

Yüzüğüme, ortasında siyah bir kare olan sade gümüş halkaya dokundum. Bu, *Dördüncü Derece*'de en sevdiğim süper kahramanlardan biri olan *Tilly Stazyor*'dan bir dostluk yüzüğüydü ve Daisy'de de aynısı vardı.

Telefonum titredi ve FaceTime ekranının üstünde bir mesaj belirdi.

Tess: *SOS. Profesörün e-postasını gördünüz mü? Ürünümüzü seçip bu gece ona e-postayla göndermemiz gerekiyor.*

Ah, hayır.

Tess, Pazarlama'ya Giriş dersinde benim grubumdaydı. Son derste arkadaşlarımla kısaca tanışmış ve ertesi hafta projemize başlamak için buluşmaya karar vermiştik. Bir ürün için baskı ve dijital reklam stratejisi oluşturmamız gerekiyordu, bu alacağımız notun yarısını oluşturacaktı.

Daisy yüzümdeki ifadeyi görerek, "Sorun ne?" diye sordu. Telefonuma bir mesaj daha geldi.

Salvatore: *Acil toplantı. Sizi nerede bulabilirim?*

"Sanırım bu gece grubumla buluşmam gerekiyor," dedim. İşte parti başlıyordu. "Ama belki... onları buraya davet ederim?"

Daisy başını salladı ve *Twizzler*'ınm ucundan bir lokma aldı. "Evet, bu fikri beğendim."

Cesaret iliklerime işledi. Bana boşuna *Gryffindor* demiyorlardı, öyle değil mi? *Neville Longbottom* gibi kendimi göz korkutucu görünen ve alanımın dışındaki durumlara sokabiliyordum. Başaracaktım, tabii buna inanmaya çalışırsam.

Gruba mesaj attım. *Benim koridor oldukça sakin. Odamda buluşabiliriz. 301. Bishop Hall.*

Tess: *Mükemmel. Görüşürüz.*
Sheetal: *Harika!*
Salvatore: *Yirmi dakikaya oradayım.*

Birilerini odama mı davet etmiştim? Evet, bunu gerçekten yapmıştım. Gurur bedenimi teslim aldı, bunu yoğun bir endişe dalgası takip etti. Kahretsin, atıştırmalık bir şeylerim ya da içeceğim yoktu. İnsanları burada nasıl ağırlayacaktım? Ayrıca odam... *Aman Tanrım.* Yerde iki sutyen vardı, çamaşır sepetim dolup taşmıştı. Bu tam orman canlılarının gelip bana yardım etmelerini inanılmaz derecede istediğim bir andı. Evet, tabii hayatım bir *Disney* filmi olsaydı.

✳

Bir yığın *Fizz Life* kutusunu taşırken telefon numarasını tekrar tuşladım. Garrison az önce bana bir video göndermişti, farklı görünüyordu. Homurdanarak konuşuyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Pizza felaketini dinlemiştim, ayrıca komşusunun nasıl garip denebilecek derecede dostça davrandığından haberim vardı. Sonuç olarak Garrison evinde kalmaktan kaçınmak için ofiste daha uzun saatler harcamaya başlamıştı.

Uyumadığından endişeleniyordum.

İkimizin de yaşadığımız güvensizliklerle yüzleşmekte başarısız olduğumuzu fark etmiştim.

Kaçmak ve onları görmezlikten gelmek daha kolaydı.

Ancak onu görmezlikten gelmeyecektim. "Aç artık..." dedim telefonuma. Grup arkadaşlarımın gelmelerine sadece beş dakika kalmıştı. Arama sesli mesaja düştüğünde odama ulaşmıştım. *Kahretsin.* Telefonumu cebime attım ve anahtarımı el yordamıyla bulmaya çalıştım. Dengemi kaybettim, alüminyum soda kutularından biri dörtlü paketin üstünden yuvarlanıp yere düştü. Koridordan aşağı yuvarlandı, daha ben arkasından koşamadan bir adam ayakkabısını kutunun üzerine koyarak onu durdurdu.

İçeceği kurtaran kişiyi hızlıca zihnime not aldım. *Koyu kahverengi saç, köşeli çene. Koyu kahverengi gözler ve bronz, zeytin rengi ten.* Düz bordo tişörtünün üzerine lacivert tüvit, spor bir ceket geçirmişti. Normalde bunlar birbiriyle uyumsuz olmalıydı ama uymuştu.

Ayrıca bu adamı tanıyordum.

Salvatore Amadio. Yani Pazarlama'ya Giriş grubumun dörtte biri. Sınıfta kısaca tanışmıştık ama şimdi bir buçuk metre ilerimdeydi. Yere düşen *Fizz Life*'ı almak üzere eğildim.

"Teşekkürler," dedim ona.

Kollarımdaki kutu yığınına şöyle bir göz attı. "İçecek mi taşıyorsun?" İtalyan aksanı kelimelerde oldukça belirgindi.

Napoliliydi ama üniversite için Wakefield'a gelmişti. Uluslararası öğrenciler okulun yüzde seksenini oluşturuyordu, diğerlerinden çok bu okulu seçmemdeki temel unsurlardan biri buydu. Buradaki insanların çoğu benim gibi evlerinden uzaktaydı.

"Evet, *Fizz*'siz bir grup toplantısı yapılamaz... *Kahretsin.*" Anahtarı düşürmüş ve almak için çok hızlı eğilmiştim. Bir kutu daha kucağımdaki yığından düşerek Salvatore'a doğru yuvarlandı.

Pekâlâ, bu hiç de iyiye gitmiyordu.

"Pardon," dedim.

Güldü. "Boş ver." İkinci kutuyu aldı. "İşte." Yanıma geldi

ve anahtar için elini uzattı. Kapımı açamayacak kadar acınası bir durumda mıydım? Bu yeni bir dip noktaydı. Donmuş olmalıydım çünkü Salvatore tekrar anahtarı işaret etti. "Değiştirelim. Sen bunları al." Bir şekilde elimizdekileri değiş tokuş ettik. Yine dört kutuyu birden taşıyordum.

Oda anahtarım ondaydı.

Saniyeler içinde kapı açıldı. Masama gidip tüm kutuları oraya bırakırken bakışlarından kaçındım.

Daha önceki bir değerlendirmemden Salvatore'un çok yakışıklı olduğunu biliyordum. Bu onu Mezuniyet Balosu Kralı olarak taçlandıracak türden bir yakışıklılıktı -okula gitmemiş olsa bile- ve her gün yüzlerce kızdan özel mesaj alıyorsa şaşırmazdım. Her ne kadar dış görünüşünü takdir etsem de o benim erkeğim değildi.

Benim erkeğim şu anda Philadelphia'da ya bayılmış uyuyor ya da aramalarımı görmezlikten geliyordu. Her iki seçenek de beni endişelendiriyordu. Fakat şu anda bunu düşünemezdim, odamda birilerini ağırlıyordum. *Hem de ilk kez.*

Bir de şu anda odamda bir çocukla yalnızdım.

Garrison olmayan bir erkekle.

Daha bu düşünceden rahatsız olamadan kapıdan bir ses geldi.

"Selam, kızım! Odanı kullanmamıza izin verdiğin için teşekkürler." Tess kapının eşiğinde yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle dikiliyordu. Sık siyah bukleleri, koyu kahverengi teni vardı. Bej rengi, göbeği açıkta bırakan şirin bir tişörtle kamuflaj kargo pantolon giyinmişti.

Grubumla ilk tanışmanın ardından birkaç şey öğrenmiştim. Ben aralarında en sade olandım. Tess, Salvatore ve Sheetal'm şık stilleri vardı. Bense solmuş kot pantolonum ve yıpranmış tişörtümle *Old Navy*'den alışveriş yapıyormuş gibi görünüyordum *çünkü öyle yapıyordum.* Üzerimdeki tişört baskılı bile değildi. İnsanların göğsümde, bedenimde veya kelimeler her nereye düşüyorsa orada yazanı okumasından hoş-

lanmıyordum. Tişörtüm resmen *düz* yeşildi. Gerçi bu benim için sorun değildi.

Bir kutu *Fizz Life* açarken, "Evet, teşekkürler, Willow," dedi Salvatore.

Tess sırt çantasını yatağımın yanında yere fırlattı. "Yalan söylemeyeceğim, Profesör Flynn'in e-postasını gördüğümde neredeyse küçük bir panikatak geçirecektim. *Çok* gerideyiz." Amerikan aksanını ilk tanıştığımızda fark etmiş, yine de nereli olduğunu sormuştum. *Atlanta.* Orada doğup büyümüştü.

Salvatore masa sandalyeme oturdu. "Sheetal nerede?"

"Park yerinde kendime uygun bir yer bulmam çok zaman aldı. Öfkeliyim, söyleyeyim." Uzun boylu, Hintli bir kız içeri girdi. Kolunun kıvrımında bir çanta taşıyordu. Calloway Modaevi'nin en yeni koleksiyonundan giyinmişti. Üzerinde neredeyse yere değecek boyda siyah pantolon ve zümrüt yeşili ipek bir bluz vardı.

Tess sırıttı. "*Öfkeliyim* deme tarzına bayılıyorum." Yanma süzülüp Sheetal'ı selamlayarak dudaklarından öptü.

İkisinin çift olduklarını zaten anlamıştım ama daha fazlasını bilmiyordum. İlk tanışmamızda birbirimizle sadece isimlerimizi ve telefon numaralarımızı paylaşmış, kısaca *nerelisin* gibi sorular sormuştuk.

Diğer yandan Salvatore'un meraklı olduğu açıktı. "Siz ikiniz ne zaman çıkmaya başladınız?" diye sordu. Açtığı *Fizz Life*'ı rahat bir tavırla masama koydu. Telefonum uyarı dolu bir tınıyla bipledi. *Kahretsin.* Şarjı bitiyordu. Cihazımı bulmak için yatağımın etrafından dolaştım.

"Bu yaz." Tess bir koluyla kız arkadaşına sarıldı.

Yoğun İngiliz aksanıyla, "Oryantasyonda tanıştık," diye ekledi Sheetal.

O hafta başındaki tanışmamızı hatırlamaya çalışıyormuş gibi, "Liverpoollu olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu Salvatore.

"Doğru." Sheetal gülümsedi.

Salvatore, Tess'e baktı. "Sen Georgia'dan geliyorsun. Ülke değil, eyalet olandan. Ve sen..." Kesinlikle bana bakıyordu -ya da en azından bakmaya çalışıyordu- ama ben dizlerimin üstündeydim, telefonumu şarja takarken yatak görünmemi engelliyordu. "Ne dediğini hatırlayamıyorum."

Şaşırmamıştım. Akılda kalacak biri değildim ve hiçbirine soyadımı söylememiştim. Beni tanıdıklarını sanmıyordum, belki de sansasyonel gazeteler veya ünlü dedikodularıyla alakaları yoktu. Bu "*Yaşasın, hâlâ sadece Willow olabilirim,*" kategorisine atılan bir onay işaretiydi. *Büyük bir artı.*

Yerden fırlayarak kalktım. "Amerikalıyım. Pennsylvania. Ama Maine'de büyüdüm."

Salvatore gözlerimin içine baktı. "Evet, doğru." Bunu sanki aniden hatırlamış gibi söylemişti, bu konuda kendimi nasıl hissettiğimden emin değildim. Bir yandan unutulmuş insanlar denizine sürükleniyor, diğer yandan Londra'da arkadaş edinmek istiyordum. *Ya da en azından tanıdıklarım olmasını.* Aslında *tek bir* tanıdığa ihtiyacım vardı. Seçici değildim.

Sheetal kapıyı kapattı. "Artık hafızan yeterince canlandığına göre, Salvatore, işimize bakalım."

Proje için reklamını yapabileceğimiz farklı ürünler üzerinde beyin fırtınası yapmaya başladık. *Şampuandan dizüstü bilgisayarlara kadar.* Bir saat sonra atıştırmalık arası verdik ve seçenekleri üçe indirdik. Ne seçtiğimiz bunu tam olarak *nasıl* ve hangi kesime pazarlayacağımızı belirleyecekti, bu yüzden en önemli adımdı.

Ancak beni endişelendiren şeyin projeyle alakası yoktu, Garrison hâlâ mesaj atmamış ya da geri aramamıştı. *Kontrol ettiğimden değildi.* Tamam, kontrol etmiştim. *Bir veya iki kez. Belki beş kez...*

Ona hızlıca bir mesaj daha attım. *Bunu okuduğunda beni ara. Senin için endişeleniyorum.*

Sessizliğimizi koridorda koşan öğrencilerin ayak sesleri

bozdu, hepimiz daha fazla ilham bulmaya çalışarak dergileri karıştırıyorduk.

Tess özlemle kapıya baktı. "Bir cuma gecesi bunu yaptığıma inanamıyorum." İç çekti. "Lütfen bunun gerçek olduğunu bana ispatlayın."

Sheetal onu çimdikledi.

"Ah... Teşekkürler, bebeğim," dedi Tess.

Sheetal gülümsedi ve ağzına bir *pretzel* attı. "Bir üçüncü sınıf öğrencisi bu projenin işletme öğrencileri için *efsanevi* olduğunu söyledi. Çünkü çoğunlukla en kötü pazarlama planına sahip olan kişi o sonbahar dönemi boyunca tam bir fiyasko oluyor."

Fiyasko mu?

Şaşkın yüz ifadem karşısında, "Büyük birer aptal gibi görünüyorlar," diye açıkladı Tess.

Sheetal başını salladı. "Geçen yıl sınıfın en kötüsü diş macunu reklamı yaptı. Tatiller için parlak kırmızı diş macunu."

"Ah, hayır." Yüzümü buruşturdum.

"Tam olarak kanlı bir felaketti," dedi Sheetal. "Kelime oyununu bilerek yaptım."

Salvatore *Fizz Life* kutusunu ezdi ve atmak için ayağa kalktı. "Elimizdeki üç seçenekten birini seçelim, hiçbiri kötü değil."

Not defterime baktım, mevcut seçeneklerimiz yazılmıştı.

Şemsiye.

Su geçirmez sandaletler.

Fizz.

"*Fizz*'i eleyelim," dedi Tess aniden. "Onu seçersek Profesör Flynn, Willow'un bağlantısından dolayı puan kırabilir."

Bir dakika... *Biliyor muydu?*

"Evet, haklısın," diye onayladı Sheetal. Şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Şey..." Gözlüğümü burun kemerimden yukarı ittim. "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Tess başını onaylarcasına salladı. "Loren Hale senin ağabe-

yin, bu da Lily Calloway'in onun eşi olduğu anlamına geliyor. *Fizzle*'ın CEO'sunun kızı. Hepsi Wikipedia'da var." *Lanet olası Wikipedia.*

"Ayrıca yazın sonlarına doğru *Biz Calloway'iz* belgeselini de izledik," dedi Sheetal. "Ama Tess bundan sana bahsetmemizi istemedi."

Tess başını salladı. "Annem yönetmen, babam da mekân keşif uzmanı. İnsanlar onların yaptıkları filmleri duydukları an milyonlarca soruya maruz kalıyorum. Bu oldukça sinir bozucu. Durumun senin için de aynı olabileceğini düşündüm, bu yüzden büyük bir mesele haline getirmek istemedim."

Bu gerçekten çok tatlı bir davranıştı. Gülümsedim, neredeyse yanaklarım acıdı.

Calloway kız kardeşler ve erkekleri dışında Philadelphia'da çok fazla ünlü yoktu. Orası aynı şekilde kamuoyu baskısı yaşayan diğer insanlarla kolayca karşılaşabildiğiniz LA veya Hollywood gibi bir yer değildi. Paparazzi Philly'ye Callowayler *yüzünden* göç etmişti. Bunu anlayan, azıcık da olsa anlamlandırabilen birini bulmak temiz hava almak gibi bir şeydi.

"Teşekkürler," dedim Tess'e.

Çok büyük bir mesele değilmiş gibi, "Önemli değil," diye karşılık verdi Tess.

Telefonuyla oynayan Salvatore'a baktım. Beni araştırıyor olabilirdi. Kendisine baktığımı fark edince, "Sen de beni *Google*'da arayabilirsin," dedi. "Salvatore Amadio." Tam adını verdi.

Sheetal güldü. "Birbirimizin derin, karanlık sırlarını mı öğreneceğiz, Salvatore?" Yine de hepimiz telefonlarımızı kaptık.

Hızlı bir *Google* araması yaptığımda Salvatore Amadio'nun ünlü iki İtalyan aktörün oğlu olduğunu öğrendim. Hatta bebekken bir filmde bile oynamıştı ama dört yaşında çocuk oyunculuğu bırakmıştı.

Sheetal keyifsiz bir ses çıkardı. "Şimdi tam anlamıyla mahvoldum. Benim ebeveynlerim *finans* sektöründe. Çok sıkıcı. Ünlü bir ailem veya uzun zamandır kayıp olan kardeşlerim yok."

Tess melodik bir sesle, "*Ben* varım," dedi harfleri uzatarak ve ona sıkıca sarıldı. Sheetal gülmemek için dirense de Tess onu şaka olarak burnundan öpünce bu çaba boşa gitti.

Salvatore telefonunu cebine koydu. Sheetal'a, "O hayat pek de harika değil," dedi ama detaylandırmadı.

Telefonum aniden avucumda titremeye başladı, ekranda Garrison'm adı belirdi. *Sonunda.*

"Bunu yanıtlamak zorundayım," dedim hızlıca ve koridora çıktım. Etraf boştu ama yurt odalarının birinden gelen boğuk müziği duyabiliyordum.

Yanıtlama tuşuna bastığımda endişelerim bir anda ortaya döküldü. "Garrison, iyi misin? Son videonda günlerdir uyumamışsın gibi görünüyordun. Bir de ancak şimdi fark ediyorum, eğer uyuyorsan muhtemelen seni uyandırdım ve senin o uykuya ihtiyacın var. Çok üzgünüm..."

Daha fazla devam etmeme izin vermeden, "Willow," diye sözümü kesti. "Aradığın ve mesaj attığın, hatta neredeyse bir işaret fişeği ateşlediğin için mutluyum."

Gözlerim yaşlardan yanmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ben tek parçayım. Dediğin gibi sadece uyuyamıyorum. Gece yarısından sonra ofiste kalmamaya dikkat edeceğim."

"Söz mü?" diye sordum.

"Söz. Sen ne yapıyorsun?"

"Bir grup projesi var."

"Şimdi mi?" Sesinde endişe ve kaygı belirdi. Dikkatimi dağıtmaktan korktuğunu biliyordum ancak ben hayatımda ona yer açıyordum. Sevdiğiniz insanlar için yapmanız gereken buydu.

"Evet ama mola verdim... Dur bir dakika." Kapımın aniden açılmasıyla Salvatore, Sheetal ve Tess dışarı çıktı.

Salvatore'la göz göze geldik. "Hey, şemsiyeyi seçtik ve bu gece için bu kadarının yeterli olduğuna karar verdik."

Sırt çantasını omzuna atarak, "Profesöre e-posta atacağım," dedi Tess.

Tess'le gitmeden önce, "Hoşça kal, Willow," diye ekledi Sheetal.

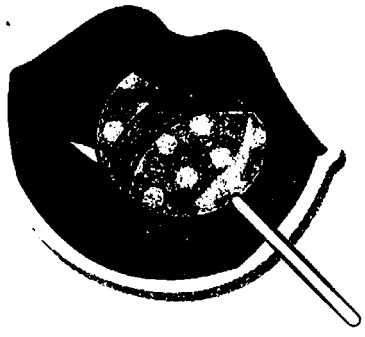
Salvatore bir an duraksadı, elleri cebindeydi. "Üniversite öğrencilerine reklam yapabileceğimizi düşündük. Havalı tasarımlar. Derse götürülebilmesi için küçük ve taşınabilir."

Basitti ama belki de güzelliği buradaydı. "Beğendim."

"Harika." Geri geri yürüdü, gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Derste görüşürüz, Willow Hale." Topuklarının üzerinde dönerek merdivenlere yöneldi.

Flörtleşmeye dair en ufak bir fikrim yoktu ama romantik komedileri biliyordum ve bu kesinlikle o filmlerden çıkmış bir sahneye benziyordu. Sadece midemde kelebeklerin uçuşmasının tam tersi bir etki yaratmıştı. Bu daha çok güvelerin yavaş ve doğal olmayan bir şekilde ölmeleri gibi bir şeydi.

Telefonumu tekrar kulağıma yerleştirdim. "Garrison, hâlâ orada mısın?"

44

GARRISON ABBEY

Çok bariz bir şekilde telefonun diğer ucunda bir erkek sesi vardı. Fakat başka sesler de duyuluyordu ve benim kıskanç, paranoyak bir erkek arkadaş gibi hemen bir sonuç çıkarma niyetim yoktu. Willow'a güveniyordum, erkeklerle arkadaşlık edebilirdi.

"Garrison, hâlâ orada mısın?" diye sordu Willow.

Üzerimdeki siyah kapüşonlum ve kot pantolonumla yatağıma uzandım. Çirkin, lekeli tavana baktım. "Evet, hâlâ buradayım."

"Bunlar bahsettiğim projede birlikte çalıştığım grubumdu."

Pazarlamaya Giriş. Hatırlıyordum. Tüm parçalar yerine oturuyordu. "İşin bitince bana geri dönebilirsin."

"Yeni bitirdik." Kapıyı kapattığını duydum. "Seni Skype'tan arayacağım." Gerçekten benim için çok endişeleniyor olmalıydı, sandığımdan daha çok. *Kahretsin.*

Kirpiklerime değen dağınık saçlarımın arasından elimi geçirdim. Onu korkutmak istemiyordum. Gerçekten uyumluydum. *Pekâlâ.* Kendimi işime gömüyor ve çalışıyordum, her şey göz önüne alındığında bu *o kadar da* kötü bir şey değildi.

Açık dizüstü bilgisayarımda Skype bildirimi belirdi, oturup bilgisayarımı kucağıma aldım ve aramayı yanıtladım.

Kız arkadaşımı görmemle nefesim kesildi. Willow yatağında oturuyordu, yurt odası loştu ve arkasında *X-Men* posteri asılıydı.

Gözleri üzerimde hızlıca dolaştı. "Doğru söylüyorsun, tek parça halindesin."

"Bir an için durum tehlikedeydi ama kurtardım," diye şaka yaptım. Kötü bir şakaydı.

Başını sallayarak, "Yapma," dedi yumuşak bir fısıltıyla.

"Tamam," dedim. "İyi görünüyorsun." Zeytin yeşili gömleği resmen erimiş çikolatayı andıran sıcak kahverengi, elaya çalan gözlerini vurgulamıştı. Willow aynı gömleği Philly'deki son gününde de giymişti.

Hatırlıyordum çünkü havaalanına onunla birlikte gitmiştim ve Willow'un gidişine dair o görüntü zihnime resmen kazınmıştı.

"Evdesin," diye fark etti. "Saat daha..."

"Öğleden sonra bir." Onun yerine cümleyi tamamladım. "Connor beni eve gönderdi." Ona masamda uyuyakaldığımdan bahsetmedim. "O da seninle aynı şeyi düşündü. Yorgun göründüğümü."

"Senin için endişeleniyor," dedi Willow.

Homurdandım. "Şirketini düşünüyor. Ben onun arkadaşı değilim, Willow. Çalışanıyım."

Buna inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı ama devam etmek yerine bana *Supernatural*'ın son bölümünü izleyip izlemediğimi sordu. İkimizin de sevdiği şeyler hakkında konuştuk. *Televizyon. Popüler kültür. Video oyunları.* Birden tamamen uyanmıştım, her saniyeyi mümkün olduğunca uzatmak istiyordum.

Willow saatine bakarak yüzünü buruşturdu. "Vay canına... *Üç* saattir konuşuyoruz, uykunu yeterince mahvettim ve dinlenme şansını yok ettim." Uzun bir inilti eşliğinde yüzünü avuçlarının arasına gömdü. "Ben kötü biriyim. Üzgünüm." İkimiz de kendimizi eleştiriyorduk.

O beni oyaladığı için.

Ben onun dikkatini dağıttığım için.

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Sen kötü biri olmanın yakınından bile geçemezsin," dedim ona. "Bu akşam ya da bugün veya nasıl adlandırırsan, çok hoşuma gitti." Onun için geceydi. Benim için ise hâlâ gündüzdü.

Ellerini çekerek yüzünü açtı ve yavaşça saçlarını örmeye başladı. "Yani yapmak ister misin... belki... şey...?" Nefes aldı, gözleri sanki bir şey istiyormuşçasına bende kaybolmuştu. Ardından utangaç bir şekilde tulumunun askılarını indirdi. Yeşil gömleğini çıkarıp sadece mavi pamuklu sutyenle kaldı.

Tanrım.

Kanım aletimde nabız gibi atıyordu, gözlerim yumuşak teninde ve memelerinin üst kısımlarında gezindi. *Evet, istiyorum. Milyon kere.*

Kapüşonlumu ve tişörtümü hızla başımdan çekip çıkardım ve ikisini de yere fırlattım. Bilgisayarı yatağın üzerine, bel hizama yakın bir yere yerleştirerek ayarladım. Ekranda kendimi görüyordum. *Onun ne görebileceğini.* Vücudumun tamamı neredeyse gözünün önündeydi.

Willow'a odaklanırken kaşlarımı çattım. "Hey, eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz, Willow."

Omuzları öne eğilmiş, dirseklerini kavramıştı. Kaymış gözlüğünü düzeltti. "Hayır, istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bu sadece biraz..." Yurt odasına göz gezdirdi. "Burası çok sessiz."

"Müzik açabilirim."

Başını sallayarak kollarını ovuşturdu.

Bilgisayarımda alternatif *rock* çalmaya başladım, böylece ses duyacaktı. "Daha iyi mi?"

"Evet." Derin bir nefes verdi. "Gerginim." Başını salladı. "Keşke *bu kadar* gergin olmasaydım."

Onu iyi tanıyordum. Oldukça utangaç ve içine kapanık olduğunu biliyordum. İlişkimiz başından beri *yavaş* ilerlemişti.

Şimdiye kadar yaşadığım ilişkilerin en yavaşı denilebilirdi. Buna rağmen yaşanacakları ileri sarıp hızlandırmak istediğim tek bir gün bile olmamıştı. O aynı zamanda bugüne kadar sahip olduğum en iyisiydi.

Her konuda.

"Gergin olman sorun değil," diye onu rahatlattım. "Muhtemelen daha önce hiç Skype'ta seks yapmadığımızdandır."

Onu süzdüm, şu an Willow'un odasında olabilmeyi diğer zamanlardan bir milyon kat daha fazla istiyordum. *Sinirlerini yatıştırmak, kendini iyi hissettirmek için.* Kahretsin, ona dokunabilseydim daha kolay olurdu...

Bu sefer çok yumuşak konuştu, müziğin sesinden dolayı söylediklerini anlayamadım.

Klavyedeki ses tuşuna bastım. "Bir daha söyler misin?"

Olabilecek en düşük tonlu fısıltıyla, "Bu isteğini azaltıyor mu?" diye sordu. "Bu kadar gergin olmam?"

Neredeyse gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Hayır." Dürüst olmak gerekirse, gerçekten gülümsüyordum.

Gülümsediğimi görünce onun da dudakları kıvrıldı. "Ne?"

"Duyduğun güvensizlikler gerçekten çok sevimli. Hep çok çekingen ve yetersiz olduğunu düşünüyorsun ama sen gündüz kuşağı dizisi gibi bir şeysin."

Willow eğilerek ekrana daha da yaklaştı. "*General Hospital*."

Daha uzun saç tellerini yüzümden geriye ittim. "Diğeri."

"*As the World Turns*." Willow bunun da doğru cevap olmadığının bilinciyle biraz sırıttı. İkimiz de pembe dizi izlemiyorduk, yine de televizyondaki her şeyi biliyorduk.

"Lanet olsun, üniversite seni aptallaştırıyor," dedim alaycı bir tavırla.

Güldü. "Sen söyle."

Yüz hatlarını süzdüm. "*The Bold and the Beautiful*."*

Willow dudağının köşesini ısırdı, yüzündeki gülümseme tekrar belirdi.

* (İng.) Cesur ve Güzel. (ç.n.)

"Sen güzelsin, Willow." Kız arkadaşımı sinirlerimi sızlatan ve tenimi kaplayan muazzam bir arzuyla inceledim. Sertleşen aletim kot pantolonumun altında sıkışmıştı. "Bence yatak örtünün altına girip beni seyretmelisin. Soyunmana ya da bana bir şey göstermene gerek yok."

Gözleri büyüdü. "Bu senin için sorun olmaz mı?"

"Hayır. Sormana bile gerek yok." Yatakta liderliği üstlenen de genelde bendim. O bundan memnundu, ben de kontrolün bende olmasını tercih ediyordum.

Willow yatak örtüsünün altına girdi, bilgisayar yan yatınca ekran bozuldu. Bir saniye sonra dizüstü bilgisayarı kucağına dayamak zorunda kaldı, ekran böylece sabitlendi. Yüzünü net bir şekilde görebiliyordum, yanakları kızarmış ve gözlüğü biraz lekelenmişti.

Willow için kameramın kadrajında kaldım, fermuarımı indirdim ve pantolonumu bacaklarımı silkeleyerek çıkardım. Siyah *boxer*'ımla kalmıştım, sert aletimi kumaşın üstünden avuçladım. Bu süre boyunca onun yüzünde şiddetlenen hazzı ekranda seyrettim.

Nefesi kesildi. Üzerimdeki son giysi katmanını da çıkardım. Çırılçıplak kalmıştım. Elime tükürüp uzunluğumu sıvazladım.

Kaslarım gerildi. *Siktir.* Ateş bütün vücudumu dalgalar halinde kavurdu. Kız arkadaşıma baktım, uyarılmadan kaynaklanan kızarıklık boynundan yukarılara yayılıyordu. Ereksiyonumu bacaklarının arasına gömdüğümü hayal ettim. Willow'u altımda, bana güvenir halde yatarken gözlerimin önüne getirdim. Narin ve çoğu dokunuşa utangaç şekilde karşılık veren bu kızın içine sert aletimle yavaşça girdiğimi hayal ettim. Sertliğimin onun sıkı sıcaklığını doldurduğunu ve onun beni sımsıkı kavrayışını...

Aletimin gövdesini yukarı-aşağı hareketlerle sıvazladım ve kalçamı kaldırdım. "Siktir," diye inledim. Onun içine girmek istiyordum. Sadece onunla birlikte yatakta olmak istiyordum.

Bundan daha fazlasını istiyordum, fantezi ve okyanusla ayrılmış gerçekliğimizle mutlu olmam gerektiğinin de farkındaydım. Belki bu sonunda yeterli olacaktı.

Kalçamı tekrar ellerime doğru kaldırdım.

Willow yumuşak, yüksek bir ses çıkardı.

Siktir, siktir, siktir. Dizüstü bilgisayarını ayarlayışını izledim. Yatağında daha derinlere kayıyordu. Uzandı. Sanırım bilgisayarını yanındaki yastığın üzerine bırakmıştı. Memelerinden aşağısını göremiyordum fakat kolu aşağıya kaymış gibiydi...

Hareket ediyordu. Dudakları kısa bir solukla aralandı. Gözleri biraz daha uzun süreliğine kapandı.

Lanet olsun, mastürbasyon yapıyordu. Kaslarım gerildi, tüm vücudum terden parlıyordu. Elim zevk suyuyla kaplanmıştı.

Arzu damarlarımda, kokain kullanmış bir davulcunun vuruşları gibi zonkluyordu. "Willow," diye inledim. "*Willow.*"

İnleyerek kıvrandı. "Garrison," şeklinde fısıldadığını duymak için kulaklarımı zorladım.

Ben bir aptaldım, sanki ona dokunabilirmişim gibi bilgisayar ekranına uzandım. Bu lanet olası iki boyutlu versiyon sadece kızımın yarısıydı ve evet, o an onu altıma çekebilmeyi çok isterdim.

Zirveye yaklaşırken yüzünü eliyle kapattı. Daha keskin bir nefesle, "Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Seni içimde istiyorum..."

Sert, derin bir ses tonuyla, "İçindeyim," dedim. Aletimdeki sürtünmeyi hızlandırdım. "O kadar derinlerindeyim ki."

Willow inledi.

Boynum gerildi, kan damarlarıma hücum etti. Başımı geriye attım. "*Siktir,*" diyerek dişlerimi sıktım.

Willow titredi.

Güçlü bir orgazm yaşadım, onun dudaklarının arasından da istemsizce bir ses yükseldi. Bu yüksek tiz inilti, bana onun

da kendisini tamamen bıraktığını kanıtlıyordu. Kendinden geçmişti, ben de avucuma boşaldım. Gerilimi rahatlatırken bedenim alevlendi.

Siktir.

O da benimle birlikte derin bir nefes aldı, kendime binlerce kilometre uzakta olsak bile aramızda hâlâ bir yakınlık olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

✷

Sonraki birkaç haftada Willow'un dersleri zorlaştı, ben de o beni arayana kadar kız arkadaşımı aramadım. Onun dikkatini dağıtan ben olmayacaktım. Uğraşması gereken zorluklar vardı, ayrıca işleri yeterince mahvetmiştim.

Onu da mahvetmeyecektim.

Onu düşünmemek için kendimi işe gömdüm. Aklımı kısmen başımda tutan tek şey buydu. Günde ortalama dört-beş saat uyuyordum. Bu da her şey düşünüldüğünde hiç fena sayılmazdı.

O günden sonra bir daha pizza da yakmamıştım. Dolayısıyla bu bir gelişmeydi, öyle değil mi?

Sırt çantamı yataktan kaptım. Normalde cumartesi günü ofiste olurdum ama Cobalt Şirketi elmas bölümü için bir parti düzenliyordu ve ben o pisliklerle karşılaşmak istemiyordum. Yanımdan geçerken *torpil* kelimesini *öksürüyormuş* gibi yaparak söyleyen adamlar onlardı. Yanılmıyorlardı. Yine de sinir bozucuydu. Kelimeleri anlaşılmaz şekilde söylemek hazırlık okulunda kalmıştı. Bu lanet derecede ezik bir tavırdı, özellikle de otuz yaşındaki yetişkinler yaptığında.

Ancak bir telefon gelmişti, gitmem gereken bir yer vardı.

Bebek bakacaktım.

Dairemin kapısını kilitledim, merdivenlere ilerlerken ortak *sigara içenler* balkonunun aralık kapısının önünden geçtim. Sigarayı bir süre önce bırakmış, dolayısıyla o balkona hiç

çıkmamıştım. Dışarıdan boğuk sesler geliyordu, buna rağmen Ana'nın tiz konuşmasını net bir şekilde ayırt edebiliyordum.

"Ortalıkta hiç görünmüyor da ne demek? Burada yaşamıyor mu?"

"Ciddiyim, Ana. Pek ortalıkta görünmüyor," diye yanıtladı Jared. Buz kesmiştim. "Onu en son gördüğümde yangın dedektörü sorununu çözmesine yardım ettim." Donup kaldım. *Benden bahsediyorlardı.*

"Bu *haftalar* önceydi," diye sızlandı Ana. "Onun yakın çevresine dahil olmak istiyorsak daha nazik davranmalısın." Neredeyse acı bir kahkaha atacaktım. Her şeyin bir oyun olduğunu biliyordum. Aslmda haklı olmam kötü bir şeydi.

"Bebeğim, ona dizlerimin üstüne çöküp oral seks yapmamak dışında elimden geldiğince nazik davranıyorum."

"Belki..."

"Ana," diye çıkıştı.

"Ülkenin en ünlü insanlarıyla bir arada olmak için ilk kez bir fırsat yakaladığımızı söylemeye çalışıyorum. Lütfen bunu sıçıp batırmadan başarabilir misin?"

Bu saçmalığa daha fazla dayanamazdım. Oradan uzaklaşarak aceleyle merdivenlerden indim ve kapüşonumu başıma çektim. Öfkem kabarıyordu. *Çocuk bakacağım*, diye kendi kendime hatırlattım. Oraya böyle sinirli gidemezdim. *Sakin ol.*

Nefes al.

Nefes al.

Lanet olsun, nefes al.

✳

Superheroes & Scones'a girmek son zamanlarda zordu. Kısmen kafe, kısmen de çizgi roman dükkânı olan bu yer bana hep Willow'u ve burada çalışırken birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatacaktı. Rafları doldurduğumuz, kahve servis ettiğimiz günleri...

Espresso makinesini kullanma konusunda bok gibiydim. Çizgi roman tavsiye etmekte de başarısızdım. Rafta *popüler* koleksiyonları öne ve eski olanları arkaya sıralamakta da öyleydim.

Ancak bir şekilde işten çıkarılmamıştım ve bu bir tür başarıydı.

Ön kapının zilini duyan Lily arka taraftan çıktı. Koruması içeri girmeme izin verdikten sonra arkamdan kapıyı kilitledi. Mesai saatleri sonrası mağaza sadece yumuşak ışıklarla aydınlatılıyordu, üstelik içerisi korkunç derecede sessizdi. Sanki bir morga giriyormuşum gibi hissettiriyordu.

Burada olmaktan nefret ediyordum.

Bunu gerçekten ama *gerçekten* ilk kez hissediyordum.

Böyle düşünmekten de nefret ediyordum.

"Garrison, geldiğin için çok ama çok teşekkürler." Lily kollarının arasında üç yaşındaki bir çocuğu zıplatıyordu, sonra onu yere bıraktı. "Bu kadar geç haber verdiğim için çok özür dilerim." Onun küçük çocuğuna bakmayı kabul etmiştim. Bu Willow'un burada olduğu zamanlar yaptığı bir işti.

"Sorun değil." Maximoff Hale'e başımı salladım. "Çok eğleneceğiz, değil mi?"

Başmı kaldırıp bana büyük yeşil gözleriyle baktı. "Benimle *Batman* seyredecek misin?"

Lanet olsun. Lily'ye bakarak kaşlarımı kaldırdım. Kocasının Halway Çizgi Romanları adında bir çizgi roman şirketi vardı ama dünyadaki herkes Loren Hale'in gerçek bağlılığının *Marvel*'a olduğunu biliyordu. Gördüğüm her Instagram canlı yayınında resmen, "*Sikerler DC'yi*," diyordu.

Lily yüzünü buruşturdu. "Babasının keyfini kaçırsa da Moffy'nin *Batman* aşkı bitmiyor."

"Harika," dedim gülümseyerek. Bu eğlenceliydi.

"Benimle izler misin?" diye tekrar sordu Maximoff. "*Lütfeen.*"

"Tabii ki..."

Çoktan elimi tutmuş, beni koleksiyon figürlerinin yanındaki büyük ekran televizyona doğru çekiştiriyordu. Pencereler ve cam kapılardaki perdeler mahremiyet sağlamak üzere indirilmişti. Lily'nin benim ve oğlu için bıraktığı birkaç ekstra korumayla tanıştırıldım.

Her iki adam da girişin yakınında sessiz birer gölge gibi dikiliyorlardı.

Lily etrafta koşturup anahtarlarını kaptı.

"Buzdolabı dolu. İyi atıştırmalıkların nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?!" diye seslendi.

"Mola odası, alt dolap," diye mırıldandım.

Lily beni duymadı, aceleyle saate baktı. "Teşekkürler! Çok geçmeden döneceğim!"

Hızla dışarı fırladı, oğlu sanki sonraki bir saat boyunca onun tüm dünyasıymışım gibi başını kaldırıp bana baktı. Belki de öyleydim.

Maximoff babasının hayatına nasıl girdiğimi bilseydi, benden nefret eder miydi?

Midem düğümlendi, bunu düşünmemeye çalıştım. Moffy iyi bir çocuktu. Sarı armut koltuğa oturup film izledi, en sevdiği sahneler geldiğinde bana göz atarak dikkatimi verip vermediğimi kontrol etti.

Bir saat ve iki kâse patlamış mısırın ardından çocuk kendinden geçti. Ağzından yumuşak horultular yükseliyordu. Raftan eski bir *Ant-Man* desenli polar battaniye buldum, ambalajını açtıktan sonra Maximoff'un üzerine örttüm.

Bebek bakıcılığı görevim tamamlanmıştı. *Aferin bana.* Raflarında aksiyon figürleri olan bir kitaplığa yaslanarak Tumblr'da gezinmeye başladım.

Wakefield'a gittiğinden beri Willow hiç anket yanıtlamamıştı. Ya buna ayıracak zamanı yoktu ya da artık anketler ilgisini çekmiyordu.

Gilmore Girls'teki ona beni hatırlattığını söylediği adamın birkaç *gif* setini yeniden paylaşmıştı. Bu iyi bir şeydi, öyle değil mi? Hâlâ beni düşünüyordu.

Kahretsin, buna takılmayı bırakmalıydım. Elimi saçlarımın arasından geçirdikten sonra başımı dizlerimin arasma gömdüm. Çalışmalı, Willow hakkındaki tüm düşüncelerden kaçınmalıydım. Tam sırt çantamı kapıp dizüstü bilgisayarımı çıkarmaya hazırlandığım sırada telefonum çaldı.

Willow Skype'tan arıyordu.

Göğsüm hafifledi, dudaklarım yukarı kıvrıldı. Sanki birisi karanlık bir odada düğmeye basıp ışıkları açmıştı. O yokken bu düğmeyi nasıl bulacağımı öğrenmem gerektiğini biliyordum ama bu zordu.

Beni görünce gülümseyerek, "Merhaba," dedi Willow. Noel sabahı bile onunla konuşmaktan daha güzel olamazdı.

Mutluluğumun altında içimi kemiren bir his vardı. Sanki bir şey beni içten içe yiyordu. Bodrum katımdaki tahtakuruları temelimi erozyona uğratıyordu. Bu duygudan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Willow'a odaklandığımda, onun düzenli ahşap masasmın başında oturduğunu fark ettim. Tükenmez ve kurşunkalemler bir fincana doldurulmuştu.

Açık duran kapısı da dahil olmak üzere odasının büyük kısmını görebildiğime göre Skype'ı bilgisayarından açmış olmalıydı. Öğrenciler koridordan geçiyordu.

Başka bir hayatta bu ben olabilir miydim? *Üniversite. Yurt odası. Arkadaşlar.*

Başka bir hayatta orada yaşar ve her saniyesinden nefret ederdim. Ancak uzakta olmaktan da nefret ediyordum.

Kendimi yine on yedi yaşında gibi hissettim, iki zıt şeyden nefret ediyor ve ortada bir yerde huzur bulamıyordum. *İkiye ayrıl. Yeniden dikilmeye ve bir araya getirilmeye çalış.* Acıtıyordu ve bundan nefret ediyordum.

Gözlerim Willow'unkilerle buluştu.

Moffy'yi uyandırmamaya çalışarak, "Merhaba," diye fısıldadım. "Oldukça neşeli görünüyorsun."

"Sen de," diye yanıtladı. "Ya da en azından geçen hafta sonundan daha fazla."

Geçen hafta sonu iki saat uyumuş, dört *Lightning Bolt* içmiştim. Willow bana daha fazla enerji içeceği içersem, Daisy'yi beni kontrol etmeye göndereceğini söylemişti.

Etrafıma göz gezdirdi. "*Superheroes & Scones*'ta mısın?"

Başımla onayladım, ardından telefonu uyuyan çocuğa doğrulttum ve sonra tekrar kendime çevirdim.

Şaşırmış gibi görünüyordu. "Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?"

"Lily'ye *hayır* demek zor." Ayrıca çocuğunu gerçekten seviyordum. Maximoff tatlı ve muhtemelen bakması en kolay çocuktu. Tabii başkalarınm çocuklarına bakma konusunda pek deneyimim olduğu söylenemezdi.

Willow anladığını belli edercesine başını salladı. "Lily'de en güzel yavru köpek bakışları var. İnsanda ufalanıp yok olma hissi yaratıyor."

Siyah ceketimin kapüşonunu çektim. "Hey, ben... Şey, Cobalt Şirketi için yapacağım projemi sonunda buldum."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Maximoff uyuduğu için olabildiğince sessiz bir tonla, "Garrison!" diye haykırdı. Coşkusu tüm benliğinden yayılıyordu. "Bu harika. Gördün mü? Endişelenecek hiçbir şey yoktu."

Omuz silktim. "Henüz Connor'a bundan bahsetmeyeceğim. Muhtemelen aptalca olduğunu düşünüp desteğini çeker. Daha sonra affetmesini falan isterim." Milyar dolarlık bir şirketin çalışanıyken böyle bir şey yapılmaması gerektiğini biliyordum.

Fakat bu projeye kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok yatırım yapmıştım. Ayrıca bir prototipim olduğunda konsepti Connor'a daha iyi satabilirdim.

Detayları Willow'a da açmamayı düşünmüştüm. Böylece

o da ailesinden bu sırrı saklamak zorunda kalmayacaktı ama sonunda bunu ondan saklayamayacağıma karar vermiştim. Bu yüzden sadece, "*Sorin-X*'i temel alan bir video oyunu yapmak istiyorum," demekle yetindim. Bu, *Dördüncü Derece* çizgi romanından bir karakterdi. Loren'ın şirketi Halway Çizgi Romanları'nın yayımladığı başlığın aynısını taşıyordu.

Video oyununa dönüştürmek için bu çizgi romanların haklarına ihtiyacım vardı ama bu engeli daha sonra aşacaktım.

Willow ekrandan beni kucaklayacak gibi görünüyordu. Fakat birbirinize dokunamazdık ve bu farkındalık içimden son hızda ilerleyen bir yük treni gibi geçti. Çok acı vericiydi. Haberi ona bizzat yüz yüzeyken vermek isterdim ancak bunun ne zaman olabileceğini bilmiyordum.

"Garrison." Derin bir nefes aldı. "Bu *mükemmel.* Ayrıca sen bu işi gerçekleştirebilecek en uygun kişisin. Kimseye söylemeyeceğim, söz."

Söylemeyeceğini bilerek başımı salladım ve hemen konuyu değiştirdim. "Projen nasıl gidiyor?" Willow hakkında konuşmayı tercih ederdim çünkü oyuna dair ne kadar konuşursam, muhtemelen projeyi o kadar lanetleyecektim. Çoktan alev aldığını görebiliyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Yani... Bu aptalca bir okul projesi. Seninki gibi değil." Burnundan düşen gözlüğünü itti.

Ona yanıldığını söylemek üzereydim. Okulunun aptal bir video oyunundan daha önemli ve anlamlı olduğunu ifade etmeye hazırlanırken kapısının eşiğinde biri belirdi.

"Hey, Willow."

Çenem kasıldı.

Bu *o* adamdı. *Telefonda sesini duyduğum herif.* İtalyan aksanını tanımıştım.

Kapı çerçevesine yaslanmıştı. Kameranın doğrudan görüş açısındaydı. Dikkatini çekmeyi başarmıştı, Willow başını çevirip onun bakışlarıyla buluştu.

Gözlerimi devirdim. Evet, bu adamdan kız arkadaşımın

kapısında habersiz belirmesinin haricinde gerçek bir sebep olmaksızın anında nefret etmiştim.

Ayrıca gittiğim *her* hazırlık okulundaki pisliklere benziyordu. *Haki pantolon. Kabarık, şekillendirilmiş saçlar. Spor ceket.* İkisinden atıldığım ve toplamda üç hazırlık okuluna gittiğim için tamamen utanıyordum.

Her neyse. Adamın yüz ifadesini okuyamadım çünkü kameradan çok uzaktaydı.

Bu da beni ekranıma gözlerimi kısarak bakmaya zorladı.

"Merhaba, Salvatore," diye selam verdi Willow. "Saat altı oldu mu?"

"Hem de tam tamına," dedi Salvatore. Beynim daha hızlı çalışmaya başladı. Bu Willow'un bana bahsettiği İtalyan adamdı. Pazarlama projesi grubundakilerden biriydi. Willow bana onun adının -her ne kadar aynı okunmasa da- *The Vampire Diaries*'teki Damon ve Stefan Salvatore'la aynı şekilde yazıldığını da söylemişti. Bunun bir bakıma komik olduğunu belirtmiş, ben de o zaman ona katılmıştım.

Artık bunun komik olduğunu düşünmüyordum.

"Kahretsin," dedi Willow. "Zaman hemen geçmiş. Bana bir dakika verebilir misin?"

"Hiç sorun değil. Dışarıda, merdivenlerde olacağım."

"Teşekkür ederim," diye seslendi Willow, ardından bana döndü. Bakışları özür diliyormuş gibi ağırlaşmıştı. "Garrison..."

"Önemli değil." Bakışlarımı yumuşatmak için elimden geleni yaptım. "Git." Ona nereye gitmesini söylediğimi bile bilmiyordum. Göğsüm sıkıştı.

Sahiplenici bir pislik olmak istemiyordum. Bildiğim tek şey Willow'a güvendiğimdi ama adama güvenmiyordum. Onu tanımıyordum.

Kardeşlerime benziyor. Hayır, sadece onlar gibi aptalca giyinmişti. *Ama onlar değil.*

Burun deliklerim genişlerken zorla yutkundum. İçim çal-

kalanıyor, çeşitli duygularla savaşıyordum. Lanet olası grup arkadaşlarıyla konuşmasını engelleyen, paranoyak ve kontrolcü erkek arkadaş olamazdım.

Bunu yapmayacaktım.

Hatta bu adam yüzünden endişeli veya *kıskanç* gibi görünmek bile istemiyordum. Willow'un böyle bir strese ihtiyacı yoktu. Sakin olmaya çalıştım. Her şey yolundaydı.

Her şey yolundaydı.

Willow kolunu kaşıdı. "Gerçekten üzgünüm. İşte bu tam olarak *Hermione* olmayı ve bir *Zaman Döndürücü*'ye sahip olmayı istediğim an. Ama ben... maalesef ki bir ölümlüyüm."

"*Muggle*," diye düzelttim. Bu, *Harry Potter* referanslarında nadiren yaptığım bir şeydi. Normalde Willow beni düzeltirdi.

Gülümsedi ama bu daha hüzünlü, daha zayıf bir tebessümdü. "*Muggle*." Önce başını sallayarak onayladı, ardından iki yana salladı. Çelişkideydi. Sanki hem benim hem de okul için zamanı olmasını istiyordu. Ben sormadan daha fazla ayrıntı verdi. "Grup işi var da. Şemsiye reklamı için bir slogan bulmak üzere *Barnaby's*'e gidiyoruz."

Barnaby's, Wakefield'ın popüler barıydı. Bunu biliyordum çünkü Willow bana Tess ve Sheetal'ın onu oraya *Avengers* bilgi yarışması gecesi için götürdüğünden bahsetmişti.

İkinci olmuşlardı.

Willow'a göre *Kaptan Amerika*'ya dair yarışmaya dahil edilmemesi gereken türden hileli sorular vardı. İkinci olmalarına rağmen eğlenmişti, ayrıca arkadaş edinmeye başlamıştı. Bu iyi bir şeydi.

Mutluydu.

Bunu onun için istiyordum. Önemli olan tek şey buydu. Vedalaştık, tam telefonumu cebime koyarken Lily toplantısından döndü. *Superheroes & Scones*'tan içeri sanki çocuğundan on yıldır ayrıymış gibi aceleyle daldı. 7/24 koruması diğer ikisiyle birlikte kapının yakınında durdu, hayranlarının dışarıda toplanmaya başladıklarını buradan duyabiliyordum.

Midem düğümlendi. O kalabalığın arasından kendime yol açarak geçmek zorunda kalacaktım. *Harika.* İnsanların bana dokunup tutunmasından hoşlanmıyordum. Gergin bir nefes verdim.

Lily üç yaşındaki çocuğunun armut koltukta *Ant-Man* battaniyesine sarılıp kıvrılmış halde yattığını görünce duraksadı.

Sırt çantamı toplarken onun bakışlarından kaçındım ve ayağa kalktım.

Çocuğu uyandırmamak için fısıldadı. "Teşekkür ederim, Garrison."

"Önemli değil," dedim. "Görüşürüz." Kapıya yöneldim.

"Bekle, Garrison." Lily bana yetişti. "Bize akşam yemeğine gelmek ister misin? Spagetti var. Ben yapmıyorum, dolayısıyla yenilebilir." Nazikçe gülümsedi ve Willow'un bahsettiği şu yalvaran *yavru köpek* bakışlarını gördüm.

Bana göre bu sadece bana acıdığı içindi.

Lily şehirde yalnız olduğumu biliyordu. Ailem Philadelphia'da yaşıyor olabilirdi ama tatil olmadığı sürece -ya da beni buna zorlamadıklarında- onları görmeye gitmiyordum. Hiç arkadaşım yoktu. Beni ayakta tutan tek şey işti. Teklifini kabul etmeliydim ancak Lily ve Loren'la ya da Willow'un ailesinden herhangi biriyle yakınlaşmak istemiyordum.

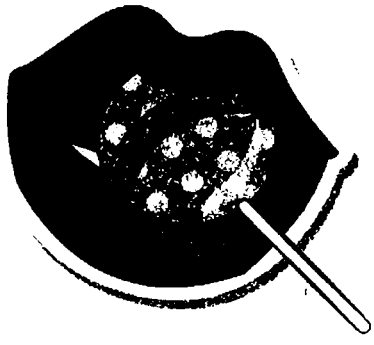
İlişkimizin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Eğer Willow benden ayrılır ve her şey biterse, onu seçeceklerdi. *Tıpkı olması gerektiği gibi.* En sonunda onları kaybedecekken Lily ve Loren'la zaman harcamak istemiyordum.

Yapmayacaktım.

Yapamazdım.

"Planlarım var," diye yalan söyledim. "Yine de teşekkürler."

Tekrar arkama bakmadan ceketimin fermuarını çektim ve oradan uzaklaştım.

45

WILLOW HALE

Ekim

"Neden cipslerin fotoğraflarını çekiyorsun, Willow?" Sheetal birasından bir yudum aldı ve telefonuma merakla baktı. Bir kâse cipsin -ya da benim tanımımla *patates kızartmasının*- üzerine eğilmiştim. *Barnaby's*'in bira menüsü vardı ve puanlamamı Daisy'ye göndermem şarttı.

"Arkadaşıma Londra'daki yemekleri fotoğraflarla belgeleyeceğime söz verdim," diye açıkladım. "Ayrıca puanlayacağıma."

Tess gülümseyerek sepetten bir tane aldı. "Ben bu patates kızartmasına kesinlikle beş üzerinden iki veririm. Daha tuzlu olmalıydı." Elindekini ısırdı.

Sheetal tuzluğa uzandı. "Yani *cips* demek istedin."

Tess şakacı bir tavırla dilini çıkardığında Sheetal ona bir patates kızartması fırlattı ve kız güldü. Çok geçmeden Sheetal, "Bir içki daha ister misin?" diye sordu. Kız arkadaşının bitmek üzere olan birasına göz attı.

Tess patates kızartmasını ısırarak, "Henüz değil, bebeğim," dedi gülümseyerek.

Onlar sevimli bir çiftti ve benimle takılmaya devam ettikleri için minnettardım. Mesela bu gece reklam için yapmamız gereken ödevi bitirdikten sonra gidebilirlerdi, bunun yerine ikisi de bira sipariş etmişti.

Deneyimlerime göre çoğu kişi benim gibi sessiz insanlarla birlikte olmayı fazla sevmiyordu. Sohbete yeterince katkıda bulunmuyorduk. Bizim gibiler masada, orada bizden daha gürültücü ve dışadönük, eğlenceli insanlar olabilecekken boşa yer kaplıyorduk. Belki de bu sadece benim özgüvensizliğimdendi çünkü Sheetal ve Tess bana kendimi hiç de istenmeyen biri gibi hissettirmemişlerdi. Sessiz olsam da beni orada *istiyorlardı.*

Birisi yüksek masamıza çarptı, boştaki elimle uzanıp bira sürahisini devrilmeden yakaladım.

Adam sendeleyerek bara yönelmeden önce, "Pardon," diye mırıldandı. *Barnaby's* kalabalıktı, üniversite öğrencileriyle tıka basa doluydu. Erken geldiğimiz ve bu yüksek masalardan birini kaptığımız için şanslıydık.

Telefonuma döndüm. "Pekâlâ, *cipsler* kesinlikle beş üzerinden beş." Daisy'ye değerlendirmemi yazıp attım. *Lezzetli. En iyi bar yemekleri.* Fakat fotoğrafım çok iyi değildi. Bulanıktı ve loş ışık patates kızartmalarına pek de fayda sağlamıyordu.

Hızla cevapladı.

Daisy: *Harika görünüyorlar! Keşke bana postalayabilseydin!!*

Keşke.

"Beş üzerinden beş mi?" diye homurdandı Tess. "Meseleyi anlamak için birkaç tadım daha yapmam gerekecek." Elini tekrar sepete daldırdı.

Bira bardağımı kaldırıp küçük bir yudum aldım, üstü çoğunlukla köpüktü. On sekiz yaşında, yasal olarak içki içen öğrencilerle bir *pub*'da olmak garip bir duyguydu. "Yirmi yaşında olduğuma ve bir barda içki içtiğime inanamıyorum," diye düşüncelerimi yüksek sesle ifade ettim.

Başını sallayarak, "Değil mi ama?" dedi Tess. "Amerika bu programı takip etmeli ve içki içme yaşını düşürmeli." Kaşları-

nı çattı. "Ayrıca şimdi fark ediyorum da burada yaşarken yirmi birinci doğum günüm aynı derecede epik olmayacak."

"Londra seni geceyi içerek geçirip zilzurna olmaktan ve kusmuk gibi kokmaktan kurtardı," diye açıkladı Sheetal. "Rica ederiz."

"Zilzurna olmak mı?" diye sordum.

"Delicesine sarhoş olmak," diye açıkladı Sheetal.

Tess sırıtarak bardağını kız arkadaşınınkiyle tokuşturdu.

Bu Garrison'ın orada olmasını istediğim diğer bir andı. Kendimi fazlalıkmış gibi hissettiğim falan yoktu ama yeni arkadaşlarımın onunla tanışmasını isterdim. Hayatımın o kadar büyük bir parçası haline gelmişti ki, kendimi sanki Garrison'dan bir şey saklıyormuşum ya da onu bu önemli şeyden mahrum bırakıyormuşum gibi hissediyordum.

İçeriye göz attım. Salvatore kalçasını bara yaslamıştı. Etrafta çok sayıda insan vardı ama o teni benimki kadar solgun, dalgalı kahverengi saçlı, üzerinde koyu mavi, mini bir kadife elbise olan esmer bir kıza odaklanmıştı.

Tekrar dikkatimi çekerek, "Yaştan bahsetmişken," dedi Sheetal. "Küçük grubumuzu düşünüyordum." Masayı işaret etti ama gözleri bendeydi. "Tess ve ben on dokuz yaşındayız. Sen ve Salvatore yirmi. Hepimiz Wakefield'a geç başladığımız için sınıfın en büyüğüyüz ve Profesör Flynn'in bizi özellikle aynı gruba koyduğunu düşünüyorum."

Tess başını onaylarcasına salladı. "Bu mantıklı, değil mi? Ailelerimiz de oldukça iyi durumda."

Bir şey hatırladım. "Avustralyalıların da hepsini aynı grupta topladı."

Sheetal nefesini bıraktı. "Eh, bu muhtemelen teoriyi doğruluyor. Her gruba bir avantaj sağladı. Ortak bir benzerlik etrafında topladı. Birinci sınıf öğrencisi olmak zaten zor, belki de adam ilk yılın getirdiği stresi biraz hafifletmek istemiştir."

"En iyi hocam o," dedim.

"Benim de öyle," diye onayladı Tess.

Biramdan bir yudum alırken *pub*'daki müzik değişti ve popüler bir *Arctic Monkeys* şarkısı çalmaya başladı. Sıvı boğazımdan aşağı acı bir tat bırakarak indi. Garrison bu gruba bayılıyordu.

"Ah, hayır," dedi Tess. "Yine yüzünde *o* bakış var, Willow."

"Ne bakışı?" diye sordum ve patates kızartmalarına uzandım.

"İlişki sorunu," diye cevapladı. "Erkek arkadaşını mı özlüyorsun?" Onlara Garrison'dan kısaca bahsetmiştim çünkü ona dair ne kadar çok konuşursam, yanımda olmasını o kadar istiyordum.

Bunun olmayacağı günün gelmesini bekliyordum. *Artık canımın yanmayacağı günü.* Fakat gerçekten gelmesinden de korkuyordum.

"Burada olmasını çok isterdim," diye itiraf ettim. "Garrison'la birlikte çok şey yaşadık."

Salvatore masamıza dönüp yanımdaki boş koltuğa oturdu. Viskisini ve beraberinde getirdiği kızarmış yiyeceklerle dolu sepeti masaya koydu. "Ne konuşuyoruz?" diye sordu.

"Willow'un erkek arkadaşından bahsediyorduk," dedi Sheetal.

Salvatore başını hızla bana çevirdi. "Philadelphia'daki mi?"

"Ta kendisi." Sepeti işaret ettim. "Bu ne?" Fotoğraf çekmek için hızla telefonumu çıkardım. *Yeni yiyecek. Yeni deneyimler.* Üniversite başarısı... ama neden bu konuda kendimi bu kadar kötü hissediyordum? Midem buruldu.

"Domuz çıtırı," dedi Salvatore.

"Ya da biz Amerikalıların tanımıyla domuz *derisi*," diye ekledi Tess ve birkaç tane aldı.

Sheetal bana, "Erkek arkadaşının fotoğrafı var mı?" diye sordu.

Başımı salladıktan sonra fotoğraflarıma göz attım, genellikle giydiği siyah kapüşonlusuyla bir pozunu buldum. Kapüşonu aşağıda olduğundan yüzünün daha fazla kısmı görü-

lebiliyordu. Saçları kirpiklerine değiyordu, dağınıktı. Sinema salonunda bir *Groot* kartonunun önünde duruyorduk, kolu belime dolanmıştı.

Midemdeki burulma yoğunlaştı.

Şimdi anlıyordum.

Ben bir *pub*'daydım. Yeni yemekler deniyordum. Yeni arkadaşlarla içiyordum. Garrison ise Philadelphia'da yalnızdı. Ya kendini tüketme noktasına kadar çalışıyor ya da dairesinde şöhret peşinde koşan komşusu Jared'dan kurtulmaya çalışıyordu. *Suçluluk*... Beni on kat daha fazla sarmaladı.

Telefonu Sheetal'a uzattım. Tess de ekranı görmek üzere onun omzunun üzerinden eğildi.

"Willow, sen kötü çocuklardan hoşlanıyorsun," dedi Tess sırıtarak.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Nasıl anladın?" Garrison'ın üzerinde *geçmişimde bazı şüpheli şeyler yaptım* yazan bir tabela yoktu, değil mi?

Tess ve Sheetal hafifçe güldüler.

"Anlamamıştım," diye itiraf etti Tess. "Ama artık biliyoruz."

Sheetal telefonumu geri verirken gülümsüyordu. "Sen ve erkek arkadaşın birlikte harika görünüyorsunuz. Çok sevimlisiniz."

"Teşekkürler," diye mırıldanarak telefonu cebime attım.

Salvatore beni çözmeye çalışıyormuş gibi yavaşça süzdü. "Tam olarak nasıl kötü?"

"Kötü değil," diye karşılık verdim. "O iyi bir adam. Gelecek dönem ziyaretime geldiğinde hepiniz onunla tanışabilir ve kendiniz görebilirsiniz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Salvatore bir yudum viski aldı. "Beni sevecektir. İlk tanışmada hep iyi izlenim bırakırım."

Tess homurdandı. "Evet, üzerinde çalışman gereken şey kesinlikle ikinci ve üçüncü izlenimler."

Salvatore gülümsedi ama benim aynı şeyi yapmadığımı görünce omzumdan hafifçe dürttü. Birkaç domuz derisi alıp

önümdeki peçeteye bıraktı. "Bize Pennsylvania-Maine görüşünü söyle."

"Vay canına! Evet!" Sarhoş bir üniversite öğrencisi barda bağırmaya başlamıştı. "İç! İç!"

İnsanlar hareketlenmeye başladı ve üç kişi masamıza çarptı. Bu sefer yeterince hızlı değildim. Sürahi yan devrildi, bira üzerime dökülmeden yerimden fırladım.

Masaya çarpan pislikler özür dilemedi. Bunun yerine bara döndüler, vücutları hâlâ masaya çarpacak kadar yakındı.

"Hey! Kıçınızın nereye çarptığına dikkat edin." Sheetal gürültücü adamlara çıkıştı.

Adamlar hızla ona döndü, içlerinden birinin, "Salak şey," dediğini zar zor duydum.

"Hey." Salvatore onların önüne geçti. "Geri çekilin."

Tess dökülen biranın üstüne peçeteleri attı, ben de Salvatore'un yanında durmak için masanın etrafından dolaştım. "Bize biraz alan açın," dedim adamlara. Bunu söylerken oldukça naziktim, bu yüzden verdikleri yanıtı beklemiyordum.

"*Bize biraz alan açın.*" Kıvırcık sarı saçlı, diğerlerine kıyasla daha uzun boylu olanı benim Amerikan aksanımı taklit etti ama salağın tekiymişim gibi abarttı.

"Sorun istemiyoruz," dedi Salvatore.

Sheetal onlara, "Götler!" diye bağırdı.

Salvatore derin bir iç geçirdi, başını tavana kaldırmış gülümsüyordu.

Tess kahkahayı bastı.

Ben sırıtmamak için elimden geleni yapıyordum. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım. Kıvırcık sarışın, kahkahamı bastırma çabam ciddi bir suçmuş gibi gözlerini bana dikti.

Salvatore bana doğru kaydı ve kolunu omzuma doladı. Bu ani bir hareketti, tamamen gösteriş amaçlıydı. Yine de taş gibi donup kalmama sebep oldu.

Salvatore sarışına, "*Geri çekil* dedim!" diye çıkıştı.

Sheetal, Kıvırcık Sarışın'ı göz hapsine aldı ve birasını mırıldanarak yudumladı. "Tam bir dangalak."

Adam tam yanıtlamaya hazırlanıyordu ki, garson yanımıza geldi. "Bir sorun mu var, arkadaşlar?" Gözleri bizim grupla o herif arasında gidip geldi ama dördümüzün tam aksine tüm arkadaşları onu yalnız bırakmış ve bara dönmüşlerdi.

Kıvırcık Sarışın dişlerini gıcırdattı. "Hayır. Zaten gidiyordum." Geri adım attı.

Garson boş sürahiyi ve sırılsıklam olmuş peçeteleri görünce bize özür dileyen bir bakış attı. "Gidip birkaç havlu getireyim. Gelirken bir tur bira daha servis edeceğim, benden."

Garson uzaklaşınca hepimiz birbirimize baktık, kahkahaya boğulmanın eşiğindeydik.

Barnaby's bizim yerimiz olmuştu. *Resmen.*

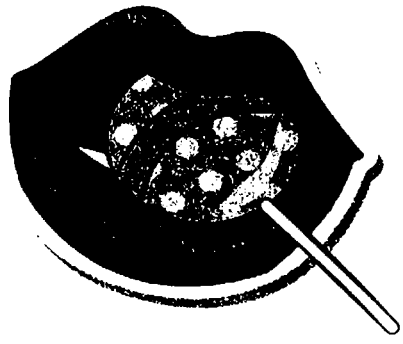
Sonra aniden bir farkındalık yaşadım. Bu saçma, *normal* bir tartışmaydı. O adam beni tanımamıştı. Erkek kardeşimden nefret ettiği için kavga çıkarmamıştı. Calloway kız kardeşlerle olan ilişkim yüzünden bana hakaret etmemişti. Londra ve Wakefield bana yoğun bir normallik hissi getiriyordu, ben de bunu bırakmak istemiyordum.

Diğer yandan evde olanı da bırakmak istemiyordum.

Garrison'ı.

Ailemi.

Onları buradaki hiç kimsenin anlayamayacağı kadar çok seviyordum.

46

WILLOW HALE

Garrison'la haftalardır konuşmamıştım.

Günler gecelere dönüştü. *Geceler de sabahlara.* Zaman sanki suyun parmaklarımın arasından süzülüşü gibi akıp gitti. *Her şeyi de alıp götürerek.*

Birbirimize gönderdiğimiz videoların sıklığı azaldı ve kısalaştılar. Ben gönderdiklerimde acele içerisindeydim, telaşla bir dersten diğerine koşturuyordum.

Onunkiler daha endişe vericiydi. Uyuyakalmadan önce ağırlaşmış göz kapakları ve mırıldanılan kelimelerle doluydu.

Yatakta uzanıyordum, uykum kaçmıştı. Gözlerim tavana, betona yapıştırılmış karanlıkta parlayan küçük yıldızlara takıldı.

Düşüncelerim beni, "*Onu tekrar ara,*" diye zorluyordu. Telefonumu kaptım ve aradım ama sesli mesaja yönlendirildim. Hiç şaşırtıcı değildi. Philly'de saat sadece akşam dokuzdu ve Garrison gece yarısına kadar çalışıyordu. O çalışırken tamamen işine odaklanan, zamanı ve çevresinde olup biten her şeyi unutan biriydi.

Bu yüzden yaptığı şeyde bu kadar başarılıydı, onu aramalarımı cevaplamadığı için suçlayamazdım. Kütüphanede ya da yemekhanede... veya *Barnaby's*'te olduğumdan dolayı kaçırdığım onca arama varken olmazdı.

Telefonumu bir kenara fırlattım.

Dışarıda rüzgâr şiddetlenirken bir ağaç dalı pencereme sürtündü. Yağmur cama vuruyor, beni rahatlatarak uykuya dalmam için elinden geleni yapıyordu.

Fakat çok gergindim ve özlüyordum.

Fazlasıyla... her şeyi.

Parmaklarım dudaklarıma dokundu. Öpüşmemizin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Bana sarılmasının, *dokunmasının* üzerinden... Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmemin... Kollarını kucaklamak istediği tek kişi benmişim gibi bedenime dolayarak beni sarmasının... *Korumak için. Sevmek için.*

Uzanıp lambamı kapattım ve yurt odamı karanlığa gömdüm. Yağmur sesi eşliğinde yalnızken Garrison'ın görüntüsü zihnimde belirdi. Kulağının yanında hafifçe kıvrılan saçları, beni *delip geçen* deniz mavisi gözleri... *Sanki biliyormuş gibi.*

Biliyordu.

Hayatınızda sizi koşulsuz sevmesi gereken ama bunu yapmayan insanların olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sizi korumakla yükümlü olup bunu yapmayan kişilerin...

Yanağıma dokunup, "Artık önemi yok. On yedi yaşımızda değiliz. Onlara ihtiyacımız yok. Biz daima birbirimize sahibiz," diyecekti.

Ben de parmak uçlarımda yükselecek ve dudaklarımı onunkilere bastıracaktım. Ellerini tişörtünün altına kaydırırken yarattığı sıcaklıkla öylece duracaktım. O hayatımda bana bu şekilde dokunan tek adamdı. *Öpüşmek. Sarılmak.*

Ne varsa.

Her şey.

Bacaklarımın arası nabız gibi atıyor, sıkılaşıp kasılarak titriyordu. Onu istiyordu. Daha fazlasını...

Londra'ya taşındığımdan beri kendi kendime boşalmak

istediğimde tek bir anıyı hayal ediyordum. Bu görüntü ıslanmam ve kolayca boşalmam için yeterliydi. Bu yüzden şimdi tekrar aynı şeyi düşünmeye başladım.

Bekâretimi kaybettiğim geceyi düşündüm.

Elim çarşafın altına kayarak pijama şortumun altına girdi. *İç çamaşırımın altına.* Parmaklarım bacaklarımın arasını okşadı, nefesim şiddetlenirken ıslaklığı hissettim.

Gözlerimi kapatarak o gecenin her parçasını hayal etmeye çalıştım. Sanki tekrar Philly'deki yatak odamdaydım.

Garrison meme ucumu parmaklarıyla okşuyordu, ağzı ensemdeydi. Terli uzuvlarımı titreten hassas bir noktayı emiyordu.

Odayı hatırladım. Mum ışığıyla aydınlatılmıştı, gül yaprakları ve vanilya kokuyordu. Arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Aramızdaki her dokunuş nazik, rahat ve arzu dolu hissettiriyordu.

Bacaklarımız pelüş yatak örtüsüne dolanmıştı. Tüylü battaniyeler bir kenara atılmıştı.

Garrison dirseğinin üzerinde doğrulmuş, eli mememden kalçamın kıvrımına doğru hareketlenmişti. Çıplak bedenimi adeta içiyordu ve ben de onun karnındaki yağsız kaslarını hafızama kazıyordum. Atletikliğini sergiliyordu. Beline sıkı sıkı oturan *boxer*'ına göz atmıştım, sertliği kumaşı zorluyordu.

Onu izlemek beni sakinleştirmişti. Nefes almış, zihnimden uzak durmaya çalışmıştım.

Şimdi de o gece ne kadar endişeli olduğumu hatırlamaktan kaçındım. En iyi anı tamamen gergin bir garipliğe dönüştürmek istemiyordum.

Londra'daki yurt odama döndüm, klitorisimi okşadım. *Hatırla, Willow.*

Garrison'ın bunu nasıl yaptığını hatırladım, birbirimize sarılmışsak ve öpüşüyorsak genelde yapardı. Ereksiyonunu bana sürtmemek için -bunu kasten yapardı- *gerçekten* çok çaba gösterirdi. Sanki sertliğini hissetmemi, hazır değilsem beni seks yapmaya zorlamayı istemezdi.

O zaman bile -o gecenin içime gerçekten gireceği gece olduğuna karar verdiğimizde- kendisini üzerime tamamen bırakmamıştı. Sanki bu o anda sadece bir içgüdüydü.

Titredim, biraz endişeliydim. Ayrıca şiddetli arzular ve beklentiyle yanıyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki... Tahrik içimi yiyip bitiriyor, bacaklarımın arasında nabız gibi atıyordu. Ensem alev alevdi. Canım yanıyordu, *özlüyordum.*

Eli karnımın yumuşak tenine kaymıştı. Gömleği ve şortu çoktan yerde, parmakları da çamaşırımın dikişindeydi.

"Bu uygun mu?" diye fısıldamıştı kulağıma.

"Evet," diye yanıtlamıştım boğuk çıkan sesimle. Dudaklarımı yavaşça açılmaları için teşvik ederek beni öpmüştü. Onun yönlendirmesini takip etmiştim. Dili şehvetle benimkine doğru kaymıştı.

Ellerimi nereye koyacağımı bilememiştim.

Hatırlama.

Ancak avuçlarımın nasıl belirsiz, garip hareketler yaptığını unutmak zordu. Genelde omuzlarını tutardım. O gece aletine dokunmam gerekip gerekmediği konusunda tereddütteydim.

"Şey yapmama ihtiyacın var mı...?" diye başlamıştım ama ne teklif ettiğimi bile bilmiyordum. *Oral seks mi? Elimle boşaltma mı? Ne olduğunu bilmediğim başka bir şey mi?*

O gecenin öncesinde temel şeyleri bile denememiştik. Aletine dokunmuştum ama buna tam anlamıyla altın yıldızı hak eden bir el işi diyemezdim, ayrıca daha önce hiç ağzıma almamıştım.

Hep kafamda yaşıyordum. *Kaygılı ve gergin, sanki bir şeyleri yanlış yapıyormuşum gibi.* Garrison ise beni daha ileri gitmem yönünde zorlamayacak kadar nazikti. Sanırım benim yapmamdansa onun bana dokunması beni daha çok rahatlatıyordu. Genelde sadece öpüşüyor ve birbirimize sürtünüyorduk, ben boşalana kadar parmağıyla beni tatmin ediyordu.

Birlikte yataktayken Garrison dudaklarını benimkilerin üzerine bastırmıştı. Çok daha nazikti. "Hayır, bu senin için. Sadece rahatla, Willow."

Parmakları iç çamaşırımın kumaşının altına kaymıştı, dokunuşu acı verecek derecede yavaştı. Hassas noktaya dokunduğunda tahrik olduğumu gösteren bir nefes vermiştim.

Etrafımızdaki vanilya kokusunu içime çekmiş, omuzlarından sıkıca tutmuştum. İçime girdiğinde kendimi Garrison'a bırakmıştım. Ona güvenmiştim.

Ona âşıktım... *Ona hâlâ âşığım.*

Parmaklarını içimde gezdirmiş, beni doldurmuştu. Başparmağı klitorisimi okşamıştı. Vücudumu ve sinirlerimi yakıp geçmişti. *Parmaklarının yerini daha büyük ve sert bir şey alacak,* düşüncesi beni ateşe verererek heyecanımı artırmıştı.

Londra'da kendimi okşarken onun tıpkı o geceki gibi yanımda olduğunu hayal ettim. Beni tamamen doldurmak üzereydi. Ereksiyonu içimdeydi. Gidip geliyordu. Haz doluydu.

Nefesimin o gece nasıl titrediğini hatırladım. Parmaklarının yumuşak baskısı karşısında, "Garrison," diye inlemiştim. Gitgide daha fazla uyarılmıştım.

Alnını benimkine bastırmış, hafifçe ileri geri sallanmıştı. Sürtünmeye ihtiyacı vardı. Bunu istiyordu. İçimde olmak için kıvranıyordu. Bütün bunları gözlerinde ve sığ nefeslerinde görebiliyordum.

Haz şiddetlenmişti.

Çıplak göğsü terle kaplanmış, boğazında derin bir gürültü yankılanmıştı. Onun kim olduğunu hatırlatan bir sesti. *Erkeksi. Adam. Bana ait.* Ben de ona aittim. *Onunum.*

Nasıl? Bundan emin bile değildim.

Sıkıcı ve sessizdim.

O ise isyankâr ve yanlış anlaşılan biriydi. Onun gibi çocuklar genelde benim gibi kızlara âşık olmazdı ama işte bu durumdaydık.

Hareketleri hızlanmıştı, dudaklarımız sıcak nefeslerle bir-

birinin üzerinde kayıyor ve o başparmağıyla klitorisimi okşuyordu. Ona kayalara çarpan bir dalga gibi yapışmıştım.

Ayak parmaklarım kıvrılmış, coşku görüş alanımı kaplamıştı. Nefesim kesilmişti. İnlemelerim boğazımda yankılanıyordu.

Londra'da kıvrılmış çarşafları kavradım ve kalçamı kavislendirdim. Burada yanımda olmasını, bana dokunmasını istedim. *Buradaymış gibi* yaptım.

O gece Garrison dudakları kulağımdayken, "Benimsin," diye soluklanmıştı.

O mutluluk dolu hissi içime çekmiştim. Göz kapaklarım ağırlaşmış, bulabildiğim en yakın şeyi öpmüştüm. *Kolunu. Çok* güzel bir koldu.

Gözlerimiz buluştuğunda onun karşı konulmaz arzusu benimkini bir çığ gibi ezip geçmişti. Beni öylesine büyük bir ihtiyaçla kaplamıştı ki, altında neredeyse titremiştim.

"Şimdi yapabilirsin," demiştim yumuşak bir sesle.

Bacağımı okşamış ve gözlerimin derinliklerine bakmıştı. "Hazır olduğundan emin misin? Seni tekrar orgazma ulaştırabilirim..."

"Eminim." Verdiğim karar konusunda hiç şüphem yoktu. Ellerim karın kaslarının kenarlarmda gezinmişti. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Hissettiği tahrik, etkileyici gözlerinde kendini göstermişti. "Kahretsin."

İkimiz de gülümsüyorduk. Heyecan etrafımızda acımasız, huzursuz bir okyanus gibi kabarmıştı ve ikimiz de akıntının bizi derinlere çekmesine izin vermekten mutluyduk.

Yataktan kalkmıştı. Komodine doğru yürüyüşünü seyretmiştim, acil durum prezervatiflerini nerede sakladığımı biliyordu. *Her ihtimale karşı.*

O da benim gibi çıplak ve yirmi yaşındaydı. Ancak kaslı vücudu dövmelerle kaplıydı, büyük bir rahatlık ve güvenle hareket ediyordu. Artık ilk karşılaştığımızda kafayı taktığım

sporcuya benzemiyordu. O kötü bir çocuktu. Yanlış anlaşılmıştı. *Benimdi.*

Onu izlerken kalbim hızlanmıştı, gevşeyerek yastığıma yaslanmıştım. Hızlı hareketlerle folyo kaplı paketi alıp geri gelmişti.

Yatağa çıktığı anda sanki evreni süsleyen en güzel yaratıkmışım gibi beni tekrar büyük bir zevkle seyretmişti.

"Willow." Adımı öyle bir şekilde söylemişti ki, her bir santimim ürpermişti. Tıpkı soğuk bir havuza parmak ucuyla dokunmak gibiydi.

Başımı eğip ereksiyonuna bakmıştım. Prezervatif paketini dişiyle yırtarken dizleri yatak örtüsünün üzerindeydi. Aleti o güne kadar içime giren herhangi bir şeyden çok daha büyüktü.

Ben uzanırken yanaklarımı avucuna alarak beni öpmüştü. Rahatlamak için kollarından tutmuştum, onu yakınımda istiyordum. Dizleriyle bacaklarımı birbirinden ayırmıştı. Kalbim hızla çarpıyordu.

Çok acıyabileceğini düşünmüştüm ve en çok korktuğum şey de buydu. *Korkmak ve ardından her şeyi garip bir şekilde berbat etmek.* Fakat Garrison bunu zaten biliyordu.

Ona daha önce söylemiştim.

Dudaklarıma doğru, "Eğer çok acıtırsa söyle ki durayım, tamam mı? Bu benim için sorun değil," diye fısıldamıştı.

Sözleri sihir gibiydi. Sinirlerimi yatıştırıyordu.

Başımı sallamış, omuzlarımı yatak örtüsüne bırakmıştım. Bacaklarım onun bedenine sarılıydı. Savunmasız ve hazırdım. *Çok hazır.*

İlk kez prezervatif takmasını izlemiştim. Her bir santiminden güven yayılıyordu. Bu bulaşıcıydı, çekingen kısımlarımı besliyordu.

Üzerime çıkmış, elini yanağımın yanına koymuştu. Başını eğdiğinde dudakları benimkilerle birleşmişti. Dillerimiz buluşmuş, nefeslerimiz bir olmuş ve kalplerimiz birlikte atmıştı.

Sıcak hislere kapılıp gitmiştim. Ateşli andaydım. Sonra eli

kalçamda kaymış, ardından bacaklarımın arasında bir baskı oluşmuştu.

Keskin bir acı gelip gitmişti. Yerini beni serseme çeviren, heyecanlandıran ve nefes kesen bir doluluğa bırakmıştı. *Daha fazla ihtiyaç uyandıran. Daha fazla arzu. Daha çok istek.*

"Tanrım, Willow." Garrison orası olunabilecek *en güzel yermiş* gibi inlemişti. Ben de onun altında daha fazla sürtünmesini arzulayarak titremiştim. Gözleri benimkilere dalmış, endişe aşırı bir özlemle sarmalanmıştı. Çoktan kalçasını hareket ettirmeye başlamıştı.

Garrison gidip gelmeye başlamıştı, ben de bunu seyretmiştim. *Aman Tanrım.* İnlemiştim, elimi tutmuştu ve parmaklarımızı yastıkta kenetlemiştik. "Güzel mi?" diye sormuştu nefes nefese.

Başımla onaylarken kelimeler boğazımda kaybolmuştu. *Çok güzel.*

Bu onaylamayla birlikte içime daha sert girip çıkmaya başlamıştı. Beni doruğa çıkarırken tenlerimiz terle parlıyordu, dudaklarımdan tiz bir ses çıkmıştı. Boğazımda düğümlenen başka bir şey daha vardı. "Ah." Kolunun üst kısmına, kafatası dövmesi olan koluna sıkıca yapışmıştım. Bir zevk dalgasında sürükleniyordum, sonu görünmüyordu. "*Garrison*... Lütfen durma."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurarak, "*Siktir*," diye inlemişti. Daha derinlere girmiş, yoğunlaşan duygular gözlerimi yaşartıp yakmıştı.

Elimi bırakmış, yanağıma yapışmıştı. Hızı ve içimde yarattığı doluluk hissi beni adeta yok ediyordu. *İyi anlamda.* Kesinlikle zihinsel olarak tekrar tekrar yaşamaya değerdi.

Onun altında kaybolmuştum.

O da benim üzerimde kaybolmuştu.

Her düzensiz nefesin arasında birbirimizi bulmuştuk. Çılgınca çarpan her kalp atışının arasında. Can yakan her ihtiyaçta. Ta ki ikimiz de terleyip yoğun, tutkulu bir çöküşe mağlup

olana kadar. Sinirlerimiz ateşlenmişti. Nefeslerimiz hızlıydı. Yıllarca süren bekleyişin ardından bedenlerimiz mutlu bir hazla birbirine çarpmıştı.

Yurt odamda aynı dalgayı yakaladım. Zirveye ulaştım.

Adını yumuşak, acı dolu bir fısıltıyla haykırdım. Kilometrelerce uzaktayken bile beni ateşe vermişti. Ancak bir fark vardı.

Uzanıp yan döndüm. Hiç kimse benimle birlikte çarşafların arasına dolanmadı.

Beni kollarına almak için burada değildi. *Seni seviyorum*, demek için burada değildi. Aynı şekilde karşılık verebilmem için de yoktu.

İyi olup olmadığımı sormak için burada değildi. *Yüzümden terli saç tellerini çekmek için. Uykuya dalmadan beni son kez öpmek için.*

Bu yüzden telefonumu bulup onu tekrar aramaya çalıştım. Londra'da yapayalnızken, "Lütfen cevap ver," diye mırıldandım. "Lütfen aç."

Telefon çaldı.

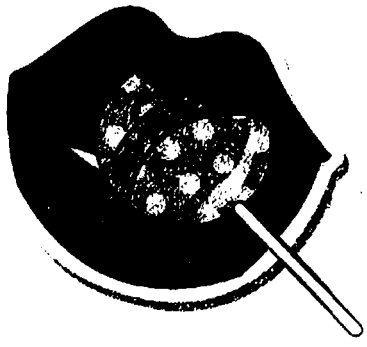
Çaldı.

"Lütfen, Garrison." Arama sesi kesildi.

Bip.

Otomatik ses kaydı, "Sesli mesaj kutusu dolu," diye karşılık verdi.

Sırtüstü döndüm ve telefonumu göğsüme yasladım.

47

GARRISON ABBEY

Cadılar Bayramı.

Aynı zamanda Loren Hale'in doğum günü olarak da biliniyordu. Loren kendisi için düzenlediği *sürpriz* partiye dair bana çoktan mesaj atmıştı. Bu tüm misafirleri için sürpriz olsa da kendisi -doğum günü olan adam- için değildi. Tam da Loren Hale'e uygun bir şeydi. İsteseniz de böyle bir saçmalığı uyduramazdınız.

Cobalt Şirketi'ndeki asansör o gün çok yavaş çalışıyordu. Belki de bozulmuştu? Tıpkı bir saatin tik takları gibi iniyor, iniyor ve iniyordu. Ofisten, partiden kaçıp kurtulmama yetecek kadar erken ayrılmadığıma dair endişeliydim. Mesaja tekrar göz attım.

Loren Hale: *Seni saat 21.45'te doğum günü partim için alacağım. Gideceğimiz yer sürpriz. Hiçbir soruya cevap verilmeyecek. Katılım isteğe bağlı değil.*

Yazdığı mesajda bile tam bir pislikti. Nerede olacağımı sormamıştı, bu yüzden Connor'ın ona gece yarısına kadar çalıştığımı söylediğini varsaydım. Ancak asıl sürpriz ona olacaktı çünkü bugün saat 21.30'da ofisten çıkıyordum.

Asansör sonunda lobide durduğunda Uber çağırmak üzere telefonumu çıkardım. Tam döner kapıdan çıkarken daha ayağım kaldırıma basar basmaz siyah bir limuzin yanıma yaklaşarak yavaşladı.

Siktir.

İkinci seçenek: *Göz temasından kaçın.* Belki limuzini görmezlikten gelerek kurtulabilirdim. Telefonuma odaklandım ve en yakın Uber'ın on dakika uzaklıkta olduğunu fark ettim. *Cadılar Bayramı'nın canı cehenneme.*

"Garrison Abbey!" Loren limuzinden bağırdı. "Hadi gidelim! Doğum günüm bekliyor!"

Pislik yapma. Yenilgiyle iç geçirdim ve başımı kaldırıp baktım. Vücudunun yarısı limuzinin açık penceresinden sarkıyordu. Bir elini *hadi ama* dercesine uzatmıştı.

Çok isteksiz görünmemeye çalışarak telefonumu cebime koydum, omzumdaki sırt çantamı düzelttim ve limuzine yaklaştım. Her adımım ağırdı.

Loren limuzinin kapısını açmak üzereydi ama pencere kenarına tutunup kapıyı iterek kapattım. Lo sanki biraz önce çocuğuna Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi neredeyse anında bana baktı. Kısa bir süre sonra bakışları önemli ölçüde yumuşadı. Sanki nazik olmaya çalışıyordu ve bu onun için zor bir davranıştı.

Ağzını açtı ama ben sözünü kestim. "Davet için teşekkürler ama gelmemeye karar verdim."

Kehribar gözlerine bakmak gerçekten çok zordu. Resmen bir milyon şey haykırıyorlardı. *Hayal kırıklığı. Kafa karışıklığı.* Bunları görmezlikten geldim, onun sert bakışlarını şu anda üzerime yönelttiği duygusal gözlere tercih ederdim. Resmen onun dışında her yere bakıyordum.

Sokağa.

Lamba direğine.

Biraz önce çıktığım döner kapıya.

Onlarla sanki arkadaşmışız gibi takılamazdım.

Onunla takılamazdım. Kız arkadaşım onun küçük kız kardeşiydi. Lanet olsun, üç yıl önce evini mahvetmiştim. Hafızasını mı kaybetmişti? Şu anda beni kaldırımda dövüyor olmalıydı. Beni tekmelemeli, binlerce farklı hakaret savurmalıydı. Doğum günü partisine davet etmemeliydi.

Tanrım. Bu mantıklı değildi.

Ona bir kez daha baktım, sanki birisini bulmaya çalışıyormuşçasına omzumun üzerinden etrafı süzüyordu. Sonra tekrar bana baktı. "Çünkü seni bir yerlere davet eden, sıraya girmiş çok sayıda arkadaşın var." Şaşırmış gibi yaparak elini dudaklarına götürdü. "*Aman Tanrım*, en iyi arkadaşın elini sallayarak seni çağırıyor. Seni gördüğü için o kadar heyecanlı ki."

Canı cehenneme.

Ona dik dik baktım.

O da bana aynı şekilde karşılık verdi. *Bu çok aptalca*, diye düşündüm. Gelmemi sağlamak için beni sinirlendirmeye çalışıyordu. İnsanı zorlamayı iyi biliyordu ve yanında ne kadar uzun kalırsam, beni nasıl öfkelendirebileceğini de o kadar öğreniyordu.

Gözlerimi devirdim. "*İşim* var, seni lanet olası..." Sinirli bir ses çıkardım ve *Converse*'imle kaldırıma sertçe vurdum. Ben ne bok yiyordum böyle?

"Eğer şirketin CEO'su doğum günüm için zaman ayırabiliyorsa, çalışanı da aynısını yapabilir." Loren arabanın kapısını tekrar açmaya çalıştı ama ben tüm ağırlığımla yaslandım.

Elmacıkkemikleri keskinleşti.

"Ciddiyim." Derin bir nefes aldım. "Üzerinde çalıştığım şeyi bitirmem gerekiyor ve..." Gözlerim boşluğa daldı. Başka ne vardı? Tanrım, ne kadar zavallıydım. Düzgün bir bahane bile uyduramıyordum.

"Bir saniyeliğine inmeme izin ver. Seni limuzine binmeye zorlamayacağım." Sesinde hâlâ keskinlik olsa da şaka yapmıyordu. Ciddiydi.

Geri adım atıp kapüşonlumun kollarını ellerimin üzerine çektim, rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı. Bu gece her zamankinden daha soğuktu. Loren kapıyı açtı ve arabadan indi. Üzerinde Cadılar Bayramı kostümü yoktu, bu beni biraz şaşırttı. Sadece siyah bisiklet yaka bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymişti.

Benden birkaç santim uzundu, kapüşonumu sırf uzun saç tutamlarımı yüzümden uzaklaştırmak için geri çektim.

"Gelmeni *istiyorum*," diye vurguladı Lo.

Başımı iki yana salladım. *Neden? Willow'un erkek arkadaşı olduğum için mi? Cadılar Bayramı'nda birlikte takılacak kimsesi olmayan bir zavallı olduğumu düşündüğü için mi?*

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Tanrı aşkına, dizlerimin üstüne kapanıp yalvarmam mı gerekiyor?"

Burnumdan bir nefes verdim, uzakta çakan parlak bir ışık dikkatimi çekti. İkimiz de başımızı çevirdik.

Paparazzi sokağın aşağısına paralel park etmişti. Loren ve Calloway kız kardeşler onları ateşin kelebekleri çekişi gibi kendilerine çekiyordu. Etraflarına lanet derecede parlak bir ışık saçıyorlardı. En azından ben bundan kurtulabilirdim. *Sürekli olarak* kameralarla uğraşmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Bombardımana uğramadan önce sadece bir dakikamız vardı ve ben yarın *Ünlü Takipçisi*'nde yer almak istemiyordum.

Bu yüzden, "Bu farklı," dedim hızlıca. Loren başını bana çevirdi, gözlerinde kafa karışıklığı vardı. Devam ettim. "Bu bir erkek arkadaş-kız arkadaş, yani bir çift etkinliği. Artık Willow gittiğine göre ben yedinci tekerleğim ve bu davetin *acıma* duygusundan kaynaklı olduğunu anlıyorum, adamım. O yüzden *beni rahat bırak*."

Başını yana eğdi. "Acıma mı? Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Göğsüne dokundu. "Kendime acımakla o kadar meşgulüm ki, başkalarına acımak için harcayacak tek bir dakikam yok. İstersen şuradaki Connor ve Ryke'a sorabiliriz."

Limuzini işaret etti. "Düğünlerde çiçek taşıyan küçük kızlardan biriymişim gibi davetiyeleri rasgele dağıtmıyorum. Benim çok az sayıda arkadaşım var ve sen de onlardan birisin."

Ne? Hayır.

Biz arkadaş değildik. Posta kutusuna sprey boyayla "*Sik Emici*" yazalı yıllar olmuştu ama böyle şeyler yaptığım gerçeği değişmiyordu. Onun arkadaşlığını ve partisine gitmem için bu kadar uğraşmasını kesinlikle hak etmiyordum.

Hiçbirini hak etmiyordum.

Cadılar Bayramı'nda yalnız olmam tam olarak karmaydı. Yaptığım kötü şeylerin kefaretiydi. Olmayı hak ettiğim yer buydu. *Arkadaşsız ve yalnız.*

Ancak o karşımda durmuş, benim için enerji harcıyordu ve içten içe bir parçam limuzine binmek istiyordu. *Bir anlık da olsa, kendime mutluluk ve eğlence izni vermek isteyen bir yanım.*

Loren tekrar beni ikna etmeye çalıştı. "Willow yapmak üzere olduğumuz şeyden nefret ederdi. Diğer yandan, doğum günüm için planladığım şeyi beğeneceksin. Bu yüzden burada onun yerine senin olmandan memnunum." İkonik yarım gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

Tamam.

Pekâlâ. Tamam.

Nefes aldım ve birkaç kez başımı salladım.

Bir kameraman koşa koşa bize yaklaşıyordu, Loren ona uzak durması için sert ve tehditkâr bir bakış attı.

Adam birkaç adım geri çekildi ama yine de, "Maximoff nerede?!" diye bağırdı.

Ona dik dik baktım. Loren'ın çocuğu sadece *üç* yaşındaydı ve paparazziler onu bir hafta içerisinde bana hayatım boyunca yaptıklarından çok daha fazla rahatsız etmişlerdi. Her halükârda, Maximoff ve Calloway kız kardeşlerin çocuklarının

evde, bir bebek bakıcısıyla kaldıklarından emindim. Tabii ki bu adama hiçbir şey söylemeyecektim.

Loren kameramanı sanki buharlaşıp havaya karışmış gibi görmezlikten geldi, gözleri bana kaydı.

"Hadi gidelim," dedim.

Loren'ın dudakları yukarı kıvrıldı, limuzinin kapısını açmak için yanımdan dolaştı.

Kendimi nasıl bir belanın içine sokuyordum?

✳

Tabii ki Loren herkesi Cadılar Bayramı Korku Festivali'nde geçirilecek bir geceyle şaşırtmıştı. Bu en yakın tema parkında gerçekleştirilen yıllık bir ekim ayı etkinliğiydi. Labirentler süslemelerle donatılmıştı, hortlak ve zombi şeklinde giyinmiş aktörler ziyaretçileri korkutmaya çalışıyorlardı.

Korku faktöründe on üzerinden ikiydi. Molada bir vampirin tuzlu kraker yediğini gördüğüme yemin edebilirdim. Bunda korkutucu bir şey yoktu.

Labirente girmeden önce aktörlerin bizi korkutmalarına izin verilmediği güvenli bir bölgede, demir bir kafe masasında durduk.

Çekirdek altılı -internet Lily, Loren, Rose, Connor, Ryke ve Daisy'ye böyle diyordu- ile birlikte olduğum için güvenlik görevlileri istenmeyen bir ilgi dalgasıyla karşılaşırsak diye yakında dolanıyordu. O ana kadar sadece birkaç hayran durmuş, bizimle fotoğraf çektirip imza almak istemişti. Ortam sis, çığlıklar ve ürkütücü müzikten dolayı bu kadar yön şaşırtıcı olmasaydı, muhtemelen daha çok insan yanımıza uğrardı.

Çoğunlukla çevremdeki herkesi, yakınlardaki labirentten yükselen otomatik çığlıklar da dahil olmak üzere görmezlikten geldim.

Dudaklarımın arasında bir pipet ve tek elimde içecekle telefonumun ekranını kaydırdım. Willow o sırada uyuyor ol-

malıydı. İlk Wakefield Cadılar Bayramı partisine gitmiş, bana yaklaşık bir saat önce bir dizi sarhoş mesaj atmıştı.

Willow: *Garrrrisoon! Yüzün güzel. Yüzünü özlüyorum.*
Willow: *sen benim gelmiş geçmiş en sevdiğim insansın.*
Ben: *Odanda mısın?*
Willow: *Henüz değil. Hâlâ evdeyim. Fotoğraf atarım. Süslemeler... ilginç*

Ev sahibi her kimse, etrafa sadece çok sayıda sahte örümcek ağı ve bir kova meyve kokteyli koymuştu. *O kadar.*

Willow: *Lo görse felç geçirirdi.*
Ben: *İyi ki orada değil.*
Willow: *Yüzünü özlüyorum. Söylemiş miydim?*
Ben: *Söyledin. Ama eminim ki ben senin yüzünü daha çok özlüyorum.*
Willow: *mümkün değil*
Ben: *Yüzünü yakında göreceğim.*
Willow: *Yakında *parlak kalp emojisi**
Ben: **dua eden eller emojisi**

En son mesaj buydu. Kış tatili için eve geliyordu, belki bir aydan fazla zaman vardı ama ben geri sayıma çoktan başlamıştım. Lanet olsun, gittiği günden beri sayıyordum.

Yakındaki sisli labirentlerin birinden çok daha tiz bir çığlık yankılandı. Mevcut yerimiz ana girişe yakındı ve ben birilerinin kaybolması durumunda bu masanın *ana üs* olarak kullanılacağını biliyordum.

Tahminde bulunmam gerekirse, bu Lily olmalıydı. Gerçi kocasına o kadar sıkıca yapışmıştı ki, sürüden uzaklaşması imkânsızdı.

Daisy'nin olabileceğini düşündüm ama o tüm gece ana üstte takılacaktı. Lily ve Loren'ın Cinnabon'dan getirdiği tarçınlı

çörek torbasına dalmışken beyaz Sibirya kurdu kucağına yayılmıştı.

TSSB'si düşünüldüğünde Daisy'nin bu partiye katılmasına şaşırmıştım. Burası ani, kulakları sağır eden seslerden tetiklenen birisi için cehennem olmalıydı. Ancak belki de kaçırmak istememişti.

Gece o kadar özeldi ki, Calloway kız kardeşler herkes için kostüm getirmişti. Gerçi *basit* kostümlerdi ama gerçekten düşünceli bir davranıştı.

Daisy'nin sarı saçlarında çiçeklerden yapılmış bir taç vardı, Ryke'ın başında da bunun bir benzeri mevcuttu. Lily ve Loren ışıltılı uzaylı antenli taçlar takmışken, Rose ve Connor ihtişamlı altın taçları tercih etmişti. Bence bunlar plastik değildi. Gerçek taca benziyorlardı. Cobaltlar o güne kadar tanıdığım en abartılı insanlar olmalıydılar ve dürüst olmak gerekirse, onlardan biri için çalıştığıma inanamıyordum.

Ters çevirdiğim beyzbol şapkamı düzelttim. Üzerinde yazan *Böööö* yandı.

Kostümüm Loren'ın yanlarından ayrılmayacağımdan emin olmak için verdiği, resmen yanıp sönen bir şapkaydı ama üzerimdekinin gösterişli fakat *aşırıya* kaçmaması hoşuma gitmişti. Sallanan antenleri olsa beni delirtirdi.

Telefonumdan başımı kaldırıp baktığımda Connor ve Rose'un izlenecek rota konusunda hâlâ tartıştıklarını gördüm. Park haritası masanın üzerine serilmişti, ikisi de sanki sonunda bir test yapılacakmış gibi keçeli kalemlerini almış sallıyorlardı. *Labirentlerden En Hızlı Geçiş* diye bir şey yoktu.

Rose kocasma, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı. "Bu en berbat yol. *Teksas Katliamı*'ndan *Elm Sokağı'nda Kâbus*'a geçemezsin."

"Nedenmiş?" Rose'un ne söylemek üzere olduğunu biliyormuş gibi gülümsedi ama yine de sordu.

"Kanlı sahnelere peş peşe girmeyeceğiz." Saçlarını bir om-

zuna topladı, haritada bir çizgiyi takip etti. "Arada *Halka* labirentini yaparsak daha iyi olur."

Oldukça yakın mesafeden bir elektrikli testere kükredi. Kızlar kendilerini kovalayan maskeli aktörden kaçtı. Yasal olarak onlara dokunamazdı, bu yüzden kaçmak yanlış bir yoldu. Tecrübeme göre aktörler altlarına işemek üzereymiş gibi görünen insanları avlıyordu.

Tam telefonuma dönmek üzereyken Rose'un sesi tekrar dikkatimi çekti.

"Kan beni korkutmuyor," diye sert bir karşılık verdi. "Eğer inanmıyorsan bana lanet olası bir bıçak ver, seni bizzat bıçaklayayım da ne kadar korktuğumu gör." Ona bıçak için elini uzattı.

Connor'ın ondan gelen tehdit karşısında hissettiği çekim gözlerinden okunuyordu, sanki hemen o an lanet olası masanın üstünde onunla sevişebilirmiş gibi görünüyordu. Tanrım, çok gariplerdi. Connor'ın gülümsemesi bütün yüzüne yayılırken eşine daha da yaklaştı.

Loren araya girdi. "Pençelerine dikkat et."

Connor büyük bir rahatlıkla, "Bana zarar vermez," diye yanıtladı. "Ama kaygılandığın için teşekkür ederim."

"Richard, seni parçalayacağım," diye tehdit etti Rose. Connor kendisine yaklaşıp tepesinde dikilirken karısı çenesini kaldırdı. Kendine güveni hâkimiyetle karıştı.

Derin bir nefes alarak, "Ve?" diye sordu Connor.

"Ve tüm organlarını yavaşça, acı vererek çekip çıkaracağım."

"Acı vererek," diye dalga geçti Connor. "Abartıyorsun."

Lily kocaman sırıtıyordu. Herkesin mutlu *âşıklar* olması gibi bir takıntısı vardı. Tahmin etmeliydim. Bana Willow'la aramızın nasıl olduğunu yaklaşık yüz kez sormuştu. *İlişkimizde işlerin yolunda gitmemesi durumunda en az benim kadar yıkılacağını düşündüğüm noktaya kadar.*

Rose ters ters baktı. "Kork. Benden. Richard. Seni kanlı,

cani bir şekilde yok edeceğim..." Connor ona yaklaşırken nefesi kesildi, bacakları birbirine dolandı. Sonra geriye uzandı, avuçları demir masaya çarptı. Connor onu neredeyse köşeye sıkıştırmıştı.

Dudaklarının dibinde, "Neden korkayım, Rose?" diye fısıldadı.

Rose Fransızca tek bir kelime söyledi, Connor da aynı dilde iki kelimeyle karşılık verdi.

Açıkçası, öpüşecekmiş gibi görünüyorlardı.

İşte tam o sırada tekrar telefonuma baktım. Salvatore Amadio'yu gördüğümden beri *Instagram*'dan kaçınıyordum. Onu araştırmaya ve hayatının tamamına dair görsellere hâkim olmaya ihtiyacım yoktu. Bu yüzden o gece onun sağlam karın kaslarının ya da *Porsche*'unun -ki bunlardan herhangi birine sahip olduğundan emin değildim ancak bendeki şansla olasılık yüksekti- fotoğraflarına bakarak kendime eziyet etmeyecektim. *Lanet olsun, Salvatore'u düşünmeyi bırak.*

Tumblr o zaman...

Willow haftalardır hiçbir şey *reblog*'lamamıştı. Hesabı neredeyse ölüydü. Benimki de aynı durumda sayılırdı ama haber akışımda *American Horror Story*'nin son sezonundan birkaç *gif* setim vardı. Bir süredir yeni şeyler yapmaya zamanım olmamıştı.

Edit yoktu. *Gif* yoktu. Tek bir video birleştirilmemişti. Hepsi için zamanı suçlamak istedim ama içimin derinliklerinde sebebin başka bir şey olduğunu biliyordum.

Daha büyük bir şey.

Sikerler, bir anket yapacaktım. Etiketi buldum ve ilkine tıkladım.

Mevcut Konum

Başımı kaldırdığımda Daisy'nin ellerinde ikişer tarçınlı çörek taşıdığını gördüm. "Sağdaki çöreğim, soldakinden daha küçük." Kocasıyla konuşuyordu.

Ryke hemen yanında oturuyordu. Sandalyesinin arka

ayakları üzerinde sallanarak doğrudan onun memelerine baktı.

Daisy'nin baskılı tişörtünde "*Böö-kahrolası-mükemmel*" yazıyordu. Bu tişörtle çekilmiş fotoğrafları sosyal medyada çoktan yayılmıştı. *H&M*'de bu ürünün dakikalar içinde tükeneceği kadar hızlıydı.

Ryke, Daisy'nin gözlerine odaklandı. "Kalçaların* bana sikik derecede mükemmel görünüyor, Calloway."

Yoğun flörtleşme onların arasında görmeye alışkın olduğum bir şeydi ve bu beni çok mutlu ediyordu. Bence bunun sebebi Willow'un Daisy ve Ryke'ı sevmesiydi. Onları birlikte görmek iyi bir şeydi ama şimdi sadece birbirine âşık iki kişi görüyordum. *Birlikte vakit geçirme şansı olan iki kişi.*

Benim böyle bir seçeneğim yoktu. Midem kıvrılıp korkunç şekilde düğümlendi, elimdeki gazlı içecek kendimi iyi hissetmeme yetmiyordu.

Sert bir tavra büründüğümü fark ettim.

Bu kadar sert olmaktan nefret ediyordum.

Daisy sağdaki tarçınlı çöreğin üzerindeki kremayı yaladı ve kocaman bir kahkaha attı. "Buna bayılacaksın."

"Neden?"

"Çok ıslak."

Ryke rahat bir tavırla hamurun üstündeki kremayı sıyırmak için iki parmağını kullandı. Sonra eşinin gözlerinin içine derin derin bakarken parmaklarını emdi. Elini indirdiğinde, "Yeterince ıslak değil, tatlım," dedi.

Yüzümü buruşturdum.

Loren'ın ciddi derecede rahatsız olduğunu gördüm.

Mevcut Konum: *eminim ki bu Dante'nin henüz bulamadığı lanet olası bir cehennem katı***

Sert ruhlar için yapılmış türden.

---

* Çörek anlamına gelen "*bun*" kelimesi aynı zamanda argoda "kalça" anlamına geldiği için karakter kelime oyunu yapmıştır. (ç.n.)

** *Dante*'nin *İlahi Komedya* adlı eserindeki cehennem tasvirine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

Daisy neredeyse sesini hiç alçaltmadan Ryke'ı tahrik etti. "Yine de beni yiyecek misin?"

Ryke'm, "*Seni becermek istiyorum,*" dercesine bakan gözleri soruyu yanıtlıyordu.

"Hey," diye çıkıştı Loren.

İkisi de kayıtsızca başını ona çevirdi. *Sanki bu sadece herhangi bir günmüş, oral seks ve boşalma üzerine konuşmalar tamamen normalmiş gibi duruyorlardı.*

"Lily flört etmeyi bırakmanı istiyor," dedi Lo.

Lily'nin ağzı açık kaldı. "Hayır, istemiyorum!"

Loren şaşırmış taklidi yaptı. "Onun midesini bulandırdığına yemin edebilirim."

Ryke kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bana seni hatırlatıyor."

Loren alaycı bir şekilde onun göğsüne dokundu. "Asla."

Neredeyse homurdanıyordum.

Ankete döndüm...

Boy: *1.80*

Göz Rengi: *Hep mavimsi yeşil olduğunu düşündüm. Kız arkadaşım bazen deniz mavisi olduklarını söylüyor. Bu yüzden öyle olduğunu kabul edeceğiz.*

Neden dikkatimi dağıtması gereken her şey, onu daha çok düşünmemi sağlıyordu? *Tanrım.* Bu tıpkı koşarken tuğla bir duvara çarpmak, dönmek ve diğer bir tanesine çarpmak gibi bir şeydi.

Faydasızdı. Tam Loren parmaklarını gözümün önünde şıklatırken Tumblr'dan çıktım. "Sen. Garrison. Takip et. Şimdi."

Telefonumu cebime koydum. "Ne o? Cümlelerin nasıl oluşturulduğunu mu unuttun?"

Rose ve Connor haritalarını çoktan toplamışlardı. Lily'nin eli Lo'nun avucundaydı. Ryke, Daisy'yi güvenli alanda bırakarak masadan uzaklaştı.

Sanırım gerçekten çıkıyorduk.

Loren bana bir bakış attı. "Bunu söyleyen adam *brb*,* *tbh*** gibi internet kısaltmalarım kullanıyor." Şu meşhur yarım gülümsemesiyle bana baktı ama bu beni korkutmadı.

Bakışma karşılık verdim.

"Bilmiyorsan söyleyeyim, ben alaycı bir pisliğim. Kıçını kaldırıp yürümeye başla," diye ekledi. İlk labirenti işaret etti.

Şeytan temalı olandı.

Park güvenliği gizlice sıranın önüne geçmemize izin verdi. Sanırım bu aşırı ünlü insanlarla takılmanın beraberinde getirdiği bir avantajdı. Tüm bunlar önüne geçtiğimiz kalabalığı uyandırmadan gerçekleşmişti. Loren bunun güvenliğimiz için yapıldığını söyledi. Parka gelenlerle birlikte iplerle çevrili alanda saatlerce beklemek kesinlikle panikle krize sebep olurdu. İmza ve *selfie* isterlerdi.

İnsanların arasına karışmamız gerekiyordu.

Ben sürekli izlenmeye onlar kadar alışkın değildim ama yanıma birisinin yaklaşmasını istememeyi anlayabiliyordum.

Loren'ın önünden ilerleyerek küçük bir ev gibi dekore edilmiş *Şeytan* labirentine girdim. Zifiri karanlıktı. Önümü zar zor görebiliyordum. Etrafımızda şeytani kıkırtılar yankılanıyordu, grubumuzun geri kalanı içeri tek sıra halinde girdi.

"Aman Tanrım, Aman Tanrım," diye mırıldandı Lily.

Arkama bakınca kocaman açılmış gözleriyle karşılaştım. Loren'ın tişörtünün arkasına yapışmıştı. O kadar çekiyordu ki, yakası Lo'nun boynuna sıkıca batıyordu.

Willow ve ben birlikte bu korku gecelerinden birine katılmamıştık. O da benim gibi bu tür şeylere meraklı değildi ama onu burada hayal edebiliyordum. Kollarımı bedenine dolardım. Yanıma sokulurdu...

Lanet olsun, düşünmeyi bırak.

Hızla tekrar önüme baktım.

Yatak odası şeklinde düzenlenmiş alana girdik, *Regan*

* *Be right back*: Hemen dönerim. (ç.n.)

** *To be honest*: Dürüst olmak gerekirse. (ç.n.)

MacNeil'ın mekanik bir versiyonu yatakta oturuyordu. Kafası kendi etrafında üç yüz altmış derece dönmekteydi. Görünüşe bakılırsa, robotu yapan kişi oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

"Harika," diye yorumda bulundum. Prodüksiyon kalitesinden etkilenmiştim. Hatta filmdeki şeytan çıkarma sahnesini anlatan hoparlörler bile kurulmuştu.

"Lil," dedi Loren arkamdan. "Yukarı bak. O kadar da kötü değil."

Onları görmezlikten gelmeye çalışarak etrafımı inceledim ve odalara odaklandım. Saksıdaki bitkilerin devrilmesi veya eşyaların havada süzülmesi gibi çok fazla detay vardı. Sanki şeytanın etkisindeki bir varlık tüm odayı sarsıyordu.

Çok iyi.

"Sonsuza kadar kâbus göreceğim!" diyerek çığlık attı Lily.

Daha da gerilerden Rose'un korkuyla kısa bir çığlık attığını duydum. Sonra aktörü, "Bunu bilerek yaptın!" diye azarladı.

Neredeyse gülüyordum. Bu insanlarla birlikte olmak, berbat günlerin... Nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Onların yanında olmak hoşuma gitmemeliydi.

Bunu istememeliydim.

Ya da bunu dilememeliydim. Hatta Tanrı korusun, buna *ihtiyaç duymamalıydım*. Çünkü benim için zaten çok şey yapmışlardı ve onlar benim değildi. Willow'undu.

Arkama bir daha bakmadım ama sanırım labirentte onlardan daha hızlı yürüyordum çünkü Lily ve Loren'ın sesi uzaklaşmıştı. Sahte kusmuğun duvara uçtuğu son odaya girdim. Orada uzunca bir süre dikildim, kelimenin tam anlamıyla robot bana döndü ve sırıttı. Bir dakika... Bu robot değildi. *Kesinlikle* bir aktristi. Beni korkutmaya çalışıyormuş gibi yatakta bana doğru sürünmeye başladı.

Gülümsedim.

Nedenini bilmiyordum.

Belki de o *bunun* korkunç olduğunu düşündüğü içindi.

Daha önce korkmuştum -gerçekten- ama yeşil kusan şeytanlardan korkmamıştım. Burada gördüklerim hiçbir şeydi.

Durdu, farklı bir "*deli gibi sırıtan yüz ifadesi*" takınmaya çalıştı ama umurumda değildi. Yürümeye devam edip labirentten çıktım. Tam labirentin içinden yükselen tiz çığlığı duyduğum anda soğuk hava üzerime kırbaç gibi vurdu.

Bunun Lily olduğuna bahse girebilirdim. Dudaklarım daha da büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı, sadece anı yaşıyordum. Rasgele bir gecede bir şey yapıyordum ve bu kötü bile sayılmazdı. Hatta biraz eğlenceliydi.

Korumalardan biri yanıma yaklaşarak yerini aldı. Sanki önemli birisiymişim gibi hissettiriyordu. Ancak bir saniyeden kısa süre içerisinde bedenimi seyircilerden gizlediğini fark ettim. Kızlar labirentin çıkışında yüksek sesle güldüler ve bana göz attılar.

Belki imzamı ya da onlara çekirdek altılı hakkındaki detayları vermemi istiyorlardı. İkinci olasılık daha güçlüydü.

Korumaya sormamam gerekirdi ama kendimi tutamadım. "Hey, insanların bana yaklaşmalarını istemediğimi nereden biliyorsun?"

Korumalar Lily'nin önünü her zaman kapatmıyorlardı. Ryke ve Lo için de bu kesinlikle geçerliydi.

"Loren bize dikkat çekmek istemediğinizi söyledi," dedi. "Durum değişti mi, efendim?"

Başımı iki yana salladım. *Hayır.* Değişmemişti.

Artık daha çok gülümsüyordum, sonra Lo'yu gördüm. Lily'yi sırtına atmış, binadan çıkıyordu. Lily yüzünü onun boynuna gömmüştü, altına işemeden başını kaldırıp etrafa göz atamayacak bir haldeydi.

Kaşlarım çatıldı. "O kadar korkunç değildi."

Loren onu baldırlarından tuttu. "O gece ışığı kapattığımda kendi gölgesinden bile korkar."

Lily başını kaldırmadan, "Bu sadece bir kez oldu!" diye itiraz etti.

Loren'la birlikte güldük. Sonra Lily'ye, "Artık labirentten çıktık. Seni indirmemi ister misin, aşkım?" diye sordu.

Lily yavaşça, çenesini onun omzuna yaslayacak kadar başını kaldırdı ve etrafına bakındı. İnsanlar gülüyor ya da labirentin çıkışından hızlı adımlarla uzaklaşıyordu. Kimse kanlar içinde yerde değildi veya ölmüyordu.

"Burada bir labirent için daha kalabilir miyim?" diye sordu Lily. "Sonra inerim."

Loren başıyla onayladı. O sırada Rose aniden Connor'la birlikte dışarı çıktı, ikisi de korku unsurlarından etkilenmemişti. Connor resmen denizaşırı yatırımcılarla yaptığı haftalık telefon konferanslarından yeni çıkmış gibi görünüyordu. Ondan etrafa her zamanki "*dünyanın sahibi benim*" özgüveni yayılıyordu. *Eşinden de öyle.*

Altın taçlar bunu iki kat daha belirgin hale getiriyordu.

Loren'a göz attım, o da keyifsiz görünüyordu. Belki de tüm amaç sarsılmaz olanı sallamaktı. Dokuz labirent kalmıştı ve patronum olarak Connor'ı yeterince iyi tanıyordum. Onu bin labirente bile soksanız her birinden kendinden emin ve rahat bir şekilde çıkacağından emindim.

Rose gözlerini kısarak Loren'a baktı. Muhtemelen onun gizli niyetinin farkındaydı.

Loren rahatsız oldu. "Bana bakmayı bırak. Yüzümü sevdiğini biliyorum ama o seni sevmiyor."

Rose'un sarı-yeşil bakışı onu delip geçti. "*Çocuk* gibisin, Loren."

Ne zaman yanlarında olsam, hiç durmaksızın atışıyorlardı. İlk başta bunun bir rastlantı olduğunu düşünmüştüm. *Hayır.* Bu sürekli oluyordu. *Her. Zaman.* Birbirleriyle anlaşamıyormuş gibi görünmelerinin ötesinde başka bir sebebi yoktu.

Loren yanağımdan inen hayali bir gözyaşını yumruğunun tersiyle siliyormuş gibi yaptı, şaşırtıcı bir şekilde Lily'yi tek eliyle tutabiliyordu. "Gidip mağaranda ağla."

"Sen de gidip çivili yatakta kendini becer." Bunun üzerine

Rose saçlarını omzuna attı ve on beş santimlik topuklularıyla yürüyüp uzaklaştı. Onu takip eden, hızına ayak uydurabilen tek kişi kocasıydı. El ele tutuşup parmaklarını birbirine doladılar.

Willow'u düşünme.

Düşünmüyordum...

Düşünmemeye *çalışıyordum.*

Hep birlikte Kral ve Kraliçe'yi -internette böyle adlandırılıyorlardı- takip ederken yutkundum, boğazım düğümlenmişti. Peşimizdeki onca koruma bize kendimizi gerçek bir Amerikan kraliyet ailesi gibi hissettirmeye başlamıştı.

Ne kadar çok yürürsek, aklım o kadar Willow'a gidiyordu. Gelenlere çığlık atan iskelet şeklinde boyanmış adamlar ve elektrikli testere seslerine rağmen onun da burada olmak isteyeceğini biliyordum. Ailesini seviyordu ve bu grup deneyimini kaçırmak onu üzerdi.

Uzak olmanın avantajları ve dezavantajları vardı, şu anda bu onun dezavantajıydı. Her ne kadar ben iyi... oldukça iyi zaman geçiriyor olsam da.

Yani evet, bu konuda kendimi biraz kötü hissediyordum.

İki ayrı kıtada olmamızdan nefret ediyordum. Zaten mevcut durumda zaman açısından da kısıtlanmıştık. Ayrıca zihin okumakta usta değildim. Onun ne düşündüğünü her zaman bilmiyordum. Özellikle şimdi, üniversitede Salvatore Amadio gibi adamların arasındayken benim o kadar da harika bir insan olmadığımı anlamaya başlamış olmalıydı. *En kötüsü.* Boktan herifin tekiydim ve bunu anladığında ilişkinin bitmesini isteyecekti. Onu nasıl suçlayabilirdim ki?

Tekrar Ryke ve Loren'a baktım. *Onun ağabeyleri.* Onunla her hafta konuşuyorlardı. Willow'un beni gündeme getirip getirmediğini merak ettim ama sormayacaktım.

Sormalı mıydım?

Bu biraz burnunu sokmak olurmuş gibi geliyordu.

Onlar onun ağabeyiydi, benim değil. Tarafsız falan değil-

lerdi. Birinin yanımda durup destek olmasına ihtiyaç duyduğum da yoktu. Bence herkes Willow'un yanında olmalıydı.

Hızlıca tekrar arkama baktım. Bu sefer yeteri kadar gizlenememiştim.

"Eğer söylemek istediğin sikik bir şey varsa söyle," dedi Ryke. Ses tonu söylediklerinden daha yumuşaktı. "Isırmayız."

Loren acı bir gülümsemeyle, "Ben ısırırım," diye ekledi. "Ama kendini şanslı say, seni ısırmayacağım."

Buna inanmadım.

Fakat bana saldırırsa, muhtemelen bunu hak etmiş olacağımı biliyordum.

Onların yanında yürümek için yavaşladım. Derin bir nefes alarak içimden geçenleri boşalttım. "İkiniz de sık sık Willow'la konuşuyorsunuz, benden bahsettiğinizden eminim. Onun duygularını muhtemelen anlayabilirsiniz, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, on sayfa uzunluğunda bir özete veya şemaya ya da buna benzer bir şeye ihtiyacım yok. Sadece Willow'un önümüzdeki birkaç yıl içinde benden ayrılma olasılığı konusunda aklınızdan geçen *yüzdeyi* bilmek istiyorum."

Bunu öğrenmek istediğim için mazoşist olmalıydım fakat istiyordum.

Ryke'ın kaşları çatıldı. "Siz konuşmuyor musunuz?"

"Konuşuyoruz ama uzak mesafe ilişkisi yaşamak neye benziyor, biliyor musun? *Seni seviyorum*'u ancak belirli bir sıklıkta söyleyebiliyorsun. Aynı şey değil..." Yanıp sönen beyzbol şapkasını çıkardım, birden sıcak olmuştu. "Bu sadece daha zor."

Ona sarılmak istiyordum. Onunla birlikte *olmak* istiyordum. Birisinden fiziksel olarak uzaktayken bu nasıl yapılabilirdi ki? İlişkinin o fiziksel kısmı... Willow bunu Salvatore gibi birinden çok daha kolay alabilirdi.

Kızımı başka bir adamla birlikte düşünmek bile... *Tanrım, dur.*

Sorduğum soruya odaklandım. *Willow'un benden ayrılmayı isteme yüzdesinin kaç olduğunu düşünüyorlardı?*

Neredeyse hiç tereddüt etmeden, "Yüzde sıfır," dedi Loren.

İrkildim. "Yüzde sıfır mı?" Ryke'a göz attım. "Onun matematiği iyi mi?"

Loren sanki küçük bir çocukmuşum gibi, "Benim matematiğim iyi mi?" diye tekrarladı. "Ona kadar sayabilirim. Bir, iki, kız kardeşim senin için çok iyi, dört, beş, ikiniz bunu atlatacaksınız."

Önemli kısma odaklanarak söylediklerini kabullendim. "Ona kadar saymadığının farkındasın, değil mi?"

Loren başını hızla Ryke'a çevirdi.

Ryke bana hareket çekti. İki ortaparmağını da kaldırdı.

Bu onun sık yaptığı bir hareketti ve ben de bunu gerçekten hak etmiştim. Neredeyse gülümsüyordum. "Yüzde kaç?" diye sordum Ryke'a.

"Sıfır," dedi. "Ama ben senin ne bok yiyeceğini bilmiyorum." *Bekle... Ne?*

Kaşlarımı çattım. "Neden ondan ayrılmak isteyeceğimi düşünüyorsun ki? Ben onun benden ayrılacağından *endişeliyim*."

"Şu siktiğimin kırık kalp saçmalığı," dedi Ryke.

Kahretsin.

Ağzım farkındalıkla açık kaldı. O anketi aylar önce doldurmuştum ama belki de akıllarının bir köşesinde kalmıştı. "Benim Tumblr anketimi mi gördün?" Hayal kırıklığım şiddetlendi. "Nasıl? Sen Tumblr *kullanmıyorsun* bile. İnternet konusunda beceriksizsin!"

"Siktir git."

"Bu doğru," dedi Loren araya girerek.

Ryke, Lo'ya ters ters baktı. "Facebook'un nasıl kullanıldığını biliyorum."

"Facebook çok aptalca bir uygulama, adamım," dedim. "Tumblr'ın çirkin üvey çocuğu gibi bir şey." Aslında şu an ben de Tumblr hakkında iyi şeyler hissetmiyordum. İnterneti size acımasız davranmadığı sürece sevmek kolaydı ve ben Willow'la ailesinin onun ağırlığı altında ezildiğine şahit olmuş-

tum. Her şey gibi belki bunun da iyi ve kötü yönleri vardır diye düşündüm.

Ryke sanki galaksiler arası bir dil konuşmuşum gibi, *Ne dediğine dair hiçbir fikrim yok,* diyen şaşkın bir yüz ifadesine büründü. Loren güldü.

"Gerçekten," dedim. "Rasgele falan mı buldun?"

"Onun gibi bir şey," diye karşılık verdi Loren. *Siktir.* Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Gökyüzüne baktım. "Daisy mi sana gösterdi?"

Ryke kaşlarını çattı. "Onu bu işe karıştırma."

"Her neyse," dedim derin bir nefes alarak. "Bak, önemli değil. Willow'la o daha Philly'deyken işleri bıraktığım nokta konusunda kendimi *pek de iyi* hissetmiyorum."

Loren'ın o ikonik bakışlarından biri beni delip geçti, bu Ryke'ınkinden çok daha keskindi. Bu da sadece şüphelerimi doğruluyordu.

"Harika. Size söylemiş." *Seks yaptığımızı.*

"Evet," dedi Loren.

"Bu konuyu bizimle paylaştığı için ona bağırmaya sakın cüret etme. Biz onun ağabeyleriyiz," diye ekledi Ryke.

Bu canımı yaktı. "Asla... Asla Willow'a bağırmam..." Ben öyle biri değildim.

Ryke'ın bakışları yumuşadı.

Loren hâlâ dik dik bakıyordu.

"Eğer bu kadar çok endişeleniyorsan," dedi Ryke. "Çözüm çok açık."

"Ne?" diye sordum.

"Willow'u ziyaret et," diye önerdi Ryke. "Londra'ya git. Oraya taşınmak zorunda değilsin. Bir ya da iki haftalığına görüşürsünüz."

Loren başını salladı. "İkiniz de kendinizi daha iyi hissedersiniz."

Willow'la gelecek döneme kadar onu ziyaret etmeyeceğim konusunda anlaşma yaptığımızı bilmiyor olmalılardı. Fazla

muhtaç ve ona kendi başına başarılı olması için gereken alanı tanımayan erkek arkadaşa dönüşmekten endişeleniyordum. Hem o kış tatili için Philly'ye gelecekti, dolayısıyla eğer oraya bundan erken uçarsam yüzde yüz otoriter ve baskıcı görünen ben olacaktım.

Bu yüzden de en iyisi tarafsız bir şey söylemekti çünkü şu anda böyle hissediyordum.

"Evet. Belki."

✳

On dakika sonra dik bir yamaçta yer alan ikinci labirente yönelmiştik. Giriş kemeri karnaval gibi yanıp sönen ampullerle süslenmişti. Tanıdık, korkunç bir müzik yankılanıyordu. Bu seferki *American Horror Story* temalıydı. Diğerlerinin göndermeleri anladığından, hatta dördüncü sezonu izleyip izlemediklerinden emin değildim ama yaklaştıkça heyecanımız artıyordu.

Aniden bir elektrikli testere gürültüsü yükseldi, üzerimize doğru bir grup palyaço koşturmaya başladı. Ancak asıl tehdit bu değildi. Hızla arkama döndüğümde daha uzun boylu, ince yapılı ve dudakları bir yanağından diğerine uzanan, elinde sahte kılıcı olan diğer bir palyaçonun Ryke'a yaklaştığını gördüm.

Elektrikli testerelerden bile daha hızlıydı.

Palyaço, Ryke'm kulağına doğru çığlık attı.

Ryke hiç düşünmeden, duraksamadan ya da durumu değerlendirmeden hızla arkasına dönüp palyaçonun çenesine *yumruğunu indirdi.*

Aman Tanrım.

Ne yaptığını fark ederek, "Siktir," dedi Ryke. Ellerini teslim oluyormuşçasına havaya kaldırmıştı. Yemin ederim, palyaço geri geri sendeledi ve kıçının üzerine düştü.

Kendime not: *Ryke Meadows'tan yanlışlıkla yumruk yeme.*

Telefonumu çıkardım. Bu kaydedilmeliydi.

Willow için.

Başkası için değil.

İnternet için kesinlikle değil.

Connor ve Rose muhtemelen hasar kontrolü için bize yaklaşmaya başladılar ama hasar çoktan verilmişti. Aktörlere dokunulmaması konusunda kesin kurallar vardı. *Dokunmayın.*

Tepedeki birkaç palyaço sanki arkadaşları betonun üzerinde ölüyormuş gibi, "Güvenlik!" diye bağırdı. Diğer bir kilolu palyaço da intikam için Ryke'a saldırdı.

Kahkaha atmak üzereydim.

Muhtemelen yardım etmeliydim ama orada olmamın sadece tek bir kişiye faydası olacağını düşündüm. *Willow'a.* Bunu kaçırmayacaktı.

Lily, Loren'ın sırtına yapıştı. Connor da hızlanıp Ryke'a doğru *koştu.*

Connor elini kilolu palyaçoya uzattı. "Bu bir kazaydı," dedi sakin ve ciddi bir ses tonuyla. "Arkadaşım düşünmeden tepki verir."

Palyaço aniden durdu ama dudakları hâlâ kıvrıktı, Ryke'a kızgındı.

"Palyaçolar öfkeli görünüyor," diye fısıldadı Lily kocasına. Bunu duyabilecek kadar yakınlarındaydım. "*Gerçekten* kızgınlar."

Connor da duymuş olmalıydı. "Birisi yumruklandıktan sonra yaşanan duygu genellikle budur," diye yanıtladı.

Ryke bolca özür dilemekle meşgul olduğu için bunu duymadı. "Siktir, çok üzgünüm."

Korumalar etrafımızı sarmıştı. Palyaçolarla yaşanan durumu yatıştırmaya çalışarak olayı kontrol altına aldılar. Biz ve onlar arasında bir bariyer oluşturdular. Gelip geçenler de tıpkı benim gibi telefonlarını çıkarmışlardı.

Loren etrafta kaç kişi olduğunu saymaya çalışıyormuş gibi döndü.

Gözleri bana takıldı.

Başımı salladım. Buradaydım. Hayattaydım. Willow bunu görecekti. Bu gece o kadar da kötü değildi. Rose bile sanki yaklaşan bir palyaço olursa ona püskürtecekmişçesine bir biber gazı spreyi çıkarmıştı. *Klasik Rose.* Willow için bunu da videoya aldım.

Güvenlik ekibi park personeliyle konuştu ve dakikalar içerisinde karar verildi.

Ryke'ın parka girişi yasaklandı. *Sadece korku bölgeleri ve labirentlere değil, tüm parka.* Açıkçası bu oldukça komikti.

Bir dakika sonra palyaçolar dağıldı. Loren, Lily'yi ayağa kaldırdı. Hepimiz bir araya toplandık. Kapüşonumun iplerini çekiştirdim.

Ryke sırf elini saçlarının arasından geçirmek için çiçek tacını çıkardı. "Gidip sikik arabada bekleyeceğim. Siz bensiz devam edin." Tacını geri taktı.

Taç yana kaymıştı. Ortasından sapmış, her an düşecek gibiydi.

Ryke'a en yakın duran Connor tacı onun yerine düzeltti. Bu garipti. Bazen bu ikisi birbirinden nefret ediyormuş gibi görünüyor, sonra da böyle anlar yaşanıyordu. Bu kafamı deli gibi karıştırıyordu.

"Hayır," dedi Loren ağabeyine. "Kovulmuş gibi arabada beklemeyeceksin."

"Sorun yok, Lo."

"Park resmen onu sürgün etti," diye atıldı Connor.

"O zaman park *hepimizi* sürgün etti demektir." Loren tiyatral bir tavırla göğsüne dokundu. "Ryke'ı yalnız bırakmayacağım." Ryke itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Loren sert bir şekilde konuştu. "Bu Cadılar Bayramı. Benim dediğim olur. Kraliçe Rose'un evine gidip ses sistemiyle *Poltergeist*'i seyredelim diyorum."

"Pizza sipariş edebilir miyiz?" diye sordum birden, bunu yaptığıma kendim de şaşırmıştım.

* Türkiye'de "Kötü Ruh" ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Tobe Hooper*'ın, senaristliğini *Stephen Spielberg*'ün yaptığı, ABD yapımı doğaüstü korku filmidir. (ç.n.)

Bunu istiyordum. *Bu insanlarla vakit geçirmeyi istiyordum.* Kendimi iyi hissetmemi sağlıyorlardı.

"*Pizza* da olacak," dedi Loren net bir tavırla. Bakışları Ryke'ın üzerindeydi, daha çok onu ikna etmeye çalışıyordu. Ryke'ın gözlerinde suçluluk dolu bir bakış belirdi, Loren'ın doğum gününü mahvetmek istemiyordu.

"Ayrıca *Ding-Dongs**," diye ekledi Lily.

Lo gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Ayrıca *Ding-Dongs.* Ve Ryke Meadows adında yüzü asık bir kardeş. Tamam mı?"

Ryke tereddüt etti. Tek bir labirentten geçmiştik ama eğlenceliydi. Yaşanılan palyaço kavgası da tarihe geçebilirdi. Willow'a videoyu göstermek için sabırsızlanıyordum. Umarım evini daha fazla özlemesine sebep olmazdım. Belki de olanları kaydetmek için orada bulunmama sevinirdi.

Öyle olacağı umuduna sarıldım.

Ryke başını sallayarak kabul etti. "Tamam."

O geceyi Willow'un ailesiyle birlikte *Poltergeist* izleyip pizza yiyerek geçirecektim ve sonunda bu konuda suçluluk duymamaya bile başlamıştım. Belki de hak etmememe rağmen mutlu olmak istediğim için böyle hissediyordum. *Sadece tadını çıkar.* Sanırım çıkaracaktım.

Sadece bugünlüğüne.

* ABD'de üretilip dağıtılan bir çikolatalı kek markasıdır. Ayrıca "*ding dong*" ifadesi argoda "penis" anlamında kullanılmaktadır. (ç.n.)

48

WILLOW HALE

Aralık

Uçağım piste iner inmez telefonuma Garrison'dan bir mesaj geldi. Karnımı gergin, heyecanlı kelebekler sardı. Erkek arkadaşımı görmek için geri sayım başlamıştı. *Dakikalar kaldı.* Nedense bu bana gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Telefonumu açarken uçak gürültüyle durdu ve diğer yolcular üst bölmeden valizlerini almaya başladılar.

Garrison: *Valiz alanında seni bekliyorum.*

Beni bekliyordu. Derin bir nefes aldım, heyecan sinirlerimi bastırdı.

Sonra telefonum çaldı.

Fakat arayan Garrison değildi.

Pencere tarafına sıkışmış halde, kucağımdaki sırt çantama sarılarak, "Alo?" diye alçak sesle cevapladım.

"İndin mi?" diye sordu Ryke.

Arka planda Lo'nun, "Çoktan indi. Uçuş takip programına baktığımı söyledim," diye homurdandığını duydum.

Ryke da ona hırlayarak, "Lanet olası kız kardeşimizle konuşmama izin ver, Lo," diye karşılık verdi.

Kız kardeşimizle.

Ryke'ın da ağabeyim olduğunu öğrenmemin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen bu konu hâlâ içimde çekiçle çana vurulmuş gibi bir titreşim yaratıyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini hissettim. Avucum terlemişti. Telefonumu tutuşumu ayarladım ve camdan dışarıya, piste baktım. "Evet, indim."

Döndüm.

"Arabada bekliyoruz," dedi Ryke.

Lo araya girerek, "Böylece paparazziler seni rahatsız etmeyecek. Garrison da valiz alanında olmalı," diye ekledi.

"Evet, çoktan mesaj attı."

"Harika," dedi Lo. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Ryke'a yakınlarda bir yerde korna çalan pislik hakkında bir şeyler mırıldandı ve birkaç *birazdan görüşürüz* cümlesinin ardından telefonu kapattık.

Bagaj alma alanına ulaştığımda kargaşanın azalacağından memnundum. Lo ve Ryke kesinlikle kendilerine tapan hayran izdihamını beraberlerinde getireceklerdi.

Aileye ait özel jetle uçmamı istemişlerdi ama ben ticari uçağı tercih etmiş, gürleyen motorların yakınındaki arka kısma sıkışmıştım.

Bir Hale olmanın avantajlarını kabullenmekte hâlâ zorlanıyordum. Garrison bunun sebebinin Jonathan Hale'in biyolojik babam olduğunu sadece iki yıl önce -on sekiz yaşımdayken- öğrenmem olduğunu söylüyordu.

Bu, Lo'nun benim tam kardeşim olduğu anlamına geliyordu. Aynı anne babadandık. Ryke da üvey kardeşimdi.

Ancak Jonathan Hale'le olan ilişkim yeniydi. Tazeydi. Beraberinde de çok sayıda yük getiriyordu.

Ryke, Jonathan'dan nefret ediyordu.

Lo, Jonathan'ı seviyordu.

Bense arada kalmıştım. Loren'ı istismar ettiği iddia edilen bir adam hakkında nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bu, yalan ve Lo'nun yıllar önce bağımlılığının tekrarlamasına

sebep olan bir dedikoduydu. Bildiğim tek şey, her ne kadar bu söylenti doğru olmasa da Jonathan'ın tam anlamıyla iyi biri olmadığıydı.

Fakat bana karşı nazik davranıyordu. Beni ve ilgi alanlarımı öğrenmek için çaba gösteriyordu. Bazen telefonda çizgi romanlar hakkında konuşuyorduk, bana okulumun nasıl gittiğini soruyordu. Rob Moore -öz babam olduğunu düşünerek büyüdüğüm adam- bir kere bile benimle ilgileniyormuş gibi davranmamıştı. Gerçi en başından beri haklıydı, sonuçta ben hiçbir zaman onun kızı olmamıştım.

Gerçekten olmamıştım.

Dolayısıyla belki de varlığımdan nefret etme hakkına sahipti.

Tüm sevgimi Jonathan'a yöneltirken bütün nefretimi Rob'a yoğunlaştırmak kolay olabilirdi. Ancak Ryke babamızın manipülatif olduğunu söylüyordu.

Ona güvenmememi söylüyordu.

Onu tam anlamıyla sevmememi.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Üniversitedeki ilk dönemimin masraflarını kendim ödüyordum ancak aynı zamanda okul harcmın geri kalanını yatırabilmek için Jonathan'dan da bir miktar para alıyordum. Sadece bu kadarına ihtiyacım vardı.

Bu yüzden özel uçakla uçmuyordum. Bütçemi koruyordum. Zenginmişim gibi davranmıyordum çünkü bu benim param değildi ve kendime çıkış yolu bulamayacak kadar ona borçlu kalmak istemiyordum.

Uçaktan inerken, "Bizimle uçtuğunuz için teşekkür ederiz," dedi bir kabin memuru. Kafamdan babamla ilgili tüm düşünceleri attım, valiz alım yerine doğru attığım her adım bana diğer tarafta beni bekleyen adamı hatırlatıyordu.

Garrison.

Kokusunu hatırlıyor muydum? Acaba yokluğumda şampuanını değiştirmiş miydi? Yüz yüze karşılaştığımızda bekle-

diğimden daha yorgun ve solgun mu görünecekti, yoksa bu sadece telefonun bir oyunu muydu?

Belki gözlerinin altındaki halkalar o kadar koyu değildi. Belki daha iyiydi. Umarım öyleydi.

İşaretleri takip ederek iki farklı yürüyen merdivenden indim. Avuçlarım terlemişti, geçen her saniyeyle kalbim çılgınca çarpıyordu. Ardmdan bavul döner platformları göründü.

Başımı hızla çevirerek kalabalıkta onu bulmaya çalıştım.

Sonra donup kaldım.

İnsanlar etrafımda hareket ediyor, en yakın platforma yürüyorlardı ama benim gözlerim *ona* kilitlenmişti.

Garrison dört numaralı döner platformun yakınında dikiliyordu, bakışları çoktan bana odaklanmıştı ve elinde bir demet pembe orkide vardı. Ancak o da en az benim kadar olduğu yerde donmuş ve köklenmiş haldeydi. Kımıldamıyordu.

Sanki orada olduğumuz gerçeğini sindiriyormuşçasına birbirimize baktık.

Aynı mekândaydık.

Neredeyse birbirimizin nefesini hissedebileceğimiz bir mesafede.

"Merhaba," dedim ama beni duyamayacak kadar uzaktaydı. Yine de beni görüyordu.

Beni görüyordu.

Ağzını, "*Merhaba*," şeklinde oynatarak karşılık verdi. Dudaklarını okudum.

Gözlerimde yaşlar birikti, yürümeye başladım.

Hızlandım.

Koştum.

Sırt çantam neredeyse omzumdan kayıyordu ama dirsek hizamda yakaladım. Benimle yarı yolda buluştu. Resmen birbirimize çarptık fakat bu kaybolmuş bir yapboz parçasını yeniden yerine yerleştirmek gibi bir şeydi. Kollar bedenlere sarıldı. Başlar içgüdüsel olarak doğru yöne eğildi. Göğsü bedenime yaslanmıştı, içimde alevler canlandı. Bu öylesine güçlü bir kucaklaşmaydı ki, dokunuşuyla titredim.

Dudaklarımız birbirinden bir saniye daha ayrı kalamayacakmışçasına buluştu. Nerede olduğumu unuttum. Kamusal alandaydım. *Havaalanındaydım.* O an önemli olan tek şey ise oydu.

Parmaklarım ensesine kayarak yumuşak saçlarının arasında dolandı. Eli yanağımı güçlü, koruyucu bir şekilde kavradı. Başım dönüyordu. İçimdeki dürtüler çok daha fazlasını arzulayarak bedenimde nabız gibi attı. *Dokunmak. Konuşmak.* Hepsini bir anda istiyordum.

Öpüşmeyi kesip dudaklarından uzaklaşan ilk ben oldum, sersemlemiştim.

"Garrison," dedim hafif bir şaşkınlıkla.

Buradaydı. Ben de buradaydım. *Birlikteydik.*

Bana tekrar sarıldı, bu sefer daha sıkı kucaklamıştı. Alnım göğsüne yaslandı. Gömleği taze çamaşır deterjam ve orkide kokuyordu. *Farklı ama aynı.*

Göğüslerimiz birbirine yapışmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu, kucaklayışı sıcak bir karşılama gibiydi.

Ancak hatırladığımdan daha zayıf görünüyordu, yine de benden iriydi.

Havaalanında sadece biz varmışız gibi sessiz, yumuşak ve kibar bir şekilde, "Willow," dedi Garrison. Birbirimizden biraz ayrıldık, gözleri sanki bakmaktan vazgeçmek istemiyormuşçasına üzerimde dolaştı. "Hâlâ yirmi yaşında gibi görünüyorsun." Başını eğdi. Kaşlarının üzerine düşen uzun saç tutamlarını geriye attı. "Ayrıldığından bu yana elli yıl geçtiğine yemin edebilirim."

Gülerek gözyaşlarımı sildim. "Sen artık yirmi görünmüyorsun," dedim.

Şimdi yirmi bir yaşındaydı ve ben kasım ayındaki doğum gününde burada değildim. Suçluluk duygusu üzerime çöktü.

Omuz silkti. "Yirmi bir bana yakışmış mı? Beyaz saçlar. Kırışıklıklar. Resmen *Gandalf* gibiyim, değil mi?" Onun kuru mizahını duymayı özlemiştim. Yüz yüzeydik.

Gülümsemekten yanaklarım acıdı. "*Gandalf* iki bin yaşında. Belki bundan birkaç yıl çıkarabiliriz."

Gülümsedi. "Tamam, evet. O zaman *Dumbledore*."

"Yüz elli yaşında," dedim.

"Bak sen." Gülümsedi. "Çoktan yüz yaşındayım. En verimli çağımdayım."

"Sen kendinden farklı birisi olamayacak kadar yakışıklısın," diye mırıldandım.

Ancak gözlerinin altındaki koyu halkalar ekranın bir oyunu değildi. Kapüşonlusu üzerinde daha bol görünüyordu. Hiç mi yemek yememişti? Endişelerim artıyordu ama ikimiz de birbirimize dokunmayı bırakmıyorduk.

Ellerim hâlâ ensesinde kilitliydi. Onunkiler de belimdeydi. Sanki birbirimizden tamamen uzaklaşırsak sihirli bir güç bizi tekrar ayıracaktı.

Garrison derin bir nefes aldı. "Benden daha güzelsin," dedi. "Ama aynı zamanda..." Gözleri bedenimi taradı. "Yemek yiyor musun, Willow?"

Neredeyse gülüyordum. İkimiz de birbirimiz için endişeleniyorduk. Bence gittiğimden beri durum böyleydi. "Ben de aynısını senin için söyleyebilirim."

"İlk ben sordum."

"Sadece meşguldüm ve okul yüzünden stresliydim." *Bir de uzaktaydım.* Ancak bu kısmı eklemedim.

Yanıtlamak için ağzını açtı ama o sırada profesyonel kalitede *Canon* kamerası olan bir adam yanımıza yaklaştı. "Willow!" diye haykırdı. "Ağabeylerin nerede?!"

Garrison elini benimkine kenetledi ve bana, "*Evet, hiçbir şey değişmedi,*" dercesine baktı. "Philly'ye hoş geldin." Ses tonundan alaycılık akıyordu.

İşin bu kısmını özlediğimi söyleyemezdim.

Garrison kapüşonlusunun cebine uzandı ve top haline ge-

tirilmiş bir beyzbol şapkası çıkardı. Bunu orkide demetiyle birlikte bana uzattı. Büyük bir minnetle şapkayı takıp gözlerimi sakladım.

Birlikte altı numaralı platforma yürürken paparazzi, "Willow!" diyerek yaklaştı. "Buraya bak!"

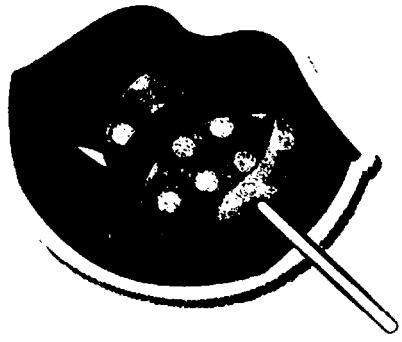
Bakmak istediğim tek bir kişi vardı.

Gözlerimi ayıramadığım tek bir kişi.

Garrison da bana baktı, sonra elimi sıktı. Bunu hissettim. El eleydik. O hafif baskı dünyamı aydınlattı. Çok garipti. Bu kadar basit bir şey nasıl da bu kadar çok şey ifade edebiliyordu?

Eli elimdeydi.

Bunu bir daha asla hafife almayacaktım.

49

GARRISON ABBEY

Uzun bir araba yolculuğunun ardından Willow'la birlikte daireme bırakıldık. Yine yalnızdık. Ertesi gün tekrar ailesiyle birlikte olacaktık.

Tatilimizi onların dağdaki çığlık atan bebekler ve çılgınlıklarla dolu göl evinde geçirecektik. Yine de bunu sabırsızlıkla bekliyordum çünkü Willow yanımdaydı.

Artık çekirdek altılının arasında lanet olası yedinci tekerlek olmayacaktım ve hiçbir şeyi videoya kaydetmek zorunda kalmayacaktım. Kendi aramızda fısıldaşabilirdik. Birlikte gülebilirdik.

Ben ışıkları açarken Willow bavulunu sürükleyerek daireme girdi. Buraya daha önce hiç gelmemişti. O ayrıldıktan sonra taşınmıştım, bu yüzden içeriyi inceleyerek etrafın tadını çıkardı.

"Bu çok garip," dedi. "Kendimi sanki daha önce burada bulunmuşum gibi hissediyorum ama hiç gelmedim. Bunu biliyoruz."

Onu anlıyordum. Ben de onun Londra'daki yurduna hiç gitmemiştim ama oradaki her parça eşyayı gözümde canlandırabiliyordum. Bunun sebebi, bana gönderdiği videoları belki de bir milyon kez izlememdi.

"Şimdi buradasın," dedim ona. "Bir şey içmek ister misin?" Buzdolabımı açtım.

Raflarda sadece *Lightning Bolt*, *Fizz Life*, bir şişe votka ve birkaç altılı bira vardı. *Bir kutu da humus.*

Willow dolabın içindekilere -ya da eksiklerine- baktı. Kaşları çatıldı. "Sen ne yiyorsun?"

"Tanrıların yiyeceğini." Beş paket dondurulmuş pizzayla dolu buzluğu hızla ardına kadar açtım.

Güldü.

"Ayrıca Cobalt Şirketi'nin harika bir kafeteryası var. Her şey mevcut. Sığır kaburgası, suşi ve binlerce farklı vegan seçenek." Başımla buzdolabını işaret ettim. "Zehrini seç."

"Kesinlikle votka." Cevabı tenimde bir ürperti yarattı. Bu onun seçeceğini düşündüğüm en son şeydi. Dört ayda ne kadar değişmişti?

Buzdolabının kapağını tutan elim gerildi.

Willow'un dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Garrison, şakaydı. *Fizz Life* alırım... Ya da bira. İkisi de olur." Söyleyeceği şeyin bu olacağını düşünmüştüm ama...

"Emin misin?" diye sordum. Onun kendini değişemeyecekmiş ya da gelişemeyecekmiş gibi hissetmesini istemiyordum. Sanki onu boğuyormuşum gibi hissetmesini... "Votka istiyorsan..."

Ellerini göğsüme koydu, yarattığı elektrik adeta damarlarımda dolaştı. "Garrison." Gözleri benimkilerle buluştu ve her ne söyleyecekse bana bakarken kaybolup gitti.

Hava durgunlaştı.

Parmaklarını kotumun bel kısmının üzerinde kıvırdı. Yanaklarını avucumla kavradım ve öne eğildim, dudaklarımız birleşti. Onu daha da kendime çekerek kuvvetli bir şekilde öptüm. Kanımı ısıttı. Birbirimizden bir an olsun ayrılmaksızın sendeleyerek mutfaktan çıktık.

Willow, hızlanan nefesiyle göğsü hızlıca inip kalkarken pantolonumun düğmelerini açtı. Elimi hızla gömleğinin al-

tına kaydırdım. Çıplak teni avucumun altında sıcaktı, buna rağmen titredi.

Sanki bunu en baştan ilk kez yaşıyorduk.

"Willow," dedim nefes nefese.

Pantolonumun fermuarını yavaşça indirdi, hem de çok yavaştı. Sanki bu her zaman *fiziksel açıdan* birlikteliğimizin ne kadar yavaş olduğunun bir metaforu gibiydi. Neredeyse gülümsememe yol açıyordu ama ona her şeyin yolunda olduğunu belirten bir tavırla başımı salladım.

Derin bir nefes aldı, sanırım kaygısından kurtulmaya çalışıyordu. Dudaklarımız tekrar kenetlenirken ellerim gömleğinin içinde yukarı doğru yavaşça gezindi. Baldırlarının arka kısımları kanepeye çarptı. Onu yatağıma çevirdim, gözlerinin içine bakarak geri geri yürüttüm.

Yanağını avucuma alarak, "Bunu bu gece yapmak istediğinden emin misin?" diye fısıldadım. "*Hayır* diyebilirsin..."

"*Gerçekten* istiyorum," dedi ve sonra fermuarımı indirmeyi bıraktı. "Sen istemiyor musun?" Gözlerinde korku belirdi. Sanki ona dokunmak istemeyebilirmişim gibi...

Ona olan ilgim azalmış gibi.

Asla. İmkânsız.

"Hiç şüphe yok. Tabii ki istiyorum." Onu tekrar, tamamen ve derince öptüm. Willow'a istediğim tek şeyin o olduğunu hatırlattım. Kolları rahatlayarak gevşedi.

Kız arkadaşımı yatağıma götürdüm. O da tam kenara oturduğu anda pantolonumu çekip yavaşça indirdi. Aklımdan geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyordum. *Şu anda doğru olanı mı yapıyorum? Önce tişörtünü mü çıkarmalıyım? Yoksa...*

Bu işi yapmanın doğru ya da yanlış bir yolu olmadığını göstererek pantolonumu çıkarmasına yardım ettim. Sadece bizim yolumuz vardı.

Willow başını kaldırıp bana gülümsedi ama pantolonum dizlerimde toplandığı anda yaşadığı şokla nefesi kesildi.

Şaşkınlık içinde baldırıma bakakaldı, sonra yeni dövmemi

incelemek için uzandı. "Bunu ne zaman yaptırdın?" diye nazikçe sordu.

Bacaklarımı kot pantolonumdan çıkardım. "İki ay önce." Bundan Willow'a bahsetme cesaretini gösterememiştim, bu yüzden dövmeyi bizzat görmesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Böylesi daha iyiydi.

Willow nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini kırpmadan bakışlarını dövmeme dikti. Bir iskelet eli, daha küçük bir elle sanki birbirlerine tutunmak istiyormuşçasına parmaklarını birbirine sürtüyordu. Tutunuyorlardı. Aslında gerçekten dövme yaptırmayı planlamamıştım, sadece dükkâna girip oturmuş ve dışarı bununla çıkmıştım.

"Beğenmedin," diye varsayımda bulundum.

Başını iki yana salladı. "Çok güzel ama... aynı zamanda gerçekten hüzünlü." Kahverengi gözleri yukarı kayarak benimkilerle buluştu. "Henüz ölmedin. Biliyorsun, değil mi?"

Biliyor muydum?

Onunla hemfikir olmadan önce vücuduma daha kaç tane iskelet dövmesi yaptıracaktım? Bilmiyordum.

Bileğimi ona uzattım, avuç içim yukarı bakıyordu. Bunu onun anlayabilmesine yetecek kadar yapmıştık. İki parmağını nabzıma yerleştirdi.

Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. "Garrison Abbey, kesinlikle *hayattasın*."

Sadece senin yanındayken.

"Bu bir mucize," dedim daha büyük bir gülümsemeyle. "Topları ateşle. Meşaleleri yak. Hadi kutlayalım." Onu öpmek için yaklaştım.

Benimkine değen dudakları yumuşacıktı.

Yüzünü avuçlarımın arasma aldım ve dudaklarını nazikçe açılmaya zorladım, birlikte yatağa uzanırken dilim yavaşça

onunkiyle buluştu. Dizimi dikkatlice bacaklarının arasına yerleştirdim, tişörtünün kenarını kavrayarak kumaşı başından çekip çıkardım.

Açık kahverengi saçları yüzünün etrafında dağınıktı. Yanaklarına da bir pembelik yayılmıştı.

Kapüşonlumu ve tişörtümü çıkardıktan sonra başımı tekrar eğdim. Dudaklarına döndüm. Willow omuzlarıma tutunduğunda göğsüme hizalı kalbinin hızlandığını hissettim.

Ne kadar kendimden emin olursam, o kadar anın içine daldığını biliyordum. Kolayca kontrolü ele aldım ve kotunun düğmelerini çözdüm, sutyeninin kopçalarını açtım. Bakışları arzu ve istekle doldu.

Pantolonunu hızla ayak bileklerinden çekip çıkardım ve kıyafetleri yere fırlattım. Bedenimizin altında gri bir çarşaf vardı, bacaklarımız tekrar birbirine dolandı. Onun üzerine eğilirken belim kalçasıyla hizalandı.

"Garrison," diye fısıldadı, sesi *arzu doluydu.* Parmakları sanki bir gölün yüzeyinde kayıyormuş gibi kolumdan aşağı süzüldü. Duyularımı yerle bir eden, aletime baskı yapan hafif bir dokunuştu.

Siktir. Küçük memelerini ve sertleşmiş uçlarını parmaklarımın arasında yuvarladım.

Kalçası içgüdüsel olarak bana doğru yükseldi.

Boğazımdan bir gürültü koptu. *Aman Tanrım.* Dizlerim bacaklarını aralarına girebilmek için açtı, uzuvlarını titretecek derecede hassas noktasını yakalayarak ensesini emdim.

İrkilip şehvet dolu bir çığlık attı.

Kan damarlarımda sertçe pompalanıyordu. *İçine girmek istiyorum. Daha yakın.* İkimiz de *daha fazla yakınlaşmak* için birbirimize sarılıp vücutlarımızı adeta pençeledik. Parmak uçları kaburgalarımı kavrarken elim onun iç çamaşırının içine indi.

Sıcaklığını avuçladım, kumaş çoktan ıslanmıştı.

Titredi. "*Garrison.*"

Aletim zonkluyordu.

Avucu aşağıya kaydı. Siyah *boxer*'ıma sıkıca dayanmış ereksiyonumun hatlarına nazikçe dokundu.

Dudaklarının dibinde inledim. "*Siktir.*"

Gülümsedi, ben de ağır bir nefesle aynı şekilde karşılık verdim. Kısa bir an için birbirimize baktık. Buğulanan gözlüğünü nazikçe çıkardım.

Willow uzanıp gözlüğünü komodinin üzerine koymamı izlerken derin bir iç geçirdi. Bana sarıldı, ben de geriye yaslanıp ona hislerimi fısıldadım. "Seni seviyorum, Willow."

Gözlerinde yaşlar birikti. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerinin ıslak köşelerini sildim, sonra *boxer*'ımı çıkardım. Eli tekrar ereksiyonuma gitti ve iç çamaşırının pamuklu kumaşını kenara ittim. Çıkarmadan sadece kenara çektim.

Birbirimize bakarken iki parmağımı onun sıkı sıcaklığına kaydırdım.

Gülümsemesi haz dolu bir orgazma yer açmak için kayboldu. Biraz soluklandı, biraz da inledi. Sanki nasıl nefes alacağını çözemiyordu.

Yaşadığı tahriki kaslarım gerilirken içime çektim. Ter çoktan teninde birikmeye başlamıştı. Eli hâlâ aletimdeydi. Hareket etmiyordu.

Bu beni geçmişe götürdü. *Birlikte olduğumuz zamanlara, ellerinin yine orada donup kaldığı anlara.* Durum hâlâ aynıydı. Değişmemişti. O daha çok elimin nerelerinde gezindiğine, bedenini saran hazza odaklandı ve kımıldamayı tamamen unuttu.

Bu olabilecek en sevimli şeydi ama aynı zamanda onu en çok geren kısmın da bu olduğunu biliyordum. Beni tatmin etmediğini düşünmek... Ancak ne zaman ellerini hareket ettirmeyi hatırlasa, avuçlarım tenimde yavaşça kaydırıyordu. O kadar hafif ve tahrik ediciydi ki... Yaşanan *başla-dur-başla-dur* bedenimi lanet derecede uç noktaya getiriyordu.

Olabileceğinin en iyisi.

Parmaklarımı Willow'un içinde hareket ettirerek klitorisini okşadım. Diğer elim bacaklarının arasından kalçasma kaydı. Aralanmış dudaklarından yumuşak sesler çıkıyor, ter çıplak bedeninde parıldıyordu. Vücudumu, kaslarımın onun üzerinde nasıl gerildiğini inceleyerek iştahla seyrediyordu. Fakat aletimi Willow'a sürtmüyordum.

Henüz değil.

O noktaya bu gece gelmek isteyip istemediğinden emin değildim. Her ne kadar onun içine girmekten başka bir şey arzulamasam da tahminde bulunmak istemiyordum. Willow'la sadece bir kez seks yapmıştık.

Çığlık attı ve başını yastığa çevirdi. Belli bir noktaya ulaşıp içinde daha hızlı hareketlenmeye başladığımda, "Garrison. *Garrison.* Aman Tanrım," diye haykırdı. Bacakları titredi ve parmaklarımı sıkı sıkı kavradı.

Tanrım.

Eli yeniden canlandı, tekrar aletimi okşamaya başladı. *Kahretsin.* Dişlerimi sıktım, hissettiğim tahrik başımı döndürüyordu. Alevlenen, ruhumu onurlandıran his art arda haz yarattı.

Kendimi onun kadar tahrik olmamaya zorladım.

Başını çevirdi, eli tekrar duraksadı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Biz... sen... yapacak mısın..." Nefesi sanki on beş kilometrelik bir koşudaymışçasına kesildi. Utangaç bir tavırla aşağı, kaya gibi sertleşmiş ereksiyonuma baktı.

Parmaklarımın etrafında tekrar kasıldı. *Siktir.*

Arzuyla gerildim. "İçine girmemi istiyor musun?"

Willow başını güçlü bir şekilde aşağı yukarı salladı, yanakları kızarmıştı. "Hemen şimdi."

Elimi içinden çıkarmak ve onu tekrar tatmin etmemek büyük bir irade gerektiriyordu ama ben de onun içinde olmak istiyordum. Kız arkadaşımla her şeyi yapmak istiyordum.

Prezervatif almak için komodin çekmecesine uzandım. Hareketlerimi hissederek boynunu kavislendirdi.

"Buna gerek yok..." dedi.

Gözlük takmıyordu, bu yüzden pek bir şey göremezdi. "Prezervatif alıyordum," diye açıkladım.

"İhtiyacımız yok." Sesi o kadar yumuşaktı ki, sonraki cümlesini duyabilmek için başımı ona biraz daha yaklaştırdım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Kaşlarımı çattım. Pekâlâ, Londra'ya gitmek için uçağa bindiğinde böyle bir şey yapmıyordu. Saçma sapan şeyler düşünmemeye çalıştım. *Ayrı kaldığımız dönemde neden doğum kontrol hapı kullansın ki?*

Kızların çoğu doğum kontrol hapını hamileliği önlemek dışındaki sebeplerle kullanıyor. Sivilce ve benzeri şeyler yüzünden, değil mi? Belki kramplarına yardımcı olması içindi, bilmiyordum.

Willow yaşadığım kafa karışıklığını göremezdi. Ancak belki de bedenimin gerildiğini hissetmişti çünkü hemen açıklama yapma gereği duydu. "Ayrılmadan önce seks yapmıştık ve bunun muhtemelen tekrar yaşanacağını düşünüyordum. Bu yüzden Daisy'ye hap kullanmanın iyi bir fikir olup olmadığını sordum, o da *kesinlikle* dedi. Ben de... Bir sonraki sefere hazır olmanın iyi fikir olduğuna karar verdim."

Tam bir aptaldım.

Soluklandım. İyice rahatlamıştım. "Çok mantıklı." Tekrar Willow'a döndüm. "Tamam." Elim yanağını kavradı. "Prezervatif yok o zaman?"

Başıyla onayladı.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve bacaklarını belimin etrafında daha genişçe açtım. Leğenkemiğim onunkiyle hizalandı.

Biraz nefes nefese kaldı ve kollarıma sarıldı.

Onu sıkıca kavramıştım. "Acırsa söyle," dedim alçak sesle.

Hayatında ikinci kez seks yapıyordu.

Bir erkek ikinci kez içindeydi.

Ben.

İçgüdüsel olarak burnuna dokundu. "Söylerim," diye mırıldandı. Takmadığı gözlüğünü yukarı itmeye çalışıyordu.

Alnındaki terli saç tutamını sıyırıp kulağının arkasma attım. Sonra aletimin gövdesini kavradım ve başını yavaşça girişine yakın bir yere bastırdım. Tepkisini seyrettim.

Kollarımı daha sıkı kavradı.

Willow'un içine kaydım... *Siktir.* O kadar dar ve ıslaktı ki, hem baskı hem de sıcaklık beni sarhoş etti. Başım dönüyordu. Sinirlerim alev almıştı.

Willow hafifçe titreyerek bana sarıldı. Kalçasından tuttum ve gittikçe daha derinlerine daldım.

Başmı geriye atıp boğuk bir inilti çıkardı. Alçak sesle, "Tanrım," diye haykırdı.

Onu tamamen doldurdum ve bacaklarının arasında -önce yavaşça- ileri geri gidip gelmeye başladım. Sürtünme alevlenene ve bedenim daha fazlasını isteyene kadar buna uzun hareketlerle devam ettim. *Adeta aç bir şekilde ondan mümkün olan her damla zevki çıkarmaya ve içime çekmeye çalışarak.* Aylardır ayrıydık.

Tek bir dokunuş olmadan geçen aylar.

Kalçam kasılırken daha derinlere daldım. Kapanamayan aralık dudaklarından iniltiler yükseliyor, nefes almaya çalışıyordu. Kaslarım gerildi. *Siktir.*

Siktir.

Willow'u beceriyordum. Damarlarım alev alevdi, kaslarım yanıyordu. Ellerim kalçalarında, dizlerimin üzerinde doğruldum ve içine sertçe girip çıktım. Elleri omuzlarımdan kayıp bileklerimi tuttu, destek almak için beni kavradı.

Keskin bir iniltiyle, "*Garrison,*" diye haykırdı. Göz kapakları titriyordu.

Tekrar öne eğildim, dudaklarımız buluştu. Onu tıpkı içine girdiğim kadar derinlemesine öptüm ve o da saçımı çekti. Bacağını belimde daha yukarı kaldırdım.

Her darbe ikimizi de sarhoş eden duygusal bir akımla do-

luyordu. Sanki ikimiz de uykudaymışız ve yavaş yavaş yeniden enerji topluyor, hayata dönüyormuşuz gibiydi.

Alnım onunkine yaslandı. "Seni seviyorum." Bunu nefes nefese birkaç kez daha tekrarladım. Sarsılırken sevgisi gözlerinde dalgalanıyordu.

Zaman kavramını kaybettim. Mekân algım da yoktu. Sadece o ve ben vardık. Etrafımızdaki dünya ikimiz de saf mutluluğa ulaşana dek kayboldu.

Omzuma doğru, "Ah," diye haykırdı. Parmakları kıvrılıp sırtı kavislenirken onu tuttum. İçimden bir inilti yükseldi, tendonlarımı kıskaç gibi kavrayan bir orgazm yaşadım.

Öpüştük, dudaklarım onunkilere yapıştı. Beni Willow'dan uzaklaştırmak için gökyüzü ve dünyayı yerinden oynatmak gerekecekti.

Bunun daha uzun sürmesini istiyordum. *Daha uzun.*

Çok daha uzun.

Ne kadar zaman kalmıştı?

✳

Çıpak ve çarşafa sarılmış halde yatakta yan yana oturuyorduk. Kısmen sıcak olan pizzayı yerken başını okşadım, mantarları ayırıp tabağıma koyuyordu.

"Sana peynirlisinden ısıtabilirdim," dedim ona.

"*Supreme* daha iyi." Parmağını yaladı. "Zeytinleri seviyorum."

Şu anki halimiz bana normal geliyordu. Yatakta pizza. İşte bu kadar ilkelleşmiştim. Masada bile yiyemiyordum. Her gece aynı yatağı paylaşmalıydık, sadece dört ayda bir değil.

Pekâlâ, belki de bu normal *değildi.*

Şu an burada yaşananlar nadirdi. Bundan nefret ediyordum.

"Sence nasıl gidiyoruz?" Mantarların olduğu tabağı bana uzattı. "Uzak mesafe ilişkisi konusunda?"

Korkunç.

Omuz silktim. "Seni özlüyorum ama sanırım olması gereken de bu. Öyle değil mi?"

Dizleri benimkilere çarptı. "Canımızın bu kadar yanması normal mi?" Sesi titredi.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bilmiyorum."

Yanağını omzuma yasladı. "Belki de... sadece... şeye geçiş yapabilirim... Pe..."

"Hayır." Onu *Penn* diyemeden durdurdum. "Her gün paparazziler tarafından taciz edilirsin."

"O zaman NYU'ya. Cobalt Şirketi'nden çok uzak değil," diye mırıldandı Willow.

"Hayır," dedim. Göğsüm alev almıştı. Onunla aynı fikirde olmayı çok isterdim. *Tabii* demeyi... *Evet. Lütfen evine dön.* Fakat o zaman kendimi affedemezdim. Benim boktan varlığım yüzünden birçok şeyden vazgeçtiğinin bilinciyle onunla aynı yatakta uyanamazdım.

Tam anlamıyla mutlu olmak için yaratılmamıştım. Bunun kardeşlerimin beni yere ittikleri küçük yaşlarımdan beri farkındaydım.

Lanetlenmiştim. Durum buydu. Bu kahrolası durumda Willow'un payı yoktu.

Willow bileğiyle gözlüğünü yukarı itti.

"Wakefield senin hayalin," dedim. "Orada arkadaşların var. Bir hayatın var. Benim yüzümden her şeye sıfırdan başlama. Bu istediğim *son* şey, Willow."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Ama gelecek dönem söz verdiğin gibi ziyaretime geleceksin, değil mi? Arkadaşlarımla tanışmanı, odamı ve kampüsü görmeni istiyorum."

"Söz veriyorum. Geleceğim."

İç geçirdi ve pizzasından küçük bir ısırık aldı. "Havalı bir şey oldu."

"Harika çünkü havalı şeylere ihtiyacım var. Cobalt Şirke-

ti'nde çalışmak *havalı* kelimesinin tam anlamıyla zıddı. Etrafımdaki insanların çoğu masa başında çalışan salaklar."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Pekâlâ, muhtemelen o kadar da havalı değil. Beklentilerini biraz düşürmelisin."

"Düşürüldü." Elimle ona devam etmesini işaret ettim.

"Tamam, ikinci sınıf öğrencilerinin genellikle kampüs dışında kaldığını biliyorsun, değil mi?" Benimle göz göze gelmek için biraz doğruldu. "Kimsenin ev arkadaşı olmamı isteyeceğini düşünmemiştim. Ama Sheetal, Tess ve Salvatore *teklif ettiler*." Neredeyse kızararak gülümsedi. "Şehirde dört odalı bir daireye çıkıyorlar ve dördüncü kişiyi bulmaları gerekiyor. Oldukça havalı, değil mi?"

Willow'dan etrafa mutluluk saçılıyordu. Londra'da gerçek arkadaşları vardı ve bu onun için büyük bir şeydi. Onun mutluluğuna gerçek anlamda sevinen birisi olmak istiyordum.

Ancak *Salvatore* adını duyduğumda kanım donmuştu. Gelecek yıl Willow onunla birlikte yaşayacaktı. Harika aksanlı, ismi *Vampir Günlükleri*'ndekine benzeyen, şık saç kesimli o adamla... Kardeşlerimin dolabını yağmalayabilecek o insanla...

Ben binlerce kilometre uzaktayken kız arkadaşımla birlikte yaşayacaktı.

Harika.

Muhteşem.

Buna o kadar sevinmiştim ki...

Duygularımdan bahsetmek istedim ama önemsizlerdi. Çünkü Salvatore onun için *sadece* bir arkadaştı ve Willow bana aynen böyle bir karşılık verecekti. Ben de onun hayatındaki bu güzel, *mutlu* olayı sırf paranoyak bir pislik olduğum için mahvetmeyecektim.

Bu yüzden gülümsedim. "Kulağa harika geliyor. Çok eğlenceli."

Berbat bir iş çıkarmış olmalıydım çünkü sanki kontrol etmekte ciddi anlamda başarısız olduğum alaycılığı sesimde duymuşçasına başını iki yana salladı.

"Bunu gündeme getirmemeliydim. Üzgünüm." Tabağını kucağına koyarken yüzünü buruşturdu, başı önüne düşmüştü. "Düşünemedim bile. Bu kesinlikle güzel bir şey falan değil. Sen yalnız yaşıyorsun ve bunu yüzüne vurmak istemezdim. Ben..."

Kahretsin.

"Hey." Bana bakması için çenesini kaldırdım. "Senin arkadaşların var ve benim yok diye üzgün değilim. Kendini Londra'ya ait hissetmene seviniyorum, dışlanmamış ya da her neyse öyle hissetmemen çok güzel."

Yaş dolu gözlerle, "Senin arkadaşların var," diye itiraz etti.

Hep yanlış şeyler söylüyordum.

"Haklısın. Sen varsın," diye araya girdim hemen. O benim tek arkadaşımdı.

Söylediklerimin faydası olmadı. Başını iki yana sallıyordu.

Yanağını avucuma aldım. "Benim için endişelenemezsin. Londra'da hayatını yaşamalısın, Willow." Onu kendimden mi uzaklaştırıyordum? Bilmiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. İçim çalkalanıyordu ve konuşmak acı vermeye başlamıştı.

Gözyaşları parmaklarıma döküldü ama onu tutmayı bırakmadım. "Biliyor musun, uzak kaldığımız dört ayda ne öğrendim?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi.

"Senin için endişelenmeden duramıyorum," dedi gergin bir nefesle.

Göğsüme bir şey oturdu. Ağırdı. Silkinip atmak istedim. *Atıp kurtulmak.* "Seni seviyorum," dedim. "Ama bunu yapmak zorundasın, Willow. Çünkü benim burada, Philly'de iyi vakit geçirmediğimi düşünerek sürekli endişelenmeye devam edersen mutlu olamazsın." Ona arkadaş edineceğimi söylemek istedim ama tanımadığım, sıradan insanlara ulaşıp yanlışlıkla ünlülere yapışan bir parazite yakalanmayı planlamıyordum.

Arkadaşa ihtiyaç duymadığımı söylemek isterdim ama bu da yalan olurdu. Yalnız olmaktan nefret ediyordum.

Kahretsin, arkadaşım olmasından da nefret ediyordum.

Dediğim gibi lanetliydim.

Burnunu çekti. "Lo da bana buna benzer bir şey söyledi."

Tabii ki söylemişti. "Ne dedi?"

"Aramızdaki mesafeye alışmana izin vermem gerektiğini. Sana kendini daha iyi hissettirecek bir şey yapamayacağımı."

Loren Hale. Tanrım. Beni ne kadar tanıdığını biliyor muydu acaba? Sanki kafamda bir yolculuk yapmış ve diğer taraftan çıkmış gibiydi. Anlam veremiyordum.

"Haklı," dedim. "Senin benim için fedakârlıkta bulunman bana kendimi daha iyi hissettirmeyecek ya da beni mutlu etmeyecek."

"Peki o zaman seni ne mutlu eder?"

Bilmiyorum.

Bu soruya daha iyi bir cevabım olmalıydı. Ancak bildiğim tek bir şey vardı. Kendini suçlu hissettiği için mutluluğunu bastıramazdı. Ben onun hayatındaki zehir olamazdım.

Sonra kafamın içinde ağabeyinin endişesini duydum. *"Ama ben senin ne bok yiyeceğini bilmiyorum."* Lo ve Ryke benim ondan ayrılacağımı düşünmüşlerdi. Şimdi sebebini anlıyordum.

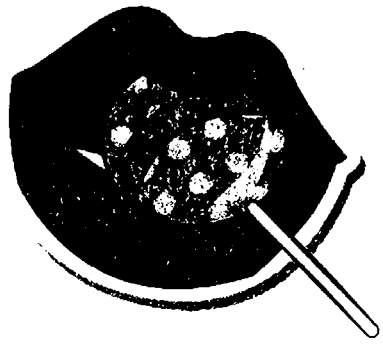
Fakat yapmayacaktım.

Ayrılmayacağım.

Kıtalar arası mesafede olsak bile hâlâ birbirimize iyi geldiğimize inanıyordum. Beni mutlu eden şey *oydu.* Ancak bu bana bağlıydı çünkü günlerimi geçirebileceğim bir şey bulmam gerekiyordu.

Birisini bulmam değil. Bir şey.

Önümüzdeki üç buçuk yılı atlatmama yardımcı olacak bir şeye çaresizce ihtiyacım vardı.

50

GARRISON ABBEY

Ne olacağını düşünüyordum ki?

Aklımı kaçırmış olmalıydım. Willow'un uçağa binip Londra'ya dönmek için ayrılışını izlemek kafamı gerçekten karıştırmış olmalıydı.

Sonuçta annemin eve davetini kabul etmemin başka bir açıklaması olamazdı.

Yılbaşından önceki hafta sonuydu, annemin sesini duyduğum an telefonu kapatmalıydım ama bunun yerine onun yalvarışlarını ve eve gelmem için yaptığı yakarışları dinlemiştim.

Bir saniyeliğine. Bir dakikalığına. Aileyle vakit geçirmek için. Zalim bir baş belası gibi kendimden uzak tuttuğum aile.

Böylece eve gittim.

Jambon yerken Mitchell'ın lisansüstü eğitimine dair hikâyeleri dinledim. Hunter'ın Penn'de lakros koçluğu yapmasını ve Davis'in MBA'ini* kullanarak babamızın zengin teknoloji şirketinde nasıl altı haneli bir pozisyona terfi ettiğini...

"Garrison." Babam dikkatleri bana yöneltti. Tabağındaki son patatesi aldı. "Cobalt Şirketi nasıl gidiyor?"

Davis şaşkın bir ifadeyle baktı. "Hâlâ istifa etmedin mi?"

"Hayır." Daha sert bir karşılık vermek istemeyerek kendimi tuttum.

* İşletme Yüksek Lisansı. (ç.n.)

Hunter güldü. "Seni kovmadılar mı?"

"Hayır." Buna benden daha fazla şaşıran olamazdı.

"Connor Cobalt onu kovmaz," diye ekledi Davis. "Willow Hale'le çıktığı sürece yapmaz, değil mi?" Başını bana doğru salladı. "Ona sıkı sıkı sarıl, adamım."

Willow'la işim için çıkmıyordum. Bu düşüncenin aklımdan geçmesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Orada oturmak midemi bulandırdı. Tabağımdaki jambon parçasına çatalımı sapladım, onu zorla yutmaya hiç niyetim yoktu.

Annem ayağa kalktı. "Garrison, yemeğinle oynamayı bırak." Çatalı bırakıp tabağı kendisine uzatmamı bekledi, masayı toplamaya başlamıştı. Bulaşıkları sürekli o yıkamıyordu. Genellikle bunu yapan *personelimiz* vardı.

Ailemin zengin olduğundan bahsetmiş miydim? Evet, sanırım söylemiştim.

Kaşlarımı çatarak anneme baktım. "Zaten ölü," dedim umursamaz bir alaycılıkla.

Sanki mantıksız derecede zorluk yaratıyormuşum gibi iç çekti. "Lütfen, Garrison."

Tam söyleneni yapmaya hazırlanırken Hunter bacağıma tekme attı. *Sertçe.* Çatalımı düşürdüm, tabağımın kenarına çarptı.

Siktir.

Berbat bir durumdu. Hunter bana, "*Pislik yapma,*" diyen sert bir bakış attı.

Çenem kenetlendi, kalbim hızlanmaya başladı.

Annem elini omzuma yerleştirdi. "Sorun yok, tatlım." Tabii ki kardeşimin beni tekmelediğini biliyordu ama yaptığı tek şey başını iki yana sallayıp Hunter'a gülümsemek oldu.

Küçükken asfalta itilip düştükten sonra yaralanan diz kapağıma üflediği sırada bana hep, *"Erkek çocuklar böyledir,"* derdi. *"Kendini toparlamalı ve karşı koymalısın."*

Doğru.

Masadaki kirli tabakları topladı. Benimkini de aldı.

Hunter pislik saçan gözlerini bana dikti. Başını, "*Ona yardım et,*" dercesine hızla benden annemize çevirdi.

Gözlerimi devirdim.

Onun da iki ayağı vardı.

Bu eve aylardır adım atmamıştım. Şu an burada olduğum için şanslıydılar.

"Garrison," diye bağırdı Davis. "Anneme yardım et."

Annem bana doğru elini salladı. "Hayır, siz gidip dinlenin ve sohbet edin. Birbirinizi görmeyeli uzun zaman oldu."

Kahretsin.

Kalp atışım hızlandı. "Aslında benim gitme zamanım geldi," dedim. "Yarın erken kalkacağım."

Babam hoşnutsuz bir tavırla homurdandı. "Eminim ki Connor Cobalt seni tatil günlerinde çalıştırmıyordur." Doğru, iznim vardı ama kullanacağım anlamına gelmiyordu. Hâlâ ofise gitmeyi planlıyordum. Çünkü işimi seviyordum.

Çünkü beni ayakta tutuyordu.

Hunter sandalyesinden kalkıp benimkine doğru yürüdü. "Hadi ama, Garrison."

Sakin ol, dedim kendime ve ayağa kalktım. Hunter kolunu omzuma atıp göğsüme vurdu. Beni kapıya doğru çekmeye başladığında kolunu lanet olası bir *kafakola* dönüşecek şekilde sıkıştırdı.

Tıkanarak, "Dur, adamım," diye homurdandım. Lanet olası kafamla aynı hızda ilerlemeye çabalıyor, kahrolası kolundan kurtulmaya çalışıyordum.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" diye kışkırttı Hunter.

Kaburgalarına dirseğimle vurmayı denedim, böbreğime yumruk attı. Öksürdüm.

Davis güldü. "Hâlâ kurtulamadın mı?"

Boğazımdan aşağı asit süzüldü. Lanet olası bir güreşçiye dönüşmem gerektiğini fark etmemiştim.

Hunter ağabeyimizle birlikte güldü, sonra askıdan *Colom-*

bia ceketini almakla uğraşan Mitchell'a baktı. Hiçbir şey görmüyormuş gibi davranıyordu.

Hunter parmak eklemleriyle sertçe kazıyarak saçlarımı karıştırdı. Kafa derim yandı.

Ben Hunter'ın kolunu nefes borumdan uzaklaştırmaya çalışırken Davis ceketini çekip aldı.

Benimse ceketime uzanmaya vaktim olmadı çünkü Hunter kendi kış ceketini almadı. Açık giriş kapısından şık bir süveter ve yakalı gömlekle -beni de beraberinde dışarı çıkmaya zorlayarak- soğuk geceye adım attı.

Lanet olası buzlu merdivenlerden neredeyse kayıyordum, hâlâ nefes borumu sıkmaya devam ediyordu. Hunter beni bırakıp ince kapşonlumla beş santim derinliğindeki karın içine ittiğinde çok öfkeliydim ve mosmor kesilmiştim.

Dizlerimin ve ellerimin üzerine düştüm. Vücudum titriyor, öfke beni soğukta zar zor ısıtıyordu. Kendimi toparladım, göğsüm ağır ağır inip kalkıyor ve nefesim havada buhar oluşturuyordu.

Sütü döküldü diye ağlayan üç yaşındaki bir çocukmuşum gibi, "Hadi ama," dedi Hunter.

Ağlamıyordum.

"Siktir git," diye yanıtladım homurdanarak.

Davis havaya bir futbol topu fırlattı. "Sadece eğleniyor, Garrison. Rahatla. Tatil zamanı."

Sertçe yutkundum. *Pekâlâ.* "Montumu alacağım..."

Hunter önüme geçti, şişkin göğsü benimkine yaslanmıştı. "Sence bu ne?" Kapüşonumu yumrukladı.

Eline vurarak üzerimden uzaklaştırdım. "Dokunma bana." Kalp atışlarım göğüs kafesimde yankılanıyordu.

Güldü. "Hadi ama." Ciddi olduğumu görünce başını iki yana salladı. "Bu kadar korkak olma. Lanet olası monta ihtiyacın yok." Havanın soğuk olmadığını, kendisinin de üzerinde kışlık bir şey olmadan dışarıda dikildiğini gösterircesine kollarını iki yana açtı.

Hızlanan kalbim artık boğazımda atıyordu. Gözlerimi ondan ayırdım ve başımı kaldırarak camgöbeği *Columbia* ceketinin fermuarını kapatan Mitchell'a baktım. Bakışlarını benden kaçırdı.

Her zamanki gibi hiçbir şey yapmadı. Onu suçlamak zor ama nefret etmek kolaydı.

Davis sırtımı sıvazladı.

Daha da gerildim. Hepimiz yetişkindik, buna rağmen kardeşlerimle geçirdiğim "*dostça vakit*"ten çıkıp uzaklaşma stratejisini henüz bulamamıştım.

"Sınır bahçenin kenarı." Davis hepimizin -kendisinden yaşça küçük kardeşlerinin- ortasında duran futbol topunu işaret etti. "İkiye iki. Mitch ve Hunter'a karşı Garrison ve ben. Çalım atmak serbest. Sorun yok, değil mi, Garrison?"

Hunter sırıttı. "Yoksa her zamanki gibi korkaklık mı yapacaksın?"

Kardeşlerime baktım. *Davis. Hunter. Mitchell.* Hepsi de yirmili yaşlarının ortası ile sonları arasındaydı. Ben de artık on yedi yaşında değildim.

Çocuk değildim.

Ancak hâlâ benden daha iri ve uzunlardı. Hâlâ bana ip çekme oyunundaki halat gibi davranıyorlardı. Her neyin peşindeyseler onu elde etmek için çekecekleri bir ip...

Donmuş ellerimi ovuşturdum. "Çalım atmak yok."

Hunter gözlerini devirdi. "Cidden mi?"

"Evet, o sordu." Davis'i işaret ettim. "Ben de söylüyorum, lanet olası çalım atmak falan *yok*."

Davis futbol topuyla beni işaret etti. "Peki hafif çalıma ne dersin?"

Gerçekten mi? "Hiç çalım atmamaya ne dersin?"

Bilge ağabey tavrıyla, "Uzlaşmayı öğren, adamım," dedi Davis. "Bu, hayattaki birçok sorununu çözecektir." Omzumu sıktı. "Hafif çalım atmak serbest."

Hunter zıpladı ve parmaklarını çıtırdattı.

Boğazıma safra yükseldi. *Orada olmak. Dışarıda. Onlarla yalnız.* Neden kendimi böyle bir duruma düşürmüştüm?

Bu benim hatam.

Onlar benim ailem.

Yine de benim hatam.

Onları bir daha görmek istemiyordum. Fakat onlar benim ailemdi.

Hâlâ benim hatam.

Düşüncelerimle savaştım, suçu kendimden başka nereye atacağıma karar veremiyordum. Davis futbol topunu bana atarken bile düşünebildiğim tek şey buydu.

Koş, diye düşündüm. *Lanet olası ayaklarını hareket ettir ya da topu bırak, bir şey yap. Herhangi bir şey.* Ancak donup kalmıştım. Hunter bana doğru koşuyordu. Çalım atmaya geliyordu.

Tüm ağırlığıyla göğsüme çarptı, dirseği kaburgama saplandı ve korkunç bir gürültüyle kıçımın üstüne düştüm. *Tanrım, kahretsin!*

Dişlerimin arasından inledim. Kuyruk sokumum yanıyordu, kar sert zemine çarpmamı yumuşatmamıştı. Gözlerim yaşardı ama onların karşısında ağlamayı reddettim.

Hunter duruş pozisyonu alırken dizini karnıma itti. Boğuk bir sesle öksürdüm, topu gevşeyen ellerimin arasından aldı. Bu onun hoşuna gitmeyecek derecede kolay olmuştu.

Gözleri öfkeyle doldu. "Neden pes etmek zorundasın ki? Seninle oynamak berbat bir şey, adamım. Lanet olası bir kızdan da betersin."

Kadın düşmanı kardeşime merhaba deyin. Nefesimi kontrol altına almaya çalıştım ve ona dik dik baktım. "O zaman benimle oynama." Tekrar öksürdüm. "Bu benim için sorun olmaz."

Hayal kırıklığıyla homurdanarak başını Davis'e çevirdi.

Davis bana bir bakış attı. "Çok hassassın. Zayıf olmayı bırak. Kalk." Bana doğrulmamı işaret etti.

Ben zayıf bir pisliğim. Bunu hissediyordum.

Acı dolu bir nefes alarak oradan *kaçmam* için çığlıklar atan bedenimi doğrulttum. *Kaç. Kaç.*

Kaç.

Ellerim kardan uyuşmuştu. Midem düğüm düğümdü. Bir saniye içerisinde kusacakmış gibi hissediyordum. Mitchell'a göz attım.

Yirmi üç yaşındaki ağabeyim geride durdu. Hunter ve Davis'in arkasmdaydı, aklımdan *"Lütfen,"* diye geçirdim.

Bana yardım et.

Mitchell ellerini cebine sokarak bakışlarını kara indirdi.

Tabii.

Soğuktan akan burnumu sildim.

Topu Davis'e atarak, "Biz savunmada olacağız," dedi Hunter.

Yine mi? Alaycı bir tavırla, "Bakın, bu her ne kadar inanılmaz eğlenceli olsa da," dedim. Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum. "Yarın işe gitmem gerek..."

"Böyle yapma," dedi Davis.

"Nasıl yapmayayım?" diye bağırdım. Kalbim tekrar hızlandı.

Başını iki yana salladı, sinirliydi.

Hunter araya girdi. "Sen küçük bir sürtüksün."

"Bir şey yapmıyorum ki!"

"Aynen öyle!" diye bağırdı Hunter. "Lanet olası bir *erkek* ol, seni beş para etmez pislik. Bu öfke nöbetlerinden vazgeç."

Kısa, acı bir kahkaha attım. "Ben mi öfke nöbeti geçiriyorum? Aynaya bir bak."

Hunter öfkeden kudurdu, çenesi kilitlendi. Zor nefes alıyor, burnundan soğuk havanın etkisiyle gerçek anlamda dumanlar çıkıyordu.

Daha iyi bir değerlendirme yapmak için ona tekrar baktım.

Davis futbol topuna vurdu. "Hadi sadece oynayalım. Garrison, koş."

Başka seçeneğim yoktu çünkü Hunter üzerime atılmıştı ve çoktan mücadeleye hazırdı, oysa Davis topu bana yakalamam için atmamıştı bile.

Yan eve doğru koştum. Kardeşimin ağırlığını topuklarımda hissediyordum. Alanımı ihlal ediyordu. Gittikçe yaklaştı. Beni yakalamaya geliyordu.

Top soğuk gece havasında süzüldü, umurumda değildi. Bunu istemiyordum. Yine de o aptal şeyi yakalamak için uzandım.

Benim hatam.

Hunter arkamdan beni itti. Göğsüm sert kar örtüsüyle buluştu, içimdeki tüm hava akciğerlerimden kaçıp gitti. Nefes alıyor ama veremiyordum.

Güldü, sonunda pes ettiğim için mutluydu. "Bu biraz daha iyiydi denilebilir." Saçlarımı karıştırdı.

Tam ayağa kalkmak üzereyken şakayla kafamı itti.

Bunu tekrar denediğinde elini itip uzaklaştırdım. "Dur, adamım."

Daha sert itti.

"Hunter..."

Yüzümü zorla yere sürttü. Beni kar yemeye zorladı. Soğuk dudaklarımı yakıyordu, gözlerimi kapattım.

Davis güldü.

Çırpınarak Hunter'ın elinden kurtulmaya çalıştım, elini lanet olası kafamdan çekmeyi denedim.

Mitchell sessiz kalmakla yetindi. Orada öylece dikildi.

Sırtüstü dönmeyi başardım, yüzüm yanıyordu. Hunter omuzlarımı yere sabitledi ve sağ kolumu çekip kilitledi. Aniden futboldan güreşe geçmiş gibiydik. "Hadi, elimden kurtul bakalım."

Davis tepemizde dikildi. "Bunu yapabilirsin, Garrison. Sadece dene."

Sadece dene. Neden bunu düşünememiştim ki? Ne büyük bir deha... "Bir milyon kiloluk ağırlığı üzerimde."

"Bahane üretme," dedi Davis. "Yoksa hep böyle sırtüstü yatarsın."

Hunter kolumu daha da sıkı tutarak güldü. *Siktiğimin...* Yine yüzümü buruşturdum, soğuk hava ciğerlerimi kurutuyordu.

Kardeşimin altında kıvranarak kurtulmaya çalıştım. Beton gibiydi. Ezilerek ölüme bırakılmıştım. Nefesim daraldı. "Çekil üstümden," dedim panikle.

Yüzüme tokat attı. "Dövüş benimle, adamım." Daha sert bir tokat daha indirdi. "Hadi, biraz taşağın olsun."

Yanağım yanıyordu. Göğsünden ittim ve onu üzerimden atmaya çalışırken dişlerimin arasından bir çığlık attım.

Yerinden hareket ettiremedim.

Hareket ettiremedim.

Hunter'ın altından kayıp çıktığımı hayal ettim. Onun üstünde oturduğumu düşündüm. İki yumruğumun birden yüzüne defalarca indiğini hayal ettim. Ta ki kardeşim altımda kanlar içinde kalana kadar... Oysa savaş ya da kaç içgüdüm, "*Buradan hemen defolup git,*" diye bağırıyordu.

"Nefes al," diye tavsiye verdi Davis. "Bir sonraki hamleni düşün. Çırpınmayı bırak."

Hunter, Davis'e baktı ve sanki tüm bu olanlar inanılmaz eğlenceliymiş gibi gülüştüler. *Sırf aptal durumuna düştüğüm için.*

"Benden bu kadar," diye güçlükle mırıldandım.

Hunter tutuşunu sol kolumun kontrolünü kazanmama yetecek miktarda hafifçe gevşetti.

"Savur," dedi Davis.

Salakça bir tavırla doğrulup kolumu savurmaya çalıştım.

Hunter yumruğumu yakaladı ve beni aşağı itti. Başımın arka kısmı kara vurdu. Parmak eklemleri mideme indi. Art arda kaburgalarıma vurdu. Nefes almaya ve kıvrılıp cenin pozisyonuna geçmeye çalıştım.

Siktir.

"Dur," diye inledim nefes nefese. Bir yandan da karları tırmalıyordum.

Hunter beni geri çekti, tekrar yakalamaya hazırlanıyordu ki göğsünü tekmeledim.

İnsanı uyuşturan havaya doğru, "Siktir git üzerimden!" diye haykırdım. Sanırım yolun aşağılarında bir yerden gelen Noel müziğini duyuyordum.

Ancak duymak istemiyordum.

Duymak istemiyorum.

Lütfen bu piçlerin Noel müziğini benim için mahvetmelerine izin verme. Lütfen bana bir şeyler bırak.

Debelendim, Hunter'm aletine temas etmek zorunda kalmış olmalıydım çünkü kasığını tutarak biraz geri çekilmişti. Daha yerimden doğrulamadan Davis ayağıyla yüzüme kar fırlattı.

Öksürerek gözlerimi sildim. Tüm yüzüm acı içinde yanıyordu. Boğazım tahriş olmuş gibiydi ama bunun bağırmaktan mı, yoksa soğuktan mı olduğunu anlayamadım.

Sendeleyerek başka bir darbe almadan ayağa kalktım. Mitchell karın üstünde duran futbol topunu aldı ve bunu güzel bir kavisle Davis'e fırlattı. O da hâlâ oynuyormuşuz gibi topu yakaladı.

Dikkatleri dağılmışken ergenliğimden beri yaptığım şeyi tekrarladım.

Yalpalayarak hareketlendim ve kaçtım.

"Garrison!" diye bağırdı Davis.

Ayaklarım beni garaj yolundaki arabama taşırken arkama bakmadım. Titriyordum, kapıyı açmadan önce anahtarlarla boğuştum.

Mustang'e binip motoru çalıştırdım. Sıcaklık anında havalandırmalardan hissedildi. *Harika araba, teşekkür ederim.* Egzoz borulardan homurtuyla çıktı.

Ellerim hâlâ titriyordu. Dişlerim birbirine vuruyordu ama dikiz aynama göz atarak geri geri çıkmaya başladım.

Neredeyse Hunter'm sırf benimle dalga geçmek ve beni oraya hapsetmek için garaj yolunun çıkışında dikiliyor ola-

bileceğini düşündüm. Ancak üçü de bahçeden ayrılmamıştı. Anlamaya başlamıştım.

Neden hep gitmeme izin verdiklerini...

Çünkü kaçtığımda huysuz çocuk benmişim gibi görünüyordum. *Kardeşleriyle sert oynamayı kaldıramayan aşırı duyarlı, hassas oğul.*

Sikerler.

Hepsini sikerler.

Oradan ayrıldım.

✳

Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Willow'a ebeveynlerimin malikânesinde akşam yemeği yediğimi söylememiştim. Şimdi bile kardeşlerimle yaşananları, Hunter'ın kaburgalarıma nasıl art arda vurduğunu anlatmadım.

Bir yanım utanç duyuyordu. Kardeşlerimin tam bir pislik olduğunu öğrenmemden yıllar sonra bile hissettiğim utanç güçlüydü, ne de olsa her şey benim suçum olamazdı. *Öyle değil mi?*

Willow bir sıkıntı olduğunu telefondan bile hissetmişti. Daireme çıkan asansörler çalışmıyordu, bu yüzden merdivenleri kullandım. Basamakları yavaşça çıktım, kollarımdan biri hırpalanmış kaburgalarıma dolanmıştı.

Diğer elimle telefonumu kulağıma bastırdım, botlarım beton basamaklarda su birikintileri bırakıyordu.

"Garrison." Sesi endişe doluydu. "Lütfen benimle konuşur musun?"

"Konuşuyorum," dedim gergin bir tavırla. Her hareketim acı veriyordu.

"Hayır, *nefes alıyorsun*," diye itiraz etti. "Hem de gerçekten çok garip bir şekilde."

"O zaman konuşmak istemiyorum." Nefes almak acı veri-

yordu, parmaklarım bir sigara arayışındaydı. Bu mantıksızdı, güçlükle nefes alıyordum ama sigara içmek istiyordum. Bu tam da bana göre bir şeydi.

Ceketimdeki pakete uzandım. Birkaç hafta önce tekrar sigaraya başlamıştım. *Sırf işyerinde geç saatlerde uyanık kalmak için.* Şu an ise sadece sinirlerimi yatıştırdığı için bir tane yaktım.

Sigarayı dudaklarımın arasına koyarken parmaklarım titredi. Merdiven boşluğunda durdum, telefonu omzumla kulağıma yaslıyordum.

Willow konuşmayı kesti ama bilgisayarda bir şeyler yazıyormuş gibi klavyeden yükselen o tanıdık tıkırtıları duydum. Londra'daki yurt odasına dönmüştü. Yeni yılı okul arkadaşlarıyla kutlayabilmek için birkaç gün önce oraya uçmuştu. Beni de davet etmişti.

Fakat reddetmiştim çünkü bana kalırsa bu onun dünyasıydı.

Benim değil.

Benimki buradaydı.

Görünüşe bakılırsa kardeşlerim tarafından hırpalanıyordum. Ah, bir de babamdan beş dakika önce özel bir mesaj almıştım.

Babam: *Kardeşlerin seni adam etmeye çalışıyor. Onlara sahip olduğun için şanslısın. Benim yalnızca bir kız kardeşim vardı. Sadece durup dinlersen, belki bir şeyler öğrenirsin.*

Teşekkürler, baba.

Sigaramı içime çektim ve merdivenleri bir kat daha çıkıp kendi katıma ulaştım. Ağır kapıyı yavaşça iterek koridora girdim.

Willow aniden, "Pasaportun hazır mı?" diye sordu.

Dumandan öksürdüm. "Ne?"

"Pasaportun," dedi Willow.

"Ne dediğini duydum..."

"Garrison!" Ağır kapı arkamdan kapanır kapanmaz Jared bana seslendi. Kapımın yanındaki duvara yaslanmıştı. Beni mi bekliyordu?

"Kahretsin," dedim. Elim parmaklarımın arasmda yanan sigarayla aşağı sarktı.

"Jared mı?" diye tahminde bulundu Willow.

"Seni daha sonra arayabilir miyim?"

"Hayır," dedi. "Hatta kalacağım. Sakın yüzüme kapatma."

Telefonu sıkı sıkı tuttum, neredeyse baskıya dayanamayıp kendimi kaybedecektim çünkü bu beni kısa bir an için etkiledi. Birisi beni umursuyordu. O önemsiyordu. *Pekâlâ. Tamam.*

Daha derin bir nefes aldım ve göt komşumla yüzleşmek için ilerledim. "Jared," dedim. "Zamanım yok." Sigaramı tekrar dudaklarımın arasma yerleştirdim ve boş elimle cebimden anahtarlarımı çıkardım. Titrememeye çalışıyordum.

"Hey, adamım, evet." Jared başını salladı ve boynunu kaşıdı. "Sadece seni davet etmeye..."

"Siktir git," diye homurdandım. Sarf ettiğim kelimeler dudaklarımın arasındaki sigaradan dolayı mırıltı halinde çıkmıştı.

"Bak, bu parti harika olacak. Belki bazı arkadaşlarını da davet edersin. Yemin ederim, bunu kaçırmak istemeyeceklerdir."

Öfkem bir volkan gibi kabardı. Kapım tıkırdadı, kilidi açılmıştı. Sigarayı dudaklarımın arasından aldım ve Jared'a döndüm. "Bunu nasıl anlamıyorsun? Partine katılmak istemiyorum. Senin lanet olası kapımın yanında durmanı da istemiyorum."

"Hadi ama." Jared omzuma elini koymak için uzandı.

Hızla geri çekildim. "Bana dokunma."

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Adamım, sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum."

Burun deliklerim genişledi. "Biz arkadaş değiliz. Dudaklarımı oku: *Asla olmayacağız.* Asla. Duman dedektörümü neden

söktüğümü biliyor musun? Sırf o aptal süpürgeni tekrar bana vermeye kalkışma diye. Kız arkadaşının önerdiği gibi önümde diz çöküp bana sakso çekmek mi istiyorsun?"

Kıpkırmızı oldu. "Ben..." Başını kaşıdı. "Şaka yapıyordu." Jared yüz ifademi okudu. "Gerçekten bu kadar mı sinirlisin? Hadi ama, dostum. Ünlüsün. Senin sahip olduğun şeyleri elde edebilmek için gerekirse *cinayet işleyebilirim.*" Kısa bir kahkaha attı. "Bunları ne kadar kolay elde ettiğini biliyor musun?"

Gözlerimi kırpmadan ona dik dik baktım.

Bakışlarına öfke ve kin yerleşti. Beni tanıdığını sanıyordu, bana karşı hissettiği o kıskanç acımasızlığın en başından beri bir şekilde orada saklanıp saklanmadığım merak ettim.

"Benden uzak dur." Kapımı açtım ve hızla çarparak kapattım.

Bu kendimi iyi hissetmemi sağladı.

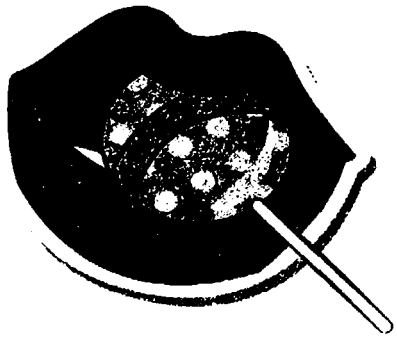
Ama yeterince değil. Sigaradan daha derin bir nefes çekerek dumanı havaya üfledim. Elim titriyordu.

"Garrison." Willow'un sesi diğer yumruğumdaki telefondan geldi. Kaldırıp kulağıma bastırdım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Gözlerimden istemsizce yaşlar süzülüyordu. *Siktir.* Islak yüzümü avucumla sildim.

"Havaalanına en erken ne zaman gidebilirsin?" diye sordu. "Çünkü sana bir sonraki Londra uçağına bilet alabilirim."

Çoktan dolabıma doğru ilerlemeye başlamıştım. Bir spor çantası kaparak, "Hemen al," dedim.

51

WILLOW HALE

Garrison'ın Londra biletini rezerve edeli neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Kar fırtınası nedeniyle yaşanan gecikme uçağı Philadelphia'da bütün gece bekletmiş, Garrison havaalanından bugün öğlen saatlerine kadar ayrılamamıştı. Güneş çoktan batmıştı ve sinirlerim endişeden feci seviyelere yükselmişti.

Neyse ki uçuş takip uygulaması vardı. Uçağın okyanusu geçişini takıntılı bir şekilde izledim, inmesine birkaç dakika kalmıştı.

Bishop Hall'un merdivenlerinde otururken rüzgâr şiddetlenip uğuldamaya başladı. Karla kaplı avluda hoparlörlerden müzik yankılanıyordu. Bir parti ivme kazanmaya başlamıştı. İnsanlar dans ediyor ve ucuz bira kutuları elden ele dolaşıyordu. Buradaki partilerin çoğu ya evlerde ya da barlarda veriliyordu ama anlaşılan, Wakefield her yıl sonunda avluda mutlaka temalı bir parti düzenliyordu.

O gecenin teması *göksel* olarak belirlenmişti ve herkes beyaz giyinmişti. Ancak benim üzerimde yeşil kabarık bir montla kot pantolon vardı. Neon tabelalar gibi dikkat çekmem umurumda bile değildi. Midem düğümlendi, kutlamalara katılamadım.

Dün gece ne olduğunu bilmiyordum ama Garrison'ın sesi ailesiyle veya paparazzilerle ters bir şey yaşamadığı sürece bu kadar üzgün gelmezdi. Ya da belki eski lise arkadaşları onu ziyaret etmişlerdi. Aklımda bir sürü korkunç olasılık dönüp duruyordu.

Hatta işten atılmadığından emin olmak için Connor'a yazmayı bile düşünmüştüm. Ancak grup mesajı haricinde Connor Cobalt'la gerçek anlamda bir mesajlaşma geçmişimiz yoktu. Ayrıca neler olduğunu, etrafındakileri dürterek bilgi toplamaktansa doğruca Garrison'dan öğrenmeyi tercih ederdim.

Bu yüzden bekliyordum.

"Willow!" Tess elinde birayla yanıma gelip merdiven basamağına oturdu. Kahverengi teniyle kontrast oluşturan kabarık beyaz bir kürk palto giymişti. Yanaklarında sim vardı. Muhteşem görünüyor, göksel temaya tam anlamıyla uyuyordu. Yeşil ceketimi görünce kaşlarını çattı. "Giyecek beyaz bir kıyafetin yok mu? Benim dolabımdan bir şey ayarlayabiliriz."

Dağınık bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim. "Teşekkürler ama ben bu gece partiye katılmayacağım. Aslında Garrison'ın gelmesini bekliyorum."

Tess'in gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Dur bir dakika! Bu gece erkek arkadaşınla mı tanışacağız?" Dizleri heyecanla sallandı, birinde bira olmasına rağmen ellerini kavuşturdu.

"Yani... belki," dedim.

Şu noktada ne olacağından emin değildim. Garrison Londra'ya gelebilir, hemen ardından uçağa atlayıp Philly'ye dönebilirdi. Onu almam için havaalanına gitmemi istememişti. *Zaten seni yeterince rahatsız ediyorum. Lütfen taksiyle gelmeme izin ver, Willow.*

Normal şartlarda onunla tartışırdım ama sesi çok... bozuktu. Onu zorlamak istememiştim.

Tess birasından bir yudum aldı. "Pekâlâ, onu uzaktan bile görmek beni heyecanlandırır. Onu çok sevdiğini söyleyebili-

rim, belki de taraflıyım ama bence insanlar konusunda harika bir zevkin var."

Ben de gülümsedim.

Sheetal tüylü botları ve şık beyaz tulumuyla yanımızda belirdi. "Siz ikiniz niye böyle sırıtıyorsunuz?"

"Tess, insanlar konusunda harika bir zevkim olduğunu söylüyordu," dedim.

Sheetal kız arkadaşına gözlerini kısarak baktı. "Başkasına iltifat ederken kendini de düzgün bir yolla buna katmana bayılıyorum. Lanet derecede zekice."

Tess'in gülümsemesi genişledi. "Bunu bir daha söyle ama..." Sheetal'ı kucağına çekti. "Şimdi."

Sheetal'm gözleri Tess'inkilere odaklandı. "Sen inanılmaz derecede zekisin." Dudakları nazik bir öpücükle buluştu, müzik aşina olduğum bir *EDM* şarkısına dönerken başka tarafa baktım. Bu Lo'nun en sevdiklerinden biriydi.

Gergin bir nefes verdim.

Sheetal Tess'ten ayrıldı ve kaşlarını çattı. "Sorun ne, Willow?"

"Hiçbir şey, gerçekten," diye mırıldandım.

Birbirlerine endişeyle baktılar. "Şu anda şampiyonluk yakalamış bir patron gibi kutlama yapman gerekirdi. Hepimiz projemizde en yüksek notları aldık. İkinci dönem daha da iyi olacak. Yükselmekten başka rota yok," dedi Sheetal.

Pazarlama projemizde *çok* iyi iş çıkarmıştık. Projemiz için şemsiye seçmemiz ve bundan bir ay sonra *Netflix*'in yeni dizisi *The Umbrella Academy*'nin fragmanını yayınlaması garip bir tesadüftü. Ben dizinin uyarlandığı çizgi romanı çoktan okumuştum, zamanlamadan yararlanmak da büyük bir fırsat olmuştu.

Bu sebeple pazarlamamızın bir kısmını dizi çerçevesinde ele almıştık. Hem stüdyo hem de oyuncularla çapraz tanıtım yapmanın maliyeti için bir bütçe ayırmıştık. Tabii ki tüm bunlar teorik bir senaryoydu. Ancak eski gençlik becerilerimi

hayran videoları düzenlemede kullanmayı başarmış, filmin fragmanını kesip reklam haline getirmiştim. Eğlenceliydi.

İşe de yaramıştı. Profesör demografimizi düşünme şeklimizden etkilenmişti. *Süper kahraman takıntılı nesil.*

Garrison'la birlikte bunu Noel'de çoktan kutlamıştık. Yan yana oturup şampanyamızı doğruca şişesinden içerken diğer yandan birlikte çizgi roman okumuştuk.

Soğuk açıkta kalan yanaklarımı sızlatıyordu, rüzgârdan korunmak için ceketimin fermuarını biraz daha çektim. Başımı salladım. "Okul konusunda heyecanlıyım," dedim Sheetal'a. "Sadece erkek arkadaşım için endişeleniyorum."

Kolunu Sheetal'a dolayarak, "Garrison bu gece geliyor," diye açıkladı Tess.

"Bu gece mi?" Sheetal'ın kaşları kalktı.

Omuz silktim. "Spontane gelişti."

"Bence de öyle olmuş." Sheetal gülümsedi, heyecanı en az kız arkadaşınınki kadar belirgindi. "Sonunda *o* erkek arkadaşla tanışacağız."

Tess başını salladı. "Ben de aynen öyle dedim."

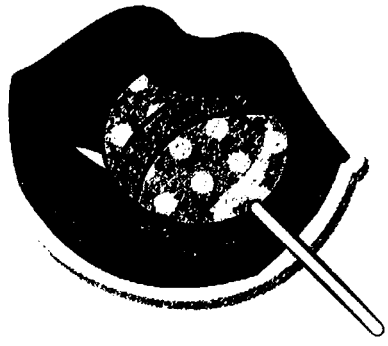
"Akıllı insanlar..." Sheetal cümlesini tamamlayamadı çünkü Tess onu tekrar öptü.

Telefonum bir mesajla çınladı. Midemde endişeden sarhoş olmuş kelebekler uçuşuyordu. Sanki ağır bir ritimle çırpınıyorlardı.

Garrison: *Az önce taksiye bindim. Yirmi dakikaya oradayım.*

Sadece onun iyi olmasını istiyordum. *Lütfen iyi ol...*

Tek umudum buydu.

52

GARRISON ABBEY

İşkence gibi bir gecikme, sekiz saatlik uçuş ve yirmi dakikalık taksi yolculuğunun ardından sonunda Wakefield'a gelmiştim. Bishop Hall'un önündeki karlarla kaplı avlu, çocukların doğum günü partilerinde kullanılan şişme zıplama tramplenleriyle doluydu. Kaldırım taşlı yolda müzik yankılanıyordu.

Willow avludaki tek parti bu olduğu için düzenlemelerin biraz abartılı olduğuna dair beni uyarmıştı ama daha çok garip bir karnavalı andırıyordu. İnsanlar tamamen beyaz giyinmişlerdi, bazılarının sırtında kanatlar vardı.

Üniversite garip bir yerdi, dostum.

Küçük, seyahat boyu votka şişesini başımı arkaya atarak ağzıma götürdüm. İçki boğazımdan kolayca indi. Uçağın birinci sınıf kısmında bana bunları neredeyse lanet olası her saat başı vermişlerdi.

Pekâlâ, ben vermelerini istemiştim.

Boktan bir gündü.

Boktan bir yıl.

Boktan bir hayat.

Tuğla binaya doğru attığım her adım ağırdı. Birkaç kişi bana tuhaf bir tavırla göz attı, kıyafetime bakıyorlardı. *Kırmızı tişört. Kapüşonlu siyah ceket. Koyu renk pantolon.* Eğer

buraya uyum sağlamaya gelseydim, kritik derecede başarısız olurdum.

Küçük spor çantam omzumda asılıydı. Soğuk rüzgâr yüzümü ısırırken telefonumu kulağıma yasladım. Eldivenim yoktu. Aceleyle havaalanına giderken almayı unutmuştum. Parmaklarım soğuktan yanıyordu.

Willow ilk çalışta açtı. "Geldin mi?" diye sordu. Kelimelerinde bir telaş vardı.

"Evet, buradayım." Onu bulmaya çalışarak etrafımda döndüm ama her şey bir anda bulanıklaştı. Başım eğildi. Bir bulantı dalgası boğazıma yükseldi. *Kahretsin.*

"Binanın önünde bekliyorum," dedi. "Beni görmemen imkânsız. Yeşiller içerisindeyim."

Parti için giyinmemişti. Beni bekliyordu. Bunun neden bana kendimi daha kötü hissettirdiğini bilmiyordum.

Gözlerimi ovuşturdum. Yanımdan bir melek geçti, arkadaşlarıyla tiz kahkahalar atıyordu. Sertçe gözlerimi kırpıştırdım. *Tanrım.* Neredeydim böyle? Votkanın geri kalanını da içtim, küçük şişeyi bir kenara attım. Derin bir kar yığınının üzerine düştü.

"Garrison," dedi Willow. Hâlâ hattın diğer ucundaydı. "Sanırım seni görüyorum. Soluna dön."

Dönerek yine bir daire çizdim.

"Soluna," diye tekrarladı.

Durup gözlerimi kapattım ve bir nefes aldım. Ardından tekrar açtım ama onun talimatlarını takip ederken, "Ben sana geliyorum. Kımıldama," dedi.

Sonunda onu gördüm. Yeşil, kabarık kış ceketini... Gözlüğü burnunun üstündeydi. Saçları rüzgârda savruluyordu. Daha hızlı yürüyebilmek için telefonunu cebine attı.

İnsanlar sanki tanıyormuşçasına ona el salladılar. O an anladım... Willow okulda popülerdi. Bir sürü arkadaşı vardı. Seviliyor ve isteniyordu. Hepsini sıradan bir gülümsemeyle başından savdı, doğruca bana yöneldi.

Ben burada ne bok yiyorum?

Ona ne yapıyorum?

Göğsüm acıyla kavruldu. Geriye sendeledim. Neredeyse kıçımın üzerine düşeceğim sırada biri beni kolumdan yakaladı.

İrkildim, dokunuş beni paniğe sürüklemişti. Beni tutan kişiyi içgüdüsel olarak ittim.

"Hey!" Adam geri adım attı, bakışları şaşkın ve öfkeliydi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum, dostum."

Sesi, aksanı çok tanıdıktı. Ona büyük bir dikkatle baktım. Rüzgârda dağılmış saçlar ve geniş çene. Beyaz spor ceket, beyaz pantolon ve sırtında melek kanatları...

Dalga geçiyor olmalısın.

"Salvatore." Willow koşarak geldi, arkadaşının yanında durduğunda nefes nefese kalmıştı. Eliyle beni işaret etti. "Bu..."

"Erkek arkadaşıyım," dedim. Gerçi kulağa pek de düzgün gelmemişti. Kendimi aptal gibi hissettim.

Salvatore'un bakışları Willow'la benim aramda gidip geldi, bağlantıyı kurarak başını yavaşça salladı. Willow'un ona benim hakkımda ne anlattığını bilmiyordum ama tam onun hayal ettiği türden birisiymişim gibi süzüşü beni tedirgin etti.

"Ne bakıyorsun?" diye çıkıştım.

"Garrison," dedi Willow. Tutmak için elime uzandı ama geri çekildim. Odak noktam Salvatore'du. Tüm öfkem tek bir lanet olası şeye yönelmişti.

Salvatore kıstığı gözlerini bana dikti. "Sen sarhoş musun?"

Kollarımı havada salladım. "Etrafına bak, *Salvatore*. Bir üniversite partisindeyiz. Herkes sarhoş." Adından nefret ediyordum. Benimkinden daha havalıydı. Hâlâ bana Willow'la birlikte izlediğimiz o vampir dizisini hatırlatıyordu. Birbirimize gönderdiğimiz *gif* setlerini...

Sanki evren benimle dalga geçiyordu.

İşte Salvatore buradaydı.

Sikik melek kanatlarıyla.

Yani hadi ama.

"Garrison," dedi Willow. Ancak bu sefer bana uzanmaya çalışmadı. "Hadi içeri girelim." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Salvatore başını iki yana salladı. Kısık fakat benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Bence onunla yalnız kalmamalısın, Willow," dedi.

"Siktir git, adamım," diye hırladım. "Ben onun erkek arkadaşıyım. Sen kimsin?" Sesim istemeden yükseldi, yakınımızdaki insanlar sohbetlerini kesip bizi izlemeye başladılar. Willow sanki gösterilen ilgiden fiziksel olarak uzaklaşabilirmiş gibi geri adım attı.

Tüm vücudum kardeşim tekrar karnıma yumruk atmış gibi gerildi.

Etrafımdaki dünya dönüyordu. Bir sigara bulabilme umuduyla cebimi yokladım ama sanırım sonuncusunu takside içmiştim.

"Ben onun arkadaşıyım," diye karşılık verdi Salvatore.

Benim yerime Willow lafa girdi. "Salvatore, anlamıyorsun."

"Onun sarhoş ve açıkça kızgın olduğunu anlıyorum, şu anda onun yanında olmamalısın," dedi Salvatore. Bu gerçekten beni rahatsız etti. *Willow'un kiminle konuşabileceğine karar vermesi.* Bunu hissettiği endişeden dolayı yapması umurumda bile değildi. Willow ve ben onun asla tahmin edemeyeceği kadar çok şey yaşamıştık.

"Hey, o kararlarını kendi verebilir," diye çıkıştım ve kızımın yanına doğru ilerledim. Willow rahat bir nefes aldı.

Ancak sonra Salvatore bir şey söyledi. Sanırım "*Bekle,*" demişti. Willow'a doğru yürümemi engellemek için ellerini omuzlarıma koydu. Bu hafif bir dokunuştu ama bende birisi üzerime elli ton yüklemiş gibi bir his yarattı. Sadece döndüm.

Yumruğum Salvatore'un yüzüne indi. O kadar sert vurmuştum ki yere düştü.

Simsiyah saçlı diğer bir adam karnına tekme atabilirmişim gibi beni geri itiyordu. Yapmazdım. Ben... Ben onu neden yumrukladığımı bile bilmiyordum.

Artık başım zonkluyordu.

Parmak eklemlerim yanıyordu.

"Garrison!" diye haykırdı Willow ama onu göremiyordum.

Beni geri itmeye çalışan adama, "Çekil!" dedim. "Siktir git!" Salvatore'a saldırmayacağımı göstermek için ellerimi havaya kaldırdım.

Geri adım attı.

İnsanlar bize yol açmaya başladı. Salvatore'un ayağa kalktığını fark ettim, düştüğü için melek kanatları bükülmüştü. Willow yakında durdu ancak gözleri etrafta, kalabalıkta dolaşıyor ve beni arıyordu. İki kız yanında dikilmiş, ona bir şeyler fısıldıyorlardı. Dudakları aceleyle hareket ediyordu. Onları anında tanıdım. *Sheetal ve Tess.*

Sheetal'ın elleri öfkeyle hareketlendi, onları bana doğru sallıyordu.

Willow'a ne söylediklerini tahmin edebiliyordum. *Garrison'la gitme. O kıskanç, tehlikeli biri.*

Willow'un bakışları sonunda bana odaklandı. Kahverengi gözleri saf bir endişeyle doluydu. Korkmamış, incinmemiş ya da bana kızmamıştı.

Kızmalıydı.

Ben iyi bir adam değildim.

Bunu az önce kanıtlamamış mıydım?

Geriye bir adım atarak sokağa baktım. Belki bir taksi yakalardım...

"Garrison." Willow'un sesi beni kendine çekti, arkadaşlarının itirazlarına rağmen çoktan bana doğru ilerlemeye başlamıştı. Yanıma geldi, neredeyse tekrar elime dokunmayı deneyecekti ama kendini durdurdu. Derin bir nefes aldı, "Elini tutabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Hayır." Cevabım hızlı ve sertti.

Bu onun geriye sendelemesine sebep oldu ama gözlerini kırpıştırıp başını salladı. "Tamam." Kollarını üşüyormuş gibi göğsünde kavuşturdu.

"Gideceğim," dedim ona.

Başını kararlılıkla iki yana salladı. Kaşları incinme ve kafa karışıklığıyla çatılmıştı. "Hayır. Gitmiyorsun."

Telefonlarının çıkarıldığını, insanların bizi kaydettiğini hissedebiliyordum. Kim olduğumuzun farkında olup olmadıklarından ya da bunları internete atmak için çekip çekmediklerinden emin değildim. İnsanların buna benzer zalimlikleri vardı.

Hayatımın en kötü gecelerinden biri orada, halka açık olacaktı. *Eğlenceleri için.* Aman Tanrım, bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Başkasının hayatı pahasına obur, yamyam interneti besliyordum.

Havanın soğuk olup olmadığını bilmiyordum ama aniden nefes almak zorlaşmıştı. Rüzgâr ciğerlerimi deliyordu.

Ona daha da yaklaştım.

Müzik partinin yakınında şiddetlendi.

"Willow," diye fısıldadım. "Bence biz..." *Ayrılmalıyız.* Bu kelimeyi gözlerim kızarmadan dudaklarımın arasından bile çıkaramadım. Acım çok yoğundu. Bunu sonlandırmamak benim bencilliğimdi.

Bunu biliyordum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bana dik dik baktı. "Sakın yapma. Seni *seviyorum*, Garrison."

"Ben de seni seviyorum." Onu hep sevecektim. Soğuk, yanan ellerimi ceplerime soktum. "İşte bu yüzden gitmek zorundayım."

Üniversite kampüsünün ortasında dikildik. Telefonlar bize doğrultulmuştu. Kendimi elime bir kazma almış ve ikimizi birden gömmüşüm gibi hissediyordum.

Meydan okuyarak, "Benden ayrılmıyorsun," dedi Willow. Bu mümkün değilmiş gibi... "Buna izin vermeyeceğim."

Onu hak etmiyordum. *Onu hak etmiyorum.* Tanrım, etmiyordum işte. Fakat onu mahvediyordum. Gözlerim yanıyordu. Soğuk, akmaya hazır yaşların canımı acıtmasına sebep oluyordu. "Willow..."

"Gitmek istiyorsun," dedi. "Seni duydum. Dolayısıyla bir taksiye bineceğiz ve havaalanına gideceğiz, sonra da eve uçacaksın. Ama ben de seninle havaalanına geliyorum. Konuşmana gerek yok. Sadece *oturabiliriz.* Ardından Philly'ye döndüğünde ve ayıldığında beni arayacaksın. Bana sorunun ne olduğunu söyleyeceksin."

Söyler miydim, bilmiyordum.

Ancak başımı sallayarak onayladım.

"Seni seviyorum," dedi tekrar. Bana dokunmasına izin vermeyeceğim için kollarını gövdesine doladı. Eğer bana dokunursa, vücudumun mosmor olduğunu... ya da kaburgalarımın kırıldığını anlayacaktı. *Veya daha çok kardeşimin onları kırdığını.*

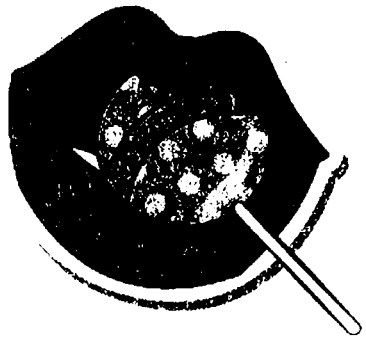
Belki de çoktan biliyordu. Bu muhtemelen onun olasılıklar listesinde yer alıyordu. Yine de kendimi olanları ona anlatmaya hazır hissetmedim. Bu, arkadaşını yumruklamama bahane veya o geceyi mahvetmem için de bir gerekçe değildi.

Evet, onu serbest bırakmalıydım. Teklifini reddetmeliydim. Fakat dövmemdeki iskelet gibi hissediyordum. Elinde kalan tek canlı şey parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Ben de ona tutundum.

Tutunmaya devam ettim.

Fakat bu noktadan sonra nereye gideceğimizi bilmiyordum.

53

GARRISON ABBEY

Ocak

Yeni yılın ilk gününe adım atarken olumlu olmaya çalıştım. *Bunu sakın sıçıp batırma, Abbey.*

Londra'da olanların üzerinden sadece kırk sekiz saat geçmişti ama bu gerçekten bir milenyum gibi hissettirmişti. Sanırım Philly'ye geri uçmadan önce ülkede sadece iki saatten daha kısa süre geçirmiştim. Bu birçok açıdan acınası bir durumdu ve utanç verici olduğunu söylemek yeterli bile değildi.

Tek iyi yanı, yaşananlar internete düşmemişti. Wakefield'daki öğrenciler Willow'u gerçek anlamda tanımıyorlar ya da sadece umursamıyorlardı. Bu da onun orada, okulda kalması için diğer bir önemli sebepti.

"Gelecek hafta ziyarete gelebilirim," dedi Willow. Yumuşak sesi arabamın hoparlörlerinden yankılanıyordu. Direksiyonu çevirip kalabalık bir sokağa saptım, trafik neredeyse tamponların birbirine sürteceği kadar sıkışıktı.

Willow arkadaşı Salvatore'a yumruk attığım için bana kızmamıştı. Benim yüzümden hayal kırıklığına uğramamış ya da üzülmemişti. Bu kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oldu çünkü benden nefret etmeye her türlü hakkı vardı.

Bana zor bir dönemden geçtiğimi anladığını söylemişti. Onun anlayışı hava gibiydi, nefes almama yardımcı oluyordu. Ne var ki kız arkadaşımın nazik kalbini ve empatisini hak et-

tiğimden emin değildim. Ben onun mükemmel arkadaşları ve kusursuz Londra hayatını mahveden kötü bir erkek arkadaştım.

Onu bırakamam.

Kurduğu mükemmel dünyayı kirleten ben olsam bile Willow'u kaybedemezdim.

Beni Philly'de olanları ona daha fazla açıklamaya bile zorlamamıştı. Ben de onu hiçbir zaman sınırlarının ötesine itmeye zorlamamıştım.

Birbirimize karşı hep dikkatliydik ve bunun için minnettardım. Çünkü yalan söylemek istemiyordum ve bana doğrudan, "*Kardeşlerinle mi görüştün?*" diye sorarsa berbat bir hikâye uyduracağımı biliyordum. Tatilde, orada olacaklarını bile bile eve gidecek kadar aptal olduğumu itiraf etmek dışında her şeyi yapardım.

Sorduğu şey: *Bunu konuşmaya hazır mısın?*

Cevabım: *Henüz değil.*

Erkek kardeşlerimi tekrar gördüğümü öğrendiği an beni kontrol etmesi için bir süvari gönderirdi. *Daisy. Ryke. Hatta belki de Lo.* Onların beni sıkıştırmalarına ihtiyacım yoktu. Ayrıca Willow dışında hiç kimse kardeşlerimin daha önce bana vurduklarını bilmiyordu.

Bunun aynen böyle kalmasını istiyordum.

Willow telefonda, "Garrison, beni duyuyor musun?" diye sordu.

Kırmızı ışıkta durdum, ellerim direksiyona sıkıca yapışmıştı. "Ziyarete gelmene gerek yok. Ben iyiyim, Willow." Bir nefes daha aldım, onu tedirgin edebilecek bir şey söylemek üzereydim. Ancak *bu* dürüst olmak istediğim bir konuydu. "Aslında eve gidiyorum. Annemden kaçtığım için özür dilemeli ve eski bilgisayarımdaki sabit diski almalıyım." İçinde hazırlık okulunda yaptığım bazı şeyler vardı. Yaratmak için uğraştığım video oyununa faydası olabilirdi.

"Bir dakika, eve mi gidiyorsun?" Willow'un sesi endişeyle yükseldi.

"Evet ama çok kısa süreliğine," diye cevapladım hızlıca. "Davis, Hunter ve Mitchell oradan dün ayrıldılar. Yılbaşı gecesini ebeveynlerimle geçirmek istemediler." Sitenin giriş kapısına yaklaştım. "Yani onlarla karşılaşmayacağım. Sorun yok."

Bir güvenlik görevlisi beni tanıdı ve içeri girmem için hemen düğmeye bastı. Kapıların kayarak açılmasını bekledim.

"Neden o şeyi senin için Daisy'nin almasına izin vermiyorsun?" diye öneride bulundu.

Ter bastı, klimanın ısısını düşürdüm ve kapüşonlu ceketimin fermuarını açtım. "Çünkü Daisy soru soracaktır. Ayrıca dediğim gibi kardeşlerim evde değil." *Güvenli.*

Hat sessizleşti.

Boğazımda bir şey düğümlendi, daha fazlasını söylemek istiyordum... *Seni özledim.*

Üzgünüm, her şeyi berbat ettim.

Seni seviyorum.

Arabayı ilerletirken tek söylediğim şey, "Hâlâ orada mısın?" oldu.

"Evet." Sesi endişeli geliyordu ama derin bir nefesle kararlılığını topladı. "Çıkarken beni arayabilir misin?"

Willow'u zaten çok fazla arıyormuşum gibi hissettim. Bütün gece konuşuyorduk. Bu onun için sabah saatlerine denk geliyordu.

Şu anda saat benim için sabahın dokuzuydu, onun derste olmadığını biliyordum. Ancak kış tatili neredeyse bitmek üzereydi, işletme dersleri yakında başlayacaktı. Bu tatil onun üniversite arkadaşlarıyla vakit geçirmesi gereken zamandı.

"Sana mesaj atacağım," dedim.

"Çıkar çıkmaz."

"Çıkar çıkmaz," diye onayladım.

Ebeveynlerimin malikânesinin boş ama temizlenmiş garaj yoluna park ederken birbirimize *seni seviyorum* ve *hoşça kal* dedik. Başka araba yoktu. Bu zaten bildiğim şeyi doğruladı. Kardeşlerim gitmişti.

Hızlı hareket edecektim.

Mustang'imin motorunu kapatmadım. Gürültüyle çalışan egzoz soğuk sabah havasına dumanlar saçıyordu. Uzun ve hızlı adımlarla ön verandaya çıktım. Ev anahtarını el yordamıyla ararken ocak ayının soğuk havasını neredeyse hiç hissetmiyordum. Ailem anahtarı nasıl olup da benden almamıştı, bilmiyordum. Sanırım beni seviyorlardı. Başlarına açtığım onca belanın ardından hâlâ...

Kilidi açıp içeri girdim. Lüks antreden, "Anne!" diye seslendim.

Kimse yanıtlamadı. Mutfak tarafına dönerken aniden durdum, annemi pencereden görmüştüm. Havuzun doğu tarafında duruyordu, üzerinde pembe bir palto ve *Burberry* atkı vardı. Öne eğilmiş, kilitli serayı çevreleyen güllerin dikenlerini kesiyordu.

Onun kırmızı yapraklardan kar silkeleyişini izledim. Bahçıvanlık konusunda oldukça titizdi. Yanlış anlaşılmasın, bahçıvanlarımız vardı ama seranın etrafındaki çiçeklere ve içindeki bitkilere annem dışında kimsenin dokunmasına izin yoktu.

Bu onun *sakinleştirici* faaliyetiydi.

Belki de beni gördükten sonra sakinleşmeye ihtiyaç duyuyordu.

Harika.

Bu sohbet *dışarıda* yapılacaktı. *Kış donduran soğukta.* Sıcaklamam geçtiğinden arka kapıdan çıkarken kapüşonumu çektim. Ayakkabılarım buzlu avluda kayınca dengemi sağlamak için kollarımı açtım.

"Anne!" diye tekrar seslendim ve kendimi yüzüstü düşmekten kurtardım.

Lanet olsun, dışarıda olmaktan nefret ediyordum.

Başını kaldırdı. Parlak kahverengi saçları elmas tokalarla dağınık bir topuz yapılmıştı. Her ne kadar öğlene kadar dördüncü kadeh şarabını yudumlayan zengin bir ev hanımı gibi görünse de onun birkaç maden suyundan fazlasını içtiğini

hiç görmemiştim. Ne çok ilgisiz ne de çok boğucuydu. Lisede kardeşlerimle lakros oynarken bizi gerçekten seyrederdi. Yani sadece okul aile birliğinden arkadaşlarıyla sosyalleşmekle kalmazdı. Maçın sonunu, işte olduğundan dolayı gelemeyen babam için videoya kaydederdi.

Bu yüzden beni gördüğünde yüzüne yayılan içten gülümsemeye şaşırmadım. "Garrison." Doğruldu, eldivenli ellerini tüvit pantolonuna sürterek silkeledi. "Bu ne sürpriz. Buraya gel, tatlım."

Bahçeye yaklaştım. "Ben sadece..." Seranın buzlu pencerelerinin ardındaki gölgeleri görünce kelimeler boğazımda düğümlendi. *İçeride birileri var.*

Ya kardeşlerim evdeyse?

Hayır.

Hayır.

Kahretsin, hayır...

"Garrison, neyin var?" Omzuma dokundu ama ben yerdeki buz gibiydim. Donmuştum. Tek fark daha kolay kırılabilir halde olmamdı.

Gitmem gerek.

Gitmek zorundayım.

Fakat lanet olsun ki kıpırdayamıyordum.

Seranın kapısı ardına kadar açıldı. Davis, Hunter ve Mitchell hep birlikte dışarı çıkarlarken kalbim bir ölününki gibi yavaşladı.

En büyük ağabeyim bana keskin bir bakış attı. "Her şey bittiğinde gelmen ne güzel," dedi Davis.

Yüzümün şaşkınlıkla buruştuğunu hissettim. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Seradan," diye açıkladı Mitchell. "Annemin bitkiler ve ışık düzenlemeleri konusunda yardıma ihtiyacı olduğundan bahsettiğini duymadın mı? Geçen akşam sen de yemekteydin."

Hatırlamıyordum. Yine sıcak bastı. Ter bedenimi kaplayıp beni boğdu ama ceketimin fermuarını açacak kadar çözülemedim.

Annem onlara baktı. "Çocuklar, o konuşma kardeşiniz gittikten sonra gerçekleşti."

Bıçağı sırtıma yaslayarak, "Her zaman yaptığı gibi," diye ekledi Hunter.

Bakışlarımı karın üzerine kaydırdım.

İç çekerek, "Nazik ol," dedi annem.

"İşleri kolaylaştırmıyor," diye karşılık verdi Hunter.

Aynen.

Vermek üzere olduğum sert yanıtı yuttum ve boğazımı temizleyerek, "Siz buraya nasıl geldiniz? Arabanızı görmedim," dedim.

"Uber," dedi Davis. "Hâlâ biraz akşamdan kalmaydık."

Doğru ya.

"Aslında ısıtıcılar ve ışıklarla ilgili hâlâ yardıma ihtiyacımız var," dedi Mitchell. "Katkıda bulunmak ister misin?" Başıyla serayı işaret etti, bana bakan gözleri yumuşadı.

Mitchell'ın bana ebeveynlerimiz ve kardeşlerimizle iyi bir bağ kurma yolunda bir kurtuluş ipi uzattığına gerçekten inandığını düşünüyordum.

Üzücüydü.

Çünkü gerçekten ihtiyacım olan şey onun benim yanımda durmasıydı. *İki ağabeyimin bana saldırmasını engellemek için.* Fakat Mitchell bunu yapmayı denese bile çoktan yirmi bir yıl gecikmişti.

"Arabamı çalışır halde bıraktım," dedim. "Uzun kalmayı planlamıyordum."

Annem omzumu sıktı. "Ben senin için kapatırım." Anahtarı verebilmem için avucunu uzattı. "Gidip kardeşlerinle biraz zaman geçir."

Hayır, demek istedim.

İçimin derinlerinde, burada olmak istemiyordum ama şu an ayrılmak imkânsız gibi görünüyordu.

Gergince başımı salladım, ben anahtarları bulmak için ce-

bimi karıştırırken kardeşlerim tekrar seraya girerek gözden kayboldular. Annem beni bekledi, sabırlıydı.

Sıcaktan bunalmıştım, ceketimi çıkarmak zorunda kaldım. Berbat bir iş çıkararak bu süreçte tişörtümün yarısının belimden yukarı sıyrılmasına sebep oldum. Anahtarları sıkıca tutup ceketimi düzeltirken anneme baktım.

Gözlerini kırpmadan çıplak karnıma odaklanmıştı. *Soğuk tenimi dolduran taze yaralara. Cehennemden fırlayan o Noel yemeğinden sonra Hunter'ın beni dışarıda yere serdiği andan kalan yaralar.* Bu, geçirdiğim ilk berbat yemek değildi.

İkimiz de göz göze gelmek dışında hareketsiz kaldık. Gerçekler açığa çıktı, bu annemin daha önceden bilmediği ya da görmediği bir şey değildi.

Sadece bu seferki daha farklı hissettirmişti. Belki de daha yaşım büyüdüğü içindi. Belki beni orada, hemen o anda koruma becerisine sahip olmasına rağmen yirmi bir yaşımdayken bunu yapmayacağına inancım sebebiyle çektiğim acı yüzündendi.

Daha önce beni hiç korumamıştı.

Elimdeki anahtarlar soğuktu.

Okşamak için yanağıma uzandı, gözlerimi yerdeki karlara indirdim. Nazik dokunuşu, kestiği dikenler kadar acı veriyordu.

Seraya göz attım, sonra anneme baktım.

"Onlara bir şans ver," dedi yalvaran bir fısıltıyla.

Başımı olumsuz anlamda sallamak istedim ama yapamadım. "Değişmeyecekler."

Hafifçe nefes verdi ve kolumu okşadı, acıyan bakışlarından onun da kardeşlerimin değişmesini beklemediğini anladım. Annem hep *benim* değişmemi, derimin kalınlaşmasını beklemişti. Daha az hassas olmamı...

Daha erkek olmamı, değil mi?

Ona kardeşlerimin yaptıkları tüm rezilliklerin kanıtlarını içeren bir *PowerPoint* sunumu hazırlayabilirdim, yine de dö-

nüp bana onların kardeşçe sevgilerini ispatlayan eylemlerini sunumdan çıkardığımı iddia ederdi.

Kollarımı tekrar ceketime soktum, kapüşonumdaki karları silkelediğim anda kısa bir an için gözlerimiz tekrar birbirine kilitlendi. *Beni koru, anne.*

Lütfen.

Anahtarları avucuna bıraktım. Ona tek kaçış şansımı vermiştim.

Bir seçim yapması gerekiyordu ve tereddüt bile etmedi. Garaj yoluna yönelişini seyrettim. *Çalışan Mustang'imi durdurmak için.*

Sera kapısından içeri girer girmez kıyametime koştuğumdan emindim.

✳

Nefes almak acıtıyordu. Her solukla ağrı yan tarafıma saplanıyordu.

Evime nasıl gelmiştim? Hiçbir fikrim yoktu, yolculuğun tamamı kafamda bulanıktı. Eski bir *Sega* oyunu gibi, televizyon ekranı parazitle çatırdıyordu. Ancak serayı hatırlıyordum.

Davis'i seramik saksı yığınının üzerine düşecek derecede sert ittiğimi hatırlıyordum. Saksı paramparça olmuştu. Etrafa toprak saçılmıştı. Kapı sonunda açılmıştı.

Babamın bana bağıran sesi eşliğinde oradan ayrılmıştım. Annemin değerli fesleğenlerini mahvettiğim için haykırıyordu. Bilmiyordum, onlar maydanoz veya ıspanak da olabilirdi.

Doğru düzgün bakamamıştım.

Umurumda değildi. Sanırım bu benim hatamdı, öyle değil mi?

Aptal, sakar ben.

Philly'deki daireme girdiğimde kaburgalarıma sarıldım ve mutfak dolaplarıma göz attım. Her birini teker teker büyük bir gürültüyle açıyor, ağrı kesici bulmaya çalışıyordum. Ergen-

lik dönemimde mahalledeki arkadaşlarımdan biri torbacılık yapıyordu ve bana oksikodon* vermişti. Terapisti ona çeşitli reçeteler yazardı.

O anda elimde sadece ibuprofen** vardı.

Bir elimle bardağı tezgâha bıraktım ve şişenin kapağını çevirdim, yıllar önce *çocuk korumalı* kapakları tek elle açma konusunda ustalaşmıştım. Hemen açıldı. Şişeyi özellikle devirdim, haplar granit tezgâha saçıldı. Saymadan bir avuç aldım ve ağzıma attım.

Haplar boğazımdan aşağı iner inmez öksürdüm.

Kaburgalarımda keskin bir ağrı patlaması oldu. Kırılmışlardı.

Kırıldıklarını biliyordum.

Masa sandalyeme çökerek olanları unutmaya çalıştım. Belki yaşananları Hunter'ın siki tutmuş, çarpık bakış açısından görebilirdim. O sadece... bana bir torba saksı toprağı atmıştı. Ağırdı. Bunu beklemiyordum. Torba karın boşluğuma çarpmış, ciğerlerimdeki nefesin tamamen bedenimi terk etmesine sebep olmuştu.

İki büklüm kalmıştım. Öksürüyordum. Torba da bir bahçe küreğinin üzerine düşmüş, yırtılıp açılmıştı. Toprak etrafa saçılmıştı.

Davis kafamın arkasına bir tokat atmıştı.

Aramıza mesafe koymaya çalışmış ama Hunter'a daha da yaklaşmıştım. Sırtıma başka bir torba atmıştı. Sanki o lanet şeyi tutacak, omurgama bağlı ellerim varmış gibi...

Ne yaptığını biliyordu.

Şiddetli darbe beni ahşap bir rafın içine savurmuş ve köşesi kaburgama adeta girmişti. *Çatırtıyı* hâlâ duyabiliyordum. Ayaklarımın bedenimin altından nasıl kaydığını, bacaklarımın yere düşmeden önce nasıl büküldüğünü hâlâ hissedebiliyordum.

* Güçlü bir ağrı kesicidir. (ç.n.)

** Ağrıyı, ateşi ve iltihabı hafifletmek için kullanılan bir ilaçtır. (ç.n.)

"Hadi kalk," demişti Davis. "Bu kadar korkak olma."

Gözlerimi kırpıştırarak bu görüntüleri kafamdan uzaklaştırdım, telefonumda mesaj yazarken parmaklarım titriyordu. Willow'a verdiğim sözü tutuyordum.

Mesaj yazdım. *Eve döndüm. Her şey yolunda.*

Ona tüm gerçeği söylemediğimin farkındaydım.

Ancak endişelenmesine gerek yoktu. Onun hayatındaki tümör olmamalıydım. Özellikle de bu kardeşlerimle yüzleştiğim son seferken...

Seradan ayrılmadan önce asla yapmadığım bir şey yapmıştım.

"Sizinle bir daha asla görüşmeyeceğim," demiştim onlara. Yakıcı kelimeler boğazımdan boğulurcasına çıkarken Hunter'la Davis gülmüşlerdi. Şaka yapıyormuşum gibi...

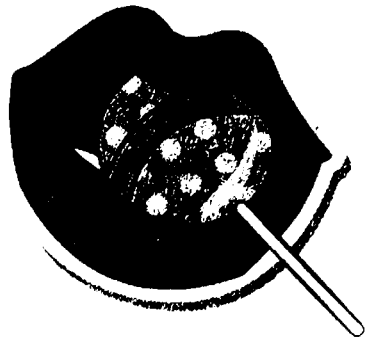
Mitchell sessizleşmişti. Onlara ve bana bakmış, gözlerini sersemlemiş bir şekilde yere çevirmişti.

Hiçbirinin bana gerçekten inandığını sanmıyordum.

Fakat bu doğruydu. Onları bir daha asla görmeyecektim. *Hatta öldüğümde bile.* Onlara musallat olmak için hayalet olarak geri dönmektense, cehennemde sonsuza kadar yanmayı tercih ederdim. Üzerimde güç sahibi olmalarına izin vermeyi reddettim. Tek sorun... sabit diskimi almayı unutmuştum.

Midem bulandı. Ya sabit diskimden vazgeçecektim ya da onları tekrar görecektim. Ben de sabit diski boş verdim.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ve hissizleşmeyi bekledim.

54

GARRISON ABBEY

Sonraki iki gün daha da belirsizdi. Kendimi işe gömdüm ve Cobalt Şirketi'ndeki masamdan neredeyse hiç kalkmadım. *Lightning Bolt* kutuları küçük bir çöp kutusuna yığılmıştı, her ne kadar kıçım sandalyeden sekiz saattir kalkmasa da çalışma alanım oldukça düzenliydi.

Etraf dağınık olduğunda düşünemiyordum.

Aniden klavyemin yanında bir strafor kap belirdi. Cebimden iki yirmilik çıkarmak için yazmayı bıraktım ve parayı masamın yanmda dikilen adama uzattım. Keith geriye taranmış kızıl saçları ve pahalı takım elbisesiyle *Dangalak No: 3* rolü için seçmelere giriyormuş gibiydi.

Yaşça benden biraz daha büyüktü ve *Cobalt* mıknatısları bölümünde stajyerlik yapıyordu. Aramızda bir anlaşma vardı. Masamdan ayrılmama gerek kalmasın diye her gün bana kafeteryadan üç kez yemek getiriyor ve on dolarlık suşi için benden fazla ücret alıyordu.

Buna değiyordu.

Şimdi gitmeliydi.

Ama hâlâ oradaydı.

Kulaklığımı işaret ettim. Gürültü engelleme özelliği vardı, dolayısıyla onu müziğimin yumuşak ritminin ardından

duyamazdım. Dudaklarını o kadar iyi okuyamadım ancak kaşlarının hayal kırıklığıyla çatıldığını gördüm. Tamam, onu sıradan bir perşembe günü görmezlikten geldiğim için şahsi *Uber Eats*'imden olmak istemiyordum. Kulaklığımı boynuma indirdim.

"Abbey," dedi. "Bunu son kez yapıyorum." Straforu işaret etti. Kutuyu alıp tonbalığı rulolarının üzerine tükürmediğinden emin olmak için kapağını açtım. Gördüğüm kadarıyla suşi mükemmel duruyordu.

Kabı masamın altındaki mini buzdolabıma koydum. "Neden bu son? Daha fazla para mı istiyorsun?" Sanırım elliye kadar çıkabilirdim.

"Hayır," diye çıkıştı Keith. "Ofisimdeki adamlardan laf yiyorum. Senin sürtüğün olduğumu söylüyorlar." Bu aslında şaşırtıcı bir durum değildi. Burada pek sevilmiyordum.

Birincisi, Connor'la bağlantım vardı ve bu pisliklere patron hakkında herhangi bir açık vermiyordum. Bazı tuhaf taleplere rağmen Connor hakkında ağzımdan en ufak bir sır çıkmıyordu. *En sevdiği içki ve onların tekliflerini reddetme olasılığının günün hangi saatlerinde en düşük olacağı gibi.* Ben yürüyen bir *Connor Cobalt Wikipedia'sı* gibi mi görünüyordum?

İkincisi, Cobalt Şirketi'nde kendi bölümünü tek başına yöneten kişilerden biriydim.

Connor prototipimi sunduğumda bölümümü resmen adlandıracağını söylemişti. Şimdilik her şeyi gizli tutuyordum, konsepti bile. Böylesi daha az baskı yaratıyordu ve Connor bu durumu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Şirketteki insanlar... Onlar umursuyordu.

Bu kayırmacılıktı. İltimastı. Hepsi tek bir çirkin görünümlü pakette toplanmıştı.

Keith'e omuz silktim. "Yani benim sürtüğüm olduğunu söylemeleri ezik bir hakaret, adamım. Böyle düşünülürse, hepimiz Connor Cobalt'ın sürtüğü değil miyiz?"

Keith başını iki yana salladı, sonra durup tekrar düşündü.

"Evet ama sen Connor Cobalt değilsin. Kaç yaşındasın... Yirmi üç mü?"

"Yirmi bir," diye düzelttim. Muhtemelen içinde bulunduğum durumu daha da kötüleştiriyordum. "Ayrıca o adamlara siktirip gitmelerini söyle. Kıçımı kaldıramayacak kadar tembel olduğum için üzerimden günde neredeyse yüz dolar kazanıyorsun."

Connor ücretsiz staj yaptırmıyordu ama Keith kıdemli iş arkadaşlarının kazandığı kadar da alamazdı.

"Kesinlikle," dedi Keith. "Tembelsin. Gençsin. Sen... *sensin*. Seninle görülemem, Abbey." İkimizi işaret etti. "Bu ortaklık bitti."

O uzaklaşırken gözlerimi devirdim. İşte bu da bitmişti.

Tekrar bilgisayarıma odaklanarak kulaklığımı taktım ve yazılımdaki bir hatayı düzeltmeye çalıştım. Tasarımın mekanikleri ve daha karmaşık olan oynanış üzerinde çalışmadan önce oyunun temelini inşa ediyordum. Bu, programcı ekip olmadan daha da zorlaşıyordu ama tek başıma yapmayı tercih ediyordum. En azından şu anda ve bu aşamada etrafımda bir sürü insana ihtiyacım yoktu.

Küçük bölmemin yakınına bir başkası geldi. Başımı bile çevirmeden, gözucuyla *dünyanın sahibi benim* duruşu ve *Cartier* saatinden onu tanıdım.

Connor Cobalt varlığıyla beni onurlandırıyordu, ki bu her gün olan bir şey değildi. Bana nefes alma ve çalışma alanı tanıyordu, ben de şimdiye kadar bunu takdir etmiştim.

Gözlerimi bilgisayardan ayırmadım, saç tutamlarımın bir kısmı yüzüme düşmüştü ama yazmaya devam ettim. Belki görmezlikten gelirsem kaybolup giderdi.

"Garrison," dedi Connor. Onun sakin, kendinden emin ses tonunu gürültü engelleyen kulaklığıma rağmen duyabiliyordum.

Gözümü kırpmadım, odak noktam bilgisayardı.

Ekranın önünde elini salladı. Sonunda başımı kaldırıp ona

baktım, *son derece* meşgulmüşüm gibi hâlâ yazmaya devam ediyordum. Sonra yanma göz attım.

Lily Calloway buradaydı. Cobalt Şirketi'ne en az benim kadar yabancıymış gibi görünüyordu. Sıradan uzun kollu siyah bir gömlek ve ince, uzun palto üzerinden bolca sallanıyordu. Hatta pantolon giydiğini bile düşünmüyordum, muhtemelen altında tayt vardı.

Burada olmasının sadece birkaç nedeni olabilirdi ve ben en bariz olanından başlayacaktım. Tarih 3 Ocak'tı ve binadaki herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Connor Cobalt'ın otuzuncu doğum günüydü. Eğer Connor'ın gözünde iyi bir yerde olmak istiyorsanız, bu sıradan bir günmüş gibi davranmak zorundaydınız.

Gösterişe gerek yoktu. *Patronunuza iyi yaşlar dilemek de öyle.* Pasta veya hediyeler kesinlikle yasaktı.

Belli ki Connor yeni yaşını kutlama konusunda pek heyecanlı değildi ama eşi ve diğerlerinin onun için bir şeyler planladıklarından emindim.

Ancak tüm bunların kesinlikle benimle *hiçbir* alakası yoktu.

Bakışlarımı Connor'a çevirdim ve klavyemdeki bir düğmeye basarak müziğimi kapattım. "Ne istiyorsun?" Nedenini bilmiyordum ama bu cümle istediğimden çok daha sert çıkmıştı. Kaslarım seğirdi.

Ses tonumu duymazlıktan gelerek, "Bugünlük işin bitti," dedi Connor. "Bize katılmanı istiyorum."

Ne?

Parmaklarım hâlâ klavyemin üzerinde hareket ediyor, girmem gereken son kod dizinlerini bitiriyordum. Başımı hızla Lily'ye çevirdim, ona daha çok güveniyordum. "İşle ilgili bir şey mi?"

"Şey..." diye mırıldandıktan sonra omuz silkti.

Aman Tanrım. Hiç yardımcı olmuyordu. Ayrıca bahse girerdim ki, beni işten kaçırıp götürme planının bir parçasıydı.

"Değilse bizimle gelecek misin?" diye sordu Connor.

"Hayır." Tereddüt bile etmemiştim. Gerçek buydu. Onlar benim arkadaşım değildi ve bütün gün boyunca istediğim kadar beni umursuyorlarmış gibi yapabilirdim. Oysa umursamıyorlardı. Onlar için önemli olan Willow'du, ben onun bir uzantısıydım. Willow'la ben şu anda iyi bir durumda değildik, ilişkimizin devam etmeme olasılığı inanılmaz derecede yükselmişti.

İnsanlarla bu tür bağlar kurduğum, sonrasında hepsinin benden koparıldığına şahit olduğum durumlardan kaçınmaya çalışıyordum. Daha önce birkaç arkadaş kaybetmiştim ve bu lanet derecede acı vericiydi. Üstelik o pisliklerden hoşlanmamıştım bile.

Bu durum arkadaşlarınızla vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyorsanız çok daha kötü oluyordu. Lily'yi seviyordum. *Lo'yu da.* Cadılar Bayramı'ndaki o Korku Festivali'nde çok eğlenmiştim. Onlarla iyi vakit geçirmek beni çok korkutuyordu. Çünkü bu kaybedebileceğim bir şeydi.

Dolayısıyla... *Hayır.* Her ne yapmaya çalışıyor olurlarsa olsunlar, bu benim için kesinlikle büyük bir *hayırdı.*

Connor bir an bile duraksamadı. "O zaman işle ilgili," dedi. "Eşyalarını al."

Cidden mi?

Kulaklığımı daha derin bir iç çekişle tekrar boynuma indirdim. İşimi bıraktım. Görünüşe göre Connor benim bundan sıyrılmama izin vermeyecekti. Ayrıca işimi kaybetmemeyi tercih ederdim.

"Sadece neden ve nereye gideceğimizi söyle," dedim Lily'ye.

"Ryke'ın evine... Ya da taş eve."

Orayı neden taş ev olarak adlandırdıklarını anlamıyordum. Bana lanet olası bir ev gibi görünüyordu.

"Connor için sürpriz bir parti olacak," diye ekledi.

Sürpriz kelimesi dikkatimi çekmişti.

Kelimelerin aynı anlama gelmediği bir paralel evrende yaşıyordum. Patronuma göz attım. "Eğer biliyorsan bu nasıl sürpriz doğum günü partisi olabilir ki? Ayrıca neden benim de gelmemi istiyorsun?"

"Beni şaşırtmak o kadar nadir bir durum ki, herkes bu kelimeyi öylesine kullanıyor." Bilgisayarımı işaret etti. "Sabah altıda buraya geliyorsun ve gece yarısı çıkıyorsun. Haftanın *yedi* günü. Her ne kadar iş ahlakını takdir etsem de arkadaşın olarak bunu endişelendirici buluyorum."

Gergin bir nefes aldım. *Arkadaş. Yine bu kelime.* "Sen benim patronumsun, arkadaşım değil."

"Aynı anda ikisi birdenim," dedi Connor rahat bir tavırla. "Görünüşe göre son zamanlarda arkadaşlık konusunda eksiklik yaşadığından dolayı yerinde olsam sırtımı birine dönmezdim, özellikle de benimki kadar değerli olan arkadaşlıklara."

İnanın bana, onun arkadaşlığının ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Buradaki çalışanlar bunu bana sürekli hatırlatmaktan vazgeçmiyorlardı.

Lily araya girdi. "İnsanın arkadaşının olmaması kötü bir şey değil."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "İkiniz de susar mısınız?" Onlar kulağımın dibinde konuşurlarken düşünmem zordu. Ünlü çiftlerle geçirilen bir gün daha karşımdaydı. *Lily ve Lo, Connor ve Rose, Ryke ve Daisy.* Yapılan bu zorlama daveti reddetmeliydim ama işim ve mevcut akıl sağlığım için ortada tek bir seçenek vardı.

Sandalyemi geriye iterek sırt çantamı masanın altından aldım. Lily yırtık kot pantolonuma şöyle bir baktı ama bir şey söylemedi.

Ayakta dikilirken bile patronuma bakmak için başımı kaldırmak zorundaydım. Adam bir doksan beş boyundaydı ve yemin ederim ki, her şey onun lehineydi. İnsanlar Connor'ı ölümsüz bir tanrı kadar kutsal bir varlık olarak nitelendiriyorlardı. Gökyüzüne dokunacak kadar uzun da olabilirdi.

Sırt çantamı omzuma attım. "Gelirsem," dedim Connor'a. "Bana arkadaşım demeyi bırakacaksın. Biz arkadaş değiliz, tamam mı?" Onun bunu anlamasını istiyordum. Arkadaşım olmasını istemiyordum. Eğer olmazsak, Willow'u kaybettiğimde fazladan zarar görmezdim.

Daha Connor cevap veremeden Lily'ye baktım. "Ayrıca benim arkadaşlarım var..." Duraksadım. *Bu tam olarak doğru değil.* "Bir arkadaşım. O da burada değil."

Willow.

Tek arkadaşım.

Connor sıradan bir tavırla -az önce büyük bir ön şart sunmamışım gibi- saatine baktı. "Çoğu insan arkadaşım olmak için dizlerinin üzerine kapanır. Bu sadece senin muhakeme eksikliğini gösteriyor."

Belki.

Başımı salladım. "Teşekkürler, patron." Dudaklarımdan alaycılık akıyordu.

"Beni takip edin." Connor, Lily ve bana eliyle işaret etti. Sakin, güven veren bir otoriteyle önden yürüdü. Çoğu insan bunu seviyordu. Bazıları içinse bu kibirli üstünlük rahatsızlık vericiydi. Connor için aylarca çalıştıktan sonra ben arada bir yerde kalmıştım.

Bir fotokopi makinesinin yanından geçtik, Lily hemen yanımda bana ayak uyduruyordu. "Bilmeni isterim ki, sen benim en sevdiğim patronumsun," diye fısıldadım ona. Şimdiye kadar sadece iki patronum olmuştu. *Connor ve Lily.*

Kocaman gülümsediğinde göğsüme güzel bir his yayıldı.

Superheroes & Scones'taki o günleri özlüyordum.

Ama geri alamazdım.

Calloway Kız Kardeşler ve Erkekleri: Hayran Sayfası

Takipçiler: 75 bin

İşte o vakit geldi! Her yeni yılla birlikte kendimi, sizi Calloway Kız Kardeşler ve Erkekleri hakkındaki temel haberlerle bilgilendirmeye adamış bulunmaktayım. Bunu biraz *şimdi neredeler* tarzında bir gönderi olarak düşünün.

Stokeslar

Poppy Calloway (33) ve Sam Stokes (33)

Kızları: Maria (10)

Güncelleme: Stokeslar hakkında önemli pek bir şey yok. Dediğimiz gibi bu Calloway kız kardeş medyadan uzak duruyor. Poppy ve kocası *Biz Calloway'iz* belgesel dizisinde yer almamaya karar verdiler.

Cobaltlar

Rose Calloway (29) & Connor Cobalt (30)

Kızları: Jane (3)

Oğulları: Charlie ve Beckett (1 yaşındaki ikizler)

Güncelleme: Hem Calloway Modaevi hem de Cobalt Şirketi başarılı bir şekilde büyüyor ama asıl haber, Rose'un dördüncü çocuğuna hamile olabileceği söylentisinde saklı!!

#ŞimdidenBebekİsimleriniTahminEdiyoruz

Haleler

Lily Calloway (27) & Loren Hale (28)

Oğulları: Maximoff (3)

Güncelleme: Maximoff belki de dünyadaki en sevimli bebek. Yeni bir bebek haberimiz yok ama *Sorin-X* filminin yolda

olduğuna dair söylentiler var. Bu Halway Çizgi Romanları için ilk büyük film serisi olacak.

Meadowslar

Daisy Calloway (22) ve Ryke Meadows (29)

Kızları: Sullivan (11 aylık)

Güncelleme: Daisy ve Sulli'yi dışarıda pek göremiyoruz ve maalesef Sulli *Biz Calloway'iz* belgesel dizisinde yoktu. Çok üzgünüm! Özellikle de Meadowsların bebeği muhtemelen fotoğraflar için en çok aranan bebek olduğu için. Herkes Ryke Meadows'un babalık yaptığı anları görmek istiyor. Ama o spor içeceği *Ziff*'in yüzü, bu yüzden karın kaslarını gördüğümüz için şanslıyız.

Resmi Olmayan Calloway Kız Kardeş

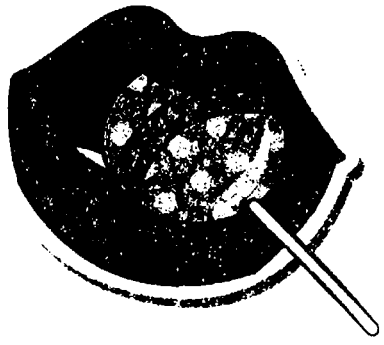
Willow Hale (20) ve Erkek Arkadaşı Garrison Abbey (21)

Güncelleme: Her ne kadar Willow üniversite için Londra'da olsa da hâlâ çıkıyorlar. Garrison'ı *Biz Calloway'iz* belgesel dizisinin arka planında biraz gördük. Ama Willow'u Instagram'da özellikle takip etmiyorsanız, onu internette yakalamak neredeyse imkânsız. Lily'nin verdiği güvenceye rağmen artık birlikte olmamaları bile mümkün olabilir. Takipte kalacağız, eğer Wakefield Üniversitesi'nde bize ipucu vermek isteyen birileri varsa, *DM*'den bana ulaşın.

Bugünün Connor Cobalt'ın doğum günü olduğunu unutmayın! Ona *tweet* attığınızdan ve mutlu yaşlar dilediğinizden emin olun. Aşağıda, ona ait *gif* setine ve Paris'teki Rose'a göz atın!!

Sizi Loren'ın Lily'yi sevdiği gibi seviyorum,

Öpücükler, Olive

55

GARRISON ABBEY

Üç yaşındaki Jane Cobalt küçük pembe sepetinden etrafa bir avuç konfeti attı. "İyi ki doğdun, baba!"

Çocukların hepsi, Ryke ve Daisy'nin şirin *taş evinin* önündeydi. Burası kesinlikle malikâne sayılmazdı ya da *Cobalt Estate* kadar ihtişamlı değildi. Fakat dört odahydı, küçük bir ayakkabı kutusu olarak da adlandırılamazdı. Dışı tamamen gri taşlarla kaplıydı, sanki Philadelphia'nın bir banliyösünde değil de İngiliz kırsalında yaşıyorlarmışcasma taş bir bacası vardı.

Dekoru *Urban Outfitters* tarzıydı. *Boho* şıklığında veya her ne deniyorsa... İç mimar değildim.

Bir yaşındaki çift yumurta ikizleri Charlie ve Beckett Cobalt'ın kendi konfeti sepetleri vardı. Üç yaşındaki Maximoff Hale ise ahşap zeminde konfetiden melekler yapıyordu, küçük bacakları ve kolları hareket halindeydi. Daisy bir yaşındaki kızı Sulli'nin yanında yere diz çöktü, onun renkli kâğıt şeritleri fırlatmasına yardım etti.

Ryke, Loren ve Rose çocuklarının Connor'a *sürpriz* yapmasına izin vererek kenarda durdular.

Kendimi davetsiz misafirmişim gibi hissettim.

Fakat yanlarında olmamı istemişlerdi. İşte ben de buradaydım.

Bir saniyeliğine hava almak istedim. Kimse fark etmeden dışarı çıktım ve birinci kattaki banyoya yöneldim. Neyin nerede olduğunu bilecek kadar Willow'la burada vakit geçirmiştim. Altın rengi balonlar yere saçılmıştı. Tavandan sarkan siyah şeridi yana ittim. Herkes gerçek anlamda pek de öyle olmayan *sürpriz* parti için dışarı çıkmıştı.

Banyonun kapısını kilitledim ve hemen yüzüme su çarptım. Telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Tam Willow'a mesaj atmak üzereydim ki, oturma odasından yüksek kahkahaların yankılandığını duydum. Onların yanında olmak istedim. Bunu istememeliydim.

Toparlan. Zaten buradasın.

Zorla yutkundum, salona dönmeden önce yüzümü kuruladım. Fark ettiğim ilk şey koridorun tam ortasında duran Connor'ın gerçek boyutlu karton kesim fotoğrafıydı.

Aman Tanrım...

Gerçekten işi bu boyuta taşımışlardı.

Sanki zaten galaksi büyüklüğünde bir egosu yokmuş gibi... Başımı eğerek daha detaylı inceledim. Connor'a çok benziyordu. Birisi kartonu şu ünlü sitelerin birinden satın almış olmalıydı. Bunlardan daha önce görmüştüm. Bu siteleri kontrol etmemin tek sebebi, Willow ve benim yüzlerimizin tişörtlere basılmadığından emin olmaktı. Biz o kadar ünlü değildik ve dürüst olmak gerekirse, bunun asla başımıza gelmeyeceğini umuyordum.

Ben insanların yatak odalarında gerçek boyutlu karton versiyonumu tutmamalarını tercih ederdim. Böyle bir şey beni ürkütürdü ama Lily ve diğerlerinin bu konuyla nasıl dalga geçtiklerini de görüyordum. *Bunu nasıl eğlenceli bir şey haline getirmeye çalıştıklarını.* Çünkü bu yaklaşım şöhretin kötü yönlerinde boğulmaktan daha iyiydi. Çok da berbat bir şey değildi. Aslında bence bir tür hediye olduğu bile söylenebilirdi.

Bu bana Connor'a hiçbir şey almadığımı hatırlattı. Üstelik onun doğum günü partisindeydim.

Pekâlâ, her neyse. Aslında buraya gelmek istemediğimi biliyordu.

"*Nice 30 Yaşlara, Connor!*" yazılı pankartın yanından geçerek mutfağa yöneldim. *Çekirdek altılı* dışında mekânı dolduran tek kişi çocuklarıydı. Ben kelimenin tam anlamıyla davetsiz misafirdim.

Harika.

Jane Cobalt yere uzanmış, kıkırdıyordu. Her tarafı konfeti kaplıydı. Bu çocuğun doğum gününde gülümserken çekilen bir fotoğrafı, New York'taki herhangi bir dergiye satılması durumunda binlerce dolar ederdi.

O daha bir bebekti. O ve Moffy için üzüldüm. Bu kadar göz önündeyken nasıl bir hayatları olacaktı? Spot ışıkları onları yakıp kavurmadan önce ebeveynlerinin huzurla geçirdikleri yirmi küsur yılları olmuştu.

Onlar içinse böyle bir şey söz konusu değildi.

Çok yazık.

Bu düşünceyi kafamdan attım ve güneşli mutfakta daha da ilerledim, pencerelerden içeri gün ışığı süzülüyordu.

Loren ağzına bir cips attı, yanında da bir kavanoz salsa vardı. Eşi bacaklarını onun beline dolamıştı, sırtından uzanan kolları boynuna sarılıydı. Lily ince yapılı ve kemikliydi, çok ağır olamazdı. Lo omzunun üzerinden ona bir cips uzattı. Şu an selamlamak istediğim tek kişi oydu.

"Hey," diyerek başımla selam verdim, sonra mutfak tezgâhının üzerine atlayarak yerleştim. Gözucuyla musluğun yanında duran küçük saksıdaki fesleğeni görünce göğsüm sıkıştı.

"Gelmişsin," dedi Lo. Davet edildiğime hiç şaşırmamıştı.

Tekrar ona odaklandım. "Evet."

İri domates taneli salsadan bolca aldı. "Seni buraya getirmek için yalvarmaları mı gerekti?"

"Biraz."

"Güzel." Lo ağzına bir cips daha attı. "Doğum günü partilerine katılman için yalvaran tek kişi ben olamam. Kral Connor'm ifadesiyle bu *uygunsuz* olur." Başını eğdi. "Kız kardeşim nasıl?"

Lo'ya Willow'un bildiğim kadarıyla harika olduğunu söylemek üzereydim. Willow kimseye okul arkadaşını nasıl yumrukladığımı, hatta onu Londra'da sadece iki saatliğine ziyaret ettiğim gerçeğini anlatmamıştı.

Bu aramızda kalabilir mi, diye sormuştum. Utanmıştım. Hâlâ da utanıyordum.

Kabul etmişti.

Daha ben Loren'a bir şey söyleyemeden eşi araya girdi. Yumuşak ama dikkat çekecek kadar güçlü bir tonda, "Lo," dedi Lily.

"Hı?" Salsayı bir cipsle çevirip aldı. Diğer eli Lily'nin bacağmdaydı. Eşi hâlâ sırtındaydı.

Kucaklaşmaları bende şiddetli bir Willow'a sarılma hissi yarattı. Kalbim resmen sıkıştı, kafamı dolaba vurdum. *Hadi ama, Garrison.*

"Sence Connor *Batman* ya da *Superman* olabilir mi?"

Lo, karısını anında bıraktı.

Lily kıçının üzerine düştü. "Lo!"

Dudaklarım seğirdi, neredeyse gülümsüyordum. Tanrım, bunu yapmak istiyordum.

Loren Hale'in önünde bazı şeyler gündeme getirilmezdi. *DC* çizgi roman karakterleri bu listede resmen bir numaraydı.

Eşine bir cips salladı. "Lanet olası *bin* tane süper kahraman var ve sen benim dayanamadığım iki tanesini seçtin, öyle mi?"

"En mantıklısı onlar."

"Connor'ı *Swamp Thing* olarak adlandırmak da en az bunlar kadar mantıklı."

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Lily yerden kalktı. "Bu tam bir saçmalık. *Swamp Thing*, *Batman* ve *Superman*'in yakınından bile geçemez."

Willow olsa bu konuşmayı çok severdi. Çizgi romanlar bana onu hatırlatıyordu. Onları okumaya başlamamın tek sebebi oydu ve süper kahramanları hâlâ benden daha çok seviyordu. *Ona bunu anlatacağım.* Bu, yaşanan onca ağır şeyin ardından ona hafifletici gelecekti.

Lo'nun bakışı keskinleşip yoğunlaştı. "Lütfen diğer karımı nerede bulabileceğimi bana söyle. Şu anda önümde dikilen satılmış biri."

Lily elini kalbinin üzerine koydu ve acıyla kaşlarını çattı. "Ben satılmış değilim. Sadece tüm bu *Marvel* mı *DC* mi konusunda seçici davranmıyorum ve süper kahramanların *tümünü* eşit derecede takdir edebiliyorum."

Lo tutkulu bir tavırla, "Onların hepsinin *eşit* yapıldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "*Green Lantern* hakkında konuşmak ister misin? Onu konuşabiliriz."

"Tamam, tamam," diye hemen teslim oldu Lily. "Benim de favorilerim var, tıpkı senin gibi." Yanma yaklaştı, parmakları kemer halkalarındaydı. Başını kaldırıp kocasma tüm bu konuşma muazzam derece tahrik edici bir şeymiş gibi baktı. Lo kolunu eşine doladı.

Öne eğilip paketten birkaç cips aldım. Willow'un burada olmasını istememeye çalışıyordum.

"En iyi arkadaşım *Batman* ya da *Superman* değil," dedi Lo. *En iyi arkadaş.* Bu Connor oluyordu. Yüksek sesle söylediğini duymak garipti. Gerçeği bilmediğimden değildi. *Sadece Connor patronum olduğu için.* Loren, Willow'un ağabeyiydi. Birbirimizle bağlantımız şu noktada lanet derecede karmaşıktı.

"Kim o zaman?" diye sordu Lily.

Lo hiç duraksamaksızın, "Connor Cobalt," diye yanıtladı. "O Connor lanet olası Cobalt ve ne tür bir güce sahipse. Tamamen kendisi."

Sohbetlerini izlerken gözlerimi kıstım. Connor etrafını

sadece kendisine yağ çekenlerle doldurmuyordu, yoksa Ryke Meadows bu odada olmazdı. Ancak ona en saf hayranlık besleyen Lo'ydu.

Bana gelince, on yedi yaşındayken bir evi tahrip eden o halimi hatırlıyordum. Hiç hak etmediğim halde ihtiyaç duyduğumda bana yardım eli uzatan adamı hatırlıyordum.

Bilmiyorum, bence elinde gücü tutan Loren Hale'di.

Lily'nin bakışları Lo'nun arkasındaki tezgâhta duran sansasyonel gazete *Ünlü Takipçisi*'ne kaydı ve gülümsemesi soldu. "Ne bu..." Gazeteyi kaptı.

Başımı uzatıp manşeti okumaya çalıştım.

[ANKET] Hangi Calloway kız kardeşin bebeği en tatlısı?

Bu korkunçtu.

Üstelik bu anket Ryke, Daisy, Connor veya Rose'un da hoşuna gitmeyecekti.

Hepsi de çocuklarını deli gibi koruyordu. *Tıpkı olması gerektiği gibi.* Ebeveynler *tüm* çocuklarını korumalıydılar. *Sadece en sevdiklerini değil.*

Aman Tanrım, bir bebeğim olsaydı adı gazetelerde her geçtiğinde içim parçalanırdı. Medya ilgisini bile kaldıramazdım. Çocuğumun böyle bir şeyle başa çıkmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

İyi de neden şu an bebek düşünüyordum?

Yirmi bir yaşındaydım.

Willow ve ben ilişkimizde şimdiye kadarki en çalkantılı dönemden geçiyorduk. *Yarına* çıkamayabilirdik. Bebekler ilişkimin ölçülemez bir parçasıydı. Belirsiz geleceği ne kadar çok düşünürsem, midem o kadar düğümleniyordu.

Aldığım hasara daha fazla odaklandıkça kaburgalarımdaki ağrı alevleniyordu.

Bu yüzden dikkatimi başka yöne çevirdim.

Lo gazeteyi Lily'nin elinden çekip aldı.

Lily, "Bebeklerimizin sevimliliklerini oylamaya açmışlar," diye açıkladı. "Bunu yapamazlar."

Lo'nun kaşları çatıldı. "İstediklerini yapabilirler."

Lo ilgili sayfayı açarken, "Keşke *bazı* etik sınırlamalar olsa," dedi Lily. Kocasının ellerini iterek onu durdurmaya çalıştı. "Yapma! Ya Moffy en çirkin olan seçildiyse?" Sesini alçalttı. "Bunu öğrenirsek kendimizi kötü hissederiz, bu da onda kompleks yaratır."

Etrafıma bakınarak Maximoff'u aradım. Üç yaşındaki çocuk, Jane'le halının üzerinde el çırpma oyunu oynuyordu.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Lo. "*Tapılası derecede sevimli* bir bebeğimiz var."

"Rose ve Daisy'nin de öyle."

"Sonuca bakmana gerek yok," dedi Lo karısına.

Fakat onun da kendine engel olamayacağından emindim. Ağzıma bir cips daha atıp izlemeye devam ettim.

Onların yerinde olsaydım ne yapardım, bilmiyordum. Belki de yakar, bakma isteğini en baştan yok ederdim.

Lo makaleyi okurken Lily yanıma yaklaştı ve filmler hakkında sohbet ettik. Sanırım bu, gazeteye olan ilgisini unutmasını sağlıyordu ama ben onun seyrettiği kadar çok film izlememiştim. Willow ayrıldığından beri sinemaya gitmek için enerjim olmamıştı.

Birkaç dakika sonra Lo makaleyi okumayı bitirdi, elindeki cips ve salsayla yanımıza döndü. "Küçük *puff*," diye seslendi Lily'ye.

Puff sadece *Harry Potter* evindeki *Hufflepuff*'a yapılan bir göndermeydi. Willow beni de seçmen şapka testini tamamlamaya zorlamıştı ve kız arkadaşım gibi *Gryffindor* çıkmıştım.

Willow'un bana binamızı ve arkasında yatan geçmişi anlatmak için nasıl bir saatini harcadığını hatırlayınca hafifçe gülümsedim. Bana *Gryffindor*'ların cesur olduğunu söylemişti, ben de neden onun bu binaya uygun olduğunu anlamıştım. Bugüne kadar tanıdığım en cesur kişiydi. Diğer yandan be-

nim bu kalıba uyup uymadığımdan emin değildim. Gerçekten kendimi o binalardan herhangi birine veya gizli bir kulübe ya da benzer bir şeye ait hissetmiyordum.

Lo, Lily'nin arkasında durdu ve çenesini omzuna yasladı. Gözleri bana, ardından da tekrar ona kaydı. "Burada neyden bahsediyoruz?"

"Hiçbir şeyden," dedi Lily ve hemen kocasına döndü.

Lo cips paketini kolunun altına sıkıştırdı. "Hiçbir şeyden mi?"

"Aynen öyle dedim," diye çıkıştı Lily.

"Tanrım, ne zaman bu kadar atarlı oldun?"

Lily yüzüne *sert* bir ifade yerleştirmeye çalışarak burnunu kırıştırdı ama başaramadı. Lo cipsi dişlerinin arasma sıkıştırarak ellerini boşa çıkardı ve eşinin burnunu çimdikledi.

Lily yumruğunu şakasına onun koluna indirdi.

Lo acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, "Ah, aşkım," diye mırıldandı. Başını arkaya attı ve cips ağzına düştü.

Onlarla aynı odadayken aşklarının saplantı seviyesinde olduğu görülebiliyordu. Benimki ise binlerce kilometre uzaktaydı.

Tam olarak 5695 kilometre.

Gerçekten ben neden buradaydım ki?

Onların flörtleşmesini izlemek için. Lanet olası yedinci tekerlek olmak için.

Bunun üzerine patavatsızca, "*Justice League 2*'den bahsediyorduk," diye araya girdim. Film yakında çıkmayacaktı, yayın tarihi belirsizdi, Lily'yle konuştuğumuz konu da buydu. Fakat Lo'nun yüzünü buruşturarak bakması için *DC* evreninden bahsetmek yeterliydi.

Sırf *DC*'den bahsettiği için eşini yere düşürdüğünü görmek bende bir tereddüt yaratmalıydı. Belki de ölüm fermanımı imzalamıştım.

Öldürün beni.

Ölmek daha kolay olurdu.

Lo yarım bir gülümseme takındı. "Neden bunu sokağın aşağısında konuşmuyorsun? Aşağı doğru yürüyüp sağa sap, üzerinde *Abbey* yazan posta kutusuna git ve garaj yolundan ilerleyerek kapıyı çarpıp kapat. Hoşça kal." Kaba bir şekilde el salladı.

Boğazıma safra yükseldi. Ailemin evine gitmenin ne anlama geldiğini bilseydi...

Belki de olmayı hak ettiğim yer orasıydı. Göğsüme ağır bir baskı oturdu, yanmamış sigarayı parmaklarımın arasında çevirdim. Burada içecek olsam muhtemelen Ryke deliye dönerdi ama gidebilirdim.

Zaten Lo'nun istediği de buydu.

İçimde öfke ve bundan daha kötü bir şey yankılandı. "Eve gitmemi mi istiyorsun?" diye çıkıştım dişlerimi gıcırdatarak.

Ev.

Bırakın eve gideyim ve bir kaburgam daha kırılsın.

Bırakın eve gideyim ve anneme beni kurtarması için bir şans daha vereyim. Beni o yılan çukuruna tekrar itsin.

Lo gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Kardeşimin evinde adı anılmaması gereken şeylerden bahsetmeni istemiyorum. Eğer bunu kaldıramıyorsan o zaman evet, evine gidebilirsin."

"Lo!" Lily şok içerisinde çıkıştı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Loren çenesini kaldırarak ağzını kapattı. Gülümsemenin eşiğindeydi. "Lily." Alaycı bir şekilde dudak büktü.

Lily parmağını onun göğsüne bastırdı. "Hiç nazik davranmıyorsun."

"Çünkü nazik değilim."

Gerginlik dolu nefes verdim. Sadece normal, öfkeli bir serseri gibi davranıyordu. Lo'nun evime dair hiçbir şey bilmediğini hatırlamalıydım. Orada olanlardan haberi olsaydı, hayatımın o kısmına değinmeyi bile düşünmeyeceğinden emindim.

Lily elini Lo'nun yanaklarına götürdü ve ona yoğun bir "*gerçekten mi*" ifadesiyle baktı, dolayısıyla başka bir yere odaklandım. *Tavana. Yere. Telefonuma.*

Yeni mesaj yok.

Willow muhtemelen uyuyordu.

Burada kalmak ve tezgâhtan inip gitmek arasında kararsızdım. Lo neredeyse beni evime neon oklar çizerek yönlendirmeye çalışsa da burada olmaktan memnundum. Diğer seçeneğim dairemde yalnız başıma oturmaktı.

Yalnız kalma fikri korkunç geliyordu.

Hiçbir zaman kendi başıma vakit geçirmeyi sevmemiştim. Hazırlık okulu yıllarımı *kötü* arkadaşlarla geçirme sebebimin temelinde de bu yatıyordu çünkü insanlarla çevrelenmek -berbat bile olsalar- lanet olası kendimle baş başa kalmaktan iyiydi.

Anında orada kalmaya karar verdim. Bir içecek alacak -bu kola falan olacaktı çünkü Ryke evinde alkol bulundurmuyordu- ve belki biraz pasta yiyecek, sonra da gidecektim.

Dolaplar hemen arkamda, baş hizamdaydı. Bir kupa almak için uzandım.

"Garrison," dedi Lo. Sesi o kadar endişeliydi ki, hızla döndüm.

Başım dolaba çarptı. "Kahretsin," dedim ve zonklayan noktayı ovaladım. Lo bana tuhaf bir endişeyle bakıyordu. Anlamamıştım. "Ne?"

"O morluklar da ne?" diye sordu nazikçe.

Ah... *Lanet olsun.*

Lanet olsun.

Siktir.

Ağzım açık kaldı ve başımı iki yana salladım. Ben... Nasıl oldu da...

Tanrım, dolaba uzandığımda kapüşonlum ve tişörtüm yukarı sıyrılmış olmalıydı. *Siktir, siktir, siktir.*

Siktir!

Ninova

Sersemlemiştim, başım dönüyordu. Bunun artık gizlenemeyeceğini biliyordum. Hayatımın detaylarını Willow'dan başkasıyla paylaşmaya hazır değildim.

Lily'ye, bizden başka mutfakta olan tek kişiye baktım. Hiç kız kardeşim yoktu, Lily'de yumuşak ve nazik bir taraf mevcuttu. Bu bende aynı anda hem kendimi açma hem de geri adım atma isteği yaratıyordu, ona gerçeği nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum.

Lo ise farklıydı.

Sanırım bana kendimi hatırlatıyordu. Beni parçalamak isteyen biriyle yüzleşmek, kucaklamak isteyen biriyle bunu yapmaktan daha kolaydı. Ben kucaklanmak istemiyordum.

Sorusu beynime inen bir çekiç gibiydi. Vurdukça vurdu. *O morluklar da ne?* Tekrar Lo'ya baktım ve her zamanki bahaneme sarıldım. "Lakros. Boş ver."

Lily aniden başını oturma odasına çevirdi. "Ah, bak... Moffy." Hızla yanımızdan ayrılmaya hazırlandı. Lo onun omzunu tuttu ve Lily gözden uzaklaşmadan önce fısıldayarak bir şeyler konuştular.

Bilerek oradan uzaklaştığı açıktı. *Benim yüzümden.* Belki de yalan söylediğimi anlamışlardı.

Tezgâhın üzerinde oturmaya devam ettim, bacaklarım sallanıyordu. Lo yanıma daha da yaklaştı. Keskin bakışları bana odaklanmıştı.

"Gerçekten, lakros," dedim.

"Yılbaşı tatilindeyiz," diye itiraz etti Lo. Sesinde keskin bir tını vardı. "Ne zaman lakros oynadın?" *Oynamadım. Hazırlık okulundan beri oynamadım.*

Nefes almak zorlaştı. Yüzleşmekten nefret ettiğim duygu ciğerlerimi sıkıştırdı. "Bilmiyorum... Ben sadece... Oynadım işte." Yalanlar boğazımda düğümlendi. Ağzım kurudu.

En sonunda yere düşen güneş ışığı huzmesine öylece bak-

tım. Saçlarım gözlerimin önüne düşmüştü, kulaklığımın hâlâ boynumda durduğunu hatırladım. Kenarlarına dokundum, aşinalık anında beni sakinleştirdi. "Beni rahat bırak."

Tam bir aptal gibi kulaklığımı takmama birkaç saniye kalmıştı. Bu konuşmadan kaçmak için her şeyi yapardım.

Lo aniden bana salsayı uzattı, sonra cips paketine elini daldırarak bir tane verdi.

Ona boş boş baktım. "Bu ne böyle?"

Anlamıyordum. Bu herif ne yapıyordu? Göğsümdeki baskı şiddetlendi. Beni boğuyordu.

"Cips ve salsa," dedi Lo. "Eğer bunları sevmiyorsan, artık arkadaş kalamayız." Ağzına bir tane attı.

"Arkadaş mıyız?" diye sordum şaşkınlıkla. Bir yanım buraya gelmek için aldığım davetin bana duyulan acımadan kaynaklandığını düşünüyordu... Tabii bir de sırf Willow'un erkek arkadaşı olmam sebebi vardı.

"Tanrı aşkına, inanman için arkadaşlık bilekliği mi yapmam gerekiyor?"

"Siktir git," diye çıkıştım. Tereddütle cipsi salsaya batırdım.

"Senden daha yakışıklıyım diye huysuzlanma. Bu gerçeğe alışmak zorundasın."

Cipsi ve boğazımda sıkışmış duran yumruyu yuttum. "En uzun olanın en yakışıklı olması gerektiğini düşünüyordum." Eğer Connor kendisine *uzun olan* diye hitap ettiğimi bilseydi, bundan hoşlanacağını sanmıyordum. Bu, kudretli tanrı için çok sıradan bir sıfattı. Gerçi ben de bu yüzden seviyordum.

Lo gülümsemeye başladı. "Şşt, ona gerçeği söylemeyi sevmiyoruz. Cazibesini bozuyor."

Başımı salladım, omuzlarım öne düştü. *İçime doğru. Kaybolmak ister gibi.*

Lo beni her zamanki gibi sıradan bir tavırla süzdü. "Kardeşlerin nasıl insanlar? Üç ağabeyin var, değil mi?"

Kolay bir soru.

"Evet," diye yanıtladım. "Mitchell, Hunter ve Davis. Hepimizin arasında ikişer yaş var."

Ben yirmi bir yaşındaydım.

Onlar da yirmi üç, yirmi beş ve yirmi yediydi.

Uzun, gergin bir duraksamayla ortam kasıldı. İşaretparmağımın iç tarafındaki küçük yara izine baktım. Dokuz yaşımdayken Hunter beni çöpe attığım bir *Sports Illustrated* dergisini aramaya zorlamıştı. Kızgındı çünkü onu okumaya fırsat bulamamıştı.

Parmağımı bir tonbalığı konserve kutusuyla kesmiştim.

"En kötüsü hangisi?" diye sordu Lo.

Bu beni derinden etkiledi.

En kötüsü hangisi... Sesi sert ve keskindi, daha gerçek sorunu bilmeden korumacı bir tonla çıkıyordu. Fakat problemin kardeşlerimden kaynaklandığını sezmiş olmalıydı. Onlardan Lo'ya daha önce kısaca bahsettiğimden emindim ve güzel şeyler söylemiş olamazdım.

Lo'yu baştan aşağı süzdüm. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Haklı mıyım?" Kaburgalarımı işaret etti. "Bunu şu boktan, sikik kardeşlerinden biri mi yaptı?"

Burun deliklerim genişledi. Boğazım şişti. Yine yutkunmaya çalıştım ama zar zor başarabildim. Willow dışında hiç kimse benimle doğrudan yüzleşmemişti. Bu bütün vücudumu buzlu suya daldırmak gibi bir his yarattı. Böylesi bir acıyla nasıl nefes alacağımı bilmiyordum. *Kurtulmak* istedim. *Kaçmak.* Sağa sola bakınarak bir çıkış aradım.

Bu fiziksel olarak bulunmak istediğim bir yer değildi.

Alın bunu. Bu sikik acıyı alın.

Ağzım iyice kurudu. "Sadece takılıyorlardı öyle." Sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. Sanırım yine de duymuştu çünkü çenesi gerildi.

Kehribar gözleri öfkeyle parladı.

Neden kardeşlerimi savunduğumu ya da annemle baba-

mın sözlerini tekrar ettiğimi bilmiyordum. Doğru olduğunu bildiğim şeyleri söylemektense, ebeveynlerimle hemfikir olmak çok daha kolay gelmişti.

Sessizlik rahatsız edici bir süre boyunca uzadı. Sonra Lo, "Bir daha bakabilir miyim?" diye sordu.

Oturma odasına göz attım.

Herkes kanepelerdeydi, çoğunun yüzü mutfağa dönük değildi ve dikkatleri küçük çocuklara yoğunlaşmıştı. Sohbetimizin farkında değillerdi ya da bize özellikle mahremiyet tanıyorlardı.

Tekrar Lo'ya döndüm ve onun gerçekten çok sabırlı davrandığını fark ettim.

Sabır ona uygun göreceğim bir özellik değildi. Bu beni bir an için etkiledi. Derin bir nefes alarak kapüşonlumun bel kısmını kavradım.

Siyah kumaşı göğüs kafesimi bir örümcek ağı gibi kaplayan koyu morluğu ortaya çıkaracak kadar kaldırdım. Bunun hissettiğimden daha kötü göründüğünü söylemek isterdim ama bu da başka bir yalan olurdu. Kendi mahvolmuş bedenime odaklanmaktansa Lo'yu seyrettim.

Elmacıkkemikleri keskinleşti. Fark edilir derecede kötü görünüyordu.

Solgun.

Beni hızla gözden geçirdi, kapüşonlumu kapatmadan önce gördüklerini sindirmeye çalışıyordu. Sırtıma doğru baktı. Ben henüz orayı görmemiştim ancak Davis'in kavalkemiklerinin omurgama temas ettiği yerde hafif morluklar olduğuna bahse girebilirdim.

"Ayağa kalk." Sesini kafamın içinde duydum. Sadece bu haftadan değil, yıllardır güçlenen bir sesti. Her şey birbirine giriyordu. *"Sen zayıf bir pisliksin."*

Lo beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "İzin ver, diğer tarafını da kontrol edeyim," diye fısıldadı.

Kapüşonlumun diğer tarafını kaldırırken ellerim titredi.

Nirvana

Siktir. Nefes aldım ve karın bölgem boyunca uzanan diğer bir siyah-mavi morluk fark ettim. Ancak bunun rengi soluyordu.

"Ben en küçük kardeşim," dedim. Sesim o kadar yumuşak çıkmıştı ki, duymak için başını eğdi. "Sadece benimle eğleniyorlar. Ağabeyler hep böyle yapar."

Kes şunu.

Onları savunmayı bırak.

Yapamadım. Yapamıyordum.

Neden yapamıyordum?

Kollarım titredi. Ayaklarımın altında deprem oluyormuş gibi sarsılmam şiddetlendi, durduramadım.

Lo bana baktı. Yüzü tamamen keskin hatlarla doluydu. "Kaburgaların kırılmış."

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Evet, biliyorum." Sertçe sildim. *Ağlamayı kes.*

"Bu daha önce de oldu mu?"

Omuz silktim, kaslarım gerildi. "Onları her gördüğümde. Sert oynamayı seviyorlar, yani neyse işte..."

"Hangi kardeş bu?" Sesi öfkeden alev alevdi.

Başımı kaldırdım. *Ağlama. Lanet olsun, sakın ağlama.* Çenem titredi. "Hepsi."

Sesim çatallaştı.

Lo kızaran gözlerini kırpıştırdı. Ardmdan çok nazik ve yumuşak bir ses tonuyla, "Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," dedi bana.

Siktir.

Bu kelimeler içime işledi. Altüst olan yüzümü gizlemeye çalıştım. Avuçlarımı gözlerime götürdüm. Tezgâhtan aşağı kaydım, ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım altımda aniden büküldü.

Siktir.

Kıçım yere vurana kadar sırtım dolapların kenarından aşağı kaydı ve alnımı bükülmüş dizlerime gömdüm.

Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim.

İlk içgüdüsü beni korumak olmuştu. *Belki de korunmayı hak etmediğime dair en ufak bir tereddüt yaşamadan, ikinci kez düşünmeden.*

Belki gerçekten de hassas küçük kardeştim. Loren Hale'in evdeki sorunlarımı öğrenmesi çok büyük ve korkutucu bir şeydi. Bu yüzden titriyordum, kendimi durduramıyordum. Kulaklarım çınlıyordu.

Lo benden yedi yaş büyüktü. En büyük ağabeyim Davis'ten bir yaş büyüktü. Öyle günler vardı ki... Hatta haftalar, aylar... Kendiminki yerine Willow'un ailesine sahip olmayı dilemiştim. Ama değiş tokuş edemezdim. Kan bağı öyle işlemiyordu, değil mi?

Resmen burada sıkışıp kalmıştım, çıkmak istiyordum. *Tanrım, çıkmak istiyorum.* Burnumu sertçe çekip kapüşonlumun koluyla sildim.

Daha başımı kaldırmadan Lo'nun yanımda diz çöktüğünü hissettim. "Willow biliyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım, hâlâ yere bakıyordum. Saç tutamlarım ıslak kirpiklerime yapışmıştı. Bildiklerini sakladığı için Willow'u suçlayacaklarından korktum. Bunu yapmamalıydılar.

Hepsi benim yüzümdendi. Bütün gerçeği saklayan bendim. Yaşadığım tüm o bokları gizlemiştim. O da bana çok destek olmuştu.

Boğazım düğümlendi. "Kimseye söylememesi... onun suçu değil. Tüm bunların bittiğini düşündü. Durmuştu. Bir süreliğine. Ama Noel tatili için eve gittiğimde hepsi oradaydı..." En son karşılaşmayı, dökülen toprağı ve ahşap raflara çarpmamı hatırladım. Titreyerek keskin bir nefes verdim. "Unut gitsin. Söylediğim her şeyi unut."

Lo'nun sesi daha da kısıldı. "Benim evimde kalır mısın? En azından Willow dönene kadar?"

Vücudum gerildi. Ciddi değildi. Ne teklif ettiğinin farkında mıydı? Ben... *Bana...* Ayrıca Willow'un Philly'ye dönmesine daha vardı. Wakefield'da *ilk* dönemini yeni bitirmişti.

"Bu *yıllar* demek."

"Yani?"

Başımı dizlerimden kaldırıp baktım. *Göz kırpmadan.* Gözlerim yanıyordu, Lo da bana kendinden emin bir ciddiyetle baktı, sanki söylediklerinin tamamen arkasında duruyordu.

Teklifinin boyutunu anladığını sanmıyordum. Ben onun evini üç yıl önce tahrip eden çocuğun ta kendisiydim. O evde *yaşamamalıydım.* Fakat işte karşımda dikilmiş ve ikinci, üçüncü, hatta dördüncü şansı bana bunlar ağaçta sınırsız yetişiyormuş gibi sunuyordu.

Ancak Loren Hale'i artık üç yıl öncesine göre çok daha iyi tanıyordum. Aslında onun kitabında ikinci şans diye bir şey yoktu. Ona zarar vereni anında hayatından siliyordu. Bense neden bu kuralın istisnası olduğumu bilmiyordum.

Belki de bunu asla öğrenemeyecektim.

Bunu mantıklıca düşünmeliydim. Gideceğim yer bu dünyada en sevdiğim kişiyi etkileyecekti. Kızımı düşündüm.

"Willow o zamana kadar benden ayrılabilir," diye hatırlattım Lo'ya. Londra'da yaptıklarımdan sonra o günün yaklaştığından emindim.

"Yine de sen bu ailenin bir parçası olacaksın." Eliyle bir daire çizerek etrafı işaret etti. "Seni bu yüzden kovmam."

Yine şaşırdım. Nefes almak daha da zorlaştı ama sebep farklıydı. Gözlerim yandı ve teklifine içgüdüsel olarak karşı çıktım. "Philly'de bir dairem var."

"Yalnız yaşıyorsun." Duraksadı, sonra beni süzdü. "Ben de kardeşim gibi açık sözlü olacağım. Berbat görünüyorsun. Sıskasın ve adamım, duş almak yerine uzun süredir parfüm sıkıyormuş gibi kokuyorsun."

Bana kimsenin acımasını istemediğim için, "Meşguldüm," diye çıkıştım. "Bir işim var ve bu beni uzak tutan tek şey..."

"Neyden uzak tutan?"

Omuz silktim, sonra kelimeler dudaklarımın arasından öylece döküldü. "Kendimi salak, ezik birisi gibi hissetmekten.

Hayatta tek bir amacım yokmuş gibi hissetmekten, tamam mı?" Gözyaşlarımı bastırdım. "Bir kızı *beklemekten* başka yapacak şeylerim var. Bir işim var... ve buna zaman ayırmak zorundayım. *Burada* bile olmamalıyım. Çalışmalıyım..."

"Beni dinle." Lo lafımı tam sesim titrediği anda kesti. "Başımın belası olan küçük bir çocuğum var çünkü sürekli kardeş için yalvarıyor. Her gün, "*Ama Jane'in iki erkek kardeşi var,*" cümlesini dinlemek zorunda kalıyorum. Seni evde görürse çok mutlu olur. Daha da önemlisi, lanet olası kulak zarlarımı kurtarırsın."

Kısa bir kahkaha attım. "Bunlar önemli şeyler."

"Kesinlikle."

Gözlerimi ovuşturdum. "*Ağlamayı* kes," diye mırıldandım kendime. *Neden duramıyorum?*

"Anlıyorum."

"Öyle mi?" dedim sertçe.

"Ağabeylerin sana ağladığın için korkak diyorlar mı? Senin gerçek bir erkek olmadığını söylüyorlar... *Kabullen, Garrison. Sen kimsin? Küçük bir korkak mı, küçük bir kız mı? Sen nasıl bir lanet olası adamsın?*"

Ağzım açık kaldı, şok içindeydim. Neredeyse Ryke'ı bulmak için etrafa bakınacaktım. Ryke'ın bu kelimeleri Lo'ya söylemesi *imkânsızdı.* Fakat Lo'nun ağabeyini göremedim çünkü dolaplar yüzünden oturma odasını göremiyordum.

Lo bakışlarımı takip etti, kimi aradığımı anlamış olmalıydı. "Bana *ağlamayı kesmemi* söyleyen ağabeyim değildi." Çenesi kasıldı.

Kaşlarımı çattım. "Kimdi?"

"Babamdı."

Buz kestim. Jonathan Hale, Willow'un da babasıydı. Belki o adamla büyümemişti ama Jonathan artık onun hayatının bir parçasıydı.

Tüm bunlar bir yana, Lo'nun ne dediğini anlıyordum. Bunca zamandır Lo'nun acımasız tutumu için istisnaydım.

İkimiz de birbirimizin geçmişini bilmiyorduk ama sanırım derinlerde bir yerde ortak yönümüz olduğunu hep hissetmiştik.

Kırık parçalar.

Belki de o ben daha fırsatını bulamadan çok önce iyileşmişti. Belki ben bunu başaramayacaktım. Belki de benim açımdan her şey olduğu gibi kalacaktı, bilirsiniz işte! Sonsuza kadar tüm benliğime baskı yapan içimdeki bu şeyle yaşayacaktım. Bu lanet derecede canımı yakıyordu. İnanılmaz acıtıyordu.

Yüzümü ovalamaya devam ettim, gözyaşlarım durmuyordu. *Lütfen, sadece dur.* Bedenim isteklerimle savaşıyordu. *Ağlamayı kes. Yeter artık. Lanet olsun, şu sikik ağlamayı bırak.*

Kollarım sırılsıklam olmuştu, Lo daha da yaklaştı. "İyi olacaksın," diyerek nefes aldı. "Bugün değil, belki yarın da olmayacak ama bir gün uyanacaksın ve yaşamak isteyeceksin."

Bir hıçkırık boğazımda düğümlendi. Söyledikleri daha çok benim için olmayan bir rüya gibiydi. Gözlerimi kapatıp açtım. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Bana bak..."

Başımı kaldırmam biraz zaman aldı, saçlarım hâlâ gözlerimin üzerine düşüyor ve bana zırh gibi bir koruma sağlıyordu.

Derin bir ses tonuyla, "Adım adım ilerle," dedi Lo. "Bunu benimle yapabilir misin?"

Boğazım şişti. Mutfağın ışıkları hassas, şişmiş gözlerimi rahatsız ediyordu. *Adım adım ilerle.* Bu hayali farklı şartlar altında reddederdim. Ben tek başına kalabilecek biri değildim. Yapımda yoktu.

Bence bunda bir sorun da yoktu.

Çünkü o sadece *adım adım ilerle* demiyordu. Kendisiyle birlikte yaşanılacak bir ilerlemeden bahsediyordu.

Biriyle birlikte.

Yalnız değil.

Pekâlâ...

Tamam.

Etrafımız sessizlikle çevrelenmişti, Loren öylece oturmuş düşüncelerimi toparlamamı bekliyordu. Bunu yapabilirdim. Hayatıma iyi gelecek bir şeyi kabul edebilirdim. Tekrar tekrar başımı sallayarak sonunda kararımı verdim. Fakat hâlâ beni aileme bağlayan son bir şey vardı. Talep edilecek son bir şey ve ardından onlarla bağımı tamamen koparabilirdim.

Lo'ya göz attım. "Yanma taşınırsam benim için bir şey yapar mısın?" Midem bulandı, çok fazla şey talep etmek istemiyordum ancak buna ihtiyacım vardı.

"Evet."

Tereddütsüz cevabı karşısında yüzümü buruşturdum. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Önemli değil."

"Birini öldürmeni istiyorum," dedim boş ve ifadesiz bir yüzle. Bu kötü bir şaka girişimiydi ancak bana sorgulamadan güvenen oydu.

Bana dik dik baktı. "Şaka yapıyorsun ama benim kim olduğumu biliyor musun?"

Gözlerimi kıstım. Pekâlâ, onun neler yapabileceğini bilmiyordum. Aynı şekilde neler yapabileceğimi de düşünmemeye çalışıyordum. Konuşmadan önce nefes aldım, açıklamamın kulağa sıkıcı ve alaycı gelmesini istemiyordum. "İki gün önce ağabeylerime onları bir daha görmeyeceğimi söyledim. Bana inanıp inanmadıklarını bilmiyorum. Söylediklerimi nadiren ciddiye alırlar ama onlara söyledim. Bir daha onlarla konuşmak ya da onları görmek istemiyorum." Zorla yutkundum, boğazım tahriş olmuştu. "İki gün önce... Ebeveynlerimin evinden aceleyle çıktım ve yanlışlıkla sabit disklerimden birini orada unuttum."

"Bunu senin için almamı mı istiyorsun?"

"Evet... Ama şey yapma..." Derin bir nefes aldım.

"Ne yapmayayım?"

"Onlara zarar verme. Evet, kulağa inanılmaz derecede ap-

talca geldiğini biliyorum ama ne olursa olsun onlar benim kardeşim. Onları bir daha asla görmesem bile sadece... Sadece bunu *yapma.*" Pek çok kez Hunter'ın ölmesini istemiştim.

Yumruğumun yüzüne indiğini hayal ettiğim anlar olmuştu.

Fakat her şey bir yana, tek bir canlının bile benim çektiğim acıyı hissetmesini istemiyordum.

Onların bile.

Sadece tüm bu yaşananların sona ermesini istiyordum.

"Zarar vermeyeceğim," dedi ve ben de bunca şeyin ardından ona inandım. "Telefonunu ver. Sabit diskini şimdi gidip alacağım."

Ona telefonumu uzattım.

"Ya ebeveynlerin?" diye sordu Lo. "Biliyorlar mı?"

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, birden buz kesmiştim ama konuşmak daha kolaydı. "Anneme söyledim ama o sadece bunu '*erkeklik işte*' diye geçiştirdi..." Duraksadım. "Babam da en çok Davis'i sever. Para kazanmaktan başka bir şey umurlarında değil, Cobalt Şirketi'nde işe girdiğimden beri bana *hayatıma dair bir şeyler yapmam* konusunda sürekli baskı uygulamayı bıraktılar. Onları hiç aramasam veya aramalarına yanıt vermesem, sadece onlarla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğumu düşünür ve muhtemelen benimle *gururlanırlar.*"

"Hah," dedi kaşlarını çatarak. "Kulağa tam birer pislik gibi geliyorlar."

Güçlükle kahkaha attım. "Evet, öyleler."

Telefonumdaki kişiler listeme göz attı. Kardeşlerimin hepsinin adının yanında bok emojisi vardı, Lo bunları kesinlikle görebilirdi. Dudakları sarktı, Lo'nun bana inanması için onların yıllardır yaptıkları saçmalıkların hepsini anlatmak zorunda kalmadığıma çok seviniyordum.

Lo inanmıştı.

Dolaplara sırtımız dönük otururken duyamayayım diye telefonu kulağına yasladı. Böylesi daha iyiydi.

Gözleri bana kaydı. "Cevap verecekler mi?"

Başımı salladım. "Beni küçümseme fırsatını kaçırırlar mı?"

Gözleri uzaklara daldı. Dizlerim onu izlerken biraz yukarı aşağı hareketlendi. Bekliyorduk.

Birisi açmış olmalıydı. "Ben Loren Hale, sokağın aşağısından," dedi Lo. Bir an duraksadıktan sonra, "Garrison sabit diskini ebeveynlerinizin evinde unutmuş. Buna gerçekten acilen ihtiyacı var. Geçerken uğrayıp posta kutuma bırakabilir misiniz?" diye sordu.

Bu iyi bir fikirdi, çok daha iyiydi. Böylece Lo onlarla yüzleşmek zorunda bile kalmayacaktı. Ağır yük gergin omuzlarımdan anında kalktı. Göğsümdeki baskı buharlaşıp uçtu, daha rahat nefes almaya başladım ve arkama daha az gerilimle yaslandım.

Lo telefonumu eliyle kapattı. "Nerede unuttun?"

"Bodrum masasında."

Telefonu tekrar kulağına kaldırdı. "Bodrum masasında." Uzun bir sessizlik yaşandı, kardeşlerimden birinin konuşup konuşmadığından ya da bir ölüm sessizliği yaşanıp yaşanmadığından emin değildim.

Gerçeği söylemek gerekirse, umurumda değildi.

Sadece elinde telefonu tutan kişi ben olmadığım için mutluydum.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Lo ağabeyime.

Kotumdaki delikle oynadım. Benimle mi konuşmak istiyorlardı? Midem tekrar bulandı. *Yeter.*

Dişlerini gıcırdatarak, "Evet," dedi Lo. Sanki patlamamaya çalışıyordu. Ben burada oturmasam, muhtemelen kardeşlerimi sözleriyle parçalardı. Ama bence çatışmadan kaçınmaya çalışıyordu... *Sırf benim için.*

Bu çok şey ifade ediyordu.

Lo'nun gözleri kızarırken bakışları dolaplara odaklandı. "Tabii ki." Telefonu kapatıp bastırdığı derin nefesi bıraktı. Telefonu bana fırlattı.

Nihova

"Ne dedi?" diye sordum.

"Posta kutuma bırakacak. Üzgün olduğunu ve senin onlarla bir daha asla konuşmamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi." Başını iki yana salladı, kafa karışıklığından dolayı kaşları çatılmıştı. Belki de kardeşimin beni nasıl bu kadar kolay bırakabildiğini merak ediyordu ama anlıyordum.

Biliyordum.

"Mitchell'ı aradın, değil mi?" Kulağa mantıklı gelen tek şey buydu. Mitchell'ın serada ben ayrılmadan hemen önce yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Nasıl uzaklara baktığını... *Kafasında bir şeyler yerine oturmuş gibi.*

Üzgündü.

Akan burnumu sildim.

Gitmeme izin vermek, Mitchell'ın beni diğer iki kardeşimizden koruma yoluydu.

"O ne oluyor... aralarında iyi olan mı?" diye sordu Lo.

"Mitchell onları durdurabilirdi," diye mırıldandım. Yaşça bana en yakın olan oydu. İki yaş büyüktü. "Ama durdurmadı. Bu onu iyi biri yapar mı?" Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Arkadaşlarımın senin evine izinsiz girmelerini engelleyecek hiçbir şey yapmadım. Sana eşek şakası yapmaktan *kendimi* hiç alıkoymadım. Hepimiz aynıyız. Hepimiz *pisliğiz.*" Evine kimi davet ettiğini hatırlaması gerekiyordu. Ben iyi bir adam değildim. Hatırlamıyor muydu?

Lo öne eğildi. "Karşımdaki adam kesinlikle bir pislik değil ve sen de sonunda buna inanınca tam burada olacağım," dedi kesin bir kararlılıkla.

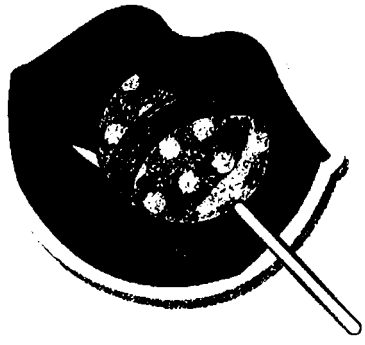
Hayatım boyunca hiç yapmadığım şekilde derin bir nefes aldım.

Ailem hakkında yanılmıştım. Onları değiştiremeyeceğim konusunda.

Aramızda kan bağı olabilirdi ama artık benim ailem değillerdi.

Ailemi seçebilirdim. Lo bana bu seçeneği vermişti.

Ben de bu aileyi seçtim.

56

WILLOW HALE

Garrison kıyafetlerini katlayıp yeni komodine koyarken, "Lo bana evde istediğim odayı tek bir istisnayla seçebileceğimi söyledi," diye açıkladı. Skype'ta onu izliyordum. Etrafı kutularla doluydu, bilgisayar monitörleri ve kablolar da çift kişilik yatağın üzerine saçılmıştı.

Lo'nun teklifini resmen kabul etmeden önce tüm bunların kötü bir fikir olup olmadığını sormak için beni aramıştı. Onunla aynı şekilde düşündüğümden emin olmak istemişti.

Erkek arkadaşım ağabeyimin evine taşınıyordu.

"*Eğer ilişkimizde mutsuz olursan ve bu benden ayrılmanı zorlaştıracak olursa, o zaman bunu yapmam,*" demişti Garrison.

Hemen her şeyde ilk önce beni düşünüyordu. Hatta ondan ayrılacağım bazı garip gerçekliklerde bile beni düşünüyordu. Bu kesinlikle meydana geleceğine inanmayı reddettiğim bir gerçeklikti.

Aynı telefon görüşmesinde Garrison kardeşlerine dair her şeyi de anlatmıştı. *Tatilde onu nasıl incittiklerini, ardından serada yaşananları.* Annesinin hiçbir şey yapmadığını...

Bu beni çok üzse de onun için güçlü kalmaya çalışmıştım. Konuşmamızın sonlarına doğru ikimiz de ağlamıştık. Orada olabilmeyi isterdim.

Nihova

Yanında.

Böylece Londra'daki o sarhoş öfke patlaması daha anlamlı hale gelmişti. O gece onunla birlikte eve uçmadığım için hissettiğim suçluluk içimi kemiriyordu. Garrison bunu yapmamı istemediğini söylemişti, yine de bundan sonsuza dek pişman olacaktım.

"Çok pişmanım," dedim gözyaşlarımı silerek. "Annenle yüzleşebilir ya da bunu Lo'ya daha önce anlatabilirdim..."

"Hayır," dedi Garrison. "Biz ergendik."

"Ben artık ergen değilim."

Ağladığını, titreyen sesini duyabiliyordum. "Yaşananlar senin yüzünden olmadı, Willow. Philly'ye gelmek için bildiğin her şeyi bıraktın. Ağabeyinle tanışmak için buraya geldin. Beni kurtarmak senin görevin değildi. *Benimdi.* Ayrıca benim de *senin* annenle yüzleşmeyi kaç kez istediğimi ama bunu yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Annemin beni hayatından bu kadar kolayca silmesine öfkeliydi.

"O binlerce kilometre uzakta, Maine'de," diye itiraz ettim sakince. "Senin annense sokağın aşağısında yaşıyor."

"Yani? Uçakla gidebilirdim. Param var."

Konuyu kendime çevirdiğim için berbat hissediyordum. "Üzgünüm." En yakın arkadaşım Daisy'nin, hislerim yüzünden özür dilememem gerektiğini söylediği aklıma gelince yüzümü buruşturdum. *Zor bile olsa.* Duygularımı bastırdım ve telefonu tutan elimi gevşettim. "Bazen birçok insanın hayatında önemsiz biri olduğumu düşünüyorum. Utangaç, çekingen Willow Hale," diye fısıldadım. "Senin hayatında da bir hiç olmaktan korkuyorum." O benim erkeğim, tek aşkımdı ve her şeyim olan insanın gözünde görünmez bir gölge olabileceğimi düşünmek korkutucuydu.

"Sen benim için hiçbir zaman önemsiz olmadın, Willow," diye fısıldadı Garrison. "Birbirimize ilk dokunuşumuzdan itibaren benim dünyam ve güvenli alanım oldun. Sana o kadar

âşığım ki, sırf üzgün olduğunu bilmek bile kalbim parçalanıyormuş gibi bir his yaratıyor. Üstelik buraya, bu berbat yere tıkılıp kalmış durumdayım. Lanet olasıca yerde oturuyorum. Keşke sana sarılabilsem."

Ben de yerde oturuyordum. Ona bunu söyledim.

Yavaşça güldük. Maalesef durum buydu.

Garrison yanımdaymış gibi kollarımı vücuduma sardım. "Beni bir daha asla sana ulaşamayacağım kadar uzağa itme, tamam mı?"

"Tamam." Bir süre telefonda birbirimizin nefesini dinledik. Kulağa sevimli olmaktan çok ürkütücü geliyordu ama... huzur vericiydi. *Onun sakinleştiğini ve gözyaşlarımızın durduğunu duymak.*

Tüm bunlara sebep olan yaptığımız telefon görüşmesiydi.

Büyük bir şeydi.

Yapabildiğim tek şey *şu anı* düşünmekti.

Kardeşimin evine taşınıyordu ve o anda Skype görüşmesi yapıyorduk.

Bu taşınma onun için harika bir şeydi. Etrafı onu önemseyen ve seven insanlarla çevrili olacaktı. Mutluluk kelimesi hislerimi tanımlamaya bile yetmezdi.

Son birkaç gündür o kadar çok gülümsüyordum ki, yanaklarım ağrıyordu.

"Hangi odayı seçtin?" diye sordum. Tekrar Skype'a döndüm. Gözlerimi kısarak ekranıma bakıp büyük, sekiz odalı Hale evinde hangi odayı seçtiğini anlamaya çalıştım.

Bir zamanlar odaların yarısından fazlası doluydu. *Lily, Loren, Ryke, Daisy, Connor, Rose ve benim hep birlikte aynı çatı altında yaşadığımız günlerde.* Bunun gerçekten olduğuna inanmak zordu... ama olmuştu.

Artık orada sadece Lily ve Loren'la üç yaşındaki oğulları kaldığına göre ev daha sessiz olmalıydı.

"Neredeyse Ryke ve Daisy'nin eski odasını seçiyordum," dedi Garrison. "Ama sonra Lo evdeki en küçük misafir odası

orası olduğu için bunu yapmama izin vermediğini, sırf hissettiğim suçluluk duygusundan dolayı bunu kendime yapmama göz yummayacağını söyledi."

Tam Lo'ya göre bir hareket.

Garrison kablolarını çözmeye başladı. "Sonra senin eski odanı düşündüm ama bu çok garip olurdu. Bu yüzden koridorun sonunda, Maximoff'unkinden üç oda aşağıdaki misafir odasını seçtim. Hatırlıyor musun? Şal desenli duvar kâğıdı olan."

Gülümsemeye devam ederek başımı salladım. "Lo'nun her girdiğinde migreninin tuttuğunu söylediği oda mı?"

Garrison güldü, bu içten gelen bir kahkahaydı. "Tam olarak o." Ekrana göz attı, gözlerimiz bir an için buluştu.

Gözlüğümü yukarı ittim. "Orada olup taşınmana yardım etmek isterdim."

Neredeyse bir bilet alıyordum ama Garrison bana onun yüzünden okuldaki ilk haftamı kaçırmamamı söylemişti. Bunun yerine Skype görüşmesi yapacaktık.

"Buradasın," diye hatırlattı. Pozitifliği hissedilir derecede belirgindi ve bedenimde bir uyuşturucu gibi gezindi. "Posterim için bir duvar seç." Dizüstü bilgisayarını alarak odada dolaştı.

"Pencerenin yanı," dedim.

Kocaman gülümsedi. "Resmen kafalarımız aynı çalışıyor. Ben de bunu düşünüyordum." Bunu söyleme şekli... Kesinlikle durum dediği gibi değildi.

"Hı-hı. Tabii." Ben de gülümsedim. Bulaşıcıydı.

"Seçimine bayıldım," dedi. "Poster tam olarak oraya asılacak, ben de ona her baktığımda seni düşüneceğim."

Göğsüm sıkıştı, keşke o hatıra benim odamda olsaydı diye düşündüm. Komodinimin üzerinde duran fotoğrafımıza göz attım. Göl evinin iskelesine birlikte uzanmıştık, güneş batarken Garrison yanağıma bir öpücük konduruyordu.

Garrison dizüstü bilgisayarını komodinin üzerine bıraktı,

bu nokta odanın büyük kısmını görmemi sağlıyordu. Kutudan bir kapüşonlu çıkarıp çöp torbasına attı. Bunların hepsini atacağını söylemişti. *Yeni bir başlangıç. Yeni görünüm.* "Okul nasıl?" diye sordu.

Tam cevap vermek üzereydim ki, ekrandaki kapı aniden ardına kadar açıldı. "Garrison amca!" Koyu renk saçlı çocuk hızla içeri girdi ve Garrison'ın yatağına karınüstü atladı.

"Hey, hey, hey!" Lo kapı girişinden seslendi. "Kapı çalma konusunda ne konuşmuştuk?"

Maximoff yatakta doğrularak babasına döndü. "İçeri girmeden önce kapıyı çalmalıyım," dedi kelimeleri biraz ağzında yuvarlayarak.

"Bir daha dene, evlat," dedi Lo ve ardından Garrison'a özür dilercesine bir bakış attı.

Garrison sırıtıyordu.

Maximoff dışarı çıkıp kapıyı tıklattı. Lo'nun "Şimdi ne soruyorsun?" dediğini duydum.

"Garrison amca?!" Maximoff tüm gücüyle bağırdı. "Gelip seninle oynayabilir miyim?!"

Garrison güldü. "Evet, ufaklık. İçeri gel."

Maximoff, Garrison'a amca demeye yeni başlamıştı. *Her ne kadar akraba olmasalar bile.* Garrison'la evlenirsek, o zaman gerçekten onun amcası olacaktı ama biz bu olasılığı gerçek anlamda konuşmamıştık. Bu konu -kendisinden ayrılacağımı düşünüyorsa- Garrison'ın radarında olamazdı.

Ayrılmayacaktım.

Kapı açıldı ve Maximoff hızla içeri daldı. Lily'yi anımsatan büyük yeşil gözleriyle, "Şey... Kutuları açmana yardım edebilir miyim?" diye sordu. O gözlere karşı koymak imkânsızdı.

Garrison başını sallayarak onayladı.

Lo dizüstü bilgisayarın ekranını fark etti. Kaşlarını kaldırarak bana, "Bu benim kız kardeşim mi?" diye sordu.

"Ta kendisi... Etten kemikten olmasam da buradayım," dedim.

"Bir sürü bir ve sıfırdan ibaret," diye ekledi Garrison ve Lo'nun arkasında dikilirken bana göz kırptı. O kadar seksiydi ki, yüzüm kızardı.

Lo kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Siz ikiniz şu an inek dilinde mi flört ediyorsunuz?"

"Adamım, biz inek değiliz," diye çıkıştı Garrison. "İnekler yıldızlar sokağının birkaç ev ilerisinde yaşamıyor mu?" Lily büyük bir sevecenlikle Connor ve Rose'a *inek yıldızlar* şeklinde hitap ediyordu ama Cobaltlar tipik inek kavramının çok uzağındaydılar. Her şeyden önce bu tanıma en çok uyan bendim. *Gözlük, çizgi roman sevgisi ve içedönüklük.*

Lo göğsüne dokundu. "Çok pardon, *geek* flörtü sizinki."

Garrison kaşlarını kaldırdı. "Onu sen ve karın yapıyorsunuz." Süper kahraman takıntısı olanlar Lily ve Lo'ydu, hatta bazen kendilerini benden bile fazla kaptırıyorlardı.

Maximoff bir yastık alıp babasına fırlattı. Lo hiçbir şey yokmuş gibi yana çekilerek kaçtı, hâlâ Garrison'a odaklıydı. "Tanrım, sen ve şu kelimeler. Tamam, bilgisayar zımbırtısı dilinde flörtleşiyordunuz."

"İkili," dedi Garrison.

"Ne?" Lo'nun kaşları çatıldı.

"İkili sayı sistemi... Neyse, boş ver."

Lo kısmen gülümseyerek, "İyi, bunun aniden bir derse dönüşeceğini düşündüm," diye karşılık verdi. "Üniversite terk olduğumu biliyorsun."

"Bunu her fırsatta tekrarlıyorsun," dedim alçak sesle.

Lo yeniden bilgisayara döndü. "Şakalar yapan kız kardeşim." Tekrar gülümsedi. "O zaman Londra iyi gidiyor, öyle mi?"

"Evet, gayet iyi."

Lo'nun telefonu çaldı, aramayı yanıtlamak için izin istedi. Tam çıkarken, "Selam, baba," dediğini duydum.

Midem çalkalandı, aniden huzursuzlandım.

Maximoff daha küçük kutulardan birinin üzerindeki ban-

dı kopardı, Garrison'a yardım ediyordu. Bu onun oyalanması için iyi bir şeydi, ben de kusmak üzereymişim gibi görünmemek için kendime bir saniye ayırmak zorunda kaldım.

Çünkü Garrison'dan bir şey gizliyordum. *Ağabeylerimden.* Üstelik yapabilirsem, bunu beraberimde mezara götürmek istiyordum.

Bu Garrison'ın beni ziyaret ettiği, Londra'daki o geceyle ilgiliydi.

Garrison eve uçtuktan ve ben burada kaldıktan sonra biraz hasar kontrolü yapmıştım. Öğrenciler Garrison'ın Salvatore'a yumruk attığı kavgayı kaydetmişlerdi ve Garrison'm yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Eğer o görüntüler internete sızarsa, Garrison medyanın birinci hedefi olurdu. İkimizin de daha önce *meme*'leri yapılmıştı ve bu sadece hem duygusal hem de zihinsel açıdan olanları kaldırabilmeye hazır olunduğunda kolay bir durumdu.

Bu görüntü onu mahvederdi. Connor Cobalt -her zamanki hasar kontrol uzmanı- orada olmadığı için farklı kaynakları düşünmek zorunda kalan ben olmuştum. Garrison'ın sarhoş olduğunu belirtmeden Lo veya Ryke'ı arayamazdım, ayrıca bana bunu kimseye söylemeyeceğime dair söz verdirmişti.

Dolayısıyla geriye tek bir kişi kalmıştı.

Babam.

Jonathan Hale.

Okul için bana bir çek yazdıktan sonra asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapmıştım.

Ondan daha fazla para istemiştim.

Bana yüz bin dolar verdi. Bunun ne için olduğunu biliyordu ve yardım etmek istemişti. Ancak bu miktara *bozuk para* demişti, ki bu bana... biraz aşağılayıcı gelmişti. Yüz bin dolar benim için bir servetti. Planımı hayata geçirmem için de yeterliydi.

Sheetal kavgayı baştan sona videoya almıştı, bu sayede Garrison'ı kaydeden herkesi belirleyebilmiştim. Neyse ki, Tess

o gece Bishop Hall'da bulunan öğrencilerin çoğunu tanıyordu. Onlara çektikleri görüntülerin karşılığında nakit para vermiştim, onlar da videoları internetten ve telefonlarından silmişlerdi.

Ben -*Willow Hale*- Jonathan Hale'in parasıyla insanlara rüşvet vermiştim.

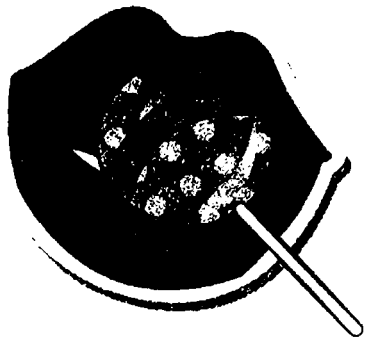
Ryke durmaksızın babamız hakkında beni uyarmıştı. Onun karşılık beklemeden kimseye bir şey vermeyeceğini biliyordum. *Sadakat. Zaman.* Ne isteyeceğinden emin değildim ama kendimi ona borçlu hissetmek istememiştim. Şimdiyse... tek hissettiğim buydu. Peki karşılığını almaya geldiğinde ne olacaktı?

Ya da daha da kötüsü Lo, Ryke veya Garrison bunu öğrenirse ne olacaktı?

Öğrenemezlerdi.

Öğrenemezler.

Bu kelimeleri resmen taşa kazıdım.

57

WILLOW HALE

Ağustos

"Ne dedin?!" Gümbürdeyen bas sesini bastıracak kadar bağırmaya çalıştım, diğer kulağımı parmağımla tıkarken birine telefonu sıkıca yaslamıştım.

Dairede verilen partinin gürültüsünden dolayı en iyi arkadaşımı hâlâ duyamıyordum. Bira dolu bardağa pinpon topu atanlara yapılan tezahüratlar, sarhoş bedenlerin sesi ve insanın kafasını patlatacak seviyede açılmış müzik... Gürültülü bir üniversite karmaşası tünelindeydim. Kim çarşamba günü saat yedide parti verirdi ki?

Görünüşe göre ev arkadaşlarım.

Biraz önce Sheetal başını odamdan içeri uzatmıştı. "Büyük bir parti veriyoruz. Bir şey ister misin, içki ya da sigara?" Parti çoktan başlamıştı.

Benim orada olduğumu hatırlaması güzeldi. Yeni ev arkadaşlarım olan dostlarım için görünmez değildim. Sheetal, Tess ve Salvatore.

Yine de bana bir saat önceden haber verilmesini tercih ederdim. Kendime karşı gerçekten dürüst olmak gerekirse, *ev* partisi düzenleyeceğimizi bilseydim tüm gün hazırlık yapmak isterdim.

İçecek ve sigarayı reddettikten sonra bunun geçip gide-

ceğini düşündüm ama büyümeye devam etti. Giriş kapısının sürekli açıldığını duyuyordum. İçeri daha çok insan doluyor, daha fazla ses birikiyordu.

"Bir saniye!" Telefona konuşurken müzik yüzünden sesimi yükselttim. "Daha sessiz bir yer bulacağım, Daisy!" Gözlerimle küçük odayı taradım, eski yurt odamdan daha sıkışıktı. Duvara yaslanmış tek kişilik yatağın üzerinde buruşuk, açık mavi bir yorgan duruyordu.

Çoğu eşyam hâlâ karton kutulardaydı. Ancak birkaç *X-Men* posteri asıp ağabeylerimin, Calloway kız kardeşlerin ve tabii ki erkek arkadaşımın fotoğraflarını kutusundan çıkarmak için biraz zamanım olmuştu. *Gravity Falls Funko Pop!* koleksiyonumu komodinin üzerine yerleştirmiştim. İçeride masaya yer yoktu.

Yine de bu kadar alana sahip olduğum için şanslıydım, sadece banyoyla ortak alanı paylaşıyordum.

Küçük dolaba göz attım.

Bingo.

Dolaba yönelmeden önce yatağımın üzerinden dizüstü bilgisayarımı kaptım. Küçük bir oda gibi olan dolaplardan değildi. Dolayısıyla eğildim ve askıdaki tulumlarla sade tişörtlerin altına oturdum. Kıyafetlerin altına sıkışmış halde parmaklarımı çerçevenin altına sokup kapıyı neredeyse kapanana kadar kendime çektim.

Karanlık.

Ayrıca sonunda boğuk bir sessizlik.

İç çektim.

İşte *Harry Potter* da böyle hissetmiş olmalıydı. Ayrıca *Dursleylerin* merdiveninin altında daha fazla alan olduğundan emindim.

Aşağı kayan gözlüğümü düzelttim. "Beni duyabiliyor musun?" diye sordum Daisy'ye ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Parlak ekran dolabı mavi bir tonla aydınlattı.

"Çok daha iyi," dedi Daisy. "Nereye gittin?"

"Dolaba. Belki Skype'ın sesi daha yüksek olur." Tam video görüşmesi yapacak zamanı olup olmadığını sormak üzereyken beni Skype'tan aradı.

Seğiren dudaklarımda bir tebessüm belirdi, bu gece gülümseyeceğimi hiç düşünmemiştim. Tıklayarak Skype aramasını kabul ettim ve onun ışıl ışıl, fotojenik yüzü ekranda belirdi.

"Merhaba." Kırmızı bir *Twizzler* ısırdı. Sarı saçları, üzerinde "*yeehaw!*" yazan göbeği açık tişörtünün üzerinden aşağı uzanıyordu. "Garrison gelmeseydi kesinlikle oraya uçar, seni o delilikten uzaklaştırırdım." Uzun bacaklarını göğsüne çekti. "Gürültüden uzaklaşıp sessizliğe, günbatımma doğru yol alırdık."

Serçeparmağımdaki gümüş yüzüğe dokundum ve bilgisayar ekranından onun parmağında da aynı yüzüğü gördüm. Dudaklarım yukarı kıvrılmaya devam etti. "Kulağa güzel geliyor." Gözlüğümü tekrar düzelttim. "Seni çok rahatsız etmiyorum, değil mi? Yazın yeni bittiğini biliyorum ama kamp işleri hâlâ zamanını alıyor olmalı." Calloway Kampı'nın kurucusu oydu ve dağda, çocuklar için inşa edilen bu macera dolu kaçış noktası için fazlasıyla zaman harcamıştı.

"Kampla ilgili işler azalıyor ve seninle özlem gidermeyi seviyorum." Üzerindeki kısa tişörtün dışarı fırlamış iplikleriyle oynadı, yerinde duramıyordu. "Senin... beni arayamayacağını falan düşünmeni istemiyorum."

Daisy'nin artık bir bebeği, kocası ve yeni bir kariyeri vardı. Ayrıca aramızda okyanus uzanıyordu.

Bazen birbirimizden uzaklaşabileceğimiz düşüncesi beni de korkutuyordu ama kalbimin derinliklerinde biliyordum ki, o benim sonsuza dek arkadaşımdı. Sırf üvey ağabeyim Ryke'la evli olduğu için bu kadar yakın değildik.

Söylediği şey şuydu: Burada olsaydı, partiden kaçmama yardım eder ve kargaşanın beni daha fazla içine çekmesine izin vermezdi.

Daisy sessizliği benim kadar seviyordu.

"Öyle düşünmüyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Seni her fırsat bulduğumda arayacağım."

Gülümsemek üzereydi ama benim tarafımdan gelen çığlık *patlamaları* yüzünden irkildi. Bu çığlıklar genellikle spor oyunlarına eşlik ederdi.

"Şu bira-pinpon oyunundan nefret ediyorum," dedim sessizce.

"Garrison gelene kadar bana eşlik edebilirsin," diye öneride bulundu Daisy. "Öğle yemeği için taş evdeyim." Taş ev diye adlandırdığı yer çıkmaz sokağın sonunda, Lily ve Rose'un Philly'deki sokaklarının aşağısında yer alan güzel taş evdi.

Omuzlarım gevşedi, gerginliğim azalmıştı. Beni gidip insanlarla birlikte vakit geçirmeye ve yabancılarla eğlenmeyi denemeye zorlamıyordu. Kim olduğumu biliyordum ve bunun benim tarzım olmadığının da farkındaydım. Daisy asla bana kaygı verici bir karışım içirmiyordu.

"Teşekkürler, Daisy." Bacağımı daracık dolapta uzatmaya çalıştım, dizüstü bilgisayarımı baldırlarıma yaslamıştım. Boynumu kaldırdım ve bir elbise yüzüme çarptı. Bunu kenara ittim. "Umarım bu parti sadece ilk haftanın *ünitersiteye tekrar hoş geldin* kutlamasıdır."

Basın sesi yoğunlaştı ve altımdaki zemini titreştirdi.

Lütfen bu bir kerelik bir şey olsun.

Lütfen.

Ben ev partileri için uygun değildim. Londra'da üniversite arkadaşları bulmuş olabilirdim ama ben hâlâ çizgi roman dükkânlarının köşelerinde saklanan, raflara veya yabancılara çarpmamaya çalışan o kızın ta kendisiydim. Hiç kimsenin yolunu kesmek istemiyordum, hatta ev arkadaşlarımın bile.

Özünde içedönük bir insandım, büyük bir grupla gezdikten sonra tüm hafta boyunca tek başıma şarj olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Evde oturmak ve *Netflix* izlemek bana, barlara gitmek ya

da insanları içki içmeye ve sohbet etmeye davet etmekten çok daha iyi geliyordu.

İkincisini yapmak... yorucuydu.

"Ev arkadaşların partici mi?" diye merakla sordu Daisy.

"Sanmıyorum. Onlarla *Barnaby's*'e gidiyordum ama her hafta sonu değil." Kaşlarımı çatarak düşündüm. "Bu... güzeldi. Sadece üçümüz oluyorduk. Sonrasında barları dolaşmayı ya da daha büyük gruplarla buluşmayı isterlerse genelde reddediyordum." Duraksadım. "Ama Tess çok popüler. Neredeyse kampüsteki herkesi tanıyor ve Sheetal gece geç saatlere kadar dışarıda kalmayı seviyor. Salvatore da öyle..." Ah, hayır...

Onlarla eve çıkmanın nasıl bir şey olacağını gerçek anlamda yanlış değerlendirmiş olabilir miydim?

"Muhtemelen haklısındır," diye teselli etti Daisy. "Bu sadece bir hoş geldin partisi olabilir."

"İç! İç! İç!" Bağırışlar yaklaştı, sanki bir adım uzağımda gibiydi.

Bilgisayarıma odaklandım. "Onlara seslerini kısmalarını bile söyleyemem. Yaparsam eğlencelerini mahveder, kibirli oda arkadaşı olurum." Herkesten sessiz olmalarını istemek bana adaletsizce geliyordu. Ben sadece bir kişiydim. "Zaten Garrison'ın bu gece geleceğine dair onları uyarmadığım için kendimi kötü hissediyorum."

Daisy *Twizzler*'ından bir ısırık aldı. "Hâlâ onu sevmiyorlar mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Daireye resmi olarak sadece birkaç gün önce taşınmıştım ve bu ev arkadaşlarımla ters düşmem anlamına gelse bile Garrison'ın nerede yaşadığımı görmesini istiyordum. Garrison sekiz aydır Lo'yla birlikte yaşadığı için artık çok daha iyi durumdaydı. Fakat Tess ve Sheetal erkek arkadaşımı en son gördüklerinde, kendisi Salvatore'a yumruk atıyordu.

"Sadece Garrison hakkında konuşmuyoruz," diye açıkladım. "Sanırım destek olmaya çalışıyorlar ama... Yaşananların tuhaflığından da kaçmaya çalışıyor gibiyiz."

Kış partisinden sonra onlarla eve çıkmamayı düşünmüştüm ama beni kucaklamışlar ve her ne olursa olsun beni hâlâ yanlarında istediklerini söylemişlerdi.

Garrison da arkadaşlarımın beni onun eylemleri yüzünden terk etmedikleri için mutluydu ama üniversite arkadaşlarıyla yaşamak, Calloway kız kardeşlerle yaşamaktan kesinlikle farklıydı. Bu sanki bana kendimi daha önce hiç oynamadığım yeni bir konsolda zorlu bir oyunun uzmanı olmuşum gibi hissettiriyordu.

"Ev arkadaşların bu gece ona ısınabilirler. Kötü ilk izlenimlerin gerçekten harika bir kişinin işareti olabileceği şeklinde bir teorim var. Bu yüzden, hey: Hâlâ umut var," dedi Daisy iyimser bir tavırla. Bir yudum su içti. "Garrison gelir gelmez partiden kaçacak mısın?"

Her şeyin tamamen karıştığını fark ederek kaşlarımı çattım. "İlk plan buydu."

Daisy kaşlarını indirip kaldırarak, "Birbirinizi iliklerinize kadar *becermeyi* mi planlıyorsunuz?" diye takıldı.

Boynum kızardı. "Şey... sayılır."

Gülümsemesi yüzüne iyice yayılarak, "Willow," diye soluklandı. "*Sayılır* da ne demek?"

"Bu gece ona oral seks yapmak istiyorum, hayatımın ilk oral seksi. Ama bu konuda daha şimdiden çok gerginim."

Rose soğuk bir tavırla, "Ne konuda gerginsin?" diye sordu. Ekranda Daisy'nin, kız kardeşi eve daha yeni girmiş gibi yan tarafa baktığını gördüm.

"Merhaba, Daisy," diye selam verdi Lily.

Şimdi *kız kardeşler* olmuşlardı. *Çoğul.*

İçeride sadece onların olup da ağabeylerimin gelmemesine seviniyordum. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra Lily ve Rose, Daisy'nin yanına kanepeye oturdular. Elleri *Thai* yemek

kutularıyla doluydu. Skype ekranına sıkıştılar, dolayısıyla benim garip ikilemimin parçası olmaya hazırdılar.

Ben dolaptaydım.

Kendi dairemdeki bir partiye dahil olmamaya çalışıyordum.

Oral seks hakkında konuşuyordum. "Nasıl yapıldığını Google'da araştırdım, pek yardımı olmadı. Sadece kendine güvenmekten bahsediyorlar. Ben daha çok oral seksin işleyişinden endişeliyim. Bu işi garip bir şekilde yapmaktan ya da onun canını yakmaktan korkuyorum."

"Ona oral seks yapmak zorunda değilsin," diye hatırlattı Daisy. "Ben yapmayı pek sevmem mesela."

"Bence eğlenceli," dedi Lily. Biraz kızarmıştı. Daha hafif bir sesle, "Çok seksi," diye ekledi. Kendi kendine başını sallayıp onaylarken omuzları kalktı.

Rose içinde *Pad Kee Mao** olduğunu söylediği bir kabı açarken, "Zaman zaman kesinlikle," diyerek katıldı. "Diğer zamanlarda can sıkıcı bir şey ve ben yapmaktan kaçınıyorum."

Kendimden daha emin bir tavırla, "Denemek istiyorum," dedim. "Sırf sevip sevmeyeceğimi görmek için. Garrison beni tercihim her ne olursa olsun zorlamayacaktır, hiç zorlamadı."

"Pratik yapmalısın," diye yönlendirdi Rose.

"Mesela... bir muzla mı?" Dolapta penise benzeyen bir şey aradım.

"Doğaçlama yap," diye önerdi Daisy.

Rose bu sözlere yüzünü buruşturarak tepki verdi.

Daisy alaycı bir şekilde güldü ve dramatik bir tavırla, "İğrenç," dedi.

Lily kahkaha attı.

Kalbim garip bir şekilde sıkıştı. Onları özlüyordum. *Etraflarında olmayı.* Onlarla *yaşamayı.* Her ne kadar hepsi farklı evlere taşınmış olsalar da aynı sokakta yaşıyorlardı.

Rose ekrana daha da yaklaşmadan önce elini her iki kız kardeşine birden kaldırdı. "Willow, ben de senin gibiydim."

* Tayland mutfağına özgü, baharatlı bir erişte yemeğidir. (ç.n.)

Ninova

"Öyle mi?" *Erkekleri korkutup kaçıran cesur, vahşi Rose Calloway.* Onu Philly'ye ilk taşındığım zamana göre çok daha iyi tanıyordum. O benim için sadece *Forbes* dergisinde bir yüz ya da kısa süreli *Philly'nin Prensesleri*'nin yıldızı değildi. O karmaşık ve çok yönlüydü, bu yüzden pek de şaşırmamıştım.

"Sınıfta kalacak kadar kötü sakso çekmekten korkuyordum, evet." Rose başarmayı seviyordu.

"Sana kendini daha iyi hissettiren ne oldu?"

"Connor," dedi derin bir nefes alarak. "Sabırlıydı ve bana kendimi..." Gözlerini devirdi. "Sanki birlikte pratik yapıyormuşuz ve benim hiçbir şey kanıtlamama gerek yokmuş gibi davrandı. Dolayısıyla önceden tek başına pratik yapmana gerek yok. *Garrison'la* pratik yapabilirsin."

Lily bir kutu *Fizz* açtı. "Bu iyi bir tavsiye, Rose."

"Biliyorum."

Güldük.

Daisy başını salladı. "Görüyorsun, tuhaf bile olsa bu sana kendini rahat hissettiren biriyle yaşayacağım bir tuhaflık. Bu yüzden tuhaflık ortadan kalkıyor ve her şey yoluna giriyor." Kollarını sahnedeymiş gibi iki yana açtı.

"Bunun..." Kelimelerim yarıda kaldı, müzik on oktav yükselince düşüncelerim dağılmıştı. Sanki kapım biraz önce açılmıştı...

Gerildim.

Ah, hayır.

Rose doğrularak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Willow?" dediler Daisy ve Lily aynı anda.

"Kapımı kilitlemeyi unuttum," diye fısıldadım ve dikkatle dinlemeye başladım. Kıkırdamalar eşliğinde zemin tahtaları gıcırdadı. "Sanırım odamda biri var."

"Şu orospu çocuklarını dışarı at," diye bağırdı Rose. Sarı-yeşil gözleri sanki dizüstü bilgisayarımın ekranından iki saniye içinde fırlayıp onlarla benim yerime savaşacakmış gibi keskindi.

"Neler oluyor?"

Aman Tanrım.

Bu ses, bu soru... Onların tarafından geliyordu. Başlarının Loren Hale'in sesi üzerine dönmesini izledim.

Ağabeyim.

Üstelik yalnız değildi. Kanepenin arkasında Ryke Meadows'la birlikte duruyordu. Her iki ağabeyim de Skype oturumuna bakmak için eğildi.

"Willow?" Ryke'ın yüzü asıldı. "Ne sikim oluyor?"

Daisy her şeyi hızla açıkladı. *Teşekkür ederim.* Bu süreyi odama izinsiz girenleri dinlemek için kullandım. Müzik sesi hafifledi, sanırım kapımı kapatmışlardı.

Kalbim hızlandı.

Pekâlâ.

Bunun üstesinden gelebilirsin, Willow. Sadece parti veriyorlar. Bu odanın yarı ünlü birine ait olduğunu muhtemelen bilmiyorlar. Ben şöhretin eşiğindeyim.

Eşyalarını çalmayacaklar.

Sadece... geçmesini bekle.

Lo sert bir sesle, "Willow," diyerek dikkatimi kendisine çekti.

"Evet?" Gözlüğümü kim bilir kaçıncı kez düzelttim.

"Gittiler mi?"

Başımı salladım. "Ben..." Sindim. *Hayır, hayır.* "Şapırtılar duyuyorum."

Daisy'nin ağzı açık kaldı. "Öpüşüyorlar."

"Durdur," dedi Lily. "*Durdur.*"

Onlarla yüzleşmem gerektiği düşüncesiyle içimi gergin bir sıcaklık kapladı. "Yapamam..."

"Onlara odandan siktirip gitmelerini söyle," dedi Ryke sertçe. Ben o değildim. Rose veya Lo da değildim.

Çabuk hiddetlenen üçlü -bu ifadeyi Lily uydurmuştu- böyle bir sorunu hızlı ve etkili şekilde çözerdi.

Yüzüm yatağımdan yükselen gıcırtı ve *hımm* sesleriyle

buruştu. Dolabımın karanlığında yukarı baktım. Kendi kendime, "Şansım işte," diye mırıldandım. "Birazdan Garrison'ın burada olması gerekiyor ve iki yabancı yatağımı kirletmekte... Ona tanımadığımız insanların biraz önce birbirlerine dokundukları bir yerde nasıl ilk kez oral seks yapabilirim ki?" *Bir dakika.* Donup kaldım.

Bunu sadece yüksek sesle söylemekle kalmamıştım. Ağabeylerimin karşısında söylemiştim.

"Biraz önce Garrison'a ilk kez oral seks yapacağım mı söyledi o?" diye sordu Ryke, Lo'ya.

Söylemiştim.

Lo ona bir bakış attı. "Tekrar ettiğin için teşekkürler. Sanki öncesinde beynimi çamaşır suyuyla yıkamaya ihtiyacım yokmuş gibi."

Şaşkın bir tavırla, "Onunla zaten seks yaptığımı düşünmüştüm," dedi Ryke.

"Hah." Lo'nun kaşları çatıldı. "Bu hâlâ bakire olduğun anlamına mı..."

"Hayır," diye hızlıca yanıtladım.

Lütfen beni yakıp kül edin.

Asılı tulumlarımın arkasına saklandım.

"Saksonun seksten önce yaşanması şart değil," diye çıkıştı Rose.

Solan bir çiçek gibi büzüştüm. Calloway kız kardeşler beni savunmaya başlayarak ağabeylerime bu işten uzak durmalarını söylediler.

Artık yatağımda sevişen yabancılara odaklanmak daha kolaydı. Lo ve Ryke'ın Garrison'a oral seks yapmayı planladığımı bilmelerinin beraberinde getirdiği utançtan kaçıp kurtulmak istiyordum.

Dizüstü bilgisayarımı göğsüme yasladım. "Dolaptan çıkıyorum."

"Güzel," dedi Lo.

"Biz buradayız," diye hatırlattı Rose.

Daisy elleriyle kalp işareti yaptı.

Hepsi beni, sanki bu onların inanılmaz derecede yatırım yaptıkları bir üniversite filmiymiş gibi izliyordu. Sessizce dolabın kapısını itip açtım.

Kız, dolaptan sürünerek çıktığımı bile duymamıştı. "İşte tam *orası*, Mattie. *Tanrım*," diye inledi.

Ayağa kalktım. "Ah." Elimle yüzümü kapattım, yirmili yaşlardaki bir adamın mini etekli, çiçekli bluzlu bir kıza oral seks yapan görüntüsüne bakmamaya çalıştım.

Onları daha önce durdurmalıydın, Willow.

Bu benim kefaretimdi. *Ödemem gereken bedel.* "Şey..." diye konuşmaya başladım.

Kız beni görünce nefesini tuttu. "Mattie. Mattie!" İkisi birden hareketlenince yatak gıcırdadı.

"Lütfen çıkar mısınız?" Yanaklarım alev alevdi. "Burası benim odam."

"Dolaba saklanmış bizi mi izliyordun?" diye sordu Mattie öfkeyle. Bazı kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Amerikan aksanı vardı ve sarhoş olduğu belliydi.

Göğsüme dönük duran bilgisayar ekranından, "Şu herifin cüretine bak," diye bağırdı Rose. Onları görmüyordu.

Elimi yüzümden indirdim.

Bilgisayara şaşkınlık içerisinde bakıyorlardı. Dolayısıyla kesinlikle Rose'u duymuşlardı.

Bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalıştım. "Ah... Hayır," diye açıkladım. "Partinin gürültüsünü engellemek için dolaba girmiştim. Ses çok yüksekti."

"Onlara sikik bir açıklama yapmak zorunda değilsin," diye homurdandı Ryke.

Mattie şaşkın bir ses çıkardı. "O Ryke Meadows mu?"

Aramayı sessize almalıydım.

Kız takıldığı adamı ya da erkek arkadaşını veya yanındaki her kimse onu yok sayarak ayağa kalkarken yana kaymış eteğini düzeltti.

Mattie gözlerini kıstı, beni tanımaya çalışıyordu. "Sen o kızsın." Yataktan kalkarken sendeledi. Yanındaki esmer kıza, "Adı neydi, Dina?" diye sordu. "Şu gözlüklü şapşal olanı hatırlıyor musun? Nadiren konuşan ve sürekli seksi sarışın Callowaylerle gezen şu kızı?"

Tam karşılarındaydım.

Geri adım atmadım. Yerimi korumaya çalışıyordum.

Saçını atkuyruğu yaparak, "Bilmiyorum," dedi Dina. "Bize gitmemizi söyledi, hadi gidelim."

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. Beni duyduklarından emin değildim.

Mattie elini uzattı. "Bekle, dur bir dakika."

Başımı salladım. "Parti dışarıda." Kapıyı işaret ettim, bilgisayar diğer elimdeydi.

"Hadi ama, böyle yapma," dedi Mattie nazik bir sesle. Bana dostça gülümsedi. "Ryke, Lo ve Connor'ın bu yaz hayır kurumu için modelliğini yaptıkları iç çamaşırını bile giyiyorum."

Dina, "*Evet, tabii,*" dercesine homurdandı. Sanki adam yalan söylüyordu. Sonra odadan çıktı.

Beni onunla yalnız bıraktı.

Mattie kapının tıkırdayarak kapanmasını seyretti.

Kalbim hızlandı. "Şey... Lütfen çıkar mısın? Biraz meşgulüm."

Mattie gülümseyerek karşılık verdi. "Bir içki için zamanın var mı..."

"O sikik kulaklarını iyi aç!" diye haykırdı Lo yüksek sesle. Hoparlörlerim cızırdadı. "Sana yüz kere odasından çıkmanı söyledi. Dolayısıyla ben oraya gelip de hayatını cehenneme çevirmeden önce oradan siktir olup git, yoksa keşke sadece sikimi ikiye ayırmakla kalsaydı diyeceksin." Ses tonu zehir saçıyordu.

Mattie sırf Lo'nun sesini duyduğundan dolayı bile korkmuş görünüyordu. O sözlere eşlik eden zehirli bakışları görmemişti.

"Ben... şey," diye kekeledi Mattie. "Bu bir...?" Yüzünde kafa karışıklığıyla baktı, bir adım öne çıkarak onu dışarıya yönlendirdim ve bunu ona dokunmadan yaptım.

Bana elini sürmediği için şanslıydım.

"Dur..." Şaşkın bir şekilde odamdan ayrılırken öylece baktı.

Kapıyı kapatıp kilitledim.

"Teşekkürler," dedim bilgisayardaki herkese. "Artık her şey kontrol altında." Kapatmadan önce hepsi bana cesaretlendirici sözler söyledi ve *güvende ol* dileklerinde bulundu.

Herif gitmiş olsa da kaygının sebep olduğu sıcaklık hâlâ üzerimdeydi.

İşte böyle anlarda meditasyona başlamış olmayı diliyordum. Bunu bana Daisy önermişti. Her sabah ağaç evinde Sulli'yle yirmi dakikalık seanslar yapıyordu. Görünüşe göre zihni yeniden odaklamak için iyi bir yöntemdi.

Benim de yoğun bir yeniden odaklanmaya ihtiyacım vardı.

Telefonuma bir mesaj geldi.

Garrison: *İndim. Taksideyim. Birazdan görüşürüz *pizza emojisi* *gülen yüz emojisi* *kalp emojisi**

Beklentim zirve yaptı, ona hemen apartmanın kapı kodunu mesaj attım. Onu havaalanında karşılayacaktım ama bana burada buluşmayı önermişti. Havalimanlarında kaygılandığımı biliyordu, yine de bu seferlik onun için bu cesareti gösterebilmeyi dilerdim.

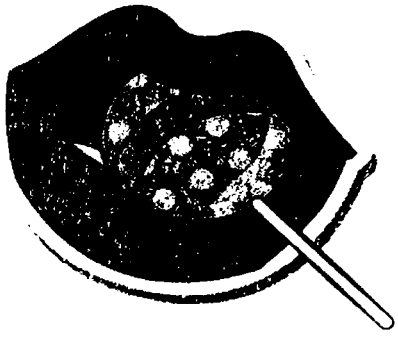
Burada, partide kalmaktan daha iyi olurdu. Ancak sadece havaalanı kalabalıklarıyla yüzleştiğimi düşünmek bile bana iki saat boyunca gergin terler döktürüyordu.

Gergin bir tavırla iç geçirdim ve sırtımı zonklayan duvara yasladım. Müziğin sesi hâlâ çok yüksekti. "İç, iç, iç!" tezahüratları da devam ediyordu.

Ardından ezilmiş yastıklara ve buruşmuş yorgana göz attım. *İğrenç.*

Yatak örtüsünü değiştir, Willow.

Harekete geçtim ve aynen öyle yaptım.

58

GARRISON ABBEY

Apartmana girer girmez müziği ve sarhoş tiplerin kahkahalarını duydum. Burası kesinlikle benim kızımın yeri olamaz diye düşündüm.

Ev partisi mi?

Hem de çarşamba günü?

Bu kulağa Willow'un olabilecek en kötü kâbusu gibi geliyordu. Yine de gürültünün dışarıya yankılandığı aralık kapıya yöneldim. Çantam omzumdan sallanıyordu, daire numarasını tekrar kontrol ettim.

Onun dairesiydi.

Ya artık partilerden hoşlanıyorsa ne olacaktı? Onu tanıyamayacağım kadar değişmediğine inanmak istiyordum. Bu yaz birbirimizi makul derecede görmüştük.

Gürültülü, kalabalık daireye girdim. İçeride yaklaşık elli öğrenci vardı. Hepsi de çoktan sarhoş olmuşlardı. Erkekler ellerindeki içkileri eşyaların üzerine dökerek yalpalaya yalpalaya yürüyorlardı. *Bira. Likör. Şampanya.*

Dönüp tekrar kapıya baktım. Yarı açık durmasına inanamamıştım.

Bir sapık veya tacizci kolayca içeri girebilirdi. Bu bir seri katilin erotik rüyasıydı ve korku filmlerinin başında, daha fil-

min adı bile görünmeden aptalların ölme şekilleri de aynen böyle oluyordu.

Birinin Willow'u öldürdüğünü düşünmek midemi bulandırdı. Bir elimle ağzımı ovuşturarak ileri adım attım, siyah *Converse*'im bir bira kutusunu ezdi.

Adamın biri bira-pinpon oynanan masaya uzanmış yatan kızın göbek deliğinden içki içerken üniversite öğrencileri, "İç! İç!" diye bağırıyorlardı.

Bir adım daha atamadan tanıdık bir yüzle karşılaştım. Salvatore Amadio -diğer adıyla yere yıktığım çakma vampir- yolumu kesti.

Harika.

İşte yine başlıyorduk.

İki yanında da birer şık ve ciddi genç adam vardı. Salvatore'un ağzından bir kalem sarkmaktaydı, sanki bir içki oyununun skorunu tutuyordu. Elinde de bir bardak viski... Ekose pantolonu neredeyse giyen hemen herkeste itici dururdu, bu yüzden onu yargılamamaya çalıştım.

"Hey, adamım," diye selam verdim. "Üzgünüm..." Her ne kadar daha önce *onun* yanağına vurduysam da kendi yanağımı işaret ettim.

Bana dik dik baktı.

Arkadaş edinmekte ne kadar da iyiydim. Tanrım, bir zamanlar son derece popüler olduğumu düşünmek çok garipti.

Başımı salladım. "Pekâlâ. Willow'un odası hangisi, biliyor musun?" Elimi cebime atıp telefonumu aradım. Ona mesaj atmayı planlıyordum.

Salvatore kalemi ağzından kibirli bir tavırla çıkardı, sanki okulun en havalı çocuğu oydu. "Burada istenmiyorsun."

Benimle taşak geçiyor olmalısın. "Kız arkadaşım burada yaşıyor."

"Aynen." Rahatsız edici derecede korumacı bakışları vardı. Sanki hâlâ Willow'u benden korumaya çalışıyordu ve bu...

Sinirli bir kahkaha attım. "Vay canına, ev arkadaşının gü-

venliği konusunda çok endişeleniyor olmalısın. Giriş kapısını herkesin ve aynı zamanda onların ucube kuzenlerinin girmesi için açık bırakmak gerçekten çok akıllıca bir şey..."

"Senin gibi ucubelerin." Öne doğru bir adım attı, beni tutup dışarı çıkarmak üzereydi. İçgüdüsel olarak geri gidip elinden kurtuldum.

Kalbim hızlandı. "Kavga aramıyorum, dostum." Kapı girişinde durdum. Dışarı atılmayı reddettim.

Benden daha uzun olan Salvatore kafamın üstündeki çerçeveye tutundu. "Beni beklenmedik şekilde yumrukladıktan sonra aynısını sana yapmadığım için şanslısın."

Beklenmedik yumruk.

Siktir, ben buna öyle demezdim. O kadar güçlü değildim. En azından olay yaşandığında böyle bir durum yoktu. Artık Lo'yla birlikte yaşadığım için onun evindeki spor salonuna erişimim vardı ve o beni her gece oraya çağırıyor, onunla setleri tamamlamaya zorluyordu.

Lo'nun tanımıyla, *egzersiz bizim gibi insanlar için iyiydi.*

Bu bazen beni kötü ruh halimden çekip çıkarıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim Salvatore'a. "Ama ben Willow'u görmek için buradayım. O da geleceğimi biliyor."

"Bana bundan bahsetmedi."

Evet.

Biliyorum.

Willow bana bunun için cesaretini toplamaya çalıştığını söylemişti, ben de onu yeni ev arkadaşlarıyla drama yaşamak istemediği için suçlamıyordum.

Gerginlik arttı. "Kız arkadaşımın aldığı her nefes için sana şahsi bildirimde bulunması gerektiğini fark etmemiştim."

Göğsümü sert ve hızlı bir şekilde itti.

Kendi ayağıma takılıp tökezleyerek dışarı çıktım, o da kapıyı yüzüme kapattı.

Ben ve lanet olası ağzım. Şimdi bana dokunduğu için kalbim boğazımda atıyordu. Kavgacı biri değildim.

Ben kaçıp tüyerdim ama o bunu bilmiyordu.

Yutkunarak kalp atışlarımı bastırmaya çalıştım, Willow'u aramayı denedim.

Çaldı ama açan olmadı. Ben de mesaj attım. *Geldim. Salvatore beni içeri almadı.*

Evet, o şerefsizi resmen otobüsün altına atıyordum. Bok yiyebilirdi.

Telefonum titredi.

Lo: *Vardın mı? Willow'un dairesinde parti veriliyor. Şu Mattie adındaki hergelenin onun odasına girmediğinden ya da Willow'un etrafında dolaşmadığından emin ol.*

Neler oluyordu?

Endişem arttı ve kapıyı yumrukladım. "Willow! Willow!"

Kapı ardına kadar açıldı.

Bu kez karşımdaki oydu. Gözlüğü burnunun ucuna kaymış, sade mavi tişört ve kot pantolonuna bira dökülmüştü. "Çok üzgünüm. Gürültü yüzünden aradığını duyamadım." Arkasında devam eden partiye yüzünü buruşturdu. Rahatsız görünüyordu. Omuzları içeri doğru kavislenmişti, başı öne eğikti.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. "Parti vereceklerini bilmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

Siktir.

Kolunu ovuşturdu. "Uçuş nasıldı?" Başka bir şey daha söyledi ama yumuşak sesini gürültüden dolayı duyamamıştım.

Öne eğilerek, "Ne dedin?" diye sordum. Bir elim belindeydi.

Nefes aldı ve kulağıma, "Yolculuğun ardından banyo yapmak ister misin?" diye fısıldadı.

"Evet, iyi olur." Salvatore ve arkadaşlarının bana yönelttikleri keskin bakışları süzdüm.

Willow gözlerimi takip etti ve onlara "*kesin*" dercesine bir bakış attı. Arkamızdaki kapı gürültüyle açılıp içeri elleri bira kutularıyla dolu çok sayıda öğrenci girerken üzerimdeki baskı azaldı.

Willow yoldan çekilmeye çalıştı ama başka bir kıza çarptı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Elini tutup onu göğsüme çektim.

Beni belimden kavradığında biraz sakinleşti.

Dudaklarım kulağına değdi. "Banyo nerede?"

"Koridorun ilerisinde." Sol tarafı işaret etti.

Kolumu vücuduna doladım. Willow ona kalabalığa doğru öncülük ederken bana yaslandı. Küçük banyoya girdiğimiz anda kapıyı kilitledim.

Buradaki tek banyoyu işgal ettiğimiz için muhtemelen sıkıntı yaşanacaktı ama umurumda değildi. Burası Willow'un da dairesiydi.

"Yeni yerimi böyle görmeni istememiştim," diye fısıldadı usulca. "Tanımadığım insanlarla dolu halde."

Çantamı banyo paspasının üzerine bıraktım. "Şu Mattie denen adam gibi mi?"

Gözleri büyüdü, sonra yüzünü farkındalık kapladı. "Lo mu söyledi?"

"Pek bir şey anlatmadı." Saçlarımı gözlerimin önünden çektim. "Beni bu konuda bilgilendirebilir misin?"

Dediğimi yaptı. Bütün hikâyeyi anlattı. Bu muhtemelen on dakikasını almıştı. İkimiz de lavabonun dolaplarına yaslanıyorduk, kolum kalçasına sarılıydı.

Sindirmek zordu. "Eğer Mattie'yi görürsen bana işaret et, olur mu?"

Willow yan yana dikilirken iki koluyla beni belimden kucakladı, dokunuşu hâlâ tüy kadar hafifti. "Sen... sen onunla yüzleşmek... istemezsin değil mi?"

"Sadece onu gözetimim altında tutmak istiyorum. Bilirsin işte, düşmanlarını tanı falan gibi şeyler."

Willow rahatladı. "Eğer onu görürsem sana haber veririm."

Artık onu daha yakından incelemeye başlamıştım.

Willow dudaklarını yaladı ve gergin bir tavırla yerdeki fayanslara baktı ama aynı zamanda da gülümsüyordu. "Hikâyenin diğer kısmını düşünüyorsun, değil mi?"

Gülümseyerek karşılık verdim. Çok tatlıydı. "Oral seks kısmını."

Bana bakarak konuştu, artık gözleri yerde değildi. "Bunu saklamayı düşündüm ama sana söylemenin daha iyi olacağı, böylece... pratik yapabileceğimiz aklımdan geçti."

Willow'un bana sakso çektiğini hiç hayal etmiş miydim? *Evet.*

Ancak tercihi buysa, onunla hiç oral seks yapmamaya da razıydım. Bu yaşayan, nefes alan ve ruhsal derinlikteki bağlantımız için gerekli değildi.

"Hadi pratik yapalım." Gömleğimi başımdan çekip çıkardım.

"Şey... ben...?" Dizlerinin üzerine çökmek üzereyken onu belinden yakaladım ve çekip vücuduma yasladım.

Yanağını avuçlarımın arasına alarak dudaklarını nazik ve yavaşça benimkilere çektim. Kanımızı pompalayan, bedenimizi titreten sevgiyle beslenerek öpüştük. Baş döndürücü ve çarpıcıydı.

Parmakları kotumun bel kısmının etrafında kıvrıldı. Hissettiği arzu ve isteğin tadını aldım, boynundan aşağı doğru onu öpücüklere boğdum. Bedeni benimkine doğru eğildi. Daha yakındı, nefesi derinleşti.

Tanrım.

Aletim hareketlenmeye başlarken elimi kürekkemiklerinin arasından aşağıya kaydırdım. *Biranın* ıslaklığını hissettim ve "Bira mı içtin?" diye sormak için geri çekildim.

Willow lekeli giysilerine göz attı. "Hayır. Mesaj attığında kapıya o kadar hızlı koştum ki, birinin *Guinness*'ine çarptım."

Yüzünü tuttum. Kalbim bu kız için iki kat hızlı atıyordu. "Benimle duş almak ister misin?"

Dudakları aralandı, sonra gözleri duşlu küvete takılarak büyüdü. "Ben, şey..."

"*Hayır* diyebilirsin." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Zorlama yok, Willow."

Sessizce düşündü, eli artık avucumdaydı. Bırakmadı, parmaklarının benimkilerin etrafında sıkılaştığını hissettim. "Tamam."

"Emin misin?"

"İstiyorum," dedi kendinden emin bir sesle. O kot pantolonumun düğmeleriyle uğraşırken ben de onunkileri açtım. Fermuarını indirince iç çamaşırının yıldız desenini gördüm.

Elimi kalçasına indirdim. Arzu dolu gözlerini kapattı. İstiyordu. Aynı fiziksel ve duygusal akım benim damarlarımda da dolaştı. Birbirimizi tutkuyla kıvranan tenlerimize kadar soyduk, uzanıp musluğu açarken ona kocaman bir öpücük verdim.

Daha ben düğmeye basamadan su küvete akmaya başladı. Duş başlığından sıcacık döküldü.

Gözlüğünü çıkarıp tuvalet kapağına koydu ve birlikte duşa girdik. Willow'a düşmemesi için yardım ettim. Yakındakileri bir şekilde gözlüksüz görebiliyordu ama uzaktaki her şey bulanıktı.

Duş perdesini çekerek ikimizi küçük bir alana kapattım.

Su bedenimizi ve saçlarımızı ıslatırken buhar ikimizi de sarmaladı.

Saçlarımı gözlerimden geriye ittim, Willow'un da başını öne eğdiğini görebiliyordum. Çıplak ve savunmasızdı. Omuzları içe doğru kapandı.

Onu çekip kendime daha da yaklaştırdım ve kız arkadaşıma bir saniyeliğine sarıldım. Onu kucaklayarak göğsüme yasladım. Hızlanan kalbini hissediyordum.

"İstediğin zaman vazgeçebilirsin," diye hatırlattım.

"Vazgeçmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Bunu istiyorum. Çok fazla düşünmemeye ve sadece... *hissetmeye* çalışıyorum." Başını kaldırıp bana baktı ve öpmek için uzandı.

Bana yaklaşan dudaklarının dibinde gülümsedim, elim yumuşak teninin kıvrımları ve çukur bölgeleri boyunca dolaştı. Dudaklarını dilimle aralayarak öpücüğü derinleştirdim, bedeninden hafif bir inilti yükseldi. *Siktir.* Sertleşmiştim.

Beni hissederek aşağı baktı.

Dişlerimin arasından sert bir ses çıkardım. "Lanet olsun, seni istiyorum."

Willow gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Dudaklarına doğru fısıldadım. "Havadan daha çok." Islak saçlarını yanaklarından geriye attım. "Çok güzelsin, Willow Hale. İçten, dıştan, çevrimiçi, çevrimdışı."

"Biliyor musun, sen de öyle."

"Hayır. Senin kadar değil."

Kollarını gevşetti ve dizlerinde garip bir titreme oldu. Neredeyse düşecekti ama kendini hemen toparladı. Omzuna elimi koydum. "Diz çökersen uygun yükseklikte olursun."

Willow kendinden daha emin bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. İri bedenim yukarıdan dökülen suyun büyük kısmını engelliyordu, dolayısıyla boğulmayacaktı. Elini kararsız bir tavırla kalçama yerleştirdi. "Bunda pek iyi olmayabilirim."

"İyi olmak zorunda değilsin." Nazikçe ensesini tuttum. "Bu işte birlikteyiz."

Dudakları yukarı kıvrıldı, kahverengi gözlerinde heyecan parıltıları vardı.

Ereksiyonumu kavradım ve elini avucuma alıp ona nasıl okşadığımı göstermeden önce bedenini, duygularını içime çektim. Elini sert aletimin dibine yerleştirdim.

Ağzını açtı. Çekingendi. Kalçamı, o vücudunu ya da elini kımıldatmadığı için kavislendirerek öne ittim.

"Daha geniş aç," diye talimat verdim. "Dudaklarını dişlerinin önüne getir."

Dediğimi yaptı, kararsızdı.

Onu başımı sallayarak onayladım. "İşte bu." Dudakları sertliğimin üzerinde kayarak beni ağzına aldı, hissettiğim hassasiyet omurgam boyunca yükseldi. *Aman Tanrım, bu his...* "Siktir."

Geri çekildi. "Canını mı acıttım?"

"Hayır, hayır. Bu harika bir his."

Willow'un yüzü aydınlanırken tekrar denedi. Sırf ereksiyonumun dudaklarının arasına nasıl sığdığını izlemek bile kaslarımın gerilmesine yetmişti.

Siktir. Ensesindeki elim sıkılaştı. "Willow," diye inledim. Serbest eli, iki yana açılmış dizlerinin arasına indi. Kendini okşuyordu.

Bir anda coştum. Alevler içindeydim.

Dişleri aniden etimi çizdi. Yüzümdeki acı ifadesini bastırmaya çalıştım ama gözünden kaçmadı ve geri çekildi. "Affedersin, ben..."

"Sorun değil." Eğer bu kadar baskı altında olmasam ve onu memnun etmeyi çok istemesem, muhtemelen ona tekrar denemesi için rehberlik ederdim.

Ancak dizlerimin üstüne çöktüm. "Ayağa kalkar mısın?" diye sordum.

Yüzü asıldı. "O kadar mı kötüydü?"

Lanet olsun. "Kötü tanımına yakın bile değildi. Sadece seni çok istiyorum."

Nefesi kesik kesik ve acı yüklüydü, doğrulmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Bacağını omzuma doladım, bakışlarımız derinlerde buluştu. Klitorisini emmeden önce dudaklarımı baldırlarının iç kısmına sürttüm. Onun sıcaklığını öptüm.

"Ah, *ben*... Aman Tanrım." Islak saçımı kavradı. Vücudu titriyor, tahrikten sarsılıyordu.

Tadı inanılmaz bir mutluluk veriyordu. Bu içine dalmak istediğim bir zevkti. Omzuma dokunarak ben içindeyken boşalmak istediğinin işaretini verdi.

Bu *dokunuşun* ne anlama geldiğini anlayabileceğim kadar çok kez birlikte olmuştuk. Ayağını nazikçe indirdim, sonra onu baldırlarından tutup kaldırdım.

Nefesi dudaklarının arasından hızla boşaldı. Tutkuyla, "Garrison," diye haykırdı.

Dudaklarımız aralandı ve öpüşecekmişiz gibi kıpırdandı ama nefes nefeseydik. Gerilim arttı ve onu tekrar fayanslı duvara yasladım.

Başını omzuma gömdü. "Lütfen."

Kızımın içine girdim. *Yavaş ve dikkatlice.* İnleyerek irkildi. Benimkine yasladığı bedeni titriyordu. Gözlerim neredeyse yuvalarının arkasına kaydı. Tanrım... Bu his, bu sıcaklık, onun ıslaklığı... Dayanılmazdı.

Onu tutarak hareketlendim, kalçamı ittim ve sürtünme bizi ateşledi. Buhar nefes almayı zorlaştırıyordu, kapıdan gelen vurma sesleriyle *çabuk olmamız* şeklinde yankılanan sarhoş şikâyetleri çok uzaktaydı.

Sadece ben ve o vardık.

Bir süredir biz olmuştuk, gitmesine izin vermedim. *İyi bir fikir olmadığını bile bile. Her şeye rağmen.* Bu kızı bırakmayacaktım.

Bana sıkıca tutunuyordu, ben de onu içten dışa doldurdum. Kaslarımız daha fazlası ve daha uzun sürmesi için yanıp kavruldu ama zirveye birlikte ulaştık.

Onun aletimin etrafında kasıldığını hissettiğim an her şey bitti. Adını inlemeler arasında haykırarak boşaldım, o da boynuma doğru haykırdı. *Haz dolu çığlıklar.*

Yavaşça aşağıya kaydık ve sonunda küvetin dibine otur-

Ninova

duk. Su üzerimize yağmur gibi iniyordu. Willow daha da içine kapanmıştı, kolları göğsünü kapatıyordu. Başı öne eğikti. Bazen cinsel ilişkiden sonra böyle oluyordu. *Daha düşünceli ve içekapanık.*

Yine de kucağımda, bacaklarımın arasındaydı. Kollarımı ona sarmıştım, onu kendini en rahat hissettiği pozisyonda tutuyordum.

Başını göğsüme daha da yaklaştırdı.

Kulağına eğilerek, "Her şeyi başa sararak mı düşünüyorsun?" diye sordum.

Başmı salladı.

"Pekâlâ, bir şeyi bilmeni istiyorum, Willow Hale," diyerek soluklandım. "Buna bayıldım ve seni seviyorum."

Willow gülümsedi, sonra başını kaldırıp bana baktı. "Ben de bayıldım."

Başımı salladım, zaten biliyordum. Ancak onun hiçbir şeyi sorgulamadığını duymak kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Kalp atışlarımızın yavaşlamasına zaman tanıyarak birkaç dakika sonra ayağa kalktık, ardından onun saçlarını yıkadım. O da benim saçımı şampuanladı. Gülüp şakalaştık, her şey normal görünüyordu.

Ancak Philly'de değildik.

Londra'daydık.

Şu an için buradaydım. Çıkıp kurulandığımızda müziğin artık çalmadığını ve sohbetin sonlandığını fark ettik.

Vücuduna bir havlu sararak, "Parti bitmiş olmalı," dedi Willow. Siyah çerçeveli gözlüğünü tekrar takmıştı.

Çantamdaki temiz kıyafetlerimi giyebilirdim ama sanırım birlikte dışarı havluyla çıkarsak kendini daha rahat hissederdi. Bu yüzden ben de belime bir havlu sardım.

"Kontrol edeyim." Kapıyı açtım ve yoldan çıkan üniversite öğrencilerinin arkalarında bıraktıkları çöplükle karşılaştım. Dökülmüş içki, şişeler, kutular ve bardaklar... O kadar fazla lanet olası bardak vardı ki. "Evet, bitmiş." Tess veya Sheetal'ı

görmedim ama sanırım odalarındaydılar ya da belki de bara gitmişlerdi.

Çantamı kaptım, salona çıktığımızda *Salvatore*'u görünce gözlerimi devirdim.

Willow'un rengi soldu, nefesini tutuyordu.

En azından o pislik herif etrafı temizliyor, mutfak tezgâhındaki şişeleri toplayıp çöp torbasına atıyordu.

Bakıştık ama tek kelime etmedik.

Önce Willow'un havlusuna, ardından benimkine baktı. Dövmelerime odaklanmıştı. Tekrar kız arkadaşıma döndü. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, Willow."

Pislik yapma.

Pislik yapma.

Dişlerimi sıktım.

"Ben iyiyim," dedi Willow yumuşak bir sesle ve bana döndü. "Burası benim odam." Mutfağın ilerisindeki kapıyı işaret etti. O sırada telefonu çaldı, kimin aradığını göremedim ama kaşları endişeyle çatıldı. "Bunu yanıtlamak zorundayım..." Hızla odasına yöneldi.

Bana bakmamıştı bile.

Ters giden bir şey vardı.

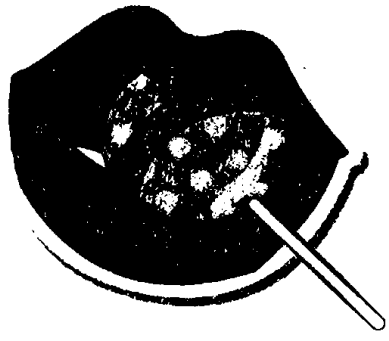
Tam onu takip etmeye hazırlanırken, "Willow aralık ayından beri biraz garip davranıyor," dedi Salvatore.

İkisi yakın arkadaşmış da ben hiç kimseymişim gibi davranmasından nefret ediyordum. Çenem titredi. "Öyle mi?"

Torbaya şişeleri atmaya devam ederken çınlamalar içeride yankılandı. "Bu telefon görüşmelerini yaptığında ruh hali tamamen değişiyor." Gözleri benimkilere takıldı. "Arayanın sen olduğunu düşünüyordum."

Ben değildim.

Şu an resmen kafayı yiyordum.

59

WILLOW HALE

Yatak odamın duvarına bakarak dinledim, elim göğsümdeki havluma yapışmıştı ve telefon kulağımdaydı. "Söylediğim tek şey okula ne kadar devam edersen, stajın da o kadar önemli hale geleceği, Willow," diye bana açıkladı babam.

Normalde muhteşem bir seksin ardından -ki gerçekten en iyilerden biriydi- ve Garrison oraya daha yeni gelmişken telefonunu kesinlikle yanıtlamazdım. Ancak babamın son iki aramasını kaçırmıştım.

Kendime üçüncüyü kaçırmayacağıma söz vermiştim. Ona hızla kendisini daha sonra arayacağımı söyleyebileceğimi düşünmüştüm ama neredeyse iki dakikadır dikiliyordum ve henüz araya girecek bir boşluk yakalayamamıştım.

Garrison üzerinde havluyla kapalı kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dudaklarımı oynatarak, "*Babam*," dediğim için kimin aradığını biliyordu.

Erkek arkadaşım son derece seksi görünüyordu, ona döndüğümde kendisini baştan aşağı süzmemekte zorlanıyordum. Sadece karın kasları, fit vücudu ve kalçasına sardığı havlu değil; aynı zamanda onu inanılmaz derecede iyi temsil eden dövmesi ve kulaklarına değen ıslak saç tutamları da muhteşemdi. Dudağının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmak üzereydi.

Mavimsi yeşil gözleri gençliğimizi ve birlikte geçirdiğimiz ilk günleri içlerinde saklıyordu. Dostluğumuz duygusal bir hayat çizgisi ve fiziksel bir bağ haline gelmişti.

Duygularım kabardı.

Babam konuşmaya devam ederken gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Boktan, lanet derecede düşük seviyeli işlerde ya da seni cinsel obje gibi görecek *Wall Street* serserilerinin arasında çalışmak istemez..." Kaba bir şey söylemeden önce kendini engelledi. Sanırım bu Ryke ve Lo'nun önünde söyleyebileceği bir şey olurdu. *Ama bana değil.* Boğazını temizledi. "Söylemek istediğim şu ki, kadınlara gereken değeri vermeyen çok sayıda CEO ve hatta alt seviye insan var."

Annemi düşündüm.

Jonathan'la yattığında on altı yaşındaydı. O annemden *çok daha* büyüktü.

Kendisi de bu bahsettiği insanlardan biri miydi?

Bunu Ryke'a sorsam, bana kesinlikle *evet* cevabını verirdi. Lo onunla hemfikir olmadan önce muhtemelen tereddüt ederdi. Fakat belki de babamız değişmişti.

Kurumsal alanda önemli pozisyonlarda yer alan bazı insanların korkunç taraflarını gördüğü açıktı. Telefonu tutan elim terledi. Cevap vermek için ağzımı açtım ama lafımı tekrar kesti.

"Mesela Harold Johnson ve Patrick Nubell var. İkisi de aile dostu. Onları arayacağım. Gelecek yaz seni bekleyen özel stajları olacak..."

"Baba," dedim sonunda araya girerek. "Ben iyiyim. Staja ihtiyacım yok." En azından benim için ayarlamasını istemiyordum.

"Gittiğin işletme okulu nasıl lanet bir yer? Sana staja *ihtiyacın olduğunu* öğretiyor olmaları gerekiyor. Bu kahrolası bir gereklilik," dedi. "Bu tartışmaya kapalı bir konu, Willow." Devam

etmeden önce duyamadığım bir şeyler mırıldandı. "Bir stajı tamamlamalısın ve bunu yaparken de aile bağlantılarından yararlanacak kadar zeki olmalısın."

Gözlüğümü yukarı ittim. "Kendi kendime ayarlarım."

"Sana daha iyilerini bulabilirim," dedi gergin bir kahkahayla. "Çok inatçısın. Tıpkı ağabeylerin gibi. Bu konuda akıllı davranmak yerine prensipte beni reddediyorsun."

"Ben sadece bunu kendi başıma yapmak istiyorum," diye mırıldandım. Bu onun hayal kırıklığını hissettiğim ilk anlardan biriydi. Adeta içime çarpan bir tsunamiydi, özellikle de bana verdiği onca şeyin ardından.

Bu yüzden onun parasını almak istemiyordun, Willow.

Biliyorum. Biliyorum.

Fakat şimdi sıkışmıştım.

Arkamda duran Garrison'ın kafasının karıştığını hissedebiliyordum. Şimdilik bununla yüzleşmedim.

"Ben bir zamanlar *Fortune 500* şirketlerinden birinin CEO'suydum, Willow. Sahip olduğum bağlantıları artık yetişkin bir kız olduğunu göstermek için bir tarafa atma. Ama seninle uzlaşabilirim. Onları bizzat aramayacağım. İletişim bilgilerini sana e-postayla göndereceğim. İsmin seni kapıdan içeri sokacak."

Başka bir şey söyleyemedim, biri arıyor olmalıydı çünkü aniden kapatması gerektiğini söyledi ve iyi geceler diledi.

Telefonu kapattık.

Tüylerim ürpermişti, titriyordum. Garrison yaklaştı, yumuşak gözleri bana dokunup dokunamayacağını soruyordu.

Başımı salladım, soğuk kolumu ovaladı. Babamın hayatıma karıştığında harika biri olmadığına karar verdim.

"Neler oluyor, Willow?" diye sorarken Garrison'ın sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Ağzım kurudu.

"Baban sana staj ayarlamaya mı çalışıyor?" Başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı.

"İkinci yılımı o ödüyor," diye hatırlattım Garrison'a ve şifoniyere yaklaşmak için kollarının arasından sıyrıldım. Bir çekmeceyi açtım. *Boş.*

Kıyafetlerimin çoğunun hâlâ kutularda olduğunu unutmuştum.

Teknik açıdan babam bundan sonra her dönemin ödemesini yapacaktı. Üniversite pahalıydı ve *Superheroes & Scones*'ta çalıştığım yıllar gerekli paranın ufacık bir kısmını bile karşılayamazdı. Garrison ödemeyi teklif etmişti ama erkek arkadaşımdan para alamazdım.

Örtüsü çıkarılmış yatağa oturarak, "Ödemeyi onun yapacağını biliyordun," dedi Garrison. Ona Mattie ve Dina'dan bahsettiğim için buruşturulup tomar yapılmış yorganı sorgulamadı. "Ama bu babana kariyerine karışmamasını söylemene engel olmadı. Bunu ona bir yıl önce söyledin, Willow. Dedin ki, *kararları ben veriyorum*. Ağabeylerinin ikisi de sana destek çıktıklarında ve bu konuyu kapattıklarında oradaydım."

Bu uzun zaman önceydi.

Aralık ayından önce...

"İşler değişti." İç çamaşırı ya da tişört bulmak amacıyla karton kutuları karıştırmadım. Garrison'la yüzleşmek istiyordum, bu yüzden ayakta kaldım.

"Bir şey olmuş." Tekrar kaşlarını çattı. "Willow..." Yataktan kalkıp bana doğru geldi.

Gerildim. Eklemlerim dondu.

Gözlerinde acı belirdi. Artık sırları olan bendim. Üstelik bunlar beni yiyip bitiriyor, içten içe yavaşça kemiriyorlardı.

Yüzünü endişe kapladı. "Ne olduğunu bana anlatana kadar buradan ayrılmayacağım. Gerekirse burada bütün gece dikilebilirim."

"Bu bir geceden uzun sürebilir," dedim yumuşak bir sesle.

Yüzü asıldı. "Tüm hafta. Tüm ay. *Willow...*"

"İyiyim. Her şey yolunda," dedim hemen. Ona bir şey söylemeliydim. Belki *belli belirsiz* bir anlatım kimseye zarar ver-

meden işe yarardı. "Son zamanlarda ondan daha fazla para aldım."

Garrison başını bu kulağa hiç mantıklı gelmiyormuş gibi iki yana salladı. "Eğer paraya ihtiyacın olduysa, bana sorabilirdin..." Aniden durdu ve sonra dudaklarını ovuşturdu. "Kahretsin." Elinden geldiğince parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Bunu yapmamanın bir nedeni var. Muhtemelen şu anda bana bir şey söylememenle aynı sebep."

Zeki ve haklıydı.

Nefes aldım. "Onun parasını aldığımı ağabeylerim de bilmiyor," dedim. "Bu şekilde kalmasını istiyorum."

Garrison bir elini başına koydu. "Ben Lo'yla yaşıyorum."

Duygularımı bastırdım, gözlerim yanıyordu. Ona olanları anlatmak canını yakabilirdi. Benim için Lo'dan sır saklamasını istememeliydim. Her şey korkunç derecede yanlış gidiyordu.

"Willow, eğer başın beladaysa..."

"Değil," dedim. Bundan emindim. "Sadece babam bana staj ayarlamak istiyor. Bu zararsız bir durum."

"Şimdilik," dedi Garrison. "Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Sanırım biliyorum." Sonra tekrar annemi düşündüm. Onun yerine Jonathan'la konuşuyor olmam benim hakkımda ne söylüyordu? Anneme göre ben canavarı mı seçmiştim?

Tüylerim ürperdi.

Garrison iyice yaklaştı, bu sefer ellerini çıplak omuzlarıma koymasına izin verdim. "Willow," dedi. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Beni gerçeklerle inciteceğinden korkma. Bunu kaldırabilirim. Geçen yıla göre çok daha iyiyim."

Vücudum buz kesti. "Geçen yıl," diye fısıldadım hatırlayarak.

"Geçen yıl arkadaşına yumruk attım," dedi usulca. "Tekrar sigara içmeye başladım. Lanet olsun, hâlâ da içiyorum. Neredeyse hiç uyumadım. Eve nasıl gittiğimi bilmiyorum..." Derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, her şey bir süreliğine kötüydü ama

şimdi daha iyiyim. Akşam yemeği vaktinde evdeyim çünkü masada olmadığımda inanılmaz derecede üzülen şu çocuk var."

Maximoff.

Kalbim buruldu ve beliren yaşların akmasını gözlerimi kırparak engelledim.

Garrison devam etti. "Her sabah senin yanımda olmayacağını bilerek uyanmak içimi acıtmaya başlamıştı. Artık daha dayanılabilir bir şey." *Canını yakması gerekmiyordu.* Benden vazgeçtiğini söylemediğini biliyordum. Sadece artık ruhu emip tüketen bir acı olmadığını söylüyordu. Onun için istediğim şey zaten buydu. *Bir şekilde mutlu olması.*

Ellerini omuzlarımda tuttu, birbirimize doğrudan bakabilmek için biraz uzaklaştık ama ben sürekli başımı yere çevirerek onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum.

"Bunları anlatıyorum," diyerek soluklandı Garrison. "Çünkü daha iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Ayrıca *şu anda* bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin ama yine güvenebileceğin biri olacağım. Sana söz veriyorum."

Gözlerimi sildim, yaşlar süzülüyordu. "Bana kızacaksın," dedim yumuşak bir sesle.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

On yedi yaşındayken yaptığımız tek şey birbirimize güvenmekmiş gibi hissetmiştim ve bunun şimdi de öyle olmasını istiyordum. Dürüst ve açık olmalıydım. Bu yüzden, "İnsanların ellerinde geçen aralık ayındaki kavganızın görüntüleri vardı," dedim. "Öğrencilere bunu silmeleri için para verdim."

Donup kaldı. *Bir heykel gibiydi.*

Onu kırmıştım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kontrolsüzce süzülüyordu. "Garrison..." İsmini söylerken boğuluyormuş gibi oldum ve göğsüne dokundum.

"Jonathan'dan para aldın," dedi. Sesi gergindi. "Benim yüzümden." Başını iki yana salladı. "Şimdi de kendini o herife borçlu hissediyorsun, değil mi?"

Bu sadece bir his değildi.

"Ona borçluyum. Büyük bir paraydı." Bunları söyledikten sonra yüzümü buruşturdum. *İşte bıçağı daha da derine sokmanın yolu.*

"Hey, hayır." Garrison yanağıma dokundu. "Bunu söylemen güzel. Dürüst davrandın. Bu iyi bir şey, Willow. Bana söylediğine sevindim."

Göğsüm sanki maraton koşmuşum gibi inip kalkıyordu. "Sadece okul bitene kadar oyunu onun istediği gibi oynamalıyım," dedim. "Ardından kendi sınırlarımı yeniden belirleyebilirim ve her şey eski haline döner." Buna inanmak zorundaydım.

Çenesini sıkarak dişlerini gıcırdattı ama sözleri kararlıydı. "Ben senin için buradayım. Her ne istersen."

"Ryke ve Lo," diye tekrarladım.

"Bilmeleri gerekmiyor," diye hemfikir oldu. "Bunu hayal edilemez boyutta abartacaklardır ve sanırım sen tüm bunların ardından babanla bir ilişkin olsun istiyorsun."

İstiyordum.

Daha az karmaşık bir iletişim. Ancak bir ilişkimizin olmasını istiyordum. Zaten bir baba kaybetmiştim. Garrison gibi birçok aile ferdi kaybetmiştim ve listeye bir isim daha eklemeye hazır değildim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Sen benim kızımsın," dedi. "Arkandayım. Her zaman." Alnımı öperek bu gerçeği pekiştirdi, giyinmek için ayrıldığımızda şifoniyere göz attım ve tekrar buz kestim.

"Ben... Yemin ederim ki burada fotoğraflarım vardı." Elimi şifoniyerin üzerinde gezdirdim, sadece *Funko Pop!* koleksiyonları duruyordu.

Garrison yaklaştı. "Emin misin?"

"*Eminim.*" Huzursuz bir sıcaklık bedenimi sardı, kapıya boş boş baktım. "Parti..." Yabancılar buradaydı.

Garrison uzun ve sert bir şekilde gözlerini kırpıştırarak,

"Siktir," diye küfretti. Gözlerimiz hüzün dolu bir farkındalıkla buluştu.

Birisi almıştı.

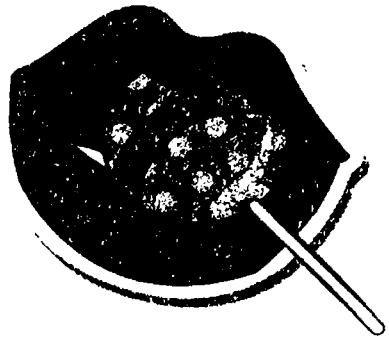
Aile fotoğraflarım gitmişti. Çalınmıştı. Teyit etmeme bile gerek yoktu. "Muhtemelen biz duş alırken odama birileri girdi."

"Üzgünüm." Kolunu omzuma doladı. "Yatak odanı dışarıdan kilitleyemeyeceğini düşünmem gerekirdi."

Omuz silktim. "Sorun değil. Tekrar bastırırım." Yine de kaşlarımı çattım. "Sanırım şöhretimiz konusunda daha dikkatli olmalıyız." Başımı kaldırıp ona baktım. "İkimizin fotoğrafları vardı, onlar da gitmiş." Bunları her kim çaldıysa, aynı zamanda ben ve Garrison'la da ilgileniyordu. *Sadece ünlü Calloway kız kardeşleri ve erkekleriyle değil.*

Derin bir nefes aldığında göğsü yükseldi. "Evet. Bazen hayran sitelerinde yer aldığımızı unutuyorum."

"Ben de." Bizim şöhretimiz yavaş bir ilerleyişle küçük bir ünden daha fazlasına dönüşmüştü ve benim tek korkum, bunun kontrolden çıkarak soluklanma ya da kaçma şansı tanımayan bir noktaya gelmesiydi.

60

GARRISON ABBEY

Aralık

"Bence ağabeylerin birlikte olduğumuzu -yani on yedi yaşındaki iffetli arkadaşlar gibi değil de cinsel olarak birlikte olduğumuzu- artık kabullenmeye başladı," dedim. Göl evinin verandasındaydık. Burası Calloway kız kardeşlerin ve kocalarının paylaştıkları, her Noel ve tatillerde, özellikle de Philly'den ve paparazzilerden kaçmak istedikleri zamanlarda kullandıkları devasa bir yerdi.

Sigarayı parmaklarımın arasma aldım ve dumanı havaya üfledim, tenim parmaksız eldivenler yüzünden donuyordu.

Hava lanet derecede soğuktu. Buraya davet edilmemin şokunu hâlâ atlatamamıştım. Willow'un tatil için gelip gelemeyeceğini bile bilmeden, Lo bana kendilerine gölde eşlik etmek isteyip istemediğimi sormuştu.

Evet, neredeyse bir yıldır onunla yaşıyordum ama beni kolayca Philly'de bırakabilirdi.

Willow soluk mavi bir kayak montuna sarınmış, ahşap masada oturuyordu. Eldivenli parmağıyla gözlüğünü yukarı itti. "Yattığımızı bir süredir biliyorlar."

"Evet ama o zamanın çoğunda ayrıydık. Bunu belli etmiyorlardı. Şimdi onlarla birlikte olduğumuz ve aynı zamanda hep beraber takıldığımız için *gerçekler net bir şekilde ortada.*" Onun güzel, kırmızı yanaklı yüzüne elimi götürdüm.

Willow gülümsedi, duruşunu düzeltmesine sebep olacak kadar gergin ve heyecanlı bir tebessümdü. Sanki ilk etkileşimimizi yaşıyormuşuz ve buna kendini hazırlıyormuş gibiydi. Büyüleyiciydi.

Bu benim de gülümseyerek ona karşılık vermeme sebep oldu. Sessiz geçen kısa bir sürenin ardından, "Sanırım Ryke bu sabah bana dik dik bakıyordu," dedim.

Bana daha da yaklaştı, elleri baldırlarındaydı. "O herkese dik dik bakıyor."

Soğukta kan dolaşımım sağlamak için hızla parmak uçlarımda zıpladım. "Bu farklıydı. Gözleri, '*Kız kardeşimle yatıyorsun. Siktir git*,' diyordu."

Willow güldü. "Gözlerinde sana küfreden bir bakış yoktu." Dudaklarını hafifçe büzdü. "Pekâlâ, eğer vardıysa da bu sana yönelik *değildi*."

Willow omuzlarıma dokundu, ben de zıplamayı bıraktım. Sigaram parmaklarımın arasında yanıyordu. Kendisi içmese bile çoğu sigara molamda bana eşlik ederdi. Bırakmayı tekrar deneyecektim... Bunu yapacaktım.

Ama şu an değil.

Bence olumlu bir şey söyleyebilirdi ancak bunun yerine kaşları çatıldı. "Genelde her şeyi aşırı düşünen benim," diye mırıldandı. "Bu... farklı."

Başımı salladım. "Senin kafandan geçenleri biraz anlıyorum, Willow. Dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanmadığımı söylemeliyim."

Dudakları kıvrıldı. "Muhtemelen seks yapmamızı düşünmüyorlardır. Birincisi, buna odaklanmaları garip olur. İkincisi, daha çok birlikte olmaya devam edip etmeyeceğimizi sorguladıklarından eminim." Willow'un gözlerinde bu sorular yoktu. İçlerinde güçlü bir güven vardı.

Sigarayı tekrar dudaklarımın arasına yerleştirerek, "Sen bizim ayrılacağımıza inanmıyorsun," dedim.

Başını iki yana salladı. "Zorlu kısımları atlattık."

"Bu zorlu kısımların adı Salvatore Amadio muydu?" diye sordum.

Ağustos ayından beri Londra'ya tekrar gitmemiştim. Dairelerinde geçirdiğim tek bir hafta sonu, ben ve Bay Pislik arasında kasırga yaratmaya yetmişti. *Diğer adıyla çakma vampir. Yani Salvatore.*

Willow dairede yaşarken oldukça zor zamanlar geçirmişti. Hep Londra'da mükemmel bir hayatı olduğunu düşünmüştüm ve ortamın son zamanlarda kötüleştiğini bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

Dairede verilen partilerin sıklığı bazen haftada üçe çıkıyordu. Üstelik Willow nazikçe bir *ev arkadaşlığı toplantısı* yapmış, onlara ev partilerinin kendisi için uygun olmadığını söylemişti.

Muhtemelen aşırı nazik davranmıştı. Orada değildim ama konuşmayı olduğu gibi aktarmıştı. Müziğin sesini kısmayı bazen hatırladıklarını söyledi ama hepsi bu kadardı.

Tess ve Sheetal'ı hâlâ seviyordu, sadece ev arkadaşı olarak değil. Mümkün olsa dün yaptığı gibi hemen oradan gideceğini de biliyordum. Ancak kira sözleşmesi imzalamıştı ve mayıs ayına kadar oradan ayrılamazdı.

Salvatore'u sevmek zorunda değildim ama hâlâ Willow'un ev arkadaşı olduğu için ona katlanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bunu başarmaya çalışıyordum.

Yumuşak bir sesle, "Belki bir Salvatore darbesi," dedi Willow.

Dumanı havaya üfledikten sonra ona daha da yaklaştım, eldivenli elleri benimkilere sarıldı. Arka kapı kayarak açıldı ve Daisy'nin beyaz Sibirya kurdu dışarı fırlayıp merdivenlerden hızla indi. Karlarla kaplı yokuştan aşağı, iskeleye doğru koştu.

Coconut'm kürkü beyaz manzarayla uyum sağlıyor, görüntüye karışıyordu.

"Çılgın!" diye bağırdı Ryke ve köpeği takip etti. Veranda basamaklarından inerken Willow'a ve bana başını salladı. Yüzünde yine sert bir bakış olduğuna yemin edebilirdim.

Willow'a fısıldadım. "Uydurmuyorum."

"Bu onun *normal* yüz ifadesi," dedi Willow.

"Ulu Tanrım, kapıyı kim açık bıraktı?" Lo'nun sesi dışarıya süzüldü, sonra kendisi kapıda belirdi. Önce Willow'a, sonra bana baktı.

"Ryke," diye cevap verdim. Onu ispiyonlamam umurumda değildi. Teknik olarak kapıyı açık bırakan kişi gerçekten de oydu.

Lo dışarı eğildi, üzerinde sadece torba gibi büzülmüş bir pantolon ve kısa kollu tişört vardı. "Ryke, lanet olası kapıyı bir dahaki sefere kapat!"

Ryke ona ortaparmağını gösterdi.

Lo içeri girmek üzereydi. Olduğu yerde kaldı, gözleri üzerimizdeydi. "Siz ikiniz. Odanız Jane ve Sulli'ninkinin hemen yanında. Bu gece bir şeyler yapmaya başlamadan önce bunu hatırlayın. Aslında neden bu gece hiçbir şey yapmadan durmuyorsunuz?"

Rüya görmüyordum. Lo ve diğerleri Willow'la benim seks yaptığımız gerçeği hakkında konuşuyorlardı. Belki de tamamen ağustos ayında ağızdan kaçırılan şu *oral seks* meselesi yüzündendi. *Kim bilir?*

Willow'un gözleri kocaman olmuş, teni solgunlaşmıştı.

"Bir şeyler yapmak," dedim, neredeyse gülmek üzereydim. "Biz kaç yaşındayız?"

Lo karşılık vermek için hazırda bekliyormuş gibi, "Benden yedi yaş küçük," dedi hızlıca. "Sırf kız kardeşim var diye sözlerimi sansürlüyorum. Eğer istediğin buysa, kesinlikle daha kaba da olabilirim. Bunu ister misin?"

Vay canına, bugün huysuzdu.

"Hayır," diye sertçe yanıtladım. "Anladım. Açık ve net. Hepiniz seks yapabilirsiniz ama biz bundan kaçınmalıyız." Daha bunu söyler söylemez de hatamı anladım.

Lo yarım gülümsemeyle, "Hayır, tatlım. Siz de Lil ve ben gibi etkileşimde bulunmayacaksınız," diye karşılık verdi. Doğ-

ru, Lily ve Lo'nun Luna doğduktan sonraki altı hafta boyunca cinsel ilişkiye girmeleri yasaktı. Luna Hale dünyaya kasım ayının sonunda geldiğine göre Lo bir süre daha elini kullanmaya devam edecekti.

"Lo," diye mırıldandı Willow. "Birbirimizi o kadar sık göremiyoruz." *Tercümesi: Genellikle hiç seks yapamıyoruz.*

Lo, Willow sanki tercüme edilmemiş versiyonunu söylemişçesine utandı. Kabullenerek, "Tamam," dedi sertçe.

"Sessiz olacağız," dedim ona. Fakat o çoktan elini havada sallayarak bana susmamı işaret etmişti. Sonra da eve girdi.

Willow'la birlikte kahkahalara boğulmadan önce birbirimize baktık. Ryke, yanında heyecanla hoplayıp zıplayan Coconut'la merdivenleri çıkıp verandaya geldiğinde gülüşmemiz yarıda kesildi.

Gözleri Willow'a takıldı. "Babam az önce aradı. Sana ulaşmaya çalıştığını söyledi."

Hava donuklaştı, rüzgâr aniden şiddetlendi.

Ryke'ın kahverengi gözlerinde şaşkınlık vardı. "Neden seni bu kadar çok arıyor?"

Willow omuz silkti. "Her hafta okul hakkında konuşuyoruz."

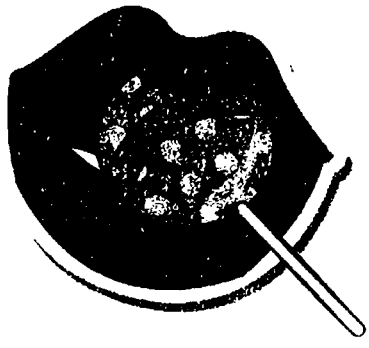
Sanırım bu yalan değildi.

Lanet olsun, onlara yalan söylemek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Diğer yandan bu sırrı tek başına taşımadığı için memnundum. Yanında ben vardım.

Ryke dudaklarını ovuşturdu. Elinde eldiven yoktu ama hiç üşümüş gibi görünmüyordu. "Dikkatli olmalısın, Willow."

Willow başını salladı. "Biliyorum."

Yaptığı uyarı o gittikten sonra bile aklımda kaldı.

61

WILLOW HALE

Buz tutmuş pencereye yaslanmış otururken kalın *Temel Muhasebe İlkeleri* ders kitabını okuyordum. Bir sonraki sömestr ocak ayında başlıyordu ve ben okumalara önden başlamak istiyordum. Geçen dönem yeterince zordu, ev sorunum da sadece çalışmayı zorlaştırmaya yaramıştı.

Günlerimin çoğunu öğrenci merkezinin *sessiz bölgelerinde* geçirmiş, nadiren eve gitmiştim. Üst sınıftakilere göre işletme dersleri bu noktadan sonra daha da zorlaşıyordu.

Sıcak, geniş oturma odasındaki ateş kükredi. Yüksek tavanlı göl evi sağlam deri mobilyaları, yün halıları ve taş şömineye tepeden bakan balkonlarıyla büyük bir dağ evini andırıyordu.

Köşede, yeni kesilmiş gerçek bir çam ağacının altında paketlenmiş hediyeler duruyordu. Dallarından süsler sarkmıyordu çünkü kimse ağacı yeniden dekore etmekle uğraşmamıştı. Tamamen süslenmiş ilk Noel ağacının içinde gizli bir örümcek yuvası vardı.

Bu tam bir tatil fiyaskosuydu.

Sayfayı çevirdim ve uzaktan gelen bir bebek ağlaması duydum.

Ağlayan Luna Hale ya da Eliot Cobalt olmalıydı, ikisi de yeni doğmuştu. Medya Rose ve Lily hakkında yazılan *bebek*

telaşı makaleleriyle dolup taşıyordu. Sanırım çoğunlukla Rose ve Connor'm kaç çocuğu olacağını belirlemeye çalışıyorlardı.

Cobaltlar bir *imparatorluk* istiyordu ve şu anda Rose beşinci bebeğine hamileydi. Açıkçası bir imparatorluğun kaç bebekten oluştuğunu bilmiyordum. *Beş mi? Altı mı? On beş mi?*

Yani... On beş Cobalt bebeğini bir arada hayal dahi edemiyordum. Bu... çok fazlaydı.

Çığlıklar daha da güçlendi.

Köşe penceresinin diğer tarafındaki Garrison başını dizüstü bilgisayarından kaldırdı. Yukarıya, kat kat uzanan balkonlara baktı. Bebek ağlamalarını o da duyuyordu. Başım yeniden eğdiğinde gözleri benimkilerle buluştu ve ayaklarımız sürtündü. Siyah yün çorapları benim hardal sarısı çoraplarımı okşadı.

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Garrison Abbey'yle geçirilen bu sessiz anları çok az şey alt edebilirdi. *Birlikte olmak ve beraber günlük sıradan şeyleri yapmak.*

Garrison aniden ve doğrudan, "Hiç bebek düşünüyor musun?" diye sordu.

"Ah... Bebek... Şu küçük olanlardan mı?" *Aman Tanrım. Başka ne türleri var ki, Willow?*

Garrison dudaklarını yaladı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yani evdeki *büyük* bebeklerden de bahsedebiliriz ama bence Lo zaten bu seyahatte çok zamanımızı aldı."

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. "Üzgünüm... Bence hayatımdan bahsederken *bebek* kelimesinin her türüne karşı tüm sistemlerim kapanıyor. Şimdi yeniden başlatıldım."

"Ve?" diye sordu.

"Ve..." Derin bir nefes alıp gözlüğümü düzelttim. "Bunu daha önce fazla düşünmedim. Sadece üniversiteye girmeye, okul masraflarımı ödemeye odaklanmıştım. Şimdi de üniversitede hayatta kalmaya çalışıyorum." Kitabımı kapattım ve göğsüme yasladığım sert cilde sarıldım. Düşündüm. "Ama sanırım geleneksel yolu tercih ederim. Evlilik. Sonra belki bir bebek."

"*Bir* bebek." Garrison buradaki tekilliği vurgulamıştı.

Omuz silktim. "Bir tane iyi bir başlangıç gibi görünüyor. Ya da son... Bilmiyorum. Sen bebek konusunda ne düşünüyorsun?" Birbirimizi derin bir hevesle gözlemledik, vücudum baştan aşağı yanıyordu. Mezuniyetimin *ardından* ne olacağını ya da yirmili yaşlarımızdan sonra hayatın neler barındırdığını nadiren konuşuyorduk. Hâlâ üniversitede beş dönemim vardı ve önümüzdeki yıllar bana bin sene gibi geliyordu.

Başıyla onaylarken, "Önce evlilik," dedi Garrison. "Sonra belki bir bebek."

Onun vurgusunu tekrarlayarak, "Bir bebek," diye yineledim.

"Bir," dedi kesin bir şekilde. "Kardeşler..." Âdemelması sert bir yutkunuşla yukarı aşağı hareketlendi.

Ağabeyleri.

Üçünü de hayatından tamamen çıkarmıştı. Onlarla asla konuşmuyordu. *Onlardan* nadiren bahsediyordu. Sanki var olmamışçasına onun dünyasından silinmişlerdi. *Haklı sebeplerle.* Ancak geride çok fazla acı kalmıştı. Yara iyileşmiş ama iz bırakmıştı.

O ağabeylerini kaybetmişti.

Bense benimkileri bulmuştum.

Fakat ben de birini kaybetmiştim. "Kız kardeşim," dedim yumuşak bir tonla. "Bu sabah onu aramaya çalıştım." Maine'deki evde ailemin hâlâ sabit hattı vardı.

Garrison kaşlarını çattı. "Denemeyi bıraktığını sanmıştım."

Ders kitabını göğsüme daha sıkı bastırdım. "Sanırım... artık bıraktım," diye mırıldandım. "Telefonu açtı ve bana kendisini aramamamı söyledi. Bayramların aile için olduğunu, benim ailesinin bir parçası olmadığımı belirtti. Eğer annemizle konuşmak istiyorsam, onu aramam gerektiğini de söyledi."

Fakat ben Ellie'yle konuşmak istemiştim.

On yaşındaki kız kardeşimle.

Onu tatil için göl evine davet etmiştim. Lo onun üvey kar-

deşiydi ama kız kardeşimin onu tanımak veya uzattığım zeytin dalını kabul etmek gibi bir niyeti yoktu. Ellie beni sosyal medyada da engellemişti. Ayrıca ne zaman annemizi arasam, beni başından savıyordu. Telefon görüşmesinin sonunda, "*Seni seviyorum*," dedikten sonra annemin bana aynı şekilde karşılık vermesini nefesimi tutarak bekliyordum. Bazen yapıyordu.

Bu da bir şeydi.

Bakışları ateş saçarak, "Kahretsin," dedi Garrison. Ayağını benimkinin yan tarafına rahat bir tavırla sürttü. "Kız kardeşin kulağa hâlâ yaramaz bir veletmiş gibi geliyor."

Başımı iki yana salladım. "Bunu hak ediyorum."

"Etmiyorsun," dedi hiç tereddüt etmeden.

Boğazımdaki büyük yumruyu zorla yuttum, gözlerim yanıyordu. "Ellie'nin açısından bakınca ünlü ağabeyimi ona tercih etmiş oldum." Kontrol dışı duygularımı geri plana ittim. "Aslında herhangi birinin bakış açısından da Lo'yu seçmişim gibi görünüyor."

"Bu tam bir saçmalık, Willow," diyerek itiraz etti. Ateş saçan bakışları gözlerime odaklanmıştı. Görüşünü adeta silinmez bir dövme gibi taşıyordu. "Annenin sana vermediği *cevapları* seçtin. Onun senden gizlediği ağabeyinle yeniden bağlantı kurmayı tercih ettin." Öne eğilip kollarını bükülü dizlerine yasladı. "Ellie ile Lo arasında bir seçim yapmıyordun. Annen bunu senden on bir yaş küçük kız kardeşine açıklamalı. Ama yapmayacak ve bu berbat bir durum."

Bunu tekrar düşünerek altdudağımı ısırdım. Hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Bunu yapmayı bir gün başarabilecek miydim, onu da bilmiyordum.

Annem sırf Ellie benim izimden ilerlemesin ve onu Caribou'da yalnız bırakmasın diye beni küçük kız kardeşime acımasız ve kötü biri olarak mı tanıtıyordu? Yoksa sırf kızlarının aralarındaki yıkılan köprüleri onarmalarına yardımcı olmamak için arka planda mı kalıyordu?

Oradan ayrılarak neden olduğum acıyı iyileştirmek annemin görevi değildi, öyle değil mi?

Bu benim taşımam gereken bir yük ve pişmanlıktı.

Garrison yüzümü inceledi. "Anlıyorum," dedi. "Gün içinde, erkek kardeşlerimle *daha iyi* bir ilişkim olması için daha fazla çaba göstermememin belki de benim hatam olduğunu düşündüğüm anlar oluyor. Çünkü yaşanılan durumda bir miktar kontrolümün olduğunu düşünmem daha kolay. Gerçekte ise ikimizin de çoktan kaybedilmiş bir şeyi tamir etmek için yapabileceğimiz *hiçbir şey* yok. Kaybedilen kaybedilmiş, Willow. Biz de bununla barışık olmalıyız."

Gözlerim kızardı, duygularım yüzeye çıkmak için savaşıyordu.

Garrison bilgisayarım yere koydu, ben de ders kitabımı arkama bıraktım. Birbirimize iyice yaklaştık. Benim sol bacağım, onun sağ bacağı koltuktan sarkıyordu. Diğer dizlerimizi bükmüştük. Birbirimize sokulduk. Aramızda sadece bir parça boşluk vardı.

Çenemi dizime dayayıp, "O hayatta ama bazen sanki ölmüş birinin yasını tutuyormuşum gibi geliyor," diye fısıldadım.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Biliyorum," diye karşılık verdi.

Onun daha önce söylediklerine katılarak, "Kardeş yok," dedim.

Deniz yeşili gözleri beni sarmaladı ve sessizce başını salladı. "Ama çocuğumuzun bir sürü kuzeni olacak."

Çocuğumuz. Onun bunu söylediğini duymak yüzümde bir gülümseme yarattı. "Onlar çocuğumuzun en iyi arkadaşları olacaklar."

"Kesinlikle." Başını onaylarcasına salladı.

Göl evinde etrafımıza bakındık ve hafifleyen bebek ağlamalarını dinledik. Bu çocuklar gelecekteki bebeğimizin kuzenleri olacaktı.

Bakışlarımız buluştuğunda parmakları yumuşak kazağı-

mın altına kaydı. Elleri yavaşça kalçamın çıplak tenini okşadı. Tatlı bir ürperti bedenimi sardığında, onun sevgi dolu dokunuşuyla canlandım ama bu sohbet kalbimi hızlandırdı.

Garrison'la yeni sularda yol almak, bozuk el feneriyle mağaraya girmek gibi bir şeydi. Korkutucuydu ama birlikte doğru yolda yürüyeceğimize güveniyordum.

"Eğer gelecekte bir bebek istiyorsan," dedi Garrison. "Bu bir gün... evlenmek istediğin anlamına mı geliyor?"

Evlilik...

Gözlüğümü düzeltip bükülmüş bacağıma sarıldım, kalbim çok hızlı atıyordu. Bu konuda aynı fikirde olmayacağımızdan korkuyordum.

"Bir gün," dedim. Sonra mümkün olduğunca dürüst olmak isteyerek Garrison'a patavatsızca bir şey söyledim. "Ya da yakında."

Donup kaldı.

Rengim soldu. "Yani *çok* yakında değil."

"Yakında dedin," diye itiraz etti. "Yakında demek istedin."

"Yakında gibi bir şey demek istedim."

Ellerini çıplak kalçamdan çekmedi. Bu onu tamamen korkutmadığıma dair iyi bir işaretti. "Yakında gibi bir şey de ne demek?" diye merakla sordu. "Yirmi üç yaşından önce mi?"

Yirmi iki zaten hızla yaklaşıyordu. İki aydan biraz daha fazla kalmıştı. Belki de yaş aldıkça bunun evlilik ve bebek düşünmek için çok genç bir yaş olduğunu düşünecektim.

Diğer yandan evden on yedi yaşında ayrılmıştım.

Dünyanın diğer ucuna yirmi yaşımda taşınmıştım.

Hayatım bir dizi büyük zorlukla doluydu, yavaş yavaş farkına vardığım bir şey vardı. Belki Daisy Calloway kadar maceraperest değildim ve *gerçek* köprülerden atlamıyor olabilirdim ancak benim de kendi maceralarım vardı. *Mesela bilinmezliklere büyük, metaforik dalışlarım.*

Ben -Willow Hale- tehlikeyi göze alan birisiydim. Zorlukları seviyordum. Bunu artık görebiliyordum. İliklerimde hissediyordum.

Bir de hep yanımda risklerle birlikte yüzleşebileceğim birisini istemiştim.

Garrison'ı istiyordum. *Mümkün olduğunca uzun bir süre boyunca.*

Sonsuza dek, diye umdum.

Ancak onun aynı şeyleri istediğinden emin değildim. *Beni. Sonsuza dek.*

Philly'den ayrıldığım günden beri kendisine bir çıkış kapısı açmıştı. İlişkimizin kötü gitmesi durumunda buradan dışarı atlayabilirdi. Bunun için onu suçlamıyordum ancak tam olarak ne düşündüğünü anlamak çok zordu.

"Belki yirmi üçümden *önce* değil," diye karşılık verdim. "Hâlâ okulda olacağım."

Arkama bıraktığım ders kitabına göz attı.

"Daha önce evliliği hiç düşündün mü?" diye sordum birden.

Başını olumsuz anlamda salladı ve her nedense bu göğsümden aşağı acı dalgaları yayılmasına yol açtı.

Garrison'la mihraba doğru yürümeyi hayal etmiş miydim? Belki yurt odamda, düşüncelerimden başka hiçbir şey bana eşlik etmiyorken uyanık halde uzandığım sırada bir ya da iki kez aklımdan geçirmiştim. Fakat bunlar sadece düşünceydi, hiç Pinterest'te gelinlik ya da yüzük fotoğraflarına bakıp kendime eziyet edecek kadar ileri gitmemiştim. O kadar da aptal değildim.

Garrison içime kapanmamı izledi. Başım öne eğilmişti, parmaklarım hardal sarısı çorabımın ipliklerinde dolanıyordu. "Willow..." Adım onun sesiyle kulağıma farklı geldi. Neredeyse boğuluyordum. "Hey, evlenmek istemediğimden değil. Sadece bunca olan biten arasında... o kadar ileriyi düşünmedim."

Ninova

"Anlıyorum," dedim usulca.

Daha önce ondan *bebekler* yapmayı ben de düşünmemiştim. Ya da belki de *bebek* demek daha uygun olurdu.

Elleri kalçamdan kaburgalarıma çıktı, sanki kalbime ulaşmaya çalışıyordu. "Şimdiye kadar benden ayrılacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Belki de daha güçlü bir insan olsaydım, ben senden geçen aralık ayında ayrılırdım. Başka birini hak edi..."

"Ben seni hak ediyorum," diye çıkıştım. Göğsümdeki acı tenimi yırtarak tüm bedenime yayıldı. Şimdi belinden tutuyor, bırakmayı reddediyordum. "Ne zaman buna inanmaya başlayacaksın?"

Başını iki yana salladı, gözleri kıpkırmızıydı. "Bilmiyorum." Bir elini gözlerinin önüne düşen uzun saç tellerini itmek için vücudumdan çekti. "Belki hiç inanmayacağım, o zaman ne olacak?"

"O zaman sana bunu sürekli olarak hatırlatmaya devam edeceğim," dedim kendimden emin bir tavırla.

Güldü. "Her gün mü? Senin için gerçekten çok yorucu olacakmış gibi geliyor." Doğrudan gözlerimin içine, "*Bırak beni gideyim,*" diyormuş gibi yalvaran gözlerle baktı. "*Kendi iyiliğin için.*"

Beni itip uzaklaştırmasına izin vermeyecektim.

"Benim açımdan yorucu olan tek şey bunu okumak." Arkama uzanıp kitabımı kaldırdım. "Muhasebenin bu kadar sıkıcı olabileceğini kim bilebilirdi?"

"O kadar kötü, öyle mi?" Diğer elini de üzerimden çekip kitabı kaptı, sonra sayfaları çevirdi. Birbirimize biraz daha yaklaştığımızda dizlerimiz çarpıştı.

"Bir cümlesini daha okumaktansa, bir saat boyunca televizyonun statik sesini dinlemeyi tercih ederim," diye mırıldandım sessizce.

Gözleri bana doğru kaydı, söylediklerimi duymayı başarmıştı.

Duyamasaydı söylerdi.

Birkaç sayfa daha çevirip metne odaklanırken sessizlik ortamı gerdi. Dışarıda kar taneleri huzur içinde dans ediyordu, pencerenin camları soğuktan donmuştu ve şömineden insanı sakinleştiren çıtırtılar yükseliyordu. Buna rağmen hiçbir şey etrafımızda biriken gerginliği eritmeye yardımcı olmadı.

Garrison en sonunda konuştuğunda kitaptan başını kaldırmadı. "Belki de yaşadığın tek ilişki bu olduğu için ne kadar kötü bir erkek arkadaş olduğumun farkında değilsindir."

Bu bende sanki kılıç çekip karnıma saplamış gibi bir his yarattı. Yüzüm buruştu. İlklerim hayatımın sonraki dönemlerine denk geldiyse ne vardı?

Garrison masumiyetimi hiçbir zaman saflık olarak görmemişti. Ben saf *değildim*. Onun ilk ve tek ilişkim olduğunu anlıyordum ama bunun karmaşık bir birliktelik olduğunu fark etmem için başkalarıyla çıkmama gerek yoktu. Kötü bir ilişki değildi.

Kelimeler dudaklarımın arasından çıkmadı. Boğazımın gerisinde bir yere takılıp kalmışlardı.

Başını kaldırıp bana baktığında, gözlerimdeki acıyla karşılaştı ama yine de devam etti. "Ben sadece söylediklerini anladığımdan emin olmak istiyorum. Benimle *yakın bir zamanda* evlenmek istiyorsun."

"Eğer sen benimle evlenmek istemiyorsan, tabii ki ben de istemem," dedim. Bu sözler neredeyse bir fısıltı şeklinde çıktı ama bana bunları duyabilecek kadar yakındı.

Başını iki yana salladı. "Tabii ki istediğim tek kişi sensin, Willow. Ama bu gerçekleri değiştirmiyor."

"Hangi gerçekleri?" diye sordum. Göğsüm alev alevdi.

"Öptüğün tek erkek benim," dedi Garrison. "Seviştiğin tek erkek de benim. Kahretsin ki, içimde sanki seni başka... başkalarını... deneyimlemekten alıkoyuyormuşum gibi bir his..." Cümlesini bitiremedi. Yüzü ıstırapla dalgalandı.

Ellerim titredi, tutunacak bir kitabım da olmadığından kollarımla gövdemi sarmaladım. Bekledim. *Dayan.*

"Başkalarıyla öpüşmemi mi isterdin? Onlarla sevişmemi?" Düşüncesi bile midemin bulanmasına sebep oluyor, göğsümde biriken baskıyı şiddetlendiriyordu.

"Tanrım, *hayır*. Senin başka birisiyle öpüştüğünü düşünmek..." Yüzünü buruşturdu. "Ben bunu..." Yüzü daha da kırıştı, sonra elime uzandı.

Tutmasına izin verdim. Titremem konusunda bir şey söylemedi. Sadece parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bu beni kısa bir anlığına sakinleştirmişti.

Garrison derin bir nefes aldı. "Söylemek istediğim tek şey, benim özel olduğumu düşündüğünü biliyorum. Çünkü dokunulmaktan hoşlanmadığını anladım, bekledim... Ayrıca sabırlıydım. Ama etrafta benim yerimde olsa aynı şeyi yapacak başka erkekler de var. Ben özel değilim. Sana âşık olacak tek adam da ben değilim."

"Gerçekten başka birine âşık *olabileceğime* inanıyor musun?" Kaşlarım çatıldı, kafam karışmıştı. *Hem de çok.* "Sen benim için özelsin, Garrison. Bunu nasıl göremezsin? Bu sadece dokunma meselesiyle ilgili değil. Kim olduğunla alakalı. Senin her parçanla, hatta nefret ettiğin taraflarınla bile. Ben onları da seviyorum."

Başparmağını elimin üzerinde ileri geri hareket ettirdi. Gözleri benimkilere sabitlenmişti, içlerinde daha fazla endişe vardı. "Bunu görmeye çalışabilirim," dedi bana. "Ama senin diğer kelimeleri yüksek sesle söylediğini duymaya ihtiyacım var. Sadece bunları duymam gerek, Willow."

"Hangi kelimeleri?" diye sordum.

"Başkasıyla öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu *asla* bilmeyecek olmanın senin için sorun yaratmadığını. Birinin sana buradan dokunmasının." Boşta kalan elini baldırıma kaydırdı, taytım onun avucunun altında incecikti. Dokunuşunu, sadece onun temasını memnuniyetle karşılayarak derin bir nefes aldım. Parmakları sıcaklığımdan sadece birkaç milim uzaktaydı ama orada durdu. "Başka bir adamın parmaklarının içinde

olmasının nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceksin. Başka birinin aletinin." Bu kelimeleri utanmadan, gözlerini benden kaçırmadan söyledi.

"Güzel," diye karşılık verdim.

"Senin bunu söylediğini duymam gerek," dedi usulca. "Lütfen."

"Başka birinin dudaklarının nasıl bir his yaratacağını bilmek istemiyorum," dedim. "Başka bir aletin bana neler hissettireceğini hiçbir zaman öğrenmeyecek olmaktan da memnunum. Nasıl göründüğünü. Nasıl koktuğunu..."

Dudakları benimkilerle birleşti.

"Başkasmın parmaklarını içimde istemiyorum," diye devam ettim. "Diğer bir çift gözün bedenimde dolaşmasını istemiyorum. Bunları düşünmek bile tenimin ürpermesine neden oluyor. Ben sadece seni istiyorum. Sen benim için değerlisin. Bunu anlıyor musun?"

Gözünden bir damla yaş süzüldü ama daha akmaya başlar başlamaz hızla sildi. "Üzgünüm..."

"Üzgün olamazsın çünkü bana bunu yaptırdığın için memnunum. Bunun yaşandığına seviniyorum, tamam mı? Birbirimize karşı dürüst *olmalıyız*. Her zaman."

Göğsü ağır ağır inip kalktı, işte kavuşmamız gereken an buydu.

Öpüştük.

Fakat gerginlik hâlâ devam ediyordu.

Garrison aramızda gözle görülmeyen bir baskı yarattığının bilinciyle, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Beni sırf yeterince iyi olmadığını düşündüğün için terk etmeyeceğini söylemeni istiyorum," dedim. "İyi olduğuna inanmana ihtiyacım var. Belki bunu şu anda yapamazsın ama günün birinde yapmanı istiyorum."

Bana sanki bu sözler çoktan kesinleşmiş gibi, "Seni asla terk etmeyeceğim," dedi.

Ancak beni iterek kendinden uzaklaştıracak, onu terk eden

olmaya zorlayacaktı. Bunu biliyordum, işte bu yüzden ikinci kısım en az ilki kadar önemliydi.

"Benim için yeterince iyi olduğuna inanıyor musun?"

"Buna hiç inandım mı?" diye karşılık verdi.

Hayır, sanmıyorum.

"Belki de senin düşündüğün kadar harika olmadığımı unutuyorsundur," dedim. Sesimi alçalttım. "Sadece babamdan para almakla kalmadım, ki bunu asla yapmayacağımı söylemiştim. Aynı zamanda Ryke ve Lo'ya bu konuda yalan söylüyorum. Bu pek de düzgün bir davranış değil."

Dudakları büyük bir gülümsemeyle kavislendi.

Rengim soldu. "Ne?"

"Çok tatlısın," dedi. "Ryke ve Lo'ya yalan söylemenin insanlığa karşı işlenmiş büyük bir suç olduğunu mu düşünüyorsun? Bu lanet derecede normal. İnsanlar yalan söylerler. Ben çok daha kötülerini yaptım. Kıyaslamak ister misin?" Kolunu omzuma sardı ve "*Yapabilir miyim?*" diye sorarcasına baktı.

Başımı salladım.

Beni kucağına aldı, bacaklarım doğal olarak aralanıp beline dolandı. Omuzlarına tutundum. "Kimsenin evini sprey boyayla boyamadığımı nereden biliyorsun? Maine'de yaşanmış isyankâr bir dönemim olabilir," dedim.

Kaşları kalktı. "Bunu *kesinlikle* duyardım." Saç örgümden kurtulmuş bir tutamı kulağımın arkasma attı. "Evleri sprey boyayla boyamış ve sokaklarda çıplak koşmuş olsaydın, bunları anlatmadan duramazdın."

"Çıplak koşmaktan hiç bahsetmedim." Bu kadar cesur bir şey yaptığımı hayal etmek bile yüzümün kızarması için yeterli olmuştu.

"Senin abartmanı ben biraz daha abarttım."

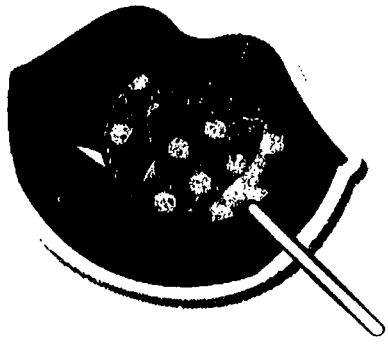
Birbirimizden bu kadar farklı olmamız gerçeği -onun geçmişte çok sayıda kötü eyleme karışmış olmasına rağmen benim geçmişim büyük oranda temizdi- aramızda yaşanan sürtüşmelerin büyük kısmının temelindeki sebepti. Zıt ku-

tupların birbirini çektiğini söyleyen her kimse evet, haklıydı. Fakat bu çekimin arasında ne kadar çok bağın düğümlendiğinden bahsetmeyi unutmuştu.

Biz karmaşıktık ama birlikte olduğumuz sürece ne olduğumuzu umursamıyordum.

Daha önceki konuya döndüm. "Ama bu büyük bir yalan," dedim yumuşak bir sesle. Bunu Ryke ve Lo'dan saklamak zordu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Jonathan'm bana dövüş görüntülerini gizlemem için para verdiğini öğrenmeleri mi, yoksa bu sırrı baştan beri onlardan gizlediğimi keşfetmeleri mi?

Garrison başmı salladı. "Biliyorum," dedi durumu hafife almadığını göstererek. "Bu büyük bir mesele."

62

GARRISON ABBEY

Şubat

İki ay hızlıca geçti. Willow'la sırrı saklamaya devam ettik, Halelerin evinde Jonathan konusunun pek açılmaması da işimizi kolaylaştırmıştı.

Ayrıca Willow'u bizzat görmemin üzerinden iki ay geçmişti ve bu artık beni rahatsız ediyordu. Evlilikten, bebeklerden konuşmuş ve geleceğimizi planlamaya başlamıştık. Bunu yapmak beni biraz değiştirmişti. Birlikte hayal ettiğimiz şeyi istiyordum. *Bir bebek. Evlilik. Yakın bir tarihte.*

Tanrım, bunu istiyordum.

Ancak birbirimizi aylarca göremezsek bu olmayacaktı, bu yüzden bir plan yaptım.

Bu plan gerçekten kötü gidebilirdi. Cobalt Şirketi'ne gitmek için saat 15.00'i beklerken tek bildiğim buydu.

Hayır, istifa ettiğim falan yoktu. Sırf Londra'ya taşınmak için bunu yapsaydım, Willow muhtemelen o an benden ayrılırdı.

Bu başka bir şeydi ama inanılmaz derecede gergindim. Çünkü Connor reddederse ne yapacağımı bilmiyordum. B planım yoktu.

Belki de bir B planım olmalı.

"Abbey." Keith büyük havayla gelip etrafı çevrili bölmemin önünde durdu. Cobalt Şirketi onu stajı sona erdikten sonra işe

almıştı ve Keith ekibiyle birlikte, Sevgililer Günü'ndeki muazzam başarılı pazarlamanın ardından büyük bir ikramiyeyle ödüllendirilmişti. Bir tür buzdolabı magnetiydi.

Bu gerçekten umurumda değildi. Benim işim *magnet* sektöründe değildi, bu yüzden beynimi gereksiz şeylerle doldurmuyordum. Ancak aldıkları devasa ikramiyeyi herkes konuşuyordu.

"Meşgulüm," dedim Keith'e.

"Çok zaman almayacak." *Rolex*'ini düzeltti, bu da büyük ikramiyenin bir parçası olarak CEO'dan aldığı hediyeydi. "Diggy'den saat 15.00'de Connor'la randevun olduğunu öğrendim ve benim o zaman diliminde kendisiyle konuşmam gerekiyor."

Gözlerimi kıstım. "Ryan Diggins hepinizin ona *Diggy* demenizi neden seviyor ki?" Ryan, Connor'ın asistanıydı ve dürüst olmak gerekirse, onunla pek konuşmuyordum.

"Çünkü bu lanet derecede havalı, tıpkı kendisi gibi ve eğer şirket partilerinden herhangi birine katılsaydm bunu bilirdin." Ofisimi çevreleyen duvarlardan birinin tepesine parmaklarıyla vurdu. "Esas konuyu kaçırıyorsun."

"Evet, benim randevu saatimi istediğini kaçırdım," dedim alaycılıkla dolu bir sesle. "Tamamen boyumu aştı."

Sinirli bir ses çıkardı. "Bak, senin Connor'la görüşmek için randevu almana gerek yok. Ofisine istediğin an girebilirsin. Kahretsin, onunla aynı *sokakta* yaşıyorsun, Abbey. İstersen kapısını çalabilirsin, o da muhtemelen bunu garip karşılamaz."

Haklıydı. Karşılamazdı.

Ancak ben bunu profesyonel bir şekilde yapmak istiyordum. Bu mesleki bir meseleydi.

"Üzgünüm, dostum," dedim. "Benden böyle bir şey bekleme."

Keith mini buzdolabıma göz attı. "Kafeteryadan öğlen ve akşam yemeklerini alıp getirecek birine hâlâ ihtiyacın var mı? Buna çözüm bulabilirim, bu sefer ücretsiz."

Teklifi neredeyse beni gülümsetti, kabul edeceğimden de-

ğildi ama... ihtiyacım olmadığı için. "Teşekkürler ama istemem. Artık öğle yemeğimi yanımda getiriyorum."

Her sabah anaokulu için Maximoff'un atıştırmalıklarını hazırlarken kendime de bir sandviç yapıyordum. Bu konuyla bir keresinde işe geç kaldıkları için Lily ve Lo yerine ben ilgilenmiştim, o günden beri de benim yapmama izin veriyorlardı.

Yardımcı olmaktan keyif alıyordum, özellikle de onlara kira vermediğim için. Lo market alışverişi için de nadiren para kabul ediyordu.

Keith gözlerini ovuşturdu. "Abbey. Maaşıma zam alma avantajımı kullanabilmem için çok kısıtlı zamanım var ve mevcut randevu dilimlerinden birini de sen kapmışsın..."

"O zaman müsait değil," diyerek sözünü kestim. "Bana ayrıldı."

Keith gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Kokainim var."

Tanrım. "O zaman ofisine gidip işten atılmamak için yalvarmalısın," diye lafı yapıştırdım. "Connor uyuşturuculardan nefret eder." En azından çalışanlarının kullanmasını istemezdi. Bunu biliyordum, ilk testimi geçemeyince her altı ayda bir lanet olası uyuşturucu testini yapmak zorunda kalmıştım. Hepsi de negatif çıkmıştı.

"Kullandığımı söylemedim," diye tıslarcasına fısıldadı. "Ama bu, buradaki kullanan şerefsizlere karşı iyi bir koz."

O *koz* dese de ben *şantaj* olarak algıladım.

Ellerimi kaldırdım. "Senin saçmalıklarını duymak istemiyorum." Bölümümün tek kişiden oluşmasından hoşlanmamın sebebi işte buydu. Ekip *bendim.*

"O zaman bana randevu saatini ver, ben de seni rahat bırakayım," dedi Keith. "Benimle konuşmak zorunda kalmazsın. Aksi takdirde..." Boş tekerlekli sandalyeye uzandı, kendine doğru çekip o koca kıçını yerleştirmeye hazırlanıyordu. Muhtemelen sonsuza dek orada oturacaktı. Cobalt Şirketi insanın sinirlerini bozacak derecede ısrarcı A tipi iblislerle dolup taşmaktaydı.

"*Tamam*," diye kabul ettim. "Ryan'a toplantı saatimi alabileceğini söyle."

Keith sırıttı. "Diggy'yi senin araman gerek. Binadaki hiç kimseye güvenmiyor." *Yapma ya.*

"Tamam," dedim tekrar. "Sadece git başımdan."

Omzuma arkadaşmışız gibi vurmaya hazırlanınca birden sandalyemi kaydırdım. "Sakın bana dokunmaya kalkma," diye öyle sert ve aceleci bir tavırla bağırdım ki, kelimelerin hepsi birbirine girdi.

Gözleri irileşti. "Kahretsin, özür dilerim." Ellerini kaldırdı. "Tanrım." Ayaklarını sürüyerek odamdan uzaklaştı. Kalbim hızlı ve *sertçe* atıyordu. Sanki *Road Runner* vücudumun içinde balyoz kullanıyordu.

Sakin ol. Elimi saçlarımın arasından geçirdim, Ryan'ı arayıp bu işi halletmek için telefonumu aldım. Connor'la konuşabileceğim başka zaman bulmam gerekecekti. Ancak bugün olmalıydı.

✶

Akşamın ilerleyen saatlerindeydik. İşgünü bitmişti ve ben Connor'm gökdelendeki ihtişamlı katındaydım. CEO bilgisayarını kapatıyor, eşyalarını topluyordu.

Ona şu an yaklaşmak büyük riskti. Birden fazla pislik bunu yapmayı denediği için çoktan azarlanmıştı. Cam ofisinin yakınında dolaştım, sadece gelen her zavallı herifin reddedilişini izliyordum. Kuyrukları bacaklarının arasında oradan ayrılıyorlardı.

Connor onlara bağırmıyordu, sesini bile yükseltmiyordu. Sadece insanlara kendisini bir pislikmiş gibi hissettirecek birkaç kelime sarf ediyordu, o kadar.

Buna rağmen... ona yaklaştım.

Başlar döndü, diğer üst düzey çalışanlar bana doğru bakıyorlardı. Bedenler döndü. Kendimi paparazzi kameralarının yüzüme çevrildiği andan daha göz önünde hissettim.

Connor ofis kapısını arkasından kilitledi ve hızlıca bana baktı. Oldukça rahattı, hatta orada olduğuma şaşırmamış gibiydi. Her ne kadar işyerinde ondan *kaçınmak* için elimden geleni yapsam da...

Daha ben bir şey söyleyemeden özgüvenli adımları asansöre yöneldi. "Yolda konuşalım."

Sanırım bu onun beni evime bırakma teklifiydi.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Arabamla geldim..."

"Araban gece boyu otoparkta güvende olur." Hâlâ hızlı ama rahat adımlarla yürüyordu. Yanında ona ayak uydurdum.

"Limuzinine binmemi mi istiyorsun?" Bunu anlamakta zorlanıyordum ama artık kabullenmiş olmalıydım. Onun kayınbiraderiyle aynı evde yaşıyordum.

Connor bana bir kaşını kaldırarak baktı. "Bugün inanılmaz derecede aptalsın."

Tam asansöre binerken duraksadım.

Elini kapıya yaslayarak yüzüme kapanmasını engelledi. "Eve birlikte gitmek istemiyorsun, tamam. Ama bu konuşma beş yaş altındaki dört çocuğun olduğu bir evde gerçekleşecek. İçerisi son derece gürültülü dediğimde abartmadığımı hatırla."

Şimdi de beni evine davet ediyordu...

Yaşlı bir çalışan yanımızdan geçti, etkileşimimizi gözlemliyordu. Gerçekten aptalca bir şey yapıp omzumun üzerinden baktım. Birkaç çalışan boyunlarını uzatmış bizi izliyorlardı ve ben özel muamele görmek üzereydim. Bu lanet derecede aşikârdı.

Şu an bu umurumda değildi.

Bunu Willow için yapmalıyım. Bizim için. Bu benim için başkalarının düşüncelerinden çok daha önemliydi.

Asansöre onunla birlikte bindim. Kapılar kayarak kapandı.

Limuzinine doğru ilerlerken bana arkadaşıymışım gibi çocuklarından -Jane, Charlie, Beckett ve Eliot- bahsetti. Sanki bu küçük varlıklar onun dünyasının merkeziymişçesine sarf ettiği her kelimeden mutluluk akıyordu. İnsanların duygularını görmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapan biri olan Connor'ın bana bu yönünü açması bir ayrıcalıktı.

Bu sormak üzere olduğum şeyi ifade etmemi kolaylaştırdı.

Limuzine biner binmez bana soğutucudan bir su şişesi uzattı. "İşe birlikte gidip gelmeliyiz," dedi. "Artık aynı saatlerde çalıştığımız için araba kullanmanın bir mantığı yok."

"Arabamı seviyorum."

"Sevip sevmemekle alakası yok. Buna verimlilik deniyor." Bir parmağını şakağına yasladı ve delip geçen gözlerle bana baktı. "Sana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm bir örnek vereyim. Yolda konuşmak için fazladan zamanımız olsaydı, benden randevu almak zorunda kalmazdın. Randevu saatleri söz konusu olmadığında da gün boyunca rahatsız edileceğinden endişelenmen gerekmezdi."

Keith'le aramızda geçen konuşmadan nasıl haberdar olduğunu anlamayarak yüzümü buruşturdum. "Sen nasıl...?"

Connor tekrar kaşını kaldırdı. "Burası benim şirketim. Her şeyi duyarım." Kendi su şişesinin kapağını açtı. "Çoğu çalışanım kendisini köpekbalığı zanneder. Ryan bana bugün randevumuz olduğunu söyler söylemez içlerinden birinin seni ısırmayı deneyeceğini biliyordum."

Bir şeyi fark ederek gülümsedim. "Ona Diggy demiyorsun."

"Lakabını sadece yüzüne karşı kullanırım," dedi Connor. Ardından anlamaya çalışıyormuş gibi beni inceledi. "Faust'u hatırlıyor musun?"

Faust...

Orayı istesem de unutamazdım. Kovulmadan önce tam dört ay oraya dayanmıştım. Ben daha kapısını aralayamazken uzun zaman önce Connor oraya gitmişti.

"Ne kadar *şanslıyım* ki," dedim kuru bir sesle. "Faust beynime kazındı."

Orası sadece erkeklere eğitim veren bir okuldu. Oradan nefret etmemin temel sebebi de buydu.

Başımı geriye yaslayıp limuzinin tavanına baktım. "Sen orada efsane gibi bir şeydin," diye ekledim. "Herkes senden bahsediyordu." Üstelik bunu yapanlar Connor'la aynı anda okula giden öğrenciler değillerdi. Sadece nesilden nesle aktarılan hikâyeleri duymuşlardı.

Kibirle karışık bir özgüvenle, "Hakkımda iyi konuşup konuşmadıklarını sorardım ama bunun cevabını zaten biliyorum," dedi Connor. Su şişesini bardaklığa yerleştirdi. "Faust'tan belli bir sebepten atıldın, Garrison."

"Evet," diye homurdandım. "Çünkü yeterince akıllı değildim." O çocukların hepsi üç farklı dil biliyordu, kendilerine daha konuşmaya başlamadan önce matematik dersleri aldırılmıştı ve en az bir müzik enstrümanını profesyonel derecede çalabiliyorlardı. Hepsi de aristokrat, toplumsal statülerini yükseltmeye çalışan ve kanıtlayacak bir şeyleri olan öğrencilerdi. Buna dayanamamıştım.

"Hayır," diye itiraz etti Connor. "Bunun zekâyla alakası yok. Mezuniyet töreninde yanımda birden fazla salak vardı." Yüzünü bana çevirerek kolunu koltuğa yasladı. "Başarısız oldun çünkü oraya ait değildin. O okul kendilerinden çok başkalarını seven çocukları desteklemek için tasarlanmadı."

Willow'u sevmiştim.

Willow'u özlemiştim.

Orada geçirdiğim her gün.

Faust'un nasıl bir yatılı okul olduğunu, New York'un lanet derecede ıssız bir bölgesinde öğrencileri arkadaşlarından ve ailelerinden nasıl kopardığını düşündüm. Tanıştığım çoğu kişi uzakta olmaktan gayet mutlu görünüyordu. Kimse hiçbir şeyi özlemiyordu.

Sadece her şeyi istiyorlardı. Para, prestij ve o milyar dolarlık ihtişamın peşindeydiler.

Bense sadece kızımı istemiştim.

En iyi arkadaşımı, umursadığım tek dostumu. Hayatımdaki en önemli kişi haline gelen o insanı.

Bu komikti çünkü eğer Connor'a Faust'tayken ne istediğini sorsaydım, sanırım ne söyleyeceğini biliyordum.

"Hepsini istedim."

Connor'ın bu sohbetle neye ulaşmayı hedeflediğinden emin değildim ve dürüst olmak gerekirse, onun mavi gözlerine bile bakamayacak derecede düşüncelerime odaklanmıştım. Bu yüzden pencereye döndüm.

Dışarıda, gecenin karanlığında Philly sokaklarından süzülen lambaların ışığı yumuşak bir şekilde parlıyordu.

"Cobalt Şirketi, Faust değil," diye devam etti Connor. "Şu anda değer verdiğim şeyler, on yedi yaşımda önemsediklerimle aynı değil. Sen benim şirketime aitsin."

Cobalt Şirketi'nin Faust'tan farklı olduğunu biliyordum. İşyerinde kendimi mutsuz, berbat hissetmiyordum. İnsanlar fena değildi. Keith sinir bozucu ama zararsızdı. Azimli ve hedeflerine odaklı kişilerle bir arada olmak, yola devam etmek için iyi bir motivasyondu. Her gün aynı yüzleri görmek de bir bakıma güzeldi.

Muhtemelen bu durumu biraz sonra Connor'a soracağım şeyle değiştirecektim.

Her şeyi değiştirecektim.

Göğsüm daraldı. Belki Connor bir şeylerin ters gittiğini biliyor ve işi bırakmamı engellemeye çalışıyordu. *Bırakmayacağım... O hayır demediği sürece.*

Sessizlik ben bozana kadar birkaç saniye sürdü. "Sana sormam gereken şeyi sormadan önce," dedim. Nefesimi tuttum. "Bir şeyi bilmem gerekiyor."

Bana devam etmemi işaret etti.

"Çocukların şimdi sevimli ama büyüyecekler ve mükem-

Ninova

mel olmayacaklar, biliyorsun. Peki oğullarından biri büyüyüp benim gibi olursa ne olur? İki hazırlık okulundan atılır, vücuduna dövme yaptırır, sigara içer ve mahallendeki evlere zarar verirse?"

Connor gözlerini benden ayırmadı ama yüzü taş gibiydi. Sakin, kayıtsız dış görünümünden hiçbir şey kaybetmedi. Ardından, "Sanırım ikimiz de bu hikâyenin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz," dedi.

Sadece başımı iki yana salladım, düşünceler kafamda dönüp duruyordu.

"Beni kod yazabildiğim için işe aldın," dedim. "Willow'un erkek arkadaşı olduğum için."

"Seni işe aldım çünkü potansiyelini gördüm," diye itiraz etti. "Ortada başka bir sebep olduğuna inanıyorsan yanılıyorsun, ki bu çok da şaşırtıcı olmaz. Eminim bu, birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda kaldığın doğal bir durum haline gelmiştir." Elini dalgalı kahverengi saçlarının arasından havalı bir tavırla geçirdi. "Şu anda limuzinimdesin çünkü sevdiğim bir insansın. Kendinle kalmaktan pek keyif alıyormuş gibi görünmesen de."

Siktir, adamım.

Gözlerimi ovuşturdum. "Sana bir şey sormam gerek."

Kendimi küçücük hissetmeme sebep olan, kör edici bir sırıtışla baktı. "Bunu zaten söyledin." Sakinleştirici bakışı yumuşadı. "Hâlâ bekliyorum."

Daha derin bir nefes aldım. *Hadi bakalım, Garrison.* "Willow benim her şeyim." Onun adı bana huzur ve güç verince sözlerime devam ettim. "O bir kız arkadaştan daha fazlası. Tıpkı kod gibi. O programdaki yazılım, ben de onsuz boş bir ekranım." Keskin bir nefes verdim. "Bu Philly'de kendi başıma mutlu ve kararlı olmayı ya da her neyse onu yapmayı öğrenmediğim anlamına gelmiyor. Öğrendim. Bunu biliyorum ama Willow hâlâ uzakta, Londra'da. Yıllarca orada kalacak. Birbirimizden ne kadar uzun süre ayrı kalırsak, her şeyi o kadar ka-

famda kuruyor ve işleri mahvediyorum. Bu yüzden onu daha çok görmem gerek." Kolumu limuzinin penceresine uzattım. "Programlamaya orada devam edebilirim. Bu sorun olmaz. Sadece her ayın *bir haftasında* uzaktan çalışmak için onayını istiyorum. Hepsi bu."

Kolumu indirip terleyen parmak eklemlerimi ovuşturdum. Nefesim ciğerimde kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Connor'ın yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Kaşlarını kaldırmıştı, alnı kırışıklıklarla doluydu ama bunların kafa karışıklığından kaynaklandığını düşünmüyordum.

Sadece sokağın aşağısmdan değil de dünyanın diğer tarafından, uzaktan çalışmak için izin istemek kendimi kötü hissetmeme sebep oldu. Çünkü bana her şeyi vermesine rağmen Connor'dan daha fazlasını istiyordum.

"Yani daha ne üstünde çalıştığını bile bilmememe rağmen sana her ay bir hafta izin vermemi istiyorsun," dedi Connor. "Bu talebin kulağa nasıl geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"İstediğim şey bir haftalık *izin* değil," diye karşılık verdim hızlıca. "Yine çalışacağım."

"Ama senin çalıştığına güvenmek zorunda kalacağım. Ofise gelmezsen, seni her gün bilgisayarının başında kodlama yaparken göremeyeceğim."

Kahretsin, bu iş kötüye gidiyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Bak, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

Başını eğerek, "Şok edici. Tuhaf," dedi Connor. "Ayrıca talebini kabul edersem, bunun bir tanıdık kayırma olacağını ve başka bir anlam taşımayacağını biliyor olmalısın..."

"Benim için sorun değil," diye sözünü kestim.

Connor bana baktı. Yüz ifadesi hâlâ kayıtsız, okunaksızdı. *Kahretsin.*

Deri koltukta huzursuzca kıpırdandım. "Bu geceye kadar işimi akraba torpiliyle elde ettiğimi düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Ama bu beni hiçbir zaman çalışmaktan alıkoymadı.

Elimden geleni yapmaya devam etmeme de engel olmayacak." Ona bir sülük gibi yapışmaya devam edip kanını emmek beni rahatsız etmeyecekti.

Patronum başını sadece bir kez iki yana salladı.

Sinirlerim yeni bir zirve yaptı. "Connor..."

Sakin, kaygısız bir tavırla ve sanki tüm dünyamı parçalayıp bir kenara atmıyormuşçasına, "İsteğini yerine getirmeyeceğim," dedi. Aynı zamanda kullandığı kelimelere odaklandım.

Getirmeyeceğim.

Yapamayacağından değildi. Çünkü yapabilirdi. Sadece istemiyordu.

Başımı çevirdim. Pencereden dışarıya baktım. Bir ağrı göğsümü, kaburgalarımı ve lanet olası kalbimi parçalamaya başladı. *Willow'u göremeyeceğim.*

Ne kadar süre ayrı kalacaktık? *Sonsuza dek.* Bu gerçekten de bana lanet bir sonsuzluk gibi geliyordu.

Dayanılmaz demek bile durumu açıklamak için yeterli değildi. *Tüm umudumu ve arzumu bu meseleye bağladığım, bunun gerçekleşeceğine kalpten inandığım için bana lanet olsun.* Çünkü hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmek bu kadar kahredici olmamalıydı. Bu kadar *yıkıcı*...

"Garrison," dedi Connor yumuşak bir sesle. "Bunu senin iyiliğin için yaptığımı anlaman gerek."

Bu gerçekten sinirimi bozdu.

Başımı hızla çevirdim, acı bir kahkaha boğazımda düğümlendi. "Benim iyiliğim için mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bunun kendimi *berbat* hissetmem dışında benimle ne alakası olduğunu göremiyorum." Titreyen elimle dizimi sıktım. "Biliyor musun? Ben isti..." Sözümü bitiremedim. İçimdeki bir şey lafımın kesilmesine sebep oldu.

Duygularımı bastırarak gözlerimi hızla kırpıştırdım.

Connor sakinleşmemi sağlaması gereken bir rahatlıkla beni izledi ama bu beni öfkelendirdi. "Seni istifaya zorlamaya çalışmıyorum, Garrison. Bunu istemiyorum. Sen de istemi-

yorsun. Ama senin ayın yedi günü Londra'ya gitmene onay verirsem -hem de *her* ay- işi bırakırsın."

Neden böyle bir şey yapacağımı düşündüğünü anlamıyordum. "Bunu bilmiyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok sık duymadığım iki kelime." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Seni tanıyorum. Kafanla değil, duygularınla hareket ettiğini biliyorum. Eğer yedi gün Londra'da kalırsan, e-posta atıp benden orada bir gün daha kalmak için izin isteyeceksin. Bu da uzaktan çalışma süreni sekiz güne çıkaracak. Sonra bir hafta daha isteyeceksin. On dört gün, yirmi bir güne dönüşecek. Ardmdan yıl sonunda beni tamamen orada kalmak istediğini söylemek için arayacaksın. Çünkü Willow'la bu iş arasında bir seçim yapmak zorunda kalınca Willow'u seçeceksin. Bu yüzden önerdiğin bu çözümü onaylamıyorum. Sana -hazır bunu yapma şansın varken- ikisine birden sahip olma fırsatı veriyorum. Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin."

Dişlerimi sıktım. Canım acıyor, kapıların hepsi yüzüme kapanıyordu. Hiçbir yol yoktu. *Ne bir kaçış ne de geçiş şansı.*

"Benim yedi gün Londra'da kalıp sonra geri geleceğime güvenmiyor musun?" Söylediklerinden anladığım buydu.

"Hayır, güvenmiyorum. Bunun üzerinde daha fazla düşünürsen, sen de kendine güvenmezsin. Sadece kendine şunu sor. Willow'u görmekten mahrum kalmak mı daha zor olacak, yoksa her üç haftada bir ondan ayrılmak mı?"

Sonunda ne demek istediğini anlamıştım.

İki türlü de sıçmıştım ama en azından senaryoların birinde onu görebilirdim. Ona sarılabilirdim. Rahatlatabilirdim. Ancak Connor çoktan bana seçeneğim olmadığını söylemişti. Bunu benim için yapmıştı. Bu da beni etkiledi.

"Bu kararı patronum vermedi, değil mi?" diye sordum.

Connor kollarını yavaşça sıvadı. "Hayır." Bana şöyle bir baktı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Arkadaşın verdi."

Limuzin korumalı siteye doğru ilerleyip yavaşladı. Başm

ağırlaşmıştı, canım sıkkındı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Willow'u daha sık nasıl görebilirdim? Bu ilişkiyi nasıl yürütürdüm? *Tabii bunu yapmak hâlâ mümkünse.* Son bir şey denedim. Bilinen en eski yoldu. *Vicdan azabı.*

"Peki ya birbirimizi göremediğimiz için ayrılırsak ne olacak?" diye sordum. "Sen buna ortaklık etmiş olacaksın, biliyorsun. Eğer bu kadar iyi bir arkadaşsan, yardım edebilirsin." Bu kelimeleri söyler söylemez kendimi berbat hissettim. Kahretsin, neden işi bu noktaya getirmiştim?

Çünkü bu bendim.

Çünkü yapabilirdim.

Connor'ın bakışları adeta camdan yapılmışım gibi içimi delip geçti. "Eğer birbirinizi göremediğiniz için ayrılırsanız, o zaman ilişkiniz devam edemeyecek kadar kırılgan demektir. İstersen beni suçla ama bu çok yanlış bir hareket olur."

Kırılgan.

Kendimi lanet derecede kırılgan hissettim.

Kahrolası yanıtların hepsini biliyormuş gibi göründüğü için, "İlişkimizi nasıl daha fazla güçlendirebilirim?" diye sordum.

Connor yumuşak, samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İlk adım bunu zaten yaptığına inanmaktır."

Kelimeler kafamda birkaç dakika boyunca dönüp durdu. *Ta ki limuzin Lorenların evinin önünde yavaşlayıp durana kadar.*

Sormam gereken bir şey daha vardı. *Beni rahatsız etmeye devam edecek cevapsız bir soru daha.*

"Bir şey daha," dedim. "Jonathan Hale'i ne kadar yakından tanıyorsun?"

Connor'ın yüz ifadesi hâlâ dümdüz, kayıtsızdı. "Senden daha iyi. Neden sordun?"

Başımı iki yana salladım, çoktan dolaylı bir cevap oluşturmaya başlamıştım. "Sanırım sadece onu iyi tanımadığım için. Willow'la ilişkimiz daha da ciddileşirse, tanımaya başlamam gerekecek." Bunun yanlış olduğu söylenemezdi.

Jonathan'la grup etkinliklerinde kısaca tanışmıştık -Lo genellikle onu davet ediyordu- ama çoğunlukla onunla etkileşimde bulunmuyordum. Hep bunun, Willow'la ilişkimin yavaş ilerlemesinden ve yeni olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Fakat onun babasıyla ilişkisi bizimkinden çok daha yavaş ve yeniydi. Willow'un bu iki şeyin iç içe geçmesini istememesi beni hiç rahatsız etmemişti.

Ancak şimdi Jonathan'ın eskiden Lo'ya tıpkı kardeşlerimin bana yaptıkları gibi kötü şeyler söylediğini biliyordum. Bu her şeyi değiştiriyordu. Kız arkadaşımın babasını daha iyi tanımalıydım. Onun şu para meselesinden dolayı Willow'a pislik yapmayacağından emin olmak istiyordum. Lo ve Ryke'a bundan bahsedemezdim, bu yüzden Willow'u bizzat korumaya çalışacaktım. Elimden geldiğince bunu yapacaktım.

Connor bana baktı. "Jonathan Hale'i tanımamak daha iyi olur. Özellikle de senin için."

"Neden?"

"Çünkü onun soyadını taşımıyorsan, hayatında istenmeyen hasarsın demektir. Şu anda da en istenmeyen kişi sensin."

"Bu da ne demek?"

"Onun tek kızıyla çıkıyorsun."

Calloway Kız Kardeşler ve Erkekleri: Hayran Sayfası

Takipçiler: 88 bin

Arkamızda bıraktığımız Sevgililer Günü'nün hemen ardmdan Calloway Kız Kardeşler ve Erkekleri hakkında bir güncelleme yapma zamanı geldi. Çiçek isimleri almış en sevdiğimiz kız kardeşler -artı Willow!- ve seksi erkeklerinin ne yaptıklarının özeti aşağıda.

Stokeslar

Poppy Calloway (34) ve Sam Stokes (34)
Kızları: Maria (11)

Güncelleme: Bu ikili romantik bir Sevgililer Günü akşamında dışarıda yakalandı! Yerel bir stüdyoda düzenlenen *şarap ve boya* etkinliğine katıldılar. Paparazziler, boyaların yanaklara ve kollara geldiği ama kasıtlı olarak tuvali ıskaladığı anları fotoğrafladı. Çok sevimliler! Söz konusu fotoğraflar genelde gözlerden uzak yaşamayı tercih eden bu ikilinin nadir yakalanan görüntüleri arasında yerini aldı.

Cobaltlar

Rose Calloway (30) & Connor Cobalt (31)
Kızları: Jane (4)
Oğulları: Charlie ve Beckett (2 yaşındaki ikizler) ve Eliot (8 aylık)

Güncelleme: Rose ve Connor Sevgililer Günü'nde ailecek Paris'e gittiler. *#ÇiftHedefleri.* Özel jetlerinde gizlice onları seyrettiğinizi düşünebiliyor musunuz?

Haleler
Lily Calloway (28) & Loren Hale (29)
Oğulları: Maximoff (4)
Kızları: Luna (3 aylık)

Güncelleme: Lily ve Loren'ın Sevgililer Günü'nde fotoğrafları yok. *Ühüüü!* Ama bunun için iyi bir nedenleri olduğu aşikâr. Eminim ki, o çok sevimli bebekleriyle olabilmek için evlerinde kaldılar: Luna Hale! Bu isme siz de bayılmadınız mı?

Meadowslar
Daisy Calloway (23) & Ryke Meadows (30)
Kızları: Sullivan (2)

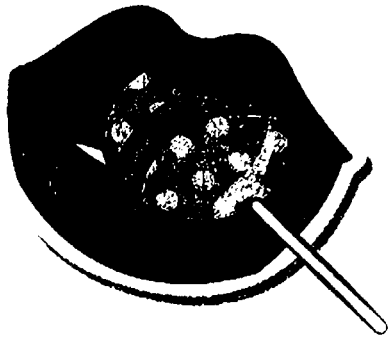
Güncelleme: Daisy ve Ryke Sevgililer Günü'nde motosiklet turuna çıktılar. Ryke tarafından paparazzilere ikonik orta-parmak gösterildi. *Gife* bakın!

Resmi Olmayan Calloway Kız Kardeş
Willow Hale (21) ve Erkek Arkadaşı Garrison Abbey (22)

Güncelleme: İnternetin bildiği kadarıyla bu ikili Sevgililer Günü'nde görüşmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu ikilinin... Koca yıl içerisinde birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafına sahip değiliz. Bazı kaynaklar ayrılmış olabileceklerini söylüyor. Durum böyleyse biraz garip olur çünkü Garrison'ın hâlâ Loren Hale'le yaşadığını biliyoruz. Ama hayatta daha garip şeyler de oluyor!

Ne düşünüyorsunuz? Willow ve Garrison hâlâ birlikte mi? Aşağıdaki ankete katılın!

Sizi, Loren'm Lily'yi sevdiği gibi seviyorum.
Öpücükler, Olive

63

WILLOW HALE

Telefonuma internet bildirimlerimi açtığım, hatta eğlence bildirim başlıklarını etkinleştirdiğim için pişmanlık duyarak hızlıca göz attım. Hayran sayfalarını takip etmek ismim göründüğünde o kadar eğlenceli olmuyor, içimde bir anksiyete dalgası yaratıyordu.

Sevgililer Günü'nün üzerinden sadece bir gün geçmişti ve insanlar çoktan Garrison'la ayrıldığımıza dair spekülasyon yapmaya başlamışlardı.

Bir hayran sitesinde yapılan sıradan ankete *binlerce* kişi katılmış, hayranların yüzde seksen dört gibi ezici bir çoğunluğu ilişkimde başarısız olduğum görüşüne katılmıştı.

Ayrıca güvenilir bir derginin o hayran sitesini haber değeri taşıyan bir kaynak olarak referans göstermesine de hiç şaşırmamıştım.

Geçmişi düşündüm. Bir zamanlar Calloway kız kardeşlerle ilgili anketlere tıklayan kişilerden birisi olduğumu biliyordum. Bu mekanizmayı ve dedikodu çarkını büyük bir istekle beslemiştim. Bunlardan bazıları eğlenceli, zararsızdı. Diğerleri insanı çok derinden yaralıyordu. Şimdi alıcı taraf durumuna düşene kadar bu yaraların ciddiyetini gerçek anlamda algılayamamıştım.

Oysa hepsi yanılıyordu. Garrison'la hâlâ birlikteydik.

Fakat bu sabah En İyi Kız Arkadaş ödülünü kazanamayacaktım. Telefonda Garrison'a, "Belki de zaman dilimleri yüzünden her şey karışmıştır? Teslim edildiklerinden emin misin?" diye sorarken karmakarışık oturma alanını çılgınca inceledim.

Şarap kadehleri ve boş *Sauvignon Blanc* şişeleri sehpada yapışkan halkalar oluşturmuştu. Yastıkları mor, ikinci el kanepenin üzerine fırlattım. Sonra küçük televizyonun arkasına baktım. Daisy'den tarif edilemez, olağanüstü bir kutu Sevgililer Günü çikolatası almıştım -teneke kutunun yarısı *espresso* aromalıydı- ve bu yüzden Garrison'ın yolladığı hediyenin neden gelmediğini bilmiyordum.

"Hayır," dedi. "Senin saatinle dün akşam adresine teslim edildiğinden eminim. E-posta onayı da aldım, biri teslimatı imzalayarak onaylamış. Yani orada bir yerde olmaları gerekiyor."

Sabah saat yedide onun mesajına soğuk terler içinde uyanmıştım.

Garrison: *Gülleri beğendin mi? Hiçbir şey demedin.*

Ona cevap yazarken kalbim resmen durmuştu. *Hangi güller?*

Sonra beni aramıştı.

Şimdi küçük mutfakta bir düzine pembe gül arıyor, Lo ve Ryke'ın yardımını istesem mi diye düşünüyordum.

Teklif bu ayın başında gelmişti.

Garrison'ın kaldığım dairenin güvenli olmadığına dair yaptığı düşüncesizce yorumun ardından ağabeylerim planladıklarından çok daha erken bir tarihte, hemen uçağa atlayarak Londra'ya gelmişlerdi.

Onu dilini tutamadığı için suçlamamıştım. Lo'yla *yaşıyordu* ve bunun ağzından kaçtığını belirtmişti.

Ninova

Ünlü kardeşlerim geldiğinde internet çılgına dönmüştü.

GÖRÜLDÜLER!
Loren Hale & Ryke Meadows Londra'dalar!

Twitter'da trend olmuşlardı ama daireme spor kıyafetleriyle girmişlerdi. Beyzbol şapkaları, *sweatshirt*'leri, eşofman altları ve *Nike* ayakkabılarıyla iki milyarder ünlüden çok, yirmili yaşlarının sonlarındaki normal insanlara benziyorlardı.

Nasıl giyinirlerse giyinsinler, göz korkutucuydular. Kapıyı açar açmaz aşırı korumacı tavırları tavan yapmıştı. Endişe, Lo'nun keskin bakışlarına ve Ryke'ın sıktığı çenesine yansımıştı.

Lo zorla içeri girmişti. "Kilit dediğin şey bu mu?" Bakışı bana yaslı kapı kolunu delip geçmişti.

Apartman koridorunda bekleyen korumaları fark ederek, "Evet," demiştim usulca.

Ryke yatak odamın kapısını kontrol edip dairede öylece gezinirken derin düşüncelere dalmıştı.

"Buraya günde kaç kişi geliyor?" diye sormuştu Lo.

"Şey..." Gözlüğümü düzeltmiştim. "Ev arkadaşlarım dışında belli olmuyor." *Parti gecelerinde.* "Belki... Bir düzine... Ya da daha fazla."

Lo son derece korumacı görünüyordu. Bedenimi çevirirken omzuma elini koymuş, korumalarına pencereleri kontrol etmelerini işaret etmişti.

Oda arkadaşlarımın üçü de o sırada dersteydi. Sheetal ve Tess ailemin geri kalanını göremedikleri için üzgün yüz *gif*'leri göndermişlerdi.

Oturma odası önceki gece verilen partiden -katılmamıştım- dolayı hâlâ dağınıktı ve etrafı toparlamaya çalışıyordum. Kısa bir ev turunun ardından patates cipsi kırıntılarını süpürürken ağabeylerim de kendi aralarında hararetle fısıldaşmışlardı.

Lo öne çıkmıştı, kaşları ciddiyetle çatılmıştı. "Konuşmamız gerek." Süpürgeyi elimden almıştı.

"Tamam." Birdenbire yaşım çok küçükmüş gibi hissetmiştim.

Ryke kollarını kavuşturmuş, bakışları ciddileşmişti.

"Sen ünlüsün," demişti Lo düz bir sesle. Sanki bu gerçeği daha önce hiç duymamıştım. "*Son derece* ünlü, Willow." Bu onun şöhretinin hayat tarzımı ilk etkileyişi değildi.

Ancak şimdi okyanus ötesinde olduğu için durum farklıydı. Beni o kadar kolay kurtaramazdı ve söz konusu ben olduğumda Lo'nun kendini hep sorumlu hissettiğini biliyordum.

O benim ağabeyimdi.

"Bunu hatırlamalısın," diye devam etmişti. "Her gün, her gittiğin yerde." İç çekmişti. "Tanrı aşkına, *senin* bir koruman olmalı..."

"Buna ihtiyacım yok," diye itiraz etmiştim. Öyle bir durumda daha fazla dikkat çekeceğimden endileşeniyordum. Görünmez olabilirdim ama bunu başarmak arkamda kaslı bir gölge varken muhtemelen daha zor olurdu.

Lo'nun elmacıkkemikleri belirginleşmişti. "Seni kaçırılma, tecavüz edilme ve *öldürülme* riski altında olduğun bir durumda bırakamam."

Ryke gözlerini devirmişti. "Ekstra kilit takabiliriz, Lo. Bir tane de sikik güvenlik alarmı..."

Başımı salladım. "Ben bunu yapmayı tercih ederim..." Ryke'ın partinin kalıntılarına nasıl odaklandığını görünce lafım yarıda kesilmişti. Daisy ona benim ev arkadaşı sorunlarımdan bahsetmişti, bu yüzden sanırım bu konuya daha çok odaklanmıştı.

Ryke üniversitede popülerdi.

Atletizm takımının kaptanıydı.

Lo, Penn'de tembeldi ve dersleri katılmaktan çok asmıştı.

Bunu sadece Wikipedia'dan değil, aynı zamanda bana anlatılanlardan da biliyordum. Ancak yirmili yaşlarının başlarında, üniversite partisinde nasıl davrandıklarını merak ettim.

Kesinlikle senin gibi değillerdi, Willow. Bir dolapta saklanmıyorlardı.

"Neden burada yaşamak istiyorsun?" diye sormuştu Lo.

"Kira sözleşmem mayıs ayında bitiyor."

Ryke kaşlarını çatmıştı. "Tek sebep bu mu?"

Hayır, demek istemiştim. Arkadaşlarımla yaşarken çok güzel vakit geçirdiğimi, mutlu olduğumu söylemek istemiştim ama bunun... zorlu bir yolculuk olduğunu belirtmek...

Sorun sadece benimle onlar arasında değildi. Sheetal ve Tess, takıldığı kişi banyonun *her yerine* kusunca Salvatore'a sert çıkmışlardı.

Salvatore temizlik şirketi tuttuğunu söylemiş ama adamlar hiç gelmemişlerdi. Ortalığı o kadar uzun bir süre o halde bırakmıştı ki, sonunda üçümüz elimize birer bez alarak içeriyi tam iki saat boyunca silip kusmuğu temizlemek zorunda kalmıştık.

"Evet," demiştim. "Beni burada tutan tek şey bu." Etrafa bakındım. "Üniversiteye iyi bir konumda. Bir süre idare edebilirim."

Lo ve Ryke birbirlerine bakmış, sonra sözleşmeyi bozmanın maliyetini karşılamayı teklif etmişlerdi. Bana en kısa zamanda yeni bir daire bulmamda ve kirasını ödememde yardımcı olacaklardı.

Gözlük camlarımda oluşan buğuyu sildim.

Adeta eziliyordum çünkü sevgileri koşulsuzdu. Benim için karşılıksız her şeyi yapıyorlardı.

Fakat kabul edemezdim.

Benim için *evet* demek hep zor olmuştu.

Yine de bundan önce çok daha kötü bir teklifi kabul etmiştim. Babamızdan gelen, koşullar ve rahatsız edici bağlantılarla dolu teklifi...

Kardeşlerimden para almamı engelleyen şey gurur değildi.

Başka bir şeydi.

Kararımın kesin olduğunu görünce güvenlik sistemini

kurduktan ve birlikte akşam yemeği yedikten sonra Philly'ye dönmüşlerdi. Kucaklaşmış, iyi bir şekilde ayrılmıştık.

Şimdi dairenin içinde kaybolan pembe gülleri arayarak koşturuyor, diğer yandan da taşınsaydım böyle bir şey yaşanmazdı diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Sorun değil, Willow," diye teselli etmeye çalıştı Garrison. "Sonuçta sadece çiçek. Sana daha fazlasını gönderebilirim."

Avuçlarım terlediğinden telefonu diğer elime aldım. "Ama buna çok kafa yordun ve çaba harcadın..."

"Belki ortaya çıkar. Bak, bunun için endişelenme."

Tess odasından çıkarken döndüm, elinde ders kitaplarıyla dolu haki bir çanta vardı. Güzel, safir küpeler koyu kahverengi tenini tamamlamıştı. Bunların yeni mi olduğunu, yoksa Sheetal'dan mı aldığını sormak isterdim ancak dışarı çıkmak üzereydi. Sıkıntılı halimi fark etti. "Hey, neler oluyor?"

"Hiç çiçek teslim edildiğini gördün mü?"

Tess başını iki yana salladı. "Hayır, Sheetal'ın de gördüğünü sanmıyorum." Şarap şişesi karmaşasını işaret etti. "Ah, Salvatore pisliğini yine mi ortada bıraktı?" İç çektikten sonra, "Sana söylemeyi unuttum, bu gece sessiz sinema oynayacağız. Sen de bize katılmalısın. *Gerçekten* çok hafif bir şey olacak," dedi.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aldım, birden ateş basmıştı.

Onların *hafif* anlayışı benimkiyle tam örtüşmüyordu. Bunu biliyordum çünkü dairede verilen en son *hafif* partide meydan okumalar ve tekila *shot*'lar vardı.

"Şey..." Davetlerini reddetmekten nefret ediyordum. Kendilerini beni odama hapsediyorlarmış gibi hissettiklerini biliyordum.

Ancak odamda olmayı tercih ederdim.

Sheetal ve Tess'le ne kadar uzun süre yaşarsam, arkadaş olarak onları kaybetme olasılığımın da o kadar artmasından endişeleniyordum. Ben aralarında en mesafeli olandım, bu yüzden daha fazla çaba göstermem gerektiğini biliyordum.

Partiler yorucu ve beni çağıran çizgi romanlarla dolu odam birkaç adım uzakta olduğu sürece işler daha da zorlaşıyordu.

The Flash'ı her hafta birlikte seyredebileceğimizi düşünmüştüm ama kimse televizyonu dikkate almamış, ne zaman film ya da dizilerden bahsetsem hep başka şeyler önermişlerdi.

Yeni cenaze konuşmam zihnimde oluşmuştu. *Şu endişeli kaplumbağa Willow Hale, fırsatını yakalamışken ağabeylerinin teklifini kabul etmeliydi.*

"Eğlenceli olacak," dedi Tess gülümseyerek ve dirseğiyle kolumu dürttü.

Şöyle bir düşündüm, ardından başımı salladım. "Tamam."

Tess bana bir beşlik çakıp, "Akşam görüşürüz," dedi. Bugün ilerleyen saatlerde teslim etmesi gereken büyük bir reklam projesi vardı.

O çıktıktan sonra telefonu tekrar kulağıma yerleştirdim. "Duydun mu?"

"Evet." Garrison'ın sesi gergin geliyordu. "Daveti neden kabul ettin?"

Çiçekleri bulmak umuduyla banyoyu kontrol ederken, "Arkadaşlıklarını kaybetmek istemiyorum," dedim yavaşça.

"Bir saniyeliğine kabalaşacağım, tamam mı?"

"Tamam." Uyarıya gülümsemekten kendimi alamadım.

"Tess ve Sheetal'ın arkadaşlığını sınavlardaki notlarının üstünde tutuyormuşsun gibi geliyor." Artık benim B ve C not ortalamasına sahip bir üniversite öğrencisi olduğumu biliyordu. "Şu, *belki bu partide eğlenirim, belki farklı olur,* mantrasını deneyip durdun ve her seferinde gitmemiş olmayı isteyerek oradan ayrıldın. Bu yüzden lütfen gitme. Eğer onlar senin arkadaşlarınsa, bunu anlamalılar."

"Beni dahil etmedikleri için kendilerini kötü hissediyorlar."

"Ne olmuş yani?"

Aslında bir yere davet edilip edilmemeyi hayatım boyunca hiç umursamamıştım. Şimdiyse davet alıyor, Londra'da yalnız

kalmadan bunu nasıl reddedebileceğim konusunda stres yapıyordum.

"Sanırım buna gitmem gerekiyor," dedim. "Son zamanlarda onları o kadar çok ektim ki." Banyo kapısını kapatıp dar koridora geçtim "Ya da... Sanırım onlara *Barnaby's*'te bir akşam yemeği önerebilirim?"

Böylece sessiz sinema oyunu başlarken odama çekilirsem umursamazlardı.

Çevrimdışı arkadaşlıkları sürdürmek emek gerektiriyordu ve ben bunun uzun vadede işe yarayacağını, kolaylaşacağını umuyordum.

"Bir şeyler yemen gerek," dedi usulca.

Gülümsemek istedim. Bunu yapmak, onu bu kadar özlerken daha da zordu. Kolumu ovuşturdum. Burada, yanımda olmasını ve beni göğsüne çekmesini istiyordum. Yanağımı kalbinin üzerine yasladığımı hayal ettim. Teninin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum. Kalbinin yumuşak atışı da sanki kulaklarımdaydı.

"Nasıl gittiğini bana haber ver," diye ekledi Garrison.

"Tamam..." Aralık bir kapıya bakarken sesim zayıfladı. *Salvatore'un odası.* Pembe gül yaprakları yatağın etrafına serpilmişti ve yatak örtüsünün altından bir kızın ayak bileği uzanıyordu.

Midem bulandı.

"Willow?" Garrison'ın sesi yükseldi. "İyi misin?"

"Çiçekleri buldum," diye fısıldadım. "Seni arayacağım." Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. *Onlarla yüzleş, Willow Hale.*

Bunu yapabilirsin.

Odadan içeri bir adım attım ve kapı çerçevesine vurdum. "Merhaba?"

Örtünün altından Salvatore inleyerek kalktı, akşamdan kalma kız yüzünü yastığa daha da gömerken o bir kolunu uzatarak gerindi. Bana aldırmamışlardı.

"Ne var?" diye sordu belirgin İtalyan aksanıyla.

Gözlüğümü yukarı ittim. "O güller bana ait ve... onları teslim alman sorun değil ancak bu şekilde parçalaman ve başka bir kıza vermen kabul edilemez bir şey."

Bana hayal görüyormuşum gibi bir yüz ifadesiyle baktı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Bu gülleri erkek arkadaşım gönderdi." Elbise yığınlarını çevreleyen pembe yaprakları işaret ettim.

"Kartta isim yoktu," diye itiraz etti Salvatore.

"Kart nerede?"

Belli belirsiz komodini işaret etti.

Plastik ambalajdan kare bir kart çekip aldım. Yırtık prezervatif ambalajının hemen yanındaydı.

Kızıma,

Umarım bunlar seni gülümsetir. Eğer etrafında koca bir hayran kitlesi oluşsaydı, bir numaralı hayranın ben olurdum. Seni özlüyorum, seni seviyorum <3 <3 <3

Öyle bir gülümsedim ki, gözlerim doldu.

Garrison belki bilmiyordu ama beni burada onun sevgisi ayakta tutuyordu. Onu her düşündüğümde ve onunla her konuştuğumda...

Tepkimi görüp çiçeklerin bana ait olduğunu fark ettiğinde, "Özür dilerim," dedi Salvatore. "Bilmiyordum." Sesi kulağa samimi geliyordu.

Başımı sallayarak özrünü kabul ettim. Belki bu çoğu kişinin vereceği tepkiden daha hafif kalmıştı ama kavgaya neden olmak istemiyordum. Sadece bu sömestri sıkıntısız atlatmak istiyordum.

Salvatore oturup saçlarını karıştırdı. "Sana yenilerini sipariş edebilir miyim?"

"Hayır, sorun değil."

"Evet, bırak yapayım. En azından bunu yapabilirim." Uyu-

yan kıza şöyle bir baktıktan sonra yataktan yavaşça kalktı. Tamamen çıplaktı.

Aman Tanrım.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Sırtım çıplak adama dönüktü.

Onun... aletini görmüştüm.

Salvatore yerdeki *boxer*'ı kaptı.

"Gerçekten, Salvatore, daha fazla çiçeğe ihtiyacım yok..."

"Sorun değil, Willow." O daha yanıma yaklaşamadan ayaklarımı sürüyerek çıktım. Aramıza daha fazla mesafe koyarak üçüncü kez ona kararlılıkla ortada bir sorun olmadığını ve daha fazla güle ihtiyaç duymadığımı söyledim. Sonra hemen Garrison'ı arayıp kendimi odamın sakinliğine bıraktım, yatağın kenarına oturdum.

Yüzüm utançtan yanıyordu.

Öldüm.

Ölmüştüm. Elimi alnıma götürdüm.

"Pekâlâ, ne oldu?" diye sordu Garrison.

"Ah... Sanırım..." Soluklandım. "Şey, Salvatore'u çıplak gördüm ve..."

"*Ne?*" Sesi kızgın ve şaşkın geliyordu. "Nasıl?"

Her şeyi ona anlattım ve kart için teşekkür ettim. Ancak Garrison anlaşılabilir bir şekilde Salvatore kısmına takılıp kalmıştı.

"O sikik bir şerefsiz, erkek arkadaşın olduğunu bile bile sana *çiçek* almaya çalışıyor. Diğerlerinin yerine alacak olması umurumda bile değil..."

Hak vererek, "Biliyorum," diye sözünü kestim.

Garrison sessizdi.

Utanç içerisinde yutkundum. "Garrison?"

"Onun niyetinin boktan olduğunu bildiğin sürece..."

"Biliyorum." Derin bir iç geçirdim.

Duraksadı. Sonra, "Benim aletim daha güzel, değil mi?" diye sordu. Ses tonundaki ciddiyet beni gülümsetti.

"Kesinlikle, her zaman."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

O sırada gelen arama bildirimiyle telefonumu indirdim. "Babam arıyor."

"Şimdi mi? Burada saat sabahın ikisi."

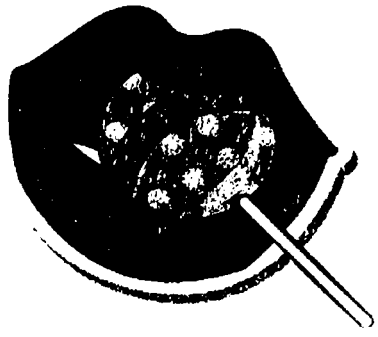
"Bazen geç saatlerde arıyor. Sanırım yalnız ve uyumakta zorlanıyor."

Garrison endişeyle iç çekti. "Cevap verecek misin?"

"Şimdi değil." Aramanın kendi kendine durmasını bekledim. Babam hâlâ staj konusunda peşimi bırakmamıştı. *Özellikle de ikinci yılım ve yaz mevsimi yaklaştığı için.*

Onun istediği yolda yürümezsem, okul harcıma yardım etmeyi bırakacağından korkuyordum. Henüz böyle bir imada bulunmamıştı ama sanki altta yatan bu gerçek sadece halının altına itilmiş halde bekliyordu. Üzerimde yaptırım gücü vardı.

Geri almayı başaramadığım bir güç.

64

GARRISON ABBEY

Mart

Bugün çok güzel olacaktı. Uyandığımda düşündüğüm şey buydu. Duşa aklımda bununla girmiştim.

Güzel bir gün.

Bugün.

9 Mart.

Yarın Willow'un doğum günüydü ve masamda bir uçak bileti duruyor, beni bekliyordu. Willow'un haberi yoktu ama bu gece uçacaktım. Ertesi sabah *Big Ben* ve *London Eye*'a bir nefeslik mesafede olacaktım.

Siktir, bu beni çok heyecanlandırıyordu.

Duşun altında su damlaları çenemden aşağı süzüldü. Sıcaklık biriken buharla birlikte şiddetlendi.

Bir elimi fayansa yasladım, diğeriyle de aletimi sıvazlamaya başladım. Atan damarlarımın etrafında avucumu sıkarken kaslarım alev alev yanıyordu. Gözlerimi kapatıp Willow'u hayal ettim.

Kollarımı bedenine doladığım anı gözümün önüne getirdim. Başını nasıl göğsüme gömdüğünü, parmaklarının nasıl gömleğime yapıştığını... *Ben bildiği en güvenli yermişim gibi.*

Bir süre birbirimize sıkı sıkı sarılıyor, nazik ve özlem dolu bir öpücüğün ardından onu bacaklarım kaslı belimin etrafına dolayacak şekilde kaldırıyordum. Sertliğimi alev alev yanan

Ninova

bacaklarının arasında hissedince boynumun kıvrımına gömdüğü dudaklarının arasından bir inilti yükseliyordu.

Onu doldurmak için yanıp tutuşuyordum, o da kendisine daha da yaklaşmam için bana yalvarıyordu. Nefes nefese bir inleme eşliğinde, *"İçime gir,"* diyordu. *"Lütfen, lütfen."*

Bu kelimeleri daha önce gerçekten de söylemişti. *Aynen bu şekilde.* Şimdi bunları hatırlamak beni mahvediyordu.

Dişlerimi sıktım, resmen alev almıştım. Buharlar yükselirken duşta aletimi daha hızlı okşadım. Boynumdaki ve uyluklarımdaki kaslar gerildi. *Siktir.*

Kafamda ikimiz de sihirli bir şekilde çırılçıplaktık. *Teşekkürler, hayal gücü.* Onu duvara yasladım, kalçası avuçlarımdaydı ve bacaklarının arasına kendimi ittim. Willow'un derinliklerine dalarken ereksiyonumun etrafını bir sıcaklık kapladı.

Bana sıkı sıkı tutunuyordu.

Öpüştük, gidip gelmeye devam ediyordum.

Duyduğu saf hazdan dolayı yumuşak, nefes nefese sesler çıkarırken dudakları aralandı.

Siktir, siktir, siktir. Kanım aşağıya hücum ederken baskı arttı ve kendimi on iki yaşındaki bir oğlan çocuğu gibi hissederek hızla boşaldım. Onu gerçekten gördüğümde bu olmamalıydı. *Tanrım.*

Menilerim giderden aşağı aktı, vücudumu sabunladım.

"Garrison!" Loren'ın sesi banyoda yankılandı. Kapıyı yumrukluyordu. "Kız kardeşimi hayal etmeyi bıraktığında seninle konuşmam gerek!"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi ki boşalmıştım. Eğer Lo bana bulaşmaya çalışıyorsa, bunu beş saniye önce yapmalıydı.

Aslına bakılırsa, bu sadece Loren Hale'le geçirilen diğer bir gündü.

İşin garibi, bunu seviyordum.

Duşu kapatıp bir havlu aldım ve hızla belime sardım. Islak saçlarımdan su damlıyor, çıplak omuzlarımdan aşağı kayıyor-

du. Kapıyı hemen açtım, Lo öylece duvara yaslanmış bekliyordu.

Ona bir bakış attım. "Cidden orada öylece bekliyor musun?"

Lo gülümsedi. "Bir itirazın mı var? Duşta uygunsuz bir şey yapmıyordun, değil mi?"

"Bu evde mastürbasyon yapmak ne zamandan beri yasak?"

Lo yüzünü buruşturdu. "Yasak değil. Özellikle de bunu yaparken kız kardeşimi düşünmediğin sürece. Eğer düşünüyorsan, o zaman bu zamanın başlangıcından beri yasak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani bu işi yaparken başka bir kızı mı düşünmemi istiyorsun?"

Bana bunu başlatan benmişim gibi dik dik baktı. Oysa sorumlu kesinlikle kendisiydi. "Hayır, Garrison. Bu konuşmayı cehennemin derinliklerine, ait olduğu yere gömmeni istiyorum."

Belimdeki havluyu düzelttim. "Gömülmüştür."

"İyi. Bugün Moffy'ye göz kulak olabilir misin?" diye sordu. "Babam aradı, benimle öğle yemeğine çıkmak istiyor." Lily'nin Luna'yı Rose'un oğlu Eliot'la oynamaya götürdüğünü biliyordum. İkisi de bebekti. İnanılmaz sevimli olsalar da çok gürültücüydüler.

Ancak aklım başka bir yerdeydi. Lo'nun öz oğlunu Jonathan Hale'in evine, öğlen yemeğine götürmek istemediği gerçeğine takılı kalmıştım.

Sorma gereği duydum. "İş yemeği mi?"

Lo başını iki yana salladı ve ellerini cebine soktu. Bana bu soruyu neden sorduğumu bildiğini gösterircesine baktı. "Babamı seviyorum ama çocuklarımdan ne kadar uzak durursa o kadar iyi."

Jonathan Hale'i şu ankinden daha fazla tanımam gerekiyormuş gibi hissettim. *Kız arkadaşımın hayatında bu kadar büyük kontrolü olan o adamı.* Lo ve Ryke'ın, onun Willow'a diğer öğrencilere ödeme yapması için verdiği paradan hâlâ

haberleri yoktu. *Karıştığım* kavganın görüntülerini yok etmek için...

O kavga bir buçuk yıl önce olmuştu ve bu tür durumlar yaşanmadığı sürece hatırlamıyordum. *Erimiş katran gibi gün yüzüne çıkana kadar.*

Midem bulandı.

Lo kaşlarını çattı. "Sana uçağına yetişmen için yeterince zaman bırakacak bir saatte evde olacağım. Bunun için endişelenmene gerek yok."

Kız kardeşini görmek için uçacağımı biliyordu.

"Evet, tamam. Tabii ki bakarım."

Son kelimemle birlikte koridorun diğer ucundan bir çocuk koşarak bana yaklaştı. Kolları havada çırpınıyordu. "Garrison amca! Duydun mu? Duydun mu?" Maximoff gelip babasının yanında dikildi. "Annem *LEGOLAND*'e gidebileceğimi söyledi!" Olduğu yerde zıplayıp duruyordu, yaşadığı sevinçle elindeki *Örümcek Adam* figürünü yanlışlıkla fırlattı. Oyuncak duvardan sekti.

Lo sırıttı. Gözleri, "*O benim oğlum,*" dercesine parlıyordu.

Hayatımda hiç kimse bana böyle bir mutluluk vermemişti. *Ta ki Willow'la karşılaşana kadar.* Onunla bir çocuk hayal edebilir miydim?

Yapmak istemiyordum. Hayalini kurup kaybedebileceğim diğer bir şey daha... Her neyse, önce şu uzak mesafe işini halletmemiz gerekiyordu.

Maximoff yerden oyuncağını alırken, "Merak etme, o güvende," dedim Lo'ya. "Acele etme." Açıkçası, Lily ve Lo için yapmayı sevdiğim tek şey bebek bakmaktı. Burada isteniyor ve ihtiyaç duyuluyordum. Ayrıca evet, bu gerçekten kendimi harika hissetmemi sağlıyordu.

✶

Kendimi bok gibi hissediyordum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Son yedi saattir o kadar terlemiştim ki, üstümdeki kazağı ve tişörtü çıkarmıştım. Kumaş sırılsıklam olmuştu.

Maximoff oturma odasındaki bir armut koltuğa yayılmıştı, Ryke'a ait bir paket granolayı yiyordu. Tadı berbattı ama görünüşe bakılırsa Moffy sevmişti.

Granola kırıntıları *her yerdeydi.* Kucağında, armut koltukta, halıda... Lily ve Lo eve gelmeden önce etrafı süpürmeyi düşündüm.

Ancak hareket edemiyordum. Kendimi yüz milyon kiloymuşum gibi hissediyordum ve bunun üstüne granolanın sesi, görüntüsü ve pis kokusu midemi altüst ediyordu. Mide bulantısıyla savaşırken dişlerimi sıktım.

Telefonum titreyince gelen mesaja baktım.

Willow: *Yarınki doğum günü planları oldukça sade. Sadece Barnaby's'te Tess ve Sheetal'la tatlı. Daha sonra Skype görüşmesi yapmak ister misin? Ne zaman uygunsan haber ver.*

Geleceğimi bilmiyordu ama orada olacaktım.

Londra'ya sürünerek gitmek zorunda kalsam bile *orada olacaktım.*

Sheetal ve Tess'i aslında seviyordum. Willow'u önemsiyorlardı ve bana daha iyi bir ilk izlenim bırakmam için ikinci şans vermişlerdi. Willow için ne kadar önemli olduğumu biliyorlardı.

Salvatore ise hâlâ bir pislikti.

Telefona baktım, parmaklarım harflerin üzerinde süzüldü. Oraya gideceğim hâlâ sürpriz olduğu için ona biraz beyaz yalan söylemeliydim.

Bu yüzden Willow'a onun için yaptığım birkaç *Gilmore Girls* doğum günü *gif*'i gönderdim, hepsinde *Jess* ve *Rory* vardı. Sonra bir mesaj yazdım. *Kesinlikle o büyük günde seninle*

*konuşmak istiyorum. Tatlıdan sonra vaktin olduğunda beni Skype'tan ara *doğum günü pastası emojisi**

Öksürdüm.

Kötü fikir. Mideme biri bıçak saplıyormuş gibi bir kramp girdi. Kahretsin, ne yemiştim ben böyle? Bir mesaj daha gelince irkildim.

Willow: *O kadar da büyük değil, sadece 22 oluyorum*

Acı içinde gülümseyerek yanıtladım. *Evet ve yine aynı yaşta olacağız. Büyük cesur 22.*

Birkaç kalp emojisiyle karşılık verdi, sonra ön kapı ardına kadar açıldı. Sırt çantam merdivenin yanında çoktan hazırdı ve dürüst olmak gerekirse, gitmeye hazırdım.

Havaalanına giderken yarı ölü olabilirdim, yine de bir yolumu bulup uçağa binecektim.

Lo anahtarını kâseye bırakırken, "O iyi mi?" diye sordu. Gözleri dört yaşındaki çocuğuna odaklandı.

Maximoff uyuyordu. Göğsünde granola vardı.

"O mükemmel. Her zamanki gibi," dedim. "Hey, çıkıyorum." Çantamı almak için yürüyerek yanından geçtim.

Kaşlarını çattı. "Tişörtünü unuttun." Daha ben cevap veremeden, "Tanrım. Berbat görünüyorsun, Garrison..." diye ekledi.

"İyiyim," dedim sözünü keserek. Çantamın fermuarını açtım. Elimle yokladım ve bir tişört buldum. "Sadece içerisi çok sıcak."

Tişörtü başımdan geçirip doğruldum.

"Hayır, değil." Lo bana yaklaştı ve ateşime bakmak için elini alnıma uzatmaya hazırlandı. Ama hemen kendine engel oldu. Çekilmeye çalışırken benden daha hızlı davranmıştı. "Lütfen ateşini ölç. Benim için. Çünkü bahse girerim ki, en az otuz sekiz derece vardır. Sana bakmak insana acı veriyor." *Harika.*

"Ben turp gibiyim, dostum," dedim. "Sanırım akşam ye-

diğim sandviçteki hindi bozuktu ya da buna benzer bir şey oldu." Ağrı midemi bir matkap gibi delmeye başladı, gergin bir nefes aldım. "Geçecek."

Lo yüzünü buruşturdu. "Sırf kız kardeşimi görmek için gıda zehirlenmesi yaşarken uluslararası bir uçuş mu yapacaksın? Sekiz saatini dar bir uçak tuvaletinde sıçarak geçireceksin, geri zekâlı."

Umurumda değildi. "Gidiyorum." Yanından geçmeye çalıştım ama o önüme dikildi. "Lo..."

"Jetimle git." Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Tanrım, tıpkı Connor gibi davranıyorum."

"Zengin ve gösterişli."

Lo büyük ve içten bir kahkaha patlattı. Hiçbir alaycılık yoktu. "Evet."

"Bu neden bu kadar komik?" diye sordum.

"Çünkü ben hep zengindim." Lo bunu tam olarak anlamadığımı görebiliyor ve beni bilgilendirmek için zaman harcamıyordu. "Eğer altına sıçacaksan, bunu *özel* bir uçağın konforunda yap," demekle yetindi.

Ben de o an gerçekten güldüm ve bunu yapmak canımı yaktı, ağrı belime yayılıyordu. *Aman Tanrım.* Kendimi tuttum. "İyi bir plan gibi görünüyor. Görüşürüz."

Önden yürüyerek kâseden araba anahtarlarını aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ses tonum daha yumuşaktı.

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "*Jenga* oynuyorum," dedi. "Seni lanet olası havaalanına bırakacağım. Tabii tek başına oraya gidebileceğini düşünmüyorsan."

Şu an kapıya bile zar zor ulaşabilirmişim gibi hissediyordum. Bu yardımı kabul edecektim. Willow'a daha da yaklaşmama yarayacağı sürece her öneriye açıktım.

Maximoff'u Ryke ve Daisy'nin evine bıraktık, sonra Lo mahalleden çıktı. Paparazziler hemen peşimize düşmüştü.

Nihova

Güneş batmış, karanlık gökyüzünde yerini almıştı. Bir kameraman *Hyundai*'nin penceresinden sarktı, inanılmaz bir hızla fotoğraf çekmeye başladı.

Klik klik klik.

Flaş flaş flaş.

Parlak ışık karanlıkta kör ediciydi. Lanet derecede tehlikeliydi. Lo gözünü bile kırpmadı, tüm bu olanlara çok alışmıştı. Her iki eliyle direksiyonu sıkıca tuttu. Eğer çocukları arabada olsaydı, muhtemelen şu an adamlara küfrederdi.

"Eminim bu yapılanı yasaklayan bir kanun vardır," diye mırıldandım. Gerçekten olup olmadığını bilmiyordum ama korumalarının güvenlik aracı gelip paparazzilerin görüşünü kesince çok memnun oldum. *Escalade*'le yan yana ilerliyorduk.

Aracımız bir çukura girdi, yüzümü buruşturup Loren'ın deri koltuklarına kusmamak için elimden geleni yaptım.

Siktir.

Yıllar içinde oluşmuş yüksek bir acı eşiğim vardı ama bu farklıydı. Bir yanım cenin pozisyonu alıp ağlamak istiyordu. Belki o zaman ağrım kesilirdi.

Karnımda hissettiğim bıçaklanma hissi aralıksız devam ediyordu. Bıçak girip çıkıyordu. Ölüm çok yakın gibiydi.

Onu gördükten sonra ölecektim.

Başımı öne eğdim. Kollarımı karnıma sarmıştım. Lo havaalanına giderken çok fazla konuşmadı ama bana baktığını hissedebiliyordum. Bir trafik ışığında telefonunu çıkarıp mesaj attı. Muhtemelen çocuklarını kontrol ediyordu.

Başım döndü. Acıdan sersemlemiştim ve sabit, kontrollü bir şekilde nefes alıp veriyordum.

Araba tekrar hareketlendi ve Lo köşeyi döndüğünde *Philly Genel Hastanesi* tabelasını gördüm. Yanımızdan ambulanslar geçti, Lo hemen acil servise yaklaştı.

"Hayır, hayır, hayır," dedim hemen. "Ben çok iyiyim..." Kusmamı engellemek için elimle ağzımı kapattım.

Lo arabayı park etti ve hızla dışarı fırladı. Paparazzilerden ne zaman kurtulduğumuzu bilmiyordum ama hepsi yok olmuştu. Koruması ve diğer iriyarı güvenlik görevlisi hemen yanına geldi.

Kapımı açarken, "Sana sormuyorum," dedi Lo. "Ya arabadan kendiliğinden inersin ya da seni ben indiririm."

Ona karşılık vermeye enerjim yoktu. Tam olarak kendimde değildim. Bir kısmım çektiğim acının etkisi altındaydı. Kaldırıma zar zor adım atmıştım ki, bacaklarım öylece büküldü. Birisi bağırarak tekerlekli sandalye istedi. Her şey kulağa aşırı dramatik geliyordu, bundan nefret etmiştim. Üzerime odaklanmış çok fazla göz vardı. *Zayıf pislik.* Kardeşlerimi duydum.

Siktir.

Kafam yerinde değildi. Bulutların üstünde uçuyordum. Hastaneye nasıl girdiğimi bilmiyordum ama biri mavi plastik bir torbayı çenemin altına soktu. Kustum.

"Evet, geldik," dedi Lo telefonunu kulağına bastırarak. "Onu kendine getiriyorlar..." Zaman ve odak algımı kaybetmiştim. Sanırım Lo omzumu sıkmıştı. Dolayısıyla onun burada, hâlâ yanımda olduğunu biliyordum.

Hastane yatağındaydım ve bulantı, midemdeki ağrının tüm gücüyle dönmesine yetecek derecede azalmıştı. Kıvrılıp küçük bir top halini almama saniyeler kalmıştı. Doktor beni kontrol etmek için içeri girdiğinde birkaç inilti ve homurtu haricinde pek bir şey söyleyemedim.

Hemşire damar yolunu açtı, *oksi*'ye dair bir şeyler konuştuklarını duydum. Belki de sadece hayal ediyordum. *Umut dolu düşünceler.*

Tek bildiğim burada ölemeyeceğimdi. Onu son bir kez daha görmeden olmazdı.

Herkes gitti.

İşte o zaman nefes almak kolaylaşmaya başladı. Ancak bunu her nedense sadece burnumdan yapabiliyordum. Yoksa kendimi tekrar kusacak gibi hissediyordum.

Lo beni seyretti. "Duyup duymadığını bilmiyorum ama..."

Başımı iki yana salladım. Hiçbir şey duymamıştım.

"Doktor apandisinin patlamış olabileceğini düşünüyor. Bilgisayarlı tomografiye girmen gerekecek."

Bedenimdeki her hücre panikle titredi. "Ya haklıysa?"

"Alınması gerekecek."

Ameliyat.

Tamam, sorun yok. Kendimi her şeyin yolunda olduğuna ikna ettim. "Ne kadar sürecek?" diye sordum. "Hâlâ uçağı yakalayabilirim, değil mi? Özel uçak beni bekleyecek." Bu umut hâlâ mevcuttu.

Lo başını eğdi ve derin bakışlarıyla beni inceledi. "Onu gerçekten seviyorsun, ha?"

"Adamım, sadece onu görmek istiyorum." Boğazım düğümlendi.

Lo ensesini ovuşturarak gergin bir tavırla pencereye baktı. Belki de bana acıyordu. Bilmiyordum. Kafasından geçenleri okuyamıyordum. "Sana bir şey söylemek istiyorum..." Başını iki yana salladı. "Boş ver. İşleri berbat etmeyeceğim. Sadece uzan ve uyuşturucunun tadını çıkar." Bana el salladı.

Kafam karışmıştı ama bu durum Lo'nun koruması odaya girince sonlandı. "Bay Hale, size medyanın Bay Abbey'yle birlikte burada olduğunuzu öğrendiğini bildirmek istedim."

Harika.

Çözümlenmesi gereken bir sorun daha.

Lo başını salladı. "Teşekkürler. Basın danışmanımızı devreye sokacağım." Koruma ayrıldı, Lo bana baktı. "Her şey yolunda."

Hiç de öyleymiş gibi gelmiyordu.

"Garrison!" diye seslendi Willow. En azından onun sesiymiş gibi gelmişti. Zayıf ama tanınabilirdi.

Harika.

Artık onu kafamda duyuyordum.

"Garrison!" *Bu da neydi?*

Lo'ya baktım. Gülümsüyordu. O da mı duymuştu?

Büyük bir acıyla doğruldum, kalbim göğsümde delicesine atıyordu.

Lo kapıdan dışarıya eğildi. "Burada!" diye seslendi.

Bir saniye sonra da onu gördüm.

Dağınık örgüsünden fırlamış kahverengi saçları uçuşuyordu. Yanıma koştu ve elimi kendisininkilerin arasma aldı. "Garrison, iyi misin? Aman Tanrım, çok solgun görünüyorsun. Ateşler içindesin." Endişe tüm bedenini sarmıştı.

Elimi yanağına götürdüm. "Sen gerçek misin?" diye sordum. *Bana ne kadar ilaç verdiler?*

Siyah çerçeveli gözlüğünü buğulandıran gözyaşlarına engel olmaya çalışarak hafifçe güldü. "Aslında sürpriz olacaktı. Uçağım daha sen havaalanına gitmek için evden çıkmadan inmiş olmalıydı. Ama rötar oldu ve her şeyi mahvetti. Sonra Lo mesaj atıp seni hastaneye götüreceğini söyledi, ben de buraya koştum. Lütfen bir şey söyle, ölü gibisin. Ölmedin, değil mi?" Sesinde bir telaş belirirken hemen nabzımı kontrol etti.

"Ölümden çok uzaktayım," dedim usulca. "Seni öpmek istiyorum ama yapamam çünkü kusup duruyorum. Bu yüzden onun yerine sana sarılabilir miyim?"

Damar yoluma göz attı. "Bir şeyleri mahveder miyim?"

"Kesinlikle hayır." Kalçasını kavrayıp onu hastane yatağına çektim, hemen yanıma kıvrıldı.

Tereddüt ediyor, bana zarar vermekten korkuyordu. Gözlerini kablolardan ayırmadı, vücut ağırlığını da benden uzak tuttu.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Willow'a o kadar âşıktım ki. Onu göğsüme daha da yaklaştırdığımda biraz rahatladı.

Heceleri birbirlerinden yavaşça ayırarak, "Şu anda ağrı kesiciler yüzünden o kadar uyuştum ki, sarhoş gibiyim. Yı-kılmam im-kân-sız," dedim. Pekâlâ, resmen kafam iyiydi.

Willow başını kaldırıp bana gülümsedi.

Lo'ya baktım. "Bunu en başından beri biliyor muydun? Ne zamandır?"

"Bir aydır," dedi Lo. "Ben sır saklayabilirim." Başıyla kız kardeşini işaret etti. "İkinizi yalnız bırakayım." Bana bir bakış attı. "Sırf onu öpmeyeceğini bildiğim için." Şakası komikmiş gibi güldü. *Her neyse.* Ben çocuk değildim.

Lo odadan çıkarken, "Hey, bizim refakatçiye ihtiyacımız yok. Yirmi iki yaşındayız!" diye seslendim.

"O yarına kadar yirmi bir yaşında." Yürüyüp uzaklaşırken sesi azaldı.

Willow avucundaki elimi sıkarak bana gerçekten burada olduğunu hatırlattı. *Kanlı canlı bir şekilde.*

"Hafta içindeyiz," dedim. "Derslerini kaçırıyorsun."

Başını salladı. "Birkaç kişiden benim için not tutmalarını istedim. Hepsi halledildi. Hafta sonuna kadar buradayım."

Aman Tanrım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

İkimiz de sırıtıyorduk. Dünyam sanki ateşe verilmişti. Kalbimi güzel alevler dolduruyordu. "Evrenin bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını düşündüm," dedim ona. "Seni göremeden hastalanınca."

"Öyle mi?" diyerek kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Birlikte olmak için yaratılmadığımız gibi," diyerek kuru bir kahkaha attım. "Sana ulaşabilmek için evreni boğmaya hazırdım."

Willow parmağını eklemlerimde gezdirdi. "Bunu yapmak zorunda kalmamana sevindim," dedi. "Sonunda seni görebildiğim için mutluyum."

Onun için zamanını feda eden ben olmalıydım ama bu suçluluk duygumu derinlere gömdüm. Hayatıma katmadım. Artık suçluluk hissetmek yoktu. İkimizden biri diğeri için zaman yarattığında kendimi kötü hissetmeyecektim. Çünkü ben dünyadaki başka herhangi bir güçten daha kuvvetli olduğumuza inanmayı seçmiştim. Bunu daha önce hiç olmadığı kadar derinden hissediyordum.

Hiçbir şey bizi ayıramayacaktı. *Gerçek anlamda asla.*

Hastane yatağında birbirimize sarıldık ve ben mutluluktan eridim. Sarf edeceğim kelimelerin yaratacağı acıyı hissetmeyi bekleyerek, "Tekrar gittiğinde," dedim. Ama bu sefer canım yanmadı. "Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum."

Gözlerime bakmak için başını göğsümden kaldırdı, gözlüğünü burun kemiğinden yukarı itti.

"Her nerede olursan ol, hemen yanımda ya da binlerce kilometre uzakta," dedim. "Ben sana koparılamayacak bir bağla bağlıyım. Biz birbirimize zaman veya mekândan daha güçlü bir şeyle bağlıyız."

Derin bir nefes aldı, sevgi etrafımızda dalgalanıyordu. "Ben de bunu yıllarca hissettim, hatta Londra'ya gitmeden bile önce."

"Gerçekten mi?" Gözlerimde yaş birikmeye başladı.

Gözlüğünün altından gözlerini sildi. "Philly'ye ilk taşındığımda sen yanımdaydın. Bu bir şekilde içimde senin beni daha birbirimize dokunmadan sarmaladığın hissi uyandırdı."

Soluklandık, *huzur* kelimesini Willow'la tanışmadan önce hiç anlamamıştım. Ancak burada iltihaplı bir apandisle, tek bir şey söylemeden onun yanında yatıyor ve o kelimeyi derinden hissediyordum.

Huzur.

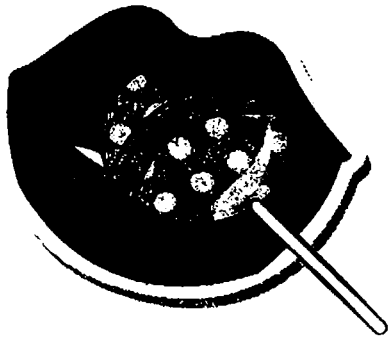
Mutluluk.

Daha önümüzde ayrı kalacağımız yıllarımız vardı ama sorun değildi. İlk kez bizim ve sevgimizin arasına hiçbir şeyin giremeyeceğini gerçek anlamda fark etmiştim. *Ben bile.*

Cobalt Şirketi'nde bir kariyer istiyordum.

Willow Hale'le bir gelecek istiyordum.

Hepsini istiyordum.

65

WILLOW HALE

1 Yıl Sonra
Mart

Askılı elbise giymiş bir garson kız bizi aylardır gözümün üzerinde olduğu, Londra'da yer alan havalı ve üst düzey pizza restoranı *Lola Vine*'da bir masaya oturttu. Garrison'a eğilerek, "Burası için fazla mı basit giyinmişim?" diye sordum usulca. Atmosfer konusunda o kadar heyecanlıydım ki, *Yelp* fotoğraflarından insanların üzerindeki giysileri incelemek aklıma bile gelmemişti.

Başımı eğerek ince, mavi kazağıma ve üzerine geçirdiğim önü iliklenmemiş ekose gömleğe göz attım. Altımda da *kot pantolon* vardı. Daha güzel bir şey seçebilirdim.

"Bence iyisin." Garrison mumlarla aydınlatılmış masaya daha da yaklaştı. "Öyle düşünen varsa, o zaman benim giyimim de uygunsuz. Birlikte ortam için yakışıksız olabiliriz." Kadife sandalyenin arkasına deri ceketini astı. Siyah bir tişört kaslı kollarını sarmalıyordu. Onun da benim gibi kot pantolon giymesine bencilce sevindim.

Kendimi artık ortama o kadar yabancı hissetmeyerek daha çok gülümsedim.

Garrison bir iki saniye daha ceketini düzeltti. Sersemletici bir enerji midemde uçuşuyordu. O gün başımı döndüren çok şey vardı.

Bunlardan en önemlisi, Garrison'ın Londra'da olmasıydı. Sırf erkek arkadaşımı görmek bile bende haftalardır ona dair kurduğum hayallerin gerçek olduğu hissini yaratıyordu.

Randevuya çıkmıştık. *Burada* masa ayırttığına hâlâ inanamıyordum. Garrison şehirde olduğunda ne zaman buraya gelmek istesem, hep tüm hafta boyunca rezerve edilmiş oluyorlardı.

Garrison bana deri kaplı bir menü uzatarak, "Şu ana kadarki düşüncelerin ne?" diye sordu. "Hayal ettiğin kadar havalı mı?"

Restorandan çok ona hayranlıkla baktığımı fark ettim. Etrafa göz gezdirerek çevremi inceledim. Turuncu ve mor kadife sandalyeler ile oturma bölümleri, lüks içkilerin yer aldığı şık kavisli bar, aynalı tavan, koyu kırmızı halı ve kırmızı perdeler.

"Daha da iyi." Gülümsemekten kendimi alamadım. "Bende *Hellfire Club* burası olabilirmiş gibi bir his yaratıyor." Popüler bir çizgi roman sitesi, kendilerine *X-Men* filmlerini hatırlatan on restoranı belirlemişti ve *Lola Vine*, *X-Men: Birinci Sınıf*'ın altında listelenmişti. Üniversitemin yakınındaki bir restoranın listeye girebilmesine şok olmuştum.

Garrison'ın alaycı bir kafa karışıklığıyla, "*Hellfire Club da ne?*" gibi bir şaka yapmasını bekledim. *Superheroes & Scones*'ta çalıştığı onca zamanın ardından, *Emma Frost*'un üyesi olduğu gizli topluluğu hatırlayacağından oldukça emindim.

Garrison başını salladı. "Bu iyi... Gerçekten güzel." Mavimsi yeşil gözleri kalabalık restoranda gezindi. Karanlık denilebilecek kadar loş ama sıcak bir parıltı veren ışıkların altında birilerinin bizi tanıyacağını sanmıyordum.

Garson buzlu su getirdi, o günün spesiyallerini saydı ve sipariş vermek için ihtiyacımız olan zamanı tanımak amacıyla yanımızdan ayrıldı.

Menüden daha çok Garrison'ı inceledim. Biraz garip davranıyordu. Sürekli sandalyesini masaya yaklaştırıyor, dirseğini masanın üzerine koyup indiriyordu.

"Her şey yolunda mı?" Gözlüğümü düzelttim.

"Evet, neden olmasın ki?" Suyundan büyük bir yudum aldı.

Omuz silktim. Belki de gerginliğini fazla düşünüyordum ama onu gerçekten ama *gerçekten* çok iyi tanıdığımdan emindim. "Bilmem... Bir şeylerin ters gitmediğinden emin misin?"

Parmaklarını kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, gerçekten ters giden bir şey yok." Kolunu sandalyenin arkasına yasladı, daha soğukkanlı ve kendine hâkim görünmeye çalışıyordu.

Yani gerçekten havalı görünüyordu.

Kolunda dövmeler vardı, saçları gözlerinin üzerine dökülüyordu ve kötü çocuk kişiliği iyi giyilmiş bir pelerin gibi bedenini sarmıştı. Ancak o kadar yılın ardından, daha fazlasını biliyordum.

Garrison Abbey *iyiydi.*

Sadece kötü şöhrete sahipti.

Bu onu çok seven ve ona başka bir şans, fırsat tanıyan insanlar tarafından temizlenen bir itibardı.

Margarita pizza ve klasik *pepperoni*'li sipariş ettikten sonra konuyu değiştirerek filmlere getirdim. "*Avengers: Endgame*'den daha iyisinin olabileceğini sanmıyorum." Suyumdan içtim.

Garrison arkamdaki bir noktaya bakıyordu, sonra gözlerini kırpıştırıp bana odaklandı. "Evet, iyi bir film. *Jake Gyllenhaal* o *Mysterio* denen adamı oynarken harika bir iş çıkardı."

Yanlış film.

Beş dakika önce *Örümcek Adam: Evden Uzakta*'dan bahsediyorduk. Kaşlarımı çatarak ağzımı açtım, iyi olup olmadığını tekrar sormak üzereydim.

Fakat o hemen, "Lily ve avukatlarla toplantın nasıl geçti?" diye sordu.

Lily ve avukatlar.

Baş dönmem geri geldi. Bu kez tam bir yıl önce Philly'ye uçup hastaneye koşturmamı düşünmek bende garip bir his

yarattı. Garrison'ın apandisi alınmıştı. Ben hâlâ *parti* dairesinde yaşıyordum. Az sayıdaki arkadaşlarım ve gittikçe düşen notlarım yüzünden endişeliydim.

Bir yılda çok şey olmuştu. Bazı şeyler de aynı kalmıştı.

Kira sözleşmem bitmiş, kampüse yakın bir stüdyo daireye taşınmıştım. Ev arkadaşım yoktu, bu da notlarımı B ve A seviyelerine çıkarmama yardımcı olmuştu.

Ayrıca taşındığım yeni yerle birlikte, Sheetal ve Tess'le arkadaşlığımı sürdürmem daha da kolaylaşmıştı. Tüm yıl boyunca -Tess *drama* bölümüne geçiş yaptıktan sonra- iniş-li çıkışlı bir ilişki yaşamışlardı. Ama artık *birbirlerine sağlam şekilde bağlanma* aşamasındaydılar.

Salvatore'a gelince, taşındığımdan beri onunla pek konuşmamıştım ama işletme derslerini hâlâ birlikte alıyor, birbirimizi o zamanlar görüyorduk.

Bu garipti ama rahatsızlık ve ona beslemeye başladığım acı öfke yerine yaşanan garipliği tercih ederdim. *Özellikle de Garrison'a sürekli nasıl kötü davrandığı göz önüne alındığında.*

Sheetal, Salvatore'la olan dersleri daha katlanılır hale getiriyordu. Derslerden önce yaptığı şakalar havayı hafifletiyordu.

Ancak Garrison'ın bahsettiği şey -Lily ve avukatlar- son zamanlarda olan bir şeydi.

"Lily'nin görüşmenin nasıl geçtiğini sana anlattığını düşünmüştüm," dedim çünkü Garrison hâlâ Lo, Lily ve çocuklarıyla aynı evde yaşıyordu.

Sanki olanları benden duymak büyük bir fark yaratacakmışçasına, "Evet ama sen anlatmadın," dedi.

Gülümsemem daha da kuvvetlendi. "Pekâlâ, görünüşe bakılırsa *Superheroes & Scones*'a bayilik vermek yüzde yüz iyi bir seçenek. Ben de Londra'da bir şube açma fikrini önerdim."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Londra mı?"

Lily'nin bundan bahsetmemiş olabileceğini fark ederek

Ninova

kaşlarımı çattım. "Bayilik toplantısına Londra'dan bahsetmeye karar vererek gitmemiştim ama Lily bana, *'Eğer bir bayi açacak olsaydın, hangi şehri seçerdin?'* diye sordu."

Garrison başını iki yana salladı, kafası karışmıştı. "İyi ama neden Londra? New York City veya Pittsburgh da diyebilirdin."

"New York ya da Pittsburgh'ü pek iyi bilmiyorum," dedim usulca. "Londra iki yıldan uzun süredir benim evim oldu. Pazarı, sokakları ve insanları anlıyorum. Burada -şans tanınırsa- mağaza açabileceğimden eminim."

Garrison titreyen mumu izledi, zihninde düşünceler dolanıp duruyordu.

Ona daha da yaklaştım, kalbim deli gibi atıyordu. "Lily Londra'da bir şube açsam bile daha farklı lokasyonlarda da şube açma sorumluluğunu üstlenebileceğimi söyledi." Sesim çok güçsüz çıkmıştı, Garrison nazik bir şekilde benden tekrar etmemi istedi. Ben de dediğini yaptım. Sonra da, "Mezun olduğumda bana iş teklif ediyor. Kurumsal düzeyde, yüksek maaşlı. Hazır olabileceğimi... umduğum bir pozisyon. Bu kulağa rüya gibi geliyor..." diye ekledim.

İşletme diplomamı etrafım her gün süper kahramanlar ve çizgi romanlarla çevriliyken iyi bir şekilde kullanmak... Bundan daha iyi bir kariyer isteyemezdim.

Nefesimi tutarak karşılık vermesini bekledim. "Garrison?"

"Bu işte başarılı olacaksın," dedi bütün inancıyla. "Biliyorum, olacaksın."

"Başaramayabilirim de."

"Hayır." Bana o kadar güveniyordu ki, kalbim tekledi. "Sen çok zekisin, Willow. Ayrıca iş ve çizgi romanlar konusunda çok tutkulusun. Bu gayet mantıklı."

Hafifçe somurtmasını izledim. "Ama...?" *Bunun ardından gelen bir ama olmalıydı.*

"Ama bu bizim için ne anlama geliyor?" Yüzünü buruşturdu. "Bu konuya dahil olup kariyer hayatındaki mutluluğu gölgelediğim için kendimi *aptal* gibi hissediyorum."

"Bu gölgelemek değil," dedim hafif bir gülümsemeyle. "Ayrıca bunun bizim için ne anlama geldiğini düşünmeni beklerdim... Çünkü ortada üzerinde düşünülmesi gereken bir *biz* olmasını tercih ederim, anlıyor musun?" *Baş dönmesi.*

Tuhaf baş dönmem şiddetlendi.

Belki de o tekrar gülümsediği içindi. "Tamam, iyi o zaman." Beni süzdü, gözlerinde nazik bir sevgi ifadesi vardı. "Peki ya biz? Mezuniyetinin ardından Londra'da tam zamanlı yaşamak mı istiyorsun?"

"Arada sırada buraya uğramayı tercih ederim. Philly'de paparazzilerin deli olduğunu biliyorum ama orayı özlüyorum. Herkesi özlüyorum."

Garrison başını güçlü bir şekilde salladı, bu planı beğendiğini görebiliyordum. "Londra'yı sevmediğimden değil," diye açıkladı. "Burası her zaman bana seni hatırlatacak bir şehir. Fakat Philly'yi daha çok seviyorum."

Gülümsedim. "Ben de."

Orası ağabeylerim, en iyi arkadaşım Daisy ve altı yıl sonra karşımda oturan ilk aşkımla tanıştığım yerdi.

Gelecekteki işim hakkında biraz daha konuştuk. Telefonuma bakmamaya çalıştım ama siparişlerimizi kırk dakikadan uzun süre önce verdiğimize yemin edebilirdim.

Gerçi pizza pek umurumda değildi.

Sadece Garrison'la birlikte burada olmayı seviyordum.

Biraz sessizleşti, dirsekleri masaya dayalıyken avuçlarını ovuşturdu. Etrafa bakınıyor ama gözleri hep bana takılıyordu. Bu oldukça sık yaşanıyordu.

Ona bir bakış attım.

O da bana baktı. "Ne?"

Onun bana *bir şey* söylemesini bekleyerek omuz silktim. Gergin bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı, şimdi bana daha derin bakıyordu.

Konuşmaya karar verdim. "Sence siparişimizi unuttular mı?"

Restorana hızlıca göz gezdirdi, sonra tekrar bana döndü. "Muhtemelen taze pizza yapmak biraz zaman alıyordur." Yemekle pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Bir kulüp takımında oynadığı için, "Lakros nasıl gidiyor?" diye sordum. Hafta sonları sırf eğlence olsun diye oynuyordu. Gösterdiğinden ya da belki de farkında olduğundan çok daha dirençli ve kararlıydı. Çok az insan aktiviteden tekrar zevk almaya başlamak bir yana sevgi-nefret ilişkisi yaşadığı bir spora geri dönerdi.

"İyi gidiyor." Başını salladı.

"Bunu çok sık söylüyorsun," dedim.

Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"O *iyi*, bu *iyi*, her şey *iyi*," diye açıkladım.

"Ne diyebilirim ki? Ben bin sayfalık bir sözlüğüm." Sesindeki alaycılık çok yoğundu, buna bir de gülümseme eklenmişti.

Gülmek istedim fakat dudaklarım aşağıya doğru kıvrıldı. "Ama gerçekten beni endişelendirmeye başlıyorsun. Bir şey mi oldu..."

"Hayır. Yemin ederim, Willow. Her şey mükemmel." Bakışları yumuşarken masanın üzerinden elini uzattı.

Elimi avucuna bıraktım, başparmağı eklemlerimin üzerinde gezindi. Ciğerlerim daraldı. Bana baktığında gözleri dolmuştu.

Bu benim de gözlerimin dolmasına sebep oldu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum, Willow Hale. Sen benim şimdiye kadar sahip olduğum en mükemmel arkadaş, hissettiğim en güzel kalpsin. Her sabah sadece senin yanında uyanmayı hayal ediyorum. Sensiz bir günü düşünmek bile hayatımı fiziksel bir işkenceye dönüştürüyor." Mumu devirmemeye dikkat ederek diğer elimi de tuttu. "Ertesi güne kadar bile yaşamak istemediğim anlarım oldu ve şimdi seninle birlikte geçirdiğim bu hayatın bitmesini asla istemiyorum."

Gözyaşlarım şaşkınlık içerisinde yanaklarımdan aşağı süzüldü, gizleyemediğim duygular hissediyordum. *Saklamaya çalışmadığım şeyler.*

Konuşmaya devam etti. Sesi boğuktu, ağlamak üzereydi. "Şu lanet olası kumandaları kullanamayacak kadar yaşlandığımızda bile seninle *Street Fighter* oynamak istiyorum ve çocuğumuzun rekorlarımızın hepsini kırmasını... Kızımın -en yakın arkadaşımın- çocuğumun annesi ve eşim olmasını istiyorum."

Eşi.

Ellerimi bıraktı, avuçlarım hızla ağzıma gitti.

Garrison.

Sandalyesini geri itmesini seyrettim.

"Garrison?" diye hıçkırdım.

Yoksa?

Etrafa bakındım ama görebildiğim kadarıyla loş restoranda bizi kameraya alan kimse yoktu. İnsanlar izliyordu ama kimse kamerasını... ya da telefonunu çıkarmamıştı.

Bunu planlamıştı. Öyle yapmış olmalıydı.

Bunu benim için mi planlamıştı? *Bizim için.*

"Willow." Sandalyemin önünde diz çöktü.

Hâlâ gözyaşları içinde, sersemlemiş haldeydim. Ona döndüm.

Garrison arka cebine uzanarak siyah bir kutu çıkardı. Gözlerinin ıslak köşelerini sildikten sonra kapağı açtı. "Varlığımın en büyük onurunu bana bahşedip benimle evlenir misin?" Sesi titredi.

Gözlerimi ovuşturarak ağladım. Başımı olumlu anlamda sallarken, "Evet," dedim. Ardından birbirimizin kollarındaydık. Sarıldık. Beni göğsüne çekti. Dudaklarımız ruh, hayat ve aşkın yoğunluğuyla buluştu. Kendimi uçuyormuşum gibi hissettim.

Geri çekildiğimizde parmağıma zarif bir yüzük taktı. İnce, altın bir bandın üzerine sarmaşık gibi dolanmış altı küçük ta-

şın arasında büyük diğer bir elmasın yer aldığı muhteşem bir şeydi. Çok güzeldi ama bunu ona söyleme fırsatım olmadı.

Arkamdaki kırmızı perdeler açıldı, daha onları görmeden alkışlar ve tezahüratlar kulaklarımda yankılandı.

Ailem.

Lo ve Ryke. Babam. Connor, Rose, Lily ve Daisy. Arkadaşlarım Sheetal ve Tess. Hepsi buradaydı. Gülümsüyorlardı. Ağlıyorlardı.

Daha fazla mutlulukla dolup taştım. *Sevdiğim bunca yüzü aynı ortamda görmek. Tek bir yerde. Londra'da.*

Herkesle selamlaşırken Garrison'm elini bırakmadım.

Nişanlanmıştım.

Erkek arkadaşımla, en iyi dostumla, bir gün çocuğumun babası olacak kişiyle, tüm güzel geleceğimle. Hayatım onunla dolu olacaktı.

✳

Pizzalar *Lola Vine*'ın arka tarafındaki gösterişli, özel odada servis edilmişti. Ailem ve arkadaşlarım burada saklanmış, Garrison'ın o büyük soruyu sormasını beklemişlerdi.

Hemen fark ettiğim bir şey vardı. Bu teklife *aylarca* hazırlanmıştı. Bu da demek oluyordu ki, benimle evlenmek istediğini aylar öncesinden biliyordu.

Bana evlenme teklifi etmişti. Bunu hâlâ sindirmeye çalışıyordum.

Gülmekten yüzüm ağrıyordu.

Herkes beni şaşırtmak için bu sırrı saklamayı başarmıştı. Kendimi hâlâ uçuyormuşum gibi hissediyordum. Adeta süzülüyordum, kelebekler kanat çırpıyordu. Sanki yine Garrison Abbey'yle on yedi yaşında, Dalton Akademisi'ndeki ilk günüme başlamaya hazırlanıyormuşum gibi hissediyordum.

O da arabasının yanında beni bekliyordu...

Gece sakinlemeye başlamıştı. Pizzalar yendikten sonra ko-

caman bir limonlu kremalı turta servis edildi. Daisy'den nedimem olmasını çoktan istemiştim. Bunu pat diye söylemiştim, beni kucaklarken yanaklarından aşağı gözyaşları süzülmüştü. Teklifi anında kabul etmişti.

Rose ve Lily birbirlerinin nedimesiydi. Daisy'nin hiçbir zaman onu ilk sıraya koyan bir kız kardeşi olmamıştı. Ama o benim listemde bir numaraydı.

Sheetal ve Tess'e veda ettikten sonra Calloway kız kardeşlerle birlikte tuvalet molası verdim. Garrison'la Connor da erkekler tuvaletine girdiler.

Her şey mükemmel olmalıydı ama ceketlerimizi almak için arka odaya döndüğümüzde hava bıraktığımız gibi rahat ya da mutlu değildi.

Lo ve Ryke'ın yüzü babamıza dönüktü. Üçü de ayaktaydı, öfkeli bakışlar ve gergin bir duruş sergiliyorlardı.

Gözleri bana dönüp hararetli bir korkutuculukla üzerime yoğunlaşınca bunun ne anlama geldiğini tahmin ettim. Böylesi şiddetli bir tepkiyi uyandırabilecek tek bir şey vardı.

Yalan.

Yaptığım berbat anlaşma.

Yıllar önce öğrencilere Garrison'ın Salvatore'la kavgasının video görüntülerini silmeleri için rüşvet vermek amacıyla Jonathan Hale'in parasını kabul etmiş, bunu ağabeylerime söylememiştim.

Ciğerlerimdeki kelebeklerin hepsi kanat çırpmayı bırakıp öldü.

Garrison kolunu belime doladı, hemen yanımdaydı ama içimde bunun çok uzun sürmeyeceğine dair bir his vardı.

İlk konuşan Rose oldu. "Neler oluyor?" Sesi suçlayıcıydı, sanki bu insanlar kutlanması gereken günümde kötü haber vermişlerdi ve bu yüzden de cezalandırılmalıydılar.

Ancak onlara en baştan gerçeği söylememek benim hatamdı.

"Kardeşimizle konuşmamız gerek," dedi Lo. Kehribar göz-

leri hâlâ üzerimdeydi. Gerçekten üzgün görünüyordu, pişmanlık içimi kemirdi.

"Özel olarak," diye ekledi Ryke.

Donup kalmıştım, yine de nefes almaya çalıştım.

Babamın elleri iki yanındaydı, önemli ve prestijli bir havası vardı. "Eğer Hale kanı taşımıyorsanız, gidip arabada beklemelisiniz. Birkaç dakika içinde biz de dışarıda olacağız."

"Ben gitmiyorum," diye karşılık verdi Garrison. "Eğer bu Willow hakkındaysa..."

"Seninle sonra konuşabilir," diye araya girdi Lo. "Çok uzun sürmeyecek."

Rose ve Connor aralarında hızlıca, hararetle Fransızca konuşarak sessizliği doldururlarken Garrison'ın gözleri bana takıldı. Daisy ve Lily el ele tutuşuyorlardı, arka odadan ilk çıkan onlar oldular. Fakat öncesinde dudaklarını oynatarak, "*Bunu yapabilirsin*," dedi Daisy.

Neyle yüzleşeceğim ya da ne sakladığım konusunda en ufak fikri yoktu, yine de beni cesaretlendiriyordu. Hâlâ bana güveniyordu. Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp Garrison'a baktım. "Sorun yok."

Yüz ifademi, kavuşturduğum titreyen parmaklarımı inceledi. Avucu içimi rahatlatan bir yumuşaklıkla bileğimden elime kaydı.

"Kalabilirim," diye fısıldadı, sonra duraksadı. Gözlerimiz birbirine kenetlendi, sanki o da bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Kalmalıyım."

Ağabeylerim onun kalmasını istemiyorlardı. "Sanırım bunu kendi başıma yapmalıyım," dedim fısıldayarak. Doğam gereği huzursuzdum ama bu üç adamın yanında eskisi kadar gergin değildim. İlk başlarda babamla yüz yüze geldiğimde bile su bardağını titremeden, hatta dökmeden tutmakta zorlanıyordum.

Ryke ve Lo yumuşak değillerdi ama beni seviyorlardı. Ayrıca ben onları incitmiş olsam bile onların bana aynısını yapmayacağını biliyordum.

Garrison bana sarıldı, sonra odaya bir bakış attı. "Onun kardeşiniz olduğunu biliyorum ve senin de kızın." Babama baktı. "Ama şunu unutmayın, ben onun *kocası* olacağım. Bu yüzden ona bir pislik yaparsanız, benim için ölüsünüz demektir."

Ryke gözlerini devirdi. "Kız kardeşimize pislik yapmayacağız."

"Anladık," dedi Lo. "Hadi defol." İki parmağını sallayarak ona gitmesini işaret etti.

Bu havayı biraz hafifletmişti. Garrison bana son bir bakış atarak iyi olduğumdan emin olduktan sonra özel arka odadan ayrıldı.

Gözlüğümü küçük bir gülümsemeyle yukarı ittim.

Connor ve Rose isteksizce erkek arkadaşımı -ya da nişanlımı diyebilirim- takip ettiler. *Biz nişanlandık.* Rose dışarı çıkmaya hazırlanırken kürkünü kaptı, ardından omzumu sertçe sıktı.

Artık ağabeylerim ve babamla yalnızdım. Ben masanın ucunda garip bir şekilde oyalanırken üçü birden diğer tarafta toplanmıştı. Tabaklarda birkaç yarısı yenmiş pizza dilimi kalmıştı, peçeteler uzun süredir mumla aydınlanan masa yüzeyine topak yapılıp atılmış durumdaydı. *Mutlu bir nişan yemeğinin kalıntıları.*

Parmağımdaki yeni mücevher parçasına bilinçsizce dokundum.

Üç çift göz de nişan yüzüğüme kaydı.

Gerilim havayı daha da ağırlaştırdı.

Ryke elini tıraş edilmemiş çenesinde gezdirdi. "Bak, senin lanet olası nişanını mahvetmeyeceğiz. Sadece bir açıklama istiyoruz."

"Ben de bir açıklama yapmak istiyorum," dedim sessizce.

"Ama ne duyduğunuzu bilmiyorum?"

Lo kadife bir sandalyenin arkasını kavradı. "Babamız sana *yüz bin dolar* verdiğini söyledi, bunu birkaç öğrenciden lanet olası Garrison'ın birine yumruk attığı görüntüleri alabilmen için yapmış. Ayrıca erkek arkadaşının sebep olduğu berbat geceyi basından uzak tutmak istemeni de anlıyorum. Hepimiz bunları yaşadık. Hem de lanet derecede çok kez. Ama yardım istemek için gidebileceğin onca kişi arasından ilk tercihin *o oldu*." Kaşları acı ve şaşkınlıkla çatıldı. "Hep her şeyi tek başına yapmak istediğini söylediğini biliyorum. Yardım istemiyorsun. Fakat babamızm yardımını kabul ettin ve neden ona bizden daha çok güvendiğini merak ediyorum."

Elini kendi göğsünden Lo'nunkine doğru uzatarak, "Biz de sana yardım ederdik," dedi Ryke sertçe.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, onların sert ve keskin bakışlarına direnmeye çalışıyordum. "Biliyorum, yapardınız."

Babamız oğullarına keskin bir bakış attı. "Onu rahat bırakın. Ben babasıyım. Bana gelip yardım istedi. Ben de *ettim*. İkiniz de bu durumu fazlasıyla abartıyorsunuz."

Ryke kararmış bakışlarını ona dikti. "Sakın orada dikilip yaptığın yardımların sikik, *bencilce* şartlar eşliğinde gelmediğini söyleme."

Babam güçlükle soluklandı. "Ne şartı? İstediğim tek şey onun Amerika'daki en iyi okullardan birine gitmesiydi, *Londra*'da adı duyulmamış bir işletme okuluna değil. Ama bu konuda şikâyet ettiğimi hiç duydunuz mu? *Hayır*," diye sert bir şekilde yanıtladı. "Alkışladım ve onu yoluna gönderdim. Orada *kalmasına* yardım ettim. Sonra beni arayıp tekrar yardımıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde hiç soru sormadan isteğini yerine getirdim."

Ryke öfkeden deliye dönmüştü. "Geçen yaz Nubell ailesinin yanında yaptığı staj ne olacak? Bunu o mu yapmak istedi, yoksa sen mi zorladın?"

Beni o zorlamıştı.

Başımı öne eğdim, utanmıştım.

Nubell kurabiyeleri *Kraft* ve *Keebler* kadar popülerdi, ben de geçen yazı firmanın büyük büyük torunu Patrick Nubell'in ayak işlerini yapmaya ayırmıştım. Bu iyi bir fırsattı ama gerçekten yapmak istediğim bir şey değildi.

New York'ta, büyük bir çizgi roman yayınevinde staj yapma şansım vardı. Bunun temel sebebi Loren Hale'le akrabalığımdı, yeteneklerim veya özgeçmişim değildi. Bunu biliyordum, yine de kabul edebilirdim.

Sonunda reddetmek zorunda kalmıştım.

Babam *Nubell* stajını yapmam konusunda ısrarcı olmuştu. *"Bu torpili senin için yaptım, Willow. Kolay olmadı."*

Ryke'a, "O stajı istedi!" diye bağırdı babamız. "Bu onun geleceği için mükemmel bir deneyimdi..."

"Senin onun için istediğin gelecek için!" diye haykırdı Ryke.

"Ben kızım için en iyisini istiyorum," diye yanıtladı. Gözleri bıçak gibi keskindi. "Senin ve Loren'in iyiliğini istiyorum. *Lanet olası* çocuklarım için en iyisini istiyorum ve bunun için bana özür dilettiremeyeceksin!"

"Yeter," diye çıkıştı Lo. Sık sık babası ve kardeşi arasmda barış sağlayan rolünü üstlenmek zorunda kalıyordu. İkisinin arasına girip bana odaklandı. "Bana mantıksız gelen tek bir şey var, Willow. Ryke ve ben sana o kadar çok kere yardımcı olabilirdik ki... Ama sen her seferinde *hayır* dedin ya da ihtiyacın olduğu halde bunu yapmamızı istemedin. Sırf o videoları ortadan kaldırmak için değil, okul harcın ve hatta kiradan çıkmak istediğinde tuttuğun daire için. Bizim sana yardım etmemize izin vermedin, peki neden babamızın yardımını kabul ettin de bizimkini kabul etmedin?"

Ryke şimdi doğruca bana bakıyordu, kaşları çatılmıştı. O da bunun cevabını duymak istiyordu ve çok önemli olduğunun farkındaydım.

Gözlerim hissettiğim duygulardan yanıyordu. "Hiçbirinize yük olmak istemedim." Gözlüğümün altından gözlerimi sildim. "Hayatlarınıza almam gerekenden daha fazlasını alarak girmeyi hiç istemedim. Bunu hepiniz biliyorsunuz, daha önce

de söyledim. Ama Garrison'ı korumak için paraya ihtiyacım vardı ve yükün altına babamı mı, yoksa ağabeyimi mi sokma kararını verme zamanım geldiğinde babama yük olmayı tercih ettim." Bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve Lo'ya baktım. "Philly'ye geldiğimden beri bana sen baktın, hatta Jonathan'ın babam olduğunu öğrenmeden öncesinde de. Ama senin iki çocuğun var, Lo. Bir oğlun ve bir kızın var. Belki bir gün daha fazla bebeğiniz olacak ve onlar da senin yardımına, desteğine ihtiyaç duyacaklar. Bana göre ben senden veya Ryke'tan bir şey alamazdım çünkü alacağım her şey çocuklarınızdan çalınacaktı."

Bakışları yumuşuyormuş gibi oldu, üzüldüklerini görebiliyordum.

"Ben sizin çocuğunuz değilim," diye devam ettim. "*Onun* çocuğuyum." Jonathan'ı işaret ettim. "Ayrıca onun taşıdığı yük sizinkinden az." O emekliydi. Oğulları büyümüş ve maddi bağımsızlıklarını kazanmışlardı. Kulağa en mantıklısı bu gelmişti.

Eğer babama onu sevdiğim veya daha çok güvendiğim için gittiğimi düşünüyorlarsa, durum neredeyse tam tersiydi.

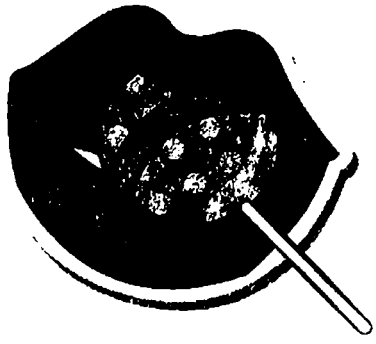
Lo'yu, Ryke'ı ve ailelerini daha fazlasını isteyemeyecek kadar çok seviyordum.

Lo'nun çenesi gerildi. "Böyle hissetmemeni isterdim." Burnumu çekerken yanıma gelip bana sarıldı. Bu, kaygılı kalp atışlarımı yavaşlatan bir kucaklamaydı.

Birbirimizden ayrılırken akan burnumu yumruğumla sildim. "Sen benim için her şeyi yaptın, bunu da babamızın yapmasına izin vermende herhangi bir sorun yok."

Lo başmı birkaç kez salladı, anlamıştı ama Ryke daha endişeli görünüyordu. O Jonathan'ın hayatım üzerinde kontrol sahibi olmasından her zaman endişe duyacaktı. *Lo'nun hayatı üzerinde de.*

Yine de yüz bin dolardan haberdar olmaları belki de iyiydi. Belki bunu onlara çok daha önce söylemeliydim. Çünkü babamın karşısında duruş tarzlarına baktığımda onun nereye gideceğimi veya ne yapacağımı belirlemesine asla izin vermeyeceklerinin farkındaydım. *Kaç çek yazarsa yazsın.*

66

GARRISON ABBEY

Philly'ye dönmeden önce Londra'daki son günümdü ve hâlâ Willow'la mutlu bir şekilde nişanlıydım. Bu, *lanetlendiği* kesinlikle onaylı bir adam için beklenilebilecek en iyi şeydi. Daha fazlasını istemiyordum çünkü ihtiyacım olan tek şey buydu.

Düğün yemeğine Willow'un babasını davet ettiğim için biraz drama yaşanmasını bekliyordum, dolayısıyla bu bir sürpriz sayılmazdı. Ancak Willow, Calloway kız kardeşlerle *brunch*'a gitmek üzere ortadan kaybolduğunda işler değişmişti ve babası boktan fikirlerini paylaşmaya karar vermişti.

Bunların hepsi *bana* altın tepsiyle özenle sunulmuştu.

Jonathan oğullarını, Connor'ı ve beni öğlen yemeği için çatı katı süitine davet etmişti. "Willow henüz üniversiteden mezun olmadı ve kariyerine başlamadı," dedi bana. "Onun üniversite hayatını dikkate alıp nişanlanmak için biraz daha beklemen gerekirdi. Henüz çok erken..."

Arkama yaslanarak, "Hayır, değil," diye karşılık verdim. İçgüdüm bana kavgaya roket gibi dalmamı değil, bu saçmalıklardan uzaklaşmamı söylüyordu.

Connor az önce gelen iş telefonu için banyoya geçmişti ama geri kalanımız İngiliz kraliyet ailesine layık görünen süs-

lü, yuvarlak bir masanın etrafına dizilmiştik. Thames Nehri, Big Ben ve Westminster Abbey'yi gören muhteşem bir manzaramız vardı.

Willow'un babası zengindi. Adamın muazzam varlığı kelimenin tam anlamıyla efsaneydi.

Jonathan Hale'e bakarak, "Willow'la zaten mezuniyetinden *sonra* evlenmeye karar verdik," dedim. Bu dönemi bitirmesi gerekiyordu, ardından son sınıfa başlayacaktı.

Bir yıl ve birkaç ay kalmıştı. *İşte o kadar.*

Çocuk oyuncağı.

Jonathan kahvesine bisküvi bandırırken, "Çok heveslisin ve onu da acele ettiriyorsun," diye eleştirdi. "Ona zaman ver."

Başını iki yana sallayarak, "Baba," dedi Lo.

Ryke babasına dik dik baktı. "Neden hep Willow adına sen konuşuyorsun? O burada değil. Eğer olsaydı, onun seninle aynı fikirde olmayacağını hepimiz biliyoruz."

Jonathan oğlunu duymazlıktan geldi, gözleri bendeydi. "Bu meseleyi detaylı düşünmüyorsun, Garrison."

"Düşünüyorum," diye çıkıştım. "En son kontrol ettiğimde beynim vardı."

"O zaman onu kullan ve Willow'un evlenmeden önce kariyer yapmasma izin ver. Şanslıysan, hâlâ yanında olur."

Öfke gözlerimi delip geçti. Resmen kariyer yaptıktan sonra Willow'un benimle evlenmek istemeyebileceğini söylüyordu. "Bunu Willow'un önünde söyle," dedim alaycı bir tavırla. Kızı burada olsaydı, etrafa saçtığı iğrenç bokların yarısını bile dile getirmezdi.

Islak bisküvisini ısırdı.

Çenemi kapatamadım. "Doğru." Başımı salladım. "Sen tam bir ödleksin."

Ryke ve Lo şok içinde kaldılar.

Jonathan ağzını peçeteyle sildi. "Sen de lanet olası bir amcıksın," derken gözlerinde ölümcül bir bakış vardı.

Ryke masayı her an devirip atabilirmiş gibi sıkıca kavra-

mıştı. "Hey!" diye bağırdı. "Siktir, o senin damadın olacak. Ondan uzak dur," diye bağırdı.

Delicesine atan kalbim kulaklarımda yankılanıyordu.

Jonathan sadece bana odaklanarak ayağa kalktı. "Sana yaklaşmaktan kaçmıyorum, Garrison. Ayrıca lanet olası bir çocuk gibi kıçına vurmadığım için bana teşekkür etmelisin."

Kısa, alaycı bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim, teklifi yapmamın üzerinden iki gün geçtikten *sonra* bu işi aceleye getirdiğimi düşündüğün için minnettarım."

Gözlerini devirdi. "Sen huysuz bir çocuksun. *Büyü artık.*"

"*Baba*," diye hırladı Lo. Bakışlar öldürücü olsaydı Jonathan o an, hemen burada Lo tarafından milyonlarca küçük parçaya ayrılırdı. Onun oğluna yönelttiği bakışlar da aynı derecede keskindi.

Bu bakışların bana yöneltilmesini kesinlikle istemiyordum. Beni korkutuyordu, buna rağmen beynim "*siktir et onu*" diye haykırıyordu. "Ben bir yetişkinim. Etrafa tekmeler savurup çığlıklar atan tek kişi ise sensin."

Başını bana çevirdi, beni canlı canlı yiyecekmiş gibi görünüyordu. "Seni nankör piç..."

Ben sandalyemde tıpkı Jonathan'm düşündüğünden emin olduğum şekilde dejenere biri gibi arkama yaslanmış otururken Lo ayağa fırladı. "Tanrım, ona saldırma," diye araya girdi.

Lo babasmı benden uzak tuttu, Ryke ise benim ve kardeşinin arasında bir yerde dikildi. Bence ikimizden biri ona ihtiyaç duyarsa diye oradaydı.

Jonathan öfkeden kuduruyor, bakışları beni delip geçiyordu. "Bir erkek olduğunu söylüyor, Loren. Bu durumda senin onu savunmana gerek kalmadan benimle erkek erkeğe konuşabilmeli." Ardından, "Hadi ama, Garrison. Sen bir yetişkinsin, öyle değil mi? Göster bana," diye devam etti.

Dişlerimi sıktım, midem adeta düğümlenmişti ve öfkeli bakışlarım masayı yakabilirdi. İçime kapanmaya başlamıştım, bu işe daha fazla girmek istemiyordum.

Buradan çıkmak istiyordum.

Ona ne kadar büyük bir erkek olduğumu kanıtlamak için kılımı kıpırdatmak istemiyordum. İstesem de anlamazdı, öyleyse bunun ne anlamı vardı?

Sandalyemi geri iterek masadan kalktım.

Ryke ve Lo babalarıyla aceleyle, öfkeli bir şekilde konuşuyorlardı ama herif onları dinlemiyordu.

Jonathan bana şaşkınlıkla baktı. Tartışmamız yeni başlamış gibi, "Gidiyor musun?" diye bağırdı. Uzaklaşırken hâlâ sesleniyordu. "Böyle yaparak mı kızımla birlikte olacaksın? Tartışma şiddetlenip zorlaştığında öylece kaçıp gidecek misin?!"

Willow'u her zaman koruyacaktım ama kimseyi buna inandırmak zorunda değildim.

Otel asansörü çatı katının içindeydi. Tam kaçış noktama ulaştığım sırada Connor, telefonunu cebine koyarak banyodan çıkıyordu. Gözleri ilk önce bana; ardından Ryke, Lo ve Jonathan'ın hararetli tartışmasının yankılarına kaydı.

Kendi kendine, "Beş dakikalığına dışarı çıktım," diye söylendi sakince. Ardından beni ve asansörü süzdü. "Gidiyor musun?"

Başımı salladım. "*Brunch*'a." Kızların etkinliğine katılacaktım. Willow bunu sorun etmezdi.

"Burada bekle." Sakin sesi beni bir şekilde hipnotize ederek itaate zorladı. Asansörde beklerken o gözden kayboldu. İki saniye sonra Ryke ve Lo'yla birlikte, kendinden emin adımlarla asansöre yöneldi.

Yüzümde şaşkın bir ifade belirdi.

Asansörün düğmesine basıp, "*Brunch*'a hep birlikte gidiyoruz," dedi Connor. Kapıların kayarak açılması için çok beklemedik, dördümüz sırayla içeri girdik.

Ben onun arkasmda kaldım. Hepsi de lanet derecede uzundu. Bana tepeden bakıyorlar, duruşlarıyla önümde koruyucu bir tuğla duvar oluşturuyorlardı. Bana kendimi güvendeymişim gibi hissettirdiler. Lobide paparazziler olabilirdi. Sanırım Connor güvenlikle mesajlaşıyordu.

Ancak bundan fazlası vardı.

Ryke arkasına baktı. "İyi misin?"

Sadece başımı sallayabildim.

Sonra Lo bana baktı.

Ardından da Connor.

Üçü de benimle ilgileniyordu. Asansörün duvarına bakmak zorunda kaldım, gözlerim yanıyordu. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. *Sakın ağlama.*

Ağlamakta bir sorun yok.

Bunu bana Lo söylemişti.

Ağlamakta bir sorun yok.

Tavana baktım, bir gözyaşı çenemin altına süzüldü. Jonathan'ın söylediği hiçbir şey beni duygusal açıdan etkilememişti.

Beni duygusallaştıran şey her zaman sahip olmak istediğim üç ağabeye kavuşmamdı.

Connor, Ryke ve Lo beni hep koruyorlardı. Yapmak zorunda olmasalar bile benimle ilgileniyorlardı. Onlar hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim, hiçbir şeyle değiştirmeyeceğim üç erkek kardeşimdi. Aramızda kan bağı olmasa da onların benimle olduğunu biliyordum.

✳

Brunch'ta Lo'yla kendimizi erkekler tuvaletinde baş başa bulduk. Ona Jonathan konusunda ne yapmam gerektiğini bilmediğimi itiraf ettim.

Ellerimi kâğıt havluyla kurularken, "Willow'un babası olduğu için ona saygı göstermek istiyorum," dedim. "Ama ona dayanamıyorum, alınmak yok."

Lo gülmek üzereydi. "Alınmadım. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum, dostum. Ben onunla büyüdüm."

Her gün kedisine yöneltilen onca sözlü balyozdan nasıl

sağlam çıktığını hayal bile edemiyordum. Fakat bunu yüksek sesle dile getirmedim çünkü onun da benim ve kardeşlerim hakkında aynı şeyi diyeceğini biliyordum.

Lavaboya yaslandı. "Biliyor musun, Lily'nin seks bağımlılığı ortaya çıktığında bizi itibarımızı ve etrafımızdaki insanları kurtarmak için evliliğe zorlamaya çalıştı."

Kaşlarım çatıldı. "Seni evlenmeye mi zorladı?"

"Evet." Lo acı bir tavırla gülümsedi. "Vicdan azabı ağır, hem de insanı asla yapmam dediği şeyleri yapmaya zorlayacak kadar." Bakışları boşluğa daldı ve başını iki yana salladı. Geçmişte yaşanan o dönemi daha derinlemesine açıklamaya başladı.

Bu bana... yalnız olmadığımı hissettirdi.

Sanki herkesin dezenfekte etmeye ve kurtulmaya çalıştığı çürümüş bir yarayla başa çıkıyordum.

"Onu ne kadar sevsem de," dedi Lo. "Kimseyi suçluluk duygusuna sürükleme ve istemediği bir şeyi yaptırma gücüne sahip olmamalı. Zorla evlilik yapılmamalı ya da evliliklere engel olunmamalı."

Yavaşça başımı salladım ve buruşturulmuş kâğıt havluyu çöpe attım. "Sence beni hiç rahat bırakacak mı?"

"Söz konusu babamsa, sadece zamana bırak. Hep birlikte göreceğiz."

Calloway Kız Kardeşler & Erkekleri: Hayran Sayfası

Takipçiler: 201 bin

Eğer büyük haberi duymadıysanız ve hem *GBA News* hem de *Ünlü Takipçisi*'nde dolaşan onca sevimli fotoğrafı görmediyseniz, o zaman tarihi bir olayı kaçırıyorsunuz demektir. Bizim muhteşem Calloway kız kardeşlerimiz ve seksi erkekleri, Garrison ve Willow'un nişanı için Londra'daydılar! İnternet dünyasından küçük bir kuş, Garrison'ın kız arkadaşına *sürpriz yaptığını* ortaya çıkardı. Ne kadar da tatlı bir şey bu? Willow hariç herkes Philly'ye döndüğüne göre işte size hepsinin nerede olduklarına dair oldukça faydalı bir özet!

Stokeslar

Poppy Calloway (34) ve Sam Stokes (34)

Kızları: Maria (12)

Güncelleme: Stokes ailesi bu aralar pek ortalarda görünmüyor. Hatta Willow'un büyük günü için Londra'ya bile gitmediler. Genç Maria'nın küçük bir görüntüsünü almak muhteşem olurdu!

Cobaltlar

Rose Calloway (31) & Connor Cobalt (32)

Kızları: Jane (5)

Oğulları: Charlie ve Beckett (3 yaşındaki ikizler), Eliot (1 yaşında) ve Tom (11 aylık)

Güncelleme: Etrafta Rose'un tekrar hamile olduğuna dair dedikodular dolaşıyor! Doğru olsun ya da olmasın, Cobalt İmparatorluğu yetiştirmekte oldukları onca aslan yavrusu

sebebiyle bir konfeti patlamasını hak ediyor. *#AileHedefleri.* Onlardan daha çok birbirine bağlı bir aile gördünüz mü? Hamilelik olasılığı haricinde hem Rose hem de Connor şirketlerinde başarılı bir şekilde ilerliyorlar. Cobalt Şirketi hisseleri %31 arttı, Calloway Modaevi'nin butiği geçen hafta dolup taştı. (Fotoğraflar slaytta!)

Haleler

Lily Calloway (29) & Loren Hale (30)

Oğulları: Maximoff (5)

Kızları: Luna (1)

Güncelleme: Tatlıların en tatlısı! Lily ve Lo küçük süper kahramanlarıyla Philly'ye döndü. Maximoff, amcası Ryke gibi giyinmeye *bayılıyor.* Şık bir deri ceketle Ryke'ın *Ducati*'sine binmeye çalışırken görüldü. Hale bebeklerine dair başka haber yok ama beklemedeyiz!

Meadowslar

Daisy Calloway (25) & Ryke Meadows (31)

Kızları: Sullivan (3)

Güncelleme: Güzel Philadelphia'ya dönen Daisy ve Ryke yaklaşan yaz sebebiyle arı gibi meşguller. Calloway Kampı büyük bir başarı yakaladı! Yerlerin hepsi bu sene ve gelecek yıl için satıldı. Sulli'nin, kuzeni Maximoff'la aldığı yüzme derslerinin ardından çekilen birkaç bulanık fotoğraf haricinde yeni görüntüsü yok. (Aşağıya bakın!)

Gayriresmi Calloway Kız Kardeş

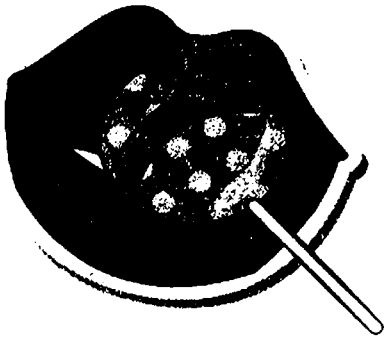
Willow Hale (23) ve Nişanlısı Garrison Abbey (23)

Güncelleme: Tatlı aşk! Destansı teklifin ardından Garrison, Willow'u üniversiteyi bitirmesi için Londra'da yalnız bırakarak Philly'ye döndü. Hiç kimse düğünün *ne zaman* olacağından emin değil. Bazı kaynaklar bu yılın başlarında yapılacağı tahmininde bulunurken diğerleri çok daha uzun

beklenileceğini düşünüyor. Daha net bir bilgiye sahip olana kadar en sevdiğiniz Willow & Garrison *ship* adını bize iletin: *#Gillow*, *#Garlow* ya da *#Wilson*. Anketi oylamayı unutmayın!

Sizi Loren'ın Lily'yi sevdiği gibi seviyorum.

Öpücükler, Olive

67

GARRISON ABBEY

Evlilik teklifi geçen haftaydı ve artık Philly'de olduğuma göre sevdiğim kız okyanus ötesindeyken bunalıma girmeden işimi yapmaya çalışıyordum. Artık uzak mesafe ilişkisi konusunda ustalaştığımı söyleyebilirdim. Verîmlilik anahtardı ya da öyle bir şeydi.

Bu yüzden bugün *Superheroes & Scones*'taydım.

Tekrar burada olmak ama çalışmamak ya da Moffy'ye bakıcılık yapmamak garip bir histi. Mola odasına girip mağaza müdürüne Lily'nin nerede olduğunu sordum. Üzerinde *Müdür* yazan isim etiketini taşıyan yeni yüzü görmek bana Maya'yı hatırlattı.

Son duyduğuma göre Maya Ahn hâlâ Portland'da *Image Comics* için çalışıyordu.

İşe ilk girdiğinde büyük olay olmuştu. Lily ve Willow gerçekten gururlanmıştı.

Mağazadan ayrıldığında büyük bir veda partisi düzenlenmişti ve ona her zaman benden daha fazla şey bileceğini, gerçekten çok havalı biri olduğunu söylemeye yetecek kadar Korece öğrenmiştim.

Gülümsemiş, benim anlamayacağımı bile bile Korece karşılık vermişti. Gülmüştük, tüm bunları hatırladığım için kendimden nefret ettim. Aman Tanrım, ne zaman *Superheroes &*

Scones'a girsem, kendimi bu hüzünlü ama güzel anıların arasında buluyordum.

"Depo odasında," dedi yeni müdür.

Bir *Lightning Bolt* enerji içeceğinin kapağını açıp içeriye daldım. Kutular dolusu mal ve çizgi roman içeride durmaktaydı. Etrafımı aşinalık sardı, resmen Anılar Sokağı'nda yere çakılmamaya çalışıyormuş gibiydim.

Lily'yi ve iki çocuğunu oldukça kolay buldum.

Lily üzerindeki bol *Star Wars* tişörtü ve kulağında telefonla buraya kısa bir an için sessiz ortam yakalamak amacıyla sığınmış gibi görünüyordu. Ben de bunu bölmek üzereydim.

Harika. Görünüşe göre hâlâ Grand Slam'e yakışır bir zamanlamam vardı.

Kapıyı ayağımla kapattım.

"Lo," dedi Lily telefona. Yüzü kızarmıştı. "Garrison'a söylemedin, değil mi?"

"Neyi söylemedi?" Ciddi derecede tozunun alınması gereken eski çizgi roman standının yanında dikildim.

Willow'la indirimli ürünlerin tozunu aldığın günü hatırlıyor musun?

Dün gibi.

Maximoff Hale neredeyse gerçek boyutundaki bir *Magneto* kartonundan fırladı ve üzerime koştu. "Garrison amca!"

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Moffy içerideki en havalı şey benmişim gibi davranıyordu, oysa etrafımız sandıklar dolusu aksiyon figürleriyle çevriliydi.

Beş yaşındaki çocuk yanıma geldi, yaptığımız gizli tokalaşmayı bir yumruk tokuşturma takip etti.

"Boş ver." Lily bana cevap verdikten sonra telefon görüşmesine odaklandı.

"Luna'yı gördün mü?" Moffy gülümseyerek karton kutulardan birinde saklanan bir yaşındaki kız kardeşini işaret etti. Kız kıkırdadı, ışıl ışıl gözleriyle bana bakıyordu.

"Vay canına. O küçülüyor, sen büyüyorsun."

"Öyle mi?" Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Boşta kalan elimle boyunu ölçüyormuşum gibi yaptım. "Seni en son gördüğümden beri kesinlikle bir santimetre uzamışsın." Ki bu o sabahtı. Hâlâ Hale ailesiyle birlikte yaşıyordum.

"Sence senin kadar uzun olur muyum, Garrison amca?" Sesi kulağa beş yaşındaymış gibi geliyordu. Bazen de sanki Jonathan Taylor Thomas'ın başrolünde oynadığı, 90'lı yılların kült filminden fırlamış ergenlik öncesi bir çocuk gibi olduğundan daha büyük davranıyordu.

"Çok daha uzun olursun." Ben o kadar kısa değildim ama babası bir seksen beş boyundaydı.

"Harika," dedi Maximoff düşüncelere dalarken.

Lily telefonunu kapattı. Ona daha da yaklaşmamla Moffy de benimle aynı hızda ilerledi. Daha o bana neden burada olduğumu soramadan, "Bir konuda yardımına ihtiyacım var," dedim.

Lily kutudaki kızını gıdıkladı, Luna da annesinin parmağını diğer bir kıkırdayışla çekiştirdi. "Senin için ne yapabilirim?"

Enerji içeceğimi yudumlayıp üzerlerinde *Dördüncü Derece* yazan birkaç karton kutuyu işaret ettim. Muhtemelen her biri koruyucu plastik kaplı çizgi romanlarla doluydu. Burada genellikle satılmayan, sıradan sayılar ya da raflarda bitenlerin yerini doldurmak için ayrılmış ekstra stok olurdu.

"İçinde *Siroin-X* olan tüm çizgi romanlara ihtiyacım var," diye açıkladım. "Artık o kadar çok sayı ve yan hikâye var ki, hepsini gözden geçirecek vaktimin olmadığını itiraf etmek durumundayım."

Hep *Dördüncü Derece* evrenindeki en popüler süper kahramanın *Vic Whistler* olacağını düşünmüştüm. Bir şekilde *Sorin-X* seriyi başlatan kahramanı gölgede bırakmıştı.

Hâlâ aklım almıyordu.

Lily'nin *neden* böyle saçma bir talepte bulunduğumu sormasını bekledim. Henüz sormamıştı. Bunun yerine ayağa kalkıp oğluna baktı. "Moffy, kutuda küçük bir Luna var..."

"Onunla ben ilgilenirim, anneciğim." Maximoff kutuya gitti ve sanki bebek bakmak *Disney*'e gitmekle aynı şeymiş gibi kız kardeşiyle oynadı.

Garipti.

Ama çok iyiydi.

Açıkçası ikisinin de yanında olmak hoşuma gidiyordu.

"Hepsi burada." Lily beni *Dördüncü Derece* etiketli kutulara yönlendirdi. "Lo birazdan burada olacak, sana daha fazla yardımcı olabilir. Her sayıyı yaklaşık milyon kez okudu."

Birkaç kutuyu yırtıp açtık ve dergileri karıştırarak içinde *Sorin-X* olanları bir kenara ayırdık.

Lily diğerlerini nazikçe plastik kılıflarına geri yerleştirdi. "Bunları okuyacak mısın?" *Sorin-X* yığınını işaret etti.

En üste bir sayı daha koydum. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum." Gözlerini kısıp bana baktı. "Sen gerçek anlamda çizgi roman okumazsın, Willow gibi değilsin." Ardından, "Burada çalışmaya başladığında *Cypher*'ın bile kim olduğunu bilmiyordun," diye ekledi.

"Evet ve sonra hiçbir çalışan bunu bir daha unutmama izin vermedi." Willow'un sırf iş arkadaşlarımız benimle dalga geçmeyi bıraksın diye bana *New Mutants* hakkında bilgi edinmemde nasıl yardımcı olmaya çalıştığını hatırlayarak gülümsedim. *Altı yıl önceydi.* Nostaljiyle yutkunmak için enerji içeceğimden bir yudum aldım. "Bu arada *New Mutants*'ı okudum," dedim.

Lily'nin yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi. "Willow için mi?" Bana ve Willow'a her zaman destek olmasını çok seviyordum, özellikle de her şeyin başından beri orada olduğu için.

"Evet, Willow için." Bir çizgi romanı plastik kılıfına geri koydum.

"Bu da her şeyi Twitter'a getiriyor. *Gillow Nişanı* tüm gün gündemdeydi, gördün mü?"

Midem altüst oldu, enerji içeceği ekşitmişti.

Başlıklar oldukça sıradandı.

Willow Hale Nişanlandı! Loren Hale'in Yeni Kayınbiraderine Bir Göz Atın!

Kendimi basının peşimize düşmesine hazırlamıştım ama şu an bizimle ilgilenen paparazzi sayısının *Kaotik İyi*'den *Kaotik Kötülük*'e döneceğinden endişeleniyordum. Keşke şöhretim bir anda tükenseydi, çok memnun olurdum.

Yeter.

"Connor ikinizin dün gece *GBA Eğlence Haberleri*'nde de yer aldığınızı söyledi," diye devam etti Lily. Onu her gün *C-Span* izleyen biri olarak düşünmüştüm. Adam hâlâ *gazete* okuyordu. *Basılı yayın. Elinde tutulandan.*

Kaşlarımı çatarak, "Eğlence haberlerini mi izliyor?" diye sordum.

"Benim tepkim de tam olarak bu oldu."

Belki de kendisinden bahsedilip bahsedilmediğini anlamak içindi. Ne de olsa adam narsistti.

Diğer popüler Twitter konularını hatırlayarak başka bir çizgi romanı çekip aldım. "*Garlow Nişanı* ve *Wilson Nişanı*'nı unuttun."

Hayranlar hâlâ *ship* adı konusunda karar verememişlerdi, zaten bu aptalca bir şeydi. Ancak Willow *ship*'leri seviyordu. Hatta *Raisy*, *Coballoway* ve *LiLo* ürünleri almıştı. Arada ayrımcılık yapmayacak kadar nazikti, bu yüzden üç *ship* adımızı da destekliyordu.

"Tüm bunlar seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Lily. "Sen ve Willow bizimle medya hakkında hiç konuşmuyorsunuz."

Çünkü *onlar* şöhretimizin sebebiydi ve bizim için bu kadar şey yapmışlarken onlardan şikâyet etmek insana kendini kötü hissettiriyordu.

Omuz silktim. "Sizin yakınınızda olmak bu ortamı da beraberinde getiriyor ve biz de yavaş yavaş buna adım attık." En başından derin sulara atılmadığımız için şanslıydık. Eğer o

zamanlar paparazziler şimdiki gibi peşimde olsaydı, bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyordum.

Çizgi romanlardan birini düzelttim, panel biraz ters duruyordu. Kahverengi saçlarım gözlerimin önüne düştü. *Kestirmem gerek.* Beni inanılmaz derecede rahatsız etmeye başlamıştı.

Midem hâlâ düğümlenmiş haldeydi. Bunun saçmla alakalı olmadığını da biliyordum.

Paparazzi.

Londra'daki nişan töreninden eve dönmek tam bir cehennemdi. Hayranlar ve medya havaalanında üzerimize üşüşmüş, etrafımı zar zor görebilmiştim. Nefes almak bile kolay değildi. Daha önce de büyük kalabalıklarla başa çıkmıştım ama bu kez belki de ilk defa spotlar *benim* üzerime yoğunlaşmıştı.

Eğer daha derinlemesine düşünürsem, ellerin kollarıma sürtünüşünü hâlâ hissedebiliyordum. *Bedenimi çekiştirmelerini. Gömleğime asılarak Lo'nun korumaları onları uzaklaştırana kadar boğazımı yaka kısmından sıkmalarını.*

Bunun tekrar yaşanabileceği düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Ancak yakın zamanda havaalanına tekrar gitmek zorundaydım. Willow'u görmem gerekiyordu.

Hem de bir dahaki sefere Lo, Ryke, Connor ve korumaları yanımda olmayacaktı.

"Lily... Sana bir şey sorabilir miyim?" Moffy'ye göz atarak bizi dinlemediğinden emin oldum. Yapmak isteyeceğim en son şey onu medya hakkında korkutmaktı. *Özellikle de hepsi çocuklarını kalabalıklara ve kameralara alışkın bir şekilde yetiştirirlerken.*

Luna'yla birlikte pelüş oyuncak kutusuna tırmanmış, kız kardeşiyle sohbet ediyordu. Luna da bebekçe konuşarak karşılık veriyordu.

Lily çocuklarına sevgiyle gülümsedi, sonra bana dönüp başını salladı. "Tabii."

"Ben sadece..." Başımı olumsuz anlamda salladım. *Şikâyet etme.* "Boş ver. Bu aptalca." Bir çizgi romanı kenara fırlattım.

"Bahse girerim değildir." Bana daha da yaklaştı.

Battle of the Extent adındaki sayıya baktım ve içimi dökmeye başladım. "Havaalanı... Londra'ya yalnız gittiğimde o şekilde kalabalıklar tarafından kuşatılmak istemiyorum." İç çektim. "Ben sadece... İnsanların bana tekrar o şekilde dokunmalarını istemiyorum."

Lily endişeyle nefesini tuttu. "Havaalanına tekrar gitmekten mi korkuyorsun?"

Omuz silktim, sonra da başımla onayladım.

"Gitmen gerektiğinde seninle birlikte havaalanına gelebilirim. Bunun dışında yapabileceğimiz bir şey daha var." Sonra, "Doğrudan özel uçağa arabayla gidebilir ve normal havaalanı girişini atlayabiliriz," diye açıkladı.

Willow Londra'ya giderken öyle yapmıştı ama aynı teklifin bana yapılacağını düşünmemiştim.

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Daha önce yaptık. Havalimanı bize izin veriyor çünkü çok fazla aksaklığa neden oluyoruz. Böylesi hem bizim hem de diğerleri için daha güvenli."

"Ama bu kez sadece benden bahsediyoruz... Genelde özel uçakla uçmuyorum."

"Evet ama uçaklarımızı tek başına kullanabilirsin. Bizim için sakıncası yok. Bunu yapmanı isteriz."

Çoktan başımı sallamaya başlamıştım. "Bu sırf benim için çok fazla." Ne tür bir öneriyle geleceğini bilmiyordum ama bu dünyalara değerdi ve benim ihtiyacım olan şey sadece...

Bilmiyordum.

Hava.

Bana seyahat için kendisine 7/24 eşlik eden korumasını vermeyi önererek, "O zaman seni Garth'la gönderirim," dedi. "O en iyisidir. Hem yalnız gidersen, kalabalık o kadar kötü olmaz. Olmayacağını biliyorum."

Benim bazen kullandığım geçici bir korumam vardı. O da fena değildi ama *sürekli olarak* ailelerin etrafında olan ve belirli kişilere adanan korumaların on kat daha iyi olduklarını biliyordum. Bu insanlar her türlü şey için eğitilmişlerdi. *Hatta kaçırılmalara karşı bile.*

Yine de birinin bütün gün peşimde dolaşması fikrini sevmiyordum.

Hiçbir şey söylemeden orada dikilse bile.

Bu ürkütücüydü.

Havaalanında iki koruma bulundurmak kesinlikle işe yarardı, dolayısıyla Lily'ye onay verdim.

"Willow'a söyledin mi?" diye sordu.

"*Hayır*," dedim kendimi zorlayarak. Onun da bir şey söylemeyeceğini umuyordum. "Eğer bilirse, benim ona gitmemdense kendisi Philly'ye uçmaya başlar." Kurumuş dudaklarımı yaladım. "Willow kalabalıkların ortasında sıkıştığında anksiyete yaşıyor. Benim için tüm cesaretini toplayacağını biliyorum ama..."

"Sen onun için bu cesareti göstermek istiyorsun," diye tamamladı.

Başımı daha kararlı bir şekilde salladım. "Evet."

"Bence sen cesursun, Garrison amca!" diye bağırdı Moffy.

Hafifçe gülümsedim. "Çocuğun komik," dedim Lily'ye.

"Veya belki de haklıdır."

Göğsümdeki ağırlığı nefesimi vererek hafiflettim. *Evet, kendimi daha iyi hissediyorum.* "Yani Londra'ya uçarken Garth'ı beraberimde götürebilir miyim?"

"Şüphesiz, sözümü geri almam söz konusu değil. Yemin ederim." Kalbinin üzerinde bir *X* işareti yaptı. "O ailemizin koruması, sen de ailedensin," diye ekledi.

Bu bana kendimi iyi hissettirdi.

Kocaman gülümsedim. "Teşekkürler. Her şey için minnettarım, biliyorsun değil mi?" Bana yine yardım ediyordu. *Tekrar, hiç tereddüt etmeden.*

Lily Calloway'ye çok şey borçluydum. *Nezaketi için. İçimde dikkate alınmaya değer bir şey olduğunu gördüğü için.* Çünkü bu dükkâna iş istemeye girdiğim gün hayatımı değiştirmişti.

Lily tekrar başını salladı, yüzünde nostaljik bir gülümseme belirmişti.

Tekrar çizgi romanlara odaklanıp kutuların içinde *Sorin-X*'i aramaya başladık. Bunun üzerine Lily bana neden hepsine ihtiyaç duyduğumu sordu.

İşte başlıyoruz. "Sanırım her ne olursa olsun bunu açıklamam gerekecek. Uzun boyluya bir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin. O, kelimenin tam anlamıyla benim için yüz binlerce dolar harcıyor. Bir gün olan biteni öğrendiğinde, her şeyi kapatıp beni işten atacağından ölesiye korkuyorum."

Gizli projem *üç yıldır* devam ediyordu. Bence o neyi programladığım konusunda en ufak bir kanıt olmaksızın kodlamaya devam etmeme izin verdiği için aklını kaçırmış olmalıydı.

Bildiği tek şey *Minecraft*'ta tek boynuzlu at çiftliği inşa etmek için zamanımı heba ediyor olabileceğimdi.

Büyük sırrı açıklamama çok az kalmışken deponun kapısı ardına kadar açıldı.

Ah, kahretsin.

Loren Hale içeri girerken anahtarlarını cebine attı. Muhtemelen *Hale Co.* veya Halway Çizgi Romanları'ndaki işinden yeni çıkmıştı ve ben bu projeyi onun önünde açıklamaya hazır değildim.

Lily'ye, evet.

Lo'ya, kesinlikle hayır.

Bu karmaşık bir durumdu.

Moffy ve Luna'nın babalarını korkutmak için karton kutuya saklanışlarını seyrederken enerji içeceğimin geri kalanını kafaya diktim. Moffy, Luna'ya, "Şşt," diye fısıldadı ve kutunun kapağını aşağı çekti.

Bu süre boyunca Lily ve Lo birbirlerine sarıldılar.

Dudaklarının kenetlenmesini *seyretmedim*. Buna evde ye-

terince şahit olmuştum, teşekkürler. Birbirlerinden ayrıldıklarında Lo depoyu süzdü ve bana başıyla selam verdi.

Aynı şekilde karşılık verdim.

Moffy ve Luna'yı arıyordu. "Çocuklar nerede?" Keskin ses tonu endişe doluydu ama kutudan yükselen kıkırtıları ve kahkahaları duyunca hemen rahatladı.

Gülümsedim.

Fakat Lo pisliğin tekiydi, bu yüzden güçlü bir korku ve panik halinde, "Moffy?! Luna?! Lily, hemen 911'i ara..." diye haykırdı.

"Hayır!" diye çığlık attı Moffy. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Kutudan fırlayıp babasına koştu. "Buradayım! Buradayım!" Lo'nun bacaklarına sarıldı, Lo da çömelerek oğlunu sıkıca kucakladı. Onu bulduğu için inanılmaz derecede rahatlamış gibi davrandı.

Barbar.

Lily, Lo'ya bir şeyler fısıldadı ama ben duyamadım. Sonra Lo, Moffy'ye bir göz attı. "Tek parça halinde misin? İyi misin? Uzaylılar seni kaçırdı mı?"

"Ne uzaylısı?"

Lo boğuk bir kahkaha attı. "Dün geceki uzaylı istilasından haberin yok mu? Ne yapıyordun, *uyuyor muydun?*"

"Evet, uyumayı seviyorum."

"Hadi ya, ben de."

Gülümsemem başka bir şeye dönüştü. Moffy ve Luna'ya bakıcılık yapmak güzeldi ama Lo'nun çocuklarıyla arasındaki etkileşime şahit olmak bende baba olma isteği uyandırıyordu.

Willow'la bebek yapmak istiyordum.

Kulağa parlak bir ufka yürümek gibi gelen bir noktada olduğuma inanamıyordum. Tekrar en başından seyretmek istediğim bir filmin kapanış jeneriği gibiydi.

Biraz dalıp gittim -sanki bir *bebek* sersemliğindeydim- ama tam zamanında kendime geldim. Lily gizli projemi patlatmak üzereydi. Başımı onu susturmaya çalışarak olumsuz anlamda salladım.

"İçinde *Sorin-X* olanların hepsini ayırmaya çalışıyoruz. Garrison dedi ki..." Sonunda beni görerek konuşmayı bıraktı. "Ne?"

Dudaklarımın arasından yükselmek üzere olan iniltiyi bastırdım.

Moffy *Dördüncü Derece* evreninden *Tilly Stayzor* aksiyon figürleriyle oynamak için koştu.

Lo şaşkın bir tavırla bana gözlerini dikti, ben de anı yaşamaya karar verdim. "Sana soracağım bir şey var."

Bu, işle ilgili değildi. *Hayır* diyeceğinden korkuyordum ama sormaya hazırlandığım şeyi ona gerçekten sormak konusunda o kadar gergin değildim. Bunun açıkça belli olduğunu düşünüyordum.

"Düğünümde sağdıcım olur musun?"

Ağzı yavaşça açıldı, şaşkındı.

"Sen bana kardeşlerimden daha çok kardeş oldun," dedim kendimden emin bir şekilde. Bunu net bir şekilde ifade etmiştim çünkü lanet olası gerçek buydu. "Eğer sen olmasaydın, ben muhtemelen şu anda burada olmazdım... Ve sen." Lily'ye baktım.

Onlara benim için ne kadar önemli olduklarını yeterince ifade edebildiğimden emin değildim.

Ne kadar minnettar olduğumu ve *her zaman* olacağımı...

Lily biriken gözyaşlarını sildi.

Lo'nun kehribar gözleri cam gibiydi. "Tabii ki sağdıcm olurum."

"Teşekkürler," dedim. "Sence uzun adam ve sinirli adam da sağdıç olmak isterler mi?"

"Connor hiç şüphesiz ister, Ryke ise duruma göre hareket eder." Lo güldü. "Tanrım, onu arka sıraya koysan umursamaz ya da üstüne bile alınmaz."

"Tamam, güzel." Bir derin nefes daha verdim, ta ki Loren gittikçe büyüyen yığından bir çizgi roman alana kadar.

"Bunların hepsi ne için?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lily. "Garrison tam söylemek üzereydi..."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken başımı iki yana salladım.

Lily de ağzı açılmış ve kaşları çatılmış halde öylece kaldı. "Ah..."

Sessiz sinema oyununda başarısız olduğundan emindim.

Lo bana baktı. "Senin şu video oyununla mı ilgili?"

Yüzüm asıldı. "Ne?" *Kahretsin...*

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

Boğulurcasına, "Nasıl bildin?" diye sordum. Evinde gizli kamera mı vardı? Çalışma ofisimde? *Bu. Nasıl. Bir. Şey.*

"Sen Connor Cobalt için çalışıyorsun, adamım. Onun muhtemelen on beş beyni ve yedi çift gözü var. Sen onun ne düşündüğünü bilmiyor olabilirsin ama o senin ne olduğunu biliyor." Lo göğsüne dokundu. "Ayrıca kendisi benim en iyi arkadaşım. Bana bir çizgi roman karakterine dayanan oyun üzerinde çalıştığını söyledi."

Geriye savruldum, inanamıyordum. Connor Cobalt *Sorin-X* hakkında bir video oyunu yarattığımı biliyordu... "Ve umursamadı, öyle mi? Projeyi iptal edeceğini düşünmüştüm."

"Aslında bu fikri seviyor. Ben de öyle."

Başka bir boyuttaydım. "Ne?"

"*Dördüncü Derece* serisinin video oyunu hakları *bana* ait." Halway Çizgi Romanları yayıncıydı, tabii ya... "Belinda ile Jackson bana, binlerce kişinin oyunu para basan ruhsuz bir bayiliğe çevirdiğini görmektense sol kollarını yemeyi tercih edeceklerini söylediler."

Tabii ki bu isimleri tanıyordum. Belinda ve Jackson Howell kardeşlerdi, ayrıca *Dördüncü Derece* evreninin çizeri ve yazarıydılar.

Başım dönüyordu ama düşüncelerimi hızlıca toparladım. "Çoğu teknik şeyi kodladım, hikâye kısmının önemli olduğu bir noktadayım. Bu yüzden çizgi romanlara bakıyordum ama eninde sonunda çizim için Belinda ve Jackson'a ihtiyacım ola-

cak. Ben sadece kodlayabilirim ve yaptığım şey klasik, bağımsız. Bence oyun tarzı çizgi romanın amacına uyuyor."

"Video oyunundan Belinda ve Jackson'a tam bir yıldır bahsediyorum," dedi Lo. "İlgileniyorlar. Seninle çalışacaklarını biliyorum. Sana onların numaralarını vereceğim."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Dilim tutulmuştu.

Şoktaydım.

Lo, Connor sayesinde tam bir yıldır video oyunundan haberdardı. Projeden en önemli insanlara çoktan bahsetmişti. Onlar da ilgileniyorlardı.

Gözlerim yandı. Sanırım çok uzun zamandır sevdiğim şeyin peşinden koşmam gerektiğine inanmamıştım. Diğer insanlar benden daha hızlı ve akıllı olduğu sürece bu anlamsız gelmişti.

Buraya ulaşmak için çalışmam gerekmişti ama biliyordum ki, ilk adım her zaman inançtı.

Yapabileceğime inanmak.

Yapmam gerektiğine inanmak.

Şimdiyse... bunu yaptığım için mutluydum.

68

WILLOW HALE

1 Yıl Sonra
Mayıs

Titriyordum.

Kenarda -parlak spotlardan uzakta- olmayı seven biri olarak şu an, *üzerime* çok fazla odaklanıldığını hissediyordum.

Güzel, ilahi ve *kraliyet tanrıçası* gibi göründüğüm bana çoktan bir milyar kez söylenmişti. Lily ve Rose'un ekstra ilgisi sadece yanaklarımın kızarmasına sebep oluyor, ateşimi yükseltiyordu.

Düğün planlaması yaparken mekân üzerinde anlaşmaya varılması en korkutucu unsur olmuştu. Tropikal bir yere mi uçacaktık? Plajda mı evlenecektik? Yoksa Lily ve Lo'nunki gibi düğünümüz şehirdeki bir gökdelende -belki bir çatı bahçesinde değil ama- mi yapılacaktı? Garrison'la kendimizi Rose ve Connor gibi Fransa'da ya da Ryke ve Daisy'nin evlendiği Machu Picchu gibi etkileyici bir yerde hayal edememiştik.

Bunların hiçbiri *bize uygun* görünmüyordu.

Evimize yakın bir yerde karar kıldık. *Daha basit, sessiz, sakin ve güzel.* Yakındaki bir botanik bahçesinde yer vardı, torpil yaptırmaya ya da ünlü kartını kullanmaya gerek kalmamıştı. Rose bunu yapmayı teklif etmiş ama en ünlümüz o olduğu için Lily'yi göndermemiz gerektiğini de eklemişti. Buna karşılık Lily beni sevdiğini ve düğünüm için güçlü pençeleriyle bir

X-23 gibi gururla savaşacağını belirtmişti. Bu da beni mutlu etmişti.

Botanik bahçesinin diğer bir avantajı da gelin ekibi için lüks bir soyunma odası olmasıydı. Kendime *öncesi* kısmının iyi gittiğini hatırlattım. Ben makyaj masasında otururken Daisy makyajımı tazeledi. Modellik günleri sayesinde maskara, allık, *highlighter* ve far paletleri konusunda oldukça yetenekliydi.

"Defilelerden önce makyajımı yapan profesyonelleri seyrederdim," dedi ürün paketlerini açarken. Sırf *Chanel* etiketlerine bakarak Rose'un güzellik malzemelerinden çok sayıda şey ödünç aldığını görebiliyordum.

Baş nedimeme minnettardım. Makyöz tutmak zorunda kalmamıştım. Odada bir yabancının eksik olması gittikçe hızlanan kalbim için harikalar yaratıyordu.

"Gelinliğin tam senlik," dedi Lily. Çok beğenmişti.

"Muhteşem," diye vurguladı Rose. "Ayrıca kusursuz."

Gelinliğimin gösterişli ve pahalı kumaşına dokundum. Korse üstündeki boncuklu çiçek yaprakları aşağı uzanırken yerini dalgalı, beyaz bir tüle bırakıyordu. Rose'un söylediğine bakılırsa, tam olarak yirmi yedi metre tül kullanılmıştı. Vücut kısmındaki şeffaf dantel aplikeler elbiseye ihtişamlı olsa da aynı zamanda sade bir hava katıyordu. Bu Rose'un tasarımıydı. Ayrıca Lily haklıydı, bu tam benlikti.

Rose gelinliği bana geçen ay verdiğinde ağlamıştım. Kendisinden bunu tasarlamasını istediğimde o da *neredeyse* ağlıyordu. Sanki gözyaşlarının başlamadan durmasını emredercesine ellerini gözlerine kapatmıştı. Bu, Rose Calloway Cobalt'ın ağlama seansına olabileceğiniz en yakın an sayılırdı.

Rose ve Lily gelinliği övmeye devam ettiler, ardından saçlarıma geçtiler. Övgüler tatlıydı ama ilgi çok fazlaydı.

Bu sadece benimle ilgili bir olay değil. Bugün benim *ve Garrison'ın* günüydü. Aşkımızın, geleceğimizin... İşte bu düşünce beni her birkaç dakikada bir rahatlatıyordu.

Daisy göz kapaklarıma ışıltılı, yumuşak bir gül rengi sürüp geri çekildi. "Pekâlâ, bu sihirli anın sonuna yaklaşıyoruz." Kız kardeşlerine baktı. "Siz ikiniz, herkesin yerlerine oturduğundan emin olabilir misiniz?"

"Evet, hallediyorum!" Lily pelüş koltuğundan birisi ona ölüm kalım talimatı vermiş gibi fırladı. Hepsinin üzerinde farklı stillerde ama aynı pudra mavisi renginde tül elbise vardı.

Annem ve kız kardeşimin gelip gelmediklerini sormak istedim ama alacağım cevaptan çok korkuyordum. Bir yanım neyle karşılaşacağımı zaten biliyordu.

Rose ayağa kalktı. "Sana güncellemeleri mesajla ileteceğiz. Telefonunu açık tut." Daisy'ye bir bakış attı. O sabah Daisy geldiğinde şarjı bitmiş, telefonunu fişe takmak zorunda kalmıştı. Bu işin sorunsuz yürümesini isteyen Rose da neredeyse hiperventilasyona girmişti.

Ancak ben kimi baş nedimem olarak seçeceğimi biliyordum. O an Daisy'nin kaygısız tavrına *ihtiyacım* vardı, Rose'un mükemmel planlamasına değil. Beni sakinleştirecek tek şey Daisy'nin enerjisiydi.

"Baş nedimenin telefon şarjı yüzde yetmiş beş dolu." Daisy telefonunu kaldırdı ve neşeyle salladı. "Uçuşa hazırız, Rose."

Rose derin bir nefes aldı, ardından bana son bir kez baktı. "Her şey mükemmel olacak, Willow. Eğer birisi senin gününü mahvedecek olursa, onu ellerimle öldürürüm."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Teşekkürler, Rose." Özgüveni adeta üzerime süzüldü ancak anksiyetem yükselttiği duvarlarla bana ulaşmasını engelliyordu.

Lily ve Rose gider gitmez Daisy göz kapaklarıma döndü. "Kapat." Makyaj fırçasının sert ucuyla burnuma vurdu.

Gülümsemem büyürken gözlerimi kapattım, artık gerçekten rahatlamıştım.

"Bazen biraz fazla gelebilirler," dedi Daisy. "Ama niyetleri iyi."

"Onlar harika. Gerçekten. Kafayı yiyen benim."

"Bu büyük bir gün. İstediğin kadar panik yapabilirsin."

Ölçülü bir nefes vermeye çalıştım ama göğsümdeki baskı hâlâ ağırdı. Sebebi Garrison'la evleneceğim için endişeli olmam ya da korkmam değildi. Hayatımm geri kalanını onunla geçirme fikri kalbime sadece sevgi ve mutluluk getiriyordu.

Konu... günün kendisiydi.

Düğün. Bütün gözlerin üzerimde olduğu bir etkinlik. Biz... Gözler bizim üzerimizde olacaktı. Garrison'ın bana dün, düğün öncesi paniğinin yarattığı gerginlik etkisini göstermeye başladığında söylediklerini hatırladım.

"Orada sadece sen olmayacaksın," demişti Garrison. "Birlikte olacağız. Hemen yanında duracağım ve kalabalıktaki tek bir kişi bile *şu evlenen güzel gençlere bak* düşüncesinin ötesinde bir şeyi akıllarından geçirmeyecek. Çünkü bizi seyredenler ya bebekler olacak -ki onların umurunda bile olmayacağız- ya da bizden yaşça çok büyük insanlar."

Gülmüştüm. "Ağabeylerim geçenlerde kafalarında beyaz saç telleri bulduklarından bahsediyorlardı."

"İşte görüyorsun, yakında yürütece ihtiyaç duyacaklar."

Daha çok gülümsedim. "Bastonlar ve kalça protezleri."

"Tabut parçaları."

"Lo'nunki siyah ve yeşil olur. *Slytherin* için."

"Doğal olarak."

Bana sarılıp öpmeden önce gülümsedik, artık hiçbir şey bana korkunç gelmiyordu. Lo ve Ryke bizden *çok daha* büyük olmasalar bile -sırasıyla altı ve yedi yaş büyüktüler- yine de beni hâlâ küçük kız kardeşleri olarak görüyorlar ve çok seviyorlardı. Takılıp düşersem veya yemin ederken kekelersem, orada oturup beni yargılamayacaklarını biliyordum. Umursamazlardı.

Connor, Daisy, Lily veya Rose da öyleydi.

Buna rağmen tören yaklaştıkça kalbim yavaşlamadı.

"Herkesten gizli mi evlenmeliydik?" Bu soru dudaklarımdan döküldüğü anda pişmanlık duydum. Günün güzelliğini

şüphelerimle lekelememeliydim ama nasıl olsa yanımda sadece Daisy vardı.

"Garrison'la birlikte bu fikri kafanızdan çoktan attınız," dedi hızla. "Kutlamaların yanı sıra bir de tören istediniz."

Herkesten habersiz evlenmeyi düşünmüştük. *Sırf birbirimize olan sevgimizi vurgulamak için. Sessiz ve sakince.* Bu hâlâ kulağa huzurlu geliyordu. Bence öyle de mutlu olabilirdim.

Fakat sonuç olarak *bunu* istemiştik. *En sevdiğimiz insanların önünde aşkımızı ilan ettiğimiz özel bir tören.* Katılım fazla değildi. Samimi bir toplanmaydı. Partiyi atlamak ya da sadece kaçamak bir akşam yemeğine gitmek kulağa harika geliyordu. Ancak maalesef kendimi daima bir şeyleri kaçırmış gibi hissedecektim.

Garrison'ı ne kadar çok sevdiğimi ifade ettiğim kısım. Herkesin önünde. Bunu yapmayı ne kadar istediğimi anladığımda şaşkına dönmüştüm. Belki de içimde geleneksel düğünleri seven, romantik bir taraf vardı. Sessiz olduğumu biliyordum. Onun sevgimi hissetmesi ya da duyması için bağırmam gerekmediğinin farkındaydım. Biliyordum ki fısıldayabilirdim ve o fısıltı onda, dağların zirvelerinden gelen feryat etkisi yaratırdı.

Ancak topluluk önünde konuşma korkusunun benden bir şeyler götürmesine izin vermek istemiyordum.

Dolayısıyla bunu yapıyorduk. Düğünümüz oluyordu.

Rahatlamaya çalışarak, "Evet, haklısın," diye soluklandım.

"Bitti," dedi Daisy. "Gözlerini artık açabilirsin."

Açtım ve aynadaki yansımam bana baktı. Bulanıktı. *Neden acaba...* Gözlüğümü aldım. O güne özel gösterişli bir şey değildi. Sadece birkaç ay önce aldığım, koyu çerçeveli yeni bir gözlüktü.

Takınca her şey netleşti. Kahverengi saçlarım omuzlarıma yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Gözlerimdeki hafif ışıltılı pembe far, yanaklarımdaki sıcak tonlu allıkla uyumluydu. Daisy bir mucize yaratmıştı, büyüleyici görünüyordum.

Dudaklarım aralandı. "Güzel görünüyorum."

Daisy aynadan bana bakarken güneşten bile parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi, yeşil gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Sen hep güzeldin. Sadece bugün biraz daha ışıltılısın."

Bunu olduğu gibi ona çevirebilir ve *hayır* diyebilirdim. Işıl ışıl olan oydu ama söylediklerine inandım ve onları içimde *hissettim.* Ben Willow Hale'dim. Işıl ışıldım.

Ayrıca evlenmek üzereydim...

Cenazemde yapılacak anma konuşmam yarın değişecekti ve ne olacağını biliyordum.

Şu Willow Abbey oradaydı, ne kadar da ışıltılı duruyordu. Nasıl da âşıktı. Ne güzel bir hayat yaşadı.

Boğazımdan mutlu bir kahkaha yükselirken gözlerim buğulandı. "Ah, kahretsin." Ağlamamaya çalışarak elimi gözlerime doğru salladım. "Her şeyi berbat edeceğim." Bugün kusurlara her ne kadar çok takılmasam da koridordan aşağı gözlerimden akıp yanaklarımda siyah lekeler bırakmış bir maskarayla yürümek istemiyordum.

Daisy gözyaşlarımı kurutmaya çalışarak yüzüme bir dergi salladı. "Gözyaşları, yok olun!"

Tekrar güldüm.

Daisy gülümsedi. "Eğer Lily, '*Gözyaşları, yok olun!*' deseydi, bu gerçekten olabilirdi. Onun aramızdaki en büyülü kişi olduğunu düşünüyorum."

"Ben de buna inanıyorum." Lily'nin bir *Pop-Tart*'ın tost makinesinden daha hızlı çıkmasını sağlamak için *alohomora** büyüsü kullandığını konuşmuştuk. İşe yaramış mıydı? *Sayılır.* Her şeyin ötesinde, bence Daisy'nin ablasında büyülü güçler olduğuna inanması en tatlısıydı.

Daisy dergiyi bıraktı. Aynadaki yansımama tekrar bakınca omuzlarımda ağır bir yük hissettim.

Gülümsemem somurtmaya dönüştü ve bir hüzün dalgası beni... paramparça etti. Bu kez gözyaşlarım tamamen farklı bir sebeple oluştu.

* *Harry Potter* evreninde kilit açma büyüsüdür. (ç.n.)

Daisy endişeyle, "Willow," diye fısıldadı. "Sorun ne?" Kutudan bir avuç mendil alıp bana uzattı.

Ağlamamı engellemeye çalışarak gözlerimin kenarlarına dokundum.

Eğer yeterince derine inersem, kaygımın ağırlığının nereye odaklandığını biliyordum. Acılarımın tohumunun nereye ekildiğini ve bugün kalbimin tam ortasında nasıl çirkin bir ağaç olarak kendini gösterdiğini...

"Daha çok çaba göstermeliydim," diye fısıldadım. "Onlarla iletişim kurmak için. Ya davetiyeyi almadılarsa ve bu yüzden yerlerini ayırtmadılarsa?" Annem ve Ellie telefon numaralarını değiştirmişti, bu yüzden onları arayıp düğüne davet etmenin bir yolu yoktu. Postayla gönderilecek resmi bir davetiye onlarla temas kurmanın tek yoluydu ama hâlâ aynı evde oturup oturmadıklarından bile emin değildim.

"Arabaya atlayıp gidebilirdim," diye ekledim. "Onları *şahsen* davet edebilirdim." Ağlamamak için daha çok çabaladım. "Ben korkunç bir evladım. Berbat bir ablayım..."

"Hey, sen bunların hiçbiri *değilsin*," diye itiraz etti Daisy. Ellerini omuzlarıma yerleştirerek beni yapacağı muhteşem Daisy Meadows motivasyon konuşmasına hazırladı. "Çaba karşılıklı olmalı, Willow. Bu boşluğu kapatmak için en çok çaba göstermesi gereken kişi annen olmalıydı. Sakın bunu kendine yükleme. *Özellikle* de böyle bir günde."

En sonunda onları kaybettiğim anın tam da şimdi olduğunu hissetmemek çok zordu. Annem ve kız kardeşimle ilişkimi devam ettirme fikrine kapımı sonsuza dek kapatıyordum. Garrison'ın ailesi de burada değildi. Gelmelerini istememişti ve nedenini anlıyordum.

Belki de annem ve kız kardeşimin gelmemesi de iyi bir şeydi.

Geçmişten gelen çok fazla yük vardı. Çok zarar verilmişti.

İkimiz için de.

Kapı tıklatıldı. "Anne!"

Soyunma odasının kapısı hafifçe aralandı ve dört yaşındaki bir çocuk içeri zıplayarak girdi. Dağınık kahverengi saçları gümüş tokaların altından süzülen Sullivan Meadows annesinin yanına koştu. Poppy'yi sadece bir anlığına gördüm. Bana kısaca el sallarken ışıl ışıl gülümsedi, sonra kapıyı kapatıp bizi yine kendi mahremiyetimizle baş başa bıraktı.

Daisy neşeli bir ses çıkardı. "Pekâlâ, şu karşımdaki denizlerin en güzel denizkızı değil de ne?"

Sulli tekrar, "Anne!" diye bağırdı. "Poppy teyze bana çiçekleri alma zamanımın geldiğini söylüyor."

"Poppy teyzen kesinlikle haklı." Daisy diğer makyaj masasından mavi ortanca yapraklarıyla dolu sepeti aldı.

"Elbisene bayıldım, Sulli," dedim ayağa kalkarken. Beyaz tül ayaklarımın etrafında süzülüyordu.

Sulli hızla bana döndü ve neredeyse annesinin taklidini yaparak *iç geçirdi*. "Vay canına, çok güzelsin. *Elsa* gibisin. Hayır, *Sindirella* gibi. Hayır, *Ariel* gibi!" Sulli her bir *Disney* prensesini saymaya devam etti. Gerçekten hepsini söyledi. *Birini bile unutmadı. Hiçbirini.*

Artık gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

Pekâlâ, dört yaşındaki bir çocuk tarafından güzel bulunmak beni bulutların üzerinde uçuracak kadar mutlu etmemeliydi. Ancak çocukların ne kadar *acımasızca* dürüst olduklarını fark ettiğim için gökyüzünde süzülüyordum.

Şu an kaybettiklerimi unuttum ve bulduklarıma odaklandım.

Uzun prenses listesi bitince Sulli'ye, "Hazır mısın?" diye sordum.

Soluk mavi elbisesinin üzerinden ellerini aşağı kaydırdı. O sabah bana çiçek taşıyan kız rolünü çok "*civdiye*" aldığını söylemişti. *Ciddiye* kelimesinin yanlış telaffuzu onu daha da sevimli yapıyordu. Şimdi bile tekrar gülümsememe yol açan o konsantre yüz ifadesini takındı.

"Ben gelmiş geçmiş en iyi çiçek taşıyan kız olacağım, Willow teyze. Serçeparmak sözü."

Serçeparmağını bana uzattı.

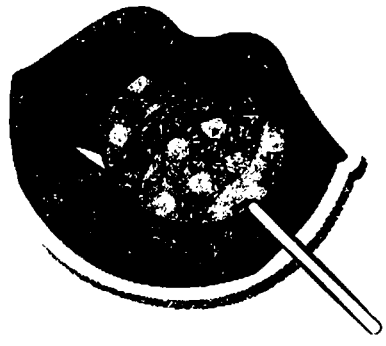
Muhteşem bir serçeparmak tokalaşması yaptık ve o anda bir özlem hissettim. *Küçük birine.* Garrison'la büyütebileceğimiz biri için gözlerim tekrar yoğun hislerle doldu. Onunla evleniyordum. Birlikte bir gelecek kuruyorduk.

Her şey gerçek olmaya başlamıştı.

"Ama *sen* hazır mısın?" Daisy'nin sesi beni kendime getirdi, sorusu bana yöneltilmişti.

Derin bir nefes aldım.

"Hazırım."

69

GARRISON ABBEY

İşte böyle zamanlarda sigara içme isteği duyuyordum. Sinirlerimi yatıştırmak için hızlı bir nefes aldım. Ancak sigarayı bir ay kadar önce bırakmıştım ve bedenimde en ufak bir pişmanlık yoktu. Onu istemiyordum. İhtiyacım yoktu. *Şimdi değil.*

Bugüne odaklanmıştım.

Açan mayıs çiçekleri bahçeyi bir hikâye kitabından fırlamış gibi sarmalamıştı. Ben de masallardaki prensler gibiydim. Willow'un prenses olmaya layık olmadığını düşünseydim, buna daha az inanırdım. Fakat kesinlikle öyleydi. *On binlerce kez.* Dolayısıyla evet, belki de bu beni onun prensi yapıyordu.

Renk patlaması yaşamayan alanlar sarmaşıklarla doluydu. Tepemizde daha fazla sarmaşık, açık mavi leylaklar ve çardaktan şelale gibi dökülen canlı kırmızı çiçekler vardı. Çardağa şeffaf tüller bağlanmıştı, katlanabilir sandalyeler bana dönüktü. Sandalyelerin etrafı okaliptüs ve sarmaşıklarla örülmüştü, altında durduğum kemer de bunlarla kaplıydı.

Bahçe küçüktü ama Willow ve beni seven insanlarla doluydu.

En önemlisi, ailem buradaydı.

Loren Hale. Lily. Onların küçük, bana *Garrison amca* diyen

ve tanıdığı en havalı adammışım gibi davranan altı yaşındaki çocukları... Moffy sık sık başparmağını kaldırarak bana onay veriyordu. Onunla göz göze gelmesem bile kenardan havadaki küçük parmağını görebiliyordum. Lily iki yaşındaki çocuklarını dizinde zıplatıyor, Luna da hafifçe kıkırdıyordu.

Haleler beni gidecek yerim olmadığında yanlarına kabul etmişlerdi, artık ailem onlardı.

Bu hissin derinden güçlendiğini hissediyordum. Ebediyen kalıcıydı.

Her ne kadar Lo bugün benim baş sağdıcım olsa da diğer sağdıçlarım gibi çocukları ve eşiyle birlikte oturuyordu. Misafir listemiz kısa olduğundan Willow'la tek başımıza sunakta dikilmeye karar vermiştik. Ayrıca düğüne davet edilen misafirlerimizin büyük kısmının bizzat ilgilenmeleri gereken küçük çocukları ve bebekleri vardı.

Burada Willow'u beklemek pek de kolay bir şey değildi. Avuçlarım terliyordu, heyecanım aptallık sınırlarını aşmıştı. Tüm bu kargaşadan uzaklaşıp onu görmek için içeri koşmak üzereydim.

Hoparlörlerden yumuşak melodiler yükseliyordu. *Sakin ol, Garrison.* Ancak müzik bana babasının bir orkestra dörtlüsü kiralamamızı istediğini hatırlattı. Jonathan Hale saçmalıklarını kendine saklayabilirdi. Biz bu bahçeye elimizden geldiğince az sayıda yabancı almayı tercih etmiştik.

Buradaki tek yabancı, benden birkaç adım ötede duran yerel bir nikâh memuruydu. Onu da bugünkü törenden önce birkaç kez görmüştük. Yani evet, tam anlamıyla *yabancı* sayılmazdı ama patronumdan -Connor Cobalt'tan- töreni gerçekleştirmesini istemeyecektim. Lily ve Lo bunu zaten yapmışlardı ve doğrusunu söylemek gerekirse, o hatıraya ihtiyacım yoktu.

Bunu sevmiştim.

Herkes misafirlerin arasındaydı. *Katılımcıların arasında.*

Sheetal ve Tess, Willow'un babası, hatta Poppy ve Sam bile

buradaydı. İkinci sırada Maria'yla oturuyorlardı. Ergen kızları, altı yaşındaki Jane Cobalt'a sessizce bir şeyler fısıldıyor ve ona göz kulak oluyordu. Çünkü Kral ve Kraliçe'nin elleri doluydu.

Gerçekten.

Rose iki aylık Ben'i göğsünde sallıyordu. Bebek daha yeni uyanmıştı ve ağlamaya hazırmış gibi görünüyordu. Rose kocasına şöyle bir baktı ve dikkatlice çocukları değiştirdiler. Connor iki yaşındaki Tom'u ona verip yerine Ben'i aldı.

Tam Ben ağlarken...

Connor ayaklarının dibindeki bebek çantasından biberon almak için hızlı davrandı. Biberon dudaklarına değer değmez Ben sakinleşti. Rose rahat bir nefes aldığında bu beni gülümsetti.

Willow'la bu düğünün mükemmel olmayacağını biliyorduk. On çocuk davet etmiştik -yarısından fazlası beş yaşından küçüktü- ve bu da durumu kesinlikle karmaşıklaştırıyordu. Yine de onları yanımızda istemiştik. İkimiz de mükemmel bir çocukluk geçirmemiştik -Lily, Lo, Ryke, Daisy, Connor ve Rose'un çocuklarına verdikleri türden bir sevgi görmemiştik- ve bu sadece hayranlık duyulacak bir şey değildi. Etrafımızı da bununla sarmalamak istemiştik.

Dolayısıyla bu çocukların düğünümüze gelmelerini yasaklamak bir seçenek değildi.

Hepsi oradaydı. Tamamı...

Ayrıca Connor ve Rose'u seyretmek bana en mükemmel çiftlerin arasında bile çatlaklar olduğunu hatırlatıyordu. Hiç kimse her zaman tam anlamıyla istikrarlı ve uyumlu değildi. *Yani hadi ama.* Ertesi gün üç yaşına girecek olan Eliot yerinden kalkmış, neredeyse hiç ses çıkarmadan sandalyelerin altında emekliyordu.

Oğullarının casus taklidi yaptığını fark eden Connor mıydı, yoksa Rose muydu anlayamadım. Belki onlar da neyle uğraşıp neye odaklanacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Belki oğullarının sessiz kalacağını biliyorlardı. Başkalarının ne yaptığı pek de umurumda değildi.

Gülümsemekle o kadar meşguldüm ki.

Charlie ve Beckett -üç yaşındaki ikizler- Ryke amcalarının yanında sessizlerdi. Beckett, kardeşi ne zaman yüksek sesle bir şey söylese Charlie'yi susturuyordu ve hiç durmadan gizlice fısıldaşıyorlardı.

Willow'dan bir çocuğum olduğunda neye benzeyeceğini merak ettim. Beckett gibi iyi huylu ve kibar mı olurdu, yoksa Eliot gibi küçük bir afacan mı? *Kahretsin,* bu dünyaya bir bebek getirmek istediğime bile inanamıyordum. *İnsanlar hakkında bildiklerime rağmen. Kendim hakkında.*

Lanet olsun. Bütün bu saçmalık da neyin nesiydi?

Ancak çocuğumun benden daha iyi olabileceğini düşünmek istiyordum. *Benden daha çok sevildiğini.* Kardeşi olması için de cesedimi çiğnemesi gerekecekti.

Asla olmazdı.

Birlikte aile kurabileceğimi hayal edebildiğim tek kişi vardı ve onunla bugün evleniyordum. Tam bunu düşünürken Daisy'nin bahçeye girdiğini gördüm. Ryke'ın yanındaki boş sandalyeye oturmadan önce fark edilmemeye çalışarak başını eğdi.

Zamanı gelmişti.

Aman Tanrım.

Nefesim sıklaştı ve yardım arayarak Lo'ya baktım.

Anlamış gibi gülümsüyordu, sonra bana başıyla onay verdi. Her şey sakinleşti. Duruldu.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapıda Sullivan Meadows belirdi. Mavi taçyaprakları yere düz bir sıra halinde dikkatlice yerleştirmeden önce eğilerek reverans yaptı. Daisy kızma el sallarken Ryke'ın yüzü aydınlandı. Ben de gülümsemek istedim ama tüm bedenim beklenti içinde titriyordu.

Willow. Gelinim.

Evlenmemize saniyeler kalmıştı. Tanrım, sadece onu görmeye ihtiyacım vardı.

Sulli koridorun sonuna ulaştığında yürümeye devam etti.

Artan çiçekleri de ayaklarıma serpiştirdi. Kahkahalar yükselirken annesi de onaylama ıslığıyla duruma eşlik etti. Muhtemelen Sulli'nin yaptığı şeyin uygun olduğunu anlamasını sağlamak ve kaçıp saklanmasını engellemek amacıyla bu yolu seçmişti.

Sulli başını kaldırıp bana baktı.

Gülümsedim. Elimi yumruk yaparak uzattım.

Sırıtarak dönüp annesine koşturmadan önce yumruğunu benimkine değdirdi.

Müzik değişti.

Herkes ayağa kalktı. Yetişkinler çocuklardan bazılarına yardım etti.

Ancak ben artık hiçbir şey duymuyordum. Hoparlörlerden İsveçli *Hair Metal* çalsalar, onu da duymazdım.

Willow çift kanatlı kapıdan çıktı, saçları omzundan dalgalar halinde dökülüyor ve beyaz gelinliği yerleri süpürüyordu. O inanılmaz sevimli gözlüğünün ardındaki gözleri nemliydi. Neredeyse kendimi kaybediyordum.

Sakin ol, Abbey.

O hızla bana doğru yürürken derin bir nefes verdim. Bu işin bir temposu olduğunu hatırlayarak aniden durdu, hemen derin bir nefes aldı.

Başımı salladım.

Başarabilirsin, Willow.

Elleri çiçek buketine sıkıca sarılmıştı. *Beyaz güller, mavi taçyapraklar, okaliptüs.* Hepsinin ismini bilmiyordum. Umurumda da değildi. Çoğunlukla sadece ona bakıyordum.

Yavaşça bana yaklaştı. Attığı her adım bir asır sürüyormuş gibi geliyordu. *Bunun için yıllarca bekledim.* Bu sürenin büyük kısmında ondan ayrı kalmıştım. Biraz daha bekleyebilirdim.

Fakat zordu.

Sonra adımlarını tekrar hızlandırdı. Çok sevimliydi. Gülümsemekten kendimi alamadım. Bana rekor sürede ulaştı, Daisy yerinden fırlayarak Willow'un çiçek buketini aldı ve tekrar yerine geçti.

Nikâh memurunu dinlediğimi söylemek isterdim. Ama dinlemiyordum.

Ne dediğini duymuyordum. Sadece Willow'u izliyordum.

Gözleri bana odaklanmadan önce her şeyi bir saniyeliğine bile olsa özümsemeye çalışarak etrafına bakındı. Yüzü kızarırken altdudağını ısırdı.

Evet, seni seviyorum. Bunun yüzümde binlerce kere yazdığını umdum çünkü hissettiğim tam olarak buydu. Kahretsin, kelimeleri dudaklarımı hareket ettirerek de söyledim. Fakat en sonunda kendimi, "Seni seviyorum," diye fısıldarken buldum.

Gözleri coşkulu, aşırı derecede yoğun bir sevgiyle kızardı. Aldığı derin nefesle köprücükkemikleri yükselirken, "Seni seviyorum," diye fısıltıyla karşılık verdi.

Elim avuçlarındaydı, parmakları benimkilerin etrafına her zamankinden daha sıkı dolanmıştı.

"Willow ve Garrison'm yazılı yeminleri var, bunları bugün hepinizle paylaşmak istiyorlar. Garrison..." dedi memur. Ardından bana baktı.

Doğru.

Kâğıda tek bir kelime bile karalamamıştım. Bazıları hazırlanmadığımı söyleyebilirdi. Fakat kalbimde zaten var olan bir şeyi kaleme almama gerek yoktu.

"Willow." Boğazım yoğun duygularla kabardı. "Sen Caribou, Maine'den Philadelphia'ya tek başına bin iki yüz kilometre kat ederek gelmeseydin, hayatım neye benzerdi diye sık sık düşünüyorum. Bunu hep hayal etmeye çalışıyorum ama hiçbir zaman çok ileri gidemiyorum. Birincisi, bu canımı yakıyor. İkincisi, hangi senaryoyla karşı karşıya kalırsam kalayım, sen bu adımı her zaman atardın. Çünkü sen busun. *Cesursun.* Büyürken hayalini kurduğum bir cesaret..." Sesim son kelimelerde titredi.

Willow'un gözleri doldu, benimkiler de belirmeye başla-

yan yaşlar yüzünden yanmaya başladı. Willow yanılıyormuşum gibi başını iki yana salladı ancak bir pislik olduğumu düşünmeyi bırakmıştım. Artık öyle olmadığımı biliyordum.

"Sana dair birçok şeye hayranım, Willow," dedim boğazım düğümlenerek. "Ama sana olan sevgim basit bir hayranlığın ötesinde. Bu, gerçekten uzun bir süre olan sekiz yıl öncesinde bir çizgi roman dükkânında başlattığımız arkadaşlıktan doğdu."

Bu onu bitirdi. Gözlerini sildi.

Bense gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin verdim.

Evet, ağlıyordum.

Umurumda değildi.

"O andan itibaren biliyordum," dedim usulca. "Başka kimse yoktu. Asla başka kimse olmayacaktı. Ne olursa olsun, nerede olursak olalım, benim için hep sen oldun."

Onun elimi tutuşu bir milyon güzel duygu ifade ediyordu. Bırakmak istemedim. Memura baktım, o da gelinime döndü. "Willow."

Gürültülü bir şekilde burnunu çekti ve makyajını bozmamaya dikkat ederek gözlerinin kenarlarını ovuşturdu. "Aman Tanrım. Tamam." Nefes aldı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Hissettiği kaygıyı azaltmak için yeminini yazıya dökmesi gerektiğini söylemişti, ben de onu rahatlatacak her şeye açıktım.

Şu an onu şimdikinden daha fazla sevebilir miydim, emin değildim. Bir milyon parçaya ayrılabilirdim. Açıkçası hâlâ soğukkanlılığımı koruyabildiğim için şaşkındım.

"Philly'ye geldiğimde hiçbir beklentim yoktu," dedi. Sesi sakindi ama kâğıt elinde titriyordu. Benimkinde duran diğer avucu terliydi. Elini sıkarak onu sakinleştirdim, derin bir nefes aldı. "*Seni* bulmayı kesinlikle beklemiyordum." Gözleri benimkilere kaydı. "En iyi arkadaşımı."

Zorla yutkundum, artık boğazım kesinlikle şişmişti.

"Bu bahçedeki bazı insanlar kadere inanıyor," dedi ve mi-

safirler buna güldü. "Ben de aramızda olanları başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Çünkü senin gibi bir çocuğun benim gibi bir kızla asla konuşmayacağını düşünmüştüm."

Tamamen yanıldığını belirtmek için başımı iki yana sallama sırası bana gelmişti.

Sözlerine devam etti. "Ama konuştun. Ben de birbirimizde gördüğümüz her şeyin kendimizde göremediklerimiz olduğunu fark ettim. Tüm o iyi yönler. Tüm o güzel parçalar."

Siktir.

Yine ağlıyordum.

Artık sesi de elleri gibi titriyordu. "Zaman. Mesafe. Hiçbirinin kader karşısında etkisi yok. Tüm kalbim senin, Garrison Abbey." Kâğıdını katlarken ekledi. "Çizgi roman dükkânındaki o günden beri kalbim senin."

Gülümsüyorduk.

Ağlıyorduk.

"Ayrıca," dedi. "Seninle sonsuza dek birlikte olmaya hazırım."

Bu hayatımın en güzel günlerinden biriymiş gibi hissediyordum.

Zaten öyleydi.

Misafirlerden yükselen burun çekme sesleri ve nazik hayranlık nidaları da gözlerimi gelinimden uzaklaştıramadı.

Söylenen *evet*'ler kısa ve özdü, içimde daha güçlü bir duygu kabarmaya başlamıştı. Bu noktaya ulaşabildiğimiz için mutluydum.

Pes etmediğimiz için mutluydum.

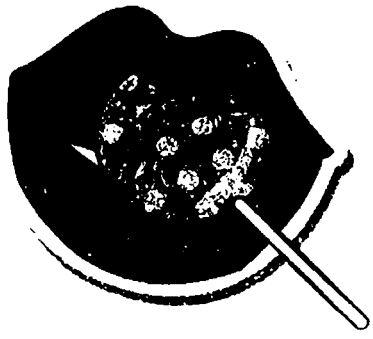
Titreyerek birbirimize yüzüklerimizi taktık, ellerimiz sürekli kenetliydi.

Gelini öpebileceğimi söyleyen nikâh memurunun sesini duydum. Nazikçe ve büyük bir dikkatle Willow'un yumuşak yanağını avuçlarımın arasına aldım. Kollarıma sarıldı. Onu kendime yaklaştırdım, gözleri yüz hatlarımda geziniyordu. Dudaklarının dibinde tekrar, "Seni seviyorum," diye fısılda-

dım. Ardından öpüştük. Willow'u göğsüme yapıştıran etkileyici bir öpücüktü. Parmakları enseme kapandı ve benimkine yaslanmış haldeki kalbi deli gibi çarptı.

Biz birler ve sıfırlardık. Gökyüzündeki duman sinyalleriydik. Ebedi bir iple bağlı iki teneke kutuyduk.

Şimdi bunlara *evli* de eklenmişti.

70

GARRISON ABBEY

Haziran

"Ah, hayır! Ölüyorum. Cana ihtiyacım var, cana ihtiyacım var," dedi Willow panikle. *Sega* kontrol cihazındaki tuşlara ustalıkla basıyordu.

"Çelik varili devir... *Siktir.*" Can göstergem sıfırı vurunca arkama yaslandım. "Öldüm."

Willow güldü. Ardından onun *Streets of Rage* karakteri *Blaze* beş dakika daha düşmanlarını alt edip hayat kazandı, çok geçmeden *Blaze* de öldü.

Yemek molası vererek yere oturduk ve pizza kutusunu açtık. Pelüş battaniyelerimizle yastıklarımız da yerdeydi. Televizyonumuza birkaç oyun konsolu kurmuştuk. Büyük, açık alanda etrafımız taşınma kolileriyle çevrelenmişti. Kutuların kenarlarına keçeli kalemle bir şeyler karalanmıştı. Çoğu *Abbey'nin* şeklinde etiketlenmişti. *Oturma odası - Abbey'nin. Mutfak - Abbey'nin.*

Willow tüm ders kitaplarını sattığından dolayı mutluydu. Üniversiteden muhteşem bir işletme lisansıyla *resmen* mezun olduğu için hiçbirini paketlemesine gerek kalmamıştı. Yakında *Superheroes & Scones*'un Londra şubesini açacaktı.

Lily, Willow'u Baş Marka Sorumlusu olarak işe almak istemişti. Bu büyük bir şeydi.

Başardığı her şeyle gerçekten gurur duyuyordum.

Daha önce *N64*'ü bulmak için birkaç kutuyu açıp içlerini derinlemesine aramak zorunda kalmıştık, bu yüzden strafor parçaları yere saçılmıştı.

Diddy Kong Racing'de art arda neredeyse on beş kez kaybetmiştim.

Bir dilim *pepperoni*'li pizza alırken, "Bu gece fenasın," dedim.

Willow gülümsedi. Kahverengi saçlarını aldığı duştan sonra dağınık örmüştü. "Yeni yerden kaynaklanıyor olmalı," dedi yumuşak bir sesle. Üzerinde mavi pamuklu pijaması vardı. "Belki de burada şanslıyımdır."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Evet, bu fikri beğenmiştim. Yeni evimiz Willow'a şans getirmişti, tabii bana da. En azından öyle hissediyordum. Bu, evimizdeki ilk gecemizdi.

Willow peynirli pizzadan bir dilim aldı. Omzundaki mayo izine bakıp gülümsedim, pijamasının ince askılarının arasından görünüyorlardı.

"Ne?" Kendisini incelediğimi fark ederek gözlüğünü yukarı itti.

Gülümsememin yüzüme yayıldığını hissederken dudaklarımı yaladım. Önce başımı salladım ama sonra kelimeler dudaklarımın arasından kolayca döküldü. "Az önce fark ettim ki sana baktığımda, bu karıma baktığım anlamına geliyor."

Pizzayı çiğnemekte zorlandı, gülümsemesini kontrol edemiyordu. "Dur... Yapamam..." Güldü.

Ben de güldüm.

Yedikleri boğazına kaçtı.

Kahretsin. "İyi misin?" Elimi sırtına koyup ona bir şişe su uzattım.

Başım defalarca salladı, sonra yutkundu. "Teşekkürler." Sudan biraz içti.

Kollarımla belini sardım.

Balayımızı Hawaii'de geçirmiştik. *Güneşin altında yedi güzel gün.* Bu yüzden de bronzlaşmıştık.

Her şeyi hatırladığımda göğsüm kabardı.

Hissedince.

Çünkü balayından önce Willow Hale'le çoğunlukla aile fertlerinin katıldığı küçük bir kır düğününde evlenmiştim. *Tam burada, Philadelphia'da.*

31 Mayıs'taki sessiz, samimi tören mükemmeldi ama sanırım biz balayını daha çok sevmiştik. Sadece ikimizdik. Ne kalabalık vardı ne de karşılanacak veya memnun etmeye çalışılacak birileri.

Eve döndüğümüzden beri çoğunlukla taşınma işleriyle ilgileniyorduk. Kendimize ait bir yerimiz olmasını istemiştik ama Philly banliyölerini tercih etmiyorduk.

Philly'deki bir endüstriyel fabrika yaklaşık bir yıl önce seçkin çatı katlarına dönüştürülmüştü. Gerçekten *seçkindi.* Girişte bir kapı görevlisi vardı ve şimdiye kadar Barry iyi birine benziyordu.

Elbette şehirde yaşamak bazı *mahremiyet* sorunlarını da beraberinde getiriyordu.

Açık oturma odamız ve mutfağımızdaki devasa pencerenin *cam karartma* seviyesini test etmek için yardım istemiştik. On beşinci kattaydık ve havalı bir parkı, ayrıca çeşitli dükkânları gören pahalı bir manzaramız vardı.

Verdiğimiz paraya değmişti. Tuğla bir duvara bakmaktan çok daha iyiydi.

Lo, Connor ve Calloway kız kardeşler paparazzilerin sokaktan evimizin içini görüp göremeyeceklerini test etmek için gelmişlerdi.

Verilen karar: *Biraz görülebilir.*

Biraz tanımı çok fazlaydı, bu yüzden camın karartma seviyesini artırmamız gerekecekti. Bu olana kadar da sürekli kapalı tuttuğumuz perdeleri kullanıyorduk.

Willow örtülü pencereye baktığımı fark etti. "Sence biz Lily

ve Lo olsaydık, paparazziler şimdiye kadar fotoğraflarımızı çeker miydi?"

"Kesinlikle evet." Pizzamın kıtır kenarını yuttum. "Birkaç gün ver. Bahse girerim, yakında şöyle bir manşet göreceğiz. *Yeni Evliler En Havalı Çatı Katına Taşındılar.* Makale benden bağlantıları olan, lise terk biri olarak bahsedecek. Sen de tabii ki Loren ve Ryke'ın harika küçük kız kardeşi olacaksın."

"Tabii ki." Bir yudum su içerek gülümsedi, sonra da düşüncelere daldı.

"Bu konuda hâlâ endişeli misin?" Pencereyi işaret ettim. "Medyanın bizi bulmasından?"

Willow omuz silkti. "Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum... Sanırım sadece daha önce konuştuklarımızdan korkuyorum." Bana döndü. "*Kaotik Kötülük.*"

Evet, aramızda şöhretimizin devasa ve korkunç seviyelere fırlaması olasılığını tartışmıştık. "Biz hâlâ *Kaotik* İyi'deyiz," dedim eşime. *Buna hâlâ bayılıyorum.* "Medya bir aldatma söylentisi yayınlamıyor ya da uydurma skandallar yaratmıyor. Sadece düğün ve balayımızın tadını saplantılı bir şekilde çıkarıyor. Bunu yeni evimiz takip edecek."

Willow içeriye göz attı, her yer metal ve betondu. Burada uzun süre yaşayacağımızı hayal edebiliyordum.

Buna katıldı. "Bize saldırmadılar. En azından şimdilik ama bir bebeğimiz olduğunda... Kötü bir anne olduğumu söylerlerse ya da ebeveynlik tarzımıza karışırlarsa ne olacak?" Calloway kız kardeşlerin çocuk yetiştirirken halkın eleştirisiyle nasıl uğraştıklarını görmüştü.

Nefes aldıklarında medyanın yeterince uzun süre almadıklarını söyleyeceğinden eminlerdi.

Willow'un böyle bir saçmalık yaşamak zorunda kaldığını hayal etmek bile kaslarımın gerilmesine neden oldu.

Çıplak ayak bileğine elimi koydum. Gergin bir nefes alınca, "Dahası mı var?" diye merakla sordum. "Willow?" Göğsüm ağrıdı.

"Ben sadece... En kötüsünü bile umursamamak istiyorum ama Lily, Rose ve Daisy'ye tek bir başlıkta *düşman olan* o kadar çok hayran gördüm ki. Parmak şıklatarak sevgiden nefrete geçtiler. Tıpkı *Thanos* gibiler..."

Avengers göndermesini fark ederek, "Değiller," diye itiraz ettim. "Senin evrenini *toza* dönüştüremezler."

Fakat saldırıya uğrayacak kişi ben olmayacaktım. Sonuçta erkektim. Medya ve sözde hayranlar, kızları yirmi kat daha fazla hedef alıyordu.

Yani bu kadın düşmanı bir *Thanos* göndermesiydi.

Willow'un gözlerinde sıkıntılı bir bakış belirdi.

Ona yaklaştım. Elimi baldırına koyarken düşündüğüm tek şey karımı *Kaotik Kötülük*'ten korumaktı. On yedi yaşımızdan beri hangi durumda olursak olalım, Willow'un kendini *güvende* ve rahat hissetmesini sağlamak benim için her şey demekti.

Hâlâ da öyleydi.

Hatta belki de şimdi -tabii böyle bir şey mümkünse- çok daha önemliydi.

"Sanırım bu sadece bir korku," diye fısıldadı sessizce.

"Hey. Senin korkun benim de korkum, Willow." Elimi diz kapağına götürdüm. "Hayranlar ya pek umursamıyor ya da bir şekilde bizi seviyorlar," derken gözlerimiz buluştu. "Biz çok önemsenmeyen mücevherler gibiyiz. Aşırı derecede göz önünde bulunursak bunun değişebileceğini biliyorum. Belki de kimse canımızı yakmasın diye fark edilmeden yaşamanın yollarını bulmalıyız."

Hayran grupları neredeyse her zaman kendilerini yok ederdi.

Çok az şey sonsuza dek sevilirdi. Biz de daha önce defalarca patlatılan, sevilen bir şeyin içinde oturuyorduk. Calloway kız kardeşler *çok değer görmekten küçümsenmeye*, sonra tekrar çok değer görmeye geçiyordu. Ardından puanlanıyor ve döngü en baştan tekrar başlıyordu.

Gerçek şuydu, Willow ve ben aylardır, belki de bir *yıldır*

Ninova

Tumblr'a girmemiştik. Eğer *gif* yaparsam, bunu ona basit bir mesajla gönderiyordum.

İnterneti hep sevecektik ama onunla ilişkimiz değişmişti. Sağlığımız için böyle olmak zorundaydı.

Lily, Daisy veya Rose hakkında nefret dolu paylaşımlara denk gelmek istemiyorduk. Onlar sevdiğimiz insanlardı. Böyle bir şeyin yaşanması tüm enerjimizi yok ediyordu. Adeta karnımıza koca bir yumruk iniyordu.

Sikerler o acıyı.

Zaten internetten uzakken de yeterince şeyle uğraşıyorduk.

"Belki de artık *Biz Calloway'iz* için röportaj vermemeliyiz," diye öneride bulundu Willow. Eleştirmenlerin beğendiği belgesel dizi geçen yıl dördüncü sezonuyla *Emmy* ödülü kazanmıştı. Biz çekirdek altılı kadar göz önünde değildik ama program için röportaj vermiştik.

Birbirimize daha dikkatle baktık. Çünkü onun neden bunu bir kenara bırakmaya çalıştığını biliyordum.

"Benden çok daha cesur birisiyle evlendim," dediğim on ikinci bölüm yayınlandıktan sonra *her yerde* benden bahsedilmişti.

Söylediğim doğruydu ama Tanrı aşkına, *gif* setlerine ve video derlemelerine malzeme olmayı beklemiyordum. Ayrıca evet, ironi pek hoş olmamıştı.

Yıllar önce Ryke'a ettiği küfürler yüzünden aynısını yapmıştım.

Yıllar önce.

Yıllar. Önce. Zaman düşüncelerimi sürüklüyordu.

Şimdi bildiklerimle o videoları yapar mıydım, emin değildim. Beni yaş mı, yoksa hayatımdaki olaylar ve koşullar mı değiştirmişti, bilmiyordum.

Belki de hiçbir zaman buna vereceğim bir cevap olmayacaktı.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," diyerek başımı salladım. "Röportaj yapmasak bile hâlâ belgeselde görünmek ister misin?" Sıklıkla arka planda görünüyorduk.

"Evet." Willow duraksamadı, hatta tereddüt bile etmedi. "Paparazzilerin bulunduğu Philly'den ayrılırsak veya kameralardan kaçınmayı denersek, o zaman sanki ağabeylerimden, Daisy'den, Lily'den ve Rose'dan da uzaklaşırmışız gibi hissediyorum." Derin bir nefes aldı. "Hiçbir zaman spot ışıklarından, ailemizden uzaklaşmamıza sebep olacak kadar kopuk yaşamak istemedim."

Geniş ailemiz.

Gözlerim yandı ama duygularımı bir an için bastırdım. "Aynen."

Haleler, Meadowslar ve Cobaltlarla ilişkimizi kaybetmeyi göze alarak medyadan uzaklaşmayı hiç düşünmemiştik.

Gülümsemesi büyüdü. "Sence bir gün *Kaotik Nötr*'e ulaşır mıyız? Tüm bu delilik karşısında duvardaki bir sinekten fazla anlam taşımayacağımız günlere?"

Ayağa kalktım. "Her şeyi bilene bir sorayım."

Willow yarısı yenmiş peynirli dilimini aldı. "Connor'ı mı arıyorsun?"

"Ah, *hayır*. O hâlâ uzun olan." İkimiz de güldük. Ellerimi lavaboda yıkadım, sonra televizyonun yanındaki oyun kutusunu karıştırdım.

İşte burada.

Büyülü 8 Topu'nu Willow'a doğru salladım. "Soruyu sen sor."

Pizzanın dış hamurunu ısırarak ayağa kalktı. "Tüm bu delilik karşısında duvardaki sinek olacak mıyız?"

Topu salladım, sonra sabit tuttum. Üçgen, koyu mavi boyada yüzüyordu. Okudum. "*Bundan emin olabilirsin.*"

Willow daha da yaklaşmıştı, benden sadece otuz santim uzaktaydı. Gözlerim onun yumuşak yüz hatlarında ve bel kıvrımında gezindi. Sevgi ve arzu kanımı kaynatmaya başladı.

Onun gözleri de benim karın kaslarımda ve bronz tenim boyunca uzanan dövmelerde aynı özlemle dolaştı.

Karıma yaklaştım, o da dudaklarında utangaç bir gülümseme dans ederken mutfağa doğru geri geri ilerledi.

Hareket ederken topu salladım. "Bir gün oğlumuz olacak mı?" Ben kız büyütmeyi tercih ederdim ama cinsiyeti ne olursa olsun mutlu olacaktım.

Sırtını ada tezgâha dayadı. "Ne diyor?"

Kaslı bedenimi onun yumuşak vücuduna bastırdım. Willow'un nefesi sığlaştı. "*Olasılık yüksek,*" diye fısıldadım.

Willow arkasındaki tezgâha tutundu, göğsü inip kalkıyordu. "Ona bir şey soracağım."

"Tamam." Boşta kalan elimi pijamasında dolaştırdım. Parmak uçlarım kalçasını, belini okşuyordu.

Kahverengi gözleri aşk ve arzuyla doldu. "Garrison Abbey beni öpecek mi?"

Gülümseyerek topu salladım. "*Cevap belirsiz, tekrar dene.*"

Kendini kaybederek gülümsedi ve dudaklarını yaladı. "Garrison beni öpecek mi?"

Topu sallayarak başımı Willow'a doğru daha da eğdim, sonucu görmek için kaydırmadan önce gözlerimiz daha derinlere daldı. "*Odaklan ve tekrar sor.*"

Güldük.

"Odaklan," dedim.

"Tamam, bekle." Gözlerini kapattı. O çarpıcı süreçte kızıma ve evimize baktım. Parlak gülümsememe gözyaşları eşlik etti.

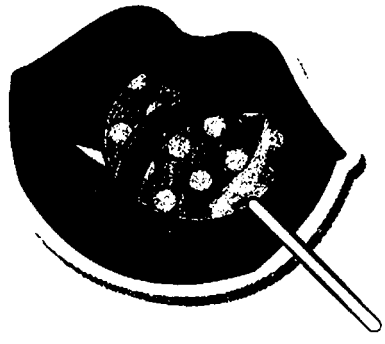
Mutluluk hiç bu kadar ulaşılabilir olmamıştı.

Bugün uyanmış ve olduğum kişiyi sevmiştim. Yanımda uyuyan kıza da sonsuza dek âşık olacaktım.

Willow gözleri hâlâ kapalıyken çok yumuşak bir sesle, "Kocam beni öpecek mi?" diye fısıldadı.

Yanağını nazikçe avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Şefkat dolu sevgimiz canlı ve sakindi, tıpkı yaz gecesindeki bir ateşböceğine benziyordu.

Ninova

71

WILLOW ABBEY

Dudaklarım onunkilerin altında kavruluyor, milyarlarca farklı şekilde bedenimi tutuşturuyordu. Daha fazlasını istiyordum. Hem de çok istiyordum. Ama... Geri çekildikten sonra, "Ellerimi yıkamam gerek," dedim.

O pizzanın yağını çoktan yıkamıştı ama ben yapmamıştım.

Bu düşünce anı mahvedip duruyordu. *Yeni evimiz, flörtöz öpüşme.* Bacaklarımın arası nabız gibi atıyordu ama *el yıkama isteği* tatlı ve ateşli havayı yerle bir etmiş olabilirdi.

Yüzüm alev almıştı.

Garrison gülümsedi ve geri çekildi. "Tamam, tabii ki."

Lavaboda ellerimi yıkadım ve telefonumu tezgâhın üzerinde, bir litre *Fizz Life*'ın yanında buldum. Belki müzik atmosferin eski haline gelmesine yardımcı olurdu.

Ona bakmaya cesaret ettim. Düşük belli eşofmanı ve çıplak göğsüyle adaya yaslanmış dikiliyordu. Dövmeli ve havalıydı. Beni hiç acele etmeden, büyük bir sabırla bekliyordu.

Acele yok.

Dudakları yukarı kıvrıldı.

Garrison Abbey benim kocamdı.

Öldüğümde yapılacak anma konuşmasında benden *eş* ola-

rak bahsedileceğini fark ettim. Ben birisinin eşiydim. *Burada Willow Abbey yatıyor, sevilen bir eş...*

Nabzım hızlandı, kalbim çılgınca atıyordu. Avuçlarmı silerek kuruttum, belirli bir şarkıyı bulmak için Spotify'ı kaydırdım.

Evliliğimiz bana düğünümüzü, annemi ve kız kardeşimi törene çağırışımızı hatırlattı. Öncesinde telefon numaralarını değiştirmişler ve bana yenilerini vermemişlerdi, bu yüzden iletişimde kalmak daha zor olmuştu.

Fakat arayıp geleceklerini haber vermediklerinde beni hayatlarından tamamen sildiklerini anlamıştım. Onları suçlamıyordum. Babam da düğüne davet edilmişti ve eminim ki annem onun yanına bile yaklaşmak istemiyordu.

Sonuç olarak hem Garrison hem de ben ailelerimizi kaybetmiştik. O ailesini bırakmış, benimki de benden vazgeçmişti. Bazen bu kaybın yasını tutuyordum. Sanki tepemde yükselen okyanus rasgele anlarda kabarıyordu. Ne zaman bir dükkânda, çocuk reyonunda prenses tacı görsem aklıma Ellie geliyordu.

Ancak hayatımda beni yüzeye çekecek kadar büyük miktarda sevgi vardı. Garrison ve ben yeni bir aile kazanmıştık. *Sadece Calloway kız kardeşlerle değil, birbirimizle de.*

Hayatımda hiç onun tarafından ve onunla birlikteyken olduğundan daha fazla sevildiğimi hissetmemiştim. O benim huzurum ve evimdi.

Rahatladım, telefonum temiz elimdeyken mutfak adasına döndüm.

Garrison kalçamı kavrayarak beni tezgâha kaldırdı.

Neredeyse telefonu düşürüyordum, nefesim boğazımda düğümlendi ama o bileğimden tutarak beni destekledi. Diğer eli baldırıma doğru hareketlendi. Bacaklarım açılmış, onun beline sarılmıştı. Böylece bana mümkün olduğunca yaklaşıp yaslandı.

Birbirimizi bakışlarımızla yakıp tükettik. Çok şey hisset-

mek için fazla konuşmaya gerek yoktu. Bir şarkıya tıkladım, ilk birkaç nota çalar çalmaz Garrison daha fazla gülümsedi.

Interpol'ün "*Rest My Chemistry*" şarkısı...

Bu şarkının sözlerinin bir kısmı, siyah bir kurukafayla birlikte ön koluna ve kolunun üst kısmına dövme olarak işlenmişti.

Mutfak tezgâhında, yanımda duran Büyülü 8 Topu'na göz attım. Sonra başımı kaldırıp ona baktım.

"Geleceğimize dair bir sorum daha var." Kayan gözlüğümü yukarı ittim.

Topu hemen aldı. "Sor." Neredeyse aynı göz hizasındaydık. Dudakları benimkilere hafifçe, özlemle temas etti.

Beline sarıldım. "Hep bu kadar mutlu olacak mıyız?"

Gözlerimiz doldu. Sonunda aynı şehirde, aynı evde, aynı odada ve aynı yataktaydık.

Her şeyi paylaşıyorduk.

Hayatı.

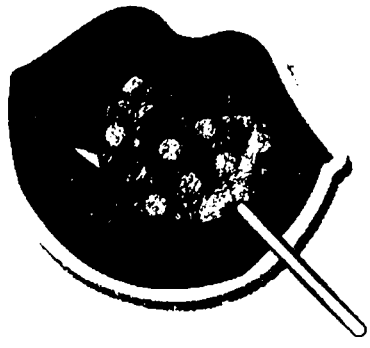
Aşkı.

Garrison topu sallamayı bıraktı ve plastik küreyi tezgâha koydu. "Cevabı öğrenmek için buna ihtiyacımız yok."

Onunla birlikte gülümsedim. "*Hiç şüphesiz*," diye karşılık verdim. Göğsüm ikimizin de aldığı büyük bir nefesle kabardı.

Alnı benimkine değdi, dudaklarımızın arasmda şiddetli arzular uyandıracak bir mesafe vardı. "*Bu kesin*," diye fısıldadı Garrison ve yavaş, özlem dolu bir tutkuyla öpüştük.

Yirmi dört yaşındaydık ama birlikteyken kendimi daha küçükmüşüm gibi hissediyordum. Sanki sadece yirmi, hatta on yediydik. Mesafe, zaman, kilometreler ve saatler soyut, metafiziksel şeylerdi. Hepsi de görünmez bir şekilde dokunup harmanlanmıştı, tıpkı en sevdiğim çizgi romanlarım gibi başlangıç aslında sondu, son da sadece başlangıçtı.

72

WILLOW ABBEY

2 Yıl Sonra
Mayıs

Ah. Hayır. Ah, hayır.

Ah, hayır. Zifiri karanlık sinema salonunda, "Bu gerçek değil," diye kendi kendime fısıldadım. Bacağımın kenarından aşağıya bir şeyin damladığını hissediyordum. *İşte oluyor.*

Gerçekten oluyordu. Kalbim hızlandı ve ciğerlerimdeki hava çok hafifmiş gibi geldi.

Garrison sesimi patlamış mısır çıtırtıları arasında duydu ama karanlıkta yüzümdeki dehşeti görebildiğinden emin değildim. "İyi misin?" diye fısıldamak için bana yaklaştı.

"Anneciğim..." Moffy, Garrison'ın bir sıra önündeki Lily'nin omzuna vurarak yüksek sesle fısıldadı. Sekiz yaşmdaydı ve sinema salonunda sessiz, saygılı olmak için elinden geleni yapıyordu. "Yer çok ıslak."

O kadar ıslak mıydı? Ayaklarımı kaldırdım ve spor ayakkabılarımın sırılsıklam olduğunu fark ettim.

Lily ve Lo sinema salonunu tamamen kapattıkları için hissettiğim mahcubiyet azalmıştı. Küçük çocukların hepsi filmi *büyük ekranda* seyredecekleri için çok heyecanlıydı, Garrison'la ben de kısmen bebek bakıcılığı yapmak için onlara katılmıştık çünkü çok sayıda küçük el ve ayak vardı. Ayrıca

ağabeylerim, Calloway kız kardeşler, Connor ve çocukların hepsiyle birlikte vakit geçirmeyi de çok seviyordum.

Teknik açıdan Cobaltların çocuklarıyla aramda Meadows ve Hale çocuklarıyla olduğu gibi kan bağı *yoktu*. Yine de ben onları da yeğenlerim gibi görüyordum.

Aynı zamanda kazara altıma kaçırdığıma inanmak da istemiyordum. Bu, *gerçekten* böyle bir şey yaşandığını kabullenmek zorunda kalıp dışarı koşturmaktan çok daha iyi olurdu.

Disney animasyon filmi oynamaya devam ediyordu. *Mulan*'ın gösterimindeydik. Sinema salonu bir ay boyunca klasik animasyonları oynatacağı için bu eski film de vizyondaydı.

Başka klasik olan bir şey ise *ben* prenses temalı bir filmi mahvetmiştim.

Bence durum daha kötü olabilirdi. Bunu alışveriş merkezinde de yaşayabilirdim.

Yabancıların arasında, *alışveriş merkezinin* parlayan floresan ışıklarının altında...

Lily kucağında bir yaşındaki bebeğini tutuyordu. Xander'ın etkileyici yuvarlak gözlerini ekrandan ayırmak imkânsızdı, akılda kalıcı şarkılar ve parlak renklerden büyülenmişti. Lily omzunun üzerinden yaşça en büyük oğluna karanlıkta bakmaya çalıştı, tam o sırada da Garrison telefonunun flaşını açtı.

"*Garrison.*" Tamam, belki de gerçekten utanmıştım.

Telefonu önce yüzünü aydınlattı, yerin durumunu görür görmez de yüzündeki endişe ifadesinin büyük bir hızla aciliyet ve kaygıya dönüşmesini seyrettim.

"Her şey yolunda mı?" Lily'nin sesi bir dizi fısıldaşma dalgası yarattı. Bu çoğunlukla salondaki diğer yetişkinlerden gelmişti.

Sözümü geri alıyordum, bu gerçekten *çok* utanç vericiydi. Suyumun Lo, Lily, Rose ve Connor Cobalt'ın önünde gelmesini istememiştim.

Derin bir nefes aldım ve bunun insan doğasının bir parçası olduğunu hatırlamaya çalıştım. Kimin umurundaydı, değil

mi? Tüm bu olanlar doğum sürecinin bir parçasıydı. Bence kısmen -sırf paniklememek için- küçük düşürücü duygulara sarılıyordum. *İyiyim. Oluyor. Biliyorsun işte, doğum. Geliyor. Bebeği doğurmak üzereyim.*

Zamanı hızla bebeği kucağımıza alacağımız dakikaya sarabilmeyi isterdim. *Onun sağlıklı ve iyi olduğunu bildiğimiz, korkunç bir şey yaşanmadığına şahit olduğumuz ana.*

Ya doğum sırasında kakamı yaparsam?

Ya altıma sıçarsam?

Bu korkular aptalcaydı, bunu biliyordum ama korkularımın uzun listesiyle yüzleşmektense burada utanç içerisinde oturmayı tercih ederdim. Zihnen suyumun geldiği gerçeğini kabullendiğimde yüzüm yanmaya başladı. Connor Cobalt ve onun sakin -hafif ürkütücü- yüzü birkaç koltuk uzağımdaydı.

Ya bedensel sıvım oraya akar ve onun tertemiz ayakkabılarına değerse ne olacaktı? İçten içe kavruldum, oturduğum koltuğa daha da gömüldüm ama fazlasıyla yuvarlak karnım yerleşmemi zorlaştırıyordu.

"Willow?"

Kendimi toparlayarak Garrison'a fısıldadım: "*Suyum...*"

"Anladım." Elimi çoktan sıkıca tutmaya başlamıştı. Öne uzanarak Lily'ye fısıldadı. "Biz hastaneye gidiyoruz."

Garrison beni sakinleştirdi, derin bir nefes aldım. *O hazır.* Ben korkuyor olabilirdim ama Garrison bugün yaşanan ani gelişime hazırdı.

Karanlıkta Lily'nin yüz ifadesini seçemedim ancak verdiği nefesi duydum. Gülümseyişini hayal etmeye çalıştım. *Umarım gülüyordur.* "Zamanı geldi mi?" Sesindeki heyecan etrafa yayılıyordu.

"Evet, bu işi bitiriyoruz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Onun *biz* ifadesini duyunca kalbim eridi. Ayağa kalkmama yardım etti. Bir elimi yuvarlak

karnıma yerleştirdim. Rahat bir pamuklu elbise vücudumu sarıyordu. Temel kıyafetim olan -hatta hamilelikten bile öncetulumu giyerken Daisy bugün doğum yapacağımdan emindi.

Ben nadiren elbise giyerdim.

Bu, günün iptal olduğu anlamına mı geliyordu? Keşke Daisy rahatlatıcı bir öneride bulunmak için burada olsaydı.

Sorun yok. Her şey çok güzel olacak. Sorunsuz ilerleyecek. Her şey iyi olacak.

Hareketlenirken kendimi rahatlatmaya çalıştım. Salondaki sıralar arasında mırıldanmalar devam etti. Küçük çocuklar seslerini alçak tutmakta zorlanıyordu.

Tom yüksek sesle, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bebek Vada mı geliyor?" diyerek onu takip etti Jane.

"Kim? Nerede? Ne?!" Eliot koltuğundan fırlamaya çalıştı ama Connor oğlunu aşağı çekti ve dikkatini tekrar filme odakladı.

Sıra boyunca kayarak geçtim, koridora çıkmadan önce sadece Moffy ve Jane'in önünden geçmek zorunda olduğum için mutluydum. Korkuluğu tutarak yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledim, sinema salonunun merdivenlerinden neon kırmızı *çıkış* işaretine indim. Ağrı içimi korkunç kramp dalgalarıyla dağlıyordu. *Kasılmalar.* Garrison'la pratiğini yaptığımız gibi derin bir nefes verdim.

"Rose ve Connor çocuklarla kalıyor. Lily, Poppy buraya geldikten sonra bizimle hastanede buluşacak." Lo'nun sesi arkamdan yüksekçe yankılandı, sonra da onun Garrison'la konuştuğunu gördüm. Benim yavaş tempoma ayak uyduruyorlardı.

Lily dördüncü bebeğine hamileydi.

Aynı zamanda aralık ayında Xander'ı doğurmuştu. *Noel Günü.* Lily'nin adının geçmesi şu an bir asansörde kapalı kalmadığımı da bana hatırlattı. Hâlâ onun *asansörde* doğum yaptığına inanamıyordum. Akılalmaz bir durumdu.

Fakat bunu Lo'ya hatırlatmadım. O bu olayın yaşandığı

gün kendisini avucuna alan bunaltıcı endişenin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Garrison'ın eli tekrar benimkiyle buluştu. "Hazır mısın?"

"Evet." Bir nefes daha verdim ve arkama, film ekranına bir göz attım. *Mulan.* Kızımın bir prenses ve süper kahraman olabileceğini bilmesini istiyordum. Pembe veya mavi ya da gökkuşağındaki, hatta güneşin altındaki diğer herhangi bir rengi giyebilirdi.

Odaklanmış soluklar eşliğinde, "Bu iyi bir hikâye olacak," dedim. "Öyle değil mi?"

Garrison bana kendinden emin bir şekilde, "Ah, kesinlikle," diye karşılık verdi. Fakat yavaş tempoma ve nefesime son derece odaklanmıştı. "İyi misin?"

Panik yapmamaya çalışarak başımı salladım. "Ama seçme şansım olsaydı, *New Mutants*'ı izliyor olurduk. Hep düşündüm ki... onun ilgisini... bilirsin işte, *Disney*'in süper kahraman kısmı daha çok çekerdi... Prensesler değil. Onunla daha tanışmadık tabii. Henüz doğmadı. Sanırım onun nasıl biri olacağını tam olarak bilmiyoruz ama *Mulan* sırasmda çıkmak istedi." Biraz paniklemiştim. *Doğum yapmak üzereyim.*

Bebek iyi olacak mı?

Altıma yapacak mıyım?

Garrison soğuk ve terli elimi daha sıkı tuttu.

Önümden yürüyen Lo hızlandı.

Göz göze geldiğimizde, "Her ne olursa olsun, o küçük bir süper kahraman olacak. Ebeveynlerine bir bak," dedi Garrison.

İçimi sıcaklık ve çok daha sancılı bir his kapladı. "Ah. Bence bu düşünceye isyan ediyor."

"Ya da sadece dışarı çıkmak istiyor," dedi Garrison usulca. "Üstelik ben bir şeylerin üzerinden zıplayıp uçabileceğini düşünen bir çocuğa sahip olmamayı tamamen destekliyorum."

Lo yüzünü buruşturdu. "Bu konuda seni anlıyorum."

Arka acil çıkış kapısından dışarı fırladığımız anda Lo'nun

kaldırımda bekleyen korumasıyla buluştuk. Arabaya atlayıp şoförle hastaneye götürülme rahatlığının bize sağlanmasına minnettardım. Daha yolculuğun ortasına bile gelmeden ağrı şiddetlendi, etrafımdaki her şey bir anda bulanıklaştı.

"Nasılsın?" diye sordu Garrison. Kaşları çatıktı, elleri benimkileri hâlâ sıkıca tutuyordu.

Konuşmadım.

Nefes almaya çalışıyordum. Tanrım, çok acıyordu.

Sessizliğim Garrison'ı korkutmuştu. Arka koltuktan öne eğildi. Ağabeyim yolcu koltuğunda, koruma da direksiyonun başındaydı.

"Hey, daha hızlı gidebilir miyiz?!" Garrison'ın telaşı beni de panikletmeye başlamıştı.

Lo ona keskin bir bakış attı. "Derin bir nefes al, adamım."

Garrison öfkeyle baktı. "Ben... Tekrar ediyorum, Connor ve Rose gibi arabada çocuk sahibi olmayacağım."

Lo uzandı ve elini Garrison'ın omzuna koydu. Sanki bilgece bir tavsiyede bulunacakmış gibi geldi ama, "O limuzindi," dedi.

Garrison gözlerini kırpıştırdı. "Cidden mi?"

"Garrison, her şey yolunda gidecek," diye ona güven vermeye çalıştı Lo. "Bebeğin. Eşin. Sen. Her şey çok güzel olacak. Oraya elimizden geldiğince hızlı gidiyoruz." Korumasma göz attı. "Değil mi, Bruno?"

Bruno başını sallayarak onayladı. "Hız sınırının 30 km üstünde gidiyorum."

Lo, "İşte bak," dedi Garrison'a.

Kocam yavaşça arkasına yaslandı.

İyiyim, demek istiyordum.

Söyle.

En azından dene.

Onu rahatlatmak için ağzımı açtım. *O kısa cümleyi söylemek için. Ben iyiyim.*

"Ben... Ah!" İniltim çığlığa dönüşürken kendime sarıldım.

Garrison bu acıyı ağabeyim yüzünden hissediyormuşum gibi, "Lo!" diye bağırdı. Elimi sıkıca tuttu, onun kan dolaşımını kestiğimden korktum ama kendimi durduramıyordum.

Araç aniden yavaşladığında Lo'nun yüzü saf bir dehşetle çarpıldı. Gerçeği dile getirmesine gerek yoktu. Pencereden bakıldığında görülüyordu ki, etrafımızdaki araçların farları resmen önlerindekinin tamponuna değecekmiş gibiydi.

Philly trafiğinde sıkışıp kalmıştık.

Ben gözlerimi sımsıkı kapatmış soluklanırken Lo telefondaydı. Garrison omzumu ovdu ve başka bir şey yapması gerekiyorsa kendisine söylememi bana hatırlattı. *Ne gibi?* Arabada doğum için hazırlanıyor olamazdı, değil mi?

Hayır.

O kadar kötü bir durumda değildik. Hâlâ hastaneye ulaşabilirdik.

Telefonda ciddi bir ses tonuyla, "Bir helikopter," dedi Lo. "Hemen şimdi harekete geç ve yanımızdaki *Mercedes*'in üzerine konmak üzere bir helikopter yolla... Adamım, *trafikteyiz.* Siktiğimin iniş pistinin yakınında değilim." Duraksadı. "Kız kardeşimizle koşamam, doğum yapıyor... Hastane on beş kilometre uzakta. Deniyorum!"

İrkildim.

Garrison öne uzandı. "*Lo.* Willow'u korkutuyorsun."

"Üzgünüm, ağabeyim harika çözümler bulmaya çalışıyor." Lo sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Ryke'a sesini kesmesini ve uzun adamı telefona vermesini söyle. O da bebek doğurttu." Bir gözümü açtım ve Garrison'ın telefonunun yanımda, koltukta olduğunu fark ettim.

WikiHow'u açmıştı. Başlık: *Bebek nasıl doğurtulur?*

Hayır, *hayır...* Bunu burada yapmak istemiyordum. Gözlerimde yaşlar birikti, Garrison tekrar yanıma kaydığında gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırdığını fark etti.

"Willow." Sesi titredi ve buğulanan gözlüğümün altından gözlerimi sildi.

"Bebeği burada doğurmak istemiyorum, Garrison." Sesim titredi. "Beklemek zorunda. Bunu burada yapamam. Yapamam..."

"Tamam. Tamam. Bunu burada yapmayacağız." Yüzümü iki avucunun arasına aldı. Güçlü ama nazik tutuşu hızla atan kalbimi, düzensiz nefesimi sakinleştirdi. Islak gözlerimi ovaladım ve onun aynı kelimeleri tekrarlayışını dinleyerek başımı salladım.

Bunu burada yapmıyoruz.

Hastaneye gidiyorduk.

Her şey yoluna girecekti.

Telefonuma bir mesaj geldi ama bakmadım. Garrison mesajın Daisy'den geldiğini söyledi. Ağrıyı defetmeye çalışmakla meşguldüm. Hiçbir şekilde hareketlenmeyen trafiği izlemeyi bıraktım.

Sadece nefes almaya odaklandım.

"Gözlerini aç, Willow," diye fısıldadı Garrison.

Dediğini yaptım, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Araba hastanenin önünde bekliyordu. Lo tekerlekli sandalye almak için dışarı fırlamıştı.

Garrison'a sarılarak mutluluk ve tarifsiz bir rahatlama eşliğinde, "Başardık," diye haykırdım.

"Başardık." Beni nazikçe kucakladı, bundan sonraki kısım bana birden daha az korkutucuymuş gibi geldi.

Garrison beni hızla acil servise götürdü. Hemşire ve doktoru görür görmez, "Epidural istiyor," dedi.

Her şeyi planlamıştık. *En ince ayrıntısına kadar. Tabii bebeğin iki hafta erken gelmesi dışında.* Diğer yandan doğuma bir *Disney* filmi *seyrederken* girmeyi kesinlikle planlamamıştım.

Acil durum çantam da -uzun bir doğum olasılığına karşı- yanımda değildi.

Hemşire, "Bunun için çok geç," dediğinde hem panik hem de rahatlama hissini bir arada yaşadım.

O zaman acil durum çantasına ihtiyacım yoktu.

Güvenli bir şekilde hastane yatağına yatırıldığımda kalın bir ter tabakası tenimi kaplamış, saçlarım alnıma yapışmıştı. Hiç umursamadım. Bağırsaklarım bile umurumda değildi. Sadece bebeğin güvende ve sağlıklı olmasını istiyordum.

Lütfen bunu berbat etmeme izin verme.

Kirpiklerim günün yoğun duygu dalgalanmasından dolayı ıslaktı. Doktor ve hemşirenin yanındaki tek kişi Garrison'dı. Lo, Lily'yle konuşmak için bekleme odasına gitmişti. Lily yoldaydı.

Daisy veya Ryke'ın gelmesini beklemiyordum.

Winona Meadows'un birkaç ay önce dünyaya gelmesinden beri tıpkı Sulli'ye yaptıkları gibi ona da aşırı düşkünlük gösteriyorlardı. Kızlarının yanından ayrılmak onlar için zordu, bu yüzden sinema gecesini pas geçmişlerdi.

İyiyim.

Gözyaşlarım görüşümü bulandırmaya devam ediyordu.

"*Willow, Willow, Willow.*" Garrison ismim dudaklarının arasından bir dizi halinde hızla dökülürken elimi çok daha sıkı tutuyordu. "Hey, bana bak."

Ona baktım.

Gözlerimin kenarındaki yaşları sildi. "Bunu yapabilirsin," dedi soluk soluğa.

"Ama ya..." En kötü ihtimal aklıma gelince sesim şiddetini yitirdi.

Garrison sabırla bekledi.

Acıdan yüzümü buruşturdum. "Ya onun için kendiminkinden önce bir cenaze konuşması yazmak zorunda kalırsam?" dedim. Bu korku beni yok ediyor, hissettiğim ağrıyı toksik bir kaygıyla bastırıyordu.

Yüzü bir an için asıldı. "Willow. Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor. Öyle değil mi, Doktor Jones?" Gözucuyla baktı ve doktor tekrar hayati belirtilerimi kontrol etti. Belki de içimi rahatlatmak için böyle yapmıştı.

"Her şey yolunda," dedi neşeyle. "Sadece ıkınıp bebeği itmen gerekiyor, Willow."

Garrison'ın gözleri üzerimde sabitlendi. "Ben buradayım." Elimi sıktı. "Siz benim kızlarımsımz. İkinize de kötü bir şey olmayacak. Söz veriyorum. Tamam mı?"

"Tamam." İçimde yüksek miktarda umutla birlikte büyük bir sevgi kabardı, etkisi herhangi bir ilaçtan çok daha güçlüydü. Sıcak, nazik bir öpücük paylaştıktan sonra ciğerlerimi havayla doldurdum. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Bunu birlikte yapmak isteyeceğim ondan başka birisinin olmadığının da bilincindeydim.

Zaten o da buradaydı.

Hazırdık.

Ikındım. Sancı bedenimi sarmaladı ama ben ıkınmaya, itmeye devam ettim. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken dişlerim birbirine kenetlenmişti.

"İşte böyle, Willow," diye cesaretlendirdi Doktor Jones.

Garrison alnımdaki terli saçları kenara itti ve garip bir şekilde kaymak üzere olan gözlüğümü düzeltti. Durmadım. Ikındım.

İttim.

Ikındım.

Bağırdım.

Zaman algımı tekrar kaybettim ama bunun bir sonu vardı. Son da sadece bir başlangıçtı. Küçük çığlıklar bir rahatlama ve sevinç dalgası yarattı. Kızım muhteşem baladlar söyleyerek dünyaya gelmiş olabilirdi çünkü ben sanki o şarkı söyleyen bir prenses-süper kahramanmış gibi tepki verdim.

O bizimdi.

Bizim güzel, küçük, yumuşacık bebeğimiz.

Göbek bağını kestikten ve onu silip temizledikten sonra sıcaklığımı hissetmesi için göğsüme yatırdılar. Küçük başını avuçlarımın arasına aldım, gözlerim yaşlarla doldu.

Onun benim tek ve biricik evladım olacağını biliyordum.

Bunun için gerçekten mutluydum.

"O mükemmel," diye fısıldadım.

Başımı kaldırıp Garrison'a baktığımda gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü siliyordu. Sürekli başını sallayıp duruyor, pek bir şey söyleyemiyordu. Kızarmış gözleri benimkilerin daha da yaşarmasına sebep oldu.

O da biliyordu.

O bizim bebeğimizdi.

Tek ve biricik *bebeğimiz*...

Vada Abbey'yle tanışmak için uzun bir süre beklemiştik. Kızımız genel anlamda halinden memnundu. Yumuşak çığlıkları sevgi dolu mırıldanmalara dönüşmüştü. Gözleri kapalı ve bir battaniyeye sarılı halde Garrison'ın kollarında dinleniyordu. Gergin bir tavırla, "Bu kadar sakin olması normal mi?" diye sordum. "Rose, Lily ve Daisy çok ağlarsa sorun olmadığını söylediler ama o kadar ağlamıyor."

"Bir mucize çocuk," diyerek sırıttı Garrison.

Ben de gülümsememe engel olamadım. Kaygılı düşüncelerime hiç kapılmıyordu. Onu bu haliyle seviyordum. Onu her şekilde seviyordum.

Vücudum ağrıyordu ve yorgundum ama onları daha uzun süre izlemek için her şekilde savaştım. Bebeğimizi kucağında tutarken ne kadar seksi olduğunu unutabileceğimi hiç sanmıyordum. Yani onu daha önce de bebek kucaklarken görmüştüm -artık ailemde çok sayıda çocuk vardı- ama bu farklıydı çünkü bebek bizimdi. Çünkü bunu birlikte yaratmıştık.

Garrison beni onlara bakarken yakaladı.

Yüzüm kızardı.

Dudaklarının kenarı yavaşça yukarı kıvrılırken, "Ne?" diye sordu. Sanki onu incelediğimi biliyordu.

"Hiç. Sadece..." Gözlüğümü burun kemiğimden yukarı ittim. "Sen... seksisin."

Hiç tereddütsüz, basit bir olguymuşçasına, "Sen de öyle," dedi ve bana dünyasını ateşe veriyormuşum gibi baktı. Her ne

kadar aslında berbat halde olduğumu bilsem de iltifatı kabul ettim. Bunu zihnimin bir köşesine ilerleyen günlerde hatırlamak için kazıdım.

Yeni doğmuş bebeğimizle geçirdiğimiz bu sessiz anlarda birbirimize ve ardından da bebeğimize kaçamak, sevgi dolu bakışlar attık. Her nedense, sanki on yedi yaşımdaymışım ve aşktan sarhoşmuşum gibi kıkırdamaya başladım. Garrison'ın gülümsemesi bütün yüzünü kapladı.

Düğün günümüzden daha güzel bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ona o kadar âşıktım ki... Benim en iyi arkadaşım, kocam ve çocuğumun babasıydı. Bugünüm ve geleceğimdi.

Bir süre saf mutluluk içinde yüzdükten sonra kapı tekrar tıklatıldı ve hemşire başını içeri uzattı. "Ziyaretçileri kabul etmeye hazır mısınız?"

Garrison bana baktı.

Başımı salladım. Lo ve Lily'nin Vada'yla tanışmaları için heyecanlıydım. "Evet," dedim. Hemşire kapıyı kapatıp hızla uzaklaştı.

Düşünceli bir tavırla, "Sence video oyunlarına ilgi duyacak mı?" diye sordu Garrison.

"Muhtemelen. En azından oynamayı deneyeceğinden eminim." Baba kız birlikte *Diddy Kong Racing* ve *Mario Party* oynadıklarını hayal etmek hoşuma gitti.

Garrison başını salladı, bu konuda düşünceliydi.

Kapı tekrar çalındı.

"Girin," diye seslendim.

Bu sefer kapı aralandığında ağzım yavaşça açıldı. Gözyaşlarım yine belirdi. "Daisy?"

Odaya yataktan fırlamış neşeli bir peri gibi girdi. Sarı saçları taranmamıştı, makyajsızdı ve üzerinde eşofman vardı. Yine de muhteşem görünüyordu. Ayrıca çok ama *çok* heyecanlıydı.

"Geldin mi?" Sesim titredi. Ağlıyordum. O Vada'yla tanışmasını gerçekten istediğim kişilerden biriydi. *Muhtemelen*

herkesten daha fazla. En yakın arkadaşımdı. Ama hastaneye gelmek için Winona'yı bırakacağını hiç düşünmemiştim. Onun yıkıcı bir üzüntü yaşadığı senaryoyu gözümün önüne getirmek istememiştim.

Fakat bu...

Bu kadarı çok fazlaydı.

"Tabii ki geldim," dedi sanki bunu yapmama ihtimali kesinlikle yokmuş gibi. Hastane yatağına koşup elimi kavradı. "Bu hayatının en önemli günlerinden biri. Kaçıracağımı mı sandın?"

Şimdi söylediklerini düşününce kendimi aptal gibi hissettim.

Gözlerimi sildim. Yeni doğmuş bebeğini bırakmanın Daisy için ne kadar zor olduğunun bilinciyle, "Teşekkür ederim," dedim. Her ne kadar ziyaret için kısa süreliğine burada duracak olsa da onun açısından büyük bir şeydi.

Beni kollarının arasına alarak sıcacık kucakladı. "Sinema salonu ve trafik hikâyesini dinledim. Sen harikasın. Muhteşem bir iş *çıkardın.*"

Garrison bana bir bakış atarak, "Gerçekten harikaydı," diye ona katıldı.

Burnumu çektim ve sümüğümü akmadan sildim. "Tamam, gerçekten ağlamayı kesmem gerek." Kendime güldüm, Daisy de benimle birlikte güldü ama bana gülmüyordu. Aramızdaki neşe beni yükseltiyordu.

Daisy kutudan birkaç mendil çıkarıp bana uzattı. Sonra Garrison'ın kollarının arasındaki Vada'ya döndü. "Pekâlâ, bu minicik boğa burcu kız nasılmış bakalım?" Biraz daha yaklaştı. "Ah, Willow. Çok sevimli." Gözleri cam gibi parladı. "Gerçekten inanılmaz derecede tatlı bir bebek."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle yaşlı bir adam değil de daha çok uzaylı gibi."

Güldüm. Daisy'nin tüm yeni doğan bebeklerin ya evrenin derinliklerinden gelen küçük uzaylılara ya da ufak tefek, kırışık yaşlı adamlara benzediklerine dair bir teorisi vardı.

Garrison'ın Vada'yı Daisy'nin kollarına yerleştirmesini seyrederken, "Ben de öyle düşündüm," dedim yumuşak bir sesle. En yakın arkadaşım Vada'yı sakince bir yandan diğer yana salladı. Vada da halinden gayet memnun ve mutluydu.

"Boğa mı?" Garrison, Daisy'ye baktı. "Burcuna mı baktın?"

"Evet. 11 Mayıs'ta doğan bebeklerin hem zeki hem de yetenekli olduğu söylenir."

Garrison'm yüzü şüpheyle buruştu. "Bana astroloji denilen saçmalığın bebeğim hakkında kötü bir şey söylemediğini mi ifade ediyorsun?"

Daisy'nin olumsuz kısımları özellikle atladığından emindim. Sonuçta Vada daha yeni doğmuştu.

Daisy, Vada'ya en iyi arkadaşının onu beklediğini fısıldamakla meşguldü ve bildiğim tek şey Winona'dan bahsettiğiydi. Kızlarımız birlikte büyüyecekti. Vada'nın arkadaş edinmekte muhtemelen zorlanmayacağını bilmek beni çok mutlu ediyordu. *Ömürlük bir arkadaşı, doğumda kazanılan bir dostu vardı.*

Daisy bebeğimizi Garrison'm kollarına geri bıraktı. "Tabii ki parlak kısmları dengeleyen bazı olumsuzluklar var ama bunları başka bir güne saklayacağım."

"Hayır," Garrison iki yana başını salladı. "Hepsini duymalıyız. Kötüleri bilmeden iyileri nasıl takdir edebilirsin ki?"

Gülümsedim, sevgi tüm vücudumu sarmalamıştı. Baştan aşağı sanki havada süzülüyordum.

"Pekâlâ." Daisy başını sallayıp Vada'ya gülümsedi. "Küçük boğa sen zeki, yetenekli ve biraz dengesiz olacaksın. Yine de birçok kişi tarafından sevileceksin ve karşılığında da çok seveceksin."

Bu sözlerin Daisy'nin kullandığı astroloji sitesinden mi alındığından, yoksa onun mu bu kelimeleri süsleyip püsleyerek bir araya getirdiğinden emin değildim. Aslında pek de umurumda değildi.

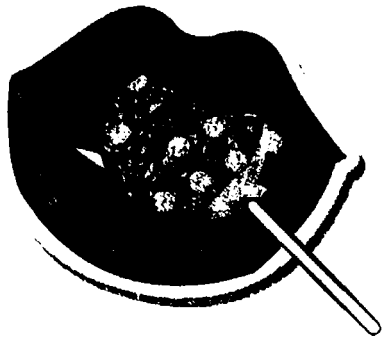
"Biraz dengesiz." Garrison sırıtıyordu.

Ben de öyleydim.

"Zeki ve yetenekli," diye Garrison'a hatırlattım.

Bebeğimizi çok daha korumacı bir tavırla göğsüne yasladı. "Yalan söylemeyeceğim, Willow. Bu kulağa bizi tanımlıyor gibi geliyor."

Bebeğimize baktım. *Yarattığımız küçük şeye.* "Aileye hoş geldin, Vada Lauren Abbey."

73

GARRISON ABBEY

3 Yıl Sonra
Eylül

Şehirdeki çatı katımız sadece Willow ve benim için değil; artık bu sevimli, küçük, üç yaşında, *Fruity Pebbles* yerken kıkırdayan ve uyumsuz çoraplar giymeye bayılan çocuk için de mutlu bir evdi. Bugün neon mor bir çorapla camgöbeği, puantiyeli siyah bir taneyi eşleştirmeyi tercih etmişti.

Vada inanılmaz sabırlıydı. Ben kumral saçlarını bir tarakla çekiştirirken bile mutfak masasında bacaklarını sallıyordu. Kahvaltısını çoktan bitirmişti. Kendi kendine mırıldanıyor, sonra yüzünü hafifçe buruşturuyordu.

Bir düğümü açmaya çalışmayı bıraktım. "Canın yandı mı?"

"Evet," dedi. "Ama sorun değil, babacığım. Denemeye devam edebilirsin."

Eğer sözlükte *meleksi* kelimesinin karşılığına bakarsanız, *Vada Lauren Abbey* ismiyle karşılaşırdınız. Willow ve ben hayatımızda ne kadar iyi şey yaptıysak, ikimizin biriken şansı kızımızda buluşmuştu. Evet, taraflıydım.

Ben onun babasıydım ama gerçekten o sabırlı, nazik ve düşünceli bir çocuktu.

Üstelik sadece üç yaşmdaydı.

Elbette hepsi büyüdükçe değişebilirdi ama bunlar geçirdiğimiz en zor yıllar olmalıydı, öyle değil mi? İki yaş sendromu

bizim için iki yaş mutluluğu olmuştu. Üç zaten hızlıca geçiyordu. Eğer hepsi bu kadar iyiyse, bebeklik yıllarının tamamı üzerime yağabilirdi.

Kulağının yanındaki şu lanet olası dolaşıklıkla ilgilenirken tabii ki nazik olmaya çalışacaktım. Genelde saçlarını annesinin yaptığını biliyordu ama Willow sinüs enfeksiyonundan dolayı hastaydı. Vada'nın birkaç gün önce atlattığı enfeksiyon. Her ikisi de burun tıkanıklığı, öksürük ve baş ağrısıyla yatağa bağlanıp kalmıştı.

Vada neden benim de hastalanmadığımı sorup durmuştu. Ona büyük bir pislik olduğumu, sinüs enfeksiyonunun muhtemelen bana bakıp, "*Hayır, bu zaten vebalı. Gidip saf birilerini bulmalıyım,*" dediğini söylemek istemiştim.

Ancak bu evde insanların kendilerinden nefret etmelerini teşvik etmeyi düşünmüyordum ve ben artık daha iyi bir insan olduğuma inandığım noktadaydım. Mevcut hayatımı göz önüne alarak başka türlü düşünmek imkânsızdı.

Bu yüzden ona sadece bağışıklık sistemimin daha güçlü olduğunu söyledim.

Bağışıklığın ne demek olduğunu sordu, ben de ona hastalanamayacağımı söyledim. Ki bu büyük ihtimalle gelecekte soğuk algınlığına yakalandığımda bana sıkıntı çıkaracak bir tanımlamaydı. Çocuğuma yalan mı söylemiştim? Bilmiyordum. Sadece babalık işini doğaçlama yapıyordum ve şunu ifade etmeliydim ki, bu işte o kadar da kötü değildim. Belki şimdiye kadar üstlendiğim bebek bakıcılığı deneyimim yardım ediyordu ya da belki de doğuştan bir yatkınlığım vardı ama bu tatlı küçük kıza babalık yapmaktan çok keyif alıyordum.

Saçını yapmayı bitirdiğimde sandalyeden fırladı. "Artık *go-kart* oynayabilir miyiz?" *Tamam* dememi büyük bir sabırsızlıkla bekledi.

Saatime baktım. Kahretsin, en fazla on beş dakikaya çıkmamız gerekiyordu. Dişlerini fırçalamıştı. Üzerinde siyah bir tişört ve ayçiçeği desenli tulumu vardı. Tulum aşaması tama-

men Vada'nın Willow ne giyiyorsa aynısını istemesinden kaynaklanıyordu. Mavi kot sırt çantası çoktan ağzına kadar doldurulmuş, fermuarı kapatılmıştı.

Hazırdı. Erken çıkabilirdik.

"Lütfen," diye yalvararak kalbimi eritti ve geç kalmama kararlılığımı kısmen zayıflattı.

"Çok zamanımız yok. Bugünün ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Nony'yle okul," dedi. "Ama biz... Şey, önce *go-kart* oynayabilir miyiz?" Söylediklerini dikkatle düşündü. "Vaktimiz var!" Her ne kadar evden ne zaman ayrılmamız gerektiğine dair en ufak bir fikri olmasa da oyun için zamanımız olduğunu düşününce yüzü parladı. "Daha çok var, baba. Hadi oynayalım." Elimi tutup beni oyun konsoluna ve armut koltuklara doğru sürüklemedi.

Sadece bekledi.

Aman Tanrım, o kadar iyi bir çocuktu ki. *Yumuşak huylu* biri olduğumu söyleyemezdim ama Vada'ya karşı o kadar sert olmama da gerek yoktu. "On beş dakikamız var. On beşe kadar sayabilir misin?"

Başını hararetle salladı, sonra parmaklarına baktı. "Bir, iki, üç, on beş!" Gülümsedi.

"Pekâlâ, gidip kumandanı al. Ben de bir saniyeye orada olacağım. Çok zamanımız yok, unutma. Bu yüzden çabuk ol."

Gülerek oyun konsoluna koştu. Televizyonu açtım ve onun için *Mario Kart*'ı başlattım. Willow onun *Diddy Kong Racing*'i bu kadar sevmemesine üzülüyordu ama en azından *N64* konsolundaki bir şeyden keyif alıyordu.

Hızlıca bir fincan kahve doldurdum, yanına da üzerine tereyağı sürdüğüm kızarmış bir kruvasan aldım. Hızla arkama baktım. Vada'nın, *NPC* yarış *go-kart*'larının *Moo Moo Çiftliği* olarak adlandırılan inek dolu pistte durduğu yükleme ekranına hayranlıkla baktığını gördüm. Bu bana gidip Willow'u kontrol etmem için bir saniye tanımıştı.

Yatak odamıza sessizce girdim, sabah ışığı perdeden içeri süzülüyordu. Willow yavaşça uyandı ve burnunu kâğıt mendile sildi. Yatağın onun tarafında duran çöp kutusu ağzına kadar mendil doluydu.

"Hey, nasılsın?"

Yukarı kayıp doğruldu, ben de yanına oturdum. "Tıkanmış." Sesi kulağa dünden daha kötüymüş gibi geliyordu ama doktora gitmiş ve ilaç kullanmaya başlamıştı. "Başım o kadar ağrımıyor."

"Güzel. Bak, belki biraz yiyecek yardımcı olur." Ona kahveden önce kruvasanı uzattım. "Bunu mu istersin, yoksa su mu?"

"Ah, kahve." Gözleri büyüdü. "Sıcak bir şey. Aslında sadece koklamak istiyorum." Kupayı avuçlayarak buharını kokladı. "Sen harikasın. Yardımcı olamadığım için üzgünüm." Willow aralık kapıya kaşlarını çatarak baktı. *Mario Kart*'ın tema müziği buradan duyulabiliyordu. "Kreşin ilk gününü kaçıracağım."

"Hayır, kaçırmayacaksın."

"Ona hastalık bulaştıramam, özellikle de öksürüğü daha yeni geçmişken. En azından ona sarılıp veda edebileceğimi düşünmüştüm..." Kruvasanını ısırdı. "Şu an pek bir şey görebildiğim de yok zaten."

Gözlüğünü komodinin üzerinde buldum. Nazikçe ve büyük bir dikkatle yüzüne yerleştirdim. Bu Willow'un yüzünde küçük bir gülümseme oluşturdu.

"*Fiziken* yanında olamayabilirsin ama orada olacaksın," dedim güçlü bir ifadeyle. Sonra aklıma bir fikir gelince yataktan kalkıp gardıroba ilerledim. "Gitmeden bizimle takıl."

"Garrison, yapamam..."

"Bununla onun üzerine öksürmezsin." Dolabı karıştırdım ve arkada *Sorin-X* oyunu üzerinde çalışırken bana verilen *Dördüncü Derece* ürün kutusunu bulup çıkardım. İçinde bir astronot kaskı da vardı. "Bunu tak."

Willow yataktan sürünerek çıkmaya çoktan başlamıştı. Bü-

yük beden *Street Fighter* tişörtü baldırlarına kadar uzanıyordu. Ayaklarına *Marvel* terliklerini geçirdi. Çatı katı evimizin zemini hep soğuktu.

Burnu tıkalı olsa da sesi neşeli geliyordu. "Sen bir dâhisin."

"Hayır, sadece bir dâhi için çalışıyorum."

Başını yanılıyormuşum gibi iki yana salladı. "Sen bir tanesin ve sanırım söylemeyi unuttum ama yatakta kahvaltı için teşekkür ederim."

Astronot kaskını takmasına yardım ettim. "Teşekkür etmene gerek yok." Yaptığım her şeyde takdirini ve sevgisini hissedebiliyordum. "Sen benim kızımsın, Willow. Seninle hep ilgileneceğim."

Yanakları kaskın cam kubbesinin arkasında kızardı.

Çatı katımızın ana alanına döndüğümüzde -bölünmüş odalar yoktu, sadece büyük bir açık kat planı ve Philly'ye bakan büyük pencereler vardı- televizyona yöneldik.

"Baba, bak! Kazanıyorum!" Vada hâlâ yükleme ekranındaydı, gri oyun kumandası *N64*'e bağlı değildi. Daha ben *aferin* diyemeden inleyerek ayağa fırladı. "Anne!" Durup nefesini tuttu. "Sen... uzaya mı gidiyorsun?"

"Bugün değil." Willow tırnaklarıyla cam kubbeye vurdu. "Bu sadece annenin öksürüğünü kapmaman için. Çok yaklaşma. Tekrar öksürmek istemezsin, değil mi?"

Vada tereddüt etti çünkü Willow'a sarılmak istiyordu. "Tamam..." İsteksiz görünüyordu. "Oynamak ister misin, anne?" Kumandayı ona uzattı.

"Ben sadece babanı yenmeni seyretmek için geldim."

Willow'a gülümsedim, o da bana bu iyi bir günmüş gibi aynı şekilde karşılık verdi. Kendini berbat hissetse ve Vada'nın anaokuluna hazırlanmasına yardım edemese bile mutluydu. Bu bana da kendimi gerçekten çok iyi hissettirdi.

Vada sırıttı. "Deneyeceğim. Hazır mısın, baba?"

"Beş dakika kaldı."

"Hıı-hı. Bol vaktimiz var." Televizyona odaklandı. Astro-

not Willow arkamızdaki kanepeye uzandı, battaniyenin altına kıvrıldı ve ben armut koltuğa yerleştiğim anda Vada bacaklarımın arasına oturdu.

"Pekâlâ. Parkuru sen seç, ufaklık."

Moo Moo Çiftliği'ni seçti. *Tabii ki.* Bu parkurdan nefret ediyordum ama her neyse. Onun için her şeyi yapardım. O *Yoshi*'yi kendisinin oynattığını düşünerek tuşlara basarken aslında ben *Yoshi*'yi oynuyor ve oyunu kontrol ediyordum. O benim *Prenses Peach* olduğumu düşünüyordu.

Vada, *Yoshi* parkurda dönerken tüm vücudunu sola savurdu. "Ben birinciyim. Anneciğim, görüyor musun? Birinci sıradayım!"

"Vay canına, harikasın. Yarışmaya devam et."

"Ediyorum, ediyorum."

Willow'a dönüp kısa bir bakış attım. "O çok iyi bir çocuk," diye fısıldadım.

"Biliyorum..." Vada'ya bakarak hafifçe gülümsedi. Willow'un sesi kaskın gerisinden daha da boğuk geliyordu. "Öfke nöbetlerine şahit olmayı bekleyip duruyorum."

"Ben de."

"Büyük ihtimalle daha sonra gelecek, değil mi?"

"Ergenlik yıllarında, evet," diyerek başımı salladım ama bilmiyordum. Belki de öyle olmayacaktı. "Ya... hep böyle olursa? Ya..." Sadece karımın duyabileceği bir şekilde fısıldadım. Neyse ki Vada, *Yoshi* ve uçan kaplumbağa kabuklarıyla hipnotize olmuştu. "Ya bunu yaparsak..." *Tekrar* demeden sustum.

Kulağa yanlış geliyordu.

Bir çocuğumuz daha olabilir mi? Bunu düşündüğüm, buna benzer birkaç an olmuştu. Ancak şu an yaptığım gibi hep kendimi bunu dile getirmekten alıkoymuştum. Midemde garip bir yumru oluştu ve Willow yüzümün buruştuğunu gördü.

Doğrulup bana yaklaştı. "Bunu ben de düşündüm. Çünkü

o kadar iyi bir çocuk ki. Ama sonra onu çok sevdiğim için böyle hissettiğimi fark ettim. Ondan beş milyon kadar kopyalamak istiyorum."

Kahkaha attım ve gözlerimiz tekrar Vada'ya odaklanmadan önce başımı salladım. Willow tam anlamıyla hislerimi kelimelere dökmüştü. *Başka çocuk istediğimden değil. Sadece sahip olduğumuza fazlasıyla âşık olduğum için.*

Yüksek sesle, "Sadece onu istiyorum," diyerek farkındalık yaşadım. Bunu *her zaman tüm açıklığıyla* biliyordum.

Willow'un arkadan gelen sesini duydum. "Ben de."

Yoshi bitiş çizgisini birinci olarak geçince, "Bir yarış daha?" diye sordu Vada.

"Süre doldu. Anaokuluna geç kalamazsın."

Anlayışla başını salladığında Willow'a döndüm. "Onun elli yaşında falan olmadığına emin misin?"

"Umarım bebek bedeninde sıkışıp kalmamıştır. Bu berbat bir şey olur."

"Fazlasıyla." Bir saniyeliğine Willow'un yanına oturdum. "Telefonunu açık tut, tamam mı?" Kaskının cam kenarlarını sıkıca tuttum. Willow'dan fiziksel olarak ayrı kalmak ona olan sevgimi hiçbir zaman azaltmamıştı, kalbim hâlâ aynı şiddetle çarpıyordu. "Seni seviyorum, Willow Abbey. Üç yaşındaki paketi senin adına akademik kuruma teslim edeceğim."

Willow sırıttı. "Bol şans."

Camı öptüm.

Güldü. Yerimden doğrulurken Vada'ya annesine veda etmesini söylemek üzereydim ki, kendi kendine kanepeye zıpladı ve kaskın camını tıpkı benim yaptığım gibi sıkıca tuttu.

"Seni seviyorum, anneciğim."

Willow ağlamamaya çalıştı ama gözleri dolmuştu. "Ben seni daha çok seviyorum, V." Vada'nın tulumun kancalarına takılan saçlarını düzeltti. "Okulda eğlen. Diğer öğrencilere ve öğretmenine karşı nazik ol."

"Olacağım." İki küçük eli kaskın üzerindeyken öne uzandı ve cama bir öpücük kondurdu.

Willow duygu karmaşası içindeydi. Aman Tanrım, *ben* de duygusallaşmıştım. Kızımın annesini ve Willow'un da Vada'yı ne kadar sevdiğini görmek hayatın en büyük yakıtı gibiydi, beni ayakta tutuyordu.

Willow, Vada'yı hızlıca ve sevgiyle kucakladıktan sonra yola koyulduk. Evden çıktık. *Otopark, tamam. Vada'yı araba koltuğuna güvenli bir şekilde yerleştir, tamam. Mustang'i kreşe doğru sür, tamam.*

Philly trafiğine takıl, iki kez tamam. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Siktir."

"Ah, baba. Kötü bir şey söyledin!"

"Baban... Şu arabadan memnun değil." Neden önümü kesiyordu? *Lanet olası pislik.* Şerit değiştirdim ve kırmızı ışığa takılıp kaldım. Aynalarımı kontrol ettim. Paparazzi miydi? Kalbim hızlanırken direksiyonu daha sıkı kavradım.

Evden çıktığımda neredeyse hiç takip edilmemiştim. *Yanımda benden daha ünlü biri olmadıkça. Lo veya Lily gibi.*

Vada pencereden dışarı bakarak kendi kendine mırıldandı. "Ne zaman bir biklet alabilirim?"

"Ha?" Ona dikiz aynasından baktım.

"Biklet."

Yanındaki arkadaşı kaykayla kayarken kaldırımda bisiklet süren bir çocuğu izliyordu. Oğlan bir numara yaptı, neredeyse birkaç yayaya çarpıyordu. İnsanlar bağırdılar, çocuk da güldü.

Tam bir şımarık. Vada daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Bu bisiklet istediği ilk sefer değildi. Ne zaman bir tane görse istiyordu.

"*Bisiklet* mi demek istiyorsun?"

"Evet... *bisiklet.*" Daha net telaffuz etmeye çalıştı ve hiç de fena bir iş çıkarmadı.

"Yakında, evlat," dedim. "Bugünü bir atlatalım."

"Tamam." Yine mırıldandı.

Trafik biraz açıldı, anaokulu otoparkına yaklaşırken bunun bir paparazzi aracı *olduğunu* fark ettim. Ancak onlar benimle ilgilenmiyor ya da beni takip etmiyorlardı.

Yanma park ettiğim cipin peşindeydiler. Daisy ve Ryke zıplayıp duran yaramaz Winona'yla buradaydılar. Winona hoplayarak kaldırıma çıktı. Kurbağa şeklinde bir sırt çantası vardı.

"Nony!" Vada çoktan seslenmeye başlamıştı ama araba koltuğuna bağlıydı. Korumalar Daisy, Ryke ve üç yaşındaki kızlarının yanında devasa korkutucu gölgeler gibi yerlerini aldı. Vada onları gördü. "Ne zaman benim de Nony'ninki gibi büyük bir adamım olacak?"

Emniyet kemerimi çözdüm. "O bir koruma." *Dev bir pelüş ayı değil.* "Senin öyle birine ihtiyacın yok, Vada."

Neyse ki neden Winona'nın ihtiyacı olduğunu sormadı. Şöhretin tehlike seviyelerini üç yaşındaki çocuğuma nasıl açıklardım, bilmiyordum.

Mustang'den çıktım, Vada'nm koltuktan inmesine yardımcı olduktan sonra hemen Willow'u FaceTime'dan aradım.

Yanıtladı, yine yataktaydı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece senin de burada olmanı istedim. Artık o kadar da uzakta değilsin, değil mi?"

"Garrison." Willow gözlüğünü yukarı itti, gözleri yine buğulanmıştı. "Vada nasıl görünüyor?"

"Kendin gör." Vada'nın elini tutup en yakın arkadaşına yönlendirirken kamerayı çevirdim. Ryke ve Daisy kızlarını hemen önümüzde kreşe götürüyorlardı. Telefonumun kamerasını aşağıya, başmı kaldırıp bana gülümseyerek bakan Vada'ya çevirdim.

"Çok tatlı," dedi Willow.

"Çünkü çoğunlukla sana benziyor."

"Hayır, yarı yarıya bize benziyor."

Katılmıyordum. Kızımız yüzde seksen sevimli Willow gibiydi. *Yüzde yirmi de kaygılı ben.* "Sevimli bir çocuk yaptık," dedim ona.

"Kesinlikle öyle." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Ekran görüntüleri alıyorum."

Onun da okulun ilk gününde yer almasından memnun bir halde sırıttım. Bu fotoğraflar, bu an bizim içindi. İnterneti seviyorduk. *Gif* yapıp paylaşmayı, hayran forumlarını ve düzenlemeleri... Ancak hayatımız internete açık değildi. Biz son derece kapalıydık ve Vada'yı insanı kaygılandıran paparazziler peşinde dolaşmadan yetiştirmeye çalışıyorduk.

Bu her zaman kolay değildi çünkü onun aileyle ilişkisinin kopmamasını da istiyorduk. *Ünlü kişilerle.* Ancak halkın ilgisinden nasıl kaçınacağımızı da biliyorduk. Çünkü Willow henüz aileden biri olmadan önce Calloway kız kardeşlerin hayranıydı.

Ben de hayranları anlıyordum.

Ayrıca internetteki en *sıkıcı*, en ilgisiz şey olmayı nasıl başaracağımızı da biliyorduk. Bu yüzden halkın gözünden uzak, huzurlu bir hayat yaşayabileceğimizden emindim.

Anaokuluna girdikten sonra Vada ilk isyankâr hareketini yaptı. Hızlıca, "Hoşça kal, baba!" diyerek Winona'yı yakalamak için koridordan aşağı koşturdu. O en iyi arkadaşıydı.

Kızlar el ele tutuşup öğretmenlerine doğru koşarak bizden uzaklaştılar.

Ryke ve Daisy'nin yanında şok içinde dikildim, telefonum Willow'un görmesi için kızlara dönüktü.

"Siktir," diye küfretti Ryke. Gördükleri karşısında bakışları sertleşmişti. Üç yaşındaki çocuğu büyümüş, anne ve babasına artık ihtiyaç duymuyordu.

Daisy, Ryke'ın beyzbol şapkasını şaka yaparak gözlerinin üzerine indirdi. "Onlar hâlâ küçük. Sadece ikisi de süper, muhteşem ve bağımsız kızlar."

"Daha *üç* yaşındalar. Bu kadar bağımsız olmalarına gerek yok."

"Aynen," diye ekledim. Kahretsin, bu kısmın bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Onun bana dönmesini istiyordum. Kızımı gerçekten burada bırakmak zorunda mı kalacaktım? Okuldan nefret ettim. Duvarlardan nefret ettim. Bu yerden nefret ettim ama Vada...

"Harikaydı," dedi Willow telefondan. "Çok mutlu görünüyor."

Gerçekten... *Gerçekten* mutlu görünüyordu. Gülümsemeye başladım. Vada sınıfa girmeden önce koridordan bakmak için arkasına döndü.

Beni hatırladı ve el salladı.

Sadece elimi kaldırdım, avucumu sağa sola sallayamayacak kadar duygusaldım.

"Bunun da ekran görüntüsünü aldım," dedi Willow. Sesi duygu yüklüydü. "Çok güzel bir fotoğraf oldu."

"Bana gönder."

Telefonumdan bildirim geldi.

Daisy aniden Willow'un benimle FaceTime'da olduğunu fark etti. "Willow, kendini daha iyi hissediyor musun? Sana tavuklu şehriye çorbası yapmamı ister misin? Hemen gelebilirim."

Sohbet edebilsinler diye telefonumu Daisy'ye verdim.

Ryke öğretmenle konuşmaya gitti, ben de onu takip ettim. Burada onun deneyimine güveniyordum. Ryke sessizce başını sallayarak bana selam verdi. "*Siktir*" dışında çok fazla kelime sarf eden birisi hiç olmamıştı ama burada olması sakinleştiriciydi. Gerçekten de havalıydı.

Çocuğumu onunkiyle birlikte büyütme fırsatım vardı.

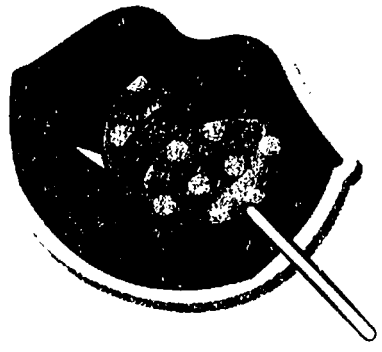
Birbirimize bir an için gülümsedik, bu bende sanki yanımda ağabeyim varmış gibi bir his uyandırdı.

O artık benim kayınbiraderimdi.

Aniden içimi güçlü bir minnet duygusu sardı.

Evet, minnettardım. Hep sahip olmayı hayal ettiğim bu aileyi bulduğum için minnettardım. *Kızımın her zaman tanıyacağı aileyi.*

Bundan daha güzel bir şey olamazdı.

SONSÖZ

GARRISON ABBEY

10 Yıl Sonra
Haziran

Toprak parkurlar, bisiklet lastikleri ve gürültülü kalabalığın üzerinde yankılanan o tanıdık anons: "Sürücüler hazır... Kapılara dikkat..." Her şeyi sindirerek gülümsedim.

Yaz mevsimiydi.

Tam otuz dokuz yaz yaşamıştım ve eşimle tanışmadan, bir çizgi roman dükkânındaki uzun yaz günlerinden önce okuldan uzak geçirilen birkaç sıcak ay cehennem gibiydi.

Her yazdan nefret etmiştim.

Erkek kardeşlerim evde daha çok vakit geçirir, ben de onlardan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Şimdiyse yaz günlerini, yapışkan sıcağı ve tabanlarımın altındaki tozu toprağı özlüyordum. Net olarak biliyordum ki, otuz dokuz yaşımda yaz aylarını nefret ettiğimden çok sevmiştim.

Ahşap bir çitin arkasında dikilirken yarışçılara tezahürat yapan gürültülü kalabalığın arasındaydım. Güneş Baltimore'un biraz dışında, açık hava *BMX* pistinin üzerinde parlıyordu.

Avucumu başımın üzerinde ileri geri gezdirdim, saçlarım kısacıktı. Gözümün önünde bir şey olmamasını tercih etmiştim. Artık saklanmaya ihtiyacım yoktu.

Uzun zamandır saklanmıyordum.

Ebeveynlerim benimle yeniden bağlantı kurmaya hiç çalışmamıştı. *Hatta yirmili yaşlarımın başında, evden ilk ayrıldığımda bile.* Beni evlerinden, camdan dışarı uçan ve yolunu bulan bir karga gibi salmışlardı.

Hiçbir zaman ikinci veya üçüncü kez ayrılmaya çalışmak zorunda kalmamıştım. Bir kez yeterli olmuştu. Bunun için de minnettardım.

Erkek kardeşlerimin üçü de babamızın teknoloji şirketinde çalışmaya başlamışlardı. Onları hiç görmemiştim. Onlarla hiç konuşmamıştım ve tıpkı ebeveynlerim gibi dünyamdan çekip gitmişlerdi.

İnsanlar kenardan, "Hadi! Devam!" diye haykırarak toprak yığınlarının üzerinden havalanan, kum tepelerinin virajlarını alarak kayan, bitiş çizgisine doğru tam güç pedal çeviren genç yarışçıları coşturuyorlardı.

Sağ kolum eşimin omzuna gevşekçe sarılıyken diğerini indirdim. Willow'u ve elime dolanmış parmaklarını incelerken gülümsedim.

Gözlerim etkinliği incelemeye devam etti. Yarışmacılar tüm yüzlerini kaplayan kaskları, vizörleri ve uzun kollu formalarıyla *BMX* bisikletlerinin üzerinde dizilmişler, birbirlerini Lo'nun deyimiyle *hararetli bir şekilde* takip ediyorlardı.

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı ve çitten aşağı baktım. *Lo'nun yarışı izlerlerken Lily'yi kollarının arasına aldığı yere.* Lo gülümsüyordu. Bir an göz göze geldik ve saf, mutlu bir an paylaştık.

Bunun sadece benim ve onun gibi adamların gerçek anlamda anlayabilecekleri bir şey olduğunu düşündüm. Ne kadar uzun zaman geçmiş ve ne kadar yol kat etmiştik. Etrafımızla ve kendimizle huzura kavuşabilmemiz için...

Başımı salladım.

O da aynı şekilde karşılık verdi.

Jonathan Hale, yıllarca süren içki bağımlılığı sonunda onu pençesine alınca on iki sene önce vefat etmişti. Çocuğum doğ-

duktan sonra beni rahat bırakmaya başlamıştı. Vefat ettiğinde aramız daha iyiydi.

Lily ile Lo'nun yakınındaki Rose boynuna ve yakasına su sıktı. Connor eşine bir şey söyledi ama kalabalığın gürültüsü arasında duyulmadı. Rose başını kaldırıp ona baktı. Connor da ona gülümsedi.

Ofisim hâlâ Cobalt Şirketi'ndeydi, bu yüzden Connor'la Rose arasındaki o etkileşim bana hiç de yabancı değildi.

Willow hep onların on bir çocuğu olacağını düşünmüştü. *Bir futbol takımı oluşturabilecek sayıda.* O kadar *yükseğe* çıkamamışlardı. Ancak Cobaltların hepsi bugün *BMX* pistindeydi ve *yedi* çocuk grubun büyük kısmını oluşturuyordu.

Bir imparatorluk.

Medya onları resmen *Cobalt İmparatorluğu* olarak adlandırıyordu, Willow'la Lily çok sayıda Cobalt ürününe sahipti. Tişörtleri ve su şişelerini seviyordum. Kar kürelerinden ise nefret ediyordum.

"Ah... Hayır, bellek dolmuş," dedi Willow. Ellerini çekip boynuna asılı *DSLR* kameranın belleğinde yer açmaya çalışırken ona baktım.

Omzunun üzerine uzanmış kolumu hiç hareket ettirmeden diğer elimle kamerayı tuttum ve Willow'a yardımcı olmaya çalıştım.

Daisy, Ryke onu ayaklarının üzerine bıraktıktan sonra durumu fark etti. Kocası onu baş aşağı tutmuştu. Ryke onca yılın ardından bile hâlâ bir canavardı. Fiziksel olarak istediği dağa tırmanabilir, eşini omzuna atabilirdi. Paparazzilere etkinliğe katılmaları yasaklanmıştı ama bahse girerim ki, uzağı büyüten lenslerle bu manzarayı yakalamışlardı.

Medya flörtleşen *Raisy*'yi seviyordu.

Eline cırt cırtlı bantla sabitlenmiş yeni dijital kamerayı havaya kaldırarak, "Video kamera hâlâ bende," dedi Daisy. "Hiçbir şeyi kaçırmayacağız."

Herkesin telefonu da vardı. Her ne olursa olsun, yarışma çekirdek altılı tarafından bir milyar kez kaydedilecekti.

Willow kendisine aynı şekilde karşılık veren Daisy'ye gülümsedi ve *DSLR*'la uğraşmama izin verdiler. Gözlerim konuşup gülen kadınları hızla inceledi.

Arkadaşlıkları yıllar içinde daha da güçlenmişti. *Hatta bazen iş herkesi birbirinden uzaklaştırsa bile.* Willow *Superheroes & Scones*'un Baş Marka Sorumlusu olmuştu. Ara sıra Londra'ya gidiyorduk. Tess ve Sheetal'la buluşmalarımızı zamanında ayarlamaya özen gösteriyorduk. Onlar Atlanta'da yaşıyordu ama Sheetal'ın Liverpool'daki ailesini yılda iki kez ziyaret ediyorlardı.

Londra'daki düğünlerine gitmiştik.

Son zamanlarda da Tess her salı akşamı kaydettiğimiz, tıpla ilgili bir televizyon dizisinde oynuyordu. Sheetal da aynı dizide yapımcıydı.

Kamera ayarlarına tıkladım. İki tuşa bastıktan sonra *bellek dolu* uyarısı kayboldu. "Tamamdır."

Willow gülümseyerek bana bakıp parmak uçlarına yükseldi. Öpüştükten sonra, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Dudaklarım daha da yukarı kıvrıldı ve şefkat yüklü bir sevgiyle ensesini kavradım. "Her zaman, her yerde." Bugün de kalbim hâlâ Willow'a aitti.

Tanıdık ıslıkla gözlerim sesim geldiği tarafa kaydı. Yanımızda yirmi iki yaşındaki Jane Cobalt iki parmağı ağzında, tıpkı Daisy teyzesinin öğrettiği gibi ıslık çalıyordu.

Işıl ışıl bir gülümseme, çilli yanaklar... Jane bir sonraki yarışı beklerken diğer gençlere, resmen tanımadığı insanlara tezahürat ediyordu.

Zekiydi. Dâhi denilebilecek kadar akıllıydı. Bir dakikada Tulsa'daki *Grand Nationals*'a katılmak amacıyla ilk on arasına girmek için gereken puanı hesaplamıştı.

Ben rakamlarla aramın iyi olduğunu düşünürdüm ama o bambaşkaydı.

Jane, Philly'de yaşarken salak bir tiple dışarıda görülmüştü. Connor, bu dünyadaki en kötü şey değilmiş gibi davranıyordu ama Lo ve Ryke konuyu açtıklarında yüzünün nasıl titrediğini görebiliyordum. Connor o çocuk hakkında yaklaşık on farklı özgeçmiş ve sicil kontrolü yapmış, benden bilgisayarını *hack*'lememi istemesine çok az kalmıştı.

Onu suçlamıyordum.

Jane oldukça ünlüydü.

Yaşça en büyük beş çocuk öyleydi.

Omzumun üzerinden çadırımıza baktım. Gölgedeydi, soğutucular katlanır sandalyelerin etrafına dizilmişti. Maximoff Hale, kollarının altında birkaç *Ziff* şişesiyle bize doğru yaklaşıyordu. Atletik, iyi kalpli duruşu ve sarsılmaz özgüveniyle hareket ediyordu.

Kendimi çok yaşlı hissettim çünkü gelecek ay yirmi iki yaşma girecekti. Oysa ben ona baktığımda hâlâ bakıcılık yaptığım o küçük çocuğu görüyordum.

Willow'dan uzaktayken ölmüşüm gibi hissettiğimde bana hayatta olduğumu hatırlatan kişi oydu.

Kahverengi gür saçları daha açık bir tona boyanmıştı ve rüzgârda savruluyordu.

Moffy yanımda durarak gülümsedi. "Zamanı geldi mi?"

"Bir sonraki olmalı." Willow'a mavi, aromalı bir *Ziff* ve bana da limonata uzatırken elinde ıslak bir kâğıt olduğunu fark ettim. "O da ne?"

Yüzünü buruşturarak kâğıdı arka cebine tıktı. "Bir adam bana numarasını verdi." Gözleri üzerime odaklanmadan önce yirmili yaşlardaki bir grup yarışmacıya kaydı. "Onu arkadaşlarının önünde reddetmek istemedim."

Bakışlarım gülümseyen adamla Moffy arasında gidip geldi, bunu babasmın yapacağından çok daha soğukkanlı karşıladım. Söz konusu çocukları ve flörtleşme olunca Lo'nun hiç tahammülü yoktu. "İlgilenmiyor musun?"

Başmı iki yana salladı. "Yakışıklı ama..." Moffy düşünce-

lere dalarak uzaklara baktı. Biseksüeldi ve ülkenin en başta gelen *gözde bekârlarından* biri olarak görülüyordu. Hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Bence Moffy'yle yakınlaşacak herhangi birisinin muhtemelen lanet derecede sağlam ve inatçı olması gerekiyordu.

Yeni sürücüler geçite yaklaştıkça hep birlikte piste döndük.

Willow heyecanla elimi sıktı, ardından fotoğraf çekmeye başladı.

"Hadi!"

"Başarabilirsin!"

Etrafımdaki herkes bağırıyordu.

Ellerimi ağzımın etrafında birleştirip bağırdım. "Akıllıca sür! Dikkatli ol!" Kalbim hızlandı.

ABD'nin *BMX* Doğu Kıyısı Şampiyonası tüm hızıyla devam ediyordu. Üçüncü gündeydik ve çocuğum ana yarışa katılabilme hakkını kazanmak için tam altı yarışta yer almıştı.

On üç yaşındaki çocuğumu her izlediğimde lanet derecede geriliyordum. Bu güvenli bir spor değildi ve zaten altı yaşındayken kırık bir kolla uğraşmak zorunda kalmıştık. Bir ilçe şampiyonasında bisiklet kontrolünü kaybetmişti.

Kalabalık tezahürat yapıyordu. "Hadi! Devam!"

Sekiz yarışmacı gidonlarına sıkı sıkı sarıldı. On üç yaşındaki çocuğum onların arasındaydı. *Mavi siyah forma ve tam yüz kaskıyla.*

Hadi.

Kolumu Willow'un omzundan çekmedim.

"Pozisyon alın," diye seslendi spiker. "Yarışmacılar hazır... Kapılara dikkat." *Bip bip bip.* Kapılar açıldı ve lastikler toprak yola inerken nefesimi tuttum. Hızlanarak tepenin üzerinden uçtular.

Alkışlayıp bağırdım, son tura gelindiğinde Willow omzuma yapıştı.

Çocuğumuz üçüncü sıradaydı ve birinciliğe oynuyordu.

"Bekle, bekle..." dedi Willow. İki rakip onu virajda geçince yüzümüzü buruşturduk.

Lanet olsun.

Sıralamayı gördük.

Altıncı.

"İyi gidiyor!" diye bağırıp alkışladım. Bu yıl on üç yaşındaki çocuğumuz Doğu Konferansı Şampiyonası'nda birinci olmuştu ve *Grand Nationals*'a katılmasına yetecek puanı alabilmek için burada ilk dörde girmek zorundaydı.

Gelecek yılı beklemek zorundayız.

Willow ve ben pistin sonunda rakiplerle buluştuk.

Kucaklayıp kaskına vurarak, "Harika iş çıkardın," dedim. "Orada muhteşemdin."

"Dönüşte her şeyi *mahvetmem* dışında."

Willow sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Bir dahaki sefere başarırsın," diye cesaretlendirdi.

Kızımız eldivenli eliyle kaskını kavradı. Çıkardı ve gevşek, kumral saç örgüsünü salladı.

Yarışı kaybetmiş olmasına rağmen sanki kazanmışçasına ayrık dişleriyle gülümsedi. "Geçen yıldan iyiydim, kapıdan daha hızlı çıktım."

Ona bir şişe su uzatırken, "Evet, kesinlikle," dedi Willow.

"Teşekkürler, anne." Bir yudum aldı. "Yarın *Arcadia Galactica*'ya gidebilirim, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Hâlâ cezalısın, Vada."

"Ah, hadi ama." Sesi yumuşaktı, hava kararduktan sonra bisiklet sürmenin cezasız kalmaması gerektiğini biliyordu. Bu sürekli ihlal ettiği bir kuraldı. Hâlâ şehirde, Philly'deki çatı katında yaşıyorduk.

Vada annesi gibi cesurdu. Aynı zamanda tartışmayı sevmiyordu, bir bakıma benim gibiydi. Onun kavgadan uzak durduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

"Gelecek hafta gidebilirsin," diye hatırlattı Willow. "Tabii eğer tekrar ceza al..."

Bizimle birlikte yürüyerek bisikletini çadıra götürürken, "Hayır, almayacağım," dedi hızla. "İnanılmaz bir *Pac-Man*

yoksunluğu çekiyorum, durum çok kötü." Mavimsi yeşil gözleri bana kaydı. "Durum aynen bu, baba."

O oyundan nefret ediyordum. O da bunu biliyordu ve açıkçası çocuğumun bunu *saatlerce* oynamaya bayıldığına inanamıyordum. Vada daha dört yaşındayken Willow'un yüksek skorunu geçmişti. Üstelik bunu annesi başarısız olduğu için başarmamıştı. Tam aksine, Willow bu oyunda lanet derecede iyiydi.

Yürümeye devam ederken Vada konuşmaya ve annesinin çektiği fotoğraflara bakıp gülümsemeye devam etti.

İkisi de güldüler.

Göğsüm hafif bir nefesle kabardı. Mutluydum.

Vada Lauren Abbey bir aşktan doğmuştu, ona *My Girl* adlı filmdeki *Vada* karakterinin ismini vermiştik. Lauren da hayatımızı değiştiren adamın adıydı.

Çadıra girdiği anda Vada'nın etrafı ailesi ve kuzenleri tarafından sarıldı. Üçü de onun yaşlarında kızlardı, aynı zamanda da onun en yakın arkadaşlarıydı. Tepesinden buzlu su döktüler. Güldüler. Tebrik ettiler.

Eşime nazikçe gülümseyerek sarıldım. Yaz ayları yılın en sevdiğim dönemiydi, daima aileyle geçiyordu.

Bu aileyle, hiç sorgulamadan sizi koruyan ve seven bu insanlarla yarışı altıncı sırada bitirmek bile insanda birinci olmuş hissi yaratabiliyordu.

Teşekkür

Pizza, çizgi romanlar, video oyunları, pop kültür göndermeleri -Merhaba *Gilmore Girls* ve *One Tree Hill*- Bu kitap, birlikte yazmaktan ve deneyimlemekten *büyük keyif aldığımız* kocaman bir nostalji kâsesi. *Kötü Şöhret* bizim için her zaman büyük bir tutku projesi oldu. İlk olarak *Addicted* serisinde yan karakterler olarak tanıdığımız Willow ile Garrison'm aşk hikâyesine geri dönüp onlara daha fazlasını verebilmek tam anlamıyla hayallerin gerçeğe dönüşmesi.

Süper kahraman annemize; kendimizden şüphe ettiğimizde yanımızda dimdik durduğun, bizim Rose Calloway'imiz olduğun için teşekkür ederiz. İhtiyacımız olduğunda her zaman en kritik anda yetişiyorsun ve bu kitap senin dokunuşun olmadan bu kadar pırıltılı olmazdı. Seni, Garrison'ın pizzayı sevdiği kadar seviyoruz!

Temsilcimiz Kimberly Brower'a; Garrison ve Willow'un hikâyesinin sesli kitaplara dönüşmesine yardımcı olduğun için teşekkür ederiz! Onların romantizmini canlanmış hâlde duyabilmek bir rüya gibi.

Jenn, Lanie ve Shea'ya; bize inandığınız ve Willow ile Garrison'ın hikâyesini dünyanın dört bir yanındaki evlerden haykırmamıza yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Sizi tanıyor olmak, bunca yıl sonra hâlâ kitaplarımızı ve karakterlerimizi seviyor olmanız bizi dünyanın en şanslı ikizleri yapıyor. Sizi ailemiz gibi seviyoruz.

Sponsorlarımıza; bu kitap siz olmadan mümkün olmazdı. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Sizin sayenizde tam zamanlı yazmaya devam edebiliyoruz. Willow ile Garrison gibi yan karakterlere geri dönüp onların hikâyelerini yazacak zamanı bulabilmemizin en büyük nedenlerinden biri de sizsiniz.

Ve son olarak Fizzle Force'a ve bu kitabı baştan sona bitiren sevgili okurumuza teşekkür ederiz. Bu kadar çok kitap varken kelimelerimize zaman ayırdığınız için son derece minnettarız. Çizgi roman âşığı, video oyunları ve dizilerle kafayı bozmuş *geek*'lerle bir gün geçirmeyi sevmiş olmanızı umuyoruz.

Özel Teşekkür

Her nerede olursan ol...

En büyük teşekkürlerimiz, her zaman yanımızda olan ve sıkışık teslim tarihlerimize katlanmak durumunda kalan annemize. Seni dünyalar kadar seviyoruz. Ne zaman arasak orada oluyorsun. Tek bir soru sormadan. Her zaman senin bizim Rose Calloway'ımız olduğunu söylüyoruz ve hiçbir şey bu kadar doğru olamaz. Kalbimizin derinliklerinden teşekkürlerteşekkürlerteşekkürler.

Sevgiler,

Krista & Becca